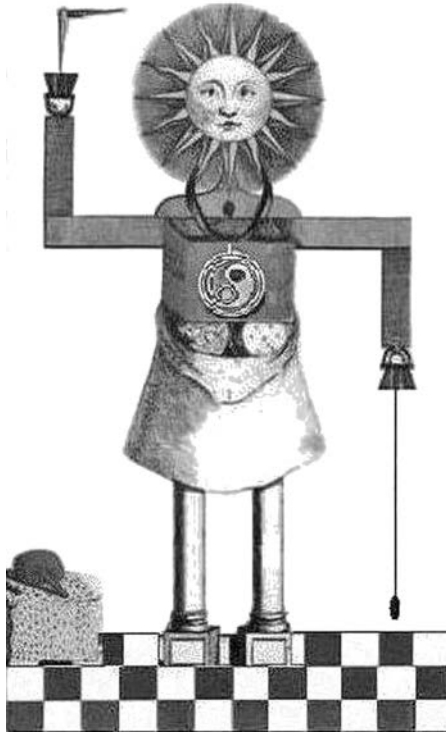

ΙΟΛΑΟΣ

Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΤΕΧΝΗ

(*Ars Incognita*)

Μια εξερεύνηση στον θαυμαστό κόσμο
του Ελευθεροτεκτονισμού

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Τίτλος πρωτοτύπου
Η Άγνωστη Τέχνη, (Ars Incognita)

Συγγραφέας

ΙΟΛΑΟΣ

Έκδοση

1^η

2007

© **Εκδόσεις ΔΙΟΝ**

Φιλικής Εταιρείας 39
Τ.Κ. 54621 Θεσσαλονίκη
Τηλέφωνο: 2310-265.042
Τηλεομοιότητα: 2310-265.083
Ηλεκτρονικό ταχυδρομείο:
• info@psarasbooks.gr
Δικτυακός τόπος:
www.psarasbooks.gr

© **DION Publications**

39, Fillikis Eterias Str.
54621 Thessaloniki, Greece
Telephone: 0030-2310-265.042
Fax: 0030-2310-265.083
Email:
• info@psarasbooks.gr
Web site:
www.psarasbooks.gr

- Επιμέλεια κειμένου:
Σοφία Κόμπου, Ηρακλής Σιδηρόπουλος

- Σχεδιασμός εξωφύλλου, σελιδοποίηση, καλλιτεχνική επιμέλεια:

Τέχνης

Γιώργος Παπαδόπουλος

- Φωτογραφική επιμέλεια:
Ηρακλής Σιδηρόπουλος

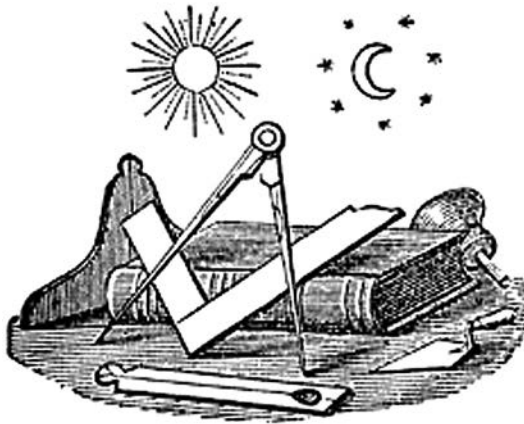
- Διαχωρισμοί / Εκτύπωση
ΛΙΘΟΓΡΑΦΙΑ Ι. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ Θ. ΨΑΡΡΑΣ Ο.Ε
Νέα Ραιδεστός, Τ.Κ. 57001 Θεσσαλονίκη, Τηλέφωνο: 2310-466.776, Τηλεομοιότητα: 2310-466.699

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου αυτού και του φωτογραφικού υλικού του, η αναπαραγωγή ή μετάδοσή του με οποιοδήποτε οπτικοακουστικό μέσο, χωρίς την άδεια του εκδότη.

ΙΟΛΑΟΣ

Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΤΕΧΝΗ

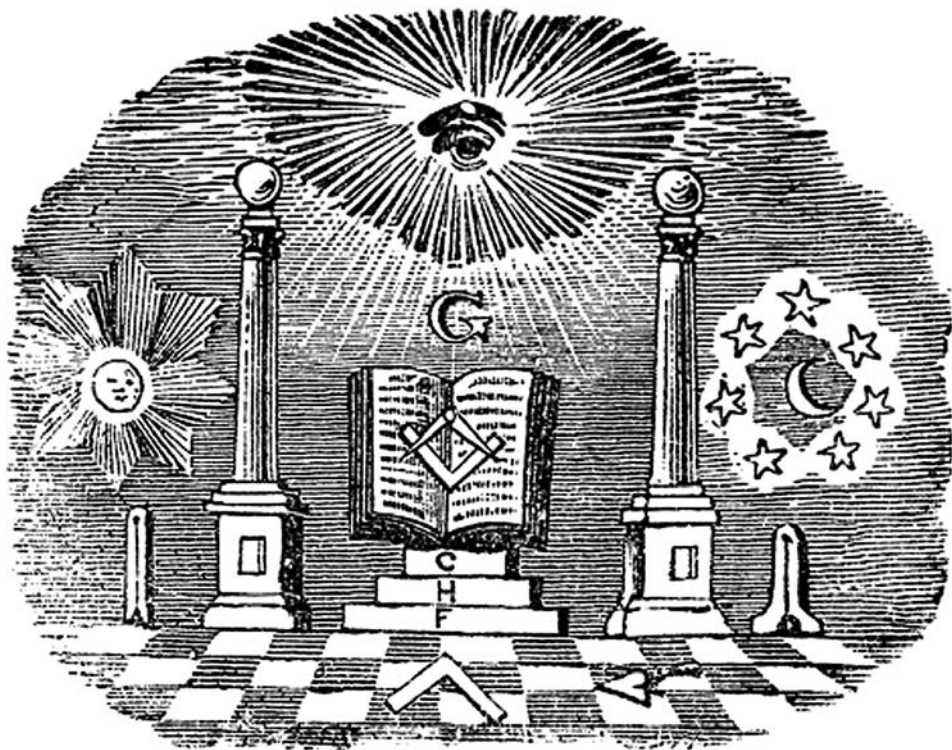
(*Ars Incognita*)

Το εξώφυλλο του βιβλίου είναι συμβολικό. Μέσα από το μαύρο περιβάλλον, την αταξία - το χάος αναδύεται η δημιουργία του Τέκτονα, δηλαδή η διάπλαση της προσωπικότητάς του με τη χρήση των συμβολικών εργαλείων της "οικοδομικής" τέχνης.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Γκραβούρα έτους 1877

Το παρόν σύγγραμμα συντάγη εις Δόξαν των Αρχών της Παγκόσμιας Τεκτονικής Αδελφότητας, η οποία απετέλεσε, και αποτελεί, ένα ισχυρό μέσο για την Πνευματική καθώς και την Ηθική βελτίωση της ανθρωπότητας δια μέσου της ειρηνικής και βαθμιαίας ανυψώσεως του ατόμου. Αφιερώνεται στο Συνοδευτικό Πνεύμα – Φύλακα Άγγελο – του ανθρώπου κατά την ενσάρκωσή του – τον Ιόλαο – ο οποίος είναι γνωστός επίσης και σαν φίλος και σύντροφος του Ηρακλή κατά την τέλεση των άθλων του προς την Τελείωση.

Επίσης αφιερώνεται με αμέριστη Αγάπη και Σεβασμό στους αείμνηστους Διδασκάλους και ερευνητές της Αλήθειας, Αττεσλή Στυλιανό (1912-1995) και Σεμελά Δημήτριο (1883-1924), εκλεκτών απεσταλμένων, των οποίων το μυητικό έργο και η διδασκαλία, παρόλο που οι ίδιοι δεν ήταν τέκτονες, συνετέλεσε καθοριστικά στην υλοποίηση του παρόντος πονήματος.

Τέλος αφιερώνεται σε όλους τους καλοπροαίρετους και ειλικρινείς συνανθρώπους μας, που συνοδοιπορούν τον δύσκολο και ανηφορικό δρόμο της Έρευνας της Αλήθειας.

LUX EX TENEBRIS

(ΦΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ)

«Οὐδεὶς τον λύχνον ἄψας εἰς κρύπτῃν τίθησιν οὐδέ ὑπὸ μῶδιον, ἀλλ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν, ἵνα οἱ εἰσπορευόμενοι τὸ φέγγος βλέπωσιν».

~ Κατὰ Λουκᾶν κεφ. 11-33 ~

ΠΡΟΟΙΜΙΟ

Το τι είναι ο Ελευθεροτεκτονισμός, είναι κάτι που θα μας απασχολήσει σε όλη την έκταση του παρόντος, καθώς θα ξεδιπλώνεται βήμα προς βήμα το γνωσιολογικό του περιεχόμενο. Εκείνο που μπορεί να ειπωθεί αρχικά, σε πείσμα των πολέμιών του, των οποίων η συμπεριφορά οφείλεται κυρίως στην άγνοια στην προκατάληψη και στον φανατισμό, είναι ότι δεν έχει καμιά σχέση με τις Θρησκείες. Δεν έχει καμιά σχέση με την πολιτική, με συντεχνιακά ή άλλου είδους συμφέροντα.

Ένας συνοπτικός αλλά διαφωτιστικός ορισμός, που ίσως τα λέει όλα, είναι ότι:

Πρόκειται για σύστημα διαχρονικής Ηθικής, σε συνδυασμό με μια ιδιαίζουσα Φιλοσοφική μέθοδο μέσω συμβόλων και αλληγοριών, το οποίο έχει σαν στόχο την έρευνα της Αλήθειας και τη διεύρυνση της Συνειδήσεως του Ανθρώπου.

Όλες οι Ερμηνείες που δίδονται στο παρόν σύγγραμμα σχετικά με τα σύμβολα, τα οικοδομικά εργαλεία και τον διάκοσμο των Τεκτονικών εργαστηρίων, καθώς και για το αλληγορικό και συμβολικό περιεχόμενο των μυήσεων, δεν απηχούν με κανένα τρόπο τις απόψεις του επίσημου Τεκτονισμού, όπως είναι φυσικό και εύλογο, λόγω της φύσεως και του συμβολικού χαρακτήρα του. Συνιστούν αποκλειστικά και μόνον “προσωπικές απόψεις” του συγγραφέα μέσα από την πείρα, το γνωσιολογικό υπόβαθρο και την ερμηνευτική του προσπάθεια. Εξαίρεση μόνο αποτελούν:

1ον. Οι ερμηνείες εκείνες, όπως επακριβώς αναγράφονται στα επίσημα κείμενα του Συμβολικού και Φιλοσοφικού Ελευθεροτεκτονισμού του Α. : Α. : Σ. : Τ. : , όπως –ο καταστατικός του Χάρτης και τα τυπικά των διάφορων βαθμών– και

2ον. Οι ερμηνείες εκείνες που έχουν δοθεί από τρίτους, όπως αναφέρονται μέσα από παραπομπές σε κάθε είδους συγκεκριμένα βιβλιογραφικά βοηθήματα.

Περιεχόμενα

	<i>Σελίδα</i>
Εισαγωγή	13
Κεφάλαιο 1ο Ιστορική Αναδρομή	17
ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ	18
Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΥ	20
1. Η ΣΥΓΧΩΝΕΥΣΗ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΣΤΟΩΝ	20
2. Η ΙΔΡΥΣΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΤΕΚΤΟΝΙΚΩΝ ΤΥΠΩΝ	21
3. ΟΙ ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΤΕΚΤΟΝΕΣ	23
Η 1η ΘΕΩΡΗΣΗ	26
Η 2η ΘΕΩΡΗΣΗ	33
1. ΟΙ ΣΥΝΤΕΧΝΙΕΣ ΤΩΝ ΓΕΡΜΑΝΩΝ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ	36
2. ΟΙ ΣΥΝΤΕΧΝΙΕΣ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ	45
3. Η ΜΕΤΑΛΛΑΞΗ ΤΩΝ ΣΥΝΤΕΧΝΙΩΝ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ	46
ΤΟ ΤΥΠΙΚΟΝ (RITUAL)	47
Ο ΤΕΚΤΟΝΙΚΟΣ ΝΑΟΣ Ή ΤΕΚΤΟΝΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ	50
Κεφάλαιο 2ο Ο Άνθρωπος	59
Ο ΕΝΣΑΡΚΩΜΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ	60
Ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ – ΕΝΑ ΣΥΣΤΗΜΑ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑΣ	62
ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΑ	77
Κεφάλαιο 3ο Η Συγκρότηση του Ανθρώπου	79
Η ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΟΝΤΟΣ - ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΑΙ ΧΡΗΣΤΟΘΗΣ	80
ΤΑ ΕΝΣΤΙΚΤΑ Ή ΟΡΜΕΜΦΥΤΑ	90
Ο ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΟΝΤΟΣ	93
1. ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ	99
2. ΟΙ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΥΠΟΣΤΑΣΕΩΝ	102
Κεφάλαιο 4ο Η Μέθοδος του Τεκτονισμού	113
Η ΜΥΣΤΑΓΩΓΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ	114
Η ΗΘΙΚΗ ΒΕΛΤΙΩΣΗ ΣΤΟΝ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟ	119
Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΒΕΛΤΙΩΣΗ ΣΤΟΝ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟ	131

Κεφάλαιο 5ο Η Έρευνα της Αλήθειας	139
VERBUM SATIS SAPIENTI (Λόγος εξαιρετικά Σοφός)	140
ΜΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ. ΜΕΡΟΣ 1ο	142
1. ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΜΥΗΣΗ ΤΟΥ ΜΑΘΗΤΟΥ	155
2. ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΜΥΗΣΗ ΤΟΥ ΕΤΑΙΡΟΥ	156
3. ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΜΥΗΣΗ ΤΟΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ	157
ΟΙ ΠΕΡΙΟΔΕΙΣ ΤΗΣ ΜΥΗΣΕΩΣ	158
ΜΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ. ΜΕΡΟΣ 2ο	171
Κεφάλαιο 6ο Το Συμβολο της Ζωής	187
ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ ΣΕ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΤΕΚΤΟΝΙΚΟ ΝΑΟ	188
Η ΦΥΣΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΚΕΝΤΡΩΝ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ	197
ΨΥΧΟΝΟΗΤΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ – ΣΤΟΙΧΕΙΑΚΑ	200
Ο ΦΥΛΑΚΑΣ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΣ (ΜΕΤΑΘΡΟΝΙΟΣ)	214
ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΥ ΜΕ ΤΙΣ ΑΡΧΑΓΓΕΛΙΚΕΣ ΤΑΞΕΙΣ	214
ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΗ	220
Κεφάλαιο 7ο Οι Δυο Κίονες του Ναού	227
ΕΙΣΑΓΩΓΗ	228
ΟΙ ΔΥΟ ΚΙΟΝΕΣ JAKIN & BOAZ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ & ΦΥΣΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ	230
1. ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΙ	233
2. Η 1η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ	239
3. ΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ	240
4. Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΡΗΣΗ (BIG-BANG)	241
5. Η 2η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ	243
6. ΟΙ ΦΥΣΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ	246
Η ΕΝΑΡΜΟΝΙΣΗ ΤΩΝ ΕΝΑΝΤΙΩΝ Ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΡΥΘΜΟΣ	251
ΣΥΝΟΨΗ	252
Η ΟΝΤΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ	260
Κεφάλαιο 8ο Ψυχουργία	267
Η ΤΕΚΤΟΝΙΚΗ ΑΛΥΣΟΣ	268
Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ (ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ)	272
1. ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ ΑΣΤΕΡΙΣΜΩΝ & ΠΛΑΝΗΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΟΡΦΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ	280
2. PATER OMNIPOTENS AETHER (Ο παντοδύναμος πατέρας Αιθήρ)	283
3. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ	292
4. Ο ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΠΟΜΠΗΣ	292
5. ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΙΑ	298

Κεφάλαιο 9ο Η Τεκτονική Κανονικότης	307
ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΟΡΟΣΗΜΑ (Landmarks)	308
Κεφάλαιο 10ο Τεκτονικό Συμπόσιο	317
ΟΡΟΛΟΓΙΑ	319
ΙΣΤΟΡΙΚΟ	319
ΤΑ ΔΡΩΜΕΝΑ – ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΙ	321
Ο ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΟΙΝΟΥ	326
Κεφάλαιο 11ο Η Διδασκαλία	335
Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΘΗΤΗ	336
Κεφάλαιο 12ο Η Σημασία των Τριών Συμβολικών Βαθμών	359
Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΣΥΜΒΟΛΙΚΩΝ ΒΑΘΜΩΝ	
ΑΠΟ ΠΛΕΥΡΑΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΘΕΩΡΗΣΕΩΣ	360
1. Η ΦΥΣΙΚΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ	363
2. Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ	364
3. Η ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ	366
ΟΙ ΤΡΟΠΕΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ	371
Ο ΖΩΔΙΑΚΟΣ ΚΥΚΛΟΣ	383
1. Η ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	384
2. Η ΜΥΗΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ	386
3. ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΚΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ	396
Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΣΥΜΒΟΛΙΚΩΝ ΒΑΘΜΩΝ	
ΑΠΟ ΠΛΕΥΡΑΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗΣ (ΜΥΗΤΙΚΗΣ-ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗΣ) ΘΕΩΡΗΣΕΩΣ	400
1. ΠΕΡΙΟΔΕΙΣ ΤΗΣ ΜΥΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΕΤΑΙΡΟΥ	402
2. Η ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΗΣ ΜΥΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ	412
Κεφάλαιο 13ο Η Αρχή της Παλιγγενεσίας	417
Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΗΣ	418
1. ΑΠΟΨΕΙΣ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ	425
2. ΒΡΑΧΜΑΝΙΣΜΟΣ	427
3. ΙΣΛΑΜΙΚΕΣ ΑΠΟΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΗ	428
4. Η ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΗ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΑΙΓΥΠΤΟ	429
Κεφάλαιο 14ο Ο Φιλοσοφικός Τεκτονισμός	437
Ο ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΣ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ Α.: Α.: Σ.: Τ.:	438
ΙΕΡΟΘΑΜ	439
Ο ΑΠΩΛΕΣΘΕΙΣ ΛΟΓΟΣ	452

Κεφάλαιο Ι5ο Σύγχρονες Διαπιστώσεις	461
AD INFINITUM - ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΦΩΣ	462
Ο ΟΡΘΟΣ ΛΟΓΟΣ	464
ΟΙ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΥ ΠΟΛΕΜΙΟΙ	466
ΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΥ ΦΑΝΤΑΣΙΟΠΛΗΞΙΣ	469
ΟΙ ΣΥΣΧΕΤΙΣΜΟΙ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ	476
ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ	482
Επίλογος	485
Επιφανείς Έλληνες Τέκτονες	489
Γλωσσάριο	501
Φωτογραφίες & Διαγράμματα	511
Κατάλογος Υποβοηθητικών Βιβλίων & Συγγραμμάτων	545
ΕΙΔΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΩΝ	547
ΓΕΝΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΩΝ	549

ΙΟΛΛΑΟΣ

**Η
ΑΓΝΩΣΤΗ
ΤΕΧΝΗ**
(Ars Incognita)

Εισαγωγή

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Για να είναι η διαγωγή μας σωστή, πρέπει να ρυθμίζεται από τη σωστή σκέψη. Για να ζούμε στον σωστό δρόμο, είναι απαραίτητο η κρίση μας να είναι σωστή. Για να πετύχουμε αυτόν τον διπλό σκοπό, πρέπει η σκέψη και η κρίση μας να εναρμονισθούν με τον παγκόσμιο ρυθμό από τον οποίο απορρέει η Σοφία του Θεού, τον οποίο στον Ελευθεροτεκτονισμό, για να τονίσουν τη μοναδικότητά του, ανεξαρτήτως θρησκευτικών δογμάτων και θρησκευτικών πιστεύω, αποκαλούν Μεγάλο Αρχιτέκτονα του Σύμπαντος (M ∴ A ∴ T ∴ Σ ∴).

Κάποιος ευλαβής Χριστιανός, μιλώντας κάποτε, για τις Γραφές, είπε, πως έχουσε μέρη τόσο «ρηχά» που και ένα παιδάκι μπορεί να τα περάσει, αλλά και τέτοια «βάθη», που και γίγαντας ακόμη θα έπρεπε να κολυμβήσει για να τα διαβεί. Το ίδιο μπορούμε να πούμε και για τον Ελευθεροτεκτονισμό· μερικές διδασκαλίες του είναι τόσο απλές και πρακτικές, που κάθε άτομο και με μέτρια ακόμη αντίληψη, μπορεί να τις καταλάβει και να τις εφαρμόσει. Ενώ άλλες έχουσε τόσο ύψος και τόσο βάθος, που και ο ικανότερος πιέζει το μυαλό του και πέφτει από την κούραση, προσπαθώντας να καταλάβει ολόκληρο το περιεχόμενό τους.

Ο Τεκτονισμός αντικατέστησε και διαδέχθηκε μερικώς τα μυστικοεπαγγελματικά σωματεία του Μεσαίωνα, προσέλαβε δε χαρακτήρα καθαρά ηθικής, διδακτικής και ορθολογιστικής μορφής. Ο σκοπός του είναι να κάνει τον άνθρωπο καλύτερο, διδάσκοντάς τον πως να καταστεί «κανονικός λαξευμένος λίθος του μεγάλου Ναού της Ανθρωπότητας».

Από εδώ εκπορεύεται η θαυμάσια αυτή ηθική διδασκαλία, η οποία έχει έρεισμα τις αλληγορίες της οικοδομικής τέχνης, οι οποίες είναι το Α και το Ω του σύγχρονου Τεκτονισμού.

Εν τούτοις ο Τεκτονισμός δεν περιορίζεται, ούτε αρκείται μόνον στην ηθικοποίηση, η οποία θα ήταν ίσως προσιτή στον πρώτο τυχόντα, αλλά αξιώνει και την είσοδο των οπαδών του στη Μυσταγωγική Φιλοσοφία. Διότι αν δεν υπήρχε η μυσταγωγία και οι μυήσεις στον Τεκτονισμό, τότε αυτός δεν θα αποτελούσε παρά ένα καθαρό ορθολογιστικό σύστημα, και θα μπορούσε να εξηγηθεί σε λίγες σελίδες χωρίς να υπάρχει η ανάγκη της δημιουργίας των διάφορων τεκτονικών βαθμών.

Κατά τον Oswald Wirth, *“Όλα όσα αφορούν την Τεκτονική Ηθική είναι ευχερώς αντιληπτά από όλους. Γι’ αυτό και έχουμε ίσως άδικο όταν εξακολουθούμε να τηρούμε αυτήν μυστική, ενώ επιβάλλεται, αφού εμβαθύνουμε σε αυτήν, να τη διαδώσουμε όσον το δυνατόν ευρύτερα, προς το συμφέρον της ηθικοποίησής της ανθρωπότητας. Αλλά οσονδήποτε και αν είναι ουσιώδης η ηθική στον Τεκτονισμό, δεν είναι όμως αυτή το παν σε μια οργάνωση Μυσταγωγική. Ο Τεκτονισμός έχει κληρονομήσει αλήθειες τις οποίες παρουσιάζει υπό τη συμβολική των μορφών, αλλά οι τέκτονες οφείλουν, προοδευτικώς, να αντιληφθούν και να εμβαθύνουν εις τα ιερά αυτά πράγματα, τα οποία*

τους επιδεικνύονται. Εάν δεν καταβάλουν αυτήν την προσπάθεια, τότε παραμένουν διανοητικώς βέβηλοι, αρκούμενοι να παραμένουν παιδαριωδώς μαθηταί, ξένοι προς την κατανόηση της Τέχνης. Και με τις πλέον άψογες και κανονικές τελετουργίες δεν γίνονται θαύματα· χρειάζεται επίμονος εργασία κατ' ιδίαν για την κατάκτηση της μνήσεως. Άνευ τούτου, ο Τεκτονισμός δεν θα ήταν παρά το ήμισυ του εαυτού του και θα αποτελούσε αναχρονισμό, αν όχι δεισιδαιμονία”.

Η σημερινή διοίκηση του Ελληνικού Ελευθεροτεκτονισμού προσπαθεί να επιχειρήσει ένα άνοιγμα προς την κοινωνία, πέραν από το φιλανθρωπικό της έργο, μέσω ανοικτών εκδηλώσεων, διαλέξεων κ.λ.π. Παρά ταύτα οι προκαταλήψεις που δημιουργήθηκαν στις δεκαετίες του παρελθόντος είναι δύσκολο να εξαλειφθούν όταν πολλοί πιστεύουν ότι όλα αυτά είναι προπέτασμα καπνού για να καλυφθούν οι βαθύτεροι και μυστικοί, και βεβαίως ανύπαρκτοι στην πραγματικότητα, σκοποί του Τάγματος.

Μια τέτοια ενημέρωση με συνεντεύξεις στην τηλεόραση και εικόνες τεκτονικών εργαστηρίων, επιχειρήσε πριν από χρόνια ό τότε Μέγας διδάσκαλος (1981-1995) της Μεγάλης Στοάς της Ελλάδας αδελφός Χρήστος Μανέας. Σε άλλες χώρες του εξωτερικού, γίνονται ακόμη και ανοικτές τεκτονικές παρελάσεις, όπως αυτή που εικονίζεται στην παραπάνω φωτογραφία του 1924. Και κάτι που προξενεί μεγάλη εντύπωση. Όταν πριν από χρόνια, ο τότε Μέγας διδάσκαλος επισκέφθηκε τις Φιλιππίνες, την άφιξη του εκεί, παρουσία των επίσημων αρχών επισφράγισε και τιμητικό στρατιωτικό άγημα! Άλλες νοοτροπίες όπως βλέπουμε!

Χρειάζεται επομένως κατά την άποψη μου μια ευρύτερη ενημέρωση του μηητικού και τελετουργικού έργου των τεκτονικών στοών, καθώς και του συμβολικού τους χαρακτήρα, προς άρση όλων αυτών των ηθελημένων και μη παρεξηγήσεων.

Αυτό το έργο έχει σαν γενικό σκοπό να παρουσιάσει στους μη τέκτονες, αλλά και στον κάθε

τέκτονα που δεν έχει ασχοληθεί ενδελεχώς με το αντικείμενο της τέχνης του, μία κατά το δυνατόν απλή και ξεκάθαρη έκθεση των Τεκτονικών αρχών και διδασκαλιών.

Όπως είναι επόμενο, δεν μπορεί να έχει την αξίωση πως εκθέτει ολόκληρη την Τεκτονική Επιστήμη, η οποία βασίζεται σε "έργα" δυσκολότερα. Οφείλουν όμως να παρουσιαστούν ξάστερα τα στοιχεία του τεκτονικού ζητήματος, σε μια συνολική άποψη, όπου ο κάθε ενδιαφερόμενος θα βρει πολλά να προσθέσει και λίγα να αφαιρέσει.

1

ΙΟΛΛΑΟΣ

**Η
ΑΓΝΩΣΤΗ
ΤΕΧΝΗ**
(Ars Incognita)

Κεφάλαιο 1ο

Ιστορική Αναδρομή

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ

Πριν από κάθε συστηματική μελέτη μιας οργανώσεως ή ενός σωματείου, είτε αυτή είναι φιλοσοφική είτε επιστημονική, είναι λογικό να διερευνούμε τον ορισμό, την καταγωγή, τους σκοπούς που επιδιώκει και τα μέσα πραγματοποίησής τους.

Ο Ελευθεροτεκτονισμός λοιπόν είναι μια παγκόσμια αδελφότητα από επιλεγμένα μέλη. Σύμφωνα δε με τα κείμενά του: «...είναι θεσμός αφ' εαυτού προερχόμενος (δηλαδή δημιουργήθηκε από εσωτερική ανάγκη του ανθρώπου), απορρέων εκ του ορθού Λόγου, και κατά συνέπεια Παγκόσμιος. Έχει ιδίαν γένεσιν η οποία δεν πρέπει να συγχέεται με την αρχή των θρησκειών, αφήνει δε σε κάθε έναν την ελευθέρια των δοξασιών του και διά τον λόγον αυτό ουδεμία σχέση έχει προς τη θρησκεία ούτε είναι πολιτικός οργανισμός. Είναι προ παντός εταιρεία προοδευτική, η οποία δεν θέτει όρια και περιορισμούς στην αναζήτηση της Αληθείας εκτός δύο προϋποθέσεων:

Την Πίστη στην ύπαρξη του Θεού, υπό την προσωινία του Μεγάλου Αρχιτέκτονος του Σύμπαντος (συνοπτικά Μ :: Α :: Τ :: Σ ::), και την πίστη στην αθανασία της Ψυχής. Είναι μια φιλοσοφική και φιλανθρωπική οργάνωσις που αποσκοπεί στην "Ηθική" και "Πνευματική" βελτίωση των μελών της. Η επιδίωξη αυτή επιτυγχάνεται μέσω της αυτογνωσίας, της αλληλεγγύης, της έρευνας της Αληθείας και της εφαρμογής των αρχών και κανόνων της Τεκτονικής Ηθικής. Εργάζεται συνεχώς υπέρ της προόδου και πνευματικής ανορθώσεως της ανθρωπότητας διά της ειρηνικής και βαθμιαίας ανυψώσεως του ατόμου. Βασική αρχή του Τεκτονισμού είναι ότι οι άνθρωποι, οποιαδήποτε και αν τους χωρίζει διαφορά, πνευματικών ή υλικών προσόντων, καταγωγής, κοινωνικής θέσεως, φυλής, εθνικότητας, χρώματος, γλώσσης ή θρησκείας, γεννώνται ελεύθεροι έχοντας τα αυτά δικαιώματα. Η αφοσίωσις στην οικογένεια, ο σεβασμός προς τους κοινωνικούς θεσμούς, η αγάπη προς την πατρίδα και η τήρησις των καθηκόντων του πολίτου, είναι διά τους τέκτονες ιερά, χωρίς να αντιτίθενται προς την αγάπη προς όλους τους ανθρώπους, μέσα στο πνεύμα της παγκοσμίου αδελφότητας και δικαιοσύνης. Τιμά όλως ιδιαιτέρως την εργασία, ως ιερό καθήκον του ελεύθερου ανθρώπου και αποκλείει, ως εκ τούτου, από τους κόλπους αυτού τους αέργους. Σαν ύπατο αγαθό οι τέκτονες θεωρούν την ελευθέρια της σκέψεως και της συνειδήσεως».

Οργανωτικά αποτελείται από «Στοές» και από «Μεγάλες Στοές». Οι Στοές είναι επιμέρους συγκροτημένες ενώσεις Αδελφών που συνέρχονται κάτω από κοινούς τύπους και κανονισμούς, όσον αφορά τη συγκρότηση, σύσταση και λειτουργία αυτών. Όλες οι Στοές μιας επικράτειας υπάγονται συνήθως σε μια Μεγάλη Στοά (ή και περισσότερες). Λόγω της Ιστορικής καταγωγής του Τεκτονισμού αλλά και για παραδοσιακούς λόγους, τα μέλη των στοών που λειτουργούν «κανονικά», αποτελούνται από ενήλικες άνδρες. Επίσης, τόσο λόγω ιστορικών αιτιών, όσο και διαφορετικού τρόπου εργασίας, υπάρχουν πολλά συστήματα του Ελευθεροτεκτονισμού.

Τα συστήματα αυτά (Rites) διακρίνονται τόσο από το περιεχόμενο των τυπικών τους και από τα σημεία αναγνώρισης, όσον και από τον αριθμό των βαθμών που έχουν. Το κοινό όμως γνώρισμα όλων των Τεκτονικών συστημάτων είναι οι τρεις πρώτοι βαθμοί, που αποκαλούνται «**Κυανούς Τεκτονισμός**», και είναι οι βαθμοί του **Μαθητή**, του **Εταίρου** και του **Διδάσκαλου**, αποτελούν δε τη θεμελιώδη αγωγή του Τέκτονα.

Μερικά συστήματα παρέχουν στα μέλη τους ευρύτερους ορίζοντες δράσης, με τους λεγόμενους ανώτερους ή φιλοσοφικούς βαθμούς τους. Τα συστήματα αυτά παρέχουν αφενός μια συμπλήρωση και ανάπτυξη των κυανών βαθμών, αφετέρου όμως ένα ανεξάρτητο φιλοσοφικό – εσωτερικό σύστημα. Οι πιο διαδεδομένοι τύποι ανώτερων ή επιγενόμενων βαθμών είναι ο Αρχαίος Αποδεδεγμένος Σκωτικός τύπος (A :. A :. Σ :. Τ :.), και η Μεγάλη Εθνική Στοά της Γερμανίας (G :. L :. L :.).

Ο χώρος όπου συνεδριάζει κάθε Στοά ονομάζεται εργαστήριο ή Ναός. Εκεί συντελείται βασικά η εργασία για την πνευματική και ηθική βελτίωση των μελών μέσα από μια ιδιαίτερη μέθοδο. Η μέθοδος αυτή η οποία αποκαλείται Μυσταγωγία, είναι το σύνολο των διδαγμάτων και ερμηνειών των Ιέρων Μυστήριων και η εισαγωγή του Νεόφυτου σε αυτά. Πραγματοποιείται κατά κανόνα με σύμβολα και συμβολικές τελετές. Με άλλα λόγια πρόκειται για μέθοδο **κατανόησης και εφαρμογής** των **Τεκτ :. Αρχών**, των οποίων η βαθύτερη έννοια εικονίζεται με σύμβολα και με αλληγορίες. Οι Αρχές αυτές αποκαλύπτονται στους Τέκτονες σταδιακά, μέσα από προοδευτική μύηση σε ορισμένους ιεραρχικούς τεκτονικούς βαθμούς, όπως αυτοί αναφέρθηκαν σε συντομία ανωτέρω. Μολονότι εξαιτίας της προοδευτικής και βαθμιαίας διδασκαλίας του Τεκτονισμού δεν είναι εύκολο να μπορούμε στα βαθύτερα νοήματά του, θα γίνει προσπάθεια για όσο το δυνατόν καλύτερη σκιαγράφηση των τεσσάρων αυτών χαρακτήρων κάθε οργανώσεως, σε όση έκταση επιτρέπει η παρούσα μελέτη.

Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΥ

Σχετικά με την καταγωγή του Τεκτονισμού επικρατούν πολλές και διάφορες γνώμες. Αυτό δεν πρέπει να μας εκπλήσσει, διότι αν επρόκειτο για μια κοινή εταιρία ή σωματείο, το ζήτημα θα ήταν σχετικά απλό και δεν θα γινόταν συζήτηση.

Σε μια όμως αρχαία μυητική οργάνωση, όπως ο Τεκτονισμός στην οποία πολλά πράγματα παρέμειναν άγραφα και μεταδόθηκαν προφορικά, είναι φυσικό να συναντιούνται μεγάλες δυσκολίες για την ακριβή του προέλευση. Εάν μάλιστα εγκαταλείψουμε τον συνηθισμένο τρόπο της Ιστορικής έρευνας και λάβουμε σαν βάση όχι τόσο τα γραπτά κείμενα όσο την Τεκτονική κοσμοθεωρία και τους συμβολισμούς, διαπιστώνουμε ότι η καταγωγή του Τεκτονισμού ανάγεται στην απώτατη αρχαιότητα και εμφανίζει συγγένεια με τα πιο αρχαία Μυστηριακά σκηνώματα που λειτούργησαν πάνω στη γη. Μπορούμε να διακρίνουμε τρεις κυρίως σχολές ή τάσεις, ως προς την καταγωγή του Τεκτονισμού.

Η πρώτη βασίζεται σε αυστηρή κριτική έρευνα συγκεντρώσεως αυθεντικών μαρτυριών που θα μπορούσαν να ρίξουν φως στην καταγωγή του θεσμού. Η σχολή αυτή ασχολήθηκε με σημαντικής εκτάσεως έρευνες στα αρχαία Στοών. Ανευρέθηκαν κάθε είδους κείμενα σχετικά με τον αρχαίο και πρωταρχικό Τεκτονισμό και αναζητήθηκαν πάσης φύσεως γραπτά κειμήλια, τα οποία θα μπορούσαν να διαλευκάνουν την προέλευσή του. Όπως είναι φυσικό, αποτέλεσμα μιας τέτοιας ευσυνείδητης εργασίας εκ μέρους πολλών ανεγνωρισμένης αξίας ιστορικών, ήταν ο σαφής καθορισμός της ακριβούς ημερομηνίας ενάρξεως των εργασιών του Τεκτονισμού, κάτω από τις γνωστές γενικές γραμμές της οργανώσεως.

1. Η ΣΥΓΧΩΝΕΥΣΗ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΣΤΟΩΝ

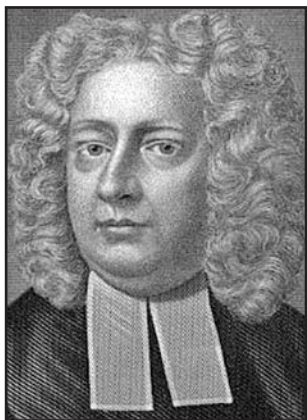
Οι ιστορικές πληροφορίες που έχουμε είναι οι ακόλουθες. Την 24η Ιουνίου του 1717 και μάλιστα την ημέρα της εορτής του Αγίου Ιωάννου του Βαπτιστή (θερινό ηλιοστάσιο) έγινε στο Λονδίνο μια συγκέντρωση στην οποία πρωτοστάτησαν οι Ροδόσταυροι Jean Theophile Desaguliers και James Anderson, προτεστάντης κληρικός, βοηθούμενοι από τους αδελφούς Georges Payne King, Calvert Lumden, Madden, Elliot, και πολλούς άλλους, μαζί με όλα τα μέλη των τεσσάρων στοών που ήταν οι μόνες που βρισκόταν σε λειτουργία τότε στο Λονδίνο.

Την εποχή εκείνη δεν υπήρχαν οργανωμένα Τεκτονικά Εργαστήρια, αλλά οι Τέκτονες συναθροίζονταν σε πανδοχεία ή καπηλεία των οποίων οι ιδιοκτήτες συνήθως ήταν μέλη των Στοών τους.

Οι τέσσερις στοές συνεδρίαζαν:

1. Η 1^η, στο πανδοχείο «Η χήνα και η σχάρα» – (Goose and gridiron Alehouse, St Paul’s Churchyard)
2. Η 2^η, στο πανδοχείο «Το στέμμα» – (Crown Alehouse, Perker’s Lane)
3. Η 3^η, στην ταβέρνα «Το Ρωμαϊκό κύπελλο και ο βότρυς» – (Rummer & grape, channel row)
4. Η 4^η, στην ταβέρνα «Η Μηλιά» – (Apple tree tavern, Charles street)

Η Σύνοδος που συνεκλήθη στο πανδοχείο του Raumier, το οποίο βρισκόταν στην Charles street κοντά στην αγορά του Κόβεντ Γκάρντεν (Covent Garden), του Λονδίνου αποδέχθηκε ομόφωνα τη συγγώνευση αυτή. Η «αδελφότης των Οικοδόμων», και η «αδελφότης των ελευθέρων Τεκτόνων», χάθηκαν για πάντα. Ο νεώτερος Ελευθεροτεκτονισμός γεννήθηκε την 24ην Ιουνίου 1717 από αυτή την αποδοχή. Η ομαδοποίηση των τεσσάρων στοών, έλαβε το όνομα “Μεγάλη Στοά της Αγγλίας” και εξέλεξε ως πρώτο Μεγάλο διδάσκαλο τον Anthony Sayer, την επόμενη χρόνια τον Georges Payne King και τη μεθεπόμενη (1719) τον Jean Theophile Desaguliers.

Jean Theophile Desaguliers

Anthony Sayer

James Anderson

Το 1723 ο Anderson συνέταξε το “Βιβλίο των Συνταγμάτων των ελευθέρων και αποδεδωγμένων Τεκτόνων”, μερίμνησε δε για την έγκριση και δημοσίευσή του. Όμως ο Ελευθεροτεκτονισμός δεν διατήρησε για πολύ την εξωτερική ενότητα που είχαν οραματισθεί οι ιδρυτές του, ιδιαίτερως δε ο Anderson και ο Desaguliers.

2. Η ΙΔΡΥΣΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΤΕΚΤΟΝΙΚΩΝ ΤΥΠΩΝ

Το 1717, δεν υπήρχε παρά ένας και μοναδικός γνήσιος πρωταρχικός Ελευθεροτεκτονισμός. Από το 1728 εμφανίσθηκαν διάφοροι τύποι, που σταδιακά έγιναν όλο και πιο πολυάριθμοι.

Έτσι, σε μία περίοδο 111 ετών, ο Ελευθεροτεκτονισμός παρουσιάσθηκε κάτω από τουλάχιστον τριάντα διαφορετικούς τύπους ή δόγματα, οι οποίοι εμφανίσθηκαν στο προσκήνιο.

Το 1728, ο πρώτος τύπος, έκανε την εμφάνιση του. Ο τύπος του Σκώτου Ramsey. Το 1743, ιδρύθηκε στη Λυών ο πρώτος Γαλλικός τύπος. Ο τύπος του Ναού.

Το 1751, ένας νέος τύπος ιδρύθηκε στη Γερμανία από τον Βαρόνο C. Hund, «της Αυστηράς τηρήσεως», ενώ το 1754 ένας νέος τύπος δημιουργήθηκε στη Γαλλία, «Rite of perfection», και το 1760 δημιουργήθηκε ο τύπος «Rite des Elus Cohens ou pretres». Το 1765, δημιουργήθηκε στη Ρωσία. ο τύπος «Τάγμα του Μελισσηνού». Το 1770, δύο νέοι τύποι ιδρύθηκαν στη Γερμανία, ο «Deutsch-christlicher Orden in Berlin» και ο τύπος που ιδρύθηκε από τον J.W. Zinnendorf. Την ίδια χρονιά στη Γαλλία δημιουργήθηκε ο τύπος «Illumines d' Avignon» και στο Βέλγιο ο τύπος «Πρωτογενής Σκωτικός».

Το 1773, στη Γαλλία και πάλι, δημιουργείται ο τύπος «Rite Philalethes» και το 1776 οι τύποι «Rite des Elus de la Verite» και «Ordre de l' etoile Flamboyante». Το έτος 1777, στη Σουηδία ιδρύθηκε ο τύπος του Σουηδικού δόγματος, το 1778, στη Γαλλία ιδρύεται το «Rite rectifie» και το 1780, ο τύπος «Maconnerie Adon hiramite», και ο τύπος «Rite primitif». Δύο χρόνια αργότερα τόσο στη Γαλλία όσο και στην Ελβετία ιδρύεται ο τύπος «Rite Ecossais rectifie», στην Αγγλία από τον John Yarker ο τύπος «Ancient and primitive Rite», και στη Γερμανία. η Στοά των τριών παγκόσμιων σφαιρών.

Το 1783 ιδρύθηκε στη Σουηδία ο τύπος (Swedenborg), το 1786 στη Γαλλία, ο τύπος «Rite Francais ou moderne», το 1789, από τον περίφημο Καλλιόστρο δημιουργείται το «Αιγυπτιακό τεκτονικό δόγμα», το 1796, ιδρύθηκε στη Γερμανία ο τύπος «Fessler Rite», ενώ το 1801, ιδρύεται στη Βόρεια Αμερική ο Αρχαίος και Αποδεδεγμένος Σκωτικός τύπος. Το 1805, εμφανίσθηκε στην Ιταλία ο τύπος «Μισραήμ» και το 1819, εμφανίσθηκε στη Γαλλία το «Περσικό Φιλοσοφικό Δόγμα» και στο Μεξικό το 1834 το «Εθνικό Μεξικάνικο Δόγμα». Τέλος το 1839, εμφανίσθηκε στη Γαλλία. ο τύπος «Memphis».

Από αυτούς τους τριάντα κατ' ελάχιστον τύπους, μόνον δώδεκα εξακολουθούσαν να λειτουργούν σε πλήρη δραστηριότητα μέχρι τα τέλη του 19^{ου} αιώνας, οι εξής:

Δύο Αγγλικοί, ο τύπος της Υόρκης και ο αρχαίος και αρχέγονος τύπος. Δύο Γαλλικοί, ο Σύγχρονος Σκωτικός τύπος και ο τύπος του Ναού. Τέσσερις Γερμανικοί τύποι. Ένας Ιταλικός, ο τύπος του Μισραήμ. Ένας Σουηδικός, ο τύπος του Swedenborg. Ο Εθνικός Μεξικάνικος τύπος, και ο Αμερικάνικος, ο Αρχαίος και Αποδεδεγμένος Σκωτικός τύπος. Ο τελευταίος αυτός τύπος έχει τους αριθμητικά περισσότερους οπαδούς, στις ημέρες μας.

Μέχρι τα τέλη του 19^{ου} αιώνα, είκοσι δύο ύπατα Συμβούλια, ή διευθυντικά σώματα του Αρχαίου και αποδεδεγμένου Σκωτικού Τύπου βρισκόταν σε πλήρη λειτουργία. Τον Σεπτέμβριο

του 1875 συνασπίσθησαν σε συνομοσπονδία, το δε Ύπατο Συμβούλιο της Ελβετίας ασκούσε την εκτελεστική εξουσία της συνομοσπονδίας.

Στην Ελλάδα ο Τεκτονισμός λειτούργησε από το 1811 με τον διακριτικό τίτλο «Γαληνότατη Μεγάλη Ανατολή της Ελλάδος κατ' Ανατολήν Κερκύρας». Το 1864 ιδρύθηκε προσωρινό διευθυντήριο στην Αθήνα, από το οποίο προήλθε το 1867 οργανωμένη πλέον, η «Γαληνότατη Μεγάλη Ανατολή της Ελλάδος και το Ύπατο Ελληνικό συμβούλιο του 33ου βαθμού». Μετά το 1907 λειτούργησαν δύο ανεξάρτητες αρχές:

1. Το Ύπατον συμβούλιο του 33ου βαθμού του Α. ∴ Α. ∴ Σ. ∴ Τ. ∴ (βαθμοί 4ος έως 33ος)
2. Η Γαληνότατη Μεγάλη Ανατολή της Ελλάδος (βαθμοί 1^{ος}, 2^{ος}, 3^{ος})

Μετά το 1950 η Γαληνότατη Μεγάλη Ανατολή μετονομάστηκε σε «Μεγάλη Στοά της Ελλάδος των αρχαίων Ελευθέρων και Αποδεδεγμένων Τεκτόνων», αριθμεί δε σήμερα 78 Στοές.

3. ΟΙ ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΤΕΚΤΟΝΕΣ

Η έρευνα της καταγωγής του Τάγματος των Ροδόσταυρων μας μεταφέρει σε ένα μακρινό παρελθόν. Ο Michael Mayer έγραψε στο βιβλίο του *Silentium Post Clammores*, ότι οι Ροδόσταυροι είναι διάδοχοι των κολεγίων των Ινδών βραχμάνων, των Αιγύπτιων, των μυστηρίων της Σαμοθράκης, των Μάγων της Περσίας, των Πυθαγόρειων και των Αράβων.

Μια μελέτη του Spencer Lewis (Ιμπερατόρος της Rosae Crucis Society των Η. Π. Α), επάνω στην Ιστορία του Τάγματος των Ροδόσταυρων, υποστηρίζει άμεση σχέση αυτών με τα μυστήρια της Αιγύπτου. Στη μελέτη αυτή αναφέρεται, ότι ο Φαραώ Τούθμωσης ο ΙΙΙ (1500–1447 π.Χ.) είναι ο αληθινός ιδρυτής του Τάγματος. Ένας από τους διάδοχούς του ήταν ο Αμενχοτέπ ο ΙΙΙ.

Ο μονάρχης αυτός ανήγειρε το Ναό του Καρνάκ (Θήβα) στη μορφή του Ανκχ, του αλυσωτού σταυρού δηλαδή, που εκφράζει την ένωση του Ρόδου με τον σταυρό και ιχνογράφησε τα σύμβολα, ιδίως το ρόδο και την ημισέληνο, τα οποία αποτελούν μέρος της συμβολικής των Ροδόσταυρων. Αργότερα ο υιός του, Αμενόφης, που μετονομάστηκε σε Αμενχοτέπ ο ΙV με τη γνωστή σε όλους σύζυγο του Νεφερτίτη, ίδρυσε τη θρησκεία του ενός και μόνο Θεού, του ΑΤΟΝ. Επί των ημερών του τροποποιήθηκε και το Σύμβολο της Ζωής το οποίο θα μας απασχολήσει στη συνέχεια.

Αιώνες αργότερα ο Χριστός έδωσε στους μαθητές του μια μυστική διδασκαλία που δεν προοριζόταν για όλο τον κόσμο (Μάρκος κεφ. δ', 11–12 και δ' –34). Αυτή η εσωτερική διδασκαλία απετέλεσε την παράδοση των Γνωστικών και αναφέρεται στα γραπτά τους, ιδιαίτερα στο «Πίστη – Σοφία». Όπως όλοι γνωρίζουμε ο Χριστιανισμός ευημέρησε, μαζί δε και οι λειτουργοί του. Το Χριστιανικό σχήμα απέκτησε σημαντικότερη εξουσία. Έτσι δώδεκα αιώνες αργότερα, η τάξη των ευγενών, η κατευθυντήρια εξουσία της εποχής, θέλοντας να μοιραστεί τη

θρησκευτική της ισχύ, δάνεισε στο χριστιανικό σχήμα το ξίφος της, στις λεγόμενες σταυροφορίες, παίρνοντας ως αντάλλαγμα μία ευρεία συμμετοχή στην παγκόσμια εξουσία του κλήρου. Οι σταυροφορίες επανέφεραν το Φως της Ανατολής και εγκαινίασαν μια νέα εποχή, όπου το ελεύθερο μυστικιστικό πνεύμα δεν μπορούσε να ικανοποιηθεί από τον λόγο ζωής που είχε αποκρυσταλλωθεί στη δογματική της καθολικής εκκλησίας.

Οι σταυροφορίες έφεραν τη γέννηση των Ναϊτών (Templars), οι οποίοι έλαβαν αργότερα από τους Σούφι (σοφούς) της Περσίας, που αποτελούσαν το καταφύγιο των αρχέγονων γνώσεων, τον γνωστικό συμβολισμό, τον οποίο και έκαναν θρησκεία τους. Ο χριστιανοποιημένος γνωστικισμός θριάμβευσε του καθαρού γνωστικισμού, στις αρχές δε του μεσαίωνα, ο τότε Πάπας Κλήμης ο Ε΄ μαζί με το Φίλιππο τον Ωραίο διέλυσε το Τάγμα των Ναϊτών.

Ωστόσο, ο αρχέγονος και καθαρός γνωστικισμός δεν χάθηκε, αλλά διατηρήθηκε από μία αδελφότητα που ονομαζόταν Ροδόσταυροι (Rosacroix) και που για να εξασφαλίσει μέσα υπάρξεως, αφιερώθηκε στη μελέτη της αληθιμίας, δίχως να εγκαταλείψει εξαιτίας αυτής τις γνωστικές δοξασίες της. Οι Ροδόσταυροι, που απολάμβαναν μεγάλη εκτίμηση στην Αγγλία λόγω των αληθιμικών ερευνών τους, διέθεταν στη χώρα αυτή μία από τις σημαντικότερες επιρροές στην αρχή του 18ου αιώνα.

Η μέθοδος έρευνας της λεγόμενης αυθεντικής σχολής και τα εξαγόμενα συμπεράσματα είναι ιστορικά βασισμένα και δεν στερούνται βεβαίως αξίας. Είναι όμως φανερό ότι η χρονολογία απαρχής του νεώτερου Τεκτονισμού δεν είναι και η απαρχή της Τεκτονικής ιδεολογίας, φιλοσοφίας και συμβολικής. Βέβαια κατ' αυτόν τον τρόπο πληροφορούμεθα ποτέ συγκεντρώθηκαν οι ιδρυτές της αδελφότητας, δεν μας παρέχει όμως πληροφορίες για το τι πραγματικά ήταν οι εν λόγω ιδρυτές και τι πραγματικά επεδίωκαν. *"Φαίνεται ότι η συγκέντρωσις αυτή είχε ως βαθύτερο στόχο την τέλεση συγχωνεύσεως της "αδελφότητος των ελευθέρων και αποδεδεγμένων τεκτόνων", με την "αληθιμική εταιρία των Ροδοσταύρων", για να επιτρέψει τους Ροδόσταυρους να διαφυλάξουν τις αληθιμικές έρευνες, ως και τις γνωστικές και ορθολογικές ιδέες των υπό τον σεβαστό και σεπτό μανδύα της Τεκτονικής αδελφότητος, και να παρέχει εις τους ελευθέρους και αποδεδεγμένους τέκτονες, τα παντός είδους προνόμια που μόνον οι πλούσιοι, ισχυροί και φιλόδοξοι μύστες των Ροδοσταύρων μπορούσαν να τους εξασφαλίσουν, δεδομένου του πραγματικού εκφυλισμού που είχε επέλθει στην αρχική αδελφότητα των οικοδόμων".*

Η ονομασία "ελεύθεροι και αποδεδεγμένοι Τέκτονες", που υπενθύμιζε την οικοδόμηση του καθεδρικού του Αγίου Παύλου, διατηρήθηκε για ν' αποφευχθεί η πιθανότητα οποιασδήποτε υποψίας σχετικά με τον αληθινό στόχο του γεννώμενου Ελευθεροτεκτονισμού.

Όμως, ο στόχος αυτός παρέμεινε πάντοτε η διάδοση και ο θρίαμβος του καθαρού γνωστικισμού και του ορθολογιστικού φιλελευθερισμού σε ολόκληρο τον Κόσμο.

Η προσπάθεια διάδοσης διεξήχθη σε τέτοια έκταση και με τέτοια ένταση, ώστε μέσα σε επτά έτη, από το 1723 έως το 1730, οι απεσταλμένοι της Μεγάλης Στοάς της Αγγλίας είχαν ιδρύσει Ελευθεροτεκτονικές Στοές σε όλες τις χώρες της Ευρώπης.

Για να εξαλείψουν δε κάθε υποψία πως ο νέος Ελευθεροτεκτονισμός ήταν κάτι άλλο από τη συνέχεια της "αδελφότητας των ελευθέρων και αποδεδεγμένων τεκτόνων", διατήρησαν όλες τις συμβολικές ονομασίες και όλες τις τελετουργίες και ιδιαιτερότητες που είχε πάρει αυτή η τελευταία αδελφότητα από την "αδελφότητα των Οικοδόμων".

Μόνο μία τροποποίηση έγινε. Οι Διδάσκαλοι σχημάτισαν έναν βαθμό χωριστό από τους εταιρούς, ο μύθος του οποίου τελικά συνιστά και ένα αρχαίο ορόσημο (Landmark: βλέπε Κεφάλαιο 9).

Μια άλλη τάση, η Ανθρωπολογική, προκύπτει με βάση τα κείμενα του Dr. Oliver, όπου αναφέρεται ότι όλοι οι περί τον Ελευθεροτεκτονισμό πολυάριθμοι ορισμοί συνενώνονται στη δήλωση ότι, «ο Τεκτονισμός είναι σύστημα ηθικής διά της εφαρμογής του οποίου τα μέλη του δύνανται να προάγουν τα πνευματικά των συμφέροντα και να ανέλθουν διά της θεολογικής κλίμακας από της επιγείου εις την ουράνιον Στοάν».

Πάνω σ' αυτό το γεγονός βασισμένη η προαναφερθείσα σχολή, αποδίδει στον Τεκτονισμό αρχαιότητα πολύ μεγαλύτερη από όση τολμούν να αποδώσουν οι οπαδοί της αυθεντικής σχολής και ανακαλύπτει καταπληκτικές αναλογίες μεταξύ των μυστήριων όλων των αρχαίων λαών, οι οποίοι αναμφισβήτητα κατείχαν πολλά από τα τεκτονικά σύμβολα και πιθανόν και τις ίδιες τελετές. Από τα μέχρι σήμερα συλλεχθέντα στοιχεία, αποδεικνύεται σαφώς ότι δόγματα ανάλογα με τα τεκτονικά, μπορούμε να βρούμε σε όλες σχεδόν τις χώρες του κόσμου. Από τις ανθρωπολογικές έρευνες αποδεικνύεται αφενός η μεγάλη αρχαιότητα των Τεκτονικών μυστηρίων, και αφετέρου το κοινό της καταγωγής όλων των επί της γης μυστηριακών οργανώσεων, κάτι που θα αναλύσουμε στη συνέχεια με λεπτομέρεια. Η ανθρωπολογική όμως κατεύθυνση, περιορίζεται σε διαπιστώσεις, χωρίς να αναλαμβάνει την ταξινόμηση των γνώσεων που απορρέουν από αυτές και την τελική τους σύνθεση.

Το έργο αυτό επιδιώκει η τρίτη κατά σειρά τάση, η Μυστικιστική. Αυτή, βασισμένη στα πορίσματα των δύο προαναφερθεισών τάσεων και εμβαθύνοντας στη φιλοσοφία των συμβολών και αλληγοριών, των «**συντεχνιακών σωματείων**» που λειτουργούσαν πριν από τον σύγχρονο Τεκτονισμό, και των κατά την «**αρχαιότητα Μυστηρίων**», καταλήγει στο συμπέρασμα ότι ο σημερινός Τεκτονισμός είναι συνέχεια μιας παγκόσμιας πνευματικής κίνησης, της οποίας η αρχή ανάγεται στην κοιτίδα της ανθρώπινης κοινωνίας, και που εμφανίσθηκε στην ιστορία των ανθρώπινων πολιτισμών με διάφορα ονόματα.

Συνοπτικά ο Τεκτονισμός είναι ο θεματοφύλακας των πανάρχαιων εταιριών οι οποίες ακμάσαν και έδρασαν με το όνομα «μυστήρια» στην αρχαία Ελλάδα, τη Ρώμη, σε πολλές χώρες κατά τον μεσαίωνα και στις χώρες της Ανατολής σε όλες τις εποχές, αποτελεί δε σύστημα Σοφίας και Ηθικής το οποίο σκεπτόμενη ορθά η ανθρωπότητα πρέπει πάντοτε να βλέπει με ευλάβεια.

Οι οπαδοί της τελευταίας σχολής δεν ενδιαφέρονται τόσο για ιστορικές αποδείξεις της καταγωγής του Τεκτονισμού μέχρι των ημερών μας, αλλά προσπαθούν να καταδείξουν την πνευματική συγγένεια της τεκτονικής παραδόσεως με τα αρχαία μυστήρια, όχι βέβαια για κανέναν άλλο λόγο, αλλά για να προσφέρουν στους τέκτονες ένα κλειδί πληρέστερης και τελειότερης κατανόησης των τεκτονικών διδαγμάτων. Ο Τεκτονισμός θα είχε απαλλαγεί από πλήθος παρεξηγήσεων, παρερμηνειών καταδιώξεων και σπατάλης χρόνου, εάν οι άνθρωποι ήταν σε θέση να κατανοήσουν τη μοναδική αυτή προέλευση των Τεκτονικών μυστηρίων, η οποία συγχρόνως διαγράφει με σαφήνεια και απερίφραστα τον σκοπό της μυσέως και το τέλος των εκ πρώτης όψεως παράδοξων Τεκτονικών τελετουργιών...

Χωρίς να υπάρχει πρόθεση να ανασυνθέσουμε ιστορικά την αρχαιότατη προέλευση του συγχρόνου Τεκτονισμού από τα πανάρχαια μυστηριακά σωματεία, θα αρκεσθούμε να αναφέρουμε ότι κατά την πιο διαδεδομένη άποψη ο Τεκτονισμός έχει διττή καταγωγή:

1^ο. Από τα σωματεία των λιθοξόνων ή λιθουργών και οικοδόμων του Μεσαίωνα, που και αυτά ίσως ανάγονται γενεαλογικά στους Κομακίνους δασκάλους, στα αρχιτεκτονικά σωματεία των Ρωμαίων (κολέγια), και στους Διονυσιακούς Τεχνίτες.

2^ο. Από τα φιλοσοφικά ή μυστικο-θρησκευτικά σωματεία, τα οποία παρόλους τους διωγμούς της Καθολικής εκκλησίας διατήρησαν κατά τους μέσους χρόνους και κατά την αναγέννηση, τις μυητικές παρακαταθήκες που παραδοσιακά κατείχαν.

Βέβαια το πιθανότερο είναι ότι ο διαχωρισμός αυτός σε δύο ρεύματα δεν είναι απόλυτος.

Ότι δηλαδή τα καθαρώς τεχνικά σωματεία συνέβαλαν στη μορφή του Τάγματος, ενώ οι θεωρητικοί τέκτονες (αποδεδεγμένοι) στο πνεύμα του, αφού οι σημερινές ιστορικές έρευνες αποδεικνύουν ότι, τα **«τεχνικά σωματεία»** δεν ήταν καθαρά επαγγελματικές οργανώσεις και δεν στερούνταν φιλοσοφικών και μυστηριακών κατευθύνσεων, αλλά ούτε οι αρχαίοι **«θεωρητικοί τέκτονες»** περιορίζονταν απλά σε θεωρητικές γνώσεις.

Θα παραθέσουμε μερικά στοιχεία για την προέλευση και φύση των δύο αυτών ρευμάτων.

Η 1η ΘΕΩΡΗΣΗ

Από την πρώτη μέρα, που ο άνθρωπος έστρεψε τα μάτια του προς τον ουρανό, αισθάνθηκε να γεννιέται μέσα του η έλξη προς τη θεότητα. Τον κατέπληξε μεγαλείο της Δημιουργίας καθώς

το συνέκρινε με τη μικρότητά του και αναγνώρισε μέσα στη Δημιουργία αυτή, μία δύναμη ή δυνάμεις τις οποίες θεοποίησε.

Τα πρώτα χρόνια της δημιουργίας του, ο άνθρωπος αντιλαμβανόταν τον Θεό με την έννοια της απόλυτης Καλοσύνης και της Αγάπης, αλλά και σαν ένα Ον με μεγάλη αυστηρότητα. Και τον Θεό αυτόν, προς τον οποίον έτρεφε μεγάλη ευλάβεια τον αισθανόταν **πανταχού Παρόντα**. Ο άνθρωπος αισθάνθηκε τότε την ανάγκη να αποτείνεται προς τον Δημιουργό και να εκφράζει την αφοσίωσή του με φυσικά μέσα. Αυτό υπήρξε η απαρχή της λατρείας, η οποία στη συνέχεια παρεχώρησε τη θέση της στη θρησκεία.

Η Λατρεία είναι η μεγάλη αγάπη προς το Υπέρτατο Ον και η Πίστη σε αυτό, με κάθε απλότητα, χωρίς καμιά Λογική να αναμειγνύεται και να τις περιπλέκει. Ενώ η θρησκεία είναι ο συνδυασμός της λατρείας με το δόγμα, δηλαδή η πίστη εκδηλούμενη μέσω φυσικών πράξεων περιπλεγμένη διά μιας άλλης σειράς «αληθειών» εφαρμοζομένων στη Θεία Λατρεία. Η Λατρεία πρωτοστάτησε στη γένεση της θρησκείας δια:

1^{ον}) του αναθήματος, 2^{ον}) της αφιερώσεως, και 3^{ον}) της θυσίας.

Οι πρώτοι άνθρωποι ανήγειραν βωμό στον Δημιουργό, και έφεραν σε Αυτόν τα ωραιότερα από τα δώρα της φύσεως, τα πρώτα άνθη και τους πρώτους ώριμους καρπούς. Η αφιέρωση δεν άργησε να αντικαταστήσει και τελειοποιήσει την προσφορά. Στα άνθη και τους καρπούς, ο άνθρωπος πρόσθεσε το πρώτο πτηνό που συνέλαβε, τον πρώτο αμνό, το πρώτο τέκνο κ.ο.κ. Μετά την αφιέρωση ακολούθησε η θυσία.

Τα άνθη, οι καρποί, τα ζώα και καμιά φορά ο άνθρωπος υπήρξαν βορά των βωμών του Θεού. Το αναγκαίο αυτό κακό υπήρξε το πρώτο βήμα προς το δόγμα, γιατί στον θεσμό της θυσίας αφιερώθηκαν όντα προνομιάχα, τα οποία εκτελούσαν τις μεγάλες τελετές της λατρείας του ανθρώπου προς τον Θεό.

Δημιουργήθηκε έτσι μια Ιερατική τάξη η οποία ανέλαβε προνομιακά τις τελετές της λατρείας. Ο άνθρωπος δεν είχε πλέον το δικαίωμα να λατρεύει τον Θεό του χωρίς τη μεσολάβηση των ιερέων. Οι ιερείς ιδρύσαν το δόγμα, η δε θρησκεία είδε το φως υπό την αιγίδα του. Το ιερατείο αφιερώθηκε στα καθήκοντα της λατρείας και στην έρευνα των άγνωστων πραγμάτων. Αποκάλυψε στους ανθρώπους τα μυστήρια της δημιουργίας και τους έκανε κοινωνούς των ιερών πραγμάτων. Αλλά από τους πρώτους χρόνους η φιλοδοξία παρέσυρε τον κλήρο, ο οποίος απασχολημένος κάθε φορά με τα ένοχα σχέδιά του, έχασε το συναίσθημα του καθήκοντος και παραμέλησε το υπέροχο έργο του, τη μύηση στα θεία μυστήρια. Η φιλοδοξία, η τυραννία, η μικροπρέπεια, εξευτέλισαν και αποτύφλωσαν σε τέτοιο βαθμό τον κλήρο, ώστε η υπέροχη αρχή της λατρείας ενός και μοναδικού Θεού, ενός Υπέρτατου Πνεύματος Δημιουργού του Σύμπαντος, (Μ ∴ Α ∴ Τ ∴ Σ ∴) χάθηκε από τα πρώτα χρόνια. Σιγά-σιγά σβήστηκε από τη μνήμη

του ανθρώπου και παραχώρησε τη θέση του στον πολυθεϊσμό, ο οποίος εμφανίστηκε με τρεις μορφές. 1^{ον}) τη ζωική, 2^{ον}) την αστερική και 3^{ον}) την πνευματική.

Αρχικά οι τυφλοί και άπιστοι ιερείς ανέδειξαν τα ζώα στην τάξη των θεοτήτων, αλλά το ένστικτο των ανθρώπων τους καθοδήγησε και τους επέτρεψε να απορρίψουν τη μιαιρότητα αυτή. Ο Θεός χαρακτήρας μετετέθηκε τότε από τα ζώα στα αστέρια και τους πλανήτες, τους οποίους ο άνθρωπος έβλεπε να κυλούν στο ουράνιο στερέωμα. Ο αστρικός πολυθεϊσμός είχε την ίδια τύχη με τον ζωικό πολυθεϊσμό. Και τότε ο εγκέφαλος των ιερέων, κάτω από τον επηρεασμό της πλανημένης τους φαντασίας, γέννησε την πνευματική θρησκεία με πλήθος αόρατων θεών. Η παρακμή των ανθρώπων μεγάλωσε με αποτέλεσμα να δηλητηριάζει και να σκοτώνει το πνεύμα, το δε ενδιάμεσο Ουράνιο επίπεδο (Μέσον δώμα ή μέσος Ουρανός) έμεινε κενό από κάθε ανθρώπινη συνείδηση.

Βλέποντας τότε ο Θεός ότι ο άνθρωπος επρόκειτο να χωρισθεί τελειωτικά από Αυτόν, ότι τα απολωλότα πρόβατα πολλαπλασιάζονταν και η διαφθορά θα συμπλήρωνε την καταστροφή του ανθρώπινου γένους, επέλεξε να έλθει σε βοήθεια των δημιουργημάτων του.

Γεννήθηκαν τότε όντα πλήρη ευφυΐας και εγκαινιάσθηκε η εποχή των Εκλεκτών, των Αγγέλων και των Προφητών. Όταν ένα από τα προνομιούχα αυτά Όντα εμφανιζόταν στη Γη, η ανθρωπότητα μεταννοούσε για τα σφάλματα της και η επιείκεια του Ουρανού συμφιλίωνε τον άνθρωπο με τον Θεό του.

Μόλις όμως ο εκλεκτός έφευγε, το εκάστοτε ιερατείο, ο άρπαγας και ο ιερόσυλος των θείων μυστηρίων εμφανιζόταν και πάλι. Το αιμοβόρο τούτο ζώο εκμεταλλευόταν το γόητρο του εκλεκτού, τον αναγόρευε Άγιο για να παραπλανήσει τους ανθρώπους και να τους διαφθείρει περισσότερο, ώστε να πετύχει ικανοποίηση των φιλοδοξιών του. Αυτό υπήρξε η πρώτη και μοναδική αιτία της **συσσωματώσεως** ανθρώπων ανωτέρας πνευματικότητας, οι οποίοι είχαν διαπαιδαγωγηθεί και είχαν αποκτήσει από τους εκλεκτούς απεσταλμένους γνώσεις ανώτερες.

Βλέποντας αυτοί τις αλήθειες των σεβαστών τους διδασκάλων να μαιίνονται και να διαστρέφονται από τους άρπαγες, οι οποίοι αποτελούσαν την προνομιούχο τάξη, **ενώθηκαν μυστικά**, σχημάτισαν μια αόρατη αλυσίδα και εγκαθίδρυσαν στέρα και για πάντα τις σχέσεις **του ανθρώπου με τον Θεό**. «*Τα προς τον Θεόν καθήκοντα της κοινωνικής διαθήκης*». (τυπικό μυσήσεως Μαθητή)

Καμμία φιλοδοξία, καμία τυραννία, κανένα μέσο ή ατομικός σκοπός δεν ήρθε να αλλοιώσει ή να διαταράξει τις αγνές συνελεύσεις των μεγάλων Μυστών, διότι κάθε τι που θα μπορούσε να αναπτύξει το «ελάττωμα» απεκλείετο από τους κανονισμούς και τα ήθη των ανθρώπων, που αποτελούσαν μέρος των μυστικών Εταιριών των χρόνων εκείνων. Χαρακτηριστικά ο τεκτονι-

κός καταστατικός χάρτης αναφέρει: **Ιερό καθήκον κάθε τέκτονος είναι η αποφυγή υπεισελεύσεως ανθρωπίνων παθών στον Τεκτονισμό** (άρθρο 2 παρ. ΙΧ).

Μόνο με τον τρόπο αυτό ο άνθρωπος κατόρθωσε να αποκαταστήσει τις σχέσεις του με τον Θεό και να επιδοθεί στη βαθειά γνώση των Μυστηρίων.

Το έργο των Μυστικών εταιριών από τότε ήταν η περισυλλογή των διαφόρων εκδηλώσεων της λατρείας αυτής, ώστε να προσδώσει σε αυτές σχήμα και χρώμα, και να συναρμολογήσει το σύνολο που αντιπροσώπευε καλύτερα τη **μοναδική αλήθεια (τον Ορθό Λόγο)** και που πλησιάζε περισσότερο προς την παγκόσμια **Πραγματικότητα**.

Η μεγαλειώδης αυτή προσπάθεια έμελλε, από ένα απροσδόκητο αποτέλεσμα, να οδηγήσει τους οπαδούς της στο έμβλημα της **ενώσεως** και της **Αδελφοσύνης**. Πράγματι οι Σοφοί αυτοί για να φέρουν το έργο τους σε αίσιο τέλος, αισθάνθηκαν την ανάγκη να προβούν σε συγκριτική μελέτη και να επεκτείνουν τις έρευνες τους σε διάφορες άλλες θρησκείες. Για να το πετύχουν, απευθύνθηκαν και προς άλλες μυστικές εταιρίες. Έτσι η συνεργασία αυτή οδήγησε τους σοφούς των διαφόρων εθνών σε μια **κοινότητα ιδεών και συλλήψεων**, διότι η εργασία παραβολής και συγκρίσεως έδειξε ότι μεταξύ των διαφόρων λατρειών υπήρχαν ομοιότητες και στενοί δεσμοί, που οφείλονταν στην κοινή καταγωγή. Για να εκφράσουν αυτό το αίσθημα, που αισθάνονταν πολύ καλά όλα τα μέλη των μυστικών Εταιριών, θέλησαν να θέσουν το έργο τους κάτω από το έμβλημα της Αδελφότητας.

Παρόλα αυτά οι υποστάσεις των μυστικών εταιριών υπέστησαν σοβαρές επιθέσεις. Εξαρτώμενες από τα κατώτερα πάθη των ανθρώπων έγιναν θύματα αυτών. Εξαφανίζονταν, αλλά για να αναστηθούν και πάλι, υποκειμένες, όπως και το κάθε τι που υπάρχει στον κόσμο, στη γέννηση, τη ζωή και τον θάνατο, αποφεύγοντας, όπως ο φοίνικας, με τη συνεχή ανανέωση την απληστία των αιώνων και εξακολουθώντας πάντοτε παρά τις πτώσεις και αλλοιώσεις τους, τον φρενήρη δρόμο προς την εξερεύνηση των μεγάλων μυστηρίων, του άφταστου μεγαλείου και άγνωστου αυτού ιδεώδους. Σύμφωνα με τις μυητικές παραδόσεις, πέπλο παχύ θα χωρίζει πάντοτε τον βέβηλο από τον Μύστη. Κανείς βέβηλος δεν θα μπορέσει να ανασηκώσει το μυστηριακό αυτό πέπλο, τον υφασμένο με τόσες υπέροχες θυσίες, παρά όταν ο ίδιος με τον αγώνα και τους αναστεναγμούς του γίνει άξιος να εισέλθει στην ιερή οδό.

Είναι γνωστό ιστορικά ότι, στην αρχαία Αίγυπτο, έδρασαν στους μακρινούς εκείνους χρόνους η σχολή της Μέμφιδας, η σχολή της Αβύδου κ.α.. Οι Σχολές αυτές κατείχαν διάφορα μυστήρια και κάθε υποψήφιος, που επρόκειτο να γίνει μέλος, έπρεπε να υποστεί σκληρότατες δοκιμασίες, για να αποδείξει ότι κατείχε τα σωματικά, ψυχικά και πνευματικά χαρακτηριστικά που ήταν αναγκαία για την πραγματοποίηση των σκοπών που επιδιώκονταν. Οι Σχολές αυτές

υπόσχονταν στους μαθητές τους διάφορες δυνάμεις. Έτσι οι Σοφοί, που έβγαιναν από αυτές τις Σχολές:

1ο. Μπορούσαν να διαβάζουν μερικώς στα άστρα τα πεπρωμένα των ανθρώπων.

2ο. Μπορούσαν να “διαβάζουν” τις σκέψεις των ανθρώπων και να γνωρίζουν ό,τι κρυφό υπήρχε μέσα στο ανθρώπινο όν.

3ο. Μπορούσαν να “συνομιλούν” με το Αόρατο.

Ο Σοφός, που γινόταν “Κυρίαρχος” μπορούσε να ρυθμίζει τα στοιχεία και τις κατώτερες δυνάμεις της Φύσεως. Ισχυρίζονται μάλιστα ότι ορισμένοι από αυτούς, μπορούσαν να κατευνάζουν τις θύελλες. Λέγεται, επίσης, ότι εθεάθη ένας Σοφός, με τη ράβδο του, να αλλάζει τη ροή του Νείλου. Στην εποχή μας, όλα αυτά μας φαίνονται πολύ περίεργα κι όμως η ιστορία μαρτυρεί για την αυθεντικότητά τους. Από την αρχαία Αίγυπτο, ας περάσουμε στην Ιουδαϊκή εποχή. Οι Εβραίοι έφυγαν από την Αίγυπτο, ποθώντας να κατακτήσουν τη γη που τους υποσχέθηκε ο Θεός. Ο θρύλος της διαβάσεως της Ερυθράς Θάλασσας, είναι πασιγνωστος και δεν υπάρχει ανάγκη να αναφερθεί ξανά εδώ.

Οι Εβραίοι έφθασαν στην Αραβία και τη Μεσοποταμία. Βλέπουμε επί κεφαλής τους τον Μωϋσή, ο οποίος κάνει θαύματα, με τη **ράβδο** του, όπως και ο αδελφός του Ααρών. Λέγεται ότι ο Μωϋσής, όταν χτύπησε με τη ράβδο του ένα βράχο, έκανε να αναβλύσει από μέσα του νερό. Το γεγονός αυτό μπορεί να χαρακτηριστεί ως θαύμα, στην αντίληψη και σύμφωνα με τις γνώσεις των ανθρώπων.

Εάν ο Μωϋσής έκανε και μπροστά μας τέτοια πράγματα, παρά τον φαινομενικά προχωρημένο πολιτισμό μας, δεν θα μπορούσαμε να τα εξηγήσουμε και, όπως οι τότε Εβραίοι, θα τα δεχόμασταν ως θαύματα. Στην Καινή Διαθήκη ο όρος «**θαύμα**» δεν εμφανίζεται πουθενά. Αλλά αντί αυτού εμφανίζεται ο όρος «**σημείον**», (*ταύτην εποίησεν την αρχήν των σημείων ο Ιησούς εν Κανά της Γαλιλαίας*), (Ματθ. Κεφ. 2-11).

Και βέβαια ετυμολογικά η λέξη σημείο και το θαύμα δεν έχουν καμιά συγγένεια. Στη φύση δεν υπάρχουν θαύματα, αλλά υπάρχουν μόνο θαυμαστά πράγματα.

Ο Μωϋσής λοιπόν οδήγησε τον λαό του στη Μεσοποταμία και, σαράντα επτά έτη μετά την έξοδο από την Αίγυπτο, ιδρύθηκε στην Ιουδαία το πρώτο βασίλειο. Εκεί βλέπουμε να αναφαίνεται μια Σχολή, για την οποία έχουμε αποδείξεις. Εκατόν επτά έτη, μετά την έξοδο των Εβραίων από την Αίγυπτο, ο αρχηγός και βασιλιάς τους Σολομώντας, διατυπώνει κάποιες αρχές που φανερώνουν τις ρίζες της Σχολής αυτής. Χρησιμοποιεί την υψηλή Μαγεία, που επιτρέπει την κυριαρχία επί των στοιχειακών δυνάμεων της φύσεως και η οποία ήταν ίδια και στον Μωϋσή. Με άλλα λόγια ξαναβρίσκουμε, στη Σχολή αυτή, τον «δάκτυλο» του Μωϋσή. Δίνονται και εδώ οι ίδιες υποσχέσεις που δίνονταν στους μαθητές των σχολών της Αιγύπτου, όπου ο Μωϋσής

μυήθηκε. Η συγγένεια αυτή γίνεται και η βάση της εβραϊκής μυήσεως. Ταυτόχρονα, διασχίζοντας τη Μεσόγειο θάλασσα, βλέπουμε τις Ορφικές και Πυθαγόρειες Σχολές σε άνθιση, να ωφελούνται από τις αντιλήψεις και τις φιλοσοφίες των αρχαίων Παραδόσεων.

Για μια περίοδο 4.000 έως 6.000 ετών, κατά την οποία διάφορες Μυητικές Σχολές, οι οποίες, διαθέτοντας τη δική τους παράδοση, δημιουργούνται γύρω από τη λεκάνη της ανατολικής Μεσογείου, η ανθρώπινη διανοήση εξελίσσεται. Παρατηρούμε δε μία τάση της διανοήσης αυτής προς μεγαλύτερες και πιο υψηλές θεωρήσεις. Ο Χριστός εμφανίζεται, και εκτός από την εξωτερική διδασκαλία, την οποία δίνει στα διάφορα πρόσωπα, που τον ακολουθούν στις πεδιάδες και τα όρη, τους μαθητές του, τους ευσεβείς εκείνους ανθρώπους που τον άκουγαν με σεβασμό, τους δίδασκε σε μέρη κατάκλειστα, λέγοντας: *Εγώ δεν ήρθα καθόλου για να δώσω τη χαρά και τη βασιλεία της γης, αλλά τη βασιλεία των Ουρανών.*

Και από εκείνη τη στιγμή, η μύηση, η οποία απέβλεπε (μέχρι τότε) στην κυριαρχία των δυνάμεων της Φύσεως, αλλάζει όψη, διότι η ανταμοιβή δεν είναι πλέον πάνω στη γη αυτή, αλλά στα ανώτερα δώματα, στην **ανώτερη συνείδηση**.

Η Εποχή του Χριστού πέρασε. Ο θάνατος και η Ανάστασή του περάσαν επίσης. Η ανθρωπότητα πήρε έναν διαφορετικό δρόμο προς την πρόοδο. Είδαμε σκλάβους να αρνούνται να αναγνωρίσουν βασιλιάδες ως «Μεγάλους». Φιλοσοφικές ιδέες είδαν το φως της ημέρας και τούτο υπήρξε μια σπουδαία ώθηση προς τη δικαιοσύνη για τον περιορισμό του εξαναγκασμού. Αυτή η Μυητική Εποχή γέμισε πολύ σοβαρά και τεράστια χάσματα που ατίμαζαν τον ανθρώπινο πολιτισμό. Καθώς, όμως, περνούσαν τα χρόνια, η ανθρωπότητα επέστρεψε στον ύπνο της! Μήπως επήλθε λοιπόν η λήθη; Διάφορες Εταιρείες και μεγάλες Σχολές εμφανίζονται για να αντιπαραταχθούν στη νέα εποχή ή για να αντλήσουν βασικά οφέλη από αυτή την εποχή, τη χριστιανική.

Η Σχολή των Εσσαίων, της Αλεξάνδρειας, των Πυθαγόρειων και άλλες, ιδρύονται και ως υπόσχεση προς τους μνημένους τους, “αναστυλώνουν” τις αρχαίες παραδόσεις. Μία από αυτές τις Σχολές συνδύασε την αρχαία παράδοση με τη χριστιανική.

Η Σχολή αυτή ονομάσθηκε «Ρόδον και Σταυρός» με έδρα στην Ανατολή, στην Αττική, στην Έφεσο και, στη συνέχεια, στο Βυζάντιο. Οι Ροδόσταυροι κατείχαν, στις μυστικές τους διδασκαλίες, τις ιδέες της αρχαίας σοφίας, οι οποίες συμβολιζόταν με το Ρόδο και της Χριστικής Σοφίας, που συμβολιζόταν με τον Σταυρό. Στο Ρόδο πρέπει να βλέπει κανείς, όχι το άνθος αλλά το σχήμα του εξάγραμμου (που δεν είναι άλλο από τη γεωμετρική παράσταση του **Ρόδου**).

Όπως θα διαπιστώσουμε παρακάτω το σύμπλεγμα του γνώμονα και του διαβήτη, που όπως λέμε είναι δύο εκ των τριών μεγάλων συμβόλων (φώτων) του Τεκτονισμού, δεν είναι παρά μια αναπαράσταση του εξάγραμμου.

Οι Ροδόσταυροι, δίδασκαν τον άνθρωπο, που έφθανε σε ένα ορισμένο σταθμό (βαθμό) της μνήσεώς του ότι, κάθε άνθρωπος όφειλε, αφ' ενός να προσπαθήσει να ελευθερώσει και να βγάλει από τον λήθαργο κάποιες ατομικές ικανότητες και, αφ' ετέρου, όταν η δραστηριότητά του αυτή εκδηλωθεί, να δράσει ευεργετικά πάνω στην κοινωνία, για να επιφέρει γαλήνη μέσα στην τρικυμία και να αποκαταστήσει την ειρήνη γύρω του. Γινόταν, έτσι, προστάτης χωρίς να είναι επικυρίαρχος. Κάθε μνημένος, έλεγαν οι Ροδόσταυροι, ο οποίος θέλει να έχει ανώτερες δυνάμεις, πρέπει να αρχίσει να εξαπλώνει την ευημερία και να σκορπίζει την ευτυχία γύρω του.

Στη συνέχεια, όταν ο μνημένος περνούσε από ορισμένους βαθμούς μνήσεως, έπρεπε να μπορεί να εξωτερικεύει το άτομό του, επιτρέποντας στη συνειδητή του αρχή, να απομακρύνεται από το σώμα του και να πηγαίνει σε μακρινές αποστάσεις για να κάνει το καλό στους ομοίους του. Στον τρίτο βαθμό των Ροδόσταυρων, ο Διδάσκαλος έλεγε στον μαθητή ότι, εκείνος που εξωτερικευόταν και έκανε την εξάσκησή του με καλή θέληση και αγάπη, εκείνος μπορούσε να εκτιναχθεί πέραν του υλικού επιπέδου και να έρθει σε επαφή με ανώτερα όντα, τα οποία ζουν πέρα από αυτό το επίπεδο.

Μετά την πτώση της Αυτοκρατορίας του Βυζαντίου, η Σχολή αυτή άλλαξε κέντρο. Το κέντρο της, μετατέθηκε προς τον Βορρά, προς την Αυστρο-Ουγγαρία. Ανερχόμενο δε από τα Νοτιο-Ανατολικά προς τα Βορειο-Δυτικά, έφθασε στη Γαλλία και στην Αγγλία.

Κάτω, ακριβώς, από τη «**σκιά**» της Σχολής αυτής έδρασαν όλοι οι ισχυροί άνδρες της εποχής, που έφεραν την ευημερία στους ομοίους τους. Πράγματι στη Μεσαιωνική εποχή βλέπουμε, να εμφανίζεται από εδώ και από εκεί το όνομα των Ροδόσταυρων, στην Αυστρία, την Ουγγαρία, τη Γερμανία, τη Δανία, στα νότια της Νορβηγίας και τελικά στη Γαλλία.

Αναρωτιέται κανείς αν όλα αυτά τα παρακλάδια είναι αληθινοί Ροδόσταυροι.

Πολύ δύσκολο πρόβλημα, για να λυθεί. Διότι εάν παραδεχθούμε ότι οι Ροδόσταυροι αυτοί είναι αληθινοί, οφείλουμε να παραδεχθούμε ότι και η διδασκαλία τους επίσης είναι τέτοια και ότι ακόμα και οι αρχηγοί τους, που είναι κρυφοί, είναι, επίσης, οι αληθινοί.

Αντίθετα, αν οι Ροδόσταυροι αυτοί δεν είναι αληθινοί, τότε είναι σφετεριστές, από τους οποίους οφείλουμε να προφυλαχθούμε. Υπάρχει η βεβαιότητα ότι δεν ήταν μεν αληθινοί Ροδόσταυροι, όμως, ήταν άνθρωποι ειλικρινείς.

Μετά την πτώση της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας, οι Μεμμημένοι, λόγω της επιδρομής των Βαρβάρων, αναγκάστηκαν να καταφύγουν σε τόπους φιλόξενους και ήταν τότε που οι αληθινοί Ροδόσταυροι εγκαταστάθηκαν στη Γερμανία ενώ άλλοι ήρθαν στη Γαλλία. Αλλά, μην υποθέσετε ότι οι Διδάσκαλοι αυτοί σκόπευαν να ιδρύσουν κέντρα, διότι κάτι τέτοιο τους ήταν αδύνατο. Δεν ήταν όμως αδύνατον να περιστοιχίζονται από κάποιον πυρήνα ανθρώπων, που υπήρξαν οι πιστοί μαθητές των Διδασκάλων αυτών.

Μετά το θάνατο των Διδασκάλων, οι μαθητές μετέδωσαν τη μήση τους και δημιουργήθηκε μια κίνηση η οποία έλαβε το όνομα των Ροδόσταυρων. Η ρίζα, κατά βάθος, είναι γνήσια Ροδοσταυρική, αλλά η όλη μήση δεν είναι. Αν και η διδασκαλία ήταν του Ρόδου και του Σταυρού, οι διάφορες «κλειδες» δεν μπορούσαν να μεταδοθούν πλήρως.

Πολλά από τα άτομα αυτά εισήλθαν σε Τεκτονικές στοές, πριν από την επίσημο ημέρα ίδρυσεως του Τεκτονισμού το 1717, σαν αποδεδεγμένα μέλη, καθώς επίσης και άτομα που κατείχαν την παράδοση των Ναϊτών Ιπποτών και των Ερμητιστών.

Έτσι είδε το Φως της ύπαρξης ο σύγχρονος Τεκτονισμός, αναβιώνοντας κατά το μερίδιο που του αναλογεί την Αρχαία Σοφία, μέσα από ένα ιδιάζον σύστημα διδασκαλίας συμβολικών παραστάσεων και αλληγοριών, που εκ πρώτης όψεως φαίνεται να βασίζεται σε οικοδομικά εργαλεία και πρακτικές.

Η 2η ΘΕΩΡΗΣΗ

Παράλληλα με τον προαναφερθέντα κλάδο της παραδόσεως, ακμάζει και ο άλλος από τον οποίο γεννήθηκαν οι διάφορες συντεχνίες των χρόνων του Μεσαίωνα. Σημείο εκκινήσεως φαίνεται να είναι τα αρχαία Ελληνικά μυστήρια που ιδρύθηκαν από τον Ορφέα και ιδιαίτερα τα μυστήρια του Διόνυσου ή Βάκχου, σε συνδυασμό με στοιχεία Φοινικικά. Μεταξύ των οπαδών της βακχικής αυτής μορφής των μυστηρίων συνκαταλέγονται και οι περίφημοι Διονυσιακοί τεχνίτες οι οποίοι αποτελούσαν μυστική οργάνωση. Αναγνωρίζονταν μεταξύ τους με σημεία και συνθηματικές λέξεις και ασχολούνταν με την ανέγερση οικοδομών, κυρίως ναών, περιοδεύοντας σε ολόκληρο τον τότε γνωστό κόσμο.

Κατά την εποχή της ανεγέρσεως του Ναού του Σολομώντα, η Τύρος και η Σιδώνα ήταν οι κυριώτερες έδρες της μεγάλης αυτής αδελφότητας.

Όπως είναι γνωστό από τη Βίβλο, κατά την εποχή της ανέγερσης του Ναού προς τιμή του Ιεχωβά με την πρωτοβουλία του Σολομώντα, ο τότε βασιλιάς της Τύρου Χιράμ, ύστερα από

παράκληση του Σολομώντα απέστειλε τον αρχιτέκτονα Χιράμ-Αμπίφ, ο οποίος και επιστάτησε στην ανοικοδόμηση του Ναού. Καθόλου λοιπόν απίθανο ο αρχιτέκτονας αυτός που στάλθηκε από την Τύρο να ανήκε στη μυστική εκείνη αδελφότητα των Διονυσιακών τεχνιτών. Πάνω στην πιθανή αυτή εκδοχή στηρίζεται ακριβώς η τεκτονική παράδοση κατά την οποία η καταγωγή του θεσμού πρέπει να αναζητηθεί στην εποχή της ανοικοδομήσεως του Ναού στα Ιεροσόλυμα. Ανάλογη οργάνωση αντιπροσωπεύουν τα αργότερα θεσπισθέντα στη Ρώμη από τον μυημένο Νουμά Πομπήλιο περίφημα Ρωμαϊκά κολλέγια ή συντεχνίες οικοδόμων όπως θα λέγαμε σήμερα.

Η οργάνωση των κολλεγίων ήταν από πολλές απόψεις ανάλογη προς την οργάνωση των συγχρόνων Τεκτονικών στοών. Ήταν μια από τις αρχές τους, **τρία άτομα να αποτελούν Κολλέγιο**.

Κάθε κολλέγιο διευθύνονταν από τον Μάγιστρο ή Διδάσκαλο, με τη βοήθεια δύο δεκουριόνων. Υπήρχε και ένας ιερέας ο οποίος ήταν επιφορτισμένος με τη θρησκευτική πλευρά της εργασίας. Τα μέλη του Κολλεγίου διαιρούνταν σε τρεις βαθμούς. Τα χρονικά μαρτυρούν ότι τα κολλέγια είχαν ημιθρησκευτικές λειτουργίες τις οποίες τηρούσαν με αυστηρότητα απόρρητες και ότι απέδιδαν συμβολική σημασία στα εργαλεία τους, όπως στον γνώμονα, τη στάθμη και τον μοχλό. Σε ανασκαφές κτηρίου στην Πομπηία το 1878 εμφανίζονται εκπληκτικές ομοιότητες με τα τεκτονικά εργαστήρια. Υπάρχουν δύο **στήλες** και στους τοίχους τρίγωνα συμπεπλεγμένα. Σε μια δε εντοιχισμένη μαρμαρίνη πλάκα, φαίνονται το κρανίο, η στάθμη, το νήμα της στάθμης και άλλα τεκτονικά εμβλήματα.

Τα Ρωμαϊκά κολλέγια μεταφέρθηκαν στη Βρετανία από τα Ρωμαϊκά στρατεύματα.

Μια λεγεώνα υπό τον Ιούλιο Καίσαρα, ίδρυσε αποικία στην Υόρκη, της οποίας το όνομα αργότερα κατέλαβε εξέχουσα θέση στην τεκτονική ιστορία. Μετά την πτώση της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας τα κολλέγια παρήκμασαν, έδωσαν όμως τη θέση τους σε νέες συντεχνίες υπό την προστασία του χριστιανικού κλήρου.

Μια από τις συντεχνίες αυτές είναι αυτή των Κομακίνων διδασκάλων, η οποία για πρώτη φορά αναφέρεται το 643 μ.Χ., όπου παρουσιάζονται σαν διδάσκαλοι τέκτονες, με την εξουσία να συνάπτουν συμβόλαια και να χρησιμοποιούν τεχνίτες και εργάτες.

Ολόκληρη η ρωμαϊκή αρχιτεκτονική οφείλεται στη δημιουργική τους μεγαλοφυΐα. Αλλά η συντεχνία των Κομακίνων δεν κληρονόμησε μόνο τις οικοδομικές παραδόσεις και τα απόρρητα των ρωμαϊκών κολλεγίων, αλλά και τα απόκρυφα τους μυστήρια.

Ήταν οργανωμένοι σε διδασκάλους και μαθητές, κάτω από τη διεύθυνση ενός Γαστάλδου ή μεγάλου Διδάσκαλου. Τα εργαστήρια τους ονομάζονταν στοές. Είχαν επόπτες, τεκμήρια, χειραψίες, συνθήματα και όρκους εχεμύθειας και πιστότητας. Φορούσαν λευκά περιζώματα και

χειρόκτια (γάντια), μεταξύ δε των συμβόλων τους βρίσκουμε τον γνώμονα και τον διαβήτη, τη στάθμη, το νήμα της στάθμης καθώς και το ρόδο μαζί με τον διαβήτη.

Άλλη παραλλαγή και νεωτέρα μορφή των μυστικιστικών αυτών συντεχνιών, είναι και ο Εταιρισμός της Γαλλίας. Και εδώ τα μέλη οργανώνονται σε μυστικά σωματεία με παραδόσεις, συμβολισμούς, αλληγορίες, σαφώς πλέον «τεκτονικές», με σκοπό την αλληλοβοήθεια και αμοιβαία ενίσχυση. Έχουν τον γενικό τίτλο «Εταίροι του Γύρου της Γαλλίας», εφαρμόζουν μυήσεις τεσσάρων βαθμών και διατηρούν παραδόσεις, σύμφωνα με τις οποίες η οργάνωσή τους χρονολογείται από την εποχή ανεγέρσεως του Ναού του Σολομώντα. Ανάλογα σωματεία λιθουργών και οικοδόμων εμφανίζονται σχεδόν ταυτόχρονα, ήδη από τη Λουθηριανή αναμόρφωση στην Αγγλία και Γερμανία. (Gild of Massons και Stenmetzen ή Bauhütten). Και έτσι φθάνουμε στα μέσα του 17^{ου} αιώνα. Εν τω μεταξύ η σεπτή αδελφότητα των Ροδόσταυρων και άλλες επιζώσες μυστικές οργανώσεις της εποχής εκείνης (Ναϊτες κ.λπ.), αποφάσισαν όπως φαίνεται να διαφυλάξουν τις εσωτερικές τους διδασκαλίες, διαδίδοντας αυτές με προσφορότερο και ασφαλέστερο τρόπο στην κοινωνία ώστε να αποφύγουν τους διώγμούς, κρατώντας την εσωτερική και ουσιαστική μύηση μόνο για τους λίγους δοκιμασμένους και ικανούς. Σκέφθηκαν λοιπόν να χρησιμοποιήσουν τις αδελφότητες των οικοδόμων και των λιθουργών, για τη στρατολόγηση νέων μελών, προερχομένων τόσο από τις τάξεις των συντεχνιών όσο και από την υπόλοιπη κοινωνία τη βέβηλη όπως την ονόμαζαν, τα οποία κατείχαν εξέχουσα θέση σε αυτήν. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, διάσημοι και φωτισμένοι Ροδόσταυροι, όπως ο Ηλίας Άσμολ και άλλοι, δέχθηκαν να μνηθούν κανονικά στα μυστήρια των λιθοδόμων, μέσα στα οποία όμως εισήγαγαν ολίγον κατ' ολίγον, το γενικό μνητικό πλαίσιο από τα μυστηριακά σκηνώματα που ανήκαν, με τέτοιο όμως τρόπο (συμβολικό), ώστε όπως αναφέρθηκε επετεύχθη ο επιδιωκόμενος στόχος χωρίς να αποκαλυφθούν τα πραγματικά κίνητρα.

Ο Ηλίας Άσμολ (1617-1692), ένας από τους μεγαλύτερους άγγλους διανοούμενους του 17^{ου} αιώνα, θεωρείται ως ο παλαιότερος διάσημος θεωρητικός ελευθεροτέκτονας. Στο ημερολόγιό του, ο Άσμολ, στις 16 Οκτωβρίου 1646 αναφέρει:

«Στις 4.30 μ.μ. έγινα Ελευθεροτέκτων στο Γουάριγκτον του Λάνκασαϊρ (*Warrington Lancashire*). Και αργότερα στις 10 και 11 Μαρτίου του 1682: «Γύρω στις 10.05 μ.μ. έλαβα μια πρόσκληση να παρευρεθώ στην συνεδρίαση μιας Στοάς αύριο στην Τεκτονική αίθουσα του Λονδίνου. Πήγα και

κατά το μεσημέρι έγινα δεκτός στην αδελφότητα των Ελευθέρων Τεκτόνων... (ακολουθεί κατάλογος

έξι ονομάτων) ...εγώ ήμουν ο πρεσβύτερος μεταξύ αυτών (έχουν περάσει 35 χρόνια από τότε που έγινα και εγώ δεκτός)...» Ο Ηλίας Άσμολ αναφέρει επίσης ότι μαζί του μιλήθηκε ο συνταγματάρχης Ερρίκος Μαινουαίριγκ.

Ήδη είναι φανερό ότι και οι δύο μυθέντες δεν ήταν επαγγελματίες λιθουργοί και κατά συνέπεια ήδη από την εποχή εκείνη οι επαγγελματικές στοές των οικοδόμων, δεχόταν στους κόλπους τους διανοούμενους ή άλλες εξέχουσες προσωπικότητες.

Από τη σύντομη αυτή ιστορική ανασκόπηση, βλέπουμε ότι ο Τεκτονισμός του 1717 είναι μια σύνθεση, από δύο σαφώς διακεκριμένα μυστηριακά ρεύματα: αφ' ενός της Εβραίο-Χριστιανικής παραδόσεως, ως και της αντίστοιχης Ναϊτικής, και αφ' ετέρου της Διονυσιακής συντεχνιακής. Η σύμπληξη του 1717 σε μεγάλη Στοά, δεν είναι παρά όπως προαναφέρθηκε ένας σταθμός της αιωνόβιας μυστηριακής παραδόσεως, η οποία, όπως ο μυστικός Φοίνικας, συνεχώς αναγεννάται από την τέφρα της. Επίσης ο δικέφαλος αετός, που είναι παρόμοιο σύμβολο, έχει πολύ βαθύτερο συμβολισμό για τη μύηση, και θα μας απασχολήσει στο κεφάλαιο των συστατικών Αρχών και καταστάσεων του ανθρώπινου όντος.

1. ΟΙ ΣΥΝΤΕΧΝΙΕΣ ΤΩΝ ΓΕΡΜΑΝΩΝ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ

Την επιστήμη της κατασκευής των μεγάλων οικοδομημάτων από τον 9^ο αιώνα έως και τον 13^ο αιώνα, μονοπωλούσαν οι μοναχοί, κυρίως από το τάγμα των Βενεδεκτινών. Από τους μοναχούς αυτούς ανεγέρθηκαν και κατασκευάστηκαν πολυάριθμα οικοδομικά μνημεία. Ήδη το 550 μ.Χ. ο μοναχός Γερμανός οικοδόμησε την εκκλησία του Άγιου Βικεντίου (St. Vincent) στο

Παρίσι. Οι μοναχοί κτίζουν στην Αγγλία, το 600 μ.Χ. τη μητρόπολη του Canterbury, το 602 μ.Χ. του Rochester, το 605 μ.Χ. την εκκλησία του Αγίου Παύλου εις το Westminster κ.λ.π.. Οι αδελφότητες αυτές των μοναχών ταξίδευαν από χώρα σε χώρα, ήσαν πολύ καλά εξωπλισμένες και είχαν σχεδόν στρατιωτική πειθαρχία. Επειδή δε είχαν ανάγκη πολυάριθμου προσωπικού, αναγκάστηκαν να δημιουργήσουν μαθητές μεταξύ των λαϊκών. Οι συντεχνίες αυτές ονομάζονταν καλύβες οικοδόμων (*Bauhuttenbruderschaften*). Οι Μοναχοί οι επιφορτισμένοι με την τέχνη της οικοδόμησης, ονομάζονταν Σεβάσμοι, διότι ήσαν κληρικοί και διδάσκαλοι ταυτόχρονα. Κατά τη διάρκεια του 13^{ου} έως και του 15^{ου} αιώνα, η οικοδόμηση Βασιλικών ναών, ιερατικών κοινοβίων, ανακτόρων, κ.λ.π. εμφάνισε τεραστία ανάπτυξη, οι δε τέκτονες εργάτες ανεπύχθησαν σημαντικά. Οι οικοδόμοι δέχθηκαν τότε μεταξύ τους δόκιμους (μαθητές). Αυτοί δεν ήταν οικοδόμοι, αλλά εργαζόμενοι με σκοπό να μάθουν τα μυστικά της τέχνης, ώστε να μπορέσουν μελλοντικά να εξελιχθούν.

Γύρω στα μέσα του 16^{ου} αιώνα, οι Γερμανοί οικοδόμοι αποτίναξαν τον ζυγό των μοναστηριακών αρχηγών τους και σχημάτισαν μία ομάδα, ως επίσημο Σωματείο, για να οικοδομούν με τα δικά τους σχέδια, δίχως να είναι υφιστάμενοι των μοναχών.

Σχετικά με τα έθιμα και τους κανονισμούς των «καλυβών οικοδόμων», πληροφορούμαστε από ανώνυμες παραδοσιακές πηγές και από τους αρχαίους κανονισμούς. Ο αρχαιότερος από αυτούς είναι ο «κανονισμός λιθουργών του Στρασβούργου» (1459), καθώς και ο «κανονισμός λιθουργών του Rochlitz» (1462).

Ομαδοποιημένοι για να οικοδομούν συμφώνα με τον γερμανικό αρχιτεκτονικό ρυθμό, (τον γοτθικό ρυθμό), οργανώθηκαν κατά τρόπο, ώστε να μονοπωλήσουν την οικοδόμηση αυτού του ρυθμού, εξασφαλίζοντας έτσι την εργασία τους, της οποίας οι τρόποι και τα μέσα είχαν παραμείνει απολύτως μυστικά. Τα μυστικά της τέχνης των οικοδόμων, τα οποία οι διδάσκαλοι μετέδιδαν στους εργάτες, έκαναν τους εργάτες εκείνους ίσους, αδελφούς ως προς την εκπαίδευση, και ικανούς να εργάζονται από κοινού, να συνεργάζονται σαν εταίροι, στις εργασίες που είχαν αναλάβει και που θα αναλάμβαναν.

Κατά την περίοδο αυτή, οι Γερμανοί οικοδόμοι σχημάτισαν επίσης επαγγελματικά σωματεία, τα οποία μονοπωλούσαν τη γοτθική κατασκευή και αποτελούντο από μαθητές, εταίρους και διευθύνοντες ή Διδασκάλους. Θέλοντας δε να διατηρήσουν το μονοπώλιο των μυστικών της κατασκευής γοτθικών οικοδομημάτων, αυστηρά μέσα στα πλαίσια των επαγγελματικών σωματείων τους, η πράξη εισδοχής των δοκίμων (μαθητών), των «βέβηλων» όπως συνήθιζαν να τους ονομάζουν, που επιθυμούσαν να λάβουν τη διδασκαλία της γοτθικής οικοδομικής και ήθελαν να μνηθούν στα μυστικά της, είχε περιβληθεί, με μεγάλη επισημότητα.

Όσοι επιθυμούσαν να γίνουν δεκτοί ως δόκιμοι–μαθητές, έπρεπε να είναι ελεύθεροι, και αυτό, ώστε κανείς να μην μπορεί να απαιτήσει από αυτούς την αποκάλυψη των μυστικών της γοθτικής οικοδομήσεως. Αναγκαίο, επί πλέον, ήταν να είναι χρηστών ηθών, έτσι ώστε να μην προκαλούνται με τον άτακτο βίο τους ταραχές στην ένωση και την αρμονία όλων, κατάσταση που αποτελούσε τη μεγαλύτερη επιτυχία των επαγγελματικών σωματείων.

Κρίθηκε απαραίτητο δε να ορκίζονται στη Βίβλο (του τότε καθολικού δόγματος), όπως συνήθιζαν οι κοινοβίτες Βενεδικτινοί ιερείς, από τις τάξεις των οποίων προήλθαν οι πρώτοι οικοδόμοι, ώστε να μην αποκαλύψουν ποτέ τα μυστικά του γοθτικού ρυθμού σε οποιόν δεν θα μπορούσε να αποδείξει πλήρως και αδιαμφισβήτητα πως είχε δικαίωμα να κατέχει αυτά, ως κανονικό μέλος επαγγελματικού σωματείου.

Για να γίνει δυνατή μία τέτοια πλήρης και αδιαμφισβήτητη απόδειξη, οι τέκτονες οικοδόμοι, συμφώνησαν στην ύπαρξη ορισμένων σημείων, ορισμένων χειραψιών, ορισμένων λέξεων και ορισμένων διαλόγων με προσυμφωνημένες ερωτοαπαντήσεις, διάφορες για τους μαθητές για τους εταίρους και για τους Διδασκάλους.

Με αυτό τον τρόπο, δίδοντας όρκο απόλυτης διακριτικότητας, πριν από την εισδοχή τους, έθεσαν την απαραίτητη εγγύηση της ασφάλειας και τις προϋποθέσεις για την υπεράσπιση της ομάδας εναντίον της παρεισφρήσεως «των βεβήλων», που αποζητούσαν να αποσπάσουν τα μυστικά της οικοδόμησης, τα οποία ήταν η βάση της δυνάμεως και του πλούτου των επαγγελματικών τους σωματείων.

Ο Κορνήλιος Αγρίππας μας μετέδωσε ένα κρυπτογραφικό αλφάβητο το οποίο βασίζεται στον εννεαδικό πίνακα, ώστε να περιλάβει το σύνολο των 27 εβραϊκών γραμμάτων. Περί τα μέσα του 18^{ου} αιώνα οι τέκτονες υιοθέτησαν το σύστημα αυτό με μικρές τροποποιήσεις – προσθήκες. Το σύστημα αυτό παρόλο που δεν έγινε ποτέ επίσημα δεκτό από κάποια Τεκτονική δύναμη, εντούτοις χρησιμοποιήθηκε για κάποιο διάστημα από το Δόγμα της Βασιλικής Αψίδας της Αμερικής, και το συναντούμε σε ορισμένους πίνακες χαράξεως ιδίως του βαθμού του διδασκάλου. Στην παρακάτω εικόνα φαίνεται κωδικοποιημένο το τεκτονικό αλφάβητο, όπου τη θέση των γραμμάτων επέχουν γεωμετρικά σχήματα και τελείες.

Έτσι για παράδειγμα η λέξη **Χιράμ Αβίφ (HAB)** στον παρακάτω τάπητα γράφεται:

Π Ξ Ω

A	B	C		K = >	T =	
D	E	F		K	N =	E =
G	H	I		M	I =	M =
N	O	P		G =	P =	
Q	R	S		H =	L = <	
T	U	V		T =	A =	
			Z	S =	R =	

Τεκτονικό αλφάβητο - κρυπτογράφιση

Τάπητας 3ου βαθμού

Στο βιβλίο αδελφών και λιθουργών του Μπρεσλάου του 1707 αναγράφεται ο ακόλουθος όρκος.

«Υπόσχομαι ότι εις ουδένα θέλω αποκαλύψει ή είπει τον χαιρετισμόν ή τη χειραψίαν των λιθουργών ή τα της αδελφότητος, ούτε εις τον πατέρα μου, ούτε εις τη μητέρα μου, ούτε εις την αδελφή μου ούτε εις τον αδελφό μου... Ούτω εϊή μοι ο Θεός βοηθός.»

Από παραδοσιακές ιστορικές πηγές, πληροφορούμαστε τα εξής: Οι εργάτες και οι εταιροι κάθε ομάδας, κάθε εργαστηρίου, συνέρχονταν κάθε μήνα για να ασχοληθούν με θέματα κοινού ενδιαφέροντος, καθώς και για να αποδώσουν μεταξύ τους δικαιοσύνη, αν προέκυπτε τέτοιο θέμα. Κατά τη συνεδρία προήδρευε ο διδάσκαλος του εργαστηρίου, ο οποίος έφερε χάριν αβροφροσύνης τον τίτλο του Σεβάσμιου Διδάσκαλου, τον οποίο έφεραν κάποτε οι μοναχοί εκπαιδευτές. Βοηθοί του ήταν οι αρχιεργάτες επόπτες της ομάδας, που είχαν επιλέγει μεταξύ των πιο αρίστων από τους εταιρους, και ήσαν δύο. Οι αρχιεργάτες ήσαν αρμόδιοι να εποπτεύουν για την καλή διεξαγωγή της εργασίας, ονομάσθηκαν δε επόπτες. Μεταξύ των δύο εποπτών, ο καλύτερος ονομάσθηκε πρώτος επόπτης και έργο του ήταν η εποπτεία της εργασίας των εταιρών.

Ο άλλος ονομαζόταν δεύτερος επόπτης και καθήκον του ήταν η εποπτεία των μαθητών. Όταν γινόταν η συνεδρία, επιλεγόταν κατά προτίμηση ένας ψηλός τόπος, τα όρια του οποίου ήταν εύκολο να φυλαχτούν, έτσι ώστε να μην εισβάλλουν αδιάκριτα ή περιέργα άτομα. Ο χώρος περιβαλλόταν από μία αλυσίδα, που με ενδιάμεσα σημεία στηρίξεως ξεκινούσε και κατέληγε σε δύο πασσάλους, ώστε να σχηματίζεται ένα Ι Ι, και η οποία άφηνε ένα στενό άνοιγμα εισόδου, σημειοδοτώντας τον τόπο της συγκεντρώσεως. Σύμφωνα με τον νόμο των αναλογιών (όπως τα άνω έτσι και τα κάτω –σμαράγδινος πίνακας), σήμερα στον Τεκτονικό Ναό (=αναπαράσταση του Ναού του Σολομώντα), οι επιμέρους στηρίξεις της αλυσίδας παριστάνονται από τον ζωδιακό κύκλο (περιτύπωμα του δημιουργημένου Σύμπαντος), οι δύο πάσσαλοι από τις στήλες Β. και J. του Ναού του Σολομώντα, (=Πνεύμα, Ύλη, τα απαραίτητα συστατικά κάθε συσσωματώσεως ή δημιουργίας), η αλυσίδα από τον θυσανωτό κόρυμβο (=Παγκόσμια Ψυχή –παγκόσμιος ενωτικός παράγοντας), ο δε ψηλός τόπος –λόφος (βουνό) παριστάνει το πνευματικό πεδίο (το Ιερό της σκέψεως), συμβολίζεται δε με την Ανατολή του Τεκτονικού Ναού.

Οι δύο επόπτες στεκόταν κοντά στον καθένα από τους δύο μεγάλους πασσάλους (σχήμα σελίδα 43) που αποτελούσαν το πέρασμα της εισόδου, και αναγνώριζαν τους εργάτες καθώς παρουσιάζονταν, μέσω των συμφωνημένων σημείων, χειραψιών και λέξεων (Κεράμωση).

Κοντά στην τοποθεσία βρισκόταν το υπόστεγο (καλύβη), το οίκημα όπου στεγάζονταν τα όργανα εργασίας και τα σχέδια. Οι συγκεντρώσεις αυτές, οι συνεδρίες της Στοάς (BAUHUTTE), διεξάγονταν πάντοτε κατά την αυγή, πριν την έναρξη της εργασίας στα οικοδομήματα.

Ο Σεβάσμιος Διδάσκαλος που προήδρευε, έστρεψε την πλάτη του προς τον ήλιο που ανέτειλλε για να βλέπει καλύτερα, με στόχο να κατευθύνει τις εργασίες κατά τον καλύτερο δυνατό τρόπο.

Έτσι, βρισκόταν τοποθετημένος στην Ανατολή. Φαίνεται ότι σιγά-σιγά επικράτησε η συνήθεια να τοποθετούνται οι δύο μεγάλοι πάσσαλοι, οι δύο στήλες που σχημάτιζαν την είσοδο, ακριβώς απέναντι από τον Σεβάσμιο Διδάσκαλο. Η είσοδος λοιπόν τοποθετήθηκε στη Δύση.

Οι δύο επόπτες, στεκόταν ένθεν και ένθεν των στήλων της εισόδου, τοποθετημένοι ο μιν πρώτος προς τα δεξιά ο δε δεύτερος προς τα αριστερά των δύο πασσάλων. Μπαίνοντας, οι εταίροι κάθονταν προς την πλευρά που βρισκόταν ο πρώτος επόπτης, ο οποίος ασχολείτο ιδιαίτερα με την εποπτεία τους. Οι εταίροι ήταν έτσι τοποθετημένοι προς Νότο. Οι μαθητές κάθονταν στην άλλη πλευρά, τοποθετημένοι προς Βορρά.

Όταν ανέτειλλε ο ήλιος, το φως του ερχόταν από την πλευρά που ήταν τοποθετημένος ο Σεβάσμιος Διδάσκαλος. Μιας δε και βρισκόταν εκεί για να διδάσκει, αποκαλούσαν φως τη διδασκαλία αυτή των οικοδόμων, διότι ελάμβαναν το φως αυτό μέσα στη Στοά (Bauhutte).

ΥΠΑΙΘΡΙΟΣ ΧΩΡΟΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΩΣ «ΚΑΛΥΒΑ-ΣΤΟΑ ΤΩΝ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ».

Όπως θα δούμε, στις σύγχρονες Στοές επάνω και πίσω από την έδρα του Σεβάσμιου, τοποθετείται ο Ήλιος. Κατά την έναρξη των εργασιών έχουμε την παρακάτω στιχομυθία:

Σεβ. Τι αντιπροσωπεύει ο ιερός ούτος τόπος και διά ποίον λόγο προσερχόμεθα εις αυτόν;

Α' Επ. Ευρισκόμεθα στο ιερόν της Σκέψεως, και ερχόμεθα εδώ, ίνα αναζητήσωμεν το Φως.

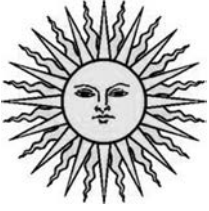
Σεβ. Ποίον είναι το φως, περί του οποίου ομιλείται Αδελφέ μου;

Α' Επ. Είναι το Αιώνιον Φως, το περιέχον το παν, προς το οποίον το παν τείνει...

Σεβ. Αδ. Α' Επόπτα που είναι η θέσις του Σεβασμίου Διδασκάλου;

Α' Επ. Εις την Ανατολή. Όπως ακριβώς ο Ήλιος ο οποίος ανατέλλει εις την Ανατολή, ίνα αρχίσει

την τροχιάν της ημέρας, ούτω και ό Σεβάσμιος διδάσκαλος εδρεύει εις την Ανατολή, ίνα ανοίξει τη στοάν και διευθύνει τους αδ.. εις τας οδούς του σεπτού τούτου εργαστηρίου.

Έτσι η διδασκαλία της οικοδομήσεως που γινόταν κατά τη φυσική συγκέντρωση των οικοδόμων, μεταλλάσσεται σε μια πνευματική διαδικασία όπου τα σύμβολα κατέχουν την εξής πλέον διαδοχική θέση: Σεβάσμιος – διδασκαλία των οικοδόμων - γνωστικό αντικείμενο ανεγέρσεως, σε Ήλιος (Εγώ) –Φως – Συνείδηση – Τελείωση της Προσωπικότητας.

Επειδή οι τέκτονες που συγκεντρώνονταν εκεί ήσαν τουλάχιστον δόκιμοι, η γενική Στοά λεγόταν τότε πως συνεδρίαζε στον βαθμό του μαθητή, δηλαδή ότι δεν γινόταν συζήτηση, όσον αφορούσε την ειδική και μυστική διδασκαλία, παρά μόνον επί των θεμάτων που οι μαθητές ήσαν εξουσιοδοτημένοι να γνωρίζουν, όπως ακριβώς γίνεται και σήμερα.

Εάν η συζήτηση περιστρεφόταν γύρω από θέματα που αφορούσαν αποκλειστικά τους εταίρους, οι μαθητές αποσύρονταν, και ότι συνέβαινε τότε εντός της Στοάς, ήταν **κεκαλυμμένο** και αφανές για εκείνους. Από αυτό προέκυψε και ό όρος «καλύπτω τη στοά», που σημαίνει ότι φεύγω από τη συνεδρία. Συνήθως μία φορά το τρίμηνο, οι Διδάσκαλοι οι επιφορτισμένοι με τη διεύθυνση των διαφόρων εργαστηρίων κάθε περιοχής, συγκεντρώνονταν σε συνεδρίες, απ' όπου αποκλείονταν οι εταίροι και οι μαθητές.

Στη θέση όπου συγκεντρώνονταν μόνον οι Διδάσκαλοι, ό Σεβάσμιος Διδάσκαλος κάθε εργαστηρίου, ήταν πάντοτε τοποθετημένος στο μέσον αυτών, γι' αυτό την αποκαλούσαν Μέσον Δώμα, ή αλλιώς Στοά των Διδασκάλων.

Ό Διδάσκαλος που προήδρευε στη συνεδρία της Στοάς των μαθητών, ή των εταίρων έφερε τον τίτλο Σεβάσμιος – Διδάσκαλος, εξαιτίας του σεβασμού που του όφειλαν οι μαθητές και οι εταίροι. Ό Διδάσκαλος που προήδρευε στη συνεδρία των Διδασκάλων, σε Μέσο Δώμα, ήταν πάντοτε ό πιο σεβαστός λόγω της ηλικίας του και των γνώσεών του, γι' αυτό τον αποκαλούσαν «λίαν σεβάσμιο Διδάσκαλο» (Σεβασμιότατος κατά το ισχύον τυπικό του Διδασκάλου).

Όι Διδάσκαλοι του Μέσου Δώματος αποκαλούνταν μεταξύ τους Σεβάσμιοι Διδάσκαλοι, για να σημειώσουν σαφώς το γεγονός ότι είχαν την ευθύνη της προεδρίας των αντιστοίχων εργασιών.

Όι εταίροι και όι μαθητές αποκαλούνταν μεταξύ τους αδελφοί, για να σημειοδοτήσουν ότι διδασκαλία που παίρνανε, όι εργασίες που εκτελούσαν, όι ωφέλειες που αντλούσαν, ήσαν κοινές για όλους, ίσες για όλους, και όλοι ήσαν αδελφοί της ίδιας οικογένειας.

Ό δεύτερος επόπτης είχε ως έμβλημα την αρχή κάθε οικοδομήσεως, δηλαδή το νήμα της στάθμης, αναπαράσταση της κατακορυφότητας.

Ο πρώτος επόπτης είχε ως έμβλημα εκείνο που ολοκληρώνει και τελειοποιεί κάθε οικοδόμημα, το αλφάδι, τη στάθμη, αναπαράσταση της οριζοντιότητας.

Ο Σεβάσμιος Διδάσκαλος που συνόψιζε και περιέκλειε τις λειτουργίες των δύο εποπτών, είχε ως έμβλημα τον γνώμονα, συνένωση των εμβλημάτων των δύο βοηθών του.

Ο γνώμονας ήταν το επίσημο σύμβολο των οικοδόμων. Επίσης τον συναντάμε στα ιδιαίτερα διακριτικά σημεία που χρησιμοποιούν για τη μεταξύ τους αναγνώριση.

Το σημείο του μαθητή αποτελείται από τον σχηματισμό ενός γνώμονα με τη δεξιά παλάμη, τα δάχτυλα ενωμένα μεταξύ τους και τον αντίχειρα να στέκει χωριστά, αυτός δε ο γνώμονας τοποθετείται κάτω από τον λαιμό, για να δείξει ότι όλο το κεφάλι προσπαθεί, μοχθεί για την κατανόηση και μάθηση της τέχνης της οικοδομής, η οποία έχει τον γνώμονα σαν έμβλημα της. (Σήμερα συνήθως η δεξιά παλάμη τίθεται επάνω στο στήθος στη θέση της καρδιάς, για να υποδηλώσει τη διακοπή της ροής των κατωτέρων ενστίκτων και ορμών προς το κεφάλι).

Το σημείο του εταίρου αποτελείται από το σχηματισμό, με τη δεξιά παλάμη, του ίδιου γνώμονα, ο οποίος, όμως, τοποθετείται κάτω από την καρδιά, ενώ το αριστερό χέρι τοποθετείται όρθιο με το μεγάλο δάκτυλο να δείχνει το αυτί. Ο όλος συμβολισμός καθώς και το αντίστοιχο σημείο (ένδειξη επεκτάσεως) παραπέμπουν στη στάθμη, όργανο ισορροπίας, (μέσα στο αυτί του ανθρώπου βρίσκεται το κέντρο ισορροπίας –ο λαβύρινθος). Η χειραψία του μαθητή γινόταν ως εξής:

Έπιαναν αμοιβαία ο ένας το δεξί χέρι του άλλου, τα χέρια της δράσεως και της εργασίας, και με τον αντίχειρα, το δάκτυλο που συνδέει, που περισφίγγει, που δίνει συνοχή στα άλλα δάκτυλα, ο ένας έδινε τρεις κτύπους στη βάση του δείκτη του άλλου.

Μαθητής

Εταίρος

Διδάσκαλος

Η χειραψία του εταίρου ήταν η αναπαραγωγή της χειραψίας του μαθητού, συμπληρωμένη από δύο άλλους χτύπους που δίνονταν με τον αντίχειρα στη βάση του μέσου δαχτύλου. Η συνθηματική λέξη των οικοδόμων που χαρακτήριζε τους μαθητές ήταν η λέξη **Boaz** (Μποάζ), ενώ των εταίρων, ήταν η λέξη **Jackin** (Γιακίν), λέξεις εβραϊκές από την παλαιά διαθήκη, που σημαίνουν πιθανότατα **“εν δυνάμει”** και **“εγκαθίδρυσις”**.

Ο Albert Mackey στην εγκυκλοπαίδεια του, θεωρεί ότι η λέξη **Boaz** είναι συνθετικό του γράμματος **B** που σημαίνει «εντός» και του **oaz** που σημαίνει δύναμις από τη ρίζα **oz** από την οποία προκύπτει και η επιφώνηση των τεκτόνων **Ουζέ**. Δηλαδή, **«εν αυτό η δύναμις»**.

Η δε λέξη **Jackin** είναι συνθετικό του **J** αρχικό του Γιαχβέ (Θεού) και της λέξεως **ackin** που σημαίνει εγκαθιδρύω, δηλαδή ο Θεός θα εγκαθιδρύσει. Η εγκαθίδρυση λοιπόν με σταθερότητα είναι ο στόχος που πρέπει να πληρεί κάθε ανεγειρόμενο οικοδόμημα.

Οι οικοδόμοι, τέλος, έφεραν μία δερμάτινη ποδιά, ένα δερμάτινο περιζώμα, για να προφυλαχθούν από την επαφή με τα υλικά της οικοδομής. Οι μαθητευόμενοι, σαν πιο αδέξιοι, είχαν ανάγκη επίσης να προφυλαχθούν περισσότερο, και γι' αυτό έφεραν ανυψωμένο το επικάλυμμα του περιζώματος, το οποίο προστάτευε και το στήθος τους.

Οι εταίροι, συνηθισμένοι στη φύση της εργασίας, δεν είχαν ανάγκη εκείνης της επί πλέον προστασίας, και έφεραν κατεβασμένο το επικάλυμμα του περιζώματός τους.

Αυτή ήταν η οργάνωση και ο τρόπος υπάρξεως των ομάδων των εργατών οικοδόμων οι οποίοι μονοπωλούσαν την κατασκευή του γοθτικού ρυθμού, που ήταν ο μόνος και ο μοναδικός στόχος της συντεχνίας τους κατά τα τέλη του δεκάτου έκτου (16^{ου}) αιώνα.

ΠΕΡΙΖΩΜΑΤΑ

ΜΑΘΗΤΩΝ

ΕΤΑΙΡΩΝ

ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ

2. ΟΙ ΣΥΝΤΕΧΝΙΕΣ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ

Στις αρχές του 14^{ου} αιώνα έφθασαν στην Αγγλία μερικές ομάδες, όμιλοι – εργαστήρια Γερμανών οικοδόμων, που είχαν κληθεί για να κατασκευάσουν τις εκεί Βασιλικές. Συνέπεια της αφίξεως αυτής ήταν η εισδοχή Άγγλων δόκιμων μαθητών, σύντομα δε σχηματίσθηκαν στην Αγγλία εργαστήρια Άγγλων οικοδόμων, τα οποία οργανώθηκαν κάτω από τις ίδιες βάσεις με τα εργαστήρια των Γερμανών οικοδόμων. Τροποποιήσεις στον τρόπο λειτουργίας των εργαστηρίων αυτών δεν άργησαν να εμφανισθούν, μιας και οι κοινωνικές συνθήκες της Αγγλίας το απαιτούσαν.

Κατ' αρχήν, οι συνηθισμένοι άρχοντες ηγούνταν της εποπτείας και της δράσεως των εργαστηρίων, στις συναντήσεις των οποίων είχαν το δικαίωμα να παρευρίσκονται όπως και να αποδίδουν δικαιοσύνη, σύμφωνα με τους κανόνες του κοινού δικαίου.

Κατόπιν, η διδασκαλία που δινόταν στους Άγγλους μαθητές και εταίρους, διαφοροποιήθηκε από εκείνη την οποίαν λάμβαναν οι Γερμανοί, διότι δημιουργήθηκε μια πολύ έντονη τάση να προστεθούν, στις καθαρές τεχνικές διδασκαλίες του επαγγέλματος του οικοδόμου, διδασκαλίες που στόχευαν στην ηθικοποίηση των εργατών, καθώς και στο να γίνουν αυτοί περισσότερο διανοούμενοι. Κατά τον 15^ο αιώνα, ο πρώτος κώδικας των οικοδόμων καταρτίσθηκε και εφαρμόσθηκε με τη μορφή ενός ποιήματος 500 περίπου στίχων (Regius Poem). Του δόθηκε το όνομα, το οποίο και διατήρησε, «Σύνταγμα της Υόρκης», παρ' όλο που καμία συντακτική σύνοδος δεν συνήλθε στην Υόρκη για τη σύνταξή του.

Οι Άγγλοι οικοδόμοι έδωσαν έκτοτε στην ομάδα τους, τον τίτλο «Αδελφότης των ελευθέρων Τεκτόνων», χρησιμοποιώντας τη λέξη «αδελφότης» με την έννοια της αδελφότητας και της συναντήσεως αδελφών, και τη λέξη «Τέκτονες» με την έννοια των οικοδόμων κτιστών.

Κατά τον 15^ο και τον 16^ο αιώνα, η επίδραση των τάσεων της Αγγλικής «αδελφότητας», ώστε να καταστούν πιο διανοητικοί, αναπτύχθηκε πολύ και πήρε σημαντικές διαστάσεις. Σε συνεχή επαφή με τον κλήρο της εποχής, έγιναν σύντομα κάτοχοι όλων των μυστικών της λειτουργίας και του δόγματος του τότε Καθολικού σχήματος και, εκτιμώντας ορθά τις ατέλειές τους, τις κατάφορες αντιφάσεις τους, έδωσαν μεγάλη σημασία στη συζήτηση πάνω στα θρησκευτικά πιστεύω της εποχής. Η ισότητα δικαιωμάτων που υπήρχε μεταξύ όλων των μελών της αδελφότητας, η ελευθερία δράσεως που τους εξασφάλιζε το μονοπώλιο των μυστικών της οικοδόμησης, έκαναν ταυτόχρονα την «αδελφότητα των ελευθέρων Τεκτόνων» μία εστία φιλελεύθερων ιδεών και πόθων.

Μέχρι τα τέλη του 16^{ου} αιώνας, η «αδελφότητα των ελευθέρων Τεκτόνων» ασχολήθηκε αποκλειστικά με την ανέγερση βασιλικών, κοινοβιακών οικισμών, οικοδομημάτων γοθτικού ρυθμού, χρησιμοποιώντας τα μυστικά οικοδομήσεως που είχε πάρει κυρίως από τους Γερμανούς οικοδόμους.

3. Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΤΩΝ ΣΥΝΤΕΧΝΙΩΝ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ

Μια μεταμόρφωση, από τις πλέον υπερβατικές ως προς τη λειτουργία και τον ουσιώδη χαρακτήρα της «αδελφότητας των ελευθέρων Τεκτόνων» της Αγγλίας, συνέβη στις αρχές του 17^{ου} αιώνα.

Ο αρχιτέκτων Inigo Jones (1573-1652) εισήγαγε στην Αγγλία τον Ιταλικό ρυθμό του Ναού του Αυγούστου, ρυθμό ο οποίος, λόγω των αισθητικών όρων του προκάλεσε τον ενθουσιασμό των Άγγλων ευγενών, που βιάστηκαν να αναμίξουν μία νότα αρχιτεκτονικής γεμάτη ζωή και φως, με τις βαρείες και πένθιμες ανταύγειες του πάντοτε συννεφιασμένου ουρανού τους. Ακολούθησε ένας πραγματικός ενθουσιασμός, και ο γοθτικός ρυθμός αφέθηκε κατά μέρος! Το μονοπώλιο της «αδελφότητας των ελευθέρων Τεκτόνων»

δέχθηκε τη χαρακτηριστική βολή. Για να μην εξαφανισθούν ως σωματείο, οι «ελεύθεροι Τέκτονες» έδωσαν μεγαλύτερη βαρύτητα στην τάση της μορφώσεως διανοούμενων, η οποία είχε ξεπροβάλλει μέσα στους κόλπους της Αγγλικής αδελφότητας κατά τον προηγούμενο αιώνα και αποφάσισαν ότι, κάτω από την ονομασία «Προστάτες», θα δέχονταν μεταξύ τους μη οικοδόμους, μη εργάτες, οι οποίοι, θα μοιράζονταν τις φιλελεύθερες ιδέες τους με την «αδελφότητα», η οποία θα αυξάνανε την αξία και τη σημασία της με την επίδραση της κοινωνικής τους θέσεως και της περιουσίας τους.

Ο όρος «Προστάτες», άλλαξε σύντομα για να γίνει «αποδεδεγμένοι Τέκτονες», η δε αδελφότητα των ελευθέρων και αποδεδεγμένων Τεκτόνων είδε τη δύναμή της να ανανεώνεται.

Αυτή η δύναμη έφθασε στο απόγειο της κατά την οικοδόμηση του καθεδρικού Ναού του Saint Paul (Αγίου Παύλου), στο Λονδίνο, που οικοδομήθηκε από ελεύθερους Τέκτονες, από τους εργάτες οικοδόμους, με χρήματα των αποδεδεγμένων Τεκτόνων, των πλούσιων και ισχυρών αδελφών. Από τη στιγμή που ολοκληρώθηκε η οικοδόμηση του καθεδρικού Ναού του Saint Paul, το δίπολο εργάτες και μη εργάτες υπήρξε μοιραίο για την αδελφότητα, και, κατά την αρχή του 18^{ου} αιώνα, λειτουργούσαν κανονικά στο Λονδίνο μόνο τέσσερις Στοές ελευθέρων και αποδεδεγμένων Τεκτόνων, που συνέρχονταν σε Συνεδρίες σε τέσσερα πανδοχεία, που ήταν τόποι κατάλληλοι για τις εργατικές συναντήσεις.

Καθεδρικός ναός του Saint Paul, Λονδίνο.

Christopher Wren

Αρχιτέκτων του Καθεδρικού Ναού του Αγίου Παύλου είναι ο Sir Christopher Wren μέλος και Διδάσκαλος της Στοάς «Original no.1», με σημερινό όνομα «Antiquity no.2»

ΤΟ ΤΥΠΙΚΟΝ (RITUAL)

Κάθε μυστηριακή οργάνωση είχε ανέκαθεν τυπικό για τις μησίες των νεόφυτων, τυπικό που περικλείει εν μέρει σε συνθηματική γλώσσα (αλληγορική) και σε συμβολισμούς, την εσωτερική φιλοσοφία της. Το τυπικό είναι μια Λογική και Ψυχολογική σύνθεση επίσημης τελετής ή τελετών, με τη χρήση συμβόλων, συνοδευτικών λέξεων και κινήσεων, με σκοπό τη μεταβίβαση στον μουύμενο μιας επήρειας κυρίως ψυχολογικού τύπου, και τη μύηση του στον ανάλογο συμβολικό βαθμό. Τα τυπικά είναι τότε μόνο αποτελεσματικά εφ' όσον τελούνται από κάθε άποψη με λεπτομερειακή ακρίβεια σε συγκεκριμένη ώρα και ημέρα. Η αποτελεσματικότητά του βασίζεται αφενός σε μεταφυσικές και αφετέρου σε ψυχολογικές βάσεις. Δεν είναι συνεπώς απαραίτητη γι' αυτό η κατανόηση του από αυτόν που διευθύνει την τελετουργία. Τα τυπικά διαιρούνται συνήθως σε τέσσερα μέρη.

1^{ον} μέρος. Εκτίθεται η διασκευή του Εργαστηρίου (Ναού) που ενδείκνυται για τον ανάλογο βαθμό και τα διάσημα των αξιωματικών (Γνώμονας, στάθμη, νήμα της στάθμης κ.λ.π)

2^{ον} μέρος. Αναγράφεται ο «κεραμιστής» του βαθμού, δηλαδή το σημείο της τάξεως, η χειραψία, η ιερή λέξη κ.λ.π., δηλαδή τα «σημεία αναγνωρίσεως» του βαθμού, τα οποία αποτελούν για τους περισσότερους Τέκτονες τα κύρια «μυστικά» του βαθμού και τα οποία όσοι τα μαθαίνουν πιστεύουν ότι κατέχουν εφεξής την ουσία του βαθμού.

Όπως θα δούμε δεν είναι παρά σύμβολα, καθώς και τα άλλα που ακολουθούν και επομένως περιέχουν βαθύτερη ψυχολογική σημασία η οποία πουθενά δεν αναγράφεται, αλλά «αποκαλύπτεται» μέσω διαλογισμού από τον κάθε έναν, ανάλογα με τις ικανότητες του. Είναι δε γεγο-

νός ότι τα τυπικά του Τεκτονισμού από της ιδρύσεως του, με την πάροδο του χρόνου, δημοσιεύθηκαν και κοινολογήθηκαν ευρέως.

3^ο μέρος. Περιλαμβάνει εκτός του τύπου του ανοίγματος και του κλεισίματος των εργασιών, την τελετή της εισδοχής στον αντίστοιχο μυητικό βαθμό.

Το μέρος αυτό είναι και το σπουδαιότερο από απόψεως συμβολικής και παραδοσιακής.

4^ο μέρος. Είναι αφιερωμένο στην «**κατήχηση**», όπου με τη μορφή ερωτοαποκρίσεων συνοψίζεται η διδασκαλία του βαθμού.

Η πραγματοποιούμενη τελετή, με βάση τις διατάξεις του τυπικού, αποσκοπεί πρώτα στη μεταβίβαση της πνευματικής και ψυχολογικής επήρειας στον μουύμενο, ώστε να καταστεί στο εξής «**αποδεδεγμένος**» στην άλυσίδα της Παραδόσεως, και δεύτερον να τεθούν μπροστά του τα σύμβολα και οι τύποι, οι οποίοι πρόκειται να αποτελέσουν το θέμα των διαλογισμών του, απ' όπου θα πηγάσει η εσωτερική ερμηνεία των συμβόλων του βαθμού και η Αλήθεια που εκδηλώνεται από τη βιωματική αυτών.

Τα τυπικά δεν δίνουν πληροφορίες για τη βαθύτερη έννοια των συμβόλων και συμβολικών τελετών, αλλά αρκούνται ως επί το πλείστον σε φυσικές και ηθικές ερμηνείες.

Έργο του μουύμενου είναι να ανακαλύψει, είτε τελείως μόνος, είτε με τη βοήθεια εμπείρου και φωτισμένου διδασκάλου, την πνευματική και αναγωγική σημασία των στοιχείων του βαθμού. Πριν να φθάσει στο σημείο αυτό, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι μύηθηκε ουσιαστικά στον εν λόγω βαθμό. Υπάρχουν λοιπόν δύο μύησεις διά κάθε βαθμό.

α. Η τυπική και θεωρητική, η οποία απονέμεται κατά την τελετή

β. Η ουσιαστική ή πρακτική, η οποία κατακτάται με την προσωπική προσπάθεια και εργασία του καθενός.

Από τα ανωτέρω βγαίνει το συμπέρασμα ότι το τυπικό περιέχει φράσεις, κινήσεις, σύμβολα και γενικώς τύπους, οι οποίοι εξαιτίας της έμφυτης δυναμικότητάς τους (δεδομένου ότι εικονίζουν παγκόσμιους νόμους του αόρατου σύμπαντος) και της μακροχρόνιας συνεχούς επαναλήψεώς τους κατά τον ίδιο ακριβώς τρόπο, έχουν δυναμικότητες πολύ μεγάλης σημασίας.

Η ουσία του τυπικού δεν περιορίζεται απλώς και μόνο στην αναπαράσταση ενός δράματος, με σκοπό μόνο τη διέγερση των κέντρων της προσοχής ή συναισθηματικής σφαίρας, του θαυμασμού και άλλων στοιχείων της ψυχής του μουύμενου. Φυσικά μια τέτοια ψυχολογική επενέργεια δεν παραμένει χωρίς αποτέλεσμα. Αποφασιστικό όμως ρόλο για την πραγματική μύηση, αποτελεί το ξύπνημα παραστάσεων που δεν σχετίζονται τελικά με οποιοδήποτε φυσικό υπόβαθρο. Διότι δεν πρόκειται με τις αισθήσεις να γίνει αντιληπτό το αντικείμενο των διαλογισμών, αλλά η βαθύτερη έννοια του συμβολιζόμενου. Επειδή όμως το συμβολιζόμενο δεν

κατέχει καμιά ορατή ή φυσική μορφή, απαιτείται όπως, με τον καθαρό διαλογισμό, μακριά από κάθε φυσική επιρροή να φτάσει ο νους στη σύλληψη της καθαρής ιδέας του συμβολιζόμενου.

Αυτό όπως θα δούμε αποτελεί έργο πολύ δύσκολο για τον σημερινό «**πολιτισμένο**» άνθρωπο, ο οποίος μη έχοντας πνευματική ηρεμία και εξαιτίας του πολυάσχολου της ζωής μας, είναι ανίκανος να συγκεντρωθεί έστω και για λίγα λεπτά επάνω σε μια ιδέα. Εν τούτοις το έργο αυτό δεν παύει να αποτελεί την απλούστερη άσκηση για έναν που επιθυμεί να επιτύχει την πραγματική μύηση. Η ικανότητα συγκεντρώσεως είναι το κλειδί για κάθε τι το θαυμαστό!

Επ' ευκαιρία αναφέρω μια περίεργη τελετή που αναφέρεται στα πρακτικά της ερευνητικής Αγγλικής Στοάς των τεσσάρων εστεμμένων (Guator Coronati Lodge no. 2076), του 1889.

Αφορά την τελετή εισδοχής ενός μοναχού στο τάγμα των Βενεδικτίνων μοναχών, μέσα στο Ναό του Αγίου Παύλου στη Ρώμη την 1^η Ιανουαρίου 1870.

«Σε ένα σημείο της τελετής τοποθετήθηκε μπροστά στον βωμό και πάνω στο δάπεδο ένα μέλαν ύφασμα, πάνω στο οποίο ξαπλώθηκε ο νεόφυτος μοναχός, και στην συνέχεια καλύφθηκε με ένα άλλο μαύρο ύφασμα με αργυρά κεντήματα. Εις την κεφαλή και τους πόδας του υπήρχαν δύο κηροπήγια. Αφού ο Ηγούμενος του Τάγματος ετέλεσε τη λειτουργία, ο διάκονος επλησίασε τον ξαπλωμένο μοναχό και ανέγνωσε από ένα βιβλίο στην λατινική γλώσσα μερικές λέξεις που εσήμαιναν:

«Ω συ που κοιμάσαι, εγέρθητι εις την αιώνιαν ζωήν!»

Ο κατακλιμένος ηγέρθη τότε και μετέλαβε των Αχράντων Μυστηρίων και κατόπιν έλαβε θέση μεταξύ των λοιπών αδελφών μοναχών, ασπαζόμενος κάθε έναν καθώς περνούσε από δίπλα του. Απόδειξις ότι εγκατέλειψε μια κατάσταση ζωής για να εισέλθω σε μια άλλη, αποτελεί το γεγονός ότι αλλάζει όνομα, διότι άλλαξε όνομα και ονομάσθηκε Ιάκωβος.»

Μια παρόμοια σκηνή θα συναντήσουμε κατά τη μύηση του βαθμού των διδασκάλων, όπου ο μουύμενος υφίσταται ένα συμβολικό θάνατο και μια ανάσταση, δηλαδή πεθαίνει για μια υπάρχουσα κατάσταση για να αναστηθεί σε μια άλλη τελειότερη και πιο εξελιγμένη. Υπάρχει επίσης μια περίεργη σύγκριση Τεκτονικών εθίμων με τα έθιμα των Ιησουιτών σ' ένα έργο με τίτλο «Οι Ιησουίται εκδιωχθέντες από τον Τεκτονισμόν, και το εγχειρίδιον των συντριβέν από τους Τέκτονες», το οποίο εκδόθηκε το 1788.

Είναι ευνόητο ότι κάθε τεκτονικός τύπος, έχει διαφορετική σειρά τυπικών των διαφόρων βαθμών. Τα τυπικά των τριών πρώτων «συμβολικών βαθμών» είναι «άγνωστο» από ποιους συνετάγησαν. Είναι πάντως αρχαιότατα, έστω και αν από το 1717 και μετά υπέστησαν διάφορες αναπροσαρμογές και αλλοιώσεις. Τα τυπικά των ανώτερων «φιλοσοφικών» βαθμών συνετάγησαν από νεότερους μύστες, οι οποίοι ασφαλώς πήραν υπόψη τους αρκετά στοιχεία από προϋπάρχουσες μύσεις και μυστηριακές οργανώσεις.

Ο ΤΕΚΤΟΝΙΚΟΣ ΝΑΟΣ Ή ΤΕΚΤΟΝΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ

Είδαμε ένα τρόπο με τον οποίο συνεδρίαζαν οι οικοδόμοι Τέκτονες της Γερμανίας προ του 1717. Αλλά και κατά την εποχή που είχαν αρχίσει να εισέρχονται οι θεωρητικοί τέκτονες, οι συνεδριάσεις ελάμβαναν χώρα κυρίως σε ταβέρνες και καπηλειά. Ο όρος «Ναός» έχει μεταφορική σημασία, όπως για παράδειγμα για τη δικαιοσύνη λέμε, ο Ναός της Θέμιδος, δηλαδή **τόπος όπου ασκείται υψηλή λειτουργία** (λεξικό Ελληνικής γλώσσας “Πρωίας”).

Ο διάκοσμος των σημερινών Τεκτονικών Ναών δεν έχει καμία σχέση με τους χώρους συγκεντρώσεως της εποχής εκείνης, αλλά φαίνεται ότι διαμορφώθηκε πολύ αργότερα, ύστερα από τις οδηγίες των «αποδεδεγμένων», οι οποίοι προσάρμοσαν τη μυστηριακή διδασκαλία στα οικοδομικά σύμβολα. Ο χώρος συγκεντρώσεως είχε τώρα στοιχεία του Ναού του Σολομώντα, τον οποίον ανήγειρε ο Βασιλεύς αυτός προς δόξα του Θεού.

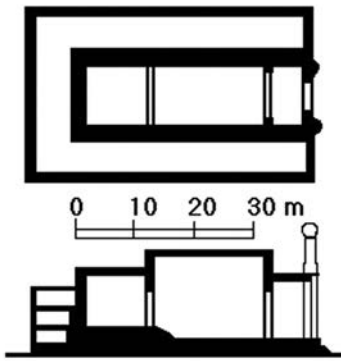
Και φυσικά ο Ναός αυτός είναι η εικόνα του σύμπαντος του μακρόκοσμου, με τους κυριότερους νόμους που λειτουργούν σε αυτό, αλλά ταυτόχρονα και η εικόνα του ανθρώπου, του μικρόκοσμου, εις τον οποίο αναλογικά λειτουργούν όλοι οι νόμοι του σύμπαντος.

Όπως θα δούμε όμως παρακάτω ο συμβολισμός αυτός περικλείει πολύ περισσότερα, από ότι με πρώτη ματιά γίνονται αντιληπτά. Κατωτέρω φαίνεται η συνήθης μορφή των Τεκτ. : Εργαστηρίων ή Ναών. Ο Ναός αποτελείται από τρία συνεχόμενα τμήματα με ονομασίες παρμένες από τον Ναό του Σολομώντα. Το πρώτο τμήμα είναι ο **Πρόναος** (ή Αιλάμ).

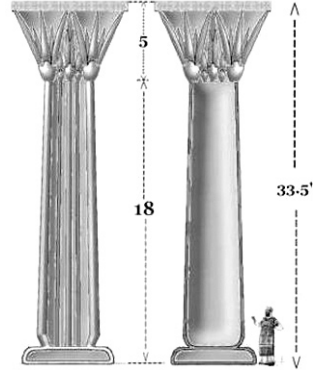
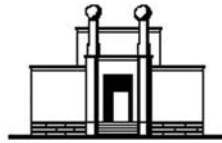
Ο κυρίως **Ναός** (ή Χικάλ) έχει σχήμα διπλού ορθογωνίου. Το δάπεδο του αποτελείται από εναλλάξ λευκά και μαύρα τετράγωνα, ονομάζεται δε Μωσαικό Δάπεδο.

Στο δυτικό τμήμα του Ναού κοντά στην είσοδο, ευρίσκονται οι δύο στήλες Μπόάζ και Ιαχέιν **B** : και **J** : (αναφέρονται στη Βίβλο –Βασιλειών και Παραλειπομένων Β΄ κεφ. Γ΄).

Επάνω στα κιονόκρανα, κάθε μια από τις δύο στήλες φέρει **τρεις καρπούς ροιάς** (ρόδια) μισάνοιχτους, διερρηγμένους. Στη βάση τής κάθε στήλης αναγράφονται αντιστοίχως τα γράμματα **B** και **J**. Το μωσαικό δάπεδο περιβάλλεται επίσης από τρίγωνα εναλλάξ λευκά και μαύρα, τα οποία σχηματίζουν τον λεγόμενο **οδοντωτό κόρυμβο**. Στις γωνιές του ο οδοντωτός κόρυμβος τελειώνει σε τέσσερις θυσάνους. Η οροφή παριστάνει τον **ουράνιο θόλο** πάνω στον οποίο βρίσκονται διάφοροι αστερισμοί, όπως ο **Λαμπαδιάς**, ο **Βασιλίσκος**, ο **Αντάρης** και ο **Φαμαλάουτ**, (βλ. κεφ. Περιοδείες Μυήσεως), έχει δε χρώμα **κυανού**. Επίσης υπάρχουν στην ανατολή ο πλανήτης **Δίας**, και στη δύση η **Αφροδίτη**, ο **Κρόνος** και ο **Άρης**. Την **οροφή** ή **θόλο** του Ναού υποβασάζουν **δώδεκα κίονες** (αναπαριστούν τον ζωδιακό κύκλο).

Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

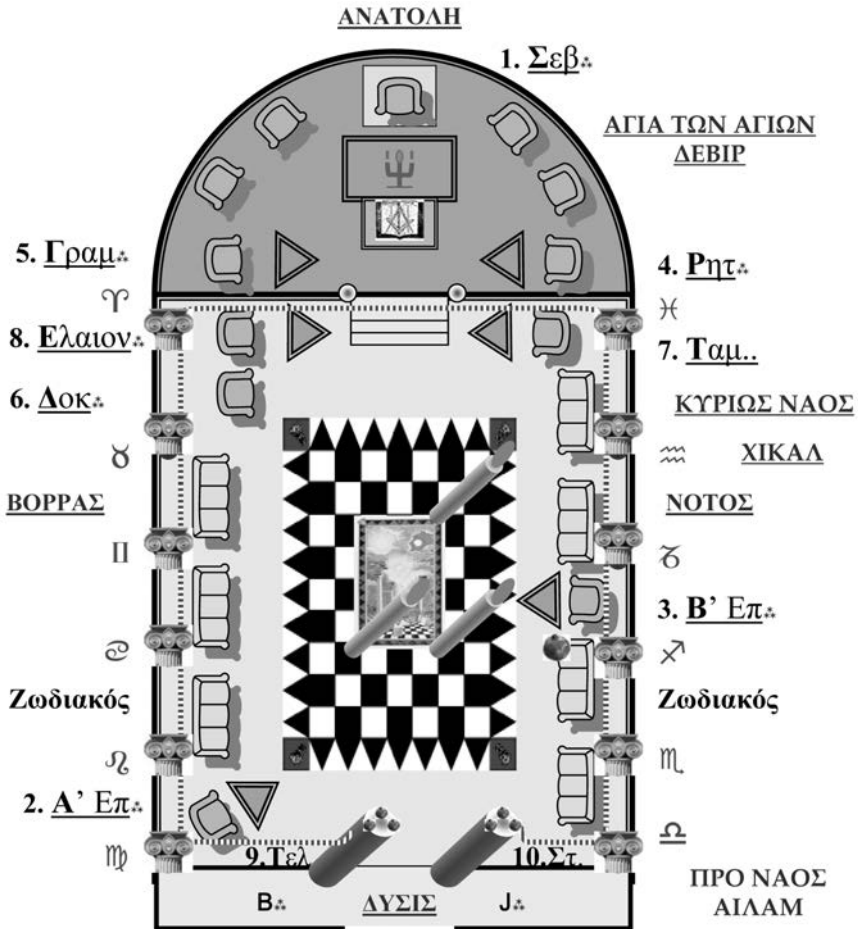
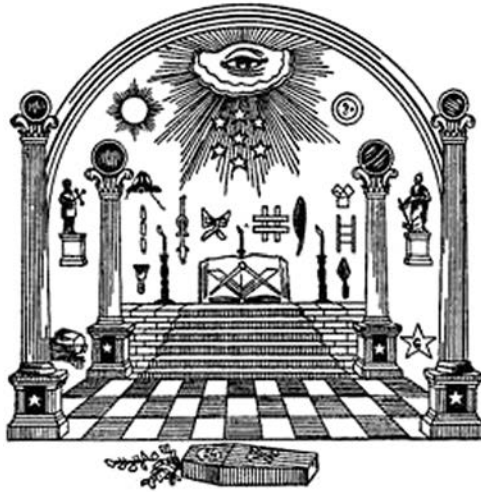

ΟΙ ΔΥΟ ΚΙΟΝΕΣ B* & J*

1 Cubit=17.5 ίντσες=44,5εκ.

ΑΠΟΨΗ ΕΙΣΟΔΟΥ ΤΕΚΤΟΝΙΚΟΥ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΥ

Διάγραμμα Τεκτονικού Εργαστηρίου

Κατά μήκος του τοίχου και αμέσως κάτω από την οροφή, διατρέχει τον ζωδιακό ένα **σχοινί κυανόλευκο**, το οποίο αναρτάται σε κάθε κίονα και σχηματίζει επάνω σ' αυτόν ένα συμβολικό κόμβο που έχει το σχήμα του απείρου ∞ . Μας θυμίζει την αλυσίδα της περιφράξεως του χώρου συγκεντρώσεως των οικοδόμων. Ονομάζεται **θυσανωτός κόρυμβος**. Καταλήγει στα άκρα του σε δύο θυσάνους που πέφτουν ο στις στήλες **B .:** & **J .:** αντιστοίχως.

Η **Ανατολή** ή **Άγια των Αγίων** (ή Δεβίρ) έχει σχήμα ημικυκλικό και είναι υπερυψωμένη κατά τέσσερις (4) βαθμίδες (σκαλοπάτια) από τον κυρίως Ναό. Χωρίζεται από αυτόν με κιγκλίδωμα (δρύφακτο) εκατέρωθεν των τεσσάρων βαθμίδων. Οι τοίχοι και η οροφή έχουν χρώμα **ερυθρό**. Η έδρα του Σεβάσμιου βρίσκεται στη Ανατολή. Πίσω από την έδρα, στον τοίχο, υπάρχει το **Ιερό Δέλτα**, ο **Ήλιος** και η **Σελήνη**. Βέβαια κατά την περιγραφή της συνεδρίας των συντεχνιών προ του 1717 η θέση του Σεβάσμιου ήταν στην Ανατολή με τον Ήλιο πίσω του. Εδώ όμως έχουμε και νέα στοιχεία, όπως τη Σελήνη, καθώς και το **Ιερό Δέλτα** μέσα στο οποίο εγγράφεται είτε ο **Παντεπόπτης οφθαλμός**, είτε το **Ιερό Τετραγράμματο** (Γιαχβέ), δηλαδή, στην τεκτονική ορολογία το ανέκφραστο όνομα του Μεγάλου Αρχιτέκτονος του Σύμπαντος (M .: A .: T .: Σ .:). Μπροστά από την έδρα υπάρχει ο βωμός, επάνω στον οποίο τοποθετείται η **Βίβλος** του Νόμου, ο **Γνώμονας** και ο **Διαβήτης**, και τα οποία καλούνται **μείζονα φώτα** του Τεκτονισμού. Στο μέσον του μωσαϊκού δαπέδου τοποθετείται ο **Ιερός Τάπητας** (φέρει τα σύμβολα του εκάστοτε βαθμού) και στις τρεις του πλευρές τοποθετούνται τα **ελάσσονα φώτα**, δηλαδή τρεις κίονες με διαφορετικούς ρυθμούς αρχιτεκτονικής.

- **Ιωνικού τύπου** (Σοφίας),
- **Δωρικού τύπου** (Ισχύος) και
- **Κορινθιακού τύπου** (Κάλλους).

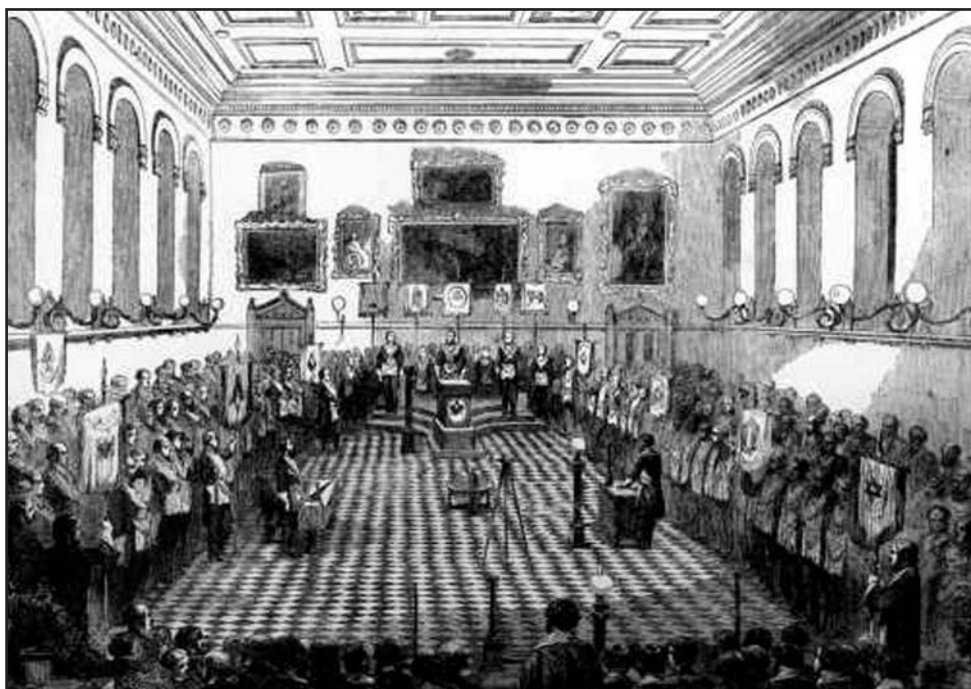
Δίπλα στις βάσεις των στήλων **B .:** & **J .:** τοποθετούνται αντιστοίχως ο ακατέργαστος και ο λαξευμένος ή κυβικός λίθος, ο οποίος καταλήγει σε τετράεδρη πυραμίδα! Επάνω στην έδρα του Σεβάσμιου υπάρχει τρίκρηρο κηροπήγιο, η σφύρα και το ξίφος. Τέλος στον δυτικό τοίχο κοντά στη στήλη **B .:** τοποθετείται ο ακτινοβόλος (πεντάκτινος) αστέρας μέσα σε τριγωνικό πλαίσιο, ο οποίος είναι ημιφωτισμένος.

Εκτός των ανωτέρω υπάρχει και το Διασκεπτήριο ή σκοτεινός θάλαμος ή θάλαμος των σκέψεων, που είναι ένα στενό απομονωμένο δωμάτιο, χωρίς παράθυρα, όπου εισάγεται ο αμήτοχος πριν από την είσοδο του στο εργαστήριο για να μνηθεί. Οι θέσεις των αξιωματικών φαίνονται στην κάτοψη του διαγράμματος της Στοάς. Ο αριθμός των αξιωματούχων που ιεραρχικά διευθύνουν τη Στοά είναι:

1. **Σεβάσμιος** (διευθύνει τις συνεδρίες και τις μνήσεις των μελών της Στοάς)
2. **1^{ος} Επόπτης** (έχει υπό την εποπτεία του τη στήλη των Διδασκάλων).

3. **2^{ος} Επόπτης** (έχει υπό την εποπτεία του τη στήλη των Μαθητών και Εταίρων)
4. **Ρήτωρ** (φύλακας των Κανονισμών και του Καταστατικού χάρτη)
5. **Γραμματεύς** (τηρεί τα πρακτικά των συνεδριάσεων και την αλληλογραφία)
6. **Δοκιμαστής** (συμπαραστέκεται στους δόκιμους κατά τις μυήσεις)
7. **Ταμίας** (έχει τη μέριμνα του ταμείου και των εισφορών των μελών)
8. **Ελαιονόμος** (έχει τη μέριμνα της εισπράξεως των χρημάτων για αγαθοεργίες)
9. **Τελετάρχης** (προϊστάται του τελετουργικού και συμμετέχει στις μυήσεις)
10. **Στεγαστής** (φύλακας της εισόδου της Στοάς)
11. **Αρχιτέκτων–αρχιτρίκλιος** (μεριμνά για τα έπιπλα καθώς και την τέλεση των εορτών και Τεκτονικών συμποσίων)
12. **Αρχαιοφύλαξ–βιβλιοφύλαξ** (μέριμνα για τα αρχεία και βιβλία της Στοάς)
13. **Σημαιοφόρος–ξιφοφόρος** (φέρει στη διάρκεια των τελετών το λάβαρο της Στοάς)

Φαίνεται ότι και στα χρόνια των οικοδομικών συντεχνιών, εκτός από τους τρεις πρώτους υπήρχαν και επικουρικοί αξιωματούχοι, που είχαν σχέση με τήρηση πρακτικών, με ερμηνεία των κανονισμών, με οικονομικά θέματα, με φύλαξη της εισόδου κ.λ.π.

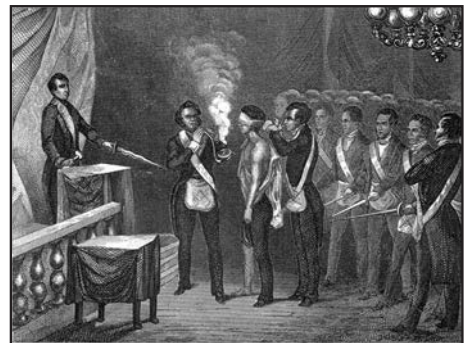
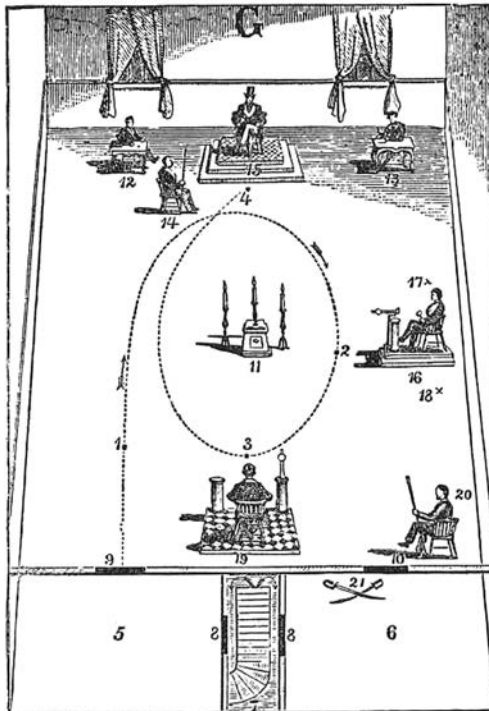

ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΣΤΟΑΣ ΤΟΥ 1860

ΜΥΣΗ ΣΕ ΒΑΘΜΟ ΜΑΘΗΤΟΥ ΤΟΥ 18^{ου} ΑΙΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΤΑΠΗΤΑ ΑΝΟΙΓΜΕΝΟ

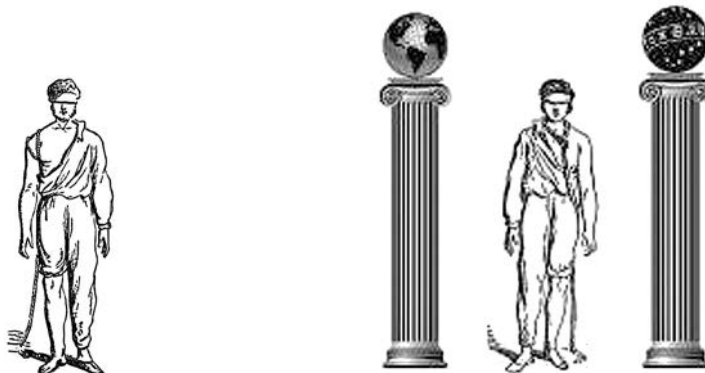
Στην εικόνα που παρατίθεται φαίνεται η διάταξη των αξιωματικών σε εργαστήριο του έτους 1866 του τύπου της Υόρκης.

Μύση σε βαθμό μαθητού. Δοκιμασία δια του πυρός

Βέβαια όπως θα δούμε στους αποδεδεγμένους τέκτονες, ο ρόλος των αξιωματικών αυτών μετατρέπεται εκτός από λειτουργικός και σε συμβολικό, που έχει σχέση με τη σύνθεση και τις αρχές του ανθρώπινου όντος. Έτσι για να λειτουργήσει μια Στοά, απαιτούνται τουλάχιστον επτά (7) μέλη. Η μεγάλη σημασία του αριθμού επτά θα φανεί στη συνέχεια.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΣΤΟΑΣ ΚΑΙ ΠΙΝΑΚΑΣ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΩΝ ΤΟΥ ΑΡΧΕΓΟΝΟΥ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΥΟΡΚΗΣ (1866)

Υποψήφιος προς μύηση

1. Υποψήφιος προς μύηση
2. Σταθμός πρώτης περιόδου (Β' επόπτης)
3. Σταθμός δεύτερης περιόδου (Α' επόπτης)
4. Σταθμός τρίτης περιόδου (Σεβάσμιος)
5. Θάλαμος προετοιμασίας (διασκεπτήριο)
6. Προθάλαμος για τα μέλη (πρόναος)
7. Χώλλ
8. Θύρες εισόδου
9. Θύρα εισόδου υποψηφίου
10. Θύρα εισόδου μελών της Στοάς
11. Βωμός (Altar)
12. Ταμίας (Treasurer)
13. Γραμματέας (Secretary)
14. Πρεσβύτερος Διάκονος (Δοκιμαστής – Senior Deacon)
15. Σεβαστός Κύριος (Σεβάσμιος – Worshipful Master)
16. Νεώτερος Φύλαξ (Β' Επόπτης – Junior Warden)

17. Επιστάτης (Steward)

18. Επιστάτης (Steward)

19. Πρεσβύτερος Φύλαξ (Α΄ Επόπτης – Senior Warden)

20. Νεώτερος Διάκονος (Τελετάρχης – Junior Deacon)

21. Στεγαστής (Tyler)

Νεώτερος Διάκονος

Αμύητος

Πρεσβύτερος Διάκονος

Παρατίθενται οι Συμβολισμοί των επτά κυριωτέρων αξιωματικών της Στοάς, κατά την άποψη του W. L. Wilmshurst, από σύγγραμμα του “The Meaning of Masonry” (1922).

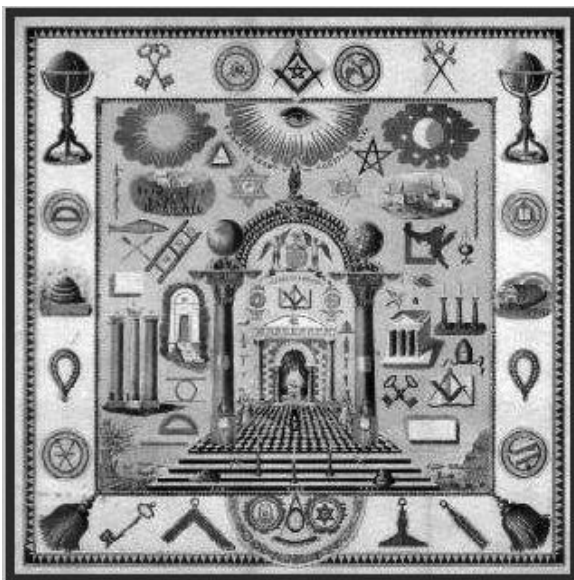
1. W. M. Spirit (Pneuma)
2. S. W. Soul (Psyche)
3. J. W. Mind (nous, Intellect)
4. S. D. The link between Spirit and Soul
5. J. D. The link between Soul and Mind
6. I. G. The inner sense-nature (astral)
7. O. G. The outer sense-nature (physical)

Μετάφραση

1. W. M. = Worshipful Master – Σεβάσμιος – Πνεύμα.
2. S. W. = Senior Warden – Α΄ Επόπτης – Ψυχή.
3. J. W. = Junior Warden – Β΄ Επόπτης – Διάνοια.
4. S. D. = Senior Deacon – Δοκιμαστής – Δεσμός μεταξύ Πνεύματος και Ψυχής (1<>2)
5. J. D. = Junior Deacon – Τελετάρχης – Δεσμός μεταξύ Διάνοιας και Ψυχής (2<>3)
6. I. G. = Inner Guard – Στεγαστής – Αστρικό

7. O. G. = Outer Guard – εξωτερικός Στεγαστής (Θεράπων) – Φυσικό

Πριν όμως αρχίσουμε να ασχολούμαστε με τη χρησιμότητα όλων όσων έχουν εκτεθεί, και που αποτελούν τα εργαλεία για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού, και πριν περάσουμε στο μέσον που είναι η καθεαυτού έννοια της μύησης που παρέχει το Τεκτονικό σύστημα, πρέπει να ασχληθούμε για λίγο με τη φύση και τη σύσταση του ανθρώπου. Έτσι ώστε να γίνει ευκολότερα κατανοητό το που στοχεύουν όλα αυτά, και στην περικλειόμενη ουσία των όρων της **ηθικής και πνευματικής βελτίωσης** του ατόμου.,

2

ΙΟΛΛΑΟΣ

Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΤΕΧΝΗ *(Ars Incognita)*

Κεφάλαιο 2ο Ο Άνθρωπος

Ο ΕΝΣΑΡΚΩΜΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Κάθε άνθρωπος πάνω στη Γη, ένα πράγμα επιζητεί και επιδιώκει: την ευτυχία, όπως κι αν την αντιλαμβάνεται κι ότι κι αν σημαίνει η λέξη αυτή για τον ίδιο. Κι όμως! Δεν χρειάζεται να είναι κανείς φιλόσοφος, διανοούμενος ή επιστήμονας για να αντιληφθεί ότι από καταβολής κόσμου ο άνθρωπος υποφέρει. Η πείνα, ο φόβος, οι πόλεμοι, οι απάνθρωπες συνθήκες διαβίωσης και εργασίας, ο αφύσικος τρόπος ζωής, η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, το άγχος, η ανασφάλεια, συνθλίβουν τον άνθρωπο και τον καταδικάζουν στη στέρηση εκείνου που ενδόμυχα αισθάνεται να του ανήκει δικαιωματικά.

Πώς είναι δυνατόν οι πνευματικές αρετές του ανθρώπου από τη μία να τον έχουν βοηθήσει να κατακυριεύσει τον πλανήτη, να δαμάσει τα στοιχεία της Φύσεως, να αναπτύξει πολιτισμό, επιστήμες, φιλοσοφία, τέχνη κ.λ.π. κι από την άλλη, αυτές οι ίδιες αρετές, να γίνονται όργανα της πλέον παράλογης αυτοκαταστροφικότητας;

Ερωτά λοιπόν κανείς. Τι –ή ποιος– εμποδίζει τον άνθρωπο από το να είναι ευτυχισμένος;

Κατά τη γνώμη μας, ρίζα του κακού είναι η Άγνοια. Η άγνοια της πνευματικής φύσεως του ανθρώπου, η άγνοια του σημαντικότερου ρόλου που επιτελεί ο άνθρωπος στη Δημιουργία, η άγνοια της σημασίας του περιβάλλοντος, η άγνοια των Νόμων που διέπουν τη Ζωή.

Ο Ίδιος ο Θεάνθρωπος είπε μια και μοναδική φράση που τα περικλείει όλα:

«Γνώσθεσθε τήν Αλήθειαν και ή αλήθεια έλευθερώσει ύμᾶς»

(κατά Ιωάννη κεφ. 8–37).

Πράγματι! Η επιδίωξη της ευτυχίας θα παραμένει πάντοτε ουτοπία, όσο ο άνθρωπος θα εξακολουθεί να αγνοεί τις ουσιώδεις αλήθειες που τον αφορούν. Διότι μόνον η ευθυγράμμισή του προς αυτές τις αλήθειες θα του επέτρεπε να βιώσει, μέσα του, την εκπλήρωση, μοναδικό θεμέλιο της αληθινής ευτυχίας!

Στην προμετωπίδα του αρχαίου ναού του Απόλλωνα υπήρχε γραμμένη η φράση:

Άνθρωπε Γνώθι Σ' Αυτόν.

Τι νόημα έχει το να γνωρίζει κάποιος σε βάθος ανώτερα μαθηματικά ή αστρονομία ή ιστορία, φυσική ή γενετική, ή οποιαδήποτε άλλη επιστήμη, όταν αγνοεί τον ίδιο του τον εαυτό; Τι νόημα έχει να γνωρίζουμε τι συμβαίνει στα πέρατα του σύμπαντος ή στα βάθη των ωκεανών, όταν αγνοούμε τι συμβαίνει στο εσωτερικό του εαυτού μας;

Δεν είναι άραγε παράλογο το να συσσωρεύουμε γνώσεις για τον κόσμο που μας περιβάλλει και να αγνοούμε παντελώς τον εαυτό μας; Δεν είναι έκδηλη η ανισορροπία που προκύπτει από μία τόσο μονοδιάστατη εκπαίδευση;

Η επιστήμη της αυτογνωσίας δεν είναι άγνωστη μέσα στα διανοητικά αρχεία της ανθρώπινης ιστορίας, αλλά ακόμη και σήμερα βρίσκεται σε κατάσταση ανάλογη με εκείνη στην οποία βρισκόταν η χημεία κατά τον Μεσαίωνα. Με άλλα λόγια, διάφορα άτομα, αυθαίρετα, χωρίς καμία συστηματική μελέτη, χωρίς καμία πειραματική τεκμηρίωση, τη “διδάσκουν” σε βιβλία με τίτλους βαρύγδουπους.

Κατά τις γνώμες σοφών ανδρών (διδασκάλων), το μεγαλύτερο εμπόδιο στην αυτογνωσία, είναι μία γενικευμένη προκατάληψη –μία προκαταβολική πλάνη– η οποία έχει πείσει τους ανθρώπους ότι η αληθινή γνώση του εαυτού είναι δυσκολότατη ή ανέφικτη.

Αυτό αποτελεί μέγα σφάλμα! Ο κάθε άνθρωπος που γεννήθηκε πάνω στη Γη όχι απλά έχει τη δυνατότητα, αλλά οφείλει να γνωρίσει τον εαυτό του. Εάν δεν γνωρίζουμε το τι είμαστε και το πώς λειτουργούμε, πώς θα μπορέσουμε να εκπληρώσουμε τον σκοπό μας ως υπάρξεις; Η αυτογνωσία δεν απαιτεί παρά απροκατάληπτη παρατήρηση του εαυτού. Κατ’ αυτόν τον τρόπο αρχίζει κανείς να αντιλαμβάνεται τι είναι και τι δεν είναι τώρα, στο παρόν. Ποια είναι τα στοιχεία που συγκροτούν τον εαυτό του. Ποια είναι τα προτερήματα και ποια τα ελαττώματά του, σε ποια σημεία είναι ισχυρός και σε ποια παρουσιάζει αδυναμίες, ποιες είναι οι κλίσεις και τα ταλέντα του, ποιες είναι οι ιδιαίτερες ποιότητες και οι αρετές του... Η γνώση δε του εαυτού, είναι χρήσιμη στη δημιουργία μίας προσωπικότητας ανεξάρτητης και μοναδικής, ούτως ώστε ο καθένας να μπορεί να λαμβάνει ενσυνείδητα και υπεύθυνα το μέρος που του αρμόζει στη συλλογική ζωή της ανθρώπινης κοινωνίας.

Εάν λοιπόν η απροκατάληπτη παρατήρηση του εαυτού είναι ικανή να μας οδηγήσει στην αυτογνωσία, ας δούμε τι συμπεράσματα μπορούμε να βγάλουμε από μία τέτοια αυτοπαρατήρηση. Την παρατήρηση αυτή οι Σοφοί του παρελθόντος, που είχαν ιδρύσει τις μυστικές εταιρίες, την είχαν αναγάγει σε Επιστήμη και είχαν καταλήξει σε πολύτιμα συμπεράσματα. Ας δούμε και εμείς με λίγη προσπάθεια και με τη βοήθεια της αρχαίας Σοφίας, τα συμπεράσματα τα οποία θα μπορούσαν να εξαχθούν.

Ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ – ΕΝΑ ΣΥΣΤΗΜΑ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑΣ

Υπάρχει μια σημαντική ειδοποιός διαφορά μεταξύ Τεκτονισμού και άλλων οργανώσεων, διαφορά που τον διαχωρίζει από την Επιστήμη, τις θρησκείες και τα διάφορα λατρευτικά συστήματα, η οποία από την αρχή πρέπει να γίνει κατανοητή. Ο Τεκτονισμός ασχολείται, πέραν της εξωτερικής δραστηριότητάς του σαν ίδρυμα φιλανθρωπικό, με τη βελτίωση των μελών του από σκοπιάς Ψυχολογικής. Η ψυχολογική αυτή μέθοδος εφαρμόζεται με μια ιδιάζουσα πρακτική.

Θα μιλήσουμε λοιπόν εισαγωγικά για **Ψυχολογία**. Αλλά πρέπει από την αρχή να σας προειδοποιήσω ότι η ψυχολογία για την οποία θα μιλήσουμε, είναι πολύ διαφορετική από αυτό που σήμερα της αποδίδουμε με αυτό το όνομα. Η ψυχολογία σαν επιστήμη με τη σημερινή της μορφή, έχει χάσει κάθε επαφή με την πηγή και το νόημα της, σε σημείο που είναι δύσκολο να πει κανείς τι είναι και με τι ασχολείται, παρά το γεγονός ότι ποτέ στο παρελθόν δεν υπήρξαν τόσες πολλές ψυχολογικές θεωρίες και συγγράμματα.

Εντελώς λανθασμένα η ψυχολογία αποκαλείται μερικές φορές νέα επιστήμη, ενώ στην ουσία είναι ίσως η αρχαιότερη, στα πιο ουσιώδη χαρακτηριστικά της. Και αυτό συμβαίνει γιατί με εξαίρεση τη σύγχρονη εποχή, δεν έχει εμφανισθεί στο παρελθόν ποτέ με τη σημερινή ονομασία της. Για τον ένα ή τον άλλο λόγο, η ψυχολογία ήταν πάντα ύποπτη για λανθασμένες ή ανατρεπτικές τάσεις, θρησκευτικές, πολιτικές ή ηθικές και ήταν υποχρεωμένη να χρησιμοποιεί διάφορα προσωπεία. Για χιλιάδες χρόνια η ψυχολογία αναπτύχθηκε με το όνομα φιλοσοφία. Στις Ινδίες όλοι οι τύποι Γιόγκα είναι ουσιαστικά ψυχολογία.

Οι διδασκαλίες των Σούφι, κυρίως ψυχολογικές, θεωρούνται εν μέρει θρησκευτικές και εν μέρει μεταφυσικές. Στην Ευρώπη στις τελευταίες δεκαετίες του 19^{ου} αιώνα, πολλές εργασίες στην ψυχολογία παρουσιάζονταν με τη μεταμπίωση της φιλοσοφίας. Παράλληλα με την ύπαρξη της πίσω από το όνομα της φιλοσοφίας, η ψυχολογία υπήρξε παλαιότερα συνδεδεμένη με τη μια ή την άλλη θρησκεία. Χωρίς να σημαίνει ότι θρησκεία και ψυχολογία ήταν ποτέ ταυτόσημες, όλες σχεδόν οι γνωστές θρησκείες, ανέπτυξαν κάποιο είδος ψυχολογικής διδασκαλίας, έτσι ώστε η μελέτη της θρησκείας, πολύ συχνά περιείχε και τη μελέτη της ψυχολογίας. Στις εποχές που η ψυχολογία ήταν συνδεδεμένη με τη φιλοσοφία και τη θρησκεία, υπήρχε επίσης και με τη μορφή της τέχνης. Η ποίηση, το δράμα, ο χορός η γλυπτική, ακόμη και η αρχιτεκτονική, ήταν μέσα για τη μεταβίβαση ψυχολογικών γνώσεων διαμέσου του συμβολισμού. Στην αρχαιότητα πριν η φιλοσοφία, η θρησκεία και η τέχνη λάβουν τις ξέχωρες τους μορφές, όπως τις ξέρουμε σήμερα, η ψυχολογία υπήρχε με τη μορφή των Μυστηρίων, όπως τα Αιγυπτιακά και της Αρχαίας Ελλάδας.

Αργότερα με την εξαφάνιση των μυστηρίων, η ψυχολογία εμφανίσθηκε με τη μορφή συμβολικών διδασκαλιών, που άλλοτε συνδέονταν με τη θρησκεία της εποχής και άλλοτε όχι, όπως η Αστρολογία, η Αλχημεία, η Μαγεία και οι πιο σύγχρονες, όπως ο αποκρυφισμός, η θεοσοφία, ο Τεκτονισμός, κ.λ.π. Ο θεωρητικός λοιπόν Τεκτονισμός, είναι στη βάση του ένα σύστημα ψυχολογίας. Η φύση της ψυχολογίας αυτής, είναι δυνατόν να γίνει κατανοητή μόνο σε συνδυασμό με τη διακήρυξη του καταστατικού του χάρτη ότι: *«αποσκοπεί στην ηθική και πνευματική βελτίωση των μελών του διά της αυτογνωσίας, της ερεύννης της αλήθειας...κ.λ.π»...*

Είναι ανάγκη να σημειωθεί εδώ ότι όλα τα ψυχολογικά συστήματα και δόγματα, τόσο αυτά που υπάρχουν ή υπήρχαν φανερά όσο και αυτά που ήταν κρυμμένα και μεταμφιεσμένα, διαίρονται σε δύο κύριες κατηγορίες:

1. Συστήματα που μελετούν τον άνθρωπο έτσι όπως είναι ή έτσι όπως υποθέτουν ή φαντάζονται ότι είναι. Η σύγχρονη επιστήμη της ψυχολογίας και τα παρακλάδια της ανήκουν σε αυτή την κατηγορία. Κατ' εξαίρεση ο Ελβετός ψυχίατρος και ψυχολόγος Καρλ Γιουγκ είχε αναπτύξει μια τεχνική μελέτης, αυτού που ονομάζει «βαθύ ασυνείδητο» και που είναι ουσιαστικό ίδιο σε όλους τους ανθρώπους, σε αντιδιαστολή με το «προσωπικό ασυνείδητο» που ο κάθε άνθρωπος συσσωρεύει στη ζωή του. Το κλειδί της εξατομίκευσης ή πορείας προς την ολοκλήρωση, βρίσκεται στη συνειδητοποίηση των προβολών του ασυνείδητου από το «Εγώ». Όπως στην κινηματογραφική προβολή που έχουμε τον θεατή μπροστά στην οθόνη και πίσω του τον θάλαμο χειρισμού με μια ταινία εικόνων που του είναι εκ των προτέρων άγνωστες, έτσι και το ασυνείδητο στέκει άγνωστο πίσω από το «Εγώ» και δεν είναι δυνατόν να γίνει αντιληπτό αν δεν προβληθεί, σε μια οθόνη, μπροστά στο «Εγώ». Η οθόνη είναι ο εξωτερικός κόσμος, οι ανθρώπινες δραστηριότητες, και ο ίδιος ο νους του ανθρώπου. Στον Τεκτονισμό θα συναντήσουμε το ασυνείδητο κάτω από τον συμβολισμό του Ιερού τάπητα, καθώς θα ξεδιπλώνεται η ανάλυση μας. Στην πορεία της μελέτης, διά μέσου των ονείρων, εμφανίζονται ορισμένα σύμβολα τα οποία ο Γιουγκ καλεί **μαντάλα**, εκ του Σανσκριτικού όρου, τα οποία χρησιμοποιούν οι βασικές θρησκείες καθώς και τα μυητικά συστήματα. Καταλήγει δε σε ενδιαφέρουσες συσχετίσεις της ψυχολογίας του βάθους και της Αλχημείας, σχετικά με το σύνολο συνειδητού και ασυνείδητου. Αυτό το ενωτικό κέντρο (μεταξύ συνειδητού και ασυνείδητου) οι αλχημιστές το ονόμαζαν **lapis**, ελιξήριο της ζωής, φιλοσοφικό χρυσό κ.λ.π.
2. Συστήματα που μελετούν τον άνθρωπο όχι από την άποψη του τι είναι ή τι φαίνεται να είναι, αλλά του τι μπορεί να γίνει, δηλαδή από την άποψη της δυνατότητάς του για εξέλιξη. Η σημασία της μελέτης του ανθρώπου από την άποψη της δυνατότητάς του

για εξέλιξη, καθορίζει και τον ορισμό της ψυχολογίας σαν τη μελέτη των αρχών, νόμων και γεγονότων, που διέπουν τη δυνατή εξέλιξη του ανθρώπου. Η θεμελιακή μας ιδέα ξεκινώντας από τον όρο **Βελτίωση**, θα είναι ότι ο άνθρωπος, έτσι όπως τον ξέρουμε, δεν είναι ένα πλήρες ον, ότι η φύση τον αναπτύσσει μόνο μέχρι ενός ορισμένου σημείου και τότε τον εγκαταλείπει, είτε για να αναπτυχθεί παραπέρα με τις δικές του προσπάθειες και επινοήσεις, ή για να ζήσει και να πεθάνει έτσι όπως γεννήθηκε.

Εξέλιξη του ανθρώπου σε αυτή την περίπτωση σημαίνει ανάπτυξη ορισμένων εσωτερικών ιδιοτήτων και χαρακτηριστικών που συνήθως παραμένουν υποανάπτυκτα και που δεν μπορούν να αναπτυχθούν από μόνα τους. Η πείρα και η παρατήρηση, δείχνουν ότι αυτή η ανάπτυξη είναι δυνατή μόνο κάτω ορισμένες συνθήκες, με προσπάθειες καθορισμένου είδους από τον ίδιο τον άνθρωπο και με αρκετή βοήθεια από αυτούς που άρχισαν παρόμοια εργασία πιο μπροστά και έχουν ήδη επιτύχει ένα ορισμένο βαθμό ανάπτυξης, ή τουλάχιστον κατέχουν μια ορισμένη γνώση μεθόδων. Για εμάς τέτοιοι άνθρωποι είναι μερικοί διδάσκαλοι, καθώς και το ίδιο το Τεκτονικό σύστημα έως ένα βαθμό.

Κατά την πορεία του προς τη βελτίωση, ο άνθρωπος πρέπει να γίνει ένα διαφορετικό ον. Όλοι όμως οι άνθρωποι δεν μπορούν να αναπτυχθούν και να γίνουν διαφορετικά όντα.

Η εξέλιξη είναι θέμα προσωπικών προσπαθειών και αναφορικά προς τη μάζα της ανθρωπότητας, αποτελεί σπάνια εξαίρεση που γίνεται όλο και σπανιότερη. Από τα παραπάνω δημιουργούνται τα παρακάτω ερωτήματα, τα οποία πρέπει να τύχουν απαντήσεων.

1. Τι σημαίνει ότι για να μπορέσει να βελτιωθεί ο άνθρωπος πρέπει να γίνει διαφορετικός;
2. Τι σημαίνει διαφορετικός;
3. Ποιες εσωτερικές ιδιότητες και χαρακτηριστικά θα αναπτυχθούν στον άνθρωπο;
4. Με ποια μέθοδο ή μεθόδους μπορεί να γίνει αυτό;
5. Γιατί δεν μπορούν όλοι οι άνθρωποι να βελτιωθούν και να γίνουν διαφορετικοί;
6. Γιατί μια τέτοια αδικία;

Αν μελετήσουμε όλο το υλικό που μπορούμε να βρούμε, το σχετικό με αυτό το θέμα, συναντούμε μια διαβεβαίωση ότι, με το να γίνει διαφορετικός, ο άνθρωπος αποκτά πολλές ιδιότητες και δυνάμεις τις οποίες τώρα δεν κατέχει. Αυτή είναι μια κοινή διαβεβαίωση που τη βρίσκουμε σε όλων των ειδών τα συστήματα που παραδέχονται την ιδέα της ψυχολογικής ή εσωτερικής ανάπτυξης του ανθρώπου. Το γιατί δεν μπορούν όλοι οι άνθρωποι να αναπτυχθούν, οφείλεται στο ότι δεν το θέλουν. Η πρώτη ερώτηση που τίθεται κατά την τελετή εισδοχής στον Τεκτονισμό στον υποψήφιο, καθότι ο Τεκτονισμός αποκρούει ως αντιτεκτονικό κάθε προσηλυτισμό (άρθρο ΙΧ Καταστατικού χάρτου), είναι η εξής:

«Εξ οικείας βουλήσεως, αβιάστως και ελεύθερος εμφανίζεσθε προ ημών;»

Αν ο άνθρωπος δεν το επιθυμεί ή αν δε το επιθυμεί αρκετά δυνατά παρά μόνο περιοδικά και αβέβαια, ίσως από κάποια δυσaréσκεια προς τις εξωτερικές συνθήκες, και δεν καταβάλλει τις αναγκαίες προσπάθειες που απαιτούν μακρόχρονη προετοιμασία, δεν θα αναπτυχθεί ποτέ!

Δεν υπάρχει λοιπόν πουθενά αδικία. Γιατί ο άνθρωπος θα έπρεπε να έχει ότι δεν επιθυμεί; Αν αναγκαζόταν δια της βίας να γίνει διαφορετικός, τη στιγμή που είναι ικανοποιημένος με αυτό που είναι, θα του αφαιρείτο το δικαίωμα της ελευθερίας της βουλήσεως, και τότε θα ήταν αδικία. Η λεπτομερής περιγραφή των νέων δυνάμεων και ιδιοτήτων, παρόλο που θα το επιχειρήσουμε σε κάποια έκταση, δεν μας βοηθά με κανένα τρόπο να καταλάβουμε πως εμφανίζονται και από που προέρχονται. Ο κρίκος που λείπει βρίσκεται στο γεγονός ότι, πριν ο άνθρωπος αποκτήσει οποιεσδήποτε νέες ιδιότητες και δυνάμεις που δεν γνωρίζει και δεν κατέχει, πρέπει να αποκτήσει επίσης ιδιότητες και δυνάμεις που επίσης δεν κατέχει, αλλά **αποδίδει στον εαυτό του**, που νομίζει ότι τις γνωρίζει και μπορεί να τις χρησιμοποιεί και να τις ελέγχει. Για να καταλάβουμε τα πιο πάνω πρέπει να αρχίσουμε από τις γενικές γνώσεις που έχει ο άνθρωπος για τον εαυτό του. Και αμέσως φθάνουμε σε ένα πολύ σημαντικό συμπέρασμα.

Ο άνθρωπος δεν γνωρίζει τον εαυτό του!

Δεν γνωρίζει τους ιδίους του τους περιορισμούς και τις ίδιες τις δυνατότητές του. Δεν γνωρίζει ακόμη σε πόσο μεγάλη έκταση δεν ξέρει τον ίδιο του τον εαυτό. Ο άνθρωπος έχει εφεύρει πολλές μηχανές και ξέρει ότι μια πολύπλοκη μηχανή απαιτεί μερικές φορές παρά πολύ χρόνο προσεκτικής μελέτης, πριν μπορέσει κανείς να τη χρησιμοποιήσει ή να την ελέγξει σωστά. Αλλά δεν εφαρμόζει αυτή τη γνώση και για τον εαυτό του, αν και ο ίδιος είναι μια πολύ πιο πολύπλοκη και ιδιόρρυθμη μηχανή, από κάθε άλλη που ο ίδιος έχει εφεύρει.

Ο άνθρωπος-μηχανή δεν έχει ανεξάρτητες κινήσεις, μέσα ή έξω από τον εαυτό του. Είναι μια μηχανή που μπαίνει σε κίνηση από **εξωτερικές επιδράσεις και εσωτερικές πιέσεις**.

Όλες του οι κινήσεις, οι πράξεις, τα λόγια, οι ιδέες, οι συγκινήσεις, οι διαθέσεις, οι σκέψεις, παράγονται από εξωτερικές επιρροές και από προβολές του ασυνείδητου. Από μόνος του, δεν είναι παρά ένα αυτόματο, με ορισμένο απόθεμα μνήμης προηγούμενων εμπειριών και ένα ορισμένο ποσό αποθηκευμένης ενέργειας. Και να λοιπόν που ενώ ξεκινήσαμε με τις καλύτερες διαθέσεις για ψυχολογία, καταλήγουμε ότι μας χρειάζεται μηχανική. Ο άνθρωπος αν δεν καταλάβει την απόλυτη μηχανικότητά του ή αν δεν θέλει να την παραδεχθεί σαν γεγονός, δεν μπορεί να έχει καμία παραπέρα εξέλιξη και τίποτα δεν μπορεί να αλλάξει για αυτόν!

Σε οποιονδήποτε αναφερθούμε για το γεγονός ότι ο άνθρωπος είναι μια μηχανή που από μόνη της δεν μπορεί να κάνει τίποτα, ότι στην τωρινή μορφή ύπαρξης δεν μπορεί να κινηθεί, να σκεφθεί ή να μιλήσει με τη δική του πρωτοβουλία, ότι είναι σαν μια μαριονέτα που «άγεται

και φέρεται» από αόρατα νήματα, αυτό θα είναι το πιο προσβλητικό και πιο δυσάρεστο πράγμα που θα μπορούσε κανείς να του πει. Ένα από τα ρητά του διασκεπτήριου (σκοτεινός θάλαμος) είναι το εξής: «*Δυστυχής θα είσαι παρ' ημίν, αν δυσανασχετείς, ακούων αποκαλυπτόμενα τα ελαττώματα σου*».

Είναι ιδιαίτερα δυσάρεστο και προσβλητικό, γιατί είναι η αλήθεια, και κανείς δεν θέλει να ξέρει την αλήθεια, για κάτι που είναι εις βάρος του. Ο άνθρωπος είναι μηχανή, αλλά μια πολύ ιδιόρρυθμη μηχανή όπως σκόπιμα αναφέρθηκε πιο πάνω. Κάτω από σωστές συνθήκες και με σωστή εκπαίδευση, μπορεί να μάθει ότι είναι μηχανή και αφού το καταλάβει πλήρως, μπορεί να βρει τρόπους να πάψει να είναι μηχανή, δηλαδή να γίνει ένα διαφορετικό Ον.

Μια πραγματική μηχανή δεν γνωρίζει τον εαυτό της και ούτε είναι δυνατόν να τον γνωρίσει. Όταν μια μηχανή γνωρίζει τον εαυτό της δεν είναι πια μηχανή, ή τουλάχιστον δεν είναι πια η μηχανή που ήταν πριν. Αρχίζει να γίνεται υπεύθυνη για τις πράξεις της. Ο Τεκτονισμός ωθεί τα μέλη του στην αυτογνωσία, με ένα ιδιαίτερο τρόπο διδασκαλίας μέσα από σύμβολα και αλληγορίες, τα οποία θα δράσουν στο **υποσυνείδητο** του ανθρώπου. Προσπαθεί να κάνει τις μηχανές υπεύθυνες προσωπικότητες. Αλλά δεν αρκεί μόνο η διδασκαλία (θεωρία). Χρειάζεται πολύ μεγάλη προσπάθεια, από τη μια μεριά για την κατανόηση της, από δε την άλλη για την εφαρμογή της.

Αυτό που πρέπει να μάθει κανείς πρώτα από όλα είναι ότι δεν είναι ένας αλλά πολλοί. Δεν έχει μόνιμο και αναλλοίωτο «Εγώ». Η κάθε λειτουργία μιλάει μέσα του αυτόματα και εναλλακτικά, με διαφορετική φωνή, για τα δικά της συμφέροντα, αδιάφορη για τα συμφέροντα των άλλων ή του συνόλου, ωστόσο χρησιμοποιώντας τη γλώσσα και το όνομα του ατόμου. «Πρέπει να μελετήσω» λέει η διανοητική λειτουργία, «πεινάω» δηλώνει η πέψη κ.ο.κ. Τέτοια είναι τα πολλά εγώ του ανθρώπου. Και σε αυτά βασίζεται το κλειδί όλης της εσωτερικής και εξωτερικής αντίφασης, που τον βυθίζει σε τέτοια σύγχυση, ακυρώνει τις καλύτερες προθέσεις του και τον απασχολεί με πληρωμή χρεών, που απερίσκεπτα δημιούργησε η κάθε μια από τις πολλές πλευρές του.

Έτσι συνεχώς διαφοροποιείται. Η ψευδαίσθηση της ενότητας και του μονίμου «Εγώ», δημιουργείται στον άνθρωπο από τους παρακάτω παράγοντες:

1. Από την αντίληψη του φυσικού σώματος.
2. Από το όνομα του ανθρώπου, που συνήθως είναι το ίδιο σε όλη του τη ζωή.
3. Από ένα αριθμό μηχανικών συνηθειών που ενσωματώνονται μέσα του, από την παιδική ηλικία, από την εκπαίδευση και από τη μίμηση.

Ο άνθρωπος έχοντας πάντα το «ίδιο σώμα» με τις ίδιες φυσικές αισθήσεις, το ίδιο όνομα, τις ίδιες τάσεις και συνήθειες, πιστεύει ότι είναι πάντα ο ίδιος. Στο συνηθισμένο άτομο κάθε σκέψη,

συναίσθημα και αίσθηση είναι ένα μικρό εγώ που δεν συνδέεται ή συντονίζεται από ένα ενιαίο κέντρο ελέγχου ή μονίμου Εγώ, όπως θα λέγαμε. Το καθένα από αυτά τα πολλά εγώ, εξαρτάται από την αλλαγή των εξωτερικών συνθηκών ή εντυπώσεων. Μερικά από τα «Εγώ» ακολουθούν μηχανικά κάποιο άλλο και μερικά εμφανίζονται πάντα μαζί με άλλα, αλλά χωρίς τάξη και σύστημα. Περισσότερα για τους σχηματισμούς αυτούς, θα αναλύσουμε στο κεφάλαιο περί στοιχειακών. Παρόλα αυτά όταν ο άνθρωπος λέει «Εγώ», νομίζει ότι εννοεί ολόκληρο τον εαυτό του, ενώ στην πραγματικότητα είναι μια παροδική σκέψη, διάθεση ή επιθυμία. Η ανάπτυξη και βελτίωση λοιπόν του ανθρώπου μπορεί να αρχίσει, όταν καταλάβει τη μηχανικότητά του και πάψει να αυταπατάται, πιστεύοντας ότι έχει ιδιότητες και χαρακτηριστικά που τα αποδίδει στον εαυτό του. Δηλαδή όταν αναπτύξει:

Ικανότητα να ενεργεί, ατομικότητα ή ενότητα, μόνιμο Εγώ, Συνείδηση και Θέληση.

Λόγω όμως της σοβαρότητας του θέματος και για να σταματήσουμε τις γενικότητες, θα αναπτύξω αρχικά περισσότερο, αυτή την τόσο σημαντική έννοια του «Εγώ».

Τα πάντα μέσα στο Σύμπαν ξεκινούν από κάπου και επιστρέφουν εκεί, αφού πρώτα διαγράψουν ένα κύκλο μεταμορφώσεων και αλλαγών. Βρισκόμαστε μπροστά σε ένα τεράστιο σχέδιο κυκλοφορίας, σε μακροκοσμική και μικροκοσμική κλίμακα, που στην ορολογία του Τεκτονισμού αποκαλείται «**Παγκόσμιος Ρυθμός**». Γύρω μας βλέπουμε το ορυκτό, το φυτικό και το ζωικό βασίλειο με επικεφαλής τον άνθρωπο, το κοσμικό βασίλειο με τους Γαλαξίες, τους Ήλιους και τους πλανήτες. Στο Νου μας έρχεται η ρύση «**Εν το Παν**» και μια ελάχιστη δόση ευαισθησίας μας ωθεί να παραδεχθούμε ότι τα πάντα συνδέονται μυστικά μεταξύ τους, με κάθε είδους επιδράσεις και προς κάθε δυνατή κατεύθυνση, οι περισσότερες από τις οποίες προς το παρόν μας είναι άγνωστες. Ο καθένας μας αφού διαπιστώσει όλη αυτή την κλιμάκωση του σύμπαντος με τις κάθε είδους άπειρες σε αριθμό αλληλεπιδράσεις, σίγουρα θα θελήσει να βρει πια είναι η δική του θέση και του ανθρώπινου γένους μέσα σε αυτήν. Δηλαδή θα ζητήσει να «**εναρμονισθεί με τον Παγκόσμιο Ρυθμό**», σύμφωνα με άλλη προσφιλή ρύση κατά την Τεκτονική ορολογία. Ο Παγκόσμιος Ρυθμός είναι αποτέλεσμα της ιεραρχικής δράσεως μιας άλλης Αρχής, (του Θεού), τον οποίον αποκαλούμε Μεγάλο Αρχιτέκτονα του Σύμπαντος (M ∴ A ∴ T ∴ S ∴) για να αποφύγουμε τις θρησκευτικές παρεξηγήσεις.

Η υλική δημιουργία είναι ένα ενιαίο σύνολο μέσα στο Σύμπαν, διέπεται από νόμους και εκδηλώνεται ανόμοια και ποικίλα. Το απέραντο των εκδηλώσεων, η μαθηματική ακρίβεια και η αυστηρή υποταγή της ύλης στους νόμους που τη διέπουν στο σύνολο της, οδηγούν στο συμπέρασμα, ότι προϋπάρχει αναγκαστικά μια ανάλογη Πνευματική Σύλληψη.

Όπως κάθε υλική εκδήλωση του ανθρώπου προϋποθέτει και μια ανάλογη εσωτερική κατάσταση, έτσι και η ενιαία υλική δημιουργία - όπου κατά την ορθόδοξη επιστήμη η Ύλη και η ενέργεια συνδέονται άρρηκτα - προϋποθέτει την ύπαρξη μιας **Εσωτερικής κατάστασης**.

Αυτή η εσωτερική κατάσταση, δημιουργείται από μια πνευματική σύλληψη ή από μια ιδέα.

Και ο μεν άνθρωπος, επειδή βρίσκεται ήδη μέσα σε ένα παρόμοιο με αυτόν περιβάλλον, λαθεύει και πέφτει σε πλάνες παρασυρόμενος από τους άλλους ανθρώπους και από τη φαινομενικότητα των πραγμάτων, εκδηλώνοντας έτσι πράγματα ξένα προς τον εαυτό του.

Η υλική όμως δημιουργία στο σύνολο της, δεν μπορούμε να δεχθούμε ότι μπορεί να λαθεύει και να πέφτει σε πλάνες, γιατί η αρχική της ιδέα δεν μπορεί να είναι ξένη, **επειδή δεν προϋπήρχε κάτι ίδιο ή όμοιο με Αυτήν**. Μπορούμε λοιπόν να πούμε με βεβαιότητα, ότι παρατηρώντας και μελετώντας τη φύση και τα φαινόμενα, θα προσεγγίσουμε στις σκέψεις και στις συλλήψεις της πηγής της Γνώσεως. Έτσι ο άνθρωπος μπορεί να εναρμονίσει τη λογική του, τη νοοτροπία του και τον τρόπο της σκέψης του, ελεύθερα μεν, παράλληλα όμως και σύμφωνα με την Πνευματική δημιουργία, δηλαδή να εναρμονισθεί με τον Πνευματικό κόσμο και να γίνει εργάτης του Θεού σχεδίου, αυτό που αποκαλέσαμε **«Παγκόσμιο Ρυθμό»**.

Επόμενο είναι λοιπόν να θελήσει να γνωρίσει τα σκαλοπάτια της τεράστιας κοσμικής κλίμακας και ασφαλώς ιδιαίτερα θα σταθεί στα δύο βασίλεια που τον πλαισιώνουν, δηλαδή το ζωικό από κάτω και το πλανητικό από πάνω. Τι κοινό συνδέει τον άνθρωπο με τα ζώα και με την πλανητική ζωή; Και τι είναι εκείνο που δεν ανήκει ούτε στο ένα ούτε στο άλλο βασίλειο, αλλά είναι καθαρά δικό του χαρακτηριστικό; Αν αυτές οι διαπιστώσεις πυκνώσουν, ο άνθρωπος που είναι αποφασισμένος να κάνει εσωτερική δουλειά, δηλαδή **να εισχωρήσει στο βάθος των πραγμάτων**, θα αισθανθεί σαν πρώτο του χρέος την αναζήτηση της καθαρά ανθρώπινης ποιότητας για να την αναπτύξει. Και ενώ εύκολα θα καταλήξει στο συμπέρασμα ότι το κοινό του σημείο με το ζωικό βασίλειο είναι το σώμα του και οι σωματικές του λειτουργίες, τις άλλες δύο ποιότητες, την καθαρά ανθρώπινη και την πλανητική, θα πρέπει να ψάξει να τις βρει μέσα του, **να κατέβει στο βάθος της συνειδήσεώς του** (τυπικό μαθητού).

Αυτό σημαίνει ότι μόνο η έρευνα γύρω από το σώμα (ζωικό μέρος) ανήκει στην ορατή περιοχή, ενώ τα άλλα δύο συνθετικά μέρη βρίσκονται σε κάποια αόρατη περιοχή μέσα του και καμία αντικειμενική παρατήρηση από την ανθρώπινη επιστήμη δεν είναι δυνατή, παρά μόνο από αυτόν τον ίδιο τον άνθρωπο. Αλλά τι κάνει ο άνθρωπος που δεν είναι προικισμένος με την ευαισθησία και την ανησυχία να βρει τη θέση του μέσα στο σύμπαν και να γνωρίσει το νόημα που υπηρετεί;

Από ότι βλέπει κανείς, η πλειονότητα των ανθρώπων περνούν τη ζωή τους χωρίς να νοιάζονται για τέτοια ερωτήματα, χωρίς καν να σκεφτούν να τα διατυπώσουν. Ακόμη κι αν κάποτε αισθανθούν τα κεντρίσματα κάποιας ανησυχίας, βρίσκουν μια έτοιμη λύση ασπαζόμενοι κάποιο σύστημα που στηρίζεται στην πίστη, στο δόγμα ή στην επιστημονική αυθεντία! Ο Τεκτονισμός όμως καταδικάζει το δόγμα και δεν θέτει κανένα όριο στην αναζήτηση της αλήθειας. Οι εν λόγω άνθρωποι συνεχίζουν να διοχετεύουν τις δυνάμεις τους στο παιχνίδι της εξωτερικής ζωής, όπου επιδιώκουν την κυριαρχία στη φύση, στο περιβάλλον και τελικά στο σύμπαν. Με βάση την παμφάγα εξωτερική κατεύθυνση της κυριαρχίας, ενεργούν και φέρονται σαν θεοί μέσα σε ένα κόσμο που δεν τον δημιούργησαν οι ίδιοι, αλλά τον βρήκαν δημιουργημένο.

Ο άνθρωπος όμως που είναι στραμμένος στην εσωτερική ζωή, ξεκινά ανάμεσα σε άλλα, και από το νευραλγικό ερώτημα, **Ποιος είμαι στην πραγματικότητα;** Και ξαφνικά βρίσκεται μπροστά σε ένα μεγάλο μυστήριο. Απάντηση δεν μπορεί να δώσει, για τον απλούστερο λόγο ότι δεν ξέρει ποιος είναι. Και ωστόσο, ως τη στιγμή που κάτι από μέσα του τον αναγκάζει να υποβάλλει αυτό το ερώτημα, είχε την εντύπωση ότι ήξερε ποιος ήταν. Και το μυστήριο πυκνώνει. Μα είναι δυνατόν να μην ξέρει ποιος είναι; Αλλά τα γεγονότα αυτό μαρτυρούν.

Προς στιγμή επιχειρεί να πειστεί ότι είναι το σώμα του, τα συναισθήματά του ή οι σκέψεις του και άλλα παρόμοια. Αλλά σύντομα βλέπει ότι οδηγήθηκε στη **ΡΟΗ**. Όλα αυτά είναι φευγάλα, ζουν άλλοτε για λίγο ή πολύ και ύστερα χάνονται μέσα στη λήθη. Ο άνθρωπος μολονότι δεν ξέρει ποιος είναι, ωστόσο, τώρα που το πρόβλημα εμφανίστηκε μπροστά του, έχει την εντύπωση ή την άμεση αίσθηση μιας **μόνιμης παρουσίας** μέσα του, που μπροστά της ξετυλίγεται η ταινία των σκέψεων, συναισθημάτων, αισθήσεων κ.λ.π. Προσπαθεί να δει το σχήμα και τη μορφή αυτής της παρουσίας και βρίσκεται μπροστά σε τρίτο αδιέξοδο!

Είναι αδύνατο να διακρίνει σχήμα και μορφή. Μα είναι δυνατό να είναι άμορφος; Ότι δεν έχει μορφή είναι σαν να μην υπάρχει. Αμέσως όμως έρχονται στο μυαλό του οι σκέψεις, τα συναισθήματα, οι αισθήσεις, και αντιλαμβάνεται ότι και αυτά δεν έχουν πραγματική μορφή και σχήμα. Όστε λοιπόν μπορεί κανείς να ζει άνετα με άμορφες καταστάσεις. Τελικά συμβιβάζεται με την πραγματικότητα της άμεσης αίσθησης, ενός παράγοντα μέσα του που δεν είναι ούτε σκέψεις, ούτε συναισθήματα, ούτε οι αισθήσεις του. Και αυτή η υπόσταση, η άπιαστη, η άμορφη, η ακαθόριστη είναι αυτός ο ίδιος και όχι άλλος, κάτι το μοναδικό και ανεπανάληπτο. Ο άνθρωπος έχει νοιώσει ότι είναι το «Εγώ» (η Ψυχή), κάτι που είναι το καθαρά ανθρώπινο στοιχείο, εκείνο που δεν ανήκει ούτε στο ζωικό, ούτε στο πλανητικό βασίλειο. Τώρα αρχίζει να καταλαβαίνει γιατί δεν μπορούσε να κάνει καμία έρευνα είτε των επάνω, είτε των κάτω κόσμων μέσα του, αν πρώτα δεν αφυπνίσει μόνιμα και σταθερά το «Εγώ». Διαφορετικά ποιος θα έκανε την έρευνα; Η σκέψη, το συναίσθημα ή το σώμα;

Κάποιο τηλεφώνημα απασχόλησε τον άνθρωπο μας από τις σκέψεις του. Ύστερα καταπιόσθηκε με τις συνηθισμένες καθημερινές ασχολίες. Πολύ αργότερα ένοιωσε την ανάγκη να ξαναγυρίσει στο ίδιο θέμα. Τότε αναρωτήθηκε που ήταν αυτή η παρουσία όλες αυτές τις ώρες; Την είχε νοιώσει καθόλου; Με έκπληξη διαπίστωσε ότι απουσίαζε από τη ζωή του, ότι δεν υπήρχε πάντα. Ήταν σαν κάποιος να την είχε προσωρινά σκοτώσει, και τη θέση της έπαιρναν διάφορες σκέψεις, συναισθήματα και αισθήσεις που δρούσαν στην απουσία της.

[Κρατήστε υπό σημείωση το σημείο αυτό, όταν θα αναλύσουμε τον κεντρικό μύθο των διδασκάλων, όπου ο διδάσκαλος Χιράμ το «Εγώ», προσωρινά απουσιάζει στο διάλειμμα των εργασιών μεταβαίνοντας στο Μέσο δώμα. Επιστρέφοντας διαπιστώνει ότι υφίσταται επίθεση και τελικά πέφτει κάτω από τα κτυπήματα (τον φονεύουν –προσωρινά βέβαια– καθ' ότι ανίσταται) τριών αχρείων Εταίρων. Είναι οι σκέψεις, τα συναισθήματα και η λειτουργία των αισθήσεων. Μήπως αυτά δεν είναι οι εταίροι μας – βοηθοί μας στη ζωή;]

Μα τι έκανα και την έχασα, αναρωτήθηκε ξανά; Και τότε σαν μια ακτίνα φωτός να διαπέρασε το Είναι του, κατέληξε στο συμπέρασμα. Ίσως να μην έκανα τίποτε για να την κρατήσω. Την άφησα να πέσει σε ύπνο θανάτου (την παρουσία του «Εγώ»).

Η ευθύνη της αφύπνισης της παρουσίας του «Εγώ», **πέφτει αποκλειστικά επάνω μου.**

Κατά τον χρόνο που δεν θυμόμαστε τον εαυτό μας, γενική είναι η διαπίστωση ότι ένας ακατάστατος στρόβιλος από ετερόκλητες τάσεις, έλξεις – απώσεις, θέσεις – αρνήσεις, μίση και πάθη, επαναλαμβάνεται μέσα μας χωρίς τελειωμό. Βρισκόμαστε μπροστά στον νόμο της διπτότητας ή των αντιθέσεων που κυβερνά τον άνθρωπο και τη φυσική του ζωή.

Μια άριστη υπενθύμιση του νόμου αυτού, μας δίδει ο συμβολισμός του μωσαϊκού δαπέδου, με τα εναλλάξ λευκά και μαύρα τετράγωνα, που λίγο πριν περιγράψαμε στον διάκοσμο του Τεκτονικού εργαστηρίου. Είναι λοιπόν γεγονός ότι η συνείδηση του «Εγώ» μπορεί να γίνει συνεχής και να τεθεί υπό έλεγχο, δηλαδή να αποκτήσει ο άνθρωπος μόνιμο Εγώ ή όπως λέμε Μόνιμη Προσωπικότητα, με ειδικές προσπάθειες και ειδική μελέτη.

Στην προσπάθεια αυτή, ο Τεκτονικός συμβολισμός, οι αλληγορίες και οι μυήσεις, είναι το τυπολόγιο που τον βοηθά να έχει συνεχώς μπροστά του το περιεχόμενο της μελέτης, με τα πλούσια σε βάθος νοήματα. Η μεταβίβαση του νοήματος των συμβόλων σε ένα άνθρωπο που δεν τα έχει βιώσει μέσα του (δηλαδή δεν έχει διαλογιστεί επάνω τους επί μακρόν), είναι σχεδόν κάτι το αδύνατο. Αλλιώς έχουμε σοβαρές παρεξηγήσεις από τους αμύητους, οι οποίοι τα εκχουδαίζουν ερμηνεύοντας τα κατά τον δικό τους τρόπο, πέραν πάσης πραγματικότητας. Από αυτή την αιτία προκύπτει η αναγκαία και τόσο παρεξηγημένη μυστικότητα στον Τεκτονισμό.

Εκ πρώτης όψεως αυτό φαίνεται παράξενο, αλλά το νόημα του συμβόλου και η αποκάλυψη της ουσίας του, μπορεί να δοθεί και να κατανοηθεί μόνο σε κάποιον που έχει προβληματισθεί

και ήδη υποψιάζεται το τι περικλείεται σε αυτό. Και τότε το σύμβολο γίνεται ένας μαθηματικός τύπος, μια σύνθεση γνώσης που δρα διά μέσου του υποσυνείδητου, στην πορεία του ανθρώπου να κατανοήσει τον εαυτό του και τον θαυμαστό κόσμο που τον περιβάλλει.

Αυτό θα γίνει πιο κατανοητό, όταν επιχειρήσουμε την ανάλυση τέτοιων συμβόλων πιο κάτω.

Για τον άνθρωπο που προσπαθεί να πετύχει την αυτογνωσία, που προσπαθεί να βελτιωθεί, το σύμβολο δεν είναι μια απλή παράσταση αλλά μια ζωντανή πραγματικότητα κάθε στιγμή μέσα του. Το ψυχολογικό πείραμα που ακολουθεί, το οποίο μπορεί εύκολα να το εκτελέσει ο καθένας μας, δίδει μια καλή εικόνα των διαβαθμίσεων της συνειδήσεως του Εγώ (κατάσταση του Εγώ). Οι διαβαθμίσεις αυτές είναι ορατές και παρατηρήσιμες βεβαίως μέσα στον ίδιο τον εαυτό μας. Πρώτα υπάρχει η διάρκεια. *Για πόση ώρα είναι κανείς συνειδητός.* Δεύτερο η συχνότητα εμφάνισης. *Πόσο συχνά γίνεται κανείς συνειδητός.*

Πάρτε ένα ρολόι και παρατηρήστε τον δείκτη των δευτερολέπτων, προσπαθώντας να έχετε επίγνωση του εαυτού σας, **συγκεντρωμένοι στη σκέψη**, για παράδειγμα **“Είμαι ο Ηρακλής”, “Είμαι τώρα εδώ”**.

Προσπαθήστε να μη σκέπτεστε τίποτε άλλο, απλώς να παρακολουθείτε την κίνηση του δείκτη και να έχετε επίγνωση της ύπαρξης σας και του τόπου που βρίσκεστε. Θα δείτε ότι χίλιες δύο σκέψεις έρχονται να σας αποσπάσουν από την προσπάθεια σας αυτή!

Προσπαθήστε να απομακρύνετε κάθε άλλη σκέψη. Αν επιμείνετε, αρχικά θα μπορέσετε να το κάνετε το πολύ για δύο λεπτά. Αυτό το πείραμα δείχνει ότι ο άνθρωπος στη φυσική του κατάσταση, καταφέρνει με μεγάλη προσπάθεια να συνειδητοποιήσει το Εγώ του, το πολύ για δύο λεπτά ή λιγότερο. Το πιο σημαντικό συμπέρασμα είναι ότι η προσπάθεια για να θυμόμαστε τον εαυτό μας και να νοιώθουμε αδιάκοπα αυτό το Εγώ, σταματάει τη σκέψη.

Δεν μπορούμε ούτε να σκεφτούμε ούτε να μιλήσουμε και όλες οι εντυπώσεις μας γίνονται θαμπές. Η προσοχή διχάζεται, το ένα μέρος της κατευθύνεται προς την ίδια την προσπάθεια και το άλλο προς την αίσθηση του Εγώ. Θα το συναντήσουμε στην πορεία της ανάλυσης μας σαν τη διπλή παρατηρητικότητα υπό τον συμβολισμό του δικέφαλου αετού.

Η ψευδαίσθηση ότι έχουμε συνείδηση του εαυτού μας, δημιουργείται από τη μνήμη και τις λειτουργίες της σκέψης. Τα χαρακτηριστικά και οι ιδιότητες που θα αναπτυχθούν στον άνθρωπο κατά τη λήξευση του **ακατέργαστου λίθου** (του εαυτού του), είναι εύκολο να εντοπισθούν σε μια αντιδιαστολή με τα χαρακτηριστικά του ανθρώπου στη συνηθισμένη του φυσική κατάσταση του ύπνου και της μηχανικότητας.

Μιλώντας γενικά, ο άνθρωπος έχει δυνατότητα για τέσσερις καταστάσεις συνείδησης.

Αυτές είναι: Ο Ύπνος – Η Σχετική συνείδηση (ή εγρήγορση) – Η Αυτοσυνείδηση (ή Αυτεπίγνωση - Λογοϊκή) και η Αντικειμενική (ή Αγιοπνευματική Συνείδηση).

Παρόλο όμως που ο άνθρωπος έχει τη δυνατότητα τεσσάρων συνειδησιακών καταστάσεων, στην πράξη ζει μόνο σε δύο καταστάσεις. Ένα μέρος της ζωής του, περίπου το ένα τρίτο περνά στον ύπνο, και το υπόλοιπο σε αυτό που ονομάζεται «κατάσταση εγρήγορσης».

Στη συνηθισμένη ζωή, ο άνθρωπος δεν γνωρίζει τίποτε για την αντικειμενική συνείδηση, και κανένα πείραμα δεν είναι δυνατόν να γίνει προς αυτή την κατεύθυνση. Όσον αφορά την τρίτη κατάσταση, την **Αυτοεπίγνωση**, λίγοι άνθρωποι την έχουν πετύχει πραγματικά.

Οι περισσότεροι πιστεύουν ότι την κατέχουν, αν και στην ουσία έχουν αυτοσυνείδηση μόνο σε σπάνιες αναλαμπές, όπως σε έντονες συγκινησιακές καταστάσεις, σε στιγμές κινδύνου, σε απρόσμενες συνθήκες και περιστάσεις, και σπανιότερα σε εντελώς συνηθισμένες στιγμές, όταν τίποτε δεν συμβαίνει. Αλλά στη συνηθισμένη του κατάσταση ο άνθρωπος δεν τις αναγνωρίζει και δεν τις ελέγχει διόλου. Το περίφημο «Γνώθι σ'αυτόν», ήταν η πρώτη αρχή των ψυχολογικών σχολών της αρχαιότητας, ενώ σήμερα μιλάμε για αυτογνωσία, αλλά το νόημα και αυτής της λέξεως μας έχει ξεφύγει.

Όταν δεν βρισκόμαστε στις δύο τελευταίες καταστάσεις συνείδησης, δεν μπορούμε να τις μελετήσουμε ή να πειραματισθούμε μαζί τους και μαθαίνουμε για αυτές μόνο έμμεσα από εκείνους που τις έφτασαν ή τις βίωσαν. Στη θρησκευτική και φιλοσοφική φιλολογία, υπάρχουν πολλοί υπαινιγμοί για τις ανώτερες καταστάσεις συνειδήσεως. Αυτή στη Γιόγκα ονομάζεται Σαμάντι, στον Χριστιανισμό Φώτιση, και σε πιο πρόσφατες εργασίες «κοσμική συνείδηση». Με τους όρους αυτούς φαίνεται να νοείται η αντικειμενική συνείδηση, αν και αυτή μπορεί να επιτευχθεί μόνο μετά από την επίτευξη της αυτοσυνείδησης.

Η αυτοπαρατήρηση γρήγορα θα φέρει στο φως ορισμένα βλαβερά χαρακτηριστικά του ανθρώπου, από την άποψη της δυνατότητάς του να προχωρήσει σε αυτογνωσία και ανάπτυξη. Τέτοια χαρακτηριστικά, αποτέλεσμα μηχανικών εκδηλώσεων είναι:

α) ΤΟ ΨΕΜΑ

Όλη η μηχανική ζωή είναι πλημμυρισμένη στο ψέμα. Από την ψυχολογική μας πλευρά λέγοντας ψέμα εννοούμε, *«το να μιλάει κανείς για πράγματα που δεν γνωρίζει και ούτε μπορεί να γνωρίσει, σαν να τα γνώριζε και σαν να μπορούσε να τα γνωρίσει».*

β) Η ΦΑΝΤΑΣΙΩΣΗ

Σαν φαντασίωση από την ψυχολογική μας πλευρά θεωρούμε μια δύναμη που ο άνθρωπος δεν μπορεί να ελέγξει και πάντα τον παρασύρει μακριά από τις πιο συνειδητές αποφάσεις, προς κατευθύνσεις που δεν σκόπευε να πάει. Η φαντασίωση είναι το ψέμα προς τον εαυτό μας. Ο άνθρωπος αρχίζει να φαντασιώνεται, να φαντάζεται κάτι για να ευχαριστήσει τον εαυτό του και πολύ γρήγορα αρχίζει να πιστεύει αυτό που φαντάζεται ή τουλάχιστον ένα μέρος από αυτό.

Και στο τέλος το αποδίδει στον εαυτό του.

γ) Η ΕΚΦΡΑΣΗ ΤΩΝ ΑΡΝΗΤΙΚΩΝ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΩΝ

Ο όρος αρνητικά συναισθήματα, σημαίνει όλα τα συναισθήματα βίας ή κατάθλιψης, όπως: οίκτος για τον εαυτό μας, θυμός, υποψία, φόβος, ανία, ενόχληση, δυσπιστία, ζήλια, κ.λπ.

Συνήθως δεχόμαστε σαν εντελώς φυσική την έκφραση αυτών των αρνητικών συναισθημάτων ή και αναγκαία. Είναι όμως απλώς σημάδι αδυναμίας, σημάδι δύστροπου χαρακτήρα και ανικανότητας να κρατήσει κανείς τα παράπονα του για τον εαυτό του.

Ο άνθρωπος το αντιλαμβάνεται αυτό, όταν προσπαθεί να αντισταθεί. Και αντιλαμβάνεται, αναφορικά με τις μηχανικές εκδηλώσεις, ότι δεν είναι αρκετό να τις παρατηρεί, είναι απαραίτητο να τους αντιστέκεται, γιατί **χωρίς αντίσταση δεν μπορεί να τις παρατηρεί!**

δ) Η ΟΜΙΛΙΑ

Ερώτηση: Τι απομένει ημίν να πράξωμεν;

Απάντηση: Να αποφεύγωμεν το ελάττωμα, να ασκώμεν την αρετή, να εγαζώμεθα όσον δυνάμεθα, όπως καταστήσωμεν τον βίον ευτυχή, και να σιωπώμεν.

(Από το κλείσιμο των εργασιών ενός Τεκτονικού βαθμού).

Η ομιλία, αυτή καθαυτή δεν βλάπτει. Αλλά για μερικούς ανθρώπους γίνεται πραγματικά ελάττωμα. Ποτέ δεν σταματούν να μιλούν αν υπάρχει κάποιος να του μιλήσουν και αν δεν υπάρχει, μιλούν στον εαυτό τους. Μιλώντας χωρίς αντίσταση δεν μπορείς να παρατηρήσεις τίποτα και όλα τα αποτελέσματα των παρατηρήσεων θα εξανεμισθούν αμέσως μέσα στην ομιλία. Ο άνθρωπος με μεγάλη δυσκολία μπορεί να σωπάσει για πράγματα που τον ενδιαφέρουν. Θέλει να μιλάει για αυτά σε όλους. Αυτή η επιθυμία είναι ίσως η πιο μηχανική από όλες και σε αυτή την περίπτωση η σιωπή είναι η πιο δύσκολη αποχή από όλες. Αυτός είναι ένας από τους πολλούς λόγους που ο Τεκτονισμός επιβάλλει τη σιγή.

Μόνο ένας άνθρωπος που μπορεί να σιωπά όταν πρέπει, μπορεί να είναι Κύριος του εαυτού του. Μόνο όταν ο άνθρωπος αποκτήσει αυτογνωσία, είναι σε θέση να μεταδώσει σωστά τις πληροφορίες που κατέχει. Σε όλες τις άλλες περιπτώσεις θα μεταδώσει λανθασμένα τις πλη-

ροφορίες που νομίζει ότι κατέχει, με ολότελα αναπάντεχα και ανεπιθύμητα αποτελέσματα. Οι δυσκολίες που έχει κανείς στο να παρατηρεί αυτές τις τέσσερις εκδηλώσεις: το **Ψέμα** – τη **Φαντασίωση** – την **έκφραση αρνητικών συναισθημάτων** και την **άσκοπη ομιλία** – θα του δείξουν την απόλυτη μηχανικότητά του και την αδυναμία, ακόμη και να αγωνισθεί εναντίον αυτής της μηχανικότητας χωρίς βοήθεια, δηλαδή, χωρίς νέα γνώση και έμπρακτη βοήθεια. Γιατί έστω και αν υπάρχει ορισμένο υλικό, ξεχνά να το χρησιμοποιεί, ξεχνά να παρατηρεί τον εαυτό του. Με άλλα λόγια ξαναπέφτει σε ύπνο και πρέπει συνέχεια να αφυπνίζεται. Αυτό το αποκοίμισμα έχει δύο ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, άγνωστα ή τουλάχιστον ακαταχώρητα στη συνηθισμένη ψυχολογία:

α. Η ΤΑΥΤΙΣΗ

Η Ταύτιση είναι μια περίεργη κατάσταση που μέσα της ο άνθρωπος περνά περισσότερο από το μισό της ζωής του. Αυτό οφείλεται στους εξής λόγους. Είμαστε Φορτωμένοι:

1. Από ένα σωρό προκαθορισμένες και επιτρεπτές ή ανεπιτρεπτες αισθηματικές εκδηλώσεις, διαθέσεις κ.λ.π, που λέμε **Ήθη**
2. Από ένα σωρό προκαθορισμένες πράξεις, δραστηριότητες, τρόπους συμπεριφοράς κ.λ.π., που λέμε **Έθιμα**
3. Από ένα σωρό ψυχολογικές δυσφορίες και αισθήματα δέσμευσης και ενοχής που τα λέμε **Προλήψεις**
4. Από ένα σωρό φοβίες, φανταστικούς αόρατους κινδύνους που λέμε **Δεισιδαιμονίες**
5. Από ένα σωρό ιδέες, απόψεις, «αλήθειες» κ.λ.π. που λέμε **Προκαταλήψεις.**

Όλα αυτά πριν να είναι σε θέση ο άνθρωπος να κρίνει τι του πάει και τι δεν του πάει, τι τον εκφράζει και τι όχι, από την παιδική του ηλικία και σε εξελικτική πορεία, έχουν ταυτιστεί τόσο πολύ μαζί του, από τον εθισμό, που έχουν γίνει σχεδόν ένα με αυτόν, μια δεύτερη φύση του. Κάθε τι τον απορροφά και δεν μπορεί να διαχωρίσει τον εαυτό του από **την ιδέα, το συναίσθημα ή το αντικείμενο** που τον απορροφά! **Ταυτίζεται με αυτό.**

β. Η ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ

Κατά το άνοιγμα των εργασιών του Τεκτονικού βαθμού του μαθητή.

Ερώτηση: Αδελφέ Α΄ Επόπτα είστε Τέκτων; (Ο Α΄ Επόπτης συμβολίζει την Ισχύ).

Απάντηση: Οι αδελφοί μου με αναγνωρίζουν ως Τέκτονα!

Στην ουσία Αναγνώριση είναι η ταύτιση με τους άλλους. Είναι μια κατάσταση στην οποία ο άνθρωπος νοιάζεται συνέχεια για το τι σκέπτονται οι άλλοι για αυτόν, αν του αποδίδουν ότι του αξίζει, αν τον θαυμάζουν αρκετά κ.λ.π. Σε μερικούς η Αναγνώριση γίνεται μονομανία. Όλη τους η ζωή είναι γεμάτη στεναχώρια, αμφιβολία και υποψία και δεν μένει θέση για τίποτε άλλο. Ο

μύθος του συμπλέγματος κατωτερότητας και άλλων συμπλεγμάτων, δημιουργείται από τη μη κατανόηση του φαινομένου της «ταύτισης» και της «αναγνώρισης».

Αυτά είναι μερικά από τα θέματα του τομέα αυτοβελτίωσης των ανθρώπων με τα οποία ασχολείται η Ψυχολογική μέθοδος του Τεκτονισμού, υπό τη συμβολική ονομασία **«Λάξευση του ακατέργαστου Λίθου, ώστε να τον μετατρέψουμε σε κυβικό»**, όρος παρμένος από την οικοδομική τέχνη. Για τον λόγο αυτό καμιά φορά αποκαλείται και επιστήμη της Ζωής.

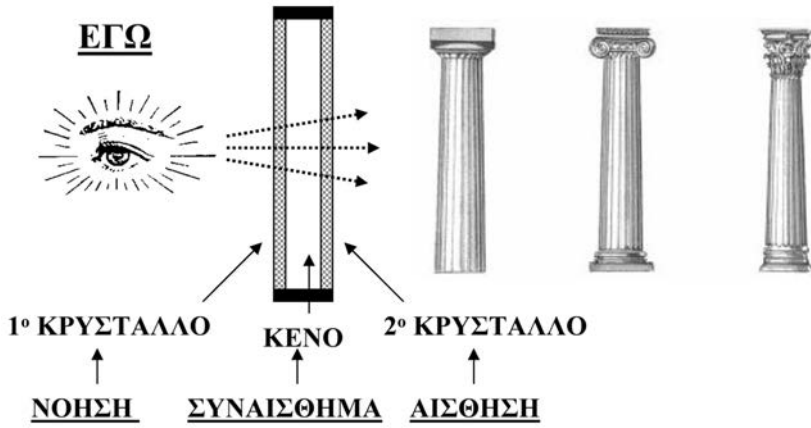
Όταν βέβαια μιλούμε για το «Εγώ», πρέπει να διευκρινίσουμε προς άρση κάθε παρεξηγήσεως, ότι το Εγώ δεν βρίσκεται σε κάποιο μεταφυσικό χώρο. **Το Εγώ είμαστε Εμείς οι ίδιοι.**

Τι συμβαίνει όμως; Μεταξύ του «Εγώ» και της πραγματικότητας παρεμβαίνει ένα τριπλό πέπλο, ένα θαμπό κρύσταλλο, λόγω της **«ταύτισης και αναγνώρισης»**, που συγχύζει την πραγματικότητα. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα η αντίληψη των πραγμάτων να προσλαμβάνεται διαστρεβλωμένη. Θα δώσω ένα απλό παράδειγμα με στοιχεία από την καθημερινή ζωή.

Όλοι γνωρίζουμε τα θερμομονωτικά κρύσταλλα που αποτελούνται από δύο τζάμια με ένα διάκενο ενδιάμεσα. Ο κάθε ένας μας, σαν ένα Εγώ, προσεγγίζει την πραγματικότητα μέσα από ένα τέτοιο κρύσταλλο. Το πρώτο κρύσταλλο, το πλησιέστερο σε εμάς είναι η σκέψη, ο νοητικός κόσμος. Το κρύσταλλο όμως αυτό είναι βρώμικο λόγω των καταστάσεων της **ταύτισης και αναγνώρισης** που αναφέραμε. Ενδιάμεσα το κενό αέρος, έχει πάρει υγρασία και έχει θαμπώσει εσωτερικά τα δύο κρύσταλλα. Πρόκειται για τον συναισθηματικό μας κόσμο, για τα συναισθήματα (ύδωρ). Τέλος το εξωτερικό κρύσταλλο, (οι πέντε αισθήσεις), έχει διαβρωθεί από τα τέσσερα στοιχεία της φύσεως. Ο Ήλιος (το πυρ) το έχει μαυρίσει και στρεβλώσει, ενώ ο αέρας σε συνδυασμό με τη βροχή (ύδωρ), προσκόλλησε σωματίδια λάσπης (Γη), που είναι οι τέσσερις καταστάσεις που προαναφέραμε.

Έτσι το πρώτο πράγμα που θα συναντήσουμε στις μυήσεις του Τεκτονισμού, είναι οι περιοδείες (του μαθητή) δια των τεσσάρων αυτών στοιχείων ώστε να καθαρίσουμε το εξωτερικό κρύσταλλο. Στον βαθμό του Εταίρου καθαρίζουμε το ενδιάμεσο κενό από την υγρασία των ψυχικών κόσμων. Τέλος στο βαθμό του Διδάσκου καθαρίζουμε το εσωτερικό κρύσταλλο της διανοήσεως, ώστε Εμείς σαν «Εγώ» να αποκτήσουμε πλήρη συνείδηση της πραγματικότητας, κατά τον βαθμό που επιτρέπει ο κύκλος δυνατοτήτων της ανθρώπινη φύσεως.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Τριπλό κρύσταλλο

Ήλιος		Ο Θεός Το αγαθόν
Φυσικά πράγματα		Πνεύμα
Σκιές φυσικών πραγμάτων		Ιδέες
Φωτιά		Νοητικός Κόσμος
Τεχνητά πράγματα		 Κόσμος Ψυχικός
Σκιές τεχνητών πραγμάτων		 Κόσμος Αιθερικός
Επίπεδο αναλογίας	αλυσοδεμένοι Σπήλαιο	Υλικό αντικείμενο

Σχηματική αναπράσταση του σπηλαίου του Πλάτωνα.

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΑ

Όσοι από εσάς έτυχε να διαβάσουν για τον μύθο του σπηλαίου του Πλάτωνα και στη συνέχεια για την ανάλυσή του από τον ίδιο τον φιλόσοφο, θα κατάλαβαν ότι ο Πλάτωνας αναφερόταν αλληγορικά για την ψευδαίσθηση που έχει ο άνθρωπος για τον κόσμο στον οποίο ζει. Με το μύθο αυτό ο Πλάτωνας κάνει περισσότερο κατανοητή τη θεωρία των ιδεών, οι οποίες είναι ο πραγματικός κόσμος, αιώνιος και άφθαρτος, ενώ ο κόσμος που αντιλαμβανόμαστε είναι δημιουργημένος βάσει του ιδεατού, φθαρτός, μεταβαλλόμενος και πλασματικός (γι' αυτό λέει ότι έβλεπαν τις σκιές των περαστικών και όχι τους ίδιους).

Το σπήλαιο συμβολίζει τον κόσμο των αισθητών πραγμάτων στον οποίο ζουν οι άνθρωποι. Μέσα στο σπήλαιο υπήρχαν δέσμοι, οι οποίοι έβλεπαν τις σκιές που προέρχονταν, από την αντανάκλαση της φωτιάς και των αντικειμένων που βρίσκονταν πίσω τους και νόμιζαν ότι αυτή ήταν η πραγματικότητα. Οι δεσμώτες είναι οι κοινοί άνθρωποι που έχοντας εθιστεί στις απατηλές παραστάσεις των αισθητών πραγμάτων, ζουν μέσα στο ψέμα.

Οι αλυσίδες συμβολίζουν τις αισθήσεις και τις ελαττωματικές καταστάσεις των ανθρώπων που τους κρατούν δέσμους και τους υποχρεώνουν να παρατηρούν μόνο τα απατηλά είδωλα των ιδεών, των αληθινών όντων. Οι σκιές είναι τα αισθητά πράγματα, που αποτελούν είδωλα των αληθινών όντων, των ιδεών. Και μιας και ήταν αλυσοδομένοι και δεν μπορούσαν να βγουν από το σπήλαιο, αγνοούσαν τον **Ήλιο**, δηλαδή την πραγματικότητα πίσω από τα φαινόμενα. Και μας λέει ο Πλάτωνας ότι αν μετέφεραν βίαια έναν από τους δέσμους έξω από το σπήλαιο και αυτός έβλεπε τον ήλιο για πρώτη φορά, θα πονούσαν τα μάτια του, γιατί δεν θα είχε συνηθίσει το πραγματικό φως, αφού μέσα στο σπήλαιο όπου ζούσε ήταν σκοτεινά και φωτιζόταν μόνο από μια φωτιά, και θα ήθελε να επιστρέψει στη σιγουριά του σπηλαίου.

Ο δεσμώτης που δραπέτευσε, είναι αυτός που κάποια στιγμή με τη δύναμη του νου του αντιλήφθηκε την απατηλότητα των αισθήσεων και την παραμόρφωση που του επιβάλλουν οι ελαττωματικές του καταστάσεις και κατάφερε να συλλάβει την πραγματικότητα, συγκεχυμένα στην αρχή, αλλά μετά βλέποντας όλο και καλύτερα, καθώς γινόταν όλο και σαφέστερο σε αυτόν πως είναι ο κόσμος. Οι άλλοι κρατούμενοι δεν ήταν σε θέση να τον πιστέψουν, γιατί δέχονταν ως αληθινό αυτό που τους παρείχαν οι αισθήσεις τους και η ελαττωματική τους προσωπικότητα.

Ο απελεύθερος δεσμώτης, είναι ο φιλόσοφος, ο οποίος βλέπει τα ίδια τα όντα, τις ιδέες, και τις πραγματικές καταστάσεις, και όχι τα θαμπά είδωλά τους.

3

ΙΟΛΛΑΟΣ

**Η
ΑΓΝΩΣΤΗ
ΤΕΧΝΗ**
(Ars Incognita)

Κεφάλαιο 3ο

Η Συγκρότηση του Ανθρώπου

Η ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΟΝΤΟΣ - ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΑΙ ΧΡΗΣΤΟΗΘΗΣ

Η ανθρώπινη φύση εκδηλώνεται με κινήσεις, το σύνολο των οποίων αποκαλούμε “ζωή”. Η ζωή είναι τριπλή: υλική ή ορατή, ψυχική ή αισθητή και πνευματική ή αόρατη. Το πρώτο πράγμα που αντιλαμβάνεται κανείς, παρατηρώντας τον εαυτό του, είναι ότι κατέχει ένα **σώμα** – έναν οργανισμό ο οποίος αποτελείται από ύλη. Το υλικό σώμα, με τις πέντε αισθήσεις του, δίνει τη δυνατότητα στον άνθρωπο να παρατηρήσει τον υλικό εαυτό του, να αντιληφθεί τον υλικό κόσμο και να συναλλάσσεται με το περιβάλλον του.

Πέραν όμως από το υλικό σώμα, ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται ότι έχει και συναισθήματα, χαράς, λύπης, ενθουσιασμού, απογοητεύσεως, συμπάθειας, αντιπάθειας, μελαγχολίας, αγάπης, μίσους κ.ά. Αυτά δεν υπόκεινται στον έλεγχο των αισθήσεων ή της λογικής, δεν μετριούνται, δεν ζυγίζονται. Γεννιούνται και ζουν σε έναν ιδιαίτερο “**χώρο**”, διαφορετικής φύσεως και λειτουργίας από αυτόν του σώματος, τον οποίον θα αποκαλέσουμε “**ψυχή**”. Εξ άλλου, στην καθημερινή μας ζωή, όταν λέμε “ψυχικός” ή “ψυχολογικός” αναφερόμαστε στα συναισθήματα ή τις διαθέσεις της ψυχής.

Τέλος, ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται τον εαυτό του να συλλαμβάνει ιδέες, να τις επεξεργάζεται με τη σκέψη του και να καταλήγει σε νοήματα, λειτουργώντας έτσι μέσα σε έναν τρίτο “**χώρο**”, διαφορετικό από τους δύο προηγούμενους ως προς τη φύση και τη λειτουργία του. Τον κόσμο των ιδεών, στο λεγόμενο “**Πνεύμα**” του.

Εφιστάται ιδιαίτερως η προσοχή στο σημασιολογικό περιεχόμενο του όρου “**ψυχή**” (ή αλλιώς ψυχικό σώμα). Πολλοί συγγραφείς μεταχειρίζονται τη λέξη “**Ψυχή**” για να ονομάσουν το αθάνατο εκείνο μέρος το οποίο αποκαλούμε «Εγώ», Θείο σπινθήρα κ.ο.κ. Και εξηγούμαι.

Ο καθένας μας έχει συλλάβει τον εαυτό του να λέει κατά τη διάρκεια της ζωής του αναριθμητές φορές τις φράσεις: “οι σκέψεις μου”, “τα συναισθήματά μου”, το “σώμα μου”.

Αλλά οι σκέψεις συνεχώς αλλάζουν όπως και τα συναισθήματα.

Επίσης το υλικό σώμα συνεχώς μεταβάλλεται και αυτό που ήταν όταν ήμασταν βρέφη, δεν έχει καμιά σχέση με αυτό του νεαρού, του μεσήλικα ή του ηλικιωμένου. Η δε ορθόδοξη επιστήμη, δέχεται ότι όλα μας τα κύτταρα αλλάζουν κάθε επτά χρόνια.

Ποιο είναι λοιπόν το σταθερό σημείο που μας αναγκάζει να καταλήγουμε πάντοτε στη λέξη: **μου, δικό μου!** Ποιος όμως είμαι **Εγώ;**

Να, λοιπόν, που μία απλή παρατήρηση αρκεί για να επιλύσει ένα από τα θεμελιώδη προβλήματα της Οντολογίας, δηλαδή, τη συγκρότηση του ανθρώπινου όντος.

Διαπιστώσαμε εύκολα ότι ο άνθρωπος, από εξωτερική σκοπιά, είναι τρισύνθετος, τρισυπόστατος, διότι δομείται από τρεις παράγοντες: τον υλικό, τον ψυχικό ή συναισθηματικό και τον πνευματικό ή διανοητικό, οι οποίοι αν και ως φύσεις διαφέρουν ριζικά μεταξύ τους – εν τούτοις συνεντρώνονται σε μία αξιοθαύμαστη αλληλοεξάρτηση, εμφανίζοντας μία ενιαία και αρμονική σύνθεση, τον **«άνθρωπο»**.

Σαν υλικό σώμα, ο άνθρωπος κινείται και ανήκει στον υλικό κόσμο και συναλλάσσεται με αυτόν. Αποτελεί διακεκριμένο «κομμάτι» του - χωριστό τμήμα του - διατηρεί όμως μία συνεχή εξάρτηση απ' αυτόν, η οποία εκφράζεται με την αδιάκοπη εναλλαγή της ύλης του σε στερεά, υγρή και αέρια μορφή.

Αναπνέουμε, τρώμε, πίνουμε, καθημερινά προσλαμβάνουμε ύλη και ύστερα την αποβάλλουμε, κρατώντας μέσα μας ότι είναι χρήσιμο. Γι' αυτό και ποτέ δεν μπορούμε να είμαστε βέβαιοι για την ποσότητα της ύλης η οποία συγκροτεί τον υλικό μας φορέα.

Ο συναισθηματικός φορέας του ανθρώπου, η ψυχή του, εκδηλώνεται και γίνεται αντιληπτή μέσω των συναισθημάτων και των ψυχικών διαθέσεων. Ασφαλώς πηγή και φορέας αυτών δεν μπορεί να είναι το υλικό σώμα, αφού τα συναισθήματά μας δεν υπόκεινται στη στάθμιση και στη μέτρηση. Δεν καταλαμβάνουν χώρο, δεν υπόκεινται στον έλεγχο των νόμων της φυσικής. Τέλος το πνεύμα του ανθρώπου όπως αναφέραμε, δηλώνει την παρουσία του κατ' εξοχήν διά της σκέψευς, μέσω της οποίας ο άνθρωπος συλλαμβάνει ιδέες, τις επεξεργάζεται και καταλήγει σε νοήματα.

Να, λοιπόν, που εύκολα, απροκατάληπτα και χωρίς ίχνος δογματισμού καταλήγουμε, συνηχίζοντας την «ψυχολογική μας έρευνα», στο συμπέρασμα ότι το ανθρώπινο ον είναι ένα συγκρότημα τριών διακεκριμένων αρχών:

- 1ον. Του **πνεύματος**, διά του οποίου ο άνθρωπος νοεΐ.
- 2ον. Της **ψυχής** (ή ψυχικού σώματος), με την οποία συναισθάνεται.
- 3ον. Του **σώματος**, με το οποίο αντιλαμβάνεται τον υλικό κόσμο και κινείται σε αυτόν.

Το πρώτο λοιπόν σημείο το οποίο ιδιαίτερος πρέπει να αντιληφθούμε, είναι ότι η λέξη άνθρωπος είναι ένας συνθετικός όρος, κάτω από τον οποίο έχουν συγκεντρωθεί διάφορα στοι-

χεία, τα οποία ουσιαστικά διαφέρουν το ένα από το άλλο, αν και ανάγονται σε μια μονάδα (το Εγώ). Κατά συνέπεια, όπου με τον όρο Ψυχή εννοούμε το Εγώ, ο όρος θα αναγράφεται με κεφάλαιο το αρχικό, (Ψυχή), ή με κεφαλαία γράμματα ως ΨΥΧΗ!

Πρώτο μας λοιπόν έργο πρέπει να είναι ο διαχωρισμός, όσο το δυνατόν καλύτερα, των στοιχείων που συνιστούν το ανθρώπινο ον, μετά δε, να επιχειρήσουμε να βρούμε τις σχέσεις και τους δεσμούς των στοιχείων αυτών μεταξύ τους.

– Ας αρχίσουμε τη μελέτη από ένα φαινόμενο που ο καθένας μας καθημερινά ζει, αλλά στο οποίο ελάχιστα έχουμε εκβαθύνει, και το οποίο ενδεχομένως θα μας δώσει πολύτιμες πληροφορίες στην έρευνα μας. Και αναφερόμαστε στο φαινόμενο του ύπνου.

Κατά τη διάρκεια του ύπνου, μπορούμε να κάνουμε μια σπουδαιότατη παρατήρηση.

Ο άνθρωπος φαίνεται να διαχωρίζεται σε δύο τμήματα, διότι η καρδιά του πάλλεται, οι πνεύμονες αναπνέουν, το αίμα κυκλοφορεί, η πέψη συντελείται, και εντούτοις το ανθρώπινο ον δεν είναι ικανό να σκέφτεται, να αγαπά ή να μισεί, να οργίζεται ή να συμπονά, διότι εκείνο το οποίο συναισθάνεται αδρανεί. Βλέπουμε στην περίπτωση αυτή, ένα μέρος του ανθρώπινου οργανισμού να εξακολουθεί να λειτουργεί, ενώ του άλλου μέρους οι λειτουργίες έχουν καταπαύσει. Που είναι λοιπόν ο πραγματικός άνθρωπος εδώ; Είναι το μέρος που κοιμάται ή το μέρος που γρηγορεί; Εκείνο που αποκαλούμε «άνθρωπος», είναι το ον που μπορεί να αισθάνεται, να σκέπτεται και να βούλεται. Αλλά αυτό κατά τον ύπνο κοιμάται, και το μέρος εκείνο που βρίσκεται εν εγρηγόρσει είναι κάτι άλλο το οποίο ανεξάρτητα από τη συνείδηση, επιφορτίζεται να συντηρεί τις οργανικές κινήσεις, και το οποίο δεν κοιμάται, κατά γενικό κανόνα τουλάχιστον, παρά μόνο κατά τον θάνατο.

Οι ιατροί το ονομάζουν **φυτική ή οργανική ζωή**. Είναι ο άνθρωπος μηχανή. Αλλά αυτό δεν είναι ο πραγματικός άνθρωπος, εκείνος που αντιλαμβανόμαστε προικισμένο με συνείδηση και προπαντός με ελεύθερη βούληση. Τα δύο αυτά τμήματα του ανθρώπου είναι συνεχώς συνδεδεμένα μεταξύ τους κατά τη διάρκεια της ζωής και από την ένωση αυτή προκύπτει ολόκληρη σειρά φαινομένων την οποία είναι απαραίτητο να γνωρίσουμε.

Διερωτηθήκατε ποτέ γιατί το παιδί, το οποίο είναι ένας άνθρωπος εν εξελίξει, κτυπά το έπιπλο επάνω στο οποίο προσέκρουσε; Παρατηρήσατε αφετέρου ότι η **πρώτη κίνηση** του ανθρώπου ο οποίος δέχτηκε ένα χαστούκι, είναι να ανταποδώσει το κτύπημα;

Η κίνηση αυτή είναι σχεδόν ακούσια και θα παράγονταν μοιραία, αν η λογική δεν επενέβαινε.

Πράγματι, κατά τη στιγμή που το χέρι δέχεται τη μοιραία ώθηση της ανταποδόσεως του κτυπήματος, η **Ιδέα** της πειθαρχίας, του καθήκοντος, της ευθύνης και των συνεπειών που ακολουθούν μια τέτοια πράξη (π.χ. Ένας δάσκαλος δίνει ένα χαστούκι σε ένα απειθαρχο μαθητή),

παρουσιάζεται στο πνεύμα του ανθρώπου και μια ώθηση, **ενσυνείδητη** αυτή τη φορά, σταματά επί τόπου τις προσπάθειες της πρώτης ωθήσεως, η οποία δεν ήταν προϊόν της λογικής. Επομένως:

Είναι δυνατόν να προβούμε σε μια πράξη εσκεμμένα ή απερίσκεπτα, κατόπιν ενσυνείδητης ωθήσεως ή ασυνείδητης. Τι σημαίνει όμως αυτό; Αυτό σημαίνει ότι εκτός του ενσυνείδητου και λογικού όντος, του ανθρώπου, ο οποίος ζυγίζει τις αποφάσεις του, υπάρχει μέσα μας ένα άλλο πράγμα (μια εκδήλωση προικισμένη με σχετική νόηση που μπορεί να συγκριθεί με ένα ζωικό Όν με τις ορέξεις του), κάτι που δρα κατά τρόπο απότομο και ενστικτώδη.

Εκείνο λοιπόν που μας ωθεί να ανταποδώσουμε το κακό αντί κακού, και εκείνο που αντιθέτως μας αναγκάζει να συλλογισθούμε για τις συνέπειες της πράξεως μας, δεν αποτελούν μια και την αυτήν αρχή. Και αυτό είναι τόσο αλήθεια, ώστε ο συνήθης άνθρωπος ως επί το πλείστον, πλήρης αντανakλαστικών κινήσεων, ανταποδίδει την προσβολή πριν σκεφτεί, ενώ ο ανεπτυγμένος άνθρωπος θα συγκρατηθεί και θα ενεργήσει κατόπιν λογικών σκέψεων.

Συμπέρασμα. Όταν ο άνθρωπος κοιμάται μπορούμε να τον χωρίσουμε σε δύο μέρη:

- Το μηχανικό μέρος το οποίο βρίσκεται συνεχώς σε δράση (ο άνθρωπος μηχανή).
- Το διανοητικό ή ψυχοηθικό μέρος το οποίο κατά τον ύπνο αναπαύεται-αδρανεύει.

Αλλά όταν ο άνθρωπος αφυπνίζεται, και αρχίζει να δρα, οδηγούμαστε στο να επιφέρουμε μια νέα υποδιαίρεση στο διανοητικό μέρος, αναλόγως των παραγομένων αποτελεσμάτων, και να καθορίσουμε δύο νέους τρόπους λειτουργίας του ανθρώπινου όντος:

1. Ο ανακλαστικός άνθρωπος που υπακούει στην πρώτη κίνηση
2. Ο λογικός άνθρωπος, ο οποίος σκέπτεται προτού δράσει, και του οποίου κάθε πράξη είναι η εκδήλωση όχι πλέον ενός ερεθίσματος ή ενός συναισθήματος, αλλά μιας σκέψεως και μιας κρίσεως.

Έτσι συνοπτικά ο άνθρωπος διαιρείται στα εξής τρία μέρη:

3. Στον άνθρωπο μηχανή (οργανική ή φυτική ζωή-ασυνείδητο)
4. Στον ανακλαστικό άνθρωπο (υποσυνείδητο)
5. Στον λογικό ή βουλητικό άνθρωπο (συνείδητο)

Όλες οι προσπάθειες της μυητικής αγωγής έχουν σαν σκοπό να επιτρέψουν στον Λογικό άνθρωπο να επιβληθεί επάνω στον ανακλαστικό άνθρωπο, αλλά υπό τον όρο να έχει εκμάθει ο άνθρωπος τον χειρισμό της βουλήσεως του, και να μην έχει καταστεί όργανο των **ανακλαστικών του ορμών**. Βασικό ρόλο παίζει το λεγόμενο υποσυνείδητο του ανθρώπου, με το οποίο θα ασχοληθούμε εκτεταμένα στη συνέχεια.

Υπενθυμίζω το σχετικό εδάφιο από τη μύηση του μαθητού, το οποίο αναφέρει τα εξής: «*Κύριε συνεργόμεθα ενταύθα διά να χαλιναγωγήσωμεν τα πάθη μας... τα οποία συνταράσσουν*

τον αμήτο κόσμο». Συνεπώς ο πρώτος σκοπός της μυητικής αγωγής είναι να συνηθίσει τον σοβαρό σπουδαστή να λαμβάνει συνείδηση των ορμών του και να γνωρίζει τον τρόπο της επαυξήσεως ή καταστολής τους ανάλογα με τις περιπτώσεις. Ο άνθρωπος, από τη φύση του, έχει ορισμένα μέσα εκδηλώσεως, μέσω των οποίων έρχεται σε επαφή με τον αντικειμενικό κόσμο. Όταν κοιμάται, τα όργανα αυτά των εκδηλώσεών του ηρεμούν.

Δέχεται την επίδραση του εξωτερικού κόσμου με τις πέντε αισθήσεις και δρα στον εξωτερικό κόσμο με την ομιλία, το βλέμμα και τις σωματικές κινήσεις

Αλλά όλα αυτά τα όργανα εκδηλώσεως, μπορούν να υπακούσουν είτε στον άνθρωπο της βουλήσεως, είτε στον ανακλαστικό άνθρωπο, τον άνθρωπο των ορμών. Όταν βαδίζουμε κατευθείαν ή όταν εκτελούμε μια διαδρομή επαναλαμβανόμενη καθημερινά, η βουλήσή μας δεν συμμετέχει στην πράξη αυτή, και δρουν μόνο κατώτερες ανακλαστικές κινήσεις. Ομοίως όταν εργαζόμαστε μηχανικά σε μια συνήθη ενασχόληση (π.χ. οδήγηση οχήματος), ο εγκέφαλος μας είναι ελεύθερος, και μόνο τα χέρια μας ενεργούν υπό την επίδραση ανακλαστικών κινήσεων. Συχνά ακόμη απαγγέλλουμε λόγους τους οποίους αποστηθίσαμε, προσευχές ή άλλα ανάλογα πράγματα, χωρίς να θέτουμε τον εγκέφαλο μας σε λειτουργία.

Σε όλες τις περιπτώσεις αυτές, λειτουργεί αποκλειστικά ο ανακλαστικός άνθρωπος.

Μια ανακλαστική κίνηση προπονείται, όπως εκγυμνάζεται και ένα ζώο, με τη συνήθεια.

Ο εχθρός του μυημένου λοιπόν, είναι ο ανακλαστικός άνθρωπος, είναι εκείνος τον οποίο πρέπει να μάθουμε να τιθασιεύσουμε παρά τις διαμαρτυρίες του, διότι από αυτόν προέρχονται όλες οι αδικίες και όλες οι ανήθικες πράξεις μας. Αλλά ας επανέλθουμε στην έρευνά μας.

Ο ανακλαστικός άνθρωπος, ο άνθρωπος των ορμών έχει μια τριπλή διαβάθμιση:

1. Ο Αισθησιακός άνθρωπος
2. Ο Συναισθηματικός άνθρωπος
3. Ο Διανοητικός άνθρωπος

Αλλά ο θεμελιώδης χαρακτήρας του είναι η **παθητικότητα**. Υπακούει σε μια υποβολή, η οποία προέρχεται από κάποια άλλη θέληση, αλλά σχεδόν ποτέ δεν ενεργεί με δική του πρωτοβουλία. Είναι ένας υπνοβάτης, ο οποίος μπορεί να είναι ευφυής, αλλά δεν είναι άνθρωπος με την πραγματική έννοια του όρου. Όμως η φυσική κατάσταση του Μύστη είναι ενεργητική. Η κατάσταση αυτή υποδηλώνεται στον Τεκτονισμό με τη φράση, «**Διήλθε από του Γνώμονος** (Ύλη – αδράνεια) **εις τον Διαβήτην** (Πνεύμα – επέκταση)».

Γι' αυτό οφείλει να καταπολεμά συνεχώς την παθητικότητα αυτή, η οποία στη μύηση του μαθητή συμβολικά εμφανίζεται με την κάλυψη των οφθαλμών των δοκίμων και τη βοήθεια που του προσφέρει ο δοκιμαστής. Η παθητικότητα αυτή εκδηλώνεται:

- α. Στο υλικό: πεδίο σαν ραθυμία, αναβλητικότητα, σαν αδυναμίες προς τις απολαύσεις, σαν ασθένεια, μοιρολατρεία κ.λ.π.
- β. Στο ψυχικό πεδίο: με τη μορφή ηθικών παθών, θυμού υπεροψίας, ζήλιας, μίσους κ.λ.π
- γ. Στο νοητικό επίπεδο: σαν ευπιστία, φανατισμός, δεισιδαιμονία κ.λ.π.

Όμως ο άνθρωπος της βουλήσεως μπορεί να ενεργήσει αμέσως επί των αντανakλαστικών ορμών τής αισθήσεως, του αισθήματος και της διάνοιας. Ας μελετήσουμε τον μηχανισμό.

Ορισμός: Αίσθημα είναι μια παλμική ειδική δόνηση, η οποία ξεκινά από ένα αισθητήριο όργανο του ανθρώπου και μεταβιβάζεται προς το αντίστοιχο ψυχικό κέντρο, μέσω του νευρικού ρευστού. Όταν γίνεται αντιληπτό μέσω του διανοητικού κέντρου (συνείδηση), λαμβάνει τον χαρακτηρισμό του συναισθήματος.

Όσες φορές ένα αίσθημα δονεί το ενστικτώδες κέντρο, ο άνθρωπος ο ευρισκόμενος σε εγρηγόρηση και υπό κανονικές συνθήκες ψυχικής υγείας, αντιλαμβάνεται το αίσθημα συγχρόνως με την ανακλαστική κίνηση που ξεκινά. Μπορεί τότε να εμφανισθούν διάφορες περιπτώσεις. Αν ο άνθρωπος ανήκει στην τάξη εκείνων που κινούνται από ένστικτο ή αν βρίσκεται σε κατώτερη ψυχική στάθμη, αντιλαμβάνεται το αίσθημα, και αφήνει να λειτουργήσει το ανακλαστικό, το οποίο δρα με σκοπό την ικανοποίηση των ορέξεων. Αντιδρά παθητικά προς τα νέα αισθήματα, αποτέλεσμα των **πράξεων που ακολουθούν**, το δε κέντρο της ενσυνείδητης αντίληψης τίθεται μόνο του σε ενέργεια, αλλά σαν ένα κάτοπτρο το οποίο δέχεται την εικόνα και τη συλλαμβάνει. Οι ανάγκες κατευθύνουν τον άνθρωπο, χωρίς να λαμβάνει χώρα καμιά αντίδραση εκ μέρους του συνειδητού Όντος, του ανθρώπου της βουλήσεως.

Δημιουργούνται τα λεγόμενα στοιχειακά ή μορφές ανάγκης-επιθυμίας-σκέψης, ή και μόνον επιθυμίας-σκέψεως, τα οποία θα αναλύσουμε διεξοδικά στο σχετικό κεφάλαιο. Δηλαδή υποδουλώνεται η σκέψη στο πώς να εξυπηρετήσει τις επιθυμίες, καλές ή κακές.

Αν όμως ο άνθρωπος έχει συνηθίσει να δρα επί των εντυπώσεων του, δεν αρκείται να δοκιμάσει παθητικά την αίσθηση, αλλά αμέσως μόλις αυτή παραχθεί, την παραλαμβάνει και την επεξεργάζεται με έναν ιδιαίτερο τρόπο. Πιο συγκεκριμένα λαμβάνουν χώρα τα εξής:

1ον. Αισθάνεται, διακρίνει τις εικόνες ή τις ιδέες που πηγάζουν (που δημιουργήθηκαν) από τη δόνηση μέσα του, εξαιτίας της λειτουργίας ενός εκάστου των κέντρων του ανακλαστικού όντος (διανοητικού – συναισθηματικού – αισθησιακού).

2ον. Κάμνει ώστε οι ιδέες αυτές να υποστούν μια επεξεργασία ιδιαίτερης αφομοιωτικής φύσης, κατά το μάλλον ή ήττον πολύπλοκης, αναλόγως της εξελίξεως του ανθρώπου που ενεργεί, που την αποκαλούμε σκέψη, επάνω στη οποία βασίζεται η **κρίση**.

Εδώ παρεμβαίνει και μια άλλη διεργασία, η Λογική, για την οποία ο Τεκτονισμός μας δίνει τον εξής ορισμό (τυπικό του εταίρου): «**Λογική, είναι η τέχνη του σκέπτεσθαι ορθώς και**

συλλογίζεσθαι μεθοδικώς...». Η εκμάθηση αυτής της τέχνης έχει άμεση συνάφεια με την εναρμόνιση μας προς τον "Παγκόσμιο Ρυθμό", ή αν θέλετε με την προσαρμογή μας στη Φυσική πραγματικότητα και τη Νομοτέλεια κυρίως των ψυχονοητικών επιπέδων που είναι και η πιο δύσκολη.

3ον. Το αποτέλεσμα της εσωτερικής αυτής διεργασίας καθορίζει τη δράση του ενσυνείδητου ανθρώπου, είτε **πάνω στον ίδιο**, είτε προς **τα έξω**, είτε **πάνω στο ανακλαστικό ον** και αυτό οφείλεται στη λειτουργία μιας άλλης αρετής, της **βουλήσεως**.

Αν το αίσθημα προωθηθεί στο αμέσως επόμενο κέντρο, βάζει σε δόνηση τη σφαίρα των συναισθημάτων. Παράγονται τότε δύο νέα αποτελέσματα:

1ον. Μια ανακλαστική δράση, παθητικής προέλευσης, προς τα όργανα εκδηλώσεως, δηλαδή μια **συγκίνηση** με τον χαρακτήρα της απολαύσεως ή της δυσαρέσκειας (πόνος).

2ον. Μια ιδιαίτερη δράση πάνω στο ενσυνείδητο ον, το οποίο αντιλαμβάνεται όχι ένα αίσθημα με τον χαρακτήρα της απολαύσεως ή της δυσαρέσκειας, αλλά ένα **συναίσθημα** με τον χαρακτήρα της **αγάπης** ή του **μίσους**. Αλλά και εδώ δεν σταματά η δυνατή δράση του αισθήματος που μπορεί ακόμη, αφού μετατραπεί σε συναίσθημα, να δράσει περαιτέρω στη διανοητική σφαίρα, η οποία τίθεται σε κίνηση και παράγει περαιτέρω:

1ον. Μια ανακλαστική κίνηση διανοητικής προέλευσης προς τα όργανα εκδηλώσεως, μια **κατάπειση** ή **βεβαίωση** (+& -). (Κατάπειση = η απόλυτη αποδοχή κάποιου πράγματος)

2ον. Μια ιδιαίτερη δράση επί του ενσυνείδητου όντος το οποίο δοκιμάζει τότε, όχι πλέον ένα συναίσθημα, αλλά μια **συναίνεση** με τον χαρακτήρα της αλήθειας ή του ψεύδους.

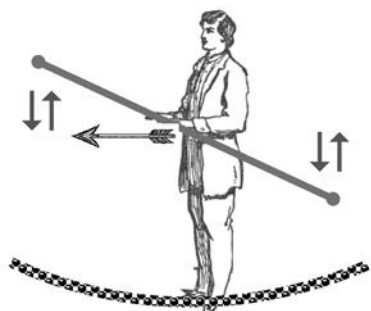
Έτσι λοιπόν μια αίσθηση όταν εισέρχεται στον ανθρώπινο οργανισμό, του οποίου τα κέντρα λήψεως εντυπώσεων έχουν **αναπτυχθεί**, εκδηλώνεται στη συνείδησή του διαδοχικά, σαν **απόλαυση** ή **δυσαρέσκεια**, σαν αγάπη ή **μίσος**, σαν **αλήθεια** ή **ψέμα**, και συγχρόνως παράγονται τρεις ανακλαστικές κινήσεις, επιθυμία (όρεξη), συγκίνηση και **βεβαίωση**, οι οποίες μπορεί να είναι **θετικές ή αρνητικές**, δηλαδή ενεργητικές ή παθητικές.

Το ανθρώπινο ον αναλόγως της πηγής του αισθήματος, θα πλησιάσει ή θα απομακρυνθεί από αυτό, αναλόγως του ευχάριστου αισθήματος, **απόλαυση – αγάπη – αλήθεια**, ή δυσάρεστου αισθήματος, **απέχθεια – μίσος – ψεύδος**.

Αυτό δε είναι η πρώτη κίνηση την οποία η βούληση μπορεί πάντοτε να μεταβάλλει.

Έτσι αν το κάθε ένα κέντρο παρουσιάζεται σε εμάς με τον χαρακτήρα της ανάγκης, το Συνειδητό ον – ο άνθρωπος της Βουλήσεως, παρουσιάζεται αντιθέτως πάντοτε με τον χαρακτήρα της ελευθερίας. Αυτός δε είναι κατά την άποψη μου ο μνητικός προσδιορισμός του πρώτου όρου της φράσεως «*Ελεύθερος και χρηστογήθης*» του τυπικού της μύθεως, που είναι απαραίτητο στοιχείο επιτυχούς διαβάσεως κατά το πέρας εκάστης των περιοδίων.

Ο χαρακτήρας αυτός της ελευθερίας υποδηλώνεται με την αφαίρεση του καλύμματος των οφθαλμών και με την ικανότητα δράσεως του ανθρώπου πάνω στην αισθησιακή ανακλαστική του φύση (αισθησιακό κέντρο) – (1η περιοδεία ή κάθαρση διά του αέρος) – επάνω στη συναισθηματική ανακλαστική του φύση (συγκινησιακό κέντρο) – (2η περιοδεία ή κάθαρση διά του ύδατος), και τέλος επάνω στη διανοητική ανακλαστική του φύση (διανοητικό κέντρο) – (3η περιοδεία ή κάθαρση διά του πυρός). Και αυτή είναι σε τελική ανάλυση η μοναδική μας ελευθερία (ελευθερία της βουλήσεως). Αλλά υπάρχει μια θεμελιώδης λειτουργία που εξασκείται από το Συνειδητό ον (το **Εγώ**) σε κάθε ένα από τα τρία ανακλαστικά κέντρα. Είναι η ισορροπούσα λειτουργία, με την έλλειψη της οποίας σοβαρότατες διαταραχές παράγονται.

Όλοι έχουμε δει ακροβάτες ή ισορροπιστές, θυμόμαστε δε ότι οι λιγότερο επιδέξιοι από τους ακροβάτες αυτούς φέρουν στα χέρια τους μια μακριά ράβδο, την οποία κρατούν οριζόντια και η οποία διευκολύνει εξαιρετικά τις ασκήσεις του. Η ράβδος αυτή είναι ένα όργανο καθαρά παθητικό το οποίο έχει ως μόνο σκοπό τη δημιουργία αντίβαρου έναντι της ωθήσεως, η οποία θα παρέσυρε τον ακροβάτη έξω από το σχοινί,

το οποίο αποτελεί τη μέση οδό, επί της οποίας οφείλει αυτός να κινείται.

Κατά παρόμοιο τρόπο το ανθρώπινο ον, υφίσταται στο πνεύμα του μια σειρά ωθήσεων, οι οποίες θα μπορούσαν να το εκτινάξουν εκτός της μέσης οδού, εάν έλλειπε η ισορροπούσα αρχή. Από τι εξαρτάται η ισορροπία; Από την αρμονική σχέση μεταξύ των δύο άκρων, σχέση τέτοιας μορφής ώστε, όταν η ένταση σε ένα από τα άκρα αυξάνει, στο άλλο άκρο ελαττώνεται αναλογικά προς την πρώτη αύξηση (αποσβεστήρας).

Να λοιπόν γιατί ο ακροβάτης μας, αμέσως μόλις αντιληφθεί ότι παρασύρεται προς τα δεξιά, γέρνει τη ράβδο προς τα αριστερά και αποκαθιστά κατ' αυτόν τον τρόπο την ισορροπία.

Κάθε αντικείμενο λοιπόν σε ισορροπία, προϋποθέτει επομένως δύο ακραία σημεία και ένα μέσον όρο, που χρησιμεύει ως υποστήριγμα. Στον ανθρώπινο οργανισμό, η ενδιάμεση αρχή, ή ζωή, ή ψυχή, αποτελεί το κέντρο ισορροπίας το οποίο διαμορφώνει το σύνολο σε ένα ισορροπημένο οργανισμό. Έτσι το συνειδητό Ον ενεργώντας επί των τριών ανακλαστικών κέντρων, πετυχαίνει μια ειδική τάση σε αυτά, η οποία ενεργεί σαν μια εξισορροπητική δύναμη. Κάτω από την επίδραση αυτή της συνειδήσεως, του πραγματικού Εγώ, παράγεται μια τριπλή ισορροπία στα τρία ανακλαστικά κέντρα η οποία εκδηλώνεται με αυτό που λέμε κοινός νους, λογική και τέλος σωφροσύνη. Αν η ισορροπία αυτή παύσει εξ αιτίας πολλών αιτιών (μέθη-ναρκωτικά, ψευδαισθήσεις, υποβολή-υπνωτισμός-στοιχειακά, παραφροσύνη κ.λ.π), έχουμε τις διαφορές

παράδοξες και πολύ ενδιαφέρουσες ψυχικές διαταραχές, από τις οποίες ο μύστης οφείλει να είναι απαλλαγμένος. Για παράδειγμα ο κίνδυνος των ψευδαισθήσεων, συνίσταται στην καθοδήγηση του ανθρώπου προς δημιουργία εσφαλμένων κρίσεων, λόγω απουσίας του κοινού νου ή της Λογικής.

–Πολλές φορές θα υπάρξει η ανάγκη να αντιμετωπίσουμε τα διάφορα ζητήματα από διαφορετική σκοπιά. Διότι θέματα τόσο εξειδικευμένα, συνήθως μη προσιτά στον μέσο αναγνώστη, πρέπει να τα αντιμετωπίζουμε από διάφορες οπτικές γωνίες ώστε να γίνουν κατανοητά. Έτσι θα επανέλθουμε για περισσότερες διευκρινήσεις στα κεφάλαια της κοσμογονίας περί των δύο στήλων του Ναού, και της εναρμονίσεως των αντιθέτων.

Και φυσικά μια απλή ανάγνωση, σαν μυθιστόρημα, στοιχείων συμβολικών που άπτονται θεμάτων μυστηριακών και φιλοσοφικών, δεν θα έλεγα ότι είναι η πιο ενδεδειγμένη!

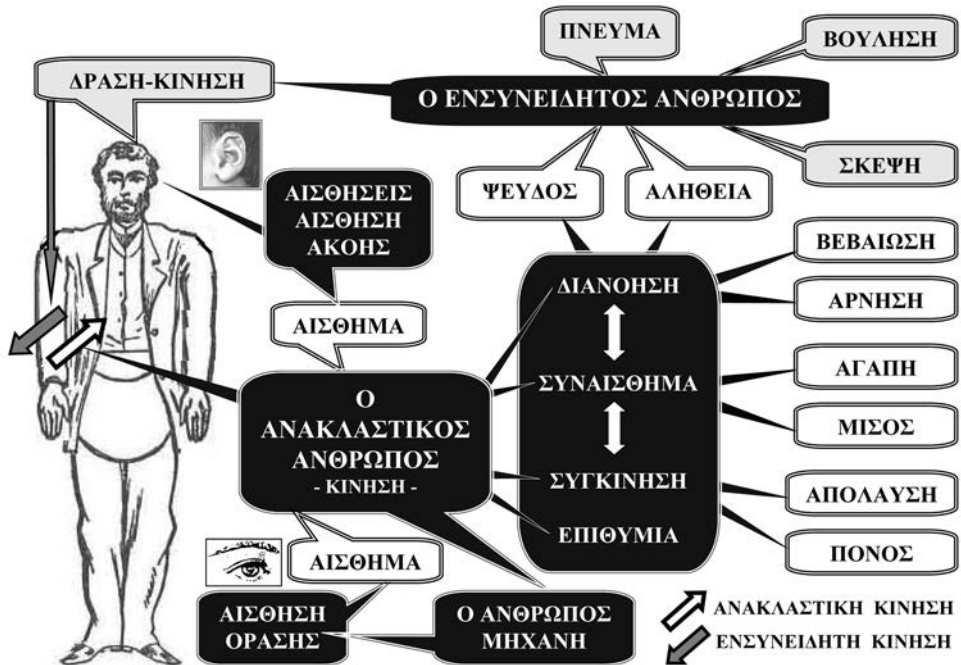
–Αναλύοντας το θέμα της προσωπικότητας του ανθρώπου, θα συναντήσουμε και ένα άλλο πολύ σημαντικό ανακλαστικό μηχανισμό άμυνας, που συνήθως τα κίνητρα του μας διαφεύγουν και ο οποίος είναι εξίσου σημαντικός για τη μυητική αγωγή και εξέλιξη.

Επίσης θα εξετάσουμε στο κεφάλαιο περί στοιχειακών, πως όλες αυτές οι ανακλαστικές συμπεριφορές δημιουργούν μέσα μας ειδικές φορτίσεις ενέργειας (ψυχοηχητικά είδωλα ή σκεπτομορφές), οι οποίες αποθηκεύονται στο υποσυνείδητο και μας φράζουν τον δρόμο, όταν είναι κάτω από τον έλεγχο του ανακλαστικού και όχι του συνειδητού ανθρώπου.

Οι μηχανισμοί που περιγράφουμε φαίνονται συνοπτικά στα διαγράμματα των εικόνων A1 και A2. Σαν στοιχειώδες παράδειγμα για όσα αναπτύξαμε ας δούμε ένα φαινόμενο που παρατηρείται σε σπάνιες περιπτώσεις πριν από το σχηματισμό της τεκτονικής αλυσίδας, κυρίως από νεώτερους και μη πεπειραμένους τέκτονες.

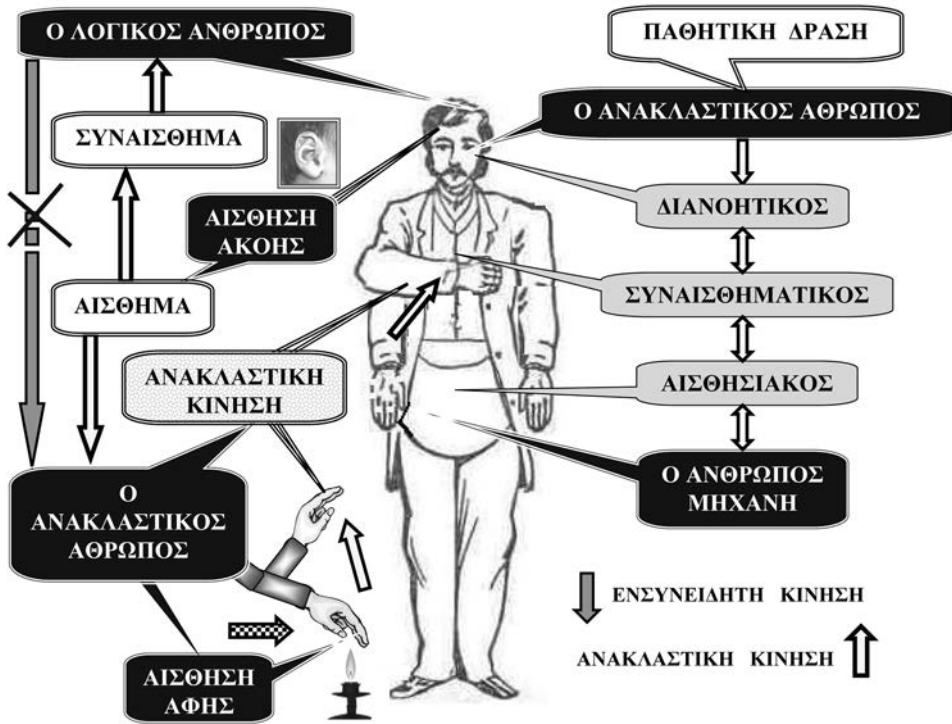
Λίγο πριν από το πέρας των τεκτονικών εργασιών ο Σεβάσμιος στέκεται όρθιος μπροστά από την έδρα του (χωρίς να τίθεται σε τάξη – εικόνα A1), και ταυτόχρονα σηκώνονται και όλοι οι αδελφοί του εργαστηρίου. Λέει: *«Αδελφοί μου ήδη δε μένει εις ημάς άλλο τι, ει μη, ακολουθούντες την αρχαίαν παράδοσιν να κλείσομε τα Μυστικά μας εις τόπον ασφαλή και ιερόν (φέρει το δεξί χέρι συμβολικά στην καρδιά, και το ίδιο πρέπει να κάνουν και οι υπόλοιποι αδελφοί ακολουθώντας το παράδειγμα θέτοντας και αυτοί τον εαυτό τους σε τάξη μαθητού - εικόνα A2) και να ενωθώμεν εν αδελφότητι. Σχηματίσωμεν την Τεκτονικήν Άλυσον»*, (Με την αλυσίδα θα ασχοληθούμε στο σχετικό κεφάλαιο). Επειδή όμως είναι συνηθισμένο να παίρνει κανείς τη θέση της τάξης όσες φορές κατά τη διάρκεια των εργασιών ο Σεβάσμιος δίδει την εντολή «όρθιοι και εν Τάξει», συμβαίνει μερικές φορές κάποιος με το άκουσμα της λέξεως **όρθιοι**, μηχανικά ή ανακλαστικά, να τοποθετείται σε τάξη. Κάποιος που μισοσηκώνει το χέρι αλλά προλαβαίνει να αντιληφθεί την ανακλαστική κίνηση που γεννιέται το ξανακατεβάζει (λειτουργία της βουλήσεως επί του ανα-

κλαστικού όντος). Άλλος βλέποντας τούς διπλανούς του να μην κάνουν την κίνηση της τάξεως διορθώνει το λάθος του κατεβάζοντας το χέρι αφού ήδη έχει τεθεί σε τάξη, ενώ άλλος πάλι (ο πιο αφηρημένος ή μη συνειδητός) εξακολουθεί να διατηρεί την αρχική μηχανική (ανακλαστική στο πρώτο ακουστικό ερέθισμα) στάση του. Είπαμε βέβαια ότι αυτά αποτελούν περιπτώσεις όχι συνήθεις, αλλά δίνουν μια καλή εικόνα του πως λειτουργεί το ανακλαστικό ον όταν απουσιάζει το Εγώ και η λειτουργία της συνειδήσεως.

Διαγράμμα εικόνας Α1

Παρόμοια ανακλαστική κίνηση έχουμε στην περίπτωση που βάλουμε το χέρι μας συνειδητά ή ασυνείδητα πάνω από τη φωτιά (εικόνα Α2).

Διαγράμμα εικόνας Α2

ΤΑ ΕΝΣΤΙΚΤΑ Ή ΟΡΜΕΜΦΥΤΑ

Ένα σημαντικό στοιχείο στη ζωή μας είναι οι Νόμοι των ενστίκτων που μας κατευθύνουν.

Νόμος είναι εκείνο το οποίο εξαναγκάζει μια ουσία ή μια ατομικότητα στο να ενεργεί κατά ένα ορισμένο τρόπο. Είναι η σχέση αίτιου προς το αποτέλεσμα.

Οι νόμοι της φύσεως είναι αναγκαστικοί, δηλαδή αναπότρεπτοι και συγχρόνως αιώνιοι και अपαραβάταοι. Και για μεν την υλική φύση εφαρμόζονται απαρέγκλιτα, για δε τις συνειδητές οντότητες, λόγω του προνομίου της Ελευθερίας που έχουν στο να ενεργούν κατά βούληση, είναι δυνατόν και να παραβαίνονται. Αλλά τότε λόγω της διαταράξεως του συνόλου των νόμων της φύσεως επακολουθούν αυτομάτως κυρώσεις· είναι ο νόμος της Ειμαρμένης. Τους φυσικούς νόμους, όταν τους εξετάζουμε σαν νόμους της ζωής στο πεδίο της ζωικής φύσεως, τους βλέπουμε να ρυθμίζουν αφ' ενός τη φυσιολογική λειτουργία των ζωικών οργανισμών, αφ' ετέρου δε να ρυθμίζουν τις ενέργειες των ζωικών όντων ως δρώντων προσωπικοτήτων.

Οι νόμοι της ζωής αποτελούν εκδηλώσεις του εσωτερικού Είναι του Όντος, του Εγώ για τον άνθρωπο και εκδηλώνονται ως ένστικτα ή ορμέμφυτα. Τα ένστικτα αποτελούν τα ελατήρια, τα οποία κινούν και ρυθμίζουν τη ζωή όλων των εμψύχων όντων, τα κυβερνούν και τα καθοδηγούν

ώστε να είναι ικανά να διατηρούν ασφαλώς την ύπαρξη τους, να επεκτείνουν τη ζωή με την παραγωγή άλλων όμοιων οργανισμών και να εξελίσσονται ανεβαίνοντας στα κοσμικά πεδία μέχρι την πηγή τους. Από τις κινητικές αυτές εκδηλώσεις, δηλαδή τα ένστικτα του εσωτερικού Είναι των όντων, κανένα ον δεν εξαιρείται σε οποιαδήποτε βαθμίδα της οντολογικής κλίμακας και αν βρίσκεται. Είναι γενικά παραδεκτό ότι για τα κατώτερα τού ανθρώπου ζώα, τα ένστικτα και οι ορμές είναι σοφά και αλάθητα. Αποτελούν την εσωτερική, δηλ. την εκ του βαθύτερου Είναι των όντων «φωνή της φύσεως». Είναι η κατηγορηματική προσταγή της δημιουργού αρχής. Οφείλεται, κατά τη μυστηριοσοφία, στο ότι τα ζώα δεν έχουν ατομική, αλλά ομαδική συνείδηση. Η σύγκρουση της εσωτερικής αυτής ορμής στον άνθρωπο προς τις κοινωνικές συνθήκες και στις πλανημένες αντιλήψεις που δημιουργούνται από αυτές, επιφέρει διαστροφή των ενστίκτων, με αποτέλεσμα σωρεία ψυχονοητικών και σωματικών παθήσεων, από τις οποίες μαστίζεται η ανθρωπότητα. Για να αρθεί λοιπόν η προερχόμενη από αυτές κακοδαιμονία, θα πρέπει οι κοινωνικοί νόμοι να ρυθμιστούν σύμφωνα με τους νόμους αυτούς. Το θρησκευτικό δογματικό στοιχείο που επικρατεί στις διάφορες κοινωνίες, δεν είναι άμοιρο της καταστάσεως αυτής. Τα ένστικτα είναι αυθόρμητες εσωτερικές τάσεις, τελείως άσχετες με τη σκέψη και τη λογική, εφ' όσον αυτά δεν διαστρέφουν και αποσκοπούν στην πλήρωση διαφόρων σκοπών της υπάρξεως, δηλαδή τη διατήρηση και προαγωγή της ζωής του όντος και την ανύψωση του κατά τις βαθμίδες του εξελικτικού σχεδίου. Ασκοούν και εκπαιδεύουν την ουσία της συνειδήσεως, ώστε να προχωρήσουν τα όντα στην πνευματική τους εξέλιξη.

Διακρίνουμε τα παρακάτω βασικά ένστικτα:

1^{ον} Της αυτοσυντηρήσεως και αποκτήσεως των μέσων της ζωής για το παρόν και το μέλλον.

Από αυτό προέρχεται και η τάση για αποταμίευση. Η διαστροφή όμως αυτού του ενστίκτου, πόσα δεινά έχει προσθέσει στον άνθρωπο; Πως θα μπορούσε όμως να λειτουργήσει ένα τέτοιο ένστικτο σε ένα εξελιγμένο άτομο που έχει αντιληφθεί τον πραγματικό σκοπό και το νόημα της ζωής.; Αναγκαστικά καταφεύγουμε στα λόγια του Ιησού: *“διά τοῦτο λέγω ὑμῖν, μή μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν τί φάγητε καί τί πίνητε, μηδέ τῷ σώματι ὑμῶν τί ἐνδύσθηθε· οὐχί ἡ ψυχὴ πλεῖον ἐστὶ τῆς τροφῆς καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἐνδύματος; ...τίς δέ ἐξ ὑμῶν μεριμνῶν δύναται προσθεῖναι ἐπὶ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ πῆχυν ἓνα; Μὴ οὖν μεριμνήσετε λέγοντες, τί φάγωμεν ἢ τί πῖωμεν ἢ τί περιβαλώμεθα. Πάντα γάρ ταῦτα τὰ ἔθνη ἐπιζητεῖ· οἶδε γάρ ὁ πατήρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος ὅτι χρεῖζετε τούτων ἀπάντων. Ζητεῖτε δέ πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ·καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσονται ὑμῖν ...”* (κατά Ματθαῖον κεφ. Στ. 25-34)

2^{ον} Της άμυνας, διά της αντιστάσεως ή της φυγής, καθώς και της αποφυγής κινδύνων με την εκτέλεση αυθόρμητων (μηχανικών) κινήσεων.

3^{ον} Της μιμήσεως.

4^{ον} Της διαδόσεως του είδους.

5^{ον} Της συμβιώσεως ή της ομαδικής ζωής.

6^{ον} Της δημιουργίας, από το οποίο προέρχεται και το εφευρετικό πνεύμα.

7^{ον} Της επιδιώξεως της ηδονής.

8^{ον} Της επιδιώξεως του συμφέροντος, του ωφέλιμου ή του καλύτερου μέσω της εκλογής ή επιλογής

9^{ον} Της τάσεως για μάθηση. Στις κατώτερες του ανθρώπου ζωικές μορφές και στους αμόρφωτους ή πρωτογενείς ανθρώπους, η ορμή αυτή εκδηλώνεται σαν περιέργεια.

10^{ον} Της τάσεως για επικράτηση, η οποία εκδηλώνεται στα κατώτερα ζώα και στους αμόρφωτους ή πρωτογενείς ανθρώπους. Στους φιλοσοφικά μορφωμένους ανθρώπους, η ορμή αυτή εξελίσσεται σε τάση τού να γίνει κανείς καλύτερος διά της κατανικήσεως των παθών και ατελειών του.

11^{ον} Της αξιοπρέπειας στον άνθρωπο και της τάσεως επιδείξεως σε κατώτερους οργανισμούς, η οποία συνδυάζεται με την ορμή της επικρατήσεως και τη γενετήσιον.

12^{ον} Της καθαριότητας, το οποίο παρατηρείται σε πολλά είδη ζώων.

Τα ένστικτα και οι ορμές εξελίσσονται συγχρόνως με την κατάσταση της εσωτερικής υποστάσεως του όντος που αποκαλούμε συνείδηση, αναλόγως δηλαδή με τον βαθμό εξέλιξής του. Στα ζώα εμφανίζονται σε διαφορετική ένταση ανάλογα με το είδος και τα κατά μέρος άτομα.

Περιγράφω τα λόγια του Ιησού για την κατάσταση εκείνη της εξέλιξης του ανθρώπου που στα Ευαγγέλια ονομάζεται **ανάσταση**, σε σχέση με το ορμέφυτο της αναπαραγωγής.

Ενώ τα πράγματα κατά τη γνώμη μου είναι πολύ καθαρά, πολλοί νομίζουν ότι κατά τη λεγόμενη ανάσταση, οι άνθρωποι θα αποκτήσουν εκ νέου γήινα υλικά σώματα. «*Εν εκείνη τῇ ἡμέρᾳ προσῆλθον αὐτῷ οἱ Σαδδουκαῖοι, οἱ λέγοντες μὴ εἶναι ἀνάστασιν (ὅτι δέν ὑπάρχει ἀνάστασις), καί ἐπηρώτησαν αὐτόν λέγοντες: διδάσκαλε, Μωυσῆς εἶπεν, ἂν τις ἀποθάνῃ μὴ ἔχων τέκνα, ἐπιγαμβρεύει ὁ ἀδελφός αὐτοῦ τῇ γυναῖκα αὐτοῦ καί ἀναστήσει σπέρμα τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ, ἦσαν δέ παρ' ἡμῖν ἑπτὰ ἀδελφοί· καί ὁ πρῶτος γαμησας ετελευτησεν, καί μὴ ἔχων σπέρμα ἀφήκε τῇ γυναῖκα αὐτοῦ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ· ὁμοίως καί ὁ δεῦτερος καί ὁ τρίτος, ἕως τῶν ἑπτὰ. Ὑστερον δέ πάντων ἀπέθανε ἡ γυνή. Ἐν τῇ ἀναστάσει τίνας τῶν ἑπτὰ ἔσται γυνή; πάντες γάρ ἔσχον αὐτήν. Ἀποκριθεὶς δέ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· πλανᾶσθε μὴ εἰδότες τὰς γραφὰς μηδέ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, ἐν γάρ τῇ ἀναστάσει οὔτε γαμοῦσιν οὔτε ἐγκαμίζονται, ἀλλὰ ὡς ἄγγελοι Θεοῦ ἐν οὐρανῷ*

είσι. Περί δέ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν οὐκ ἀνέγνωτε τό ρηθέν ὑμῖν ὑπό τοῦ Θεοῦ λέγοντος, ἐγώ εἰμί ὁ Θεός Ἀβραάμ καί Θεός Ἰσαάκ καί Θεός Ἰακώβ; Οὐκ ἔστιν ὁ Θεός, Θεός νεκρῶν, ἀλλά ζώντων» (κατά Ματθαῖον κεφ. 22, 23–33).

Αλλά σε συνδυασμό με αυτά, είπε και κάτι άλλο. «*Ἴδού γάρ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντός ὑμῶν ἐστίν»*, (κατά Λουκά κεφ. 17, 21).

Ο δε απόστολος Παῦλος είπε στην πρώτη προς Κορινθίους επιστολή του (κεφ. 15, παρ. 50 – 51).

«Τοῦτο δέ φημί· ἀδελφοί, ὅτι σὰρξ καί αἷμα βασιλείαν Θεοῦ κληρονομησαί οὐ δύνανται, οὐδέ φθορά τήν ἀφθαρσίαν κληρονομεῖ, ἰδοῦ μυστήριον ὑμῖν λέγω· πάντες μὲν οὐ κοιμηθησόμεθα, πάντες δέ ἀλλαγησόμεθα».

Το θέμα αυτό της αναστάσεως εξετάζει η Μυσταγωγική Φιλοσοφία κατά τη μύηση του βαθμού του διδασκάλου, η οποία και θα μας απασχολήσει προς το τέλος του παρόντος.

Ο ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΟΝΤΟΣ

Συνεχίζοντας την παρατήρηση μας, διαπιστώνουμε και κάτι άλλο. Ότι είμαστε διαφορετικοί από τους συνανθρώπους μας. Τα δικά μας ατομικά χαρακτηριστικά δεν συναντιούνται σε κανέναν άλλον άνθρωπο. Μάλιστα, η Ανομοιότητα αυτή διέπει τα πάντα γύρω μας.

Δεν υπάρχουν, ούτε υπήρξαν, ούτε θα υπάρξουν ποτέ δύο ανθρώπινα όντα ή δύο ζώα ή δύο φυτά όμοια μεταξύ τους. Σε τι σκέψεις μπορεί να μας οδηγήσει αυτό; Ας το δούμε!

Κάτι το οποίο επαναλαμβάνεται και διαιωνίζεται εξακολουθητικά, και εμφανίζεται σε όλες τις εκδηλώσεις της φύσεως και του ανθρώπου δεν μπορεί να είναι αποτέλεσμα τύχης ή συμπτώσεως, και η διάνοια μας αναγνωρίζει ότι οι εκφράσεις τις ανομοιότητας αποτελούν την εκδήλωση ενός κοσμικού Νόμου.

Οι άνθρωποι διαφέρουν κατά τα σωματικά τους χαρακτηριστικά, το ανάστημά, τη μορφή, την ιδιοσυγκρασία τους.

Ποτέ δεν γεννήθηκε άνθρωπος με ίδια σωματικά χαρακτηριστικά με κάποιον άλλο.

Όσο κι αν μοιάζουν δύο άνθρωποι, ακόμη και δίδυμοι, πάντοτε θα διαφέρουν κάτι τι.

Αλλά και κατά τα ψυχικά τους χαρακτηριστικά διαφέρουν οι άνθρωποι. Κάποιος είναι πιο ευαίσθητος, πιο συναισθηματικός από έναν άλλον. Μπροστά στο ίδιο γεγονός, αλλιώς θα αντιδράσει ο ένας, αλλιώς ο άλλος. Ο ένας μπορεί να συγκινηθεί, ο άλλος να σωπάσει. Ο ένας να σταθεί, ο άλλος να φύγει. Ο ένας να επηρεασθεί ψυχολογικά, ο άλλος όχι.

Συνεπώς, ο κάθε άνθρωπος φέρει μέσα του διαφορετικό συναισθηματικό κόσμο.

Διαφέρουν επίσης οι άνθρωποι κατά τα πνευματικά τους χαρακτηριστικά. Του ενός η σκέψη είναι περισσότερο συγκεκριμένη και πρακτική, ενώ κάποιος άλλος βλέπει τα ίδια θέματα από πιο αφηρημένη και γενική σκοπιά. Ο ένας είναι πιο τολμηρός και επαναστατικός, ο άλλος περισσότερο συγκρατημένος και συντηρητικός. Πέραν αυτών, οι άνθρωποι διαφέρουν και ως προς τις κλίσεις τους, τα χαρίσματά τους, τα ταλέντα τους.

Αυτά τα ιδιάζοντα χαρακτηριστικά, συνθέτουν τον λεγόμενο χαρακτήρα του ανθρώπινου όντος. Τι σημαίνει η λέξη «**χαρακτήρας**»; Δηλώνει κάτι το χαραγμένο, το ανεξίτηλο.

Ο χαρακτήρας είναι κάτι που φέρουμε εκ φύσεως, εκ γενετής και το οποίο δεν μπορεί να αλλάξει. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι ο χαρακτήρας αποτελεί την «**προίκα**» με την οποία μας "επροίκισε" ο Θεός, προκειμένου να επιτελέσουμε το έργο μας, να πραγματοποιήσουμε τον σκοπό της υπάρξεώς μας.

Αναφερθήκαμε προηγουμένως στον νόμο της Ανομοιότητας. Αξίζει λοιπόν να σταθούμε λίγο σε αυτόν. Διότι η Ανομοιότητα είναι μία έννοια που δεν γίνεται εύκολα κατανοητή.

Εκ πρώτης όψεως, θα μπορούσαμε να πούμε ότι Ανομοιότητα είναι η διαφορετικότητα. Άραγε, η έννοια της Ανομοιότητας περιορίζεται σε αυτό και μόνον;

Τρεις είναι οι συνιστώσες του Νόμου της Ανομοιότητας:

1^ο. Η διαφορετικότητα

2^ο. Η τάση προς συνεργασία

3^ο. Η τάξη κατά τη συνεργασία

Η διαφορετικότητα είναι εκείνο που κατ' αρχήν παρατηρούμε. Θα έλεγε κανείς ότι μέσα από το άπειρο σύνολο, όλων των δυνατών χαρακτηριστικών, αρετών και ποιοτήτων, κάθε άνθρωπος εκφράζει ορισμένες, και μάλιστα με τον δικό του μοναδικό και ανεπανάληπτο τρόπο. Ανομοιότητα όμως δεν είναι μόνον αυτό. Εάν υπήρχε μόνον η διαφορετικότητα, χάος θα επικρατούσε στις κοινωνίες των ανθρώπων, για να μην πούμε στο Σύμπαν.

Εάν δεν υπήρχε η τάση της μεταξύ τους συνεργασίας, τα πάντα θα ήταν ασύνδετα, ασυνάρτητα, σαν μουσικά όργανα, κάθε ένα από τα οποία παίζει τον δικό του σκοπό, αδιαφορώντας παντελώς για τα υπόλοιπα.

Η συνεργασία των ανόμοιων ατόμων φέρνει το ένα κοντά στο άλλο και εμφανίζει την ενότητα. Προκειμένου δε να υπάρξει η συνεργασία, είναι απαραίτητη προϋπόθεση να υπάρχει η διαφορετικότητα. Πώς θα ήταν δυνατόν να συνεργασθούν δύο άνθρωποι, εάν ήσαν τελείως όμοιοι; Πώς ο ένας θα κάλυπτε την ανάγκη του άλλου;

Το τρίτο στοιχείο που συνθέτει τον Νόμο της Ανομοιότητας, είναι η τάξη κατά τη συνεργασία. Η τάξη ρυθμίζει το μέτρο της προσφοράς, προσδιορίζει το σημείο της χρυσής τομής της συνεργασίας, δύο ή περισσότερων ανθρώπων.

Συνέπεια των τριών αυτών συνιστωσών του Νόμου της Ανομοιότητας είναι η Αρμονία.

Και αυτό θα το αντιληφθούμε πλήρως, εάν φέρουμε και πάλι στον νου μας το παράδειγμα της Ορχήστρας. Κάθε όργανο είναι διαφορετικό από τα άλλα.

Παίζοντας μόνο του, δεν εκφράζει την έννοια του συνόλου. Εάν όμως συνεργασθεί με τα υπόλοιπα, τότε παρουσιάζεται μία διαφορετική όψη. Κατά τη συνεργασία αυτή δε, κάθε όργανο συμβάλλει κατά το μέτρο του ρόλου του – ούτε περισσότερο, ούτε λιγότερο – και έτσι εμφανίζεται η Αρμονία, η Ενότητα. Παρουσιάζεται το Ένα διά μέσου των πολλών.

Αυτή είναι η Ανομοιότητα. Τονίζουμε δε ότι ο στόχος της είναι η εμφάνιση ενότητας μέσω της αρμονικής συνεργασίας, διότι αμέσως παρακάτω θα ασχοληθούμε με κάποια άλλα στοιχεία που δυστυχώς όλοι παρατηρούμε στον εαυτό μας, τα οποία – αν και είναι διαφορετικά μεταξύ τους, αδυνατούν να εμφανίσουν την Ενότητα. Αντίθετα, τείνουν να εμποδίσουν κάθε έννοια συνεργασίας και αρμονίας. Μιλάμε βέβαια, για τα ελαττώματα.

Βάσει του ανωτέρω νόμου του οποίου η ύπαρξη έγινε φανερή από τα πρώτα χρόνια στα μέλη των μυστικών εταιριών, θεσπίστηκαν οι αρχές της αδελφούσης των ανθρώπων, της αμοιβαιότητας και της αλληλεγγύης μεταξύ τους. Δυστυχώς για λόγους σκοπιμότητας, οι πολέμιοι τους οποίους με τίποτα δεν συνέφεραν οι αρχές της ελευθερίας, της ισότητας και της αδελφότητας, πέρασαν ένα μήνυμα, το οποίο συνεχίζουν να διαδίδουν στις κοινωνίες, ότι δηλαδή ο λόγος της συστάσεως των μυστικών εταιριών δεν ήταν άλλος παρά στο να αποφέρει στα μέλη τους υλικό όφελος μέσω της αλληλοϋποστήριξης που προσφέρουν τα κλειστά αυτά συστήματα. Η ύπαρξη δήθεν μυστικών, και η αναπόφευκτη, εξαιτίας της προοδευτικής μητητικής διδασκαλίας, μυστικότητα επέτεινε την εντύπωση αυτή.

Μια άλλη επίσης παρερμηνεία έδωσε λαβή για παρεξηγήσεις θρησκευτικής φύσεως. Αφορά τα λεγόμενα “μυστήρια” ή τις Μυσταγωγικές τελετουργίες του Τεκτονισμού.

Το **Μυστήριο** της Εκκλησίας είναι μια πράξη που εκτελείται από τον έχοντα τη Χάρη της Ιερωσύνης, ο οποίος χρησιμοποιώντας ορατά μέσα, ζητά, με ορισμένου τύπου επικλήσεων, από τις αόρατες δυνάμεις να χορηγήσουν άφθονη τη Θεία χάρη στους πιστούς.

Τα **Αρχαία μυστήρια** είναι απλώς θεσμοθετημένες τελετές, που δρούσαν με μυστικότητα και σε κλειστό χώρο, στις οποίες γινόταν δεκτά κατόπιν επιλογής άτομα, στα οποία αποκαλύπτονταν μέσω μυσίων, στις οποίες χρησιμοποιούσαν κυρίως τα σύμβολα και τις αλληγορίες, ορισμένες αλήθειες Φυσικού, Ψυχολογικού και Πνευματικού περιεχομένου.

Με αυτές οι μυσούμενοι πληροφορούνταν την αρχή και τον σκοπό της ζωής. Έπαιρναν απαντήσεις πάνω σε θέματα που είχαν αποκαλυφθεί από τους εκλεκτούς και που αφορούσαν τα παρακάτω θρησκευτικά, φιλοσοφικά αλλά και εν μέρη επιστημονικά προβλήματα, άλυτα εν πολλοίς, για τα οποία έγραψαν ή μίλησαν οι μεγάλοι φιλόσοφοι της ανθρωπότητας και επί των οποίων οι διάφορες απόψεις είναι σχεδόν εκ διαμέτρου αντίθετες.

Τα προβλήματα (ερωτήματα) αυτά είναι τα εξής:

1. Ποια είναι η φύση του Θεού.
2. Πνεύμα και ύλη.
3. Ποια είναι η φύση του Σύμπαντος.
4. Ποια είναι η θέση του ανθρώπου στο Σύμπαν.
5. Η ΨΥΧΗ και η αθανασία της ΨΥΧΗΣ.
6. Απιοκρατία ή ελεύθερη βούληση.
7. Ιδέες και σκέψεις και από που προέρχονται.
8. Τι είναι το καλό και το κακό.
9. Ο άνθρωπος και η διαπαιδαγώγηση.
10. Ο άνθρωπος και η πολιτεία.

Ο Διάσημος τέκτων Ragon, μια από τις μεγαλύτερες αυθεντίες επάνω σε τεκτονικά θέματα, έγραφε το 1853 στο έργο του «Ορθόδοξη Μασονία»: «Ο Τεκτονισμός βασίζεται σε τρεις θεμελιώδεις εντολές. Το τριπλό καθήκον κάθε τέκτονος είναι να μελετήσει από που έρχεται, τι είναι και που πηγαίνει. Δηλαδή να μελετήσει τον Θεό, τον Εαυτό του, και τη μελλοντική του μεταμόρφωση». Ήδη δε πριν από την έναρξη της μυήσεως, μέσα στον σκοτεινό θάλαμο, ή διασκεπτήριο ή θάλαμο των σκέψεων, ο υποψήφιος Τέκτονας συναντά ανηρητημένο σε πίνακα το ρητό «**Γνώθι σ' αυτόν**» και προϊδεάζεται για το τριπλό αυτό έργο, με το οποίο θα ασχοληθεί κατά τη φοίτηση του στα τεκτονικά εργαστήρια.

Συντάσσει την κοινωνική του διαθήκη και βρίσκεται μπροστά σε ερωτήματα στα οποία θα πρέπει με συντομία να απαντήσει. Είναι φανερό ότι αυτά θα αποτελέσουν τμήμα των διδαγμάτων της μυήσεως που πρόκειται να ακολουθήσει, αλλά και αντικείμενο των μελλοντικών του ερευνών, στα πλαίσια της άνευ ορίου έρευνας της Αλήθειας.

Τέτοια ερωτήματα που του τίθενται είναι:

Τίνα τα προς τον Θεόν καθήκοντα σου;

Τίνα τα προς τον πλησίον, (την πατρίδα και την οικογένεια);

Τίνα τα προς σεαυτόν;

Ο σκοτεινός θάλαμος, είναι ένα μικρό σκοτεινό δωμάτιο που φωτίζεται από ένα μόνο μυστηριώδες φως. Συμβολίζει το Χάος από το οποίο προήλθε το μορφικό «Είναι» της φύσεως (η τάξη δηλαδή κατά την τεκτονική φρασεολογία ή αλλιώς *Ordo ab Chao*).

Λαμβάνει γνώση των πρώτων νομών με τους οποίους συντελέσθηκε αυτό, οι οποίοι είναι:

α. Ο νόμος της κινήσεως, τον οποίο γνωρίζουμε με την έννοια του χρόνου, και που υποδηλώνεται με την κλεψύδρα (αμμόμετρο).

β. Ο νόμος της γονιμότητας, του οποίου σύμβολο είναι ο αλέκτωρ (πειτεινός).

Επάνω σε ένα τραπέζι υπάρχουν άρτος, ένα δοχείο με ύδωρ, και δύο αγγεία εκ των οποίων το ένα περιέχει άλας και το άλλο θείον (Αλχημικά σύμβολα). Επίσης υπάρχει ανθρώπινο κρανίο, στις κόγχες των οφθαλμών του οποίου τοποθετούνται δύο ηλεκτρικοί λαμπτήρες.

MEMENTO MORTUM

ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ ΘΑΛΑΜΟΣ

Τι θα μπορούσε άραγε να σημαίνει αυτό, παρά την από τον θάνατο αναγέννηση, ή ότι μετά τον φυσικό θάνατο δεν χάνονται τα πάντα; αλλά επίσης και τη μυητική αναγέννηση!

Μετά τον σκοτεινό θάλαμο ο αμύητος προετοιμάζεται για να μπει στον Ναό. Του αφαιρούνται όλα μέταλλα, γυμνώνεται το στήθος του, αφαιρείται ένα υπόδημα και τίθεται αντ' αυτού μια παντόφλα. Σε παλαιές μυήσεις έβαζαν ένα σχοινί με θηλιά στον λαιμό του μουσόμενου.

Οι άνθρωποι πιστεύουν ότι είναι ελεύθεροι επειδή δεν βρίσκονται στη φυλακή ή δεν είναι κάπου σκλαβωμένοι. Όμως εσωτερικά είναι υποχρεωμένοι να υπηρετούν τυράννους.

Αν αναλύσουν τους εαυτούς τους θα δουν ότι όλες οι επιλογές που νομίζουν ότι κάνουν ελεύθερα, στην πραγματικότητα υπαγορεύθηκαν από ορισμένες επιθυμίες, ορισμένα πάθη τα οποία κυριαρχούν μέσα μας και στα οποία δεν μπορούμε να αντισταθούμε.

Άρα, δεν πρόκειται παρά για μια απατηλή ελευθερία. Έτσι πολλοί άνθρωποι είναι σαν εκείνα τα “άλογα” που ο αγρότης τα δένει με ένα σχοινί, σαν αυτό που ο υπό μύηση φέρει στον λαιμό του, σε ένα πάσσαλο. Όσο εκείνα δεν προσπαθούν να ξεπεράσουν το όριο, είναι ελεύθερα να κινούνται, όταν όμως θελήσουν να πάνε πιο μακριά, το σχοινί τεντώνεται και τα εμποδίζει. Το ίδιο ισχύει όταν πρόκειται για την ικανοποίηση υλικών ορέξεων ή χυδαίων επιθυμιών. Οι άνθρωποι δεν αισθάνονται περιορισμένοι (δεν έχουν φραγμό), όταν όμως θελήσουν κάποτε να αγγίξουν πιο αιθέριες περιοχές, πιο πνευματικές, εκεί είναι υποχρεωμένοι να διαπιστώσουν πόσο περιορισμένοι, πόσο βαρείς και πόσο σκλάβοι είναι.

Η αληθινή ελευθερία είναι να μη μας συγκρατεί κανένα σχοινί, διότι κάθε φορά που κάποιος υπακούει σε μια κατώτερη επιθυμία, είναι σκλάβος, και στη γη δεν βλέπει κανείς παρά μόνο σκλάβους, κακόμοιρους, δυστυχημένους, να άγονται και να φέρονται δεξιά και αριστερά και να νομίζουν ότι δικαιολογούν όλες τους τις ανοησίες λέγοντας: “ήταν δυνατότερο από μένα”! Αφού ένας άνθρωπος προφέρει αυτή τη φράση, σημαίνει ότι είναι ήδη ένας σκλάβος, ότι κάποιος άλλος δηλαδή ή κάτι άλλο τον κάνει ότι θέλει.

Ένας ελεύθερος άνθρωπος δεν λέει ποτέ: “ήταν πιο δυνατό από μένα”, γιατί η φράση αυτή της συνθηκολόγησης εκφράζει μόνο σκλαβιά και αδυναμία.

Επανερχόμαστε, μετά από τη σύντομη αυτή παρένθεση, στα προτερήματα και στα ελαττώματα.

Γεννιέται λοιπόν το ερώτημα. Ποια θέση έχουν μέσα μας τα διάφορα ελαττώματα που επίσης παρατηρούμε στον εαυτό μας; Προκειμένου να αποφύγουμε και εδώ κάθε δογματισμό, ας κρίνουμε σαν καλοί διαχειριστές από το αποτέλεσμα. Τι αποτέλεσμα έχει η εκδήλωση ενός ελαττώματός μας; Η έκφραση ενός ελαττώματος, δεν έχει πάντοτε από ελαφρώς δυσάρεστα μέχρι ολέθρια αποτελέσματα; Ποιος θα μπορούσε να ισχυρισθεί ποτέ ότι με τα ελαττώματά του κατόρθωσε κάτι καλό, κάτι αξιόλογο, κάτι δημιουργικό, κάτι ωφέλιμο για τον ίδιο και για τους γύρω του;

Τι είναι το ελάττωμα; Μπορούμε να πούμε ότι είναι μία έκφραση δυσλειτουργίας του ανθρώπινου όντος. Είναι μία εκτός των προδιαγραφών του εκδήλωση, η οποία δεν έχει καμία δημιουργική σκοπιμότητα.

Αν ανατρέξουμε στην ετυμολογία του όρου ελάττωμα, διαπιστώνουμε ότι σε αυτό υπάρχει η έννοια της ελαττώσεως, της μειώσεως από κάτι. Ο άνθρωπος επομένως που κατεχεται από ελαττώματα, έχει χάσει κάτι, που ο στερημένος ελαττωμάτων άνθρωπος κατέχει.

Ποια ή ποιες είναι οι απώλειες αυτές; Κατά τι δηλαδή παρουσιάζεται πλουσιότερος ο πρωταρχικός ή αναγεννημένος άνθρωπος έναντι του σημερινού και κοινού ανθρώπου;

Αν απαντήσουμε στις ερωτήσεις αυτές θα έχουμε τον απόλυτο ορισμό του ελαττώματος!

Τα ελαττώματα, αν και παρουσιάζουν ποικιλία, εν τούτοις δεν μπορούμε να πούμε ότι διέπονται από τον Νόμο της Ανομοιότητας που προαναφέραμε, διότι δεν εναρμονίζονται μεταξύ τους και δεν μπορούν να εμφανίσουν συγκροτημένη μονάδα. Αντίθετα, τείνουν να διαιωνίζουν μία κατάσταση διαιρέσεως, διασπάσεως και ασυναρτησίας.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό των ελαττωμάτων είναι ότι τείνουν να υποδουλώσουν την ελευθερία του ατόμου. Σύρουν δια της βίας τον άνθρωπο προς την έκφρασή τους, χωρίς να του αφήνουν πολλά περιθώρια να αντιδράσει. Δεν νομίζω ότι χρειάζεται να επεκταθούμε περισσότερο. Όλοι γνωρίζουμε πόσο ψυχαναγκαστικά εκφράζεται εκείνος που βασανίζεται από το πάθος της χαρτοπαιξίας, επί παραδείγματι, ή του αλκοολισμού.

Αφού λοιπόν τα ελαττώματα:

1. **Δεν έχουν κανένα δημιουργικό αποτέλεσμα.**
2. **Αδυνατούν να εναρμονισθούν και να εμφανίσουν την ενότητα, δηλαδή μία συγκροτημένη μονάδα.**
3. **Στερούν την ελευθερία της εκφράσεως του ανθρώπου.**

Θα συμπεράνουμε ότι δεν αποτελούν στοιχεία του χαρακτήρα του. Είναι, θα λέγαμε, δυσμενείς συνθήκες που περιορίζουν την ενσυνείδητη χρήση και αξιοποίηση των ιδιαζόντων μας χαρακτηριστικών. Και μια που μιλήσαμε για «ενσυνείδητη χρήση», ήλθε η στιγμή να αναφερθούμε στη συνείδηση. Πριν όμως ασχοληθούμε με το πρόβλημα αυτό, θα δώσουμε αρχικά έναν ατελή ορισμό της «Μυήσεως» και της «Προσωπικότητας»:

«μύηση είναι μια σταδιακή αύξηση ή εξέλιξη της συνειδητότητας του ανθρώπου, συνοδευόμενη από αυστηρούς και συγκεκριμένους κανόνες ηθικής συμπεριφοράς»

«Προσωπικότητα είναι ο ιδιαίτερος χαρακτήρας κάθε ανθρώπου, σε συνδυασμό με την ενσυνείδητη αυτού ατομικότητα ή ενσυνείδητο αυτού κτίσμα»»

1. ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

Όπως όλοι γνωρίζουμε, ο άνθρωπος, όταν έρχεται στον υλικό κόσμο, δεν έχει καμία αντίληψη ή γνώση, ούτε για τον εαυτό του, ούτε για το περιβάλλον του. Δεν έχει δηλαδή καμία συνείδηση. Εδώ, στον κόσμο, αρχίζει σιγά – σιγά να αποκτά βαθμό συνειδήσεως.

Το σύνολο των ιδιαζόντων χαρακτηριστικών του, ο χαρακτήρας του δηλαδή, δεν αλλάζει.

Με την ηλικία, βέβαια, αλλάζει η έκφραση των χαρακτηριστικών του.

Αυτά καθ' εαυτά όμως παραμένουν αμετάβλητα. Εκείνο που όντως μεταβάλλεται στον άνθρωπο είναι ο βαθμός συνειδήσεώς του. Φέτος δεν έχω τον βαθμό συνειδήσεως που είχα πέρυσι. Άλλη συνείδηση έχει ένας δεκαπεντάχρονος έφηβος, άλλη ένας που βρίσκεται σε ώριμη ηλικία, χωρίς τούτο να σημαίνει ότι κατ' ανάγκη η συνείδηση είναι θέμα και μόνον χρόνου ή ηλικίας. Όταν λέμε «έχω συνείδηση αυτού του πράγματος» εννοούμε ότι το αντιλαμβάνομαι στις πραγματικές και αληθινές του διαστάσεις. Η συνείδηση δεν είναι μάθηση.

Μαθαίνω κάτι, αλλά ύστερα μπορώ να το ξεχάσω. Ενδεχομένως, αυτό που έμαθα να είναι και λανθασμένο. Η συνείδηση αφορά πάντοτε την αλήθεια. Αποκτώ συνείδηση όταν έχω ιδίαν πείρα επί ενός θέματος, όταν το έχω βιώσει ο ίδιος. Όσο λεπτομερώς κι αν μου περιγράψουν τη γεύση ενός φαγητού, κι όσες φωτογραφίες του κι αν μου παρουσιάσουν, ποτέ δεν θα μπορέσω ουσιαστικά να σχηματίσω μέσα μου την αντίληψη της γεύσεως και της μυρωδιάς του εν λόγω φαγητού, εάν ο ίδιος δεν το γευθώ. Αναλογικά, το ίδιο ισχύει για όλες τις καταστάσεις της ζωής. Συνεπώς, ο άνθρωπος, αποκτά συνείδηση διά της εμπειρίας.

Οι καρποί της εμπειρίας την οποίαν ο άνθρωπος αντλεί μέσα από το πρίσμα του χαρακτήρα του, συγκροτούν ακριβώς την ατομική του συνείδηση και αποτελούν το περιεχόμενό της.

Η ατομική συνείδηση συνεπώς είναι αποτέλεσμα μια διπλής γνώσεως (δικέφαλος αετός).

1. Αντιλαμβάνομαι και γνωρίζω το περιβάλλον
2. Αντιλαμβάνομαι και γνωρίζω τον εαυτό μου

Με την πρώτη γνώση αναπτύσσεται η εξωτερική συνείδηση, με τη δεύτερη η εσωτερική συνείδηση ή αυτεπίγνωση. Μπορούμε την πρώτη να την ονομάσουμε αντικειμενική, τη δεύτερη υποκειμενική συνείδηση. Μόνο ο άνθρωπος ανάμεσα σε όλα τα απτά όντα της δημιουργίας παρουσιάζει τη διπλή αυτή συνείδηση, ως κατευθείαν απόγονος του Θεού.

Τα υπόλοιπα όντα, σε όσα τουλάχιστον αναγνωρίζουμε συνείδηση, διαθέτουν μόνο την εξωτερική. Αναφύεται όμως εδώ το ερώτημα. Άραγε, κάθε εμπειρία προάγει τη συνείδηση;

Υπάρχουν δύο καταστάσεις, δύο κακίες, που έχουν σαν αποτέλεσμα να υποδουλώνουν τον νου του ανθρώπου, διότι διαστρέφουν το περιεχόμενο της συνειδήσεως. Είναι οι προλήψεις και οι δεισιδαιμονίες. Οι προλήψεις βάλλουν ευθέως κατά του ανθρώπινου νοητικού, γιατί το δεσμεύουν και το εμποδίζουν να ερευνησει ελεύθερα και να αποκτήσει γνώσεις για τα όσα συμβαίνουν μέσα στη φύση, αλλά και μέσα του.

Η λέξη «πρόληψη» γραμματικά παράγεται από το ρήμα «προλαμβάνω», το οποίο σημαίνει «λαμβάνω κάτι πιο πριν από άλλους». Άλλη έννοια έχει «λαμβάνω κάτι πριν από την ώρα του» και είναι έννοια χρονική. Έχει όμως και μια μεταφορική έννοια, η οποία σημαίνει «προδικάζω», δηλαδή εκδίδω την απόφαση μου πριν της ώρας της, χωρίς να κάνω τη εξέταση που πρέπει.

Πρόληψη λοιπόν σημαίνει εκείνο το οποίο προσλαμβάνω και παραδέχομαι προκαταβολικά, χωρίς να κάνω την απαραίτητη εξέταση εκείνου που δέχομαι.

Εκείνο που χαρακτηρίζει και τις δύο αυτές καταστάσεις είναι η διάρκεια. Διότι αυτός που κατατρέχεται από προλήψεις και δεισιδαιμονίες, μπορεί από τότε που γνώρισε τον εαυτό του μέχρι τον θάνατό του, να κατατρέχεται από τις ελαττωματικές αυτές καταστάσεις.

Οι δεισιδαιμονίες έχουν το εξής χαρακτηριστικό. Περιέχουν τον φόβο, έχουν σαν βάση τον φόβο. Άλλωστε και η ετυμολογία της λέξεως είναι από το ρήμα δέδια – δαίμονα = φοβούμαι τον δαίμονα. Σχηματίζονται δε αβασάνιστα και χωρίς εξέταση, και μεταδίδονται από γενιά σε γενιά. Μια δεισιδαιμονία μπορεί να μαστίζει ένα λαό ολόκληρο, μια φυλή ολόκληρη επί εκατονητατηρίδες. Είναι ιδέες που σχηματίζονται από το συναίσθημα, διότι δεν εισέρχεται στη μέση η λογική. Γι' αυτό έχουν το χαρακτηριστικό ότι είναι τυφλές.

Αν καταβληθεί από «μορφωμένους» ανθρώπους κάποια θεληματική προσπάθεια, μπορεί να αποβληθούν με τη χρήση της λογικής και την ύπαρξη της ικανότητας σωστής κρίσεως. Δυστυχώς όμως και αυτό δεν αποτελεί κανόνα. Πολλές φορές βλέπουμε και μορφωμένους, οι οποίοι μαστίζονται από αυτές τις δεισιδαιμονίες.

Περισσότερα για τον μηχανισμό σχηματισμού τους, θα αναλυθούν στο κεφάλαιο των στοιχειακών ή κατά τον Ιησού Χριστό «πνευμάτων αλάλων και κωφών», που στερούνται λογικής.

Από όσα έχουμε αναφέρει μέχρι τώρα, προκύπτει το συμπέρασμα, που επαληθεύεται από την πραγματικότητα, ότι κάθε άνθρωπος εκφράζεται και ενεργεί μέσω δύο διαφόρων (ας επιτραπεί η έκφραση) διαύλων ή καναλιών.

1ον. Αφ' ενός με την ενσυνείδητη, έλλογη (ορθού Λόγου), ελεύθερη και δημιουργική χρήση των δυνατοτήτων που του προσφέρουν οι τρεις του υποστάσεις.

2ον. Αφ' ετέρου με την άλογη, αυθαίρετη, άμετρη και βεβιασμένη χρήση αυτών, πράγμα που ακριβώς συνιστά την κατάσταση της ελαττωματικότητας.

Όποτε ο άνθρωπος εκφράζεται μέσω του πρώτου «διάυλου», καταξιώνει τον εαυτό του και προάγει τη συνείδησή του. Όποτε εκφράζεται με την ελαττωματικότητα, αρνείται την ίδια του τη φύση ως πνευματικού όντος και συσκοτίζει τη συνείδησή του.

Και αυτό είναι κάτι που επαληθεύεται από την πραγματικότητα, τη στιγμή που και οι δύο αυτοί «διάυλοι» χαρακτηρίζονται από μία προοδευτική διαβάθμιση, ο μεν πρώτος από τη χλιάρτητα μέχρι τη φώτιση, ο δε δεύτερος, από τη χλιάρτητα μέχρι την αποκτήνωση.

Μπορούμε λοιπόν να πούμε ότι «Συνείδηση είναι το απόσταγμα Αληθείας που αφήνει η ζωή στον άνθρωπο, καθώς αυτός ενεργεί υπό το πρίσμα του ιδιαίτερου χαρακτήρα του».

Αυτός ο συνδυασμός **συνειδήσεως αφ' ενός και χαρακτήρα αφ' ετέρου** αποτελεί την Προσωπικότητα του Ανθρώπου. Η Προσωπικότητα δηλαδή είναι κάτι που δημιουργεί ο ίδιος ο

άνθρωπος, καθώς αποκτά συνείδηση. Και προς Θεού ο όρος προσωπικότητα, όπως επακριβώς τον καθορίσαμε, να μην συγγέεται με την κοινωνική διάσταση καταξιώσεως, που δίνουμε συνήθως σε ανθρώπους, από τα αξιώματα ή τις περίοπτες θέσεις που κατέχουν.

Τα όσα αναφέραμε μέχρι στιγμής, μπορούν να συνοψισθούν στα εξής σημεία:

Ο άνθρωπος (ή ΕΓΩ), συγκροτείται από τρεις διακεκριμένες αρχές: το σώμα, την ψυχή (ψυχικό σώμα) και το πνεύμα.

Κάθε άνθρωπος φέρει εκ γενετής έναν μοναδικό και ανεπανάληπτο ιδιάζοντα χαρακτήρα (οφείλεται σε λόγους κληρονομικούς – προγονικούς – πλανητικούς – στον Νόμο του αντιπεπονθώτος, καθώς και σε άλλους παράγοντες)

Τη διαφορετικότητα των ανθρώπων διέπει ο Νόμος της Ανομοιότητας, ο οποίος έχει σαν στόχο την **αμοιβαία και αρμονική συνεργασία των ανόμοιων** και δι' αυτής την εμφάνιση μίας συγκροτημένης μονάδας.

Τα ελαττώματα δεν διέπονται από τον Νόμο της Ανομοιότητας, αφού αδυνατούν να εναρμονισθούν και να εμφανίσουν μία συγκροτημένη μονάδα.

Προάγοντας τη συνείδησή του, ο άνθρωπος δημιουργεί την Προσωπικότητά του.

2. ΟΙ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΥΠΟΣΤΑΣΕΩΝ

Ας δούμε τώρα ποιες ακριβώς δυνατότητες παρέχουν στη συνείδηση οι τρεις υποστάσεις του ανθρώπου – δηλαδή το σώμα, η ψυχή και το πνεύμα.

Οι ενεργητικές δυνάμεις ή ικανότητες του σώματος είναι οι εξής τρεις:

1^{ον} Οι πέντε αισθήσεις. 2^{ον} η κίνηση και 3^{ον} η ομιλία.

Δια μέσου των πέντε αισθήσεων σχηματίζονται οι εντυπώσεις στο υλικό σώμα, καθώς ο εξωτερικός κόσμος αποτελεί πηγή ερεθισμάτων για τις αισθήσεις. Με την κίνηση και την ομιλία, το ανθρώπινο ον υλοποιεί τις αποφάσεις του στον εξωτερικό κόσμο.

Με άλλα λόγια, οι πέντε αισθήσεις, η κίνηση και η ομιλία είναι οι ικανότητες εκείνες, με τις οποίες το ανθρώπινο ον αφενός μεν προσλαμβάνει εντυπώσεις απ' έξω, αφετέρου δε ενεργεί προς τα έξω. Η ψυχή χαρακτηρίζεται κατ' εξοχήν από μία ευπάθεια. Κάθε ερέθισμα την εισάγει σε μία ιδιαίτερη κατάσταση. Κατ' αυτόν τον τρόπο μεταβιβάζονται στο πνεύμα τα ερεθίσματα του σώματος, καθώς και στο σώμα οι επιταγές του πνεύματος. Πάνω σ' αυτό όμως δεν θα επεκταθούμε προς το παρόν περισσότερο.

Το πνεύμα του ανθρώπου, όπως φαίνεται, κατέχει τρεις ενεργητικές δυνάμεις ή ικανότητες:

1ον) τη **Φαντασία**. 2ον) τη **Θέληση** και 3ον) την **Πίστη** (ιδιότητα που οδηγεί στο ενεργείν).

Η Φαντασία δεν πρέπει να συγχέεται με την κοινή έννοια της φαντασιώσεως που δίνουν συνήθως στον όρο οι άνθρωποι, αλλά με την Πνευματική Σύλληψη – αρετή του Πνεύματος.

Με τη Φαντασία αναπαριστάνουμε όσον το δυνατόν σαφέστερα και τελειότερα στη διάνοια μας, την εικόνα εκείνου που θέλουμε να πράξουμε ή να επιτύχουμε.

Με τη Θέληση ισχυροποιούμε την επιθυμία μας αυτή, και με την πίστη ενεργοποιούμε τόσο τη Φαντασία, όσο και τη θέληση για την επιτυχία του επιδιωκόμενου σκοπού.

Ας φέρουμε ένα απλό καθημερινό παράδειγμα:

- Ο ιδιοκτήτης, ο κύριος, συλλαμβάνει την ιδέα της κατασκευής ενός σπιτιού.
- Ο μηχανικός κάνει τις απαραίτητες μελέτες, ξεδιπλώνοντας την αρχική ιδέα και προσδιορίζει το πώς ακριβώς θα υλοποιηθεί.
- Τέλος, ο εργολάβος με το ανθρώπινο κατασκευαστικό δυναμικό εκτελεί το έργο.

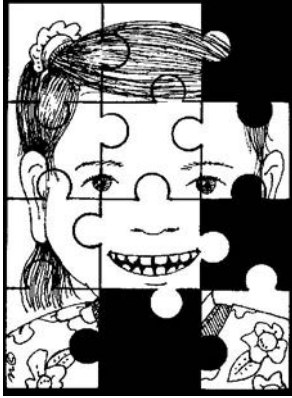
Μέσω των τριών αυτών αρετών ή ικανοτήτων, της Φαντασίας, της Θελήσεως και της Πίστewος, ο άνθρωπος πραγματοποιεί κάθε του έργο στο κοσμικό επίπεδο.

Οι ικανότητες αυτές του πνεύματος, της ψυχής και του σώματος είναι εργαλεία.

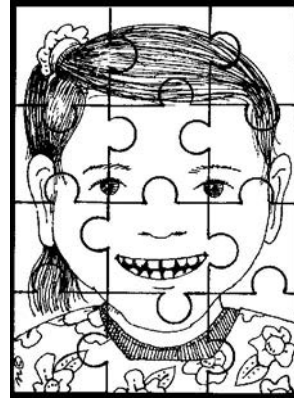
Μπορούν να χρησιμοποιηθούν τόσο για Καλό, όσο και για κακό. Από τι εξαρτάται η καλή ή κακή χρήση των εν λόγω εργαλείων; **Από τη συνείδηση του ανθρώπου.** Και μάλιστα, εξαρτάται από το κατά πόσον ο άνθρωπος θα θελήσει να θέσει τη διάνοιά του στη δικαιοδοσία και διακριτικό ψίθυρο της συνειδήσεώς του. Γιατί η συνείδηση αφορά πάντοτε και αποκλειστικά το Καλό και το Αληθές, ενώ η λογική, που διέπει τη διάνοια, έχει την ικανότητα να επιχειρηματολογεί ακόμη και εναντίον του Καλού και της Αλήθειας, προβάλλοντας πάντοτε λογικές ή λογικοφανείς δικαιολογίες.

Θα πρέπει λοιπόν ο άνθρωπος να αφουγκράζεται σε κάθε του βήμα τον διακριτικότατο ψίθυρο της Φωνής της Συνειδήσεώς του και να έχει το θάρρος, την ευθύτητα και την τιμιότητα να υιοθετεί πάντοτε το ορθό. Αυτά είναι περίπου όσα μπορούμε να αντιληφθούμε για τον άνθρωπο, σε μια πρώτη θεώρηση. Ενδεχομένως να τεθεί το ερώτημα. Άραγε θα πρέπει να θυμόμαστε όλα τα παραπάνω, προκειμένου να κατορθώσουμε να τα αξιοποιήσουμε; Δεν είναι λιγάκι πολύπλοκη μία τέτοια προσέγγιση; Πράγματι, σχεδόν τίποτε από τα παραπάνω δεν χρειάζεται να θυμόμαστε. Αρκεί σιγά – σιγά, με την αυτοπαρατήρηση, να αποκτήσουμε την ικανότητα να τα διαπιστώνουμε στον εαυτό μας. Αυτό είναι εφικτό. Ένα όμως απ' όσα αναφέραμε είναι τόσο σημαντικό, που δεν πρέπει ποτέ να φεύγει από τον νου μας. Και αυτό δεν είναι άλλο από τον Νόμο της Ανομοιότητας που αναφέραμε. Η Ανομοιότητα είναι ο βαθύτερος λόγος που ο άνθρωπος, ήδη από την άγρια κατάσταση, προσπαθεί να ζήσει σε κοινωνία. Γνωρίζει ενδόμυχα ότι για να επιβιώσει, οφείλει να αλληλοσυμπληρωθεί. Προκειμένου να κάνουμε αυτό περισσότερο φανε-

ρό, θα φέρουμε το παράδειγμα του παιδικού παιχνιδιού, του γρίφου της κατακερματισμένης εικόνας, της οποίας το κάθε τεμάχιο πρέπει να τοποθετηθεί στην κατάλληλη θέση.

ΕΛΛΙΠΗΣ ΕΙΚΟΝΑ

ΠΛΗΡΗΣ ΕΙΚΟΝΑ

Όταν όλες οι ανόμοιες μεταξύ τους ψηφίδες μπουν στη σωστή τους θέση, τότε εμφανίζεται κάτι άλλο, ανώτερο, που μέχρι τότε ήταν αόρατο. Οι ψηφίδες δεν έχουν άλλον λόγο υπάρξεως, παρά μόνον την ένταξή τους στη Μονάδα της ευρύτερης εικόνας.

Πώς λοιπόν μπορεί να κατορθωθεί αυτό το γιγάντιο έργο της αμοιβαίας και αρμονικής συλλειτουργίας όλων των ατόμων σε ένα ενιαίο σύνολο; Το Κλειδί είναι ένα. Είναι γνωστό και αποκαλύφθηκε στον άνθρωπο προ δύο χιλιάδων ετών, και όχι μόνον.

Δεν είναι άλλο από την Αγάπη. Είναι εκείνη που διά των Πολλών εμφανίζει το Έν. Η **Αγάπη** δεν είναι απλώς ένα συναίσθημα, αν και ο άνθρωπος τη βιώνει ως τέτοιο.

Η Αγάπη είναι η μεγάλη ενοποιός δύναμις του Παντός, κάτι που θα διαπιστώσουμε στο κεφάλαιο που θα ασχοληθούμε με την κοσμογονία. Είναι εκείνη που συνέχει τα πάντα, τα φέρει σε επαφή, σε επικοινωνία. Είναι εκείνη που συσχετίζει και εναρμονίζει.

Βλέπουμε λοιπόν στον Τεκτονισμό προς το τέλος της τρίτης δοκιμασίας της μύθεως του Μαθητού (δοκιμασία δια του πυρός) να αναγράφεται:

- **Κύριε, αι φλόγες οίτινες περιέβαλον υμάς, επεράτωσαν τας δοκιμασίας.**
- **Είθε αυται να θερμάνουν την καρδίαν υμών εν τη προς τον πλησίον αγάπη.**
- **Είθε εις το μέλλον η αγάπη να πρωτοστατεί παντός λόγου και παντός έργου υμών.**

Όταν η Αγάπη ανθίσει στους κόλπους της Ανθρωπότητας, τότε αυτή θα εμφανισθεί σαν κάτι άλλο από εκείνο που μέχρι τώρα φανταζόμαστε ή αντιλαμβανόμαστε για τον άνθρωπο. Θα συνειδητοποιήσουμε την αληθινή έννοια των λόγων που μας λέγει ο Ιησούς Χριστός: «απεκρίθη προς αυτούς. Δεν είναι γραμμένο στον Νόμο σας, εγώ είπα ότι είσθε Θεοί;» (Ιωάν, 10.34). Η Ανομοιότητα είναι ακριβώς η υπόμνηση της Αγάπης.

Ένας από τους βασικούς σκοπούς της μύησης είναι να καταστήσει τον άνθρωπο Ισχυρό και Ελεύθερο. Σε αυτό δυστυχώς ο τρόπος λειτουργίας των κοινωνιών δρα ανασταλτικά.

Ας δούμε όμως πως διαμορφώνεται η προσωπικότητα του ανθρώπου από την αρχαιότητα μέχρι τις μέρες μας και συγκεκριμένα το «ενσυνείδητο αυτού κτίσμα», η συνείδηση.

Η προσωπικότητα του κάθε ανθρώπου, η οποία στα πλαίσια της αμοιβαιότητας, βάσει του προαναφερθέντος νόμου της ανομοιότητας θα έπρεπε να εκδηλώνεται και να συνεργάζεται με τις προσωπικότητες των άλλων ανθρώπων, εμφανίζει ορισμένα ελαττωματικά στοιχεία.

1. Παρουσιάζει μεγάλες αποκλίσεις στο θέμα της Ισχύος της, η οποία πάλι εξαρτάται από την πείρα του ατόμου.
2. Εκδηλώνεται περισσότερο ή λιγότερο, γεγονός που οφείλεται στο ελεύθερο ή όχι περιβάλλον στο οποίο το άτομο μεγαλώνοντας μορφώθηκε.

Γνωρίζουμε από πείρα ότι παρόλο που κάθε άνθρωπος έχει τον ιδιαίτερο του χαρακτήρα, υπάρχουν εντούτοις χαρακτήρες **ισχυροί**, χαρακτήρες **αμφίβολοι** ή τελειώς **παθητικοί**.

Και οι μιν πρώτοι έχουν πάντα διαμορφωμένη γνώμη και δικό τους τρόπο που σκέπτονται, οι δεύτεροι αμφιρρέπουν και διστάζουν αιωνίως, τόσον όσον αφορά τι γνώμες τους επάνω σε οποιοδήποτε ζήτημα, όσον και στην καθόλου εκδήλωση τους, οι δε τελευταίοι συνεχώς παρσύρονται από τις γνώμες των άλλων χωρίς να εκδηλώνουν καμία πνευματική δραστηριότητα, καμία ψυχική προτίμηση. Εκείνο που τους διακρίνει από τους υπόλοιπους ανθρώπους είναι η σωματική τους διάπλαση, αλλά και αυτήν ακόμη προσπαθούν ασυνείδητα να την κάνουν άχρωμη, μιμούμενοι τις κινήσεις και τον τρόπο που συμπεριφέρονται οι άλλοι.

Η εκδήλωση της προσωπικότητας κατά τους βαθμούς αυτούς, έχει σχέση με την πείρα του ατόμου. Όταν δε λέμε «πείρα» δεν έχουμε υπόψη μας την κοινή και μάλλον συμβατική εκείνη έννοια την οποία ο κόσμος έχει γι' αυτήν. Πείρα δεν είναι μόνο τα διάφορα γεγονότα της ζωής και τα περισσότερο ή λιγότερο δυσάρεστα ή ευχάριστα διδάγματα που απορρέουν από αυτά.

«Πείρα είναι η προσπάθεια των αισθήσεων μας για να επιτύχουν την επαφή μεταξύ του αντικειμενικού κόσμου και της συνειδήσεως μας ώστε να αποκτήσει (η συνείδηση) τη γνώση οιοδήποτε αντικειμένου ή ζητήματος, το οποίο θα πέσει στον λογικό μας έλεγχο».

Η πείρα συνεπώς είναι γνώση, και μάλιστα γνώση που αποκτάται μέσω της προσπάθειας και της εργασίας μέσω των ατομικών μας ιδιοτήτων, υλικών, ψυχικών και πνευματικών.

Με την πείρα καθίσταται εφικτό να μορφώσουμε, να εκφράσουμε, να υποστηρίξουμε ή να απορρίψουμε ορισμένη γνώμη, επί των γνωστών μας πραγμάτων και ζητημάτων.

Εδώ πρέπει να επισημάνουμε ότι ο κοινώς μορφωμένος άνθρωπος δεν είναι απαραίτητα και ο πεπειραμένος σύμφωνα με τα εκτεθέντα. Διότι η μόρφωση είναι μεν καλή και ωφέλιμη στον άνθρωπο που είναι συνηθισμένος να σκέπτεται, να παρατηρεί και να μορφώνει ο ίδιος γνώμη για ότι διδάσκεται. Είναι όμως βάρος και ανωφελής και δεν βοηθά στην ισχύ της προσωπικότητας τού ανθρώπου ο οποίος παραδέχεται τα πάντα, διότι τα διδάχθηκε ή διότι απλώς τα πιστεύουν οι άλλοι. Η μέσα από την πείρα όμως αποκτημένη ισχυρή προσωπικότητα πρέπει και να εκδηλώνεται, αλλιώς παραμένει άχρηστη και κινδυνεύει να χάσει την Ισχύ την οποία με κόπο απέκτησε. Ο δεύτερος παράγων που αναφέραμε η εκδήλωση της προσωπικότητας, εξαρτάται από το ελεύθερο ή μη περιβάλλον στο οποίο το άτομο μορφώθηκε. **«Περιβάλλον εννοούμε την ψυχική και πνευματική εκείνη ατμόσφαιρα, η οποία δημιουργείται σε ορισμένο σύνολο ανθρώπων και εκδηλώνεται με ορισμένους και στερεότυπους τρόπους του αισθάνεσθαι και του σκέπτεσθαι»**

Έτσι περιβάλλον μπορεί να χαρακτηριστεί η οικογένεια, η κοινωνική μας τάξη, η φυλή μας, η θρησκεία μας, ο εθνικός μας θεσμός, καθένας των οποίων εκδηλώνεται κατά τον δικό του συνολικό τρόπο, οπότε έχουμε ορισμένες συνήθειες και παραδόσεις οι οποίες αναγκαστικά ασκούν πάνω μας εξαιρετική επίδραση. Διότι οι συνολικοί αυτοί οργανισμοί έχουν μορφώσει ορισμένες αντιλήψεις πάνω σε ζητήματα γενικού ενδιαφέροντος, τις οποίες και εμείς ασυναίσθητα παραδεχόμαστε καθότι μας εμφυσούνται από την παιδική ηλικία.

Όταν δε ανδρωθούμε, και αποκτήσουμε δική μας γνώμη πάνω σ' αυτά τα ζητήματα, δυσκολευόμαστε παρά πολύ να την εκφράσουμε διότι έζησαν και ανδρώθηκαν μέσα μας οι πεποιθήσεις του περιβάλλοντος τις οποίες εκ των υστέρων ευρίσκουμε αδικαιολόγητες.

Γι αυτόν ακριβώς τον λόγο συναντούμε ανθρώπους που σκέπτονται και αισθάνονται λογικά και ορθά αλλά δεν εκδηλώνονται, διότι η κοινή γνώμη του περιβάλλοντος είναι διαφορετική. Έτσι η εκδήλωση της προσωπικότητας εξαρτάται κατά πολύ από το περιβάλλον στο οποίο μορφώθηκαμε. Και αν με το περιβάλλον αυτό είναι απολυταρχικό, φανατικό και συντηρητικό, και δεν αφήνει καμία πόρτα ανοικτή προς την πρόοδο και τη λογική μεταρρύθμιση, αναγκαστικά κληρονομούμε τις τάσεις αυτές και έτσι παρεμποδίζεται η τόσο απαραίτητη στα πλαίσια του νόμου της ανομοιότητας εκδήλωση της προσωπικότητας μας. Αν πάλι το περιβάλλον είναι ελεύθερο, προοδευτικό και αχρωμάτιστο, τότε πολύ ευκολότερα εκδηλώνουμε την προσωπικότητα μας, όταν τη μορφώσουμε και την ενδυναμώσουμε.

Οι καταστάσεις αυτές περιγράφονται στον τεκτονισμό σαν «μέταλλα» τα οποία φέρουμε επάνω μας. Όταν δε αρχίζουν οι εργασίες, και εισερχόμαστε μέσα στον Ναό (δηλαδή μέσα στον ίδιο μας τον εαυτό) χρησιμοποιούμε τη φράση: «αφήσαμε τα μέταλλα προ της θύρας του Ναού», κατάσταση απαραίτητη για τα πρώτα στάδια της μύησης. Με την κοινωνική μας

διαθήκη υφιστάμεθα μια αναγέννηση και ένα συμβολικό θάνατο στις καταστάσεις αυτές της περασμένης ζωής οι οποίες ταλανίζουν την εξωτερική κοινωνία. Πέραν δε από αυτό μπορούμε να αναφέρουμε και τα εξής:

Η ύπαρξη και η συνήθης οχλαγωγία της Ζωής (οι θόρυβοι των συμβολικών περιοδειών), η πάλη και η σύγχυση, που αργά ή γρήγορα δένουν τη συνείδηση με πολλαπλά δεσμά σε μια μη εξελίξιμη νηπιακή και συναισθηματική στάση προς τη ζωή, δημιουργεί ανησυχία και βαθιές καταστάσεις φόβου. Συντηρούμε φόβους για την επαύριον και για το απροσδόκητο. Ο φόβος και η ανησυχία δημιουργούν από νωρίς στη ζωή αυτοματισμούς (υποσυνειδητες τυποποιημένες αντιδράσεις), πίεση και καταναγκαστικές συμπεριφορές που θα μπορούσαμε να ονομάσουμε **συρρίκνωση της σφαίρας της συνειδήσεως**. Δημιουργείται συνεπώς μια αθέλητη συστολή του ΕΓΩ από συνήθεια, αντί για μια αποδοχή του οτιδήποτε μπορεί να εμφανισθεί στη ζωή, με ανοικτή καρδιά.

Συνεχιζόμενη επί μακρόν αυτή η στάση, μεταλλάσσεται σε **Νοητική ακαμψία**, σε μια κλειστή και κρυσταλλοποιημένη άποψη συνειδήσεως, «ευχαριστημένη» και ρηχή, στην οποία καμία περαιτέρω αύξηση δεν είναι δυνατή. Την κατάσταση αυτή συμβόλιζαν οι Αλχημιστές με το μέταλλο του Μολύβδου (Κρόνος που έτρωγε τα παιδιά του – μαύρο χρώμα) και τον οποίον προσπαθούσαν να μετατρέψουν – μεταστοιχειώσουν σε Χρυσό (Ήλιο), δηλαδή σε Αφυπνισμένη – Αναγεννημένη Συνείδηση. Αυτός είναι ο λόγος που ο υπό μύηση συντάσσει την Κοινωνική του διαθήκη, διότι θα πεθάνουν μέσα του οι προηγούμενες αντιλήψεις που έχει για τη ζωή. Για να υπάρξει διαύγεια κατανοήσεως πρέπει ο νους να είναι ελεύθερος και όχι δεσμευμένος από τις χθεσινές πράξεις. Επομένως πρέπει να υπάρχει συνεχής απόσπαση από το παρελθόν. Αυτό αποτελεί πραγματικό άθλο, διότι ένα από τα δυσκολότερα πράγματα είναι η απελευθέρωση του νου από την ιδέα του παρελθόντος. Το παρελθόν και το μέλλον δεν περιέχουν τη ζωή. Περιέχουν την ανάμνηση της ζωής και την ελπίδα της ζωής, αλλά και τα δύο δεν περικλείουν τη ζωή. Το παρελθόν δεν μπορεί να ξαναρθεί, και το μέλλον είναι απρόβλεπτο. Ζούμε με την ανάμνηση της νεότητας με την ανάμνηση πραγμάτων που υπήρξαν, είτε με την εικόνα του αύριο. Ζούμε μια ζωή βαθμιαίας παρακμής και βαθμιαίου μαρασμού. Αν δεν πεθάνουμε για το παρελθόν, για κάθε τι τού χθες, τότε ο νους είναι ακόμη σκλαβωμένος στις επιθυμίες του, στις λαχτάρες του, στις σκιές της μνήμης, στους προκαθορισμούς του και έτσι δεν υπάρχει πνευματική διαύγεια.

Ο Ιησούς, τους ανθρώπους που ζουν με αυτό τον τρόπο τους αποκαλούσε νεκρούς. «*ἄφες τοὺς νεκροὺς θάψαι τοὺς ἑαυτῶν νεκρούς*» (Ματθαίος κεφ. 8-22). Ο σκοτεινός θάλαμος αναπαριστά πολύ καλά την όλη αυτή συνειδησιακή (μαύρη) κατάσταση στην οποία έχει περιπέσει το Εγώ, η οποία αναγκαστικά μια και δεν διαθέτουμε τίποτε άλλο, θα αποτελέσει το υλικό (πρώτη ύλη – *prima materia* – το Χάος) πάνω στο οποίο και με το οποίο θα εργασθούμε. Ας δού-

με μια σχετική με το θέμα μας επισήμανση, που εμφανίζεται στον διάκοσμο του Ουρανού του Ναού τον οποίο έχουμε ήδη περιγράψει, και που είναι σχετική με τον Αλχημικό συμβολισμό. Παρατηρούμε τα εξής. Ο Ήλιος και η Σελήνη δεν βρίσκονται στο υποτιθέμενο τμήμα του ουράνιου θόλου, αλλά στο κατακόρυφο τοίχο της Ανατολής (Δεβίρ). Οι πλανήτες-Θεοί, Κρόνος, Δίας, Αφροδίτη και Άρης εμφανίζονται στην οροφή του κυρίως Ναού. Ο πλανήτης Ερμής απουσιάζει παντελώς. Λαμβάνοντας υπόψη ότι τίποτε στον Τεκτονισμό δεν πρέπει να λαμβάνεται με την κυριολεκτική του μορφή, αντιλαμβανόμαστε ότι οι πλανήτες είναι συμβολικές παραστάσεις που δεν έχουν καμιά σχέση με τα ουράνια σώματα του στερεώματος. Ο Ερμής ήταν ο αγγελιαφόρος των Θεών, σε όλες δε τις συμβολικές περιόδους κατά τη μύηση του μαθητή, ο υποψήφιος σαν αφετηρία έχει τον μεταξύ των δύο στηλών χώρο. Στέκεται μεταξύ Πνεύματος (στήλη **J.:**), και ύλης (στήλη **B.:**), δηλαδή μεταξύ Ουρανού και Γης, όπως ακριβώς ο Θεός Ερμής.

Όπως φαίνεται τον ρόλο του Ερμή παίζει ο Μυούμενος που βρίσκεται στο κέντρο της μεσαίας στήλης και ο οποίος πρέπει να αναπτύξει ικανότητες και δυνάμεις που κρύβονται κάτω από το συμβολικό όνομα των Πλανητών-Θεών. Όσοι έχουν εμβαθύνει στη Μύηση, στην Ερμητική επιστήμη και στην Kabbalah θα έχουν διαπιστώσει ότι μικροκοσμικά (στον άνθρωπο), οι πλανήτες συμβολίζουν καταστάσεις και αρετές του Όντος.

Σε κάθε πλανήτη – Θεό αντιστοιχεί ένα μέταλλο, όπως φαίνεται στον παρακάτω πίνακα.

Μακροκοσμικά (στο σύμπαν) οι λεγόμενοι ΘΕΟΙ – πλανήτες δεν είναι τίποτε άλλο από δυνάμεις που και αυτές δεν είναι τίποτε άλλο από συνδυασμούς των στοιχειακών ιδιοτήτων των τεσσάρων στοιχείων ΠΥΡΟΣ – ΥΔΑΤΟΣ – ΑΕΡΟΣ και ΓΗΣ. Δηλαδή τα ονομαζόμενα Πυρ, Αήρ, Ύδωρ και Γη, (περιόδους της μύησης), δεν είναι στην πραγματικότητα ο Αέρας, το Πυρ το Νερό και η Γη του φυσικού τύπου που όλοι ήμαστε συνηθισμένοι.

Για να τα κατανοήσουμε πρέπει να κάνουμε μια ριζική αλλαγή στον κοινό τρόπο σκέψης και να αρχίσουμε να Σκεφτόμαστε πραγματικά!

Τα στοιχεία που αποκαλούμε ΑΕΡΑ, ΠΥΡ, ΓΗ και ΥΔΩΡ αντιπροσωπεύουν Ποιότητες, και όχι φυσικά πράγματα. Το φυσικό Σύμπαν είναι κατασκευασμένο από τις Ποιότητες αυτές. Ποιότητα είναι η εσωτερική υπόσταση ενός πράγματος – με την έννοια της αξίας του – και σε αντιδιαστολή προς την ποσότητα. Αλλά τι μπορεί αυτό να σημαίνει;

Κάθε τι που υπάρχει στο Σύμπαν είναι αποτέλεσμα κινήσεως – δονήσεως – κραδασμού.

Τα στοιχεία είναι Δονητικές καταστάσεις – Αρετές του Αιθέρα (όχι της επιστήμης).

(Αρετή = ικανότητα για την εκτέλεση του έργου που αρμόζει στο κάθε τι)

- ΠΥΡ = ικανότητα της διαστολής – επεκτάσεως – (μέλλον-συνείδηση) **Ήλιος**
- ΥΔΩΡ = ικανότητα της συστολής – συμπυκνώσεως – (παρελθόν-υποσυνείδητο) **Σελήνη**
- ΑΗΡ = ικανότητα της κινητικότητας – (Παρόν – ζωή) **Ερμής**

- ΓΗ = αδράνεια – σταθερότητα (μέσον εκδηλώσεως των λοιπών – μορφή) **Γη**

Το σύμβολο του Ερμή (♃) αποτελείται από τη Σελήνη, με τον Ήλιο από κάτω, που εκφράζονται μέσω της Γης που συμβολίζεται από τον σταυρό (σμαράγδινος πίνακας).

Ο Ήλιος συμβολίζει το Πυρ. Η Σελήνη συμβολίζει το ύδωρ. Ο Ερμής συμβολίζει το ΠΥΡΩΔΕΣ ΥΔΩΡ, κάτι που εκ πρώτης όψεως φαίνεται αντίθετο και οξύμωρο. Το Πυρ = διαστολή – επέκταση και το Ύδωρ = συστολή – συμπίκνωση. Η φωτιά όταν επενεργεί στο Νερό, ή όταν η επέκταση επενεργεί στη συμπίκνωση, μπορεί να περιγράψει σαν μια δύναμη που επενεργεί πάνω σε μια δύναμη εν ισχύει. Ή με άλλα λόγια να κάνουμε κάτι να εκπηγάσει μέσα από κάτι που βρίσκεται εν δυνάμει – εν υπνώσει (όπως το φυτό που βρίσκεται εν δυνάμει μέσα στον σπόρο και με τις κατάλληλες συνθήκες αναπτύσσεται ο σπόρος και παράγεται το φυτό). Η περιγραφή αυτή ταιριάζει στο ανθρώπινο Πνεύμα.

Το ανθρώπινο Πνεύμα με τη δυνατότητα της μνήμης που διαθέτει (φύσης του παρελθόντος – Ύδωρ – συμπίκνωση) και των δυνατοτήτων του να κάνει κάτι συνδυάζοντας τη γνώση του παρελθόντος, (η οποία είναι μια δυναμικότητα – μια κατάσταση εν δυνάμει), παράγει σκέψεις – νοητικά κατασκευάσματα που στη συνέχεια τα υλοποιεί (φύση μελλοντική – Πυρ – επέκταση), ή εξαγάγει συμπεράσματα πάνω στην κρυμμένη φύση των πραγμάτων (ύδωρ–συμπύκνωση) και λέμε ότι βρίσκει την Α-λήθεια (α = στερητικό και λήθη = λησμονιά) γεγονός που τον οδηγεί στην απόκτηση συνειδήσεως. Κατά συνέπεια ο Ερμής = ο Μυούμενος, χρησιμοποιώντας το Κηρύκειο αφυπνίζει δυνάμεις ή αν θέλετε επεκτείνει το συνειδησιακό του επίπεδο γινόμενος αγγελιοφόρος, ή κανάλι, των Θεών. Με άλλα λόγια γίνεται σκευός και εκφραστής νέων αγνώστων δυνάμεων και ιδιοτήτων, που αποδίδονται συνήθως με το όνομα Θεϊκές, και συμβολίζει τον φορέα της αφυπνισμένης συνείδησης του Εγώ, όπως προηγουμένως αναφέρθηκε.

Οι Αρχαίοι παραδέχονταν την ύπαρξη επτά πλανητών που, κατά την άποψη τους, δεν ήταν παρά επίπεδα ή ιδιότητες της παγκόσμιας δύναμης (ή, Παγκοσμίας ψυχής). Έστω και αν υπήρχαν χιλιάδες πλανήτες στο ηλιακό μας σύστημα, αυτό δεν θα άλλαζε καθόλου τον τρόπο εκδήλωσης του αστρικού Φώτος. Αυτές οι διαφορετικές όψεις του αστρικού ρευστού έχουν πάρει τα ονόματα πλανητών που προέρχονται από μια παλιά γραφή και μια επιστήμη πολύ αρχαία. Διακοσμούν δε την οροφή και τον τοίχο της Ανατολής του Τεκτονικού Ναού

Οι Επτά Πλανήτες

- ♄ ΚΡΟΝΟΣ (Μόλυβδος): Συνθετικό σύμβολο της αμορφολόγητης (τραχειάς) πνευματικής φύσεως.
- ♃ ΔΙΑΣ (Κασσίτερος): Νόηση και ιδιαιτέρως η Μνήμη
- ♁ ΑΦΡΟΔΙΤΗ (Χαλκός): Συναίσθημα, αίσθημα, πάθος

- δ. ♂ ΑΡΗΣ (Σίδηρος): Θέληση
ε. ♃ ΕΡΜΗΣ (Υδράργυρος): Νευρική δύναμη, Ζωικότητα, φορέας της συνειδήσεως
στ. ☾ ΣΕΛΗΝΗ (Αργυρος): Το Υποσυνείδητο – που είναι ετερόφωτο και φωτίζεται από το φως του Ήλιου, (το ΕΓΩ)
ζ. ☉ ΗΛΙΟΣ (Ήλιος): Συνείδηση, το αναγεννημένο ΕΓΩ (Χιράμ, Διόνυσος)

Ας μη μας διαφεύγει ότι η ηλικία του Διδάσκου κατά την τεκτονική ορολογία είναι επτά (7) ετών και επέκεινα, δηλαδή έχει επιτύχει την εφικτή τελειοποίηση των παραπάνω λειτουργιών και κινείται σε υψηλότερα επίπεδα συνειδητότητας.

Αλχημική γκραβούρα του ανδρογύνου (Rebis) με τον γνώμονα τον διαβήτη το ήλιο της σελήνη και του πλανήτες.

Ποιμαντορική ράβδος

Η επτάφωτος λυχνία

Λεπτομέρεια

Ερμής

4

ΙΟΛΛΑΟΣ

**Η
ΑΓΝΩΣΤΗ
ΤΕΧΝΗ**
(Ars Incognita)

Κεφάλαιο 4ο

Η Μέθοδος του Τεκτονισμού

Η ΜΥΣΤΑΓΩΓΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Η Μυσταγωγία είναι η εισαγωγή στα Μυστήρια. Αποκαλύπτει βαθμιαία μέσα από τις μύσεις και κατά κανόνα με τα σύμβολα και τις αλληγορίες, τον τρόπο της ηθικής διαπαιδαγώγησης και κάθαρσης σαν απαραίτητης προϋπόθεσης κατανοήσεως της εσωτερικής μυστηριακής γνώσεως των αληθειών της φύσεως και του πνεύματος. Είναι η Επιστήμη η οποία με τη μεθοδική νόηση (ή αλλιώς με τον ορθό Λόγο) και τις υπερβατικές σκέψεις (ή αλλιώς «δια της καθόδου στο βάθος της συνειδήσεως»), στηριζόμενη στην αντικειμενική παρατήρηση (παρατήρηση της φύσεως και μελέτη των φαινομένων), αναζητά την ενυπάρχουσα στη Φύση αλήθεια και την εξήγηση του συνόλου των πραγμάτων. Στη διαδικασία αυτή συμβαδίζει η Φιλοσοφική και η Ηθική γνώση. Όπως γίνεται αντιληπτό απουσιάζει η δογματική διδασκαλία. Με αυτό δεν πρέπει να νομίσει κανείς ότι δεν πρεσβεύει κάτι συγκεκριμένο, αφού και αρχές έχει και δοξασία. Αλλά δεν έχει συγκεκριμένη δογματική δοξασία.

Και αυτό διότι οι ιδρυτές του απεικόνισαν την ιδεολογία του, τη δοξασία του με σύμβολα, αλληγορικές παραστάσεις και τελετουργικές μύσεις για τους παρακάτω λόγους:

1. Να προστατεύσουν τις αιώνιες αλήθειες από παρανοήσεις, από τη φθορά του χρόνου και την επέμβαση των ανθρώπινων διανοιών προς αλλοίωση τους αλλά και για την προστασία του ίδιου του θεσμού από τις επιθέσεις των δογματικών και του φανατισμού.

2. Να εξαναγκάσουν τη διάνοια των μυστών σε βαθύτερη μελέτη με σκοπό τον σχηματισμό πραγματικών ιδεών. Τα παλιά χρόνια οι μύστες έδιναν στους μαθητές τους ένα σύμβολο και τους παρακινούσαν να διαλογιστούν επί μέρες ώστε να βγάλουν τα δικά τους συμπεράσματα.

Είναι μια μέθοδος που απευθύνεται κυρίως στο λεγόμενο υποσυνείδητό μας. Εδώ υπάρχει ένα μεγάλο μυστικό. Η υποβολή γίνεται από τον συνειδητό νου προς τον υποσυνείδητο νου του ανθρώπου. Ο υποσυνείδητος νους ανήκει σ' ένα στάδιο εξέλιξης κατά **πολύ αρχαιότερο από το συνειδητό**. Στην πραγματικότητα ανήκει σε ένα στάδιο εξέλιξης αρχαιότερο και από την ανάπτυξη της ομιλίας. Το να απευθυνόμαστε σε αυτόν με λόγια είναι σαν να μιλάμε σε ένα άνθρωπο σε μια γλώσσα που δεν καταλαβαίνει. Για να συνεννοηθούμε μαζί του θα πρέπει να

καταφύγουμε σε χειρονομίες ή να σχεδιάσουμε εικόνες εκείνου του πράγματος που εννοούμε. Το ίδιο συμβαίνει και με τον υποσυνείδητο Νου. Μέσω συμβόλων και αλληγορικών παραστάσεων σχηματίζονται νοερές εικόνες στο συνειδητό μέρος τού ανθρώπου, ώσπου αρχίζουν να καταγράφονται στο υποσυνείδητο. Ο υποσυνείδητος νους θα αντιληφθεί τις εικόνες και συμβολισμούς που υποκρύπτονται πίσω από αυτές, και αναφέρονται σε από αιώνες καταγεγραμμένες κοσμικές αλήθειες που αφορούν την εξέλιξη τού ανθρώπου και τού σύμπαντος και θα ενεργήσει ανάλογα μεταβιβάζοντας την κατανόηση στη συνείδηση.

Για να κουμαντάρουμε λοιπόν τον υποσυνείδητο νου πιο αποτελεσματικά πλάθουμε μια νοερή εικόνα τού πράγματος που θέλουμε να πετύχουμε ή να κατανοήσουμε και την κρατάμε στον συνειδητό Νου (στη νόησή μας) με συνεχείς επαναλήψεις, ώσπου το υποσυνείδητο να επηρεαστεί και να αναλάβει δουλειά από μόνο του. Πιο πολλά θα γίνουν κατανοητά παρακάτω όταν θα αναφερθούμε στα λεγόμενα στοιχειακά (τα παιδιά των τεσσάρων στοιχείων) και σε μεθόδους ψυχοθεραπείας, καθώς θα εκτυλίσσεται η εξερεύνηση μας. Το κλειδί στις περιπτώσεις αυτές είναι η ικανότης συγκεντρώσεως στην οποία ήδη αναφερθήκαμε

3. Να αποφευχθεί το Δόγμα. Εκείνο που είχε συμβεί με την προνομιούχα τάξη των ιερέων δεν έπρεπε να ξανασυμβεί. Το δόγμα είναι η χρεοκοπία κάθε πνευματικής έρευνας και κάθε διανοητικής αντίληψης. Δόγμα είναι ότι αποκαλούμε άρθρο πίστεως, ότι δεν συζητείται, αυτό επί του οποίου καμιά αντίρρηση δεν είναι παραδεκτή και πρέπει να γίνεται δεκτό ασυζητητί και τυφλά. Τα δόγματα στερούν τον άνθρωπο από κάθε πνευματική αμεροληψία, είναι το αίτιο της πνευματικής καταπτώσεως και αντιβαίνουν στην ελευθερία του ατόμου και το σπουδαιότερο στην πνευματική του φύση. Στον Τεκτονισμό δεν υπάρχει τίποτε το δογματικό, τίποτε δεν διδάσκεται, αλλά αποκαλύπτεται προοδευτικά στα μέλη του και εφόσον αυτά είναι επιδεκτικά μιας τέτοιας αποκαλύψεως.

Εδώ προβάλλει μια ερώτηση: αφού τόσα είναι τα μειονεκτήματα, το δόγμα και ο δογματισμός έπρεπε να υπάρχουν; Η απάντηση στην ερώτηση αυτή είναι μερικώς συζητήσιμη. Το ότι μερικές αρχές είναι απαραίτητες σε μερικές συνθήκες και περιπτώσεις, δεν πρέπει να μας ενδιαφέρει πολύ. Εμείς θέλουμε να καταλάβουμε και να μορφώσουμε την αντίληψη και τη διάνοια μας ώστε να μπορέσουμε να κάνουμε περισσότερο καλό σε εμάς τους ίδιους και στην ανθρωπότητα. Μερικά πράγματα είναι ίσως χρήσιμα στην παιδική πνευματική ηλικία.

Όταν για παράδειγμα το παιδί βρίσκεται σε πλάνη, αυτό συμβαίνει διότι το στάδιο της αντίληψης και διανοητικότητας του είναι περιορισμένο.

Όταν τότε σας κάνει μια ερώτηση της οποίας η απάντηση δεν μπορεί να το ικανοποιήσει τότε του δίδετε μια οποιαδήποτε εξήγηση που μπορεί να καταλάβει, με την επιφύλαξη όμως να του δώσετε την περαιτέρω σωστή εξήγηση όταν θα έρθει η στιγμή που θα είναι σε θέση να

καταλάβει. Για αυτό δεν θα έπρεπε να καταδικάσουμε απολύτως κάθε δογματική θεωρία σαν αυθαίρετη.

Αυτός είναι και ένας από τους λόγους της προοδευτικής και σε ορισμένους ιεραρχικούς βαθμούς, μυήσεως. Αν η θρησκεία έχει θεσπίσει το δόγμα, αυτό έγινε διότι στους κόλπους της υπάρχουν όλες οι βαθμίδες ανθρώπων, οι οποίοι δεν είναι δυνατόν να αντιληφθούν όλη τη διδασκαλία της και τα μυστήρια που έχει καθιερώσει. Επόμενο λοιπόν είναι να έχει θεσπίσει τον δογματισμό για ορισμένη κατηγορία ανθρώπων.

Αυτό βέβαια θεσπίστηκε με καλή προαίρεση, δηλαδή το δόγμα δίδεται προσωρινά με την υπόσχεση, όταν εξελιχθούν οι μάζες των ανθρώπων, να τους εξηγήσει βαθύτερα εκείνα τα οποία προς στιγμή εκείνοι παραδέχθηκαν ασυζητητί!

Είναι σε όλους μας γνωστά αυτά που αναφέρει ο Ιησούς στα Ευαγγέλια:

«Ταῦτα πάντα ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐν παραβολαῖς τοῖς ὄχλοις, καί χωρίς παραβολῆς οὐδέν ἐλάλει αὐτοῖς. ὅπως πληρωθεῖ τό ρηθέν διά τοῦ προφήτου λέγοντος· ἀνοίξω ἐν παραβολαῖς τό στόμα μου, ἐρεύξομαι κεκρυμμένα ἀπό καταβολῆς κόσμου» (κατά Ματθαῖον κεφάλαιο 13 παράγραφος 34, 35).

Θα περάσουμε τώρα στον Κλήμη τον Αλεξανδρινό και τον μαθητή του Ωριγένη, τους δύο αυτούς Χριστιανούς συγγραφείς του 2^{ου} και 3^{ου} μ.Χ. αιώνα, στους οποίους χρωστάμε τις περισσότερες αποκαλύψεις ως προς τα μυστήρια της πρώτης Εκκλησίας.

Οι δύο Πατέρες αποκαλύπτουν κατά τρόπο σαφή και κατηγορηματικό ότι τα Χριστιανικά μυστήρια υπήρξαν πράγματι μια επίσημη αναγνωρισμένη οργάνωση.

Ο Κλήμης, μαθητής του Πανταίνου, λέει για τον διδάσκαλο του καθώς και για δύο αλλά πρόσωπα, που φέρονται να είναι οι Τάτιος και Θεόδοτος, ότι: *«διαφυλάσσουν την παράδοση της μακάριος διδασκαλίας, που είχαν λάβει απ' ευθείας από τους Αποστόλους Πέτρο, Ιάκωβο, Ιωάννη και Παύλο»*. Σύμφωνα με τη δήλωση αυτή, ο Κλήμης δεν χωρίζεται από τους Αποστόλους παρά μόνο από ένα ενδιάμεσο εκπαιδευτή.

Διευθυντής στην κατηχητική σχολή της Αλεξάνδρειας γύρω στο 189 μ.Χ., ο Κλήμης πέθανε γύρω στα 220 μ.Χ. Ο Ωριγένης μαθητής του Κλήμη, γεννημένος γύρω στα 185 μ.Χ., υπήρξε ίσως ο πιο σοφός από τους Πατέρες της Εκκλησίας, άνδρας προικισμένος με μια σπάνια ηθική ομορφιά. Οι δύο αυτοί Πατέρες, είναι οι μάρτυρες, οι πιο σοβαροί, που επιβεβαιώνουν την ύπαρξη μέσα στην πρώτη Εκκλησία αληθινών Μυστηρίων. Το να παραδεχθεί κανείς ότι τόσο οι Απόστολοι, όσο και οι άμεσοι διάδοχοι τους κατείχαν μια γνώση των πνευματικών θεμάτων πολύ πιο βαθιά από τους άλλους χριστιανούς, είναι σχετικά εύκολο. Πόσοι όμως θα ήταν διατεθειμένοι να προχωρήσουν κατά ένα βήμα πιο πέρα και να δουν μέσα στα μυστήρια της πρώτης Εκκλησίας, τον κληρονόμο και συνεχιστή της ιερής Επιστήμης;

Το γνωστό έργο του Κλήμη του Αλεξανδρινού «Στρωματείς» θα είναι η πηγή πληροφοριών μας σε ότι αφορά τα «μυστήρια» της εποχής του.

Ο ίδιος χαρακτηρίζει το έργο του σαν «συλλογή Γνωστικών σημειώσεων, συμφώνων με την αληθινή φιλοσοφία», προσθέτοντας ότι πρόκειται για συνόψεις μαθημάτων που είχε λάβει από τον διδάσκαλο του Πανταίνο. Το σχετικό χωριό είναι διαφωτιστικό: «Ο Κύριος ...μας επέτρεψε να κοινοποιήσουμε τα θεία αυτά μυστήρια και το άγιο αυτό φως σε αυτούς που είναι άξιοι να τα δεχθούν. Δεν αποκάλυψε βέβαια στα πλήθη εκείνο που δεν ανήκει στα πλήθη. Αλλά αποκάλυψε τα μυστήρια στην μειονότητα εκείνη, στην οποία ο ίδιος γνώριζε ότι ανήκαν, μειονότητα ικανή να τα δεχθεί και να συμμορφωθεί προς αυτά. Τα μυστικά πράγματα κοινοποιούνται προφορικά και όχι γραπτά και ο Θεός κάνει το ίδιο. Κί' αν έλθει κάποιος και μου ειπεί: «Δεν υπάρχει τίποτε μυστικό που δεν πρέπει να αποκαλυφθεί και τίποτε κεκρυμμένο, που να μην πρέπει να φανερωθεί», εγώ θα του απαντήσω ότι σε εκείνον που ακούει με μυστικότητα τα μυστικά, αυτά τα ίδια από μόνα τους θα του αποκαλυφθούν. Να λοιπόν τι σημαίνει ο λόγος αυτός. Σε εκείνον που είναι άξιος να διαφυλάσσει με μυστικότητα αυτό που του είναι εμπιστευμένο, ότι είναι συγκαλυμμένο θα του φανερωθεί σαν αλήθεια. Ό,τι είναι κρυμμένο στους πολλούς θα αποκαλυφθεί στους ελάχιστους... Τα μυστήρια ανακοινώνονται με συγκαλυμμένη μορφή, ούτως ώστε να είναι δυνατή η προφορική μεταβίβαση τους. Αλλά η μεταβίβαση αυτή θα γίνεται λιγότερο με λόγια και περισσότερο με τη μυστική σημασία τους... Όλα αυτά που σας λέγω είναι πολύ αδύναμα, το καταλαβαίνω, σε σύγκριση προς το Πνεύμα εκείνο, το γεμάτο χάρη, που είχα το προνόμιο να δεχθώ. Ας χρησιμεύσουν τουλάχιστον σαν μια εικόνα που να υπενθυμίσει το αρχέτυπο σε εκείνον που ο Θύρσος έχει αγγίσει».

Ο θύρσος, θα πρέπει να σημειώσουμε με την ευκαιρία αυτή, ήταν η ράβδος με την οποία οι Μύστες άγγιζαν τους υποψηφίους κατά την ιεροτελεστία της Μυήσεως. Είχε μια μυστική σημασία, συμβολίζοντας στα ελάσσονα μυστήρια τον νωτιαίο μυελό και την επίφυση. «**Αυτός που ο Θύρσος έχει αγγίσει**», είναι μια έκφραση συμβολική του μυημένου στα μυστήρια.

Στο 12ο κεφάλαιο του ίδιου αυτού πρώτου βιβλίου, με τίτλο «**Τα μυστήρια της Πίστεως που δεν επιτρέπεται να κοινοποιηθούν σε όλους**», ο Κλήμης δηλώνει ότι, επειδή το έργο του θα μπορούσε να πέσει στα μάτια προσώπων απογυμνωμένων από σοφία, προκύπτει η ανάγκη να απλώσει τον πέπλο του μυστηρίου στις προφορικές διδασκαλίες που δόθηκαν από τον Υίο του Θεού. Σε εκείνον που μιλάει, χρειάζονται χείλη καθαρά, σε εκείνον που ακούει καρδιά προσεκτική και αγνή.

«Να λοιπόν γιατί μου ήταν δύσκολο να γράψω. Και σήμερα ακόμη φοβούμαι, όπως λέγεται, μήπως «**ρίξω τους μαργαρίτες έμπροσθεν των χοίρων και τους καταπατήσουν και στρεφόμενοι πίσω μας ξεσχίσουν**». Γιατί είναι δύσκολο να μιλάει κανείς για το αληθινό φως, με λόγια εντελώς

φανερά και διάφανα, σε ακροατήριο με χαρακτήρα χοίρων, απειθάρχητο. Τίποτε δεν θα φαινόταν πιο γελοίο για το πλήθος και συνάμα πιο θαυμαστό και ενθουσιαστικό για τις ευγενικές ψυχές.

Οι σοφοί δεν ανοίγουν ποτέ το στόμα πάνω σε ότι λέγεται μέσα στην συνέλευση τους. Αλλά εν τούτοις ο Κύριος έχει παραγγείλει να διακηρυχθεί από το ύψος των δωμαίων ότι λεγόταν πριν στο αυτί, συστήνοντας στους μαθητές του να μεταδίδουν τις μυστικές παραδόσεις της αληθινής σοφίας που είχαν λάβει, ανοικτά και με παρρησία. Οφείλουμε επομένως, να μεταβιβάζουμε σε όσους είναι άξιοι αυτό που μας έχει επιωθεί στο αυτί, χωρίς εν τούτοις να κοινοποιούμε στον καθένα τη σημασία των παραβολών. Δεν θα βρει έτσι κανείς στις σημειώσεις αυτές παρά μόνο ένα διάγραμμα, όπου οι αλήθειες είναι σπαρμένες εδώ και εκεί, ώστε να διαφεύγουν την προσοχή εκείνων που μαζεύουν τους σπόρους σαν τις κουρούνες. Αν οι σπόροι βρουν καλό γεωργό, καθένας τους θα βλαστήσει και θα δώσει σιτάρι». Θα μπορούσε να προσθέσει ο Κλήμης ότι το «να διακηρύξει κανείς από το ύψος των Δωμαίων» εσήμαινε να διακηρύξει ή να ερμηνεύσει μέσα στη σύνοδο των τέλειων ή των μυστών, και όχι να φωνάζει την αλήθεια στον πρώτο τυχόντα.

Ο Ωριγένης είναι μια μορφή που με την πολυμάθεια του, το θάρρος, την αγνότητα του, την ευλάβεια, τη σεμνότητα και τον ζήλο του, λαμπρύνει τον αιώνα του. Μέσα στα έργα του, σαν μέσα σε μεταλλεία χρυσού, μπορεί να ανακαλύψει ο ερευνητής τους θησαυρούς της Σοφίας. Παραθέτω μόνο ένα σχετικό πολύ ενδιαφέρον απόσπασμα από το έργο του, "Ωριγένης κατά Κέλσου" όπου στην αφήγηση του για την ιστορία του πύργου της Βαβέλ καταλήγει λέγοντας: «Αλλά, θα μπορούσε να πει κανείς πολλά, από μυστική άποψη, επάνω σε αυτά τα θέματα. Θα αναφέρουμε σχετικά το ακόλουθο χωριό από τον Τωβία: «Είναι καλό να φυλάει κανείς το μυστικό ενός βασιλιά», προκειμένου η δοξασία για την κάθοδο των ψυχών μέσα στα σώματα, να μην παραδοθεί σε άτομα με πνεύμα χυδαίο, ούτε τα άγια να δοθούν σε σκύλους και οι μαργαρίτες να ριχτούν σε χοίρους. Το να προβεί κανείς σε κάτι τέτοιο θα ήταν ασέβεια, θα ήταν προδοσία προς τις μυστηριακές αποκαλύψεις της θείας Σοφίας, ... Είναι αρκετό, εν τούτοις να συμβολίσει κανείς με τη μορφή μιας αφήγησης ιστορικής αυτό που επιτρέπεται να δοθεί, μια μυστική δηλαδή έννοια καλυμμένη πίσω από το πέπλο της Ιστορίας, έτσι που όσοι είναι ικανοί να μπορούν μόνοι τους να αφομοιώνουν καθετί που έχει σχέση με την υπόθεση της». (Όπως ο μύθος του Χιράμ).

Για τον Ωριγένη θα δούμε στη συνέχεια, πως διαμόρφωσε το λεγόμενο σύμβολο της ζωής, εισάγοντας την τριαδική εκδήλωση της μονάδος επάνω στο σύμβολο της Ζωής.

Βέβαια θα έρθει η στιγμή που για τον καθένα θα πληρωθεί η ρήση του Ευαγγελίου:

"οὐ γὰρ ἔστι κρυπτόν ὃ οὐ φανερόν γενήσεται, οὐδέ ἀπόκρυφον ὃ οὐ γνωσθήσεται καὶ εἰς φανερόν ἔλθη..."

(κατά Λουκάν κεφ. 8 παρ. 17).

Επειδή μιλήσαμε και για **ηθική βελτίωση**, θα ακολουθήσει μια μικρή ανάλυση αναφορικά με το θέμα αυτό.

Η ΗΘΙΚΗ ΒΕΛΤΙΩΣΗ ΣΤΟΝ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟ

Ετυμολογικά οι λέξεις Ηθική, ήθος, ήθη, προέρχονται από τη λέξη έθος, που σημαίνει έθιμο, συνήθεια. Μπορούμε λοιπόν να δώσουμε κατ' αρχήν, τον εξής ορισμό: «Ηθική είναι ένα σύνολο από αρχές ή διάφορους κανόνες, οι οποίοι διέπουν και διακανονίζουν τις μεταξύ των ανθρώπων σχέσεις»

Όπως διαβλέπουμε στον παραπάνω ορισμό, η έννοια της Ηθικής έχει χαρακτήρα φυγόκεντρο, δηλαδή χαρακτηρίζει τις εκδηλώσεις του ανθρώπου προς τους άλλους ανθρώπους.

Οι κανόνες αυτοί όπως όλοι γνωρίζουμε από την Ιστορία είναι, διαφορετικοί κατά χώρες και εποχές. Την Ηθική λοιπόν, δηλαδή τους κανόνες συμπεριφοράς μεταξύ των ανθρώπων, αποτελούν συνήθειες και έθιμα των διαφόρων λαών σε διάφορες εποχές.

Οι εκάστοτε επικρατούσες ηθικές αρχές αιτιολογούνται πάνω σε Φιλοσοφικές ή συνήθως σε αντίστοιχες θρησκευτικές αρχές ή δόγματα, τροποποιούνται δε ανάλογα με τις παραδόσεις κάθε λαού, και αποκρυσταλλώνονται τελικά με το πέρασμα του χρόνου σε ορισμένους κανόνες ή αρχές. Οι διάφορες επομένως ηθικές αρχές, είναι προϊόν υποκειμενικής αντίληψης των ανθρώπων και σε αυτό ακριβώς οφείλεται το μη απόλυτο αυτών, αφού η υποκειμενική αντίληψη στους ανθρώπους είναι διαφορετική και ανάλογη με τη διανοητική τους κατάσταση, όπως αναφέρει το τυπικό του 1ου βαθμού, του Μαθητή.

Επίσης εκείνο που μας είναι γνωστό, το οποίο παρατηρούμε και μέσα από την πείρα μας αντιλαμβανόμαστε, είναι ότι, μέσα σε κάθε κοινωνία κάθε άτομο έχει ως επί το πλείστον δικό του τρόπο συμπεριφοράς προς τους άλλους, κάποια προσωπική δηλαδή Ηθική.

Με άλλα λόγια οι εκδηλώσεις του προς τους άλλους μπορεί να συμφωνούν εν όλο ή εν μέρει προς την κρατούσα συμβατική Ηθική ή και να είναι αντίθετες προς αυτήν, όποτε το άτομο χαρακτηρίζεται σαν ανήθικο.

Εκείνο που διαμορφώνει την προσωπικότητα και επομένως τις εκδηλώσεις κάθε ανθρώπου προς τους άλλους, όπως έχουμε αναπτύξει, έχει σχέση κυρίως με τις επιδράσεις του περιβάλλοντος όπου μεγάλωσε, κυρίως κατά τη διάρκεια της παιδικής του ηλικίας, δηλαδή από την οικογένεια του, την κοινωνική του τάξη, τη φυλή του, τη θρησκεία και τον εθνικό του θεσμό. Με αλλά λόγια από την κρατούσα συμβατική ηθική, καθώς και από κληρονομικούς παράγοντες και από τον βαθμό της ψυχικής και πνευματικής του ωριμότητας.

Η έννοια της ηθικής είναι καθ' ολοκληρία υποκειμενική γενικά μεν ως προς τα ήθη και έθιμα κάθε χώρας και εποχής, ειδικά δε ως προς την ατομική συμπεριφορά του καθενός σύμφωνα με την προσωπικότητα ή τον χαρακτήρα του όπως λέμε.

Μόνο λοιπόν υποκειμενική είναι η Ηθική; Δεν υπάρχει Ηθική απόλυτη, ανεξάρτητη της ανθρώπινης υποκειμενικότητας; Ηθική η οποία θα μπορούσε να αποτελέσει τη βάση της συμπεριφοράς όλων των ανθρώπων μεταξύ τους, αλλά και τη βάση οργάνωσης των κοινωνιών;

Τέτοιες βάσεις ηθικής σταθερές και αληθινές, ανεξάρτητες από την υποκειμενική αντίληψη των ανθρώπων, δεν έχουν τεθεί ποτέ και πουθενά στις ανθρώπινες κοινωνίες με αποτέλεσμα να μην έχει εμφανισθεί η Απόλυτη Ηθική. Το ζήτημα αυτό είναι ένα από τα σοβαρότερα θέματα της Μυσταγωγίας, και πρέπει να τύχει επισταμένης διερεύνησης.

Το τυπικό του βαθμού του μαθητή Τέκτονα μας δίνει τον παρακάτω ορισμό:

«Ηθική είναι επιστήμη βασιζόμενη επί της ανθρώπινης διανοήσεως. Είναι ο φυσικός, ο παγκόσμιος ο αναλλοίωτος, ο διέπων πάντα τα λογικά και ελευθέρα όντα Νόμος.

Είναι η επιστημονική απόδειξη της συνειδήσεως... Η θαυμάσια δε αυτή επιστήμη διδάσκει τα καθήκοντα και την αιτιολογημένη χρήσιν των δικαιωμάτων ημών και εισδύει εις τα ενδόμυχα συναισθήματα της καρδιάς, ίνα εξασφάλιση τον θρίαμβο του λόγου και της Αρετής»

Σύμφωνα με τον παραπάνω ορισμό, βάση σταθερή και αληθινή, από την οποία θα ήταν δυνατόν να αιτιολογηθεί ηθική αμετάβλητη και απόλυτη είναι η γνώση του Φυσικού Νόμου, η γνώση της πραγματικότητας, δηλαδή η γνώση των λειτουργιών της Φύσεως.

Η γνώση αυτή και αληθινή είναι και σταθερή, διότι απορρέει από τη μελέτη της πραγματικότητας, η οποία πάντοτε και παντού είναι η αυτή.

Ο όρος Αρετή που εμφανίζεται στον παραπάνω ορισμό, ετυμολογικά προέρχεται από το ρήμα «άρω» που είναι ρίζα του ρήματος «αραρίσκω» δηλαδή αρμόζω.

Αρετή συνεπώς είναι το αρμόζον και κατ' επέκταση η δύναμη του να πράττει κανείς το αρμόζον ή το καλό, απόλυτα κατά το τυπικό του μαθητή.

Όπως λοιπόν για την Αρετή θα μπορούσαμε να δώσουμε τον ορισμό: *«το ακόλουθον τη φύσει ενεργείν»* έτσι και για την απόλυτη Ηθική θα λέγαμε: *«το ακόλουθον τη φύσει συμπεριφέρονται»*

Όπως όμως είναι φανερό εκ των αποτελεσμάτων, δεν έγινε εφικτό η ηθική αυτή να ρυθμίσει τις μεταξύ των ανθρώπων σχέσεις γιατί η αμάθεια, τα πάθη, οι προλήψεις, η κακία, το ατομικό συμφέρον, η άγνοια της αλήθειας για τη φύση της πραγματικότητας και κυρίως ο Εγωισμός, εμπόδισαν και εμποδίζουν προς την κατεύθυνση αυτή.

Για όλους αυτούς τους λόγους, η μεγάλη πλειονότητα των ανθρώπων συνεχίζει να διακανονίζει τις σχέσεις της σύμφωνα με τις εκάστοτε αντιλήψεις.

Η Γνώση των λειτουργιών της φύσεως, υπήρξε πάντοτε αντικείμενο των διάφορων Μυστήριων που έδρασαν κατά το παρελθόν, καθώς και της Μυσταγωγίας. Υπήρξαν ανέκαθεν και υπάρχουν και σήμερα οι Μυημένοι, αν και είναι λιγιστοί.

Η Μυσταγωγία σε αντίθεση προς την εξωτερική Φιλοσοφία, εμφανίζεται παντού και πάντοτε η ίδια σε όλες τις οργανώσεις που λειτούργησαν κάτω από το όνομα Μυστήρια.

Βάση της ηθικής, της απόλυτης Ηθικής των Μυστηρίων, υπήρξε η γνώση των λειτουργιών της φύσεως. Χαρακτηρίστηκε δε αυτή και ως: *«νόμος Φυσικός διέπων πάντα τα λογικά και ελεύθερα όντα»*.

Και αυτό διότι η ηθική είναι συμφυής με τη νόηση και τη συνείδηση που είναι ιδιότητες των πνευματικών όντων, όπως ο άνθρωπος.

Εκείνος που μελετά τις λειτουργίες της Φύσεως και εναρμονίζεται προς αυτές εκδηλώνει πράγματι την ηθική αυτή σαν Φυσικό Νόμο. Και δεν μπορεί να κάνει πια διαφορετικά, επειδή η εξέλιξη τον οδηγεί ώστε οι νόμοι αυτοί να γίνουν η φύση του (τον δεσμεύουν συνειδησιακά και τροποποιούν σε μεγάλο βαθμό και αυτή τη φύση των ενστίκτων).

Εκείνος όμως που δεν συντονίζεται με τον ρυθμό των λειτουργιών της φύσεως εμποδίζεται για κάθε παραπέρα εργασία. Η Ηθικοποίηση λοιπόν του εισερχόμενου στα Μυστήρια, αποτελεί την αναγκαία προϋπόθεση για να μπόρεσει να ερευνήσει και να γνωρίσει την αλήθεια. Αυτός είναι ο λόγος που ο προς εισδοχή αμήτος «κρούει τη θύρα του Ναού» και διέρχεται τις δοκιμασίες με την προϋπόθεση ότι είναι άνθρωπος χρηστών ηθών.

Η προϋπόθεση αυτή μαζί με την άλλη προϋπόθεση, αυτής του ελεύθερου, και απαλλαγμένου από προλήψεις, προκαταλήψεις και δεισιδαιμονίες, αποτελούν το μέσο για να μπορέσει να επιτελέσει τους σκοπούς του ως άνθρωπος και ως Μύστης.

Δηλαδή να κατανοήσει τη φύση του σαν άνθρωπος, τον προορισμό του, τις κρυμμένες του δυνάμεις, τις δυνατότητες της μελλοντικής του εξέλιξης, τόσο στη ζωή όσο και μετά θάνατον, καθώς και τη σχέση του με τον Θεό, τη Φύση και τους ομοίους του.

Υπάρχει γενικά σύγχυση σε ότι αφορά το νόημα των όρων Μυημένος και Μύστης.

Μυημένος είναι αυτός που έχει υποστεί τις θεωρητικές δοκιμασίες μιας θεωρητικής μυσταγωγίας, αυτός που εισήλθε σε ένα θεωρητικό Μυητικό Τάγμα (Τεκτονισμός) και διδάχθηκε τις διδασκαλίες του, χωρίς όμως να πραγμάτωση πρακτικά τη μύηση. Αυτός που έχει προχωρήσει στην πραγμάτωση και έχει επιτύχει αποτελέσματα, καλείται Μύστης.

Από τη στιγμή που τα Μυστήρια σίγησαν, οι «διδασκαλίες» τους έγινε δυνατόν να διαδοθούν μέσω «εσωτερικών» οργανώσεων όπως ο Τεκτονισμός, που ήταν προσιτές για μεγάλο πλήθος αμήτων, αλλά με περιοριστικούς όρους και προϋποθέσεις εισδοχής.

Οι προϋποθέσεις όμως αυτές με τη σημερινή διάρθρωση σίγουρα δεν εξασφαλίζουν τα εχέγγυα για μια ανοικτή διδασκαλία των αρχών και κρυφών νομών της φύσεως, (μη γνωστών στην Επιστήμη) όπως και των απόκρυφων (εν δυνάμει) δυνατοτήτων τους.

Διότι κάλλιστα μπορεί να γίνει από ανήθικα άτομα χρήση προς ίδιον όφελος και όχι για τη βοήθεια των πασχόντων συνάνθρωπων μας και της κοινωνίας.

Οι πρακτικές τους εφαρμογές απεκρύβησαν, και οι διδασκαλίες παρουσιάστηκαν στα νέα μεταγενέστερα εσωτερικά μυσταγωγικά συστήματα, κάτω από τον μανδύα συμβολικών μυήσεων και αλληγοριών. Σε Μύστες κάποιων ανώτερων βαθμίδων επιτράπη μόνο η εφαρμογή της γνώσεως κάποιων πρακτικών για θεραπείες προς ανακούφιση των πασχόντων συνανθρώπων. Τηρώντας όμως το νόμο της σιγής πάνω στις ακολουθούμενες διαδικασίες (πρακτικές).

Αυτή την υπόσχεση δίνουν και οι τέκτονες κατά το κλείσιμο των εργασιών, κάτι που στα Μυστήρια αποτελούσε όχι τυπική δέσμευση, αλλά όπως λέγεται, η μη τήρησή της ήταν λόγος επιβολής της έσχατης των ποινών. Άλλες βέβαια, τότε, εκείνες οι εποχές.

Προσωπικά, όσο και αν εκ πρώτης όψεως φαίνεται μη ορθολογιστικό στην εποχή μας, έτυχε να παρίσταμαι από κοντά σε θεραπείες με χρήση αιθερικής ενεργείας τις οποίες πραγματοποίησε στην κατοικία του στην Κύπρο ο χριστιανός μύστης Δρ. Αττεσλής Στέλιος, ιδρυτής των μυητικών κύκλων "Ερεύνης της Αληθείας". Η προσφιλής του συμβουλή ήτανε ότι η Καινή Διαθήκη είναι ο καλύτερος φίλος του ανθρώπου. Να διαβάζει και να εννοεί!

Ο τελευταίος καταστατικός Χάρτης του Τεκτονισμού, αναφέρει ως θεμελιώδεις αρχές:

Στο άρθρο 1-παρ. II: «*Η Πίστις εις τον Θεόν, υπό την προσωνυμίαν του Μεγάλου Αρχιτέκτονος του Σύμπαντος, και εις την αποκεκαλυμμένην θέλησιν Αυτού.*»

Στο άρθρο 1-παρ. III: «*Η Βίβλος του Νόμου συμβολίζει την άνωθεν αποκάλυψη και είναι δεσμευτική της συνειδήσεως του Τέκτονος, το μέγιστο δε των τριών Φώτων είναι η Βίβλος του Νόμου.*»

Στο άρθρο 1-παρ. VI: «*Τα τρία Μεγάλα Φώτα, δηλ. η Βίβλος του Νόμου, ο Διαβήτης και ο Γνώμων δέον να ευρίσκονται πάντοτε εκτεθειμένα κατά τας εργασίας των στοών.*»

Στο άρθρο 2-παρ. VIII: «*συνερχόμενοι εργάζονται προς βελτίωσιν αυτών διά κατανοήσεως και εφαρμογής των Τεκτονικών Αρχών, ων η εσωτερική και βαθύτερα έννοια, διά συμβόλων εικονιζόμενη και διά αλληγοριών εκτιθέμενη, αποκαλύπτεται αυτοίς βαθμηδόν διά προοδευτικής εις ορισμένους ιεραρχικούς Τεκτ. βαθμούς μυσήσεως.*» (Ας προσέξουμε τη διατύπωση, ό,τι δεν διδασκεται αλλά αποκαλύπτεται!!!)

Σύμφωνα με τα παραπάνω είναι δυνατόν να κάνουμε τις εξής παρατηρήσεις:

1. Ο Καταστατικός Χάρτης του Τεκτονισμού δεν δέχεται ότι η «Βίβλος του Νόμου» εκφράζει, αλλά ότι συμβολίζει την άνωθεν Αποκάλυψη. Δέχεται λοιπόν αργiori, και αν θέλετε εμμέσως δογματικά, ότι υπάρχει Άνωθεν δοθείσα Θεία Αποκάλυψη.

2. Αφού η Βίβλος του Νόμου συμβολίζει την άνωθεν Αποκάλυψη, δεν μπορεί να ληφθεί η ερμηνευθεί σε όλη της την έκταση κατά κυριολεξία, αλλιώς η 1η θεμελιώδης αρχή που φέρει τον Τεκτονισμό ως Συμβολικό πάυει να ισχύει, και ο Τεκτονισμός μετατρέπεται σε Δόγμα, η Ηθική της Βίβλου γίνεται τμήμα της Ηθικής του Τεκτονισμού, καθίσταται δε αντιφατική η παράγραφος II του άρθρου 2, σύμφωνα με την οποία: «*ως ύπατο αγαθό ο Τέκτων θεωρεί την Ελευθέρια της σκέψεως και της συνειδήσεως*».

3. Λαμβανόμενης της Βίβλου του ως μέγιστου των τριών Φώτων, μπορούμε συμβολικά να πούμε ότι είναι δυνατόν υπό προϋποθέσεις, να φωτίσει εν μέρει τη συνείδηση του ανθρώπου. Εφ' όσον βέβαια -ανάλογα με την ωριμότητα του, εξ' ου και οι διαδοχικές μυσήσεις και υπό τον όρο ότι αυτές θα αποβούν ουσιαστικές και όχι τυπικές- καταφέρει να αποκρυπτογραφήσει τον κώδικα της άνωθεν Αποκαλύψεως στη Βίβλο.

Θα πείτε βέβαια, αν θεωρήσουμε ότι η Βίβλος δεν συμβολίζει μόνον αλλά και περιέχει εν μέρει την άνωθεν Αποκάλυψη και θεία βούληση, γιατί οι συντάκτες της (θείοι απεσταλμένοι και προφήτες) αλλά και ο ίδιος ο Ιησούς να μη μας την έχουν παρουσιάσει ξεκάθαρα και κυριολεκτικά, ώστε να την αντιλαμβάνεται πλήρως ο καθένας μας; Για πολλούς λόγους, τα βαθύτερα μυστικά της ζωής, δεν δόθηκαν ποτέ ανοικτά στις μάζες.

Το Φως της καθαρής Αλήθειας είναι πολύ ισχυρό για να ιδωθεί από απροετοίμαστους ανθρώπινους οφθαλμούς. Η διδασκαλία του μαθητή, στο τέλος του τυπικού, αναφέρει: «*είδον άπαντας τους αδ .: σπλισμένους διά ξιφών των οποίων αι αιχμαί διηυθύνοντο κατ' εμού... Ηννόησα έκτοτε ότι τα ξίφη εκείνα εσυμβόλιζον τας ακτίνας του φωτός της αληθείας, αίτινες εκ πρώτης όψεως πλήττουν τη διανοητικήν όρασιν εκείνου, όστις δεν είναι προπαρασκευασμένος δι' εμμόνου διδασκαλίας*»

Ένα από τα μεγαλύτερα προβλήματα μας, όταν ασχολούμαστε με τις μελέτες αυτές, είναι ότι αγνοούμε το μεγαλύτερο μέρος του περιεχομένου της Βίβλου. Είναι δε σίγουρο ότι πολύ ελάχιστοι έχουν εμβαθύνει στο περιεχόμενο της, αλλά και ότι οι γνώσεις των περισσοτέρων είναι επιφανειακές και αποσπασματικές.

Είναι ευκαιρία λοιπόν να δούμε το περιεχόμενο μερικών από τα εδάφια της.

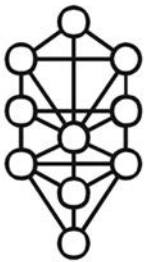
Ο Μάρκος στο Ευαγγέλιο του κεφάλαιο δ', 11-12 και δ' -34 αναφέρει: «*Και όταν έμεινε μόνος, τον ρωτούσαν εκείνοι που ήταν μαζί του, και οι δώδεκα, σχετικά με την παραβολή. Και τους έλεγε: «Σε σας έχει δοθεί το να γνωρίσετε τα μυστήρια της Βασιλείας του Θεού, σ' εκείνους δε που είναι*

απέξω τα πάντα με παραβολές δίδονται, διά να βλέπωσι βλέποντες και μη ίδωσι, και να ακούωσιν ακούοντες, και μη νοήσωσι» «Και με τέτοιες πολλές παραβολές τους εκήρυττε τον λόγο, ανάλογα με την ικανότητα που είχαν να εννοούν. Χωρίς δε παραβολή δεν μιλούσε σε αυτούς.

Αλλά όταν ήταν μόνος τα εξηγούσε όλα ιδιαιτέρως στους μαθητές του»

Ας σημειώσουμε από αυτά τις πολύ σημαντικές εκφράσεις: «όταν ήταν μόνος», «εκείνοι που είναι απ' έξω», «τα Μυστήρια της Βασιλείας του Θεού», «ανάλογα με την ικανότητα που είχαν να εννοούν», «τα εξηγούσε όλα ιδιαιτέρως στους μαθητές του».

Στην Παλαιά Διαθήκη, παρά πολλά τεμάχια μπορούν να ερμηνευθούν μόνο μέσω της απόκρυφης παραδόσεως των Ιουδαϊκών Μυστηρίων, της Kabbalah, τα οποία είναι τα Αιγυπτιακά Μυστήρια τροποποιημένα από τον Μωυσή.

Αν δε κανείς μελετήσει, το Καββαλιστικό δένδρο της ζωής, καθώς και το αντίστοιχο Χριστιανικό σύμβολο της ζωής (θα το δούμε στη συνέχεια) θα διαπιστώσει τις σχεδόν πλήρεις αντιστοιχίες του διάκοσμου του Τεκτονικού Ναού και του σχεδίου των διαδοχικών Τεκτονικών μυήσεων. Επάνω σε αυτό βασίζονται τα μείζονα Μυστήρια, έλκει δε την καταγωγή του από την Αρχαία Αίγυπτο, και έφθασε μέχρι τις ημέρες μας, διά της μυητικής οδού, μέσω της απόκρυφης παραδόσεως.

Ας προσέξουμε ότι οι Τέκτονες έχουν σαν προστάτη τον Άγιο Ιωάννη Βαπτιστή, τον οποίον εορτάζουν κατά το θερινό ηλιοστάσιο, η δε πρώτη Μεγάλη Στοά της Αγγλίας ιδρύθηκε την 24-6-1717 την ημέρα της εορτής του Αγίου Ιωάννη. Όταν υπάρχουν επισκέπτες στη Στοά και ερωτώνται (πριν από την είσοδό τους) από που έρχονται, η απάντηση που δίδεται (σύμφωνα με το Τυπικό) είναι: «εκ της Στοάς του Αγίου Ιωάννου».

Αν είναι τυχαία όλα αυτά και χωρίς νόημα, οι συμπτώσεις είναι πολύ μεγάλες.

–Στην εγκυκλοπαίδεια της Ελεύθερης Τεκτονικής του Νέστορα Λάσκαρη, σελίδα 450, διαβάζουμε σχετικά τις απόψεις του διάσημου τέκτονα A. E. Waite: «δεν είναι ορθόν το συχνά λεγόμενο ότι ο Τεκτονισμός είναι σύστημα ηθικής καλυπτόμενο δι' αλληγοριών και εικονιζόμενο διά συμβόλων. Η Ηθική αποτελεί κώδικα ευρισκόμενο ήδη εις όλων τας χείρας και είναι γραμμένη εις το πνεύμα και τας καρδιάς μυριάδων ανθρώπων πάσης φυλής και γλώσσης. Και είναι τόσο απλή ώστε δεν είναι διόλου δύσκολο να διδαχθεί απευθείας χωρίς την ανάγκη αλληγορικού ή συμβολικού συστήματος.

Εις επίμετρον ουδεμία μυστικότης επιτρέπεται προκειμένου περί των βάσεων της ατομικής και κοινωνικής διαγωγής. Η τήρηση του ηθικού νόμου δεν έχει καμίαν σχεσιν με το αλληγορικό και συμβολικό σύστημα το οποίο ακολουθεί ο Τεκτονισμός ως Μυστηριακός θεσμός. Αυτό αποβλέπει εις άλλους σκοπούς, το δε Κεντρικό των Τεκτ. μυστηρίων δράμα συνδέει αυτόν με τα Αρχαία Μυστή-

ρια εις τα οποία επίσης το μέγα Μυστικόν δεν διδάσκετο εντός των Αδύτων, αλλά αποτελεί αντικείμενο έρευνας και ανακαλύψεως υπ' αυτού τούτου του μουυμένου. Και διά τούτου ανεξαρτήτως της απονομής βαθμών, ολίγοι είναι οι πραγματικοί διδάσκαλοι, ενώ πλείστοι παραμένουν εσαεί εις την τάξιν του μαθητού.

Ο ηθικός νόμος λοιπόν δεν πρέπει να νομίζεται ότι αποτελεί το άπαν της Τεκτ.: ιδεολογίας. Και θα ήτο ορθώτερον να τονίζεται ότι για να γίνει κανείς Τέκτων πρέπει εκ των προτέρων να είναι ηθικός. Τότε μόνο θα κατανοήσει το Μυστικόν και θα δυναθεί ακινδύνως να εμβαθύνει εις την αλήθεια ήτις κρύπτεται όπισθεν αλληγοριών και συμβόλων»...

–Αν ανατρέξουμε τα τυπικά των Τεκτονικών βαθμών, και τα ερευνήσουμε προσεκτικά, θα διαπιστώσουμε με έκπληξη, ότι στην πραγματικότητα δεν περιλαμβάνουν καμία ιδιαίτερη (πρωτότυπη) ηθική διδασκαλία και ότι οι περιεχόμενες ηθικές προτροπές δεν καταλαμβάνουν συνολικά ούτε το εν τρίτο μιας σελίδας.

Αποτελούνται από στοιχειώδη και συνοπτική παρουσίαση κάποιων αρχών της κρατούσης κοινωνικής ηθικής και των ανθρώπινων δικαιωμάτων, καθώς και από ελαχιστότατο τμήμα δα-νεισμένο από τη Χριστιανική Διδασκαλία και ηθική.

Για παράδειγμα η λέξη Αγάπη και Αγαπώ, εμφανίζεται σε τριακόσια περίπου εδάφια της Καινής Διαθήκης, ενώ στα Τεκτονικά τυπικά μόνο πέντε φορές, είναι δε γνωστό ότι ο Τεκτονισμός ιδρύθηκε 1717 χρόνια μετά την εμφάνιση του Χριστού.

Ας κάνουμε μια μικρή παράθεση των αρχών αυτών:

1^{ον} Προτροπές περί Αγαθοεργίας

- α. Να περιθάλλουμε τους ανθρώπους εις τας ατυχίας των.
- β. Να τους χειραγωγούμε διά των συμβουλών των Φώτων και της επιρροής μας.

2^{ον} Προτροπές περί καθήκοντος

- α. Σεβασμός στα δικαιώματα του ατόμου και της Κοινωνίας
- β. Να σεβόμεθα την ιδιοκτησία του άλλου, ωσαύτως να προστατεύουμε και να υπηρετούμε τους ομοίους μας στα πλαίσια της Αλληλεγγύης.
- γ. Σέβας προς τον Θεό, Αγάπη προς την Πατρίδα και τον πλησίον, και τρυφερά αφοσίωσης εις την οικογένεια.
- δ. Κατανίκησις των παθών εαυτού ως και των άλλων ανθρώπων
- ε. Η προς τον πλησίον Αγάπη
- ζ. Πράττε εις τους άλλους, παν ότι καλόν επιθυμείς και αυτοί να πράττουν εις σε ή με άλλα λόγια «Ο συ μισείς ετέρω μη ποιήσεις», ή Δικαιοσύνη και Ισότης δικαιωμάτων.

3^{ον} Εξειδικευμένοι κανόνες συμπεριφοράς μεταξύ αδελφών, όπως αναφέρονται στον Καταστατικό Χάρτη και Γενικό Κανονισμό της Μεγάλης Στοάς της Ελλάδος.

Η αντιδεοντολογική και αντιτεκτονική συμπεριφορά, επιβάλλει προσωρινή έως οριστική αποβολή των παραβατών τεκτόνων από την Τεκτονική αδελφότητα.

Στα τυπικά της πρώτης Στοάς που λειτούργησε στην Ελλάδα, με το όνομα Φοίνιξ, Ανατολής Κερκύρας του 1863, σχεδόν κανένα από τα ανωτέρω εδάφια δεν περιλαμβάνεται. Όπως φαίνεται, όλα είναι κατά καιρούς προσθήκες και διανθίσματα των τυπικών από μεταγενέστερους Τέκτονες. Όχι βέβαια ότι δεν είναι σωστά και εποικοδομητικά τα όσα συμπληρώθηκαν μεταγενέστερα, αλλά δεν αποτελούν τμήμα των πρώτων τυπικών.

Εκείνα όμως που παρέμειναν και παραμένουν αναλλοίωτα και ουσιώδη είναι το περιεχόμενο των μηήσεων των διαφόρων βαθμών, μέσω συμβόλων, αλληγοριών και μύθων.

Ο δε ο μύθος του Χιράμ, το Κεντρικό των Τεκτονικών μυστηρίων δράμα στον βαθμό των διδασκάλων, είναι ένα Landmark (Αρχαίο ορόσημο). Χωρίς αυτόν παύει να υπάρχει γνήσιος Τεκτονισμός.

Ο Μύθος, ως γνωστόν είναι: «Μια αλληγορική και συμβολική αφήγησις προοριζόμενη να παραστήσει δι' υλικών εικόνων μιαν αλήθεια πνευματικής τάξεως».

Σήμερα, βέβαια, ενώ ο Τεκτονισμός διατείνεται ότι εργαζόμαστε με βάση τον «Ορθό Λόγο», δηλαδή τη «Μεθοδική Νόηση», είναι απορίας άξιον, ότι, το μεγαλύτερο μέρος των τεκτόνων πιστεύει πως τα τυπικά περιέχουν ένα ευρείας εκτάσεως σύστημα ηθικής διδασκαλίας, και αποπροσανατολιζόμενοι, απομακρύνονται από τον βασικό σκοπό της Μυσταγωγίας. Ως εκ τούτου ασχολούνται και επικεντρώνονται κυρίως μόνο σε εκπόνηση τεμαχίων ηθικοπλαστικού περιεχομένου ή τεμαχίων που στην ουσία έχουν ελάχιστη σχέση με τον Τεκτονισμό, αν και τείνουν να τα παρουσιάζουν έτσι.

Δεν είναι λογικό ενώ ο κάθε ένας έχει διδαχθεί όλες τις παραπάνω ηθικές αρχές, και πολλές ακόμη περισσότερες, μέσα από την παιδεία και τον θρησκευτικό μας προσανατολισμό, επί είκοσι ένα τουλάχιστον έτη, μέχρι να έρθει κανείς σε ηλικία κατάλληλο για να μνηθεί στον Τεκτονισμό, να νομίζει ότι θα διδαχθεί την ηθική μέσω συμβόλων, μύθων και αλληγοριών. Ο γνωστός εσωτεριστής Martin Erler γράφει στο έργο του «ο σύγχρονος άνθρωπος και το τυπικό» (Μόναχο 1964): *“Πρέπει να έχει κανείς μεγάλη δόση παιδαριότητας, διά να τον πείσωμεν ότι χρειάζεται μια καλώς οργανωμένη αδελφότης με εντυπωσιακό τυπικό, διά να τον διδάξωμεν, μεμονομένως και υπό την αυστηροτέραν εχεμύθεια τας δέκα εντολάς ή μια παραλλαγή αυτών, πράγμα που εγένετο ήδη από τις πρώτες τάξεις του δημοτικού σχολείου».*

Τέλος μεταξύ μικρής μερίδος τεκτόνων, δυστυχώς φαίνεται να επικρατεί μια άποψη, ότι όλη η Μυσταγωγική τελετουργία και οι μηήσεις δεν είναι παρά το μέσον για την ωραιοποίηση της ατμόσφαιρας εργασίας των συνεδριάσεων, χωρίς καμία άλλη ουσία.

Θεωρούν ότι είναι μια μέθοδος για να βιώνουν την τάξη και να αισθάνονται μια ανάταση, μακριά από την αταξία που επικρατεί στην έξω κοινωνία.

Η στοιχειώδης ηθική διδασκαλία που περιέχουν τα τυπικά, έστω και σαν προσθήκες, δεν συνεπάγεται διόλου ότι τα Τεκτονικώς δρώμενα δεν στοχεύουν στην Ηθική και κατόπιν στην Πνευματική βελτίωση του ανθρώπου¹. Όχι όμως υπό μορφή προτροπών και παραινήσεων ή ηθικών επιταγών, αλλά μέσω Αρχών ανωτέρας τάξεως, που δεν επιβάλλονται αλλά κατανοούνται, και εφεξής αποτελούν για τους μνημένους Εσωτερική Φυσική Νομοτέλεια. Η Νομοτέλεια αυτή, αποτέλεσμα της κατανόησης της αποκεκαλυμμένης Βουλήσεως του Μ. ∴ Α. ∴ Τ. ∴ Σ. ∴, είναι που δεσμεύει το περιεχόμενο της συνειδήσεως, και όχι η δογματική διδασκαλία.

Είναι όμως ευκαιρία να τονίσουμε και κάτι άλλο. Ότι, υπάρχει πέρα από το υλικό σύμπαν και σύμπαν ψυχικό, (του οποίου τα κατώτερα επίπεδα αναφέρονται σαν κολάσεις ή σαν καθαρτήριο).

Υπάρχει επίσης και Σύμπαν Πνευματικό, (κόσμος των αιτιών), κάτι που είναι γενικά παραδεκτό από τις επικρατούσες θρησκείες και τα Φιλοσοφικά συστήματα.

Η ορθόδοξη Επιστήμη παραδέχεται μόνο ότι είναι προϊόν των αισθήσεων και του πειράματος, και παρόλο που δεν μπορεί να ερμηνεύσει τα «μετά-τα-φυσικά» φαινόμενα, επιμένει τα αγνοεί. Τώρα τελευταία ίσως αυτό να μην είναι και τόσο απόλυτο.

Η Μυσταγωγία παραδέχεται την ύπαρξη ενός Πνευματικού σύμπαντος, αλλά και ενός ενδιάμεσου σύμπαντος, μεταξύ του υλικού και πνευματικού, που είναι ο συντηρητικός και διαμορφωτικός παράγοντας των υλικών μορφών και αντικειμένων².

Ο χώρος αυτός καλείται Ουρανός, Αστρικό ή Ψυχικό πεδίο, Παγκόσμια Ψυχή κ.λ.π. Στον Τεκτονισμό μας παρουσιάζεται με τη συμβολική ονομασία, «Μέσον Δώμα».

Ο Μύστης χρησιμοποιώντας τις ιδιότητες και τους Νόμους του Μέσου Δώματος, μπορεί να επιτελέσει πολλά θαυμάσια πράγματα, όχι θαύματα, που εκφεύγουν των δυνατοτήτων του γνωστικού περιεχομένου και του πειραματικού ελέγχου από την Ορθόδοξη επιστήμη και η οποία τα αντιπαρέρχεται ως ανεξήγητα φαινόμενα.

Τέτοια φαινόμενα, και με μόνη βοήθεια τις ψυχοηθικές δυνάμεις τού ανθρώπου, όπως η Δημιουργική Σκέψη, η Βούληση και η Πνευματική Ισχύς είναι:

1. Θεραπείες πάσης φύσεως εκ του σύνεγγυς ή από μακριά.

1 Οι προς Κορινθίους επιστολές του Αποστόλου Παύλου στο δέκατο πέμπτο και δωδέκατο κεφάλαιο αντίστοιχα, είναι σχετικές με το θέμα. Εκεί αναφέρεται: «σπείρεται σώμα ψυχικόν, εγείρεται σώμα πνευματικόν, εστί σώμα ψυχικόν, και εστί σώμα πνευματικόν. Αλλά ου πρώτο το πνευματικόν, αλλά το ψυχικόν, έπειτα το πνευματικόν». (Παρατηρούμε εδώ μια ιεραρχημένη εξελικτική διαδικασία)

2 «οίδα άνθρωπον εν Χριστώ και προ ετών δεκατεσσάρων είτε εν σώματι ουκ οίδα, είτε εκτός του σώματος ουκ οίδα, ο Θεός οίδεν... απαγέντα τον τοιούτον έως τρίτου ουρανού». (Εδώ ομιλεί για εντός και εκτός του σώματος, και για ουρανούς).

2. Προέκταση της συνειδήσεως (δηλαδή εξωσωμάτωση, σε επίπεδα ή ουρανούς)
3. Διόραση, ως και έλεγχος και έρευνα του υποσυνείδητου και πολλά άλλα θαυμάσια πράγματα, που όπως είπαμε δεν είναι θαύματα, αλλά γνώση και χειρισμός των νόμων του προαναφερθέντος πεδίου.

Ο Μωυσής, που ήταν Ιεροφάντης των Αιγυπτιακών μυστηρίων, έκανε χρήση μερικών τέτοιων δυνάμεων και έκανε κάποια φαινόμενα που τα βλέπουμε να περιγράφονται στην Παλαιά Διαθήκη και που γενικά σήμερα τα θεωρούμε σαν μυθεύματα.

Αναφέρω μόνο κάτι σχετικό, που αφορά τη διοχέτευση στον ασθενή της λεγόμενης ζωικότητας – αιθερικότητας, (ενέργειες) με σκοπό τη θεραπεία ασθενειών.

Ο Ιησούς εκτός των δώδεκα μαθητών, ως γνωστόν, εκπαίδευσε και άλλους εβδομήντα. Σε όλους δίνει την εντολή, πέραν των άλλων, να μεταβαίνουν σε κάθε πόλη από σπίτι σε σπίτι και να θεραπεύουν τους εκεί ασθενείς (κατά Λουκά ευαγγέλιο, κεφ Ι).

Στον άνθρωπο το ηλιακό πλέγμα είναι το κεντρικό σημείο συσσωρεύσεως, διανομής και ελέγχου της ζωτικής διαδικασίας του σώματος, όπως ακριβώς ο Ήλιος ελέγχει και συντηρεί τη ζωή όλου του πλανητικού μας συστήματος. Περιγράφεται στο κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο κεφάλαιο ζ' παρ. 38 ως εξής: *«ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ Γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσι ὕδατος ζῶντος»*

Οι νόμοι αυτοί, όπως είπαμε, δεν είναι ακόμη γνωστοί στην Ορθόδοξη επιστήμη. Ο κοινός άνθρωπος δεν είναι ακόμη σε στάδιο εξελίξεως ώστε να του δοθεί άδεια για χειρισμό τέτοιων δυνάμεων. Διότι η χρήση τους από ακατάλληλα χέρια, είναι δυνατόν να φαντασθούμε τι κακό θα μπορούσε να προκαλέσει.

Ο Ιησούς αφού οι μαθητές του εξεπλήρωσαν με επιτυχία το έργο τους, εστράφη προς αυτούς, και τους είπε ιδιαίτερος: *«μακάριοι οἱ ὀφθαλμοὶ οἱ βλέποντες ἃ βλέπετε. Λέγω γάρ ὑμῖν ὅτι πολλοὶ προφήται καὶ βασιλεῖς ἠθέλησαν ἰδεῖν ἃ ὑμεῖς βλέπετε, καὶ οὐκ εἶδον, καὶ ἀκοῦσαι ἃ ἀκούετε, καὶ οὐκ ἤκουσαν»*. Τι ήταν αυτά τα ιδιαίτερα που έβλεπαν και άκουαν, και τα εφήρμοζαν και οι ίδιοι, θεραπεύοντας ασθενείς; Σε άλλο σημείο προτρέπει τους μαθητές του λέγοντας, «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη».

Δεν μπορεί βέβαια οι μαθητείες αυτές να περιελάμβαναν αλήθειες προσιτές για το ευρύ κοινό, αφού πολλοί προφύτες και βασιλείς θα ήθελαν να τις γνωρίσουν, αλλά όμως ήταν απαγορευμένες... Ας μη διαφεύγει από την προσοχή μας, ότι το κυρίαρχο σύμβολο στο βαθμό του εταίρου είναι ο πεντάκτινος αστέρας, που δεν είναι παρά το σύμβολο κυριαρχίας στο Μέσο Δώμα, χρησιμοποιείται στην Υψηλή Μαγεία (Λευκή) και είναι κατά το αντίστοιχο τυπικό *«ο Πολικός ημών Αστήρ... και το αίτιο τοσούτων θαυμάσιων κόσμων»*.

Βεβαίως, ο στόχος του Τεκτονισμού δεν είναι να διδάξει στα μέλη του τέτοιου είδους πρακτικές, όπως σαφέστατα καθορίζεται ο σκοπός του στον Καταστατικό Χάρτη.

Προς αποφυγή δε του κινδύνου να περιπέσουν τα μέλη των στοών σε μυστικιστικά ονειροπολήματα, υπενθυμίζεται διαρκώς στους τέκτονες το καθήκον προς αγαθοεργία και φιλάνθρωπία, και συνεπώς η επαναφορά στον πραγματικό βίο μέσα στην κοινωμία.

Δηλαδή να θεθούν με όλα τα μέσα που διαθέτουν στην υπηρεσία της ανθρωπότητας.

Μπορούμε να κατατάξουμε τον Τεκτονισμό με βάση την αρχαία διαβάθμιση στα ελάσσονα Μυστήρια ή Βασιλική Τέχνη. Με άλλα λόγια έχει σχέση με τις θεωρητικές μυήσεις, οι οποίες είναι απλώς «απεικονίσεις» – «σχήματα» της πραγματικής και πρακτικής μυήσεως. Περιέχει τα στοιχεία ή τις γνώσεις, έστω και συμβολικά, (μύηση–μυημένος), σαν μια προπαρασκευή για αυτούς που αν το θελήσουν ειλικρινά, και με γνώμονα πάντα το καλό της ανθρωπότητας, θα μπορέσουν να προχωρήσουν στο επόμενο μυητικό στάδιο, που είναι τα μείζονα Μυστήρια ή Ιερατική Τέχνη³.

–Θα αναφερθώ σε ένα ακόμα χαρακτηριστικό εδάφιο του Τυπικού της Μύησης, αν και υπάρχουν και πολλά άλλα, τα οποία είναι πρόκληση για τη νοοτροπία των σημερινών σκεπτόμενων επιστημόνων: *«Είθε αι αγαθαί και πλήρεις αγάπης προς τον νεόφυτον σκέψεις απάντων ημών να επενεργήσουν ευεργετικώς επ' αυτού, ίνα η μύησις του αποβεί πραγματική και αποδώσει το προσδοκώμενο έργον».*

Η Μυσταγωγική Φιλοσοφία δέχεται σαν αξίωμα, ότι τα πάντα ζουν. Τίποτε δεν υπήρξε ή μπορεί να υπάρξει, χωρίς να έχει μια κάποια μορφή, είτε τη βλέπουμε είτε όχι. Και αυτό διότι τα πάντα προέρχονται από τη σε διάφορους βαθμούς συμπύκνωση της πρωταρχικής Θείας Ουσίας–Εκπόρευσης, που στο βιβλίο της Γένεσης χαρακτηρίζεται σαν «Φως». Η Ζωή σαν Ουσία είναι ο ίδιος ο Θεός.

Η ζωή, σαν εκδήλωση, είναι συνυφασμένη με την κίνηση, είτε την αντιλαμβανόμαστε είτε όχι. Ένας συνοπτικός αλλά διαφωτιστικός ορισμός είναι ότι η Ζωή σαν φαινόμενο:

«Είναι συστήματα κραδασμών (δονήσεων), που συνυπάρχουν αρμονικά, με σκοπό να κρατήσουν ένα σύνολο /σύνολα (μέρος της Θείας ουσίας) σε ύπαρξη»

Τα συναισθήματα και οι σκέψεις των ανθρώπων είναι οντότητες, με δική τους ανεξάρτητη ζωή και κίνηση και έχουν μια μορφή, παρόλο που το υλικό από το οποίο αποτελούνται είναι τόσο λεπτοφυές, ενεργειακής φύσεως, ώστε δεν γίνεται αντιληπτό στην όραση και στην κοινή αντίληψη των ανθρώπων. (Αποκαλούνται και στοιχειακά διότι είναι σύνθεση των τεσσάρων στοιχείων). Γεννιούνται, ζουν λίγο ή πολύ χρόνο, ανάλογα με την ένταση της ενεργειακής φόρ-

3 Όπως αναφέρει ο Απόστολος Παύλος στην προς Εβραίους επιστολή του, ο Ιησούς είναι, *«αρχιερεύς εις τον αιώνα κατά την τάξιν Μελχισεδέκ»*

τισης εκείνου που τα δημιούργησε και αδρανοποιούνται (αποφορτίζονται–πεθαίνουν θα λέγαμε) όταν εκπληρώσουν τον προορισμό τους.

Αποθηκεύονται τότε στο λεγόμενο υποσυνείδητο του ανθρώπου, μέρος του οποίου είναι αυτό που συνήθως αποκαλούμε «μνήμη», καθώς και στην «Παγκόσμια Μνήμη».

Αν δεν διατηρούσαν τη μορφή τους δεν θα μπορούσαμε να έχουμε την ανάμνηση.

Στην ουσία όλη μας η ύπαρξη είναι βασισμένη σε αυτό που ονομάζουμε μνήμη και υποσυνείδητο ή υποσυνείδητο Νου.

Όπως ο Λόγος μεταδίδεται στο υλικό επίπεδο μέσω δονήσεων διά μέσου του αέρα, έτσι και οι ψυχοηθικές οντότητες που αποκαλούμε σκέψεις και συναισθήματα, μεταδίδονται μέσω ανάλογων δονήσεων. Όχι όμως με τον αέρα αλλά μέσω ενός άλλου χωροχρονικού επιπέδου, που στον Τεκτονισμό εξειδικευμένα αποκαλέσαμε «Μέσον Δώμα».

Αυτά τα οποία έχουν δημιουργηθεί από άκρατες επιθυμίες και στερούνται λογικής, αναφέρονται στα Ευαγγέλια σαν «*πνεύματα ἄλαλα καὶ κωφά*». (κατά Μάρκον θ' –25)

Μπορούν να κάνουν κατάληψη στον άνθρωπο, σαν έμμονες ιδέες ή να προκαλέσουν ψυχολογικές διαταραχές, στην πιο ήπια τους μορφή και σε εντονότερο βαθμό, μέχρι και παραφροσύνη (κατάληψη από δαιμόνια–άνθρωποδαιμόνες)⁴. Αντιθέτως οι Αγαθές και δημιουργικές σκέψεις προξενούν ανάλογα, ευεργετικά όμως αποτελέσματα (προστατευτικά – ενισχυτικά – θεραπευτικά κ.λ.π).

Οι παραπάνω αναφορές ας αποτελέσουν προβληματισμό όλων μας για το μέλλον, καθώς και ο λόγος που οι αλήθειες αυτές δόθηκαν με παραβολές.

Σύμφωνα λοιπόν με όλα όσα έχουν προαναφερθεί, αλλά και λόγω των περιορισμένων δυνατοτήτων του έναρθρου και γραπτού λόγου, οι νόμοι των ψυχοηθικών καταστάσεων, των ουρανών, καθώς και οι κοσμογονικές αλήθειες δεν ήταν και δεν είναι δυνατόν να αποδοθούν με όρους της κοινής ή της επιστημονικής γλώσσας. Αποτελούν πραγματικότητες άλλης φύσεως, πραγματικότητες του αόρατου κόσμου και είναι επιδεκτικές προσέγγισης και απόκτησης εμπειρίας, (όχι μέσω των πέντε αισθήσεων), αλλά με εσωτερική προσπάθεια και γνώση εκ μέρους του Μυημένου. Άλλωστε ας μη μας διαφεύγει η κατά τη μύηση του Εταίρου σχετική αναφορά, ότι: «*η Ψυχή δεν έχει ορισμένο αριθμό αισθήσεων, ποιείται δε χρήση των πέντε αισθήσεων για να γνωρίσει τον εξωτερικό κόσμο*».

4 Κάτι ανάλογο συναντούμε στην Καινή Διαθήκη (κατά Ιωάννη κεφ ΙΒ΄ παρ. 43–45) «*Όταν δέ τό ἀκάθαρτον Πνεῦμα ἐξέληθ ἀπό τοῦ ἀνθρώπου, διέρχεται δι' ἀνδρῶν τόπων ζητοῦν ἀνάπαυσιν, καί οὐχ εὐρίσκει. Τότε λέγει: εἰς τὸ οἶκόν μου ἐπιστρέψω ὅθεν ἐξῆλθον· καί ἐλθόν εὐρίσκει σχολάζοντα καί σεσαρωμένον καί κεκοσμημένον. Τότε πορεύεται καί παραλαμβάνει μεθ' ἑαυτοῦ ἑπτὰ ἕτερα πνεύματα πονηρότερα ἑαυτοῦ καί εἰσελθόντα κατοικεῖ ἐκεῖ, καί γίνονται τὰ ἔσχατα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου χεῖrawα τῶν πρώτων*».

(είναι σε όλους γνωστή μια επί μέρους εφαρμογή, η βασκανία ή το «κακό μάτι»)

Πρέπει να παραδεχθούμε ότι, πιθανόν όλα τα παραπάνω να μας ξενίζουν, δεν είναι εύκολα μεταβιβάσιμα, δύσκολα κατανοούνται, και εύκολα παρεξηγούνται ή και παρερμηνεύονται, αν δεν τύχουν επισταμένης μελέτης. Κανείς δεν επιτρέπεται να επιβάλει τις απόψεις του για τις «πραγματικότητες» αυτές, αν βεβαίως τις αποδεχθούμε σαν τέτοιες. Βεβαίως κάποιοι τις γνωρίζουν εμπειρικά.

Να λάβουμε όμως υπ' όψιν ότι, έχουν χρέος οι Διδάσκαλοι Τέκτονες, να μεταβιβάζουν στα πλαίσια της Πνευματικής Αλληλεγγύης (Ηθικός Τεκτονικός κανών), όχι δογματικά αλλά καλοπροαίρετα, τις εμπειρίες και τα συμπεράσματα των μελετών και ερευνών τους.

Τα αποτελέσματα της έρευνάς τους, βασιζόμενα στον λεγόμενο «Ορθό Λόγο», οφείλουν να είναι προϊόντα της πείρας και της μελέτης τόσο της Φύσεως όσο και κατ' ελάχιστον των Μυήσεων του Τεκτονισμού, σε συνδυασμό με τις υπάρχουσες αντιστοιχίες τους με τα Αρχαία Μυστήρια.

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΒΕΛΤΙΩΣΗ ΣΤΟΝ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟ

Βασικός σκοπός των μυητικών οργανώσεων είναι να βοηθήσουν την ανάπτυξη της ανθρώπινης φύσης και να την καταστήσουν ικανή να δεχτεί άμεσες επιρροές από τα ανώτερα επίπεδα. Αναπτύσσουν τόσο τη διανόηση όσο και την πνευματικότητα, εξ' ου και το βασικό τους αξίωμα ότι **«η μύηση είναι πάντοτε ατομική»** και η οργάνωση απλώς υποδεικνύει τον δρόμο, βοηθώντας να αποφύγουμε τα επικίνδυνα μονοπάτια.

Τι θα μπορούσε άραγε να θεωρηθεί ότι κρύβεται υπό τον όρο Πνευματική βελτίωση;

Εδώ και αιώνες, η ανθρωπότητα, με τον εξευγενισμό των ηθών και με τη διανοητική της ανάπτυξη, βαδίζει προς την τελειοποίηση. Η εκπαίδευση που έχει υιοθετηθεί για τα παιδιά του 21ου αιώνα συνίσταται στην ανάπτυξη τους προς όλες τις επιστήμες που κατέχει η ανθρωπότητα – εκτός από εκείνη που αφορά στη γνώση του εαυτού (αυτογνωσία).

Κι όμως! Θα έπρεπε η εκπαίδευση να ξεκινά από αυτήν ακριβώς!

Η επιστήμη της αυτογνωσίας δεν είναι άγνωστη μέσα στα διανοητικά αρχεία της ανθρώπινης ιστορίας, αλλά βρίσκεται σε κατάσταση ανάλογη μ' εκείνη στην οποία βρισκόταν η χημεία κατά τον Μεσαίωνα. Με άλλα λόγια, κάθε άτομο, χωρίς καμία συστηματική μελέτη, χωρίς καμία πειραματική τεκμηρίωση, τη "διδάσκει" σε έργα με τίτλους βαρύγδουπους. Είναι όμως καιρός να δημιουργηθούν οι συνθήκες που θα οργανώσουν ένα σύστημα εργασίας επιστημονικής, πειραματικής και πρακτικής, όσον αφορά στην επιστήμη της αυτογνωσίας. Μόνο με επιμελή και επίμονη εργασία επάνω στην έρευνα της Αλήθειας, θα μπορέσουμε να αναβιώσουμε αυτή την επιστήμη, την τόσο αναγκαία στην ατομική και στη συλλογική ζωή του ανθρώπου του εικοστού πρώτου αιώνα.

Η σύγχρονη φιλοσοφία και ψυχολογία έχουν κατορθώσει πολλά, είναι αλήθεια, προς αυτή την κατεύθυνση. Αλλά οι εν λόγω επιστήμες θεωρούνται δευτερεύουσας σημασίας, επειδή τους λείπει ο πρακτικός στόχος. Η γνώση του εαυτού είναι χρήσιμη στη δημιουργία μιας προσωπικότητας ανεξάρτητης και μοναδικής, ούτως ώστε ο καθένας να μπορεί – μέσα στη συλλογική ζωή των κοινωνιών – να κατέχει ένα μέρος ευθύνης για τις ενέργειες που αφορούν στα κοινά.

Προκειμένου ο άνθρωπος να κατορθώσει να αποκτήσει τη γνώση της καταστάσεώς του – κάτι που σήμερα μερικά μόνο σπάνια πρόσωπα, προικισμένα από τη φύση, κατέχουν – είναι καθήκον να εκπαιδευθούν σ' αυτή την οδό και να εκπαιδεύσουν και άλλους, έτσι ώστε το πρόνομο αυτό (της αυτογνωσίας) να καταστεί αγαθό κοινό σ' ολόκληρη την ανθρωπότητα. Όταν τα παιδιά φθάσουν στην ηλικία όπου διδάσκονται τη φυσική, τη χημεία, τη φυσική ιστορία, την ανθρωπολογία και τις μαθηματικές επιστήμες, τότε είναι που πρέπει να διδαχθούν την επιστήμη, η οποία θα δημιουργήσει και θα βεβαιώσει τη δική τους ξεχωριστή προσωπικότητα, τόσο στην ατομική ζωή, όσο και στην κοινωνική.

Θα προχωρήσουμε λοιπόν σ' αυτή τη μελέτη, προσπαθώντας να παραμείνουμε κατά το δυνατόν εντός του επιστημονικού πεδίου, ώστε να μη κατηγορηθούμε για εμπειρισμό.

Η ανθρωπολογία μας διδάσκει τη γνώση του ανθρώπινου σώματος, καθώς και όλων των οργάνων από τα οποία συγκροτείται. Μας διδάσκει τις λειτουργίες τους και την αναγκαιότητά τους. Η ψυχολογία διδάσκει τη γένεση των συναισθημάτων και των αισθήσεων, ως αποτελεσμάτων της λειτουργίας του ανθρώπινου σώματος.

Η βούληση εμπίπτει (κακώς) στον χώρο της ψυχολογίας. Οπότε, ξεκινώντας τη μελέτη μας, θα βρεθούμε σε πλήρη αντίθεση με την επιστήμη. Όπως δε αναφέραμε και στην αρχή του παρόντος, το ανθρώπινο ον συγκροτείται από τρεις διακεκριμένες αρχές. Από το σώμα, αρχή υλική, την ψυχή, αρχή αιθέρια και το πνεύμα, αρχή λογιζόμενη.

Θα αφήσουμε στην επιστήμη να ορίσει τις δύο πρώτες αρχές, δηλαδή το σώμα και την ψυχή. Εμείς θα δώσουμε τον ορισμό της τρίτης αρχής, που είναι το πνεύμα. Προκειμένου να αποδείξουμε την ύπαρξή του, θα προσπαθήσουμε να μην απομακρυνθούμε από τα μέσα που υιοθετεί η σύγχρονη επιστήμη. Είναι αλήθεια ότι θα ήταν πολύ δύσκολο να φυλακισθεί το πνεύμα μέσα σ' έναν δοκιμαστικό σωλήνα εργαστηρίου και να υποβληθεί στην επίδραση αντιδραστηρίων! Γι' αυτό, αποστρεφόμενοι εξ αρχής μία τέτοιας φύσεως εργασία, θα αρκесθούμε να χρησιμοποιήσουμε το εργαστήριο της διάνοιας μας, αφού το απαλλάξουμε από κάθε προκατάληψη, ώστε να εξετάσουμε την τρίτη συστατική αρχή του ανθρώπου. Τα διάφορα επιστημονικά όργανα (σωλήνες, λαβίδες, αποστακτήρες κ.λ.π) θα αντικατασταθούν από τον Ορθό Λόγο, την αυστηρή λογική, την οποίαν έχουν σφουρηλατήσει αφ' ενός οι πρακτικές εκδηλώσεις της ζωής και αφ' ετέρου η επιστήμη.

Στο κεφάλαιο Τεκτονισμός – ένα σύστημα ψυχολογίας, αναφερθήκαμε σε ένα ελαττωματικό ψυχολογικό σύνδρομο των ανθρώπων, το **Ψέμα**, δηλαδή «το να μιλούν για πράγματα που δεν γνωρίζουν και ούτε μπορούν να γνωρίσουν, σαν να τα γνωρίζουν και σαν να μπορούσαν να τα γνωρίσουν». Έτσι σήμερα ο καθένας μεταχειρίζεται με πολύ μεγάλη ευκολία τις λέξεις Πνεύμα, πνευματικός, πνευματικότητα κ.λ.π, χωρίς να γνωρίζει ή να είναι δυνατόν να γνωρίσει ούτε τι είναι το Πνεύμα, ούτε από που πηγάζει, ούτε αν υπόκειται σε μέτρα και σταθμά! Αραγε, θα μπορούσαμε να καθορίσουμε ποια **μπορεί να είναι η σύστασή του;**

Στο σημείο αυτό μπορούμε να ξεκινήσουμε τη λογική μας μελέτη. Όπως φαίνεται, το ανθρώπινο πνεύμα συγκροτείται από τρεις διακεκριμένες αρχές, οι οποίες είναι:

1ον) η Φαντασία – 2ον) η Βούληση – και 3ον) η Ισχύς (ενέργεια–δύναμη του Πνεύματος)

Θα πρέπει να σημειώσουμε ότι οι τρεις αυτές αρετές του Πνεύματός μας, δεν έχουν καμία συγγένεια με τα συναισθήματα και τις αισθήσεις της ψυχής και του σώματος μας.

Οι τρεις αρετές πηγάζουν αυθόρμητα από το Ον (ή Εγώ) και χρησιμοποιούν τις κατώτερες ιδιότητες (δηλαδή τα συναισθήματα και τις αισθήσεις) για να παράγουν την **ισορροπία**, την **αρμονία** και τη **συνοχή** της ζωής του ανθρώπινου όντος.

Πώς οι τρεις αυτές αρετές του Πνεύματος εκδηλώνονται στη ζωή του ανθρώπου;

α. Η Φαντασία εκδηλώνεται με τη Σκέψη.

β. Η Βούληση εκδηλώνεται με τον Λόγο ή Βεβαίωση.

γ. Η Ισχύς εκδηλώνεται με τη Δράση ή Πράξη.

Όταν οι εκδηλώσεις αυτές δρουν με συνοχή, παράγουν κατά τρόπο αρμονικό τα επιθυμητά αποτελέσματα. Έτσι, όταν η Φαντασία εκδηλώνεται με τη Σκέψη έχει ως αποτέλεσμα τη Σύλληψη. Η Βούληση, συμβάλλοντας στο έργο της Φαντασίας με τον Λόγο ή Βεβαίωση, έχει ως αποτέλεσμα τον Προσδιορισμό. Εν τέλει, η Ισχύς, που έρχεται τελευταία, εκδηλώνεται με τη Δράση και έχει ως αποτέλεσμά της την εκτέλεση του πράγματος, δηλαδή μιας σκέψης η οποία συνελήφθη, βεβαιώθηκε και προσδιορίστηκε. Δυστυχώς όμως οι αρετές αυτές δεν λειτουργούν στους περισσότερους ανθρώπους με **συνοχή**. Δηλαδή μπορεί κάποιος άλλα να σκέφτεται, αλλά να αποφασίζει και τελικά αλλά να πράττει, φυσικά με ποικίλες διακυμάνσεις και διαβαθμίσεις του μηχανισμού αυτού. Τα αιτία για μια τέτοια κατάσταση είναι παρά πολλά, και οφείλονται σε διάφορες αιτίες και λόγους. Από λόγους παθολογικούς ή λόγω εθισμού, μέχρι του περίπλοκου μηχανισμού της επιδράσεως του περιβάλλοντος, που υποσυνείδητα δρα επάνω στη διαμόρφωση και τον τρόπο εκφράσεως της προσωπικότητας ήδη από τη βρεφική ηλικία.

Κατά συνέπεια η **Πνευματική Βελτίωση** δεν έχει καμιά σχέση με την απόκτηση εγκυκλοπαιδικών γνώσεων, απόκτηση επιστημονικών διπλωμάτων και διδακτορικών.

Η **Πνευματική βελτίωση και τελείωση** έχει να κάνει με τη **Συνοχή και ορθή λειτουργία των αρετών του Πνεύματος**, οδηγεί δε στην αποκρυστάλλωση της προσωπικότητας του ανθρώπου, η οποία είναι γνωστή μυητικά και σαν **ισοπλεύρωση του τρίγωνου!**

Έπειτα από αυτές τις προκαταρκτικές εξηγήσεις, θεωρούμε καλό να κάνουμε μία εύλογη κατάταξη των μέσων με τα οποία **εκδηλώνονται** οι αναφερθείσες πνευματικές αρετές μέχρι την τελική τους **πραγμάτωση** στο υλικό επίπεδο.

Προκύπτει η ταξινόμηση που ακολουθεί, υπό τη μορφή ενός εννεαδικού πίνακα.

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΩΝ

1. Φαντασία	4. Σκέψη	7. Σύλληψη
2. Βούληση	5. Λόγος ή Βεβαίωση	8. Προσδιορισμός
3. Ισχύς	6. Δράσις	9. Εκτέλεση

Δίδονται παρακάτω περισσότεροι διευκρινιστικοί ορισμοί των επιμέρους λειτουργιών.

Τις λειτουργίες αυτές θα τις δούμε εκτενέστερα όταν αναλύσουμε το Τετραγράμματο και ανέκφραστο όνομα του **M :: A :: T :: S ::** στη συνέχεια του παρόντος συγγράμματος.

Οι παρακάτω γνώσεις μας είναι επίσης απαραίτητες για να κατανοήσουμε τον μύθο της μυήσεως του βαθμού του διδασκάλου, τον μύθο του Χιράμ.

1. Η **Φαντασία** είναι η ιδιότητα του να συλλαμβάνει ο άνθρωπος αφηρημένες έννοιες από το παγκόσμιο πνευματικό επίπεδο και να τις συγκεκριμενοποιεί μεταφέροντάς τες στον κόσμο των μορφών. Είναι η οθόνη, πάνω στην οποία προσπίπτουν συνεχώς οι αμορφολόγητες δονήσεις του κόσμου των ιδεών. Στη συνέχεια οι ιδέες-εικόνες τακτοποιούνται σε κάποια σειρά που με κάποια διαδικασία που αποκαλούμε σκέψη μετατρέπονται από ακαθόριστες, ασχημάτιστες και θαμπές καθώς είναι, σε μορφολογημένες, ευδιάκριτες εικόνες.

2. Η **Βούληση** παραλαμβάνει το απόκτημα της Φαντασίας, το προσδιορίζει με πιο σαφή τρόπο και του δίνει μια εντελώς συγκεκριμένη μορφή. Συγχρόνως καθώς η ιδέα γίνεται σαφής και συγκεκριμένη, παρουσιάζεται πρώτα η επιθυμία και στη συνέχεια εγκαθίσταται η **απόφαση**, να εξωτερικεύσουμε αυτήν την ιδέα-μορφή και να την αποδώσουμε στο υλικό επίπεδο.

3. Η **Ισχύς** αναλαμβάνει στο σημείο αυτό, εξασφαλίζοντας τη συνέχιση ως το τέλος της προχωρημένης πια πνευματικής διεργασίας, ώσπου να καταλήξει να γίνει μια απόλυτα καθορισμένη πνευματική **σύλληψη**, έτοιμη να μεταφερθεί στο σωματικό μέρος της ανθρώπινης υπόστασης για να **εκτελεστεί** στο υλικό πλέον επίπεδο.

4. Η Σκέψη.

Η Φαντασία υποβοηθούμενη από την Ισχύ καρποφορεί. ($4 = 1 + 3$ – αριθμοσοφία > λεπτομέρειες θα αναλύσουμε πιο κάτω). Παράγει δονήσεις ή περιφορές Ⓢ οι οποίες αποδίδονται σαν μια σειρά εικόνων – συγκεκριμένων ή αφηρημένων ($4 = 1+3$) οι οποίες διέρχονται από τη συνείδησή μας κατά τη διάρκεια της παραγωγής τους.

5. Ο Λόγος ή Βεβαίωση.

Η Βούληση υποβοηθούμενη από την Ισχύ παράγει ορισμένες δονήσεις Ⓢ οι οποίες τονώνουν, συγκρατούν και σταθεροποιούν το αντικείμενο για το οποίο εκτέμφθησαν.

Τον χαρακτήρα αυτό της **σταθεροποιήσεως** που έχει η εν λόγω αρετή, ονομάζουμε Λόγο ή Βεβαίωση (απόφαση), ($5 = 2+3$).

6. Η Δράση ή Πράξη.

Η Ισχύς υποβοηθούμενη **από τη Βούληση και το έργο** της (Λόγος), και **από τη Φαντασία και το έργο** της (Σκέψη) παράγει μια πνευματική εκδήλωση, την οποία ονομάζουμε Δράση (Πράξη), ($3 + 2 + 5 + 1 + 4 = 15 = 1+5 = 6$).

7. Η Σύλληψη.

Η Φαντασία εκτελώντας χρέη κατευθύνσεως της Αρετής – Δράσης παράγει αποτέλεσμα που φέρει τη σφραγίδα της. Το αποτέλεσμα μπορούμε να το ονομάσουμε σύλληψη, γιατί μέσα σε αυτό μόνο νοητικός χαρακτήρας υπάρχει. Είναι η Δράση διευθυνόμενη από τη Φαντασία αφού πέρασε μέσα από το μηχανισμό της Σκέψεως ($7 = 3+4$).

8. Ο Προσδιορισμός.

Η Βούληση χρησιμοποιώντας τις ικανότητες εξωτερικεύσεως που έχει η Δράση, παράγει ένα αποτέλεσμα που φέρει τη σφραγίδα της. Το αποτέλεσμα μπορούμε να το ονομάσουμε **προσδιορισμό** όταν έχει σχέση με την ύλη, ($8=1+7$), ή **περιορισμό** όταν πρόκειται να εκδηλωθεί στην ύλη, ($8=2+6$).

Με ποιο τρόπο, άραγε, εκδηλώθηκαν οι διανοητικές ιδιότητες στον πρώτο άνθρωπο;

Ο πρώτος άνθρωπος κατείχε «εν δυνάμει» και όχι «εν ενεργεία» όλες τις διανοητικές ιδιότητες με τις οποίες ο σημερινός άνθρωπος είναι εφοδιασμένος, για να υψώσει τον εαυτό του ή να κάνει έργα προόδου ή ακόμη να καταστρατηγήσει τους φυσικούς νόμους.

Κατέχω μια ιδιότητα «εν δυνάμει» δεν σημαίνει ότι στην πραγματικότητα την κατέχω.

Για αυτό ο πρώτος άνθρωπος ξεχώριζε από τα ζώα, μόνο από το διαφορετικό του βλέμμα, που ήταν καθαρό και αγνό και αντανάκλούσε θεία ακτίνα. Θα μπορούσαμε να πούμε, ότι ήταν παρόμοιος με ζώο, που επηρεαζόταν από το πνεύμα του Θεού. Την εποχή εκείνη το πνεύμα του ισχυρού και αγνού ανθρώπου βρισκόταν πολύ πιο κοντά στον Θεό απ' ότι σήμερα.

Οι διανοητικές ιδιότητες του πρωτόγονου ανθρώπου ήταν «εν ισχύει», γιατί αμέσως εξ αρχής ήταν επιδεκτικές να κατανοήσουν τις πιο υψηλές και τις πιο αφηρημένες ιδέες.

Έλειπε όμως από αυτές η φυσική και απαραίτητη εκπαίδευση. Έλειπε από αυτές η ιδεομηχανική εκείνη εκπαίδευση που δίνουμε στα μικρά παιδιά. Οι πρώτες λέξεις που μαθαίνουμε στα παιδιά (μαμά-μπαμπά κ.λ.π) προκαλούν σήμερα το μειδίαμα μας. Και όμως, οι λέξεις που κατ' αυτόν τον τρόπο ψελλίσαμε, μας έκαναν όντα με εκπαιδευμένες ιδιότητες.

Αν στερούσαμε σήμερα ένα παιδί από τέτοια εκπαίδευση, θα παρουσίαζε την εικόνα ενός πρωτόγονου ανθρώπου, ο οποίος **γνωρίζει, εννοεί**, αλλά είναι ανίκανος να **σκεφτεί!**

Υπάρχουν δύο κατηγορίες διανοητικών ιδιοτήτων: οι εξωτερικές και οι εσωτερικές.

Είναι όλες μηχανο-ιδεατές. Οι εξωτερικές διανοητικές ιδιότητες είναι η μιμική, η χειρονομία και η ομιλία. Οι εσωτερικές διανοητικές ιδιότητες είναι πολυάριθμες.

Αναφέρουμε τις κυριότερες, οι οποίες προέρχονται από τις αρετές του πνεύματος: Η παρατηρητικότητα, η ιδιότητα της μνήμης, της παραβολής, της επαγωγής, της συσχέτισης, του διαχωρισμού, της απονομής κ.λ.π.

Οι πρώτες διανοητικές ιδιότητες που εκδηλώθηκαν στον άνθρωπο, ήταν οι εξωτερικές.

Η μιμική ήταν η πρώτη από όλες. Την ακολούθησαν η χειρονομία και η κραυγή, που ήταν φυσικό να καταλήξει σε ομιλία. Η πρώτη εσωτερική διανοητική ιδιότητα που εκδηλώθηκε στον άνθρωπο, ήταν η παρατήρηση. Ταυτόχρονα ακολούθησε η παραβολή, που είναι η ιδιότητα η οποία άνοιξε στον άνθρωπο την οδό της εξέλιξης του.

Στους πρώτους ανθρώπους, η παραβολή ήταν καθαρή φαντασίωση. Ο άνθρωπος δηλαδή χάραζε στον εγκέφαλο του δύο εικόνες που παρέβαλε, για να διακρίνει τη μεταξύ τους διαφορά, και έτσι να μπορεί να αναγνωρίζει τη μια χωρίς τη συμβολή της άλλης εικόνας.

Κάθε φορά που πετύχαινε αυτή την εργασία, εξέπεμπε μια κραυγή, για να διαδηλώσει τη χαρά ή την ικανοποίηση του. Η κραυγή ήταν διαφορετική, όταν η εργασία αυτή του προσκόμιζε νέα γνώση. Έτσι, και για αιώνες, παρατηρώντας το περιβάλλον, ο άνθρωπος ασκήθηκε στην ανάπτυξη και την εκπαίδευση των διανοητικών του ιδιοτήτων.

Ήταν εκτεταμένη εργασία και μεγάλη η προσπάθεια, για να παρατάσει εικόνες, να τις διακρίνει, να προβαίνει σε συνδυασμούς και σε συμπεράσματα πάνω στις διάφορες τους.

Σήμερα ο άνθρωπος θα ήταν ανίκανος να επιχειρήσει αυτή την εργασία **φαντασίας**.

Για αυτό και δεν γνωρίζει πια να βλέπει και δύσκολα αναγνωρίζει ανθρώπους και πράγματα που κάποτε είδε αμυδρά. Ο πρωτόγονος άνθρωπος, που εργαζόταν μόνο με τη σκέψη των εικόνων, μπορούσε με την ιδιότητα της μνήμης να αναγνωρίσει ένα τοπίο που είχε δει αμυδρά μια φορά. Αν ο άνθρωπος εξακολουθούσε να ασκεί τις διανοητικές του ιδιότητες με τη βοήθεια

των εικόνων, θα βρισκόταν ακόμη πολύ μακριά από τον βαθμό της σημερινής διανοητικής εξέλιξης.

Κάποτε έκανε κάποια ασυνήθιστη συσχέτιση. Συσχέτισε την κραυγή που εξέπεμψε με το αντικείμενο, που τον ώθησε να εκφέρει την κραυγή. Από τη στιγμή εκείνη η ομιλία είχε γεννηθεί. Οι διανοητικές ιδιότητες του ανθρώπου έλαβαν νέα ώθηση, καθώς οι μέχρι τότε εικόνες της πραγματικότητας που δημιουργούσαν δυσχέρειες, αντικαταστάθηκαν από τις εικόνες του ήχου. Ο σημερινός άνθρωπος δεν σκέπτεται πια με τη βοήθεια των εικόνων της φύσης, αλλά με τις εικόνες του ήχου. Αναφέροντας ένα αντικείμενο με το όνομα του, κατόρθωσε να καταγράψει την τροπή του ήχου ως συμβατική εικόνα και να αναπολεί την εικόνα **του ήχου** στη θέση της πραγματικής εικόνας. Αργότερα κατέγραψε τους ήχους σε ιδεογράμματα ή ιερογλυφικά ή γραπτές παραστάσεις (σύμβολα). Σιγά-σιγά δημιουργήθηκαν οι διάφορες γλώσσες, με τη γραμματική και το συντακτικό, που βασίστηκαν κυρίως στον νόμο του τριαδικού (υποκείμενο-ρήμα-αντικείμενο). Στη συνέχεια θα δοθεί πληρέστερη ανάλυση πάνω στον νόμο αυτόν που εκφράζεται και υποκρύπτεται στο ανέκφραστο Τετραγράμματο όνομα της Θεότητας (Γιαχβέ – ΙΗVΗ). Υπάρχουν γλώσσες που μπορούν και αποδίδουν καλύτερα τα νοήματα, όπως η αρχαία Ελληνική (μυητική γλώσσα) και μάλλον η Εβραϊκή και άλλες πολύ πτωχές σε νοήματα.

Αν κάποιος προσπαθήσει να σκεφτεί, θα διαπιστώσει ότι αυτό δεν μπορεί να γίνει παρά μόνον μιλώντας σιωπηρά μέσα του σε κάποια γλώσσα.

Πιο κάτω θα αναλυθεί ο μηχανισμός των νοητικών εικόνων. Μια από τις τρεις κατηγορίες αυτών των εικόνων ή αλλιώς στοιχειακών, είναι οι μορφές εικόνες ανάγκης – επιθυμίας, που χρησιμοποιούσαν κυρίως οι πρωτόγονοι πρόγονοι μας για να εξυπηρετούν τη διαβίωση τους.

Εδώ είναι σκόπιμο να αναφέρουμε την παρακάτω, πολύ χαρακτηριστική, περικοπή από το τυπικό μυσέως του εταίρου: «*Η εις Α΄ βαθμόν μύησις παρουσίασε υμίν την παιδικήν του ανθρώπου ηλικίαν και την κοινωνίαν εν τη κοιτίδι αυτής. Το καλύπτον τους οφθαλμούς υμών περικάλυμμα εξεικόνιζε την αμάθειαν της ηλικίας ταύτης. Πράγματι το βρέφος αγνοεί τη χρήσιν της τε οράσεως και της αφής, βαδίζει δε και ομιλεί πολύν χρόνον μετά τη γέννησιν αυτού. Το σκεπτικόν και το λογικόν είναι δυνάμεις λανθάνουσαι και ληθαργούσαι, υπάρχουσαι εν αυτώ.*»

«*Το αυτό συμβαίνει εις άπαν το ανθρώπινο γένος. Εν τοις πρώτοις χρόνοις της κοινωνίας, ο άνθρωπος δεν ηδύνατο να γνωρίζει το φιλοσοφικόν απόφθεγμα “Γνώθι σαυτόν”, ότε προσομοιάζων τοις θηρίοις προς α διημφισβήτει την τροφήν του, ηγνώει δε και αυτήν τη χρήσιν των ενδυμάτων.*»

Παρακάτω κατά την 3^η περιοδεία αναφέρεται στις επτά ελευθέρια τέχνες: **Γραμματική – Ρητορική – Λογική – Αριθμητική – Γεωμετρία – Μουσική – Αστρονομία.**

«*Η περιοδεία αυτή συμβολίζει τη διδασκαλία, ήτις διευθύνει την ανθρώπινην δανόησιν... Αι τρεις πρώται, η Γραμματική, η Ρητορική και η Λογική ανάγονται εις την τέχνην του λόγου, καίτοι δε*

τρεις, εν μόνον αποτελούν μάθημα... Ο Τεκτ .: ηρανίσθη εκ μιας των υψηλοτέρων επιστημών, της Αστρονομίας, τας αλληγορικές μορφάς αίτινες δίδουν, τρόπον τινά, σάρκαν εις τας ιδέας αυτού. Πάντα λοιπόν τα σύμβολα, άτινα κοσμούν τους Ναούς αυτού, υπομμινήσκουν ημίν τον Μέγαν Ναόν του Σύμπαντος. Ο δε Φωτοβόλος Αστήρ είναι η εικών, ήτις υπενθυμίζει εις ημάς το μυστηριώδες αίτιον τοσούτων θαυμάσιων Κόσμων».

5

ΙΟΛΛΑΟΣ

**Η
ΑΓΝΩΣΤΗ
ΤΕΧΝΗ**
(Ars Incognita)

Κεφάλαιο 5ο

Η Έρευνα της Αλήθειας

VERBUM SATIS SAPIENTI (Λόγος εξαιρετικά Σοφός)

Ο πολυγραφότατος Κ. Μελισσαρόπουλος 33ος, έγραφε σε πρόλογο ομιλίας του το 1974: Στο ερώτημα «Τι είναι ο Τεκτονισμός» ακούμε ένα σωρό απαντήσεις, πολλές φορές εκ διαμέτρου αντίθετες μεταξύ τους. Άλλοι ισχυρίζονται ότι ο Τεκτονισμός δεν έχει καμία σχέση με τα Αρχαία μυστήρια, άλλοι ότι είναι συνέχεια των Αρχαίων Μυστηρίων, ότι προέρχεται από αυτά. Άλλοι ισχυρίζονται ότι έχει συγκεκριμένο φιλοσοφικό περιεχόμενο, και άλλοι ότι είναι ένα απλό ηθικοπλαστικό σωματείο. Άλλοι τον χαρακτηρίζουν σαν ιδεαλιστική προσπάθεια και άλλοι σαν υλιστική κίνηση που αποβλέπει στην ευημερία της ανθρωπότητας. Άλλοι φρονούν ότι είναι αντιθρησκευτικός, και άλλοι ότι είναι πηγή θρησκευτικότητας. Άλλοι αντιλαμβάνονται ότι ο Τεκτονισμός είναι συντηρητικός και τηρητής της παραδόσεως και άλλοι ότι είναι ριζοσπαστικός και προοδευτικός. Άλλοι διδάσκουν ότι τα σύμβολα αποτελούν σύστημα μυστηριακής διδασκαλίας και άλλοι ότι είναι κατάλοιπα της παραδόσεως και του παρελθόντος, χωρίς πραγματικό και ουσιαστικό περιεχόμενο.

Διαλέγουμε και περνούμε, ή μάλλον δεν διαλέγουμε τίποτα, διότι ίσως δεν έχουμε καθόλου σκεφθεί επάνω σε όλα αυτά τα προβλήματα, που θα έπρεπε εν τούτοις να έχουν κινήσει το ενδιαφέρον όλων των τεκτόνων, αλλά και των αμύητων. Ο Τεκτονισμός δέχεται επίσης και διδάσκει την ύπαρξη του Θεού, καθώς και την αθανασία της **Ψυχής**. Αλλά με ποια έννοια;

Άλλοι αντιλαμβάνονται ότι ο Τεκτονισμός είναι θεϊστικός και άλλοι ότι είναι πανθειστικός.

Δεν λείπει και αξιόλογος μερίδα εκείνων που θεωρούν τον Τεκτονισμό αθεϊστικό.

Όλοι οι τέκτονες είναι άραγε βέβαιοι ότι υπάρχει συνέχεια ζωής πέρα από τον τάφο, ή μήπως μερικοί υποπτεύονται ότι όλα εδώ τελειώνουν; Και αν παραδέχονται – και πρέπει να παραδέχονται – συνέχεια ζωής πέρα από τον τάφο, πως τη φαντάζονται αυτή τη ζωή; Υπάρχει πεπρωμένο δεσμευτικό για τον άνθρωπο, ή ο άνθρωπος δημιουργεί ελεύθερα το πεπρωμένο του; Πως εξηγείται η βαθύτατη διανοητική και ηθικοπνευματική διαφορά που παρουσιάζουν αναμεταξύ τους οι άνθρωποι; Προβάλλουν λοιπόν, (πέραν των βασικών δέκα που ανάφερα), ένα πλήθος φιλοσοφικών και μετα-

φυσικών προβλημάτων, που θα έπρεπε να έχουν κινήσει την εντατική προσοχή των Τεκτόνων, αλλά και των ορθοφρονούντων συνανθρώπων μας, και να τους έχουν γεννήσει το φλογερό ενδιαφέρον να βρουν απαντήσεις.

Κάθε ένας που είναι μέλος του Τεκτονισμού, αλλά και ο κοινωνικός περίγυρος, πρέπει να ξεκαθαρίσει στη σκέψη και στη συνείδηση του, τι είναι Τεκτονισμός, ποιος είναι ο σκοπός του, και ποια είναι τα καθήκοντα των τεκτόνων. Αν δεν ξεκαθαρίσουν στη σκέψη μας και στη συνείδηση μας αυτές οι έννοιες, η τεκτονική εργασία μας θα είναι νεφελώδης και αναποτελεσματική. Δεν θα ξέρουμε τι θέλουμε, τι ζητάμε, τι επιδιώκουμε. Και πολύ φοβούμαι ότι οι περισσότεροι από τα μέλη του Τάγματος, όπως ακριβώς συμβαίνει και με την έξω κοινωνία, δεν το ξέρουν, και δυστυχώς, χωρίς **να το υποπτεύονται** ότι δεν το ξέρουν.

Δεν εννοώ βέβαια ότι θα έπρεπε να καταλήξουμε όλοι στα ίδια συμπεράσματα. Αυτό θα ήταν αφύσικο. Θα αποτελούσε μια αποκρυστάλλωση της σκέψεως και θα ήταν αντίθετο προς την ελευθερία του σκεπτόμενου όντος. Αλλά αν δεν είναι απαραίτητο να καταλήξουμε όλοι στα ίδια συμπεράσματα, είναι απαραίτητο να συνειδητοποιήσει κάθε ένας τα ανήσυχα αυτά ερωτήματα και να δώσει σε καθένα από αυτά τη δική του συνειδητή απάντηση».

–Το δικαίωμα αυτό –αλλά και καθήκον– το άσκησε μια ομάδα τεκτόνων περί τα τέλη της δεκαετίας του 1980– και αρχών της δεκαετίας 1990. Οι εν λόγω τέκτονες καθιέρωσαν συχνές συναντήσεις στις οικίες τους, όπου ταυτόχρονα με τη λήψη των καθιερωμένων δεσμάτων, αντάλλαζαν απόψεις και προβληματισμούς για θέματα που αφορούν τον Τεκτονισμό προσπαθώντας να εισχωρήσουν στα βαθύτερα νοήματα του. Η συγκεκριμένη συνάντηση έλαβε χώρα πριν δεκατρία χρόνια (1993). Το περιεχόμενο κάποιων συζητήσεων ταξινομήθηκε από εμένα, από σημειώσεις που είχαν κρατηθεί σαν πρακτικά, αλλά και από απομαγνητοφωνήσεις, χάρη στον τότε Ρήτορα της Στοάς που συχνά χρησιμοποιούσε ένα δημοσιογραφικό κασετόφωνο. Για λόγους ευνόητους τα ονόματα των εν λόγω συμμετεχόντων εμφανίζονται στο κείμενο της συζήτησης κωδικοποιημένα με τον Τεκ. :. βαθμό τους.

Τέτοιου είδους προβληματισμοί, όπως αυτοί που συζητούσαμε, είναι φυσικό να υπάρχουν και σήμερα μεταξύ τεκτόνων, και όχι μόνον, ασχέτως αν έχουν σχηματίσει ενδεχομένως διαφορετικές απόψεις από τις τότε εκτιθέμενες, κάτι βέβαια που αποτελεί αναφαίρετο δικαίωμα τους. Στον Τεκτονισμό ο καθένας μπορεί να δεχθεί ή να απορρίψει, μέσα του, ότι δεν του ταιριάζει. Όμως ποτέ δεν πρέπει κανείς να βιάζεται να βγάξει συμπεράσματα.

Η έρευνα της αληθείας μέσω του τεκτονισμού είναι μια συνεχής διαδικασία και οι απόψεις του καθενός, ύστερα από μερικά χρόνια φοίτησης, είναι δυνατόν να υποστούν μέχρι και μια πλήρη μεταστροφή, χωρίς πάλι να είναι οριστικές.

Όπως δε αναφέρει χαρακτηριστικά το τυπικό της μύησης άλλου βαθμού:

«Πάσα γνώμη του ανθρώπου, δυστυχώς είναι μόνο σχετική και ο Τεκτονισμός ουδεμίαν δέχεται ως οριστικήν. Επιβάλλει το καθήκον της αναζήτησεως της Αληθείας, άνευ εξαιρέσεως, άνευ συμβιβασμού... Να έχητε μίαν μόνη επιδίωξιν, την αναζήτησιν της Αληθείας». (4ος βαθμός – Μυστ .: Διδ .: – Α .: Α .: Σ .: Τ .:). Ο δε ο Καρτέσιος έλεγε: "**Dubium sapientiae initium**" (η Αρχή της Σοφίας είναι η αμφιβολία).

ΜΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ. ΜΕΡΟΣ 1ο

Τα συμμετέχοντα πρόσωπα

Σεβ .: = Σεβάσμιος

N .: αδ .: = Νεομυηθείς αδελφός

Π .: Δ .: = Παλιός διδάσκαλος

Αναδ .: = Ανάδοχος

N .: Δ .: = Νεώτερος διδάσκαλος

«Υπεράνω των φροντίδων της υλικής ζωής υπάρχει διά τους Τέκτονες το ευρύ πεδίο του στοχασμού και της δράσεως...» (τυπικό μαθητή)

Ήταν μια ήσυχη Χριστουγεννιάτικη βραδιά του έτους 5993 (η τεκτονική χρονολογία = 1993+4000). Ήμουν καλεσμένος, μαζί με άλλους αδελφούς, στο σπίτι ενός νεομυηθέντος, για να εορτάσουμε τη γέννηση του Θεανθρώπου και να απολαύσουμε τα ωραία εδέσματα που είχε ετοιμάσει η σύζυγος του, κατά το έθιμο των Αγίων εκείνων ημερών.

Μετά από το θαυμάσιο δείπνο, μερικοί από εμάς αποσυρθήκαμε στο διπλανό δωμάτιο για να πάρουμε κάποιο ποτό και να ανταλλάξουμε σκέψεις και απόψεις για τον Τεκτονισμό.

Σεβ .: Για πες μου, είπε απευθυνόμενος προς τον νεομυηθέντα αδελφό μας, ποιες είναι οι εντυπώσεις σου από τη μικρή σου παρουσία, σαν μαθητής, στη Στοά μας;

N .: αδ .: Γνώρισα πολλά πράγματα που ούτε φανταζόμουν ότι υπάρχουν, και ας θεωρούμαι μορφωμένος με πανεπιστημιακό δίπλωμα και διδακτορικό. Ο Τεκτονισμός είναι κάτι το διαφορετικό που οι συνάνθρωποι μας, οι αμήτοι όπως τους αποκαλούμε, ούτε καν φαντάζονται, και σαφώς τον έχουν παρεξηγήσει, με αποτέλεσμα κατά καιρούς να έχει δεχθεί επιθέσεις και η μυθοπλασία να έχει οργιάσει παρουσιάζοντας διάφορα σενάρια για αυτόν.

Ντρέπομαι όμως λίγο, όταν θυμάμαι το ρητό του σκοτεινού θαλάμου, "**άπελθε αν εκ περιεργείας προσήλθες**". Ο ανάδοχος μου, αν και προσωπικός μου φίλος, πολύ λίγο μπόρεσε να με διαφωτίσει για το εσωτερικό νόημα του Τεκτονισμού, και ομολογώ ότι από κάποια κείμενα που μελέτησα καθώς και από το τεκτονικό περιοδικό Πυθαγόρας μου είχε κινηθεί έντονα η περιέρ-

γεια. Οφείλω όμως να ομολογήσω ότι ο ανάδοχος μου ήταν κατηγορηματικός και απόλυτος για τους σκοπούς του Τεκτονισμού προς το καλό και την ηθική.

Εκ πρώτης δε όψεως φαίνεται ότι ο σκοπός μας είναι η διάδοση και εφαρμογή της ισότητας της αδελφότητας και της αλληλεγγύης για το καλό της ανθρωπότητας.

Αλλά όσον αφορά τα σύμβολα τις αλληγορίες και τις μυήσεις έχω μπερδευτεί. Παρόλο που δεν με τιμά, θα έλεγα όμως ψέματα αν ισχυριζόμουν ότι κατάλαβα τη χρησιμότητά τους. Ομολογώ ότι επηρεάστηκα λίγο και από το βιβλίο του Ν. Τσιφόρου "Μυστικές εταιρίες".

Πήρε από το ράφι της βιβλιοθήκης του το βιβλίο και μας διάβασε κάποιες περικοπές που είχε υπογραμμισμένες: "Σήμερα ένα σωρό άτομα που δεν είναι μασόνοι – και εγώ ακόμα – ξέρουν τα περισσότερα από τα μυστικά. Βιβλία γραφτήκανε, σύμβολα αποκαλυφθήκανε, αναγνωριστικά σημεία γίνανε γνωστά. Και ακριβώς επειδή όλα αυτά δεν έχουν καμία ουσιαστική σημασία και οι ίδιοι οι μασόνοι δεν ενοχλούνται καθόλου που αποκαλύπτονται τα «σοβαρά μυστικά τους». Οι αδιάκριτοι που τα φανερώνουνε δεν έχουν να κερδίσουνε τίποτα από αυτά, αφού δεν είναι παρά ένα είδος «παιγνίδι» όλη τούτη η διαδικασία των μεγάλων δήθεν μυστικών... Ουσιαστικά όλη αυτή η ιστορία είναι «μεγάλοι οι οποίοι παιδίαρίζουνε» κατά παράδοση.

Αλλά με πρόθεση αγαθή, την αλληλοϋποστήριξη και την ανθρωπιά". [Ήδη στην Ελλάδα αποκαλυφθήκανε όλα τα τυπικά και οι τελετουργίες από το αντιμασωνικό σύγγραμμα του Leo Taxil «Τα Μυστήρια των Μασόνων» (1971) και το κατά τα άλλα «αντικειμενικό» σύγγραμμα «Μασσωνισμός» του Π.Ν. Τρεμπέλα (1932-1979)]

Τον λόγο έλαβε ένας παλαιότερος και πολύ πεπειραμένος αδελφός:

Π .: Δ .: . Δικαίωμα του να γράφει ότι θέλει. Όλοι έχουν άποψη χωρίς να έχουν γνώση. Εμείς όμως ας σοβαρευτούμε.

"..Πολλοί είναι εκείνοι που εκφέρουν ΓΝΩΜΗ, λίγοι όμως ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ. Όποιος νομίζει ΔΕΝ γνωρίζει..."

~ Ερρίκος Κούνραντ ~

Υπάρχει και ένα άλλο ρητό που συνήθως αποφεύγουμε να το μνημονεύουμε, "**άπελθε αν έχεις το συμφέρον ως πυξίδα του βίου σου**". Δυστυχώς ο όρος αλληλεγγύη έχει παρερμηνευτεί στην αμήμη κοινωνία και πολλοί νομίζουν ότι στον Τεκτ .: θα βρουν τα μέσα για την επαγγελματική τους προώθηση. Συνήθως όμως σύντομα απογοητεύονται και αποχωρούν.

Και κάτι άλλο. Ο Τεκτ .: όπως και κάθε άλλος οργανισμός, έχει τον καταστατικό του Χάρτη, με βάση τον οποίον καθορίζονται οι Αρχές του τα μέσα λειτουργίας του και οι στόχοι του.

Ατυχώς μερικοί σκόπιμα ή από αμέλεια θέλουν να προσδίδουν στον θεσμό χαρακτηριστικά που ταιριάζουν με τις ιδέες τους, τα οποία είναι άσχετα με τις καταστατικές μας αρχές και το πνεύμα των μηήσεων. Αυτό σε πρώτη φάση προκαλεί αποδυνάμωση και υποβάθμιση του έργου των στοών και σε δεύτερη φάση την απώλεια της μνητικής παρακαταθήκης σοβαρών ερευνητών του παρελθόντος. Συνεπεία δε αυτών, υπάρχει ορατός κίνδυνος να υποβιβαστούμε, ή ήδη έχουμε υποβιβαστεί στο επίπεδο ενός κοινού σωματείου με μνητικό μανδύα.

Ν.αδ.: Νομίζω ότι αυτά τα τελευταία που είπες, **Δεν** μου έγιναν απολύτως κατανοητά.

Π.Δ.: Κοίταξε! Σκοπός του Τεκτ.α., ως γνωστό, είναι η ηθική και πνευματική βελτίωση των μελών του. Τα μέσα για την επίτευξη των στόχων αυτών είναι η κατανόηση καθώς και η εφαρμογή των **Τεκτ.α. Αρχών**. Οι αρχές αυτές δεν είναι και τόσο εύκολα προσπελάσιμες διότι δεν περιγράφονται στην κοινή καθομιλουμένη γλώσσα. Η εσωτερική και βαθύτερη έννοια των αρχών αυτών, εικονίζεται με σύμβολα και εκτίθεται με αλληγορίες. Αποκαλύπτεται δε στους τέκτονες προοδευτικά με τις μηήσεις. (Καταστατικός. Χάρτης – Άρθρο 2, VIII)

Πρόσεξε! Δεν λέει διδάσκεται αλλά **αποκαλύπτεται**. Αυτό πιθανόν να σημαίνει ότι σε αυτούς που είναι **ακατάλληλοι** για μύηση να μη αποκαλύπτεται τίποτε, να μην κατανοούν σχεδόν τίποτε, χωρίς να σημαίνει ότι παύουν να είναι θαυμάσιοι άνθρωποι, επαγγελματίες ή επιστήμονες. Αν προσπαθήσουμε να διεισδύσουμε στο νόημα των μηήσεων ακολουθώντας το γράμμα και όχι το Πνεύμα των όσων περιγράφονται, δεν πρόκειται να βγει γόνιμο συμπέρασμα και η προσπάθεια μας είναι εκ των προτέρων καταδικασμένη. Οι αρχές μας διαμορφώθηκαν με την από αιώνων Παράδοση. Είναι επομένως πολυτιμότερα βοηθήματα τα ιστορικά έγγραφα, καθώς και οι μνητικές παρακαταθήκες αδελφών του παρελθόντος. Χρειάζεται όμως συστηματική έρευνα της αλήθειας, αρκετή μελέτη, μεγάλη υπομονή και επιμονή, αρετές που δυστυχώς στις ημέρες μας δεν φαίνεται να ευδοκιμούν και τόσο πολύ.

Αναδ.: Δες για παράδειγμα τα προγράμματα εργασιών των διαφόρων στοών, καθώς και το περιεχόμενο των τεκτονικών τεμαχίων που εκπονούνται. Θα διαπιστώσεις ότι πολύ απέχουν από το να ασχολούνται με την ουσία των μηήσεων. Οι περισσότερες ομιλίες λοιπόν είναι άσχετες με την αποκάλυψη των Τεκτ.α. αρχών που είναι κρυμμένες πίσω από τον μανδύα των συμβόλων και αλληγοριών, και ασχολούνται μόνο με θέματα κοινωνικής ηθικής, με φιλοσοφικά ή επιστημονικά θέματα, με τη ζωή και διδασκαλία των αρχαίων Ελλήνων και μη Φιλοσόφων, με ιστορικές περιγραφές κάποιων μυστηρίων του παρελθόντος, όπως τα Ελευσίνια, Μιθραϊκά, Αιγυπτιακά κ.λπ. Σε κάποιους δε αρέσει να ισχυρίζονται ότι ο Τεκτονισμός είναι συνεχιστής τους. Στην πραγματικότητα όμως, έχουμε πλήρη άγνοια από τα δρώμενα στα αρχαία Μυστήρια, διότι ούτε κείμενα ούτε πειστήρια έχουν διασωθεί για τα διαδραματιζόμενα τότε σε αυτά.

Π. Δ. : Μήπως το ίδιο δεν συμβαίνει και με θέματα επάνω στην Τεκτ. : ηθική. Μιλάμε για ηθική βελτίωση, αλλά με τι κριτήρια; Έχει μήπως ο τεκτονισμός κάποια δική του ηθική διδασκαλία; Πέραν των συμβόλων και των αλληγοριών δεν υπάρχει τίποτε γραφόμενο που να είναι **πρωτότυπο!** Πόσες ομιλίες ηθικού περιεχομένου δεν έχουν εκπονηθεί κατά καιρούς για την Αγάπη προς τον πλησίον ή βασιζόμενες στο **“ο εσύ μισείς, ετέρω μη ποιήσεις”**, που αναφέρεται στο τυπικό; Φυσικά εδώ δεν έχουμε κάποια τεκτονική αρχή που να υποκρύπτεται πίσω από κάποιο σύμβολο ή αλληγορία. Επί πλέον δεν συνιστά ιδιαίτερο στοιχείο του Τεκτονισμού και σε πληροφορώ κάτι που σίγουρα δεν το ξέρεις όπως και οι πιο πολλοί, ότι είναι δανεισμένο από το Βίβλο, Τωβίτ κεφάλαιο 4–15.

Γιατί λοιπόν επικεντρώνουμε τις εργασίες μας στις οποιοσδήποτε ηθικές προτροπές που διανθίζουν τα τυπικά μας, οι οποίες στην ουσία είναι ερανίσματα από τη Χριστιανική διδασκαλία και ηθική; Θεμιτό βέβαια και αυτό διότι δεν πρέπει ξεχνάμε ότι οι προπάτορες μας ήσαν Χριστιανοί οικοδόμοι καθεδρικών ναών. Αλλά για εμάς τους αποδεδεγμένους τέκτονες αλλιώς έχουν τα πράγματα. Εφ’ όσον κανείς ασχολείται με το να συνάγει από τα σύμβολα «ηθικές διδασκαλίες», έστω και αποβλέποντας στις πιο αξιόπαινες πράξεις, δεν εκτελεί έργο μυητικό. Πόσο μάλλον που τα ψήγματα ηθικής που συναντούμε στον Τεκτονισμό ωχριούν εμπρός στις διδασκαλίες της Καινής διαθήκης. Το θέμα όμως αυτό δεν είναι σημερινό. Ένας αξιόλογος και πολυγραφότατος τέκτονας, έλεγε κλείνοντας μια ομιλία του το 1904 στη Στοά Μαραθών: *«Είναι προτιμότερο να έχουμε τον Ναό μας σε τρώγλες και να είμαστε ελάχιστοι οι κατανοούντες το έργο αυτό το οποίο μας παρέδωσαν μόχθοι τόσων αιώνων, παρά να είμεθα πολλοί και να συνεδριάζουμε εις καλλιμάρμαρα μέγαρα, λέγοντες και διδασκόμενοι σε αυτά ιδέας ξένες προς την Τεκτονική αποστολή»*. (Σπυρίδων Νάγος)

Σεβ. : Βέβαια ήσασταν απόλυτοι και σαν καταπέλτες. Αλλά και ο αείμνηστος αδελφός που προαναφέρθηκε νομίζω ότι ήταν λίγο υπερβολικός. Σας κατανώ όμως γιατί ξέρω πόσο αγαπάτε τον Τεκτονισμό και ενδιαφέρεστε για αυτόν. Αντιθέτως όμως νομίζω ότι πρέπει να είμαστε πολλοί ώστε να διατηρηθεί ο θεσμός, και ας μην τον κατανοούμε πλήρως όλοι. Διότι, ο Τεκτ. : πρέπει να παραμείνει θεματοφύλαξ της Μυσταγωγικής γνώσεως, χωρίς να είναι βέβαια δυνατόν να υποκαταστήσει τα αρχαία Μυστήρια. Το έργο δε που παράλληλα επιτελείται στην αμύητη κοινωνία, σαν αγαθοεργία, κάθε άλλο παρά **ευκαταφρόνητο** είναι! Όμως νομίζω, ότι ο όρος φιλανθρωπικός αναφέρεται κυρίως στον ρόλο του να διαφωτίσει τους ανθρώπους προς τον δρόμο της συνειδησιακής τους εξέλιξης και όχι σε αγαθοεργίες.

Αναδ. : Κατ' εξαίρεση θα μπορούσαν να εκπονούνται και εργασίες του είδους που προαναφέρθηκαν, όταν έχουν να προσθέσουν κάτι το πολύ σημαντικό και χρήσιμο στην τεκτονική αποστολή, αλλά συνήθως οι εργασίες γενικού ενδιαφέροντος είναι σήμερα ο κανόνας.

Και από ότι είπες το πρόβλημα δεν είναι σημερινό αλλά υπήρχε και ένα αιώνα πριν.

Ο θεσμός όμως διατηρείται. Πιθανόν να μην «προόδευσε», αν και ο όρος προοδευτικός σηκώνει πολλές ερμηνείες. Κατά άλλους, προοδευτικός σημαίνει ένα είδος ανοίγματος προς την κοινωνία. Κατά τη γνώμη μου όμως ο όρος προοδευτικός αναφέρεται στη σταδιακή αποκάλυψη κάποιων αληθειών, μέσω των διαδοχικών μυήσεων. Τέλος ίσως να απώλεσε κάποια μυητική παρακαταθήκη, αλλά ποτέ δεν είναι αργά για μία πνευματική αναγέννηση. Άλλωστε αυτό είναι ένα από τα διδάγματα που αναφέρεται στη μύηση στον βαθμό του Διδ .: . Υπάρχει όμως ένα μεγάλο θέμα προς διερεύνηση. Έχει ο Τεκτ .: κάποια αποκλειστικά δική του διδασκαλία; Ή μήπως είναι κάποια συλλογή αρχών διδασκαλιών και φιλοσοφίας που συνέλεξαν, συστηματοποίησαν και παρουσίασαν οι ιδρυτές του, μέσα από το σύστημα των συμβόλων, των αλληγοριών και των διαδοχικών μυήσεων;

N .: Δ .: Τον λόγο πήρε ένας νεώτερος Διδ .: σε τεκτονική ηλικία αλλά με μεγάλη έφεση.

Μάλλον έχεις δίκαιο είπε.

Τώρα ήρθαν στη μνήμη μου τα λόγια του τυπικού από τη μύηση του Διδασκάλου:

“εν Αιγύπτω, ο τρίτος βαθμός της μύσεως ωνομάζετο θύρα του Θανάτου. Η αλληγορία αυτή ανευρίσκεται αείποτε η αυτή εις πάσας τας παραδόσεις και εις πάσας τας θρησκείας, αλλά υπό διάφορα ονόματα... Είναι η αλληγορία του Προμηθέως του Οσίριδος, του Αδώνιδος και όλων των κοσμικών ηρώων”...

Σήμερα υπάρχουν υποστηρικτές της απόψεως ότι ο Τεκτονισμός δεν έχει καμία σχέση με τα Αρχαία Μυστήρια.

Αυτό βέβαια έρχεται σε αντίθεση με ότι προανέφερα, αλλά και με πολλά αλλά στοιχεία που υπάρχουν στα κείμενα του. Άλλοι πάλι τον παρουσιάζουν σαν αναβίωση μυστηριακής θρησκείας, κ.ο.κ. Εγώ θα έλεγα ότι έχει κάποια «**διδασκαλία**» αλλά όχι συγκεκριμένη και δογματική και η παρουσίαση Τεκτ .: τεμαχίων που δεν προσεγγίζουν το πνεύμα του θεσμού, μάλλον δεν μπορεί να αποδυναμώσει τον Τεκτ .: , εκτός και αν αλλοιωθεί το περιεχόμενο των μυήσεων! Κάποιες αλλαγές έχουν γίνει κατά καιρούς στα τυπικά, ιδίως μετά το 1940. Όμως οι μη σχετικές ομιλίες δεν βοηθούν τους αδελφούς στη σωστή κατεύθυνση, διότι δεν τους δίνουν ερεθίσματα και βασικές πληροφορίες για την έρευνα τους. Χάνουν έτσι το ενδιαφέρον τους, καθώς ακούν ομιλίες με θέματα τετριμμένα, που συνήθως είναι γνωστά, καθ' ότι υπάρχουν σε όλα τα βιβλία και εγκυκλοπαίδειες και έτσι πέφτουν σε αδράνεια σε ότι αφορά τις εσωτερικές και μυητικές προεκτάσεις του Τεκτονισμού.

N .: αδ .: Μού έδωσες μια πολύ καλή αφορμή. Κατ' αρχήν αν ο Τεκτ .: είχε κάποια διδασκαλία Φιλοσοφική θα έπρεπε να έχει ένα σαφή ορισμό και καθορισμό βασικών φιλοσοφικών

εννοιών και όρων που χρησιμοποιεί. Για παράδειγμα αναφέρει ο καταστατικός Χάρτης, ότι πιστεύει στην αθανασία της Ψυχής. Τι είναι όμως η Ψυχή; Πως εννοεί την Ψυχή;

Σεβ.: Όποιον και αν ρωτήσουμε ή θα μας δώσει κάποια ομιχλώδη και συγκεχυμένη απάντηση ή δεν θα μπορέσει να μας απαντήσει διόλου. Και αν έχουμε Ψυχή, που πολλοί απαντούν μονολεκτικά ότι με τον όρο αυτό εννοούμε κάτι το αθάνατο Θεϊκό μέσα μας, πως είναι δυνατόν το φθαρτό, το θνητό, το πρόσκαιρο να ιδιοποιείται και να τολμά να ισχυρίζεται ότι κατέχει κάτι το αθάνατο; Και που βρίσκεται αυτή η Ψυχή μέσα μας; Στο κεφάλι, στην καρδιά, στο στομάχι, αλλού;

Θα μας πουν πως είναι φύσεως πνευματικής, είναι πνεύμα. Και μήπως ξέρουμε τι είναι πνεύμα; Μήπως λοιπόν είμαστε πράγματι περισσότερο υπνοβάτες από ότι νομίζουμε και απλώς παραγίζουμε τις λέξεις, όπως ακριβώς κάνουμε και με τα τυπικά μας; Μήπως η διατύπωση ότι έχουμε Ψυχή είναι τελείως λανθασμένη και συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο; Δηλαδή **είμαστε η ΨΥΧΗ** και έχουμε **σώμα, ή σώματα**; Ο απόστολος Παύλος μας αναφέρει για **σώμα ψυχικό** και για **σώμα πνευματικό**.

Όταν το Πνεύμα θέλησε να εκδηλωθεί, χρειάστηκε να κατασκευάσει μέσα ενέργειας και επικοινωνίας προσαρμοσμένα στις περιοχές της ύλης, τις όλο και περισσότερο πυκνές, στις οποίες διείσδυε. Ονομάζουμε επίσης, αυτά τα μέσα ενέργειας και επικοινωνίας «σώματα».

• Βέβαια είναι αλήθεια ότι ο όρος «**σώμα**» που χρησιμοποιείται δεν έχει την ίδια έννοια με το υλικό σώμα. Αλλά δεν υπάρχει καλύτερη λέξη να χρησιμοποιήσουμε, εκτός ίσως από το «**κέντρα συνειδητότητας**», το οποίο αληθεύει έως ένα σημείο.

Αλλά υπάρχει σε αυτά επίσης για κάθε ένα τέτοιο κέντρο και ένα είδος οργανώσεως, και για τον λόγο αυτό όταν αναφερόμαστε σε αυτά, τα αποκαλούμε επίσης «**σώματα**».

N. Δ.: Τώρα μάλιστα είπε ο άλλος αδελφός, που η μνήμη του τον βοήθησε να θυμάται κομμάτια από τα τυπικά, μπήκαμε σε βαθιά νερά. Είναι μια πολύ προωθημένη άποψη αλλά κατά τη γνώμη μου σωστή. Επί του θέματος αυτού έχουμε μια περικοπή από τη μύηση του εταιρίου που συνηγορεί υπέρ αυτής της απόψεως. Ότι: «**η Ψυχή δεν έχει ορισμένο αριθμό αισθήσεων αλλά ποιείται χρήσιν των πέντε αισθήσεων για να γνωρίσει τον εξωτερικό κόσμο**», άρα χρησιμοποιεί το σώμα και τα αισθητήρια του δι' ίδιον όφελος.

Κάτι αντίστοιχο μας λέει ο Πλάτωνας (Νόμοι κεφ. Ι): «η Ψυχή γεννήθηκε πριν από το σώμα. Το σώμα είναι δεύτερο και μεταγενέστερο και εξουσιάζεται από την κυρίαρχη Ψυχή».

Πάρε για παράδειγμα την περικοπή από τον Ιωάννη «**ὁ φιλὼν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀπολέσει αὐτὴν καὶ ὁ μισὼν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, εἰς ζωὴν αἰώνιον φυλάξει αὐτὴν**» (κεφ. 12-25).

Ο δε Λουκάς αναφέρει: «*εἶ τις ἔρχεται πρὸς ἐμέ καί οὐ μισεῖ τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα καὶ τοὺς ἀδελφούς καὶ τὰς ἀδελφάς, ἔτι δὲ καὶ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, οὐ δύναται εἶναι μαθητὴς μου*» (κεφ. 14–26).

Μας κοίταξε πονηρά και εἶπε:

- Μη μου πείτε τώρα ὅτι δεν σας μπέρδεψα; Ούτε ὅτι αὐτὰ εἶναι συμβολικά και αλληγορικά. Για ἐμένα εἶναι ἀπολύτως ξεκάθαρα. Το βρήκαμε τώρα, ὅτι δεν μας συμφέρει ἢ δεν μπορούμε να το ερμηνεύσουμε το βαπτίζουμε αλληγορικό ἢ συμβολικό και ξεμπερδέψαμε. Εξηγούμαι. Γενικά με τον ὄρο “ψυχὴ” δεν εννοοῦν ὅλες οι θρησκείες και τα φιλοσοφικά συστήματα το ἴδιο πράγμα. Εδῶ ο Χριστός με τον ὄρο “ψυχὴ” αναφέρεται στην **προσωπικότητα** του ἀνθρώπου και ἰδίως το **ψυχικὸ σῶμα**, δηλαδή τα αἰσθήματα, τα πάθη, και τις ἐπιθυμίες μέσω των οποίων αὐτὴ εκφράζεται.

Το υλικὸ σῶμα, ὅπως και το ψυχικὸ σῶμα του ἀνθρώπου δεν εἶναι ἀφθαρτα και διαλύονται το μεν πρώτο με τον φυσικὸ θάνατο, το δε δεύτερο με τον λεγόμενον δεύτερο θάνατο.

Αν ἔχετε ἀκοῦσει ο **δεύτερος θάνατος** αναφέρεται σε ἀρκετὰ ἐδάφια στην ἀποκάλυψη του Ἰωάννη, καλυμμένα δε στη μύηση του βαθμοῦ του διδασκάλου, η οποία πραγματοποιεῖται στο Μέσον Δῶμα, που δεν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ το Παγκόσμιο Ψυχικὸ κοσμικὸ ἐπίπεδο.

Π. Δ.: Ἐρχομαι τώρα στον ὄρο **Αλήθεια**. Ο ὄρος λήθη προέρχεται ἐκ του ρήματος λήθω, ἄλλου τύπου του λανθάνω. Λανθάνω σημαίνει διαφεύγω την προσοχή τινός, δεν φαίνομαι, μένω ἀπαρατήρητος. Λήθη, σημαίνει ὅτι κάτι που προηγουμένως μου ἦταν γνωστό, διαφεύγει της προσοχής μου. Συνεπώς το **στερητικὸ Α** σημαίνει ὅτι η Αλήθεια μας βγάζει ἀπὸ τη λήθη. Αν εἶναι ἔτσι, τότε κάποτε σε κάποιες ἄλλες εποχές εἴχαμε τη γνώση, και το ἐπίπεδο που βρεθήκαμε μετὰ την πολυσυζητημένη συμβολικὴ ἢ κυριολεκτικὴ πώση μας (δηλαδή των πρωτοπλάστων) μας κάνει να λησμονοῦμε. Ἀλλιῶς η φράση ὅτι στον Τεκτονισμό ἀναζητοῦμε τον **ἀπολεσθέντα Λόγο** εἶναι παράλογη. Ἀφοῦ τον ἀπωλέσαμε, κάποτε τον κατεῖχαμε. Τώρα τι σημαίνει Λόγος, πως και σε ποιο βαθμὸ τον κατεῖχαμε, τι συνέβη και τον ἀπωλέσαμε, εἶναι ἴσως το δυσκολότερο οντολογικὸ θέμα προς διερεύνηση.

Σεβ.: Αν προσέξουμε λίγο το βιβλίο της Γενέσεως ἴσως ἔχουμε κάποια ἀπάντηση.

Εἶπε ο Θεός: «ας κάνουμε τον ἄνθρωπο κατ' εἰκόνα ημετέρα και καθ' ὁμοίωσιν ημῶν...» Και παρακάτω λέει: «και δημιουργησε ο Θεός τον ἄνθρωπο, κατ' εἰκόνα του Θεοῦ δημιουργησε αὐτόν». Η λέξη εἰκόνα ἐπαναλαμβάνεται ἐνῶ δεν βρίσκουμε τη λέξη ὁμοίωση. Γιατί; και ποια εἶναι η διαφορά ἀνάμεσα στην εἰκόνα και στην ὁμοίωση;

Για να καταλάβεις καλύτερα ας πάρουμε για παράδειγμα το βαλανίδι μιας βαλανιδιάς. Αὐτό εἶναι κατ' εἰκόνα της βαλανιδιάς, δηλ. ἔχει ἐν δυνάμει τις ἴδιες ιδιότητες με αὐτήν, ἀλλὰ ὁμως δεν της μοιάζει! Μόνο ὅταν το βαλανίδι φυτευτεῖ θα

γίνει βαλανιδιά σαν τον πατέρα του. Άρα ο Θεός είχε την πρόθεση να πλάσει τον άνθρωπο κατ' εικόνα του και καθ' ομοίωση του, αλλά δεν το έκανε. Τον έπλασε μόνο κατ' εικόνα του, δηλαδή με δυνατότητες ανάλογες με αυτόν, χωρίς όμως να του δώσει σε πληρότητα τις δυνατότητες αυτές, δηλαδή την ομοίωση.

Οι ιδιότητες αυτές είναι σε λανθάνουσα κατάσταση, μη ακόμη ενεργοποιημένες, και πρέπει να τις συνειδητοποιήσει και να τις ενεργοποιήσει. Ένας σπόρος δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια ζωντανή ύπαρξη που αν βρεθεί σε κατάλληλο περιβάλλον (μέσα στη Γη) και τραφεί με τα κατάλληλα υλικά, νερό, αέρα και ηλιακή ακτινοβολία (φωτιά), παίρνοντας από τα στοιχεία που το περιβάλλουν, αυτά που του είναι ωφέλιμα και αφήνοντας τα άλλα, καταφέρνει να εκφράσει το σχέδιο που έχει μέσα του και να μοιάσει το δένδρο που τον παρήγαγε.

Τι έχει μέσα του ένας σπόρος; Είναι φανερό πως αν τον κόψουμε και τον εξετάσουμε στο μικροσκόπιο δεν θα δούμε την εικόνα του δένδρου, γιατί αυτό το αποτύπωμα είναι αιθερικής (ενεργειακής) φύσεως πέραν της αντιληπτικότητας των πέντε αισθήσεων του ανθρώπου. Το ίδιο ισχύει και με τον άνθρωπο, «όπως τα άνω, έτσι και τα κάτω» (Ερμητισμός).

Έχει το σχέδιο αποτυπωμένο στο υποσυνείδητό του ή στον λεγόμενο υποσυνείδητο Νου.

Ξέρεις δε ποιο είναι το σχέδιο της ενεργοποίησης; Κάτι ανάλογο με τη διαδικασία που ακολούθησε ο σπόρος. Μόνο που δεν αναφερόμαστε στην υλική του ανάπτυξη ή την επί της γης καταξίωσή του. Τα υλικά που θα χρησιμοποιήσει για να θρέψει και αναπτύξει τις ιδιότητες αυτές (για να επιτύχει το καθ' ομοίωσιν) είναι αναλόγου φύσεως και θα του δοθούν μέσα από τις περιόδους της μύησης. Και φυσικά δεν είναι η γη το ύδωρ ο αέρας και το πυρ του υλικού επιπέδου αλλά ανωτέρας τάξεως, ας τα πούμε "δυνάμεις ενεργειακής ή ψυχοηθικής φύσεως". Η χρήση των στοιχείων αυτών θα του επιτρέψει να βγει στην επιφάνεια και να αρχίσει να εξελίσσεται (θα βγει το κάλυμμα των οφθαλμών) τείνοντας προς τα άνω, προς το Φως. Δεν μιλούμε βέβαια για το φως του Ήλιου, αλλά φαίνεται ότι αυτό το Φως είναι μία κατάσταση **υπερσυνειδησεως**, πολύ διαφορετικής από την απλή συνειδητότητα των ανθρώπων. Τα πρώτα στάδια της διαδικασίας αυτής μπορούμε να τα χαρακτηρίσουμε σαν ηθική και πνευματική βελτίωση του ανθρώπου.

Και τότε θα αρχίσει να πραγματοποιείται η προτροπή του Θεανθρώπου, το καθ' ομοίωσιν, **«έσεσθε ουν υμείς τέλειοι ώσπερ ο Πατήρ υμών ο επουράνιος τέλειος εστίν»** (Ματθαίος κεφ. 5 παρ. 48). Αν τα λόγια αυτά δεν είναι ουσίας, τότε ο Ιησούς σίγουρα μας περιέπαιζε, κάτι που με τίποτε δεν μπορώ να δεχθώ ότι ισχύει.

Π .: Δ .: Μόλις αναφέρθηκες σε κάτι που είναι ίσως πολύ πιο σημαντικό. Τη **«Συνειδηση»**.

Είναι μήπως εύκολο να καθορίσεις τι σημαίνει; Ποιος από εμάς δεν έχει προφέρει τη λέξη συνειδηση ή ασυνείδητο ή ηθική συνείδηση, τη λέξη υποσυνείδητο ή υπερσυνείδητο, ή τη

φράση το συνειδητοποίησα ή έχω ενεργήσει σύμφωνα με τη συνείδηση μου; Πολλές θεωρίες έχουν γραφεί αναφορικά με τη συνείδηση. Νομίζω πως δεν υπάρχει άνθρωπος, ιερωμένος, μυστικιστής, στοχαστής, συγγραφέας, φιλόσοφος, ψυχαναλυτής που να μην την έχει αγγίξει. Παράλληλα όμως δεν μπορώ να υποστηρίξω ότι όλα αυτά που έχουν γραφτεί μας βοηθούν ή μας μπερδεύουν, μας ανοίγουν τα μάτια ή μας κάνουν να σκεφτόμαστε ότι πρόκειται για κάτι άπιαστο, δύσκολο, δυσνόητο και συνεπώς καλύτερα είναι να το αφήσουμε στην άκρη.

Στον Τεκτονισμό συναντούμε την έκφραση **«κατερχόμενοι στο βάθος της συνειδήσεως»**. Έχουμε λοιπόν μία συνείδηση που έχει βάθος και θεωρείται ως ύπατο αγαθό, η ελευθερία της σκέψεως και της συνειδήσεως. Αλλά για να υπάρχει βάθος φαίνεται ότι εκεί υποκρύπτονται βαθμοί ή στάδια συνειδήσεως καθώς και η πιθανότητα η συνείδηση μας να είναι λίγο έως πολύ περιορισμένη, δηλαδή ανελεύθερη, εξ ου και ο όρος ελεύθερος Τέκτων. Επειδή τα πάντα στο σύμπαν είναι δονήσεις, σαν μια πρώτη προσέγγιση μπορούμε να πούμε, ότι **«η συνείδηση είναι η ικανότης αποκρίσεως στους κραδασμούς»**.

Σεβ .: Έχω ακούσει τις απόψεις ενός παλαιού αδελφού μας, που είχε διεισδύσει πολύ στις μηητικές αλήθειες. Ετυμολογικά υπάρχουν δύο απόψεις. Είτε πρόκειται για το ουσιαστικό του αχρήστου πια ρήματος συν-**είδω** είτε προέρχεται από το ρήμα συν-**οίδα**.

Είδω ή οίδα σημαίνει παρατηρώ, βλέπω. Η πρόθεση συν, επιτείνει την απλή παρατήρηση.

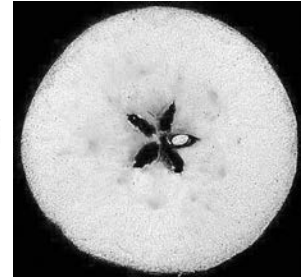
Άρα εφ' όσον παρατηρώ καλώς, είμαι σε θέση να γνωρίζω, σε κατάσταση επίγνωσης όπως λέμε. Ανέφερε όμως και τη μηητική ορολογία. Συνείδηση είναι το ουσιαστικό του ρήματος συν-είδω ή συνοίδα και σημαίνει βλέπω, γνωρίζω, αλλά ταυτοχρόνως και κάποιος άλλος μαζί.

Το ίδιο ισχύει και για όλες τις άλλες λέξεις που περιέχουν την πρόθεση **συν**, όπως σύμμαχος, σύντροφος, σύμβολο κ.λ.π. Το σύμβολο για παράδειγμα αποτελείται από την πρόθεση συν και το ρήμα βάλλω. Τοποθετώ δηλαδή δύο πράγματα μαζί. Το ένα είναι το ορατό αντικείμενο και το δεύτερο, η ιδέα, η έννοια που υποκρύπτεται πίσω από αυτό.

Στη λέξη συνείδηση ο κάποιος άλλος είναι το **Εγώ**, πείτε το **Ψυχή** αν θέλετε, ή δώστε ότι άλλο όνομα σας ταιριάζει. Γνωρίζουμε όλοι τον απαγορευμένο καρπό όπως λέγεται του δένδρου της γνώσεως του καλού και του κακού στον Παράδεισο, το **Μήλο του Αδάμ**.

Πήρε ένα Μήλο από τη φρουτιέρα το έκοψε οριζοντίως, και μας έδειξε το εσωτερικό του.

-Οι σπόροι του όπως βλέπετε σχηματίζουν έναν πεντάκτινο αστέρα.

Οριζόντια τομή

Σε τι σκέψεις μας οδηγεί αυτό;

1^{ον} Το Μήλο είναι σφαιρικό όπως όλα τα ουράνια σώματα. Συμβολίζει το υλικό επίπεδο.

2^{ον} Επειδή ο πεντάκτινος αστέρας είναι και σύμβολο του ανθρώπου, του μικρόκοσμου, το όλο σύμβολο παραπέμπει στην ενσάρκωση του ανθρώπου στο υλικό επίπεδο, ύστερα από τη συμβολική εκδίωξή του από τον Παράδεισο (πνευματικό επίπεδο).

3^{ον} Ο πεντάκτινος αστέρας συμβολίζει επίσης τα πέντε στοιχεία (Αιθήρ – πυρ – αήρ – ύδωρ – γή) σε κάθε ένα από τα οποία αντιστοιχεί και μία από τις πέντε αισθήσεις μας.

4^{ον} Ο ενσάρκωμένος άνθρωπος, ο σπόρος, διά μέσου των πέντε αισθήσεών του αξιοποιεί τις γήινες συνθήκες για να αναπτυχθεί και να δώσει καρπούς, δηλ. να αποκτήσει **Συνείδηση**.

5^{ον} Οι **Πέντε Αισθήσεις** μας δίνουν την **Εμπειρία**, και μέσω της λειτουργίας της **Κρίσεως** τη **Γνώση**, η οποία εν συνεχεία μετατρέπεται σε **Συνείδηση**.

Σας περιγράψω τη διαδικασία για την απόκτηση συνειδήσεως, την οποία συχνά ανέφερε:

ΠΕΝΤΕ ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ ⇨ ΕΜΠΕΙΡΙΑ ⇨ ΚΡΙΣΗ ⇨ ΓΝΩΣΗ ⇨ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

1. Πέντε αισθήσεις: Όργανα του σώματος και δυνάμεις της Ψυχής

2. Εμπειρία: είναι το σύνολο των εντυπώσεων εκ του αντικειμενικού κόσμου διά της λειτουργίας των πέντε αισθήσεων

3. Κρίση: είναι το αποτέλεσμα του συσχετισμού ή αντιπαραβολής των διάφορων στοιχείων της εμπειρίας, τα οποία είναι αποθηκευμένα στη μνήμη ή τον υποσυνείδητο Νού.

4. Γνώση: είναι αποτέλεσμα των νέων στοιχείων της εμπειρίας που έχουμε ήδη συσχετίσει (κρίση) με παλαιότερα παρόμοια, τα οποία έχουν καταγραφεί στη μνήμη μας.

Πείρα + κρίση = Γνώση

5. Συνείδηση: είναι το αποτέλεσμα της μεταβίβασεως της αποκτηθείσης Γνώσεως στον εώτερο (αναλλοίωτο) εαυτό μας **ΕΓΩ** (ή **Ψυχή**), διά μιας αόρατης και μύχιας ενέργειας.

Ο μηχανισμός της αόρατης αυτής και μύχιας ενέργειας είναι προς το παρόν ανεξήγητος.

Σε αυτόν τον μηχανισμό βρίσκεται η απάντηση για τη δυνατότητα ή μη, του να έχει κανείς ελεύθερη συνείδηση. Ας γίνω όμως πιο σαφής. Μιλήσαμε για το πόσο μεγάλη επίδραση ασκεί το περιβάλλον στη διαμόρφωση της προσωπικότητας του ανθρώπου, και ειδικά στην

παιδική ηλικία. Στην ηλικία αυτή, όπως γνωρίζετε η λειτουργία της **κρίσεως** είναι μειωμένη ή ανύπαρκτη και συνεπώς το περιεχόμενο της συνειδήσεως, όπως την ορίσαμε, συνήθως δεν είναι προϊόν της ατομικής μας επεξεργασίας ή βουλήσεως, αλλά κατευθυνόμενο έξωθεν. Όταν αργότερα ανδρωθούμε και προσπαθήσουμε να αποκτήσουμε δική μας γνώμη επάνω στα ζητήματα αυτά, είτε υπάρχει ατολμία να την εκφράσουμε, είτε ανελευθερία στο να σκεφτούμε και να κρίνουμε σωστά, λόγω του ότι έζησαν και μεγάλωσαν μέσα μας πεποιθήσεις του περιβάλλοντος. Η προτροπή για παράδειγμα «πίστευε και μη ερεύνα», έχει επηρεάσει πάρα πολλούς, ακόμη και τέκτονες που υποτίθεται ότι ερευνούν την αλήθεια, παρόλο που δεν αναφέρεται σε κανένα ιερό κείμενο (ίσως οφείλεται στους καθολικούς).

Αποτελεί δε τροχοπέδη στην ελευθερία της σκέψεως εκείνων που την έχουν ενστερνισθεί.

Να ο λόγος που στον Τεκτονισμό γίνονται δεκτοί μόνο **ενήλικες**. Διότι μόνο τότε μπορούν να έχουν τη λειτουργία της κρίσεως πλήρως ανεπτυγμένη. Και δυστυχώς τότε πρέπει να συνειδητοποιήσουν ότι πρέπει να αρχίσει μια αντίστροφη διαδικασία για την αποβολή των διάφορων βαρών, που τα χαρακτηρίζουμε σαν μέταλλα και σαν καθάρσεις μέσω των συμβολικών περιοδίων. Ατυχώς στην πράξη αποδεικνύεται ότι πολύ ολίγοι είναι πρόθυμοι να ακολουθήσουν την πορεία αυτή, και αν παραμείνουν τελικά στον τεκτονισμό, φέρουν τα βάρη αυτά δια βίου. Διότι άλλο η θεωρητική διαπίστωση του θέματος και άλλο η πράξη.

Λέμε, ότι δεν θέτουμε όρια στην αναζήτηση της αλήθειας. Προσποιούμαστε βέβαια, εκτός λίγων εξαιρέσεων, ότι αυτό αληθεύει για τον καθένα μας, αλλά στην πραγματικότητα κανείς μας δεν μπορεί να είναι απόλυτα αντικειμενικός. Γιατί όλοι μας, λίγο - πολύ, είμαστε παγιδευμένοι από τις επιδράσεις του περιβάλλοντος. Αυτός είναι ένας από τους λόγους, αν και όχι ο σπουδαιότερος, που δεν μας δίνεται καμιά διδασκαλία για το ουσιαστικό περιεχόμενο των μυήσεων ή την πρακτική μέθοδο των καθάρσεων που κρύβουν οι συμβολικές περιοδείες. Θα είχαμε ξανά το ίδιο ολίσθημα, **της επιδράσεως του περιβάλλοντος**, δια της νοητικής μας καθοδήγησεως, που είναι μια μορφή πλύσεως εγκεφάλου.

Τη στιγμή εκείνη πετάχτηκε ο πολυμαθέστατος αδελφός μας λέγοντας.

Ν.∴ Δ.∴ Τώρα μου ήρθε μία φράση από το τυπικό του Διδ.∴, σχετικότερη με αυτό που είπες και δεν θα αντέξω αν δεν σας την πω: **«εν τη αναπαραστάσει ταύτη υπάρχει συμβολικός μύθος, του οποίου τας βαθείας εννοίας, τας οποίας αλληγορεί καταλείπω εις την αντίληψη σου. Έχεις ήδη αρκούντως προοδεύσει εις την τέχνη ημών, ώστε κρίνω περιττόν να είπω πλείοτερα περί της συγκινητικής ταύτης αλληγορίας».**

Βλέπετε τι ωραίος και διακριτικός τρόπος βρέθηκε ώστε να μη μας δοθεί η ερμηνεία του μύθου της μυήσεως του βαθμού! Και σε άλλο σημείο **«τα τυπικά ημών δεν δύνανται να περι-**

λαμβάνουν μακράς αναπτύξεις αλλά υποδεικνύουν εις τον μούμενο την οδό την οποίαν ούτος οφείλει να διανύσει μετά θάρρους και καρτερίας». (τυπικό Διδασκάλου)

Σεβ .: Ακούστε μία πολύ σημαντική παρατήρηση. Για να συνεννοούνται οι άνθρωποι, έχουν επινοήσει τα σύμβολα. Αυτά είναι λέξεις, ήχοι, σημεία και παραστάσεις. Είναι δε δύο ειδών. Εκείνα που περιγράφουν καταστάσεις αντιληπτές μέσω των πέντε αισθήσεων και υπόκεινται σε μέτρηση (ποσότητα), και εκείνα που περιγράφουν καταστάσεις του υπεραισθητού κόσμου καθώς και του εσωτερικού κόσμου του ανθρώπου (συναισθήματα, σκέψεις, κ.λπ.) και δεν υπόκεινται σε μετρήσεις (ποιότητα), για αυτό ποτέ δεν πρόκειται να είναι αντικείμενο επιστημονικής έρευνας, με τη στενή έννοια του όρου που της δίδουμε σήμερα, δηλαδή να βασίζεται στο πείραμα και την αντικειμενική παρατήρηση. Και εφόσον οι πέντε αισθήσεις, (τυπικό του εταίρου), είναι όργανα του σώματος και δυνάμεις της ψυχής, η δε Ψυχή δεν έχει ορισμένο αριθμό αισθήσεων, για να γίνουν αντιληπτές οι καταστάσεις της δεύτερης κατηγορίας χρειαζόμαστε να αναπτύξουμε αισθητήρια πέραν των πέντε αισθήσεων, ώστε και αυτές να γίνουν περιεχόμενο της συνειδήσεως όπως συμβαίνει με τις πρώτες καταστάσεις του αισθητού κόσμου. Είναι άραγε δυνατόν αυτό ή κινούμαστε στη σφαίρα της φαντασίας;

Αν πράγματι ισχύει το *καθ' ομοίωσιν* της παλαιάς Διαθήκης, έστω και μερικά ή αναλογικά, μάλλον αυτό θα πρέπει να είναι εφικτό. Δεν είναι βέβαια δυνατό να πιστέψουμε ότι θα γίνουμε κάποτε σαν τον Θεό, γι' αυτό και όταν λέω αναλογικά, εννοώ ότι θα αναπτύξουμε πλήρως όλες τις δυνατότητες με τις οποίες είμαστε προικισμένοι και οι οποίες σήμερα κατά το μάλλον ή ήττον υπολειπουργούν, ή δεν έχουν ακόμη ενεργοποιηθεί.

Τα σύμβολα και οι μυήσεις περιγράφουν καταστάσεις της δεύτερης κατηγορίας, δηλαδή καταστάσεις του **υπεραισθητού κόσμου** και της μελλοντικής εξελίξεως του ανθρώπου.

Είναι η μέθοδος της Μυσταγωγίας. Για αυτό και δεν μπορούν να γίνουν κατανοητά με τα συνήθη μέσα επικοινωνίας των ανθρώπων και να αποδοθούν μερικά μέσω Τεκτονικών τεμαχίων και ομιλιών. Το σύμβολο και ο σπόρος μοιάζουν καταπληκτικά. Και τα δύο περιέχουν, εν δυνάμει, καταστάσεις ανωτέρας τάξεως που δεν υποπίπτουν στην αντικειμενική αντίληψη. Έτσι, λόγω απουσίας κάποιου κώδικα (κλειδιών), το θέμα της ερμηνείας των συμβόλων γίνεται εξαιρετικά περίπλοκο, και συνήθως επικρατεί μία Βαβέλ, διότι ελλείψει καλύτερης μεθόδου καθένας παραθέτει στοιχεία από τις **γνώμες και απόψεις** που μπόρεσε να συλλέξει. Αυτός είναι ο λόγος που σχεδόν όλοι εκπονούν ομιλίες ηθικού ή κοινωνικού περιεχομένου, ή, που έχουν έμμεσα σχέση με τον Τεκτονισμό και πολλές φορές απλά συμπληρώνουν το πρόγραμμα. Δεν λέω βέβαια, και αυτές χρήσιμες είναι. Αλλά...

Αναδ .: Φαίνεται λοιπόν ότι επειδή ο Τεκτ .: έγινε πλέον ένα σύστημα ανοικτό για πολλούς η μυστηριακή γνώση παρουσιάστηκε κρυπτογραφημένη. Διότι η **Γνώση** είναι **Δύναμη!** Είναι

σε όλους γνωστή η ρήση: **“ού τα πάντα τοίς πασι ρητά”**. Είναι δυνατόν να πιστεύει κανείς ότι εφόσον τα τυπικά μας είναι σχετικά εύκολα προσιτά σε όλους, η γνώση αυτή θα δίνονταν ανοικτά στο κοινό και στον μέσο τέκτονα, όταν μάλιστα αυτός συνήθως προσέρχεται από περιέργεια ή από τις φήμες για αλληλοβοήθεια και επαγγελματική αποκατάσταση; Έτσι λοιπόν μέσα από τα τυπικά μας δεν μπορεί να προσεγγίσει κανείς τόσο εύκολα την αλήθεια. Δίκαια λοιπόν ο κάθε αμύητος, κρίνοντας επιδερμικά, θεωρεί το τελετουργικό μέρος σαν ένα παιγνίδι. Η φιλανθρωπία, η αλληλεγγύη και η αδελφότητα είναι ο **εξωτερικός μανδύας** του Τάγματος. Οι μυήσεις, η τυπικότητα που επικρατεί, καθώς και ο Μυσταγωγικός χαρακτήρας διατηρούν τη συνοχή της οργανώσεως με τη γοητεία που ασκούν, τόσο μέσω της τελετουργίας, όσον και μέσω του περιβάλλοντος μυστηρίου που υποκρύπτεται στους διαφόρους βαθμούς και στις μυήσεις. Ο καθένας δε προσπαθεί να κατανοήσει και να βελτιωθεί κατά το εφικτό. Αν δεν υπήρχαν αυτά, ο Τεκτονισμός θα ήταν μία από τις κοινές οργανώσεις που υπάρχουν, των οποίων οι αρχές συνήθως είναι παρόμοιες με τις εξωτερικές αρχές του Τεκτονισμού, όπως η φιλανθρωπία, η αδελφότητα, η σύμφιξη των σχέσεων... και πιθανότατα θα είχε παρακάσει και διαλυθεί προ πολλού. Πλησιάζει όμως αισίως ζωή 3^{ων} αιώνων.

Π.: Δ.: Κατά την ταπεινή μου άποψη, το συμπέρασμα στο οποίο οδηγούμεθα, εκτός αν κάτι μας διαφεύγει, είναι ότι ο Τεκτ.: έχει «σχέση» με τα αρχαία Μυστήρια κατά τούτο μόνο: «Στον διάκοσμο του Ναού του και στο περιεχόμενο των μυήσεων στα οποία είναι **κρυπτογραφημένο** το σχέδιο της **εξελίξεως** της ανθρώπινης **συνειδήσεως**, με τελικό στόχο την επίτευξη της αθανασίας της προσωπικότητας του ανθρώπου, κάτι που εδιδάσκετο και επρωθείτο μέσω καθάρσεων και ειδικών ψυχονητικών γυμνασμάτων σε όλα τα Μυστήρια, τα οποία κατά το παρελθόν λειτούργησαν επάνω στη Γη. Αυτό το σχέδιο, που είναι τόσο θεωρητική γνώση όσο και πρακτική, είναι ο **Απολεσθείς Λόγος**, αποτελεί δε το **μυστικό** του Τεκτονισμού.

Αναζητούμε λοιπόν τον **απολεσθέντα Λόγο** και με ελάχιστες ίσως εξαιρέσεις, όσο και αν αυτό ενοχλεί, το μυστικό αυτό παραμένει κατά το μάλλον ή ήττον **απαραβίαστο** τόσο για τους εκτός όσο και για τους εντός των πυλών του. Είναι όμως δυνατόν να γίνει γνωστός υπό «**προϋποθέσεις**». Κάποιοι σίγουρα τον προσεγγίζουν. Αλλά ας μην έχουμε αυταπάτες. Ο δρόμος είναι μακρύς, ο δε Τεκτονισμός αποτελεί προστάδιο, ένα είδος προπαρασκευής, και ταυτόχρονα μια πηγή εμπνεύσεως για αυτούς που θέλουν να προχωρήσουν στη μύηση.

Ν.: αδ.: Ύστερα λοιπόν από όλα αυτά πρέπει μερικοί να απαλλαγούν από **έμμονες ιδέες** ότι ο Τεκτ.: έχει σχέση με Μυστήρια, ή, ότι είμαστε συνεχιστές των αρχαίων Μυστηρίων!

Π.: Δ.: Η κατήχηση κάθε βαθμού δεν είναι άλλο παρά συμπληρωματική διδασκαλία που περιλαμβάνεται στο τέλος κάθε τυπικού. Όπως δε αναφέρει ο Νέστορας Λάσκαρης εις την τεκτ.: εγκυκλοπαίδειά του, οι πλείστοι τέκτονες την αγνοούν. Φαίνεται ότι τη θεωρούν άνευ

σημασίας. Ακούστε λοιπόν μία σημαντική λεπτομέρεια από την κατήχηση του μαθητή. Αναφέρεται στις προϋποθέσεις, και ίσως δίνει πολλές απαντήσεις για οποίον θέλει να τη λάβει στα σοβαρά υπόψη του. «Μού έδωκαν το Φως. Τι είδατε τότε; Ζωηραί ακτίνες προσέβαλαν τους οφθαλμούς μου και είδον άπαντας τους Αδ.: οπλισμένους διά ξιφών, των οποίων αι αιχμαί διευθύνοντο κατ' εμού... Ηννόησα έκτοτε ότι τα ξίφη εκείνα συμβόλιζαν τας ακτίνας του Φωτός της αληθείας (Λόγος), αίτινες εκ πρώτης όψεως **πλήττουν τη διανοητικήν όρασιν** εκείνου, όστις δεν είναι προπαρασκευασμένος **δί' εμμόνου διδασκαλίας**». (Τα ξίφη κατά τη μύηση φέρουν φλόγες στις άκρες τους. Πιο πολλά για το ξίφος θα αναπτύξουμε εις το 2ο μέρος της συζήτησης, που ακολουθεί, ειδικότερα δε για το άναιχο ξίφος.)

Εκείνη τη στιγμή μας πλησίασαν και άλλοι καλεσμένοι, μη τέκτονες, και με λύπη μας διακόψαμε την πολύ ενδιαφέρουσα εκείνη ανταλλαγή απόψεων, με δέσμευση να τη συνεχίσουμε με την πρώτη κατάλληλη ευκαιρία που θα μας δίνονταν στο μέλλον.

1. ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΜΥΗΣΗ ΤΟΥ ΜΑΘΗΤΟΥ

Ο Α' βαθμός περικλείει στον συμβολισμό του την εξέταση των κοσμογονικών αιώνιων νόμων και την από αυτούς διαμόρφωση των κόσμων, του ανθρώπου και των κοινωνιών.

Ο αμύητος οδηγείται από τον ανάδοχο του στο Μέγαρο της Στοάς μισή ώρα πριν από την έναρξη των εργασιών. Αφήνεται σε ένα δωμάτιο από όπου δεν μπορεί ούτε να βλέπει αλλά ούτε να ακούει αυτά που συμβαίνουν στον πρόναο και στη στοά. Δεκαπέντε λεπτά πριν από τη μύηση οδηγείται στο διασκεπτήριο, όπου συντάσσει την κοινωνική του «διαθήκη». Μετά αφού ρωτήσει ο Σεβάσμιος το πλήρωμα της στοάς για την ύπαρξη ή μη νέων πληροφοριών ή αντιρρήσεων που να δικαιολογούν την αναβολή της εισδοχής του αμύητου, γίνεται η αναγνώση των απαντήσεων. Στη συνέχεια ο δοκιμαστής

πηγαίνει προς τον δόκιμο, ζητά και αφαιρεί από αυτόν όλα τα μέταλλα, γυμνώνει το αριστερό μέρος του στήθους και σηκώνει την περισκελίδα του δεξιού ποδιού, αφαιρεί το δεξιό υποδημα και το αντικαθιστά διά εμβαδός (παντόφλα) από μαύρο ύφασμα. Στη συνέχεια καλύπτει τα μάτια του και τον οδηγεί προ της θύρας του Ναού όπου του υποδεικνύεται να κτυπήσει μια φορά πολύ δυνατά. Ο αμύητος συνήθως μπαίνει σκυφτός με εμπόδια και μεγάλη δυσκολία, από μια στενή είσοδο στον πρόναο, «*Αγωνίζεσθε εισελθείν διά της στενής πύλης...*» (κατά Λουκά κεφ. 13–24), και τοποθετείται μεταξύ των δύο στηλών **Β.:** και **Γ.:** όπου του υποβάλλονται ορισμένες ερωτήσεις, όπως:

- 1^{ον} Αν προσέρχεται στον Τεκτονισμό εξ οικείας βουλήσεως, αβιάστως και ελευθέρως;
- 2^{ον} Τι γνωρίζει για τον Τεκτονισμό, και ποια ιδέα έχει σχηματίσει περί αυτού; και
- 3^{ον} Ερωτήσεις σχετικές προς τις απαντήσεις που έδωσε στην κοινωνική του διαθήκη.

Στη συνέχεια του δίδονται ορισμένες πληροφορίες θεσμικού και ιστορικού περιεχομένου για τον Τεκτονισμό, καθώς και σύντομη ανάλυση των αρχών της Ελευθερίας, της Ηθικής, της Αρετής και του Ελαττώματος. Τέλος του υποδεικνύονται τα καθήκοντα τα οποία αναλαμβάνει σε περίπτωση που γίνει οριστικά δεκτός στους κόλπους του Τεκτονισμού.

Δίνει τον όρκο των σπονδών πίνοντας «ύδωρ» από το χοηφόρο κύπελλο. Πρόκειται για μια διαδικασία που συμβολικά τονίζει την πικρία και τις τύψεις του «συνειδότος» των επίορκων!

Στη συνέχεια πραγματοποιούνται τρεις συμβολικές περιοδείες διά των 3^{ων} στοιχείων της φύσεως (προς βορρά διά του **αέρος**, προς νότον διά του **ύδατος**, και προς την ανατολή διά του **πυρός**), όπου ο δοκιμαστής οδηγεί τον δόκιμο σε κάθε περιοδεία γύρω από τον ιερό τάπητα διαμέσου διαφόρων φυσικών **εμποδίων & θορύβων**, που προοδευτικά ελλατώνονται. Μετά το τέλος των περιοδειών ο δόκιμος οδηγείται στην Ανατολή όπου δίνει την καθιερωμένη επίσημη διαβεβαίωση, φορά το περίζωμα της εργασίας και τα διάσημα του βαθμού, μαθαίνει την ιερή λέξη, τη χειραψία και τα σημεία του βαθμού (κεραμιστής) και στη συνέχεια παίρνει θέση στη Β.Α. γωνία του Ναού, επικεφαλής της στήλης των μαθητών.

Συνήθως ο Ρήτορας διαβάζει μικρό τεμάχιο ερμηνείας του βαθμού ή καλωσορίσματος.

2. ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΜΥΘΣΗ ΤΟΥ ΕΤΑΙΡΟΥ

Ο Β' βαθμός εξετάζει την κοινωνική ζωή του ατόμου, κατά την οποία εξελίσσεται η Ψυχή χρησιμοποιώντας αρμονικά τον οργανισμό μέσω του οποίου επικοινωνεί με το περιβάλλον. Αυτό επιτυγχάνεται μέσω της παιδείας και της διηνεκούς εργασίας. Έτσι θα αποκτήσει τη συνείδηση, γνωρίζοντας τον εαυτό του και τη θέση του στην κοινωνία και τη Φύση.

Τοποθετούνται τέσσερις οκρίβαντες (πινακίδες) στις οποίες αναγράφονται οι επιγραφές:

- Στη δυτική πλευρά – οι πέντε αισθήσεις.
[Όραση – Ακοή – Αφή – Όσφρηση – Γεύση]
- Στη νότια πλευρά – οι αρχιτεκτονικοί ρυθμοί.
[Δωρικός – Ιωνικός – Κορινθιακός]
- Στην ανατολική πλευρά – τα ονόματα των ελευθερίων τεχνών.

[Γραμματική – Ρητορική – Λογική – Αριθμητική – Γεωμετρία – Αστρονομία
– Μουσική]

- Στη βόρεια πλευρά – τα ονόματα των σοφών.

[Σόλων–Σωκράτης–Λυκούργος–Πυθαγόρας]

Εκτελούνται πέντε περιοδείες. Κατά τις τέσσερις περιοδείες εξηγείται το περιεχόμενο κάθε πινακίδας και ο δόκιμος κρατά διαδοχικά σφύρα και σμίλη – κανόνα και διαβήτη – κανόνα και μοχλό – κανόνα και στάθμη, ενώ κατά την πέμπτη περιοδεία έχει τα χέρια κενά και δοξάζεται η εργασία. Επιδεικνύεται το μυστηριώδες σύμβολο του Φωτοβόλου Αστέρα (πεντάκτινος). Μετά το πέρας των περιοδειών ο δόκιμος οδηγείται εις την Ανατολή όπου δίνει την επίσημη διαβεβαίωση, μαθαίνει τη λέξη, τη χειραψία και τα σημεία του βαθμού (κεραμιστής).

3. ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΜΥΗΣΗ ΤΟΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

Στον Γ' βαθμό παίζεται το δράμα του Χιράμ, δηλαδή η νέκρωση της **Ψυχής** από την επήρεια των παθών, η οποία εφόσον υπάρχουν οι προϋποθέσεις ανασταίνεται με τη βοήθεια του Θείου σπινθήρα (**Εγώ**), ο οποίος αναλάμπει μέσα της, με τη βοήθεια και φωτισμένων συνειδησεων. Γενικότερα παρουσιάζει την αιώνια πάλη του Αγαθού και του Κακού, στην οποία θα νικήσει το Αγαθό γιατί είναι ταυτόσημο με την Αλήθεια και τη Ζωή. Αντιστοιχεί λοιπόν ο βαθμός αυτός προς τον άνθρωπο που εξελίχθηκε σε ανώτερο ηθικό και γνωσιολογικό επίπεδο και ο οποίος τείνει να λυτρωθεί και να θεοποιηθεί, εμπνεόμενος από την αρχή του Αγαθού. Το δράμα παίζεται εντός του Ναού του Σολομώντα, ο οποίος παριστάνει μικροκοσμικά την ανθρώπινη προσωπικότητα (μέσον δώμα = ψυχονοητικό σώμα) και μακροκοσμικά το Παγκόσμιο Ψυχικό επίπεδο (μέσος Ουρανός). Πρόσωπα του μυσταγωγικού δράματος ο Χιράμ ή Χιράμ – Αμπίφ (αρχιτέκτονας του ναού του Σολομώντα – Γ' Βασιλείων κ.λ.π), οι τρεις εταίροι δολοφόνοι του Χιράμ, ο Σολομώντας, η βασίλισσα του Σαβά, και ο βασιλιάς της Τύρου Χιράμ.

Ο φωτισμός του Ναού γίνεται με τρία μυστηριώδη φώτα, στο μέσο δε του Ναού και προς ανατολάς υπάρχει φέρετρο, μέσα στο οποίο είναι ξαπλωμένος ο κατά χρονολογική σειρά μνηθείς τελευταίος διδάσκαλος. Είναι σκεπασμένος με μαύρο ύφασμα και έχει πάνω στο πρόσωπό του λευκό μαντήλι κηλιδωμένο με αίμα (εικονικά) και τα πόδια του τεντωμένα προς την ανατολή. Όλοι οι διδάσκαλοι φέρουν στο κεφάλι μαύρο καπέλο σε ένδειξη πένθους, και κρατούν ξίφος του οποίου η αιχμή είναι στραμμένη προς το έδαφος. Ο δοκιμαστής οδηγεί τον υποψήφιο ούτως ώστε με κατάλληλους βηματισμούς να υπερβεί το φέρετρο (τον θάνατο).

Αναπαριστάνεται η δολοφονία του Χιράμ και ο Σεβ .: και οι δύο Επόπτες διά 3^{uv} συμβολικών κτυπημάτων φονεύουν και ανατρέπουν αυτόν μέσα στο φέρετρο... Εννέα (9) διδάσκαλοι αναζητούν τον τάφο του Χιράμ περιφερόμενοι τρεις φορές τον Ναό. Στη συνέχεια, μετά την

ανακάλυψη του σημείου ταφής, ο Σεβ .: και οι δύο Επόπτες, καταβάλουν προσπάθεια, ο κάθε ένας από μόνος του, να σηκώσουν τον διδάσκαλο, αλλά αποτυγχάνουν, διότι, όπως αναφωνούν, το παν αποσυντίθεται (= **Μακ – Βενάκ**) και η σάρκα εγκαταλείπει τα οστά.

Στη συνέχεια ο δόκιμος σηκώνεται, «ανασταίνεται», με την ταυτόχρονη συμβολή και των τριών. Ο Σεβ .: δίνει στον αναστημένο διδάσκαλο ασπασμό (5 τέλεια σημεία) και αναφωνεί **Μο-α-μπον**.

Μετά το τέλος της τελετής ο δόκιμος οδηγείται στην Ανατολή όπου δίνει την επίσημη διαβεβαίωση, μαθαίνει τη λέξη, τη χειραψία και τα σημεία του βαθμού (κεραμιστής).

Ακολουθεί από τον Σεβ .: η ανάλυση (φυσική-ηθική-αστρονομική) του μύθου του Χιράμ.

ΟΙ ΠΕΡΙΟΔΕΙΕΣ ΤΗΣ ΜΥΗΣΕΩΣ

Αν η μύηση δεν είναι το πιο ακατάλληλο, είναι ίσως ένα από τα πιο ακατάλληλα θέματα για να περιγραφεί σε κείμενα ή διαλέξεις. Και αυτό για τρεις κυρίως λόγους:

❶. Η μύηση παρά τη συνοπτική διατύπωση ότι στοχεύει στην **Ηθική και Πνευματική βελτίωση του ατόμου**, είναι ένα θέμα εξαιρετικά δύσκολο, και για να γίνει κάπως αντιληπτό χρειάζονται ορισμένες εκτεταμένες προκαταρκτικές γνώσεις.

❷. Η μύηση είναι ένα θέμα ευρύ και εκτεταμένο και το χρονικό διάστημα μιας η περισσότερων διαλέξεων δεν είναι αρκετό να το καλύψει. Πέραν τούτου οι διαλέξεις απευθύνονται σε άτομα με τελείως ανισοβαρή κατάρτιση, καθώς το πλήρωμα της Στοάς καλύπτει μια πλατεία περιοχή, αποτελούμενη από νεομυηθέντες έως διδασκάλους πολλών δεκαετιών.

Το ίδιο ισχύει εντονότερα, για όλους που πρώτη φορά αντιμετωπίζουν το θέμα αυτό!

Οι δύο αυτοί λόγοι που είναι συγχρόνως και εμπόδια θα ήταν ίσως αρκετά εύκολο να υπερπηδηθούν, αν δεν υπήρχε ο τρίτος λόγος που είναι και ο σπουδαιότερος.

❸. Ο τρίτος λοιπόν λόγος, ο σπουδαιότερος, είναι ότι το θέμα της μύησης, όχι δεν είναι δυνατόν αλλά δεν είναι νοητό να εκλαϊκευθεί και να απλουστευθεί μέσα από διαλέξεις ώστε να γίνει ευρύτερα γνωστό. Τα υψηλότερα νοήματα μπορούν να δοθούν μόνο σε όσους έχουν την τάση να τα συλλάβουν σωστά. Η υψηλότερη γνώση, το υψηλότερο νόημα, αν κατεβεί στο συνηθισμένο επίπεδο **κατανόησης**, φαίνεται ανοησία ή κατανοείται λανθασμένα. Αυτός είναι ένας από τους λόγους που όλες οι ιερές γραφές, δηλ. αυτές που προορίζονται να μεταδώσουν κάτι **πέρα από την κυριολεκτική έννοια των λέξεων**, είναι ανάγκη να καλύπτονται, με κάποιο τρόπο, από ένα εξωτερικό κάλυμμα.

Το επίπεδο της κυριολεκτικής κατανόησης δεν συμπίπτει οπωσδήποτε με την κατανόηση του ψυχολογικού νοήματος. Άλλο κατανοώ κυριολεκτικά και άλλο κατανοώ ψυχολογικά. Έτσι, ο ίδιος ο Ιησούς μιλούσε με παραβολές. Έλεγε δε στους μαθητές του:

“Μὴ δότε τὸ ἅγιον τοῖς κυσί μὴδέ βάλητε τοὺς μαργαρίτας ὑμῶν ἐμπροσθεν τῶν χοίρων, μήποτε καταπατήσωσιν αὐτούς ἐν τοῖς ποσίν αὐτῶν καὶ στραφέντες ρήξωσιν ὑμᾶς...”, και *“κατ’ ἰδίαν δέ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ἐπέλυε πάντα”*.

Συνήθως οι άνθρωποι θεωρούν ότι μπορούν να καταλάβουν τα πάντα αρκεί να τους τα πουν. Αλλά δεν είναι καθόλου έτσι. Η ανάπτυξη της κατανόησης, η διάκριση της κάθε διαφορᾶς, προϋποθέτει μακρόχρονη παιδεία. Όλοι γνωρίζουμε ότι τα μικρά παιδιά δεν μπορούν να διδαχθούν τη ζωή άμεσα, γιατί η κατανόηση τους είναι περιορισμένη. Επίσης γνωρίζουμε ότι υπάρχουν θέματα της καθημερινῆς ζωῆς που μπορούν να κατανοηθούν μόνο μετά από μακροχρόνια προετοιμασία, όπως ορισμένοι κλάδοι επιστημῶν. Για παράδειγμα, η θεωρία της σχετικότητας μπόρεσε να γίνει κατανοητή και αποδεκτή από την επιστημονική κοινότητα μετά πάροδο πολλῶν ετῶν από την πρώτη διατύπωση της από τον Αλβέρτο Αϊνστάιν. Το βασικό λοιπόν κλειδί είναι η ικανότητα **κατανόησης** (κατανῶ = εννῶ καλῶς).

Όμως οι πιο πολλοί πιστεύουν ότι κατέχουν την αρετή αυτή και επομένως, αν ἔχουν τη βεβαιότητα αυτή, περιττεύει κάθε περαιτέρω προσπάθεια για ἔρευνα της αληθείας.

Η μύηση δεν είναι φιλοσοφία, δεν είναι μελέτη, δεν είναι μόνο γνώση. Αν ἦταν μόνο γνώση, τότε θα ἦταν σχετικά εύκολο για τον κάθε εραστή της μύησης να τη μελετήσει και να την κατακτήσει. Και ὅπως συμβαίνει με ὅλες τις ἄλλες γνώσεις, προ πολλοῦ θα εἶχε τυπωθεῖ σε ωραία βιβλία και θα στόλιζε τις βιβλιοθήκες μας.

Η μύηση δεν είναι κάτι που μπορεί να αποκτήσει κανείς ούτε εύκολα ούτε χωρίς κόπο.

Δεν πουλιέται ούτε αγοράζεται στα βιβλιοπωλεία ούτε διδάσκεται στα πανεπιστήμια.

Η ατομική προσπάθεια για απόκτηση γνώσεων καθώς και η ατομική θέληση σίγουρα συμβάλλουν αλλά δεν είναι διόλου αρκετά. Διότι με τη μύηση ο άνθρωπος δεν αποκτά κάτι, αλλά γίνεται κάτι, υφιστάμενος μια μετάλλαξη της προσωπικότητάς του.

Ας δώσουμε ὅμως τρεις, ἔστω και ατελείς ορισμούς, για το τι μπορεί να είναι μύηση:

❶. Η Μύηση είναι η «γνώση» της Αληθείας (γνώση → με την ἔννοια της κατανόησης).

❷. Η Μύηση είναι η «γνώση» των ἀπόκρυφων και μύχιων νόμων του **ανθρώπου** της **φύσεως** και της **δημιουργίας**.

❸. Η Μύηση είναι η «γνώση» των ορατῶν και ἀόρατων νόμων του πνευματικῆς κόσμου.

Αναγνωρίζω και ομολογῶ ότι οι ορισμοί αυτοί δεν διευκρινίζουν και δεν ρίχνουν πλήρες φως στο περιεχόμενο της μύησης. Αν και καθορίζουν κάπως τη μύηση, αυτό γίνεται με λέξεις αφηρημένες, που η ἔννοια τους θα πρέπει να εξηγηθεῖ και να διευκρινισθεῖ. Γι' αυτό ἀντὶ ὀρισμῶν θα προσπαθῆσω να δώσω μια πιο συγκεκριμένη ἐξήγηση.

Η μύηση είναι η διαδικασία που ἔχει δύο σκοπούς ἢ καλύτερα δύο φάσεις:

❶. Να γνωρίσει στον ἄνθρωπο το μέρος της αληθείας που είναι ἀνάλογο με τη φύση του.

☉. Να δώσει στον άνθρωπο τα μέσα με τα οποία θα προκαλέσει μια αισθητή μεταμόρφωση στον εαυτό του, τόσο από υλικής όσο από ηθικής και πνευματικής απόψεως.

Προϋπόθεση όμως για την εσωτερική αυτή εξέλιξη είναι η ανάπτυξη της **κατανοήσεως**. Πρόκειται για μια **επέκταση της συνειδήσεως**, η οποία επιτυγχάνεται με μυσταγωγική τελετή μέσω τυπικού, στη συνέχεια δε με πρακτικές ασκήσεις που αποβλέπουν στην εμπράγματη επέκταση αυτής. Η μεταμόρφωση αυτή χαρακτηρίζεται σαν μια δεύτερη γέννηση ή σαν αναγέννηση.

Η μύηση λοιπόν είναι η **διδασκαλία** και η **πρακτική** (θεωρητικό και πρακτικό μέρος) που μεταμορφώνει τον άνθρωπο και τον φέρνει κοντά στην πηγή του, στο αιώνιο Φως, δηλαδή τον Μ.: Α.: Τ.: Σ.:, προς τον οποίο «το παν τείνει» σύμφωνα με το τυπικό (μαθητή).

Η μύηση είναι μία ιδιάζουσα ζωή γνώσεως, εξαγνισμού, καθάρσεων και συμπεριφοράς.

☛ Η διαδικασία αυτή αλληγορείται κατά την εισδοχή στον Τεκτονισμό, με τις τέσσερις περιόδους της τελετής της μύησης στον βαθμό του μαθητή. Ακολουθεί δε η συνέχεια.

Σήμερα θα ασχοληθούμε με τη **διαλεύκανση** εκείνου που ονομάζουμε **«περιοδίες της μύησης»**, και που αξίζει να αναλυθεί ιδιαίτερα, διότι τόσο στο παρελθόν, όσο και στις μέρες μας δίνει λαβή σε παρά πολλές εσφαλμένες αντιλήψεις. Δυστυχώς και αυτή η λέξη «δοκιμασία» που αναφέρεται σε παρά πολλά σημεία του τυπικού της μύησης μπορεί να οδηγήσει σε λανθασμένη εκτίμηση των πραγμάτων. Η φράση του Σεβ.: προς τον υπό μύηση, ότι η επιθυμία του να γίνει δεκτός μπορεί να τον οδηγήσει σε σκληρές δοκιμασίες, δίνει κατ' αρχήν την εντύπωση ότι πρόκειται να υποστεί εξετάσεις με μορφή δοκιμασιών, των οποίων η επιτυχής έκβαση θα του ανοίξει την είσοδο στον Τεκ.:.

Ένα περιστατικό οδυνηρό, συνήθως χαρακτηρίζεται σαν δοκιμασία, κάποιος δε που υποφέρει, λέμε ότι δοκιμάζεται. Η κοινή αυτή ιδέα των δοκιμασιών της ζωής οδήγησε μερικούς να τις ταυτίσουν με την έννοια των μνητικών δοκιμασιών, μέχρι το σημείο να βλέπουν σε αυτές κάποια συμβολική εικόνα εκείνων, και να θεωρούν ότι τα γεγονότα της εξωτερικής ζωής παίζουν ρόλο και βαρύνουν ουσιαδώς πάνω στη μνητική πορεία.

Γνωρίζουμε ότι το σύμβολο πρέπει να είναι **εσωτέρας** τάξεως σε σχέση με το συμβολιζόμενο από αυτό, αποκλείοντας με αυτόν τον τρόπο τις «φυσιοκρατικές ερμηνείες των νεοτέρων». Το σύμβολο αποτελείται από την πρόθεση συν και το ρήμα βάλλω.

Τοποθετώ δηλαδή δύο πράγματα μαζί. Το ένα είναι το ορατό αντικείμενο και το δεύτερο η ιδέα, η έννοια που κρύβεται πίσω από αυτό. Αφού οι πραγματικότητες της σωματικής τάξεως, ανήκουν στη χαμηλότερη και πιο στενή κατηγορία, δεν είναι δυνατόν να συμβολιστούν με οποιοδήποτε άλλο πράγμα, και ούτε χρειάζεται κάτι τέτοιο, διότι είναι άμεσα αντιληπτές από όλο τον κόσμο. Αντιθέτως κάθε περιστατικό ή οποιοδήποτε φαινόμενο, οσοδήποτε και αν είναι

ασήμαντο, θα μπορεί πάντα να ληφθεί σαν σύμβολο άλλης πραγματικότητας **ανωτέρας τάξεως**, της οποίας αποτελεί θα λέγαμε μια αισθητή έκφραση, από το γεγονός ότι αυτή απορρέει σαν συνεπεία της πρώτης. Γίνεται τότε μια μετάθεση, της οποίας το αποτέλεσμα προφανώς τίποτε το κοινό δεν μπορεί να έχει με τον «συνήθη βίο», ούτε καν με την εξωτερική ζωή από όποιο σημείο και αν τη δούμε.

Και βέβαια δεν αρνούμαι ότι η μυητική γνώση, έχει σοβαρές εφαρμογές πάνω στην κοινωνία μας, όπως και οποιαδήποτε άλλη. Αλλά εκείνο που θέλω να τονίσω είναι, ότι οι σχετικές αυτές εφαρμογές δεν αποτελούν με κανένα λόγο τον κύριο σκοπό της. Αυτός είναι ο λόγος που τα Μυστήρια και η μυσταγωγία, που προορίζονται να μεταδώσουν μια ανώτερη γνώση μέσα από τα σύμβολα τις αλληγορίες και τις μυήσεις, λειτουργούσαν πάντα σε κλειστούς και αυστηρά επιλεγμένους κύκλους, και κάτω από αυστηρή μυστικότητα.

Οι αρχές πάνω στις οποίες βασίζεται η μύηση, καμία σχέση δεν έχουν με τα παραγγέλματα της κοινής «ηθικής», και βρίσκεται μακριά από εκείνο που λέγεται «ενασχόληση με το ευ ζείν». Σας υπενθυμίζω το ρητό του σκοτεινού θαλάμου «Γνώθι σαυτόν», καθώς και ότι ο υποψήφιος ζητά να εισέλθει ως ελεύθερος και χρηστών ηθών, θέμα στο οποίο θα επανέλθω.

– Ποιο είναι λοιπόν το βαθύτερο νόημα των περιοδειών της μύησης; Διαβάζουμε σε παλιό τυπικό του 19ου αιώνα: «Ο δοκιμαστής τοποθετεί είδος θυρεού, εφ' ου είναι γεγραμμένοι αι λέξεις: η Γη, ο Αήρ, το Ύδωρ, το Πυρ.

Σεβάσιμος: Βλέπετε ήδη γεγραμμένες επί του θυρεού αυτού τας λέξεις, **Γη, Αήρ, Ύδωρ, Πυρ**, δηλαδή τα τέσσερα στοιχεία των αρχαίων. Άλλοτε ο υποψήφιος υφίστατο τρομεράς δοκιμασίας διά των τεσσάρων αυτών στοιχείων. Το αρχαίο αυτό σύστημα της μύησης δεν έγινε δεκτό παρ' ημών ή ως συμβολική παράδοσις, εικονίζουσα τον νεόφυτο εν τη πάλη με τα στοιχεία της φύσεως. Η Γη, ο θάλαμος των συλλογισμών...

Το πρώτον συμβολικόν ταξείδιον εξετελέσατε διά του αέρος...

Κατά το δεύτερον συμβολικόν ταξείδιον εκαθαρίσθητε δι' ύδατος. Κατά το τρίτον συμβολικόν ταξείδιον διήλθατε διά των φλογών»...

Ας δούμε όμως σύντομα τι είναι αυτά τα τέσσερα στοιχεία, διότι το θέμα είναι τεράστιο, απαιτεί πολυετείς έρευνες και άπτεται όλων των πεδίων της ουσιαστικής μύησης. Τα τέσσερα στοιχεία είναι ιδιότητες–ποιότητες διά των οποίων **εκδηλώνεται** η πανσυμπαντική πρωταρχι-

κή ουσία της Δημιουργίας. Πολύ σύντομα θα αναφέρω λίγα πράγματα κάνοντας αναφορά στα πρώτα κεφάλαια της γενέσεως. Πιο πολλά για τη φύση των τεσσάρων στοιχείων μπορεί να βρει κανείς στον Αριστοτέλη, στον Πλάτωνα (Τίμαιος) κεφάλαια 19 έως 25, στον Πλούταρχο κ.λ.π., και στο κεφάλαιο «οι δύο Κίονες του Ναού».

☛ Το σημείο εκκινήσεως της Δημιουργίας είναι το πρωταρχικό χάος, το οποίο πρόκειται κατ' αρχάς να διαταχθεί να οργανωθεί σε Κόσμο. Το Χάος αυτό δεν αποτελείται από οποιοδήποτε υλικό αλλά είναι μια απροσδιόριστη «μάζα», η πρωταρχική Ύλη, και για αυτό χαρακτηρίζεται συμβολικά σαν «ύδατα» και «άβυσσος». Επί της επιφανείας των υδάτων αυτών εφέρετο η γονιμοποιός αρχή, το Πνεύμα του θεού. Εν συνεχεία εκδηλώνεται ο Λόγος του Θεού (Fiat Lux) και η δημιουργία του πρωταρχικού «**φωτός**» σαν μια πρώτη διακόσμηση του χάους. Ακολουθεί η διάκριση του άνω από του κάτω, του κύκλου Ουρανός και του κύκλου Κόσμος με τη δημιουργία του **στερεώματος**.

Ο όρος **Ουρανός** αποδίδεται στην Εβραϊκή γλώσσα ως **Σαμαϊμ**, συνθετικό των λέξεων Es – Ba – Μαϊμ που σημαίνει πυρ και ύδωρ ή πυρώδες ύδωρ, ένα ύδωρ πυροπνευματικό, το οποίο έγινε ο φορέας της Ψυχής του Κόσμου. Διά της συμπυκνώσεως «**στερεώσεως**» του πυρώδους αυτού πνεύματος, δημιουργήθηκε η ύλη των κόσμων όπου διαβιούμε. Αντίστοιχο σύμβολο στον διάκοσμο του εργαστηρίου είναι ο **Οδοντωτός Κόρυμβος**.

Αυτός περιβάλλει το Μωσαϊκό δάπεδο και είναι η σύνθεση των τεσσάρων στοιχείων (θύσανοι στις τέσσερις γωνίες), αποτελείται δε από λευκά και μαύρα εναλλάξ **τρίγωνα**, μείξη δηλαδή Πνεύματος και Ύλης. Στον άνθρωπο η ύλη-ενέργεια εκδηλώνεται μέσω των τεσσάρων στοιχείων στα εξής επίπεδα – βαθμούς πυκνότητας των δονήσεων.

α. **Υλικό επίπεδο** (στοιχείο Γη).

Η Φυσική (παχυλή) ύλη, η οποία γίνεται αντιληπτή μέσω των πέντε αισθήσεων, και είναι αφ' εαυτής αναίσθητη.

β. **Αιθερικό επίπεδο** (στοιχείο Αήρ - Ενεργειακό).

Η Αιθερική ενέργεια – ζωικότητα, η οποία ζωοποιεί και συντηρεί το υλικό σώμα, και μέσω αυτής αντιλαμβανόμαστε τις διάφορες παλμικές δονήσεις (ηχητικές, θερμικές, μαγνητικές, φωτεινές, ηλεκτρικές κ.λ.π).

γ. **Ψυχικό επίπεδο** (στοιχείο Ύδωρ).

Η Ψυχική ουσία, της οποίας η ιδιότητα είναι να δημιουργεί και να καταγράφει τις συγκινήσεις, τις επιθυμίες ή αποστροφές σε όλους τους βαθμούς των συναισθημάτων.

δ. **Νοητικό επίπεδο** (στοιχείο Πυρ).

Η Νοητική ουσία, που είναι ευαίσθητη ιδίως προς τις αφηρημένες έννοιες και σε όλα όσα αναφέρονται στη σκέψη και τις νοητικές μας δυνάμεις και δυνατότητες.

Τα τέσσερα αυτά είδη εκδήλωσης της πρωταρχικής ουσίας στο Κοσμικό επίπεδο, τις τέσσερις αυτές καταστάσεις, η παράδοση τις παριστά με τα ονόματα των τεσσάρων στοιχείων των αρχαίων: **ΠΥΡ** (νοητική ουσία), **ΥΔΩΡ** (ψυχική ουσία), **ΑΗΡ** (αισθητική η νευρική ουσία) και **ΓΗ** (η φυσική ύλη).

Σκοπός και το τέρμα της μύησης είναι να κυριαρχήσουμε πάνω στα τέσσερα στοιχεία.

Αυτό προϋποθέτει να ξεπεράσει ο καθένας μας τη γοητεία που ασκούν επάνω μας, και που συμβολίζεται στις τρεις περιόδους με τα διάφορα συμβολικά εμπόδια και θορύβους.

Η σταδιακή κυριαρχία επάνω στα στοιχεία, συμβολίζεται με μια προοδευτική ελάττωση των εμποδίων, έως ότου ο μύστης τα κυριαρχήσει, όποτε αποκαλύπτονται οι οφθαλμοί⁵ και βλέπει το πραγματικό φως, δηλαδή την αλήθεια. Γίνεται Βασιλιάς και κάτοχος της Βασιλικής τέχνης. Ο όρος εμφανίζεται σε παρά πολλά σημεία της εισαγωγής του συντάγματος του Άντερσον το 1723. Η λέξη Βασιλεύς ετυμολογικά προέρχεται από το **βάση** και **λάς** ή **λάας**, και σημαίνει «**ο βαίων επί του λίθου**», δηλαδή υποδηλώνει τον κυρίαρχο της υλικής δημιουργίας και των τεσσάρων στοιχείων από τα οποία συντίθεται. Η έννοια αυτή του Βασιλικού αξιώματος έμεινε κρυμμένη, στα μάτια των βέβηλων, στο έμβλημα της βασιλικής εξουσίας το οποίο αποτελεί το κύριο συστατικό στοιχείο του στέμματος και του σκήπτρου, δηλαδή μια σφαίρα με ένα σταυρό επάνω της.

Το έμβλημα αυτό αποτελείται από το σύμβολο του ορुकτού βασιλείου, το οποίο κατ' επέκταση παριστά την υλική δημιουργία, έχοντας στο πάνω μέρος ένα σταυρό, που υποδηλώνει την «εκπνευμάτωση», την εξέλιξη, την τελειοποίηση.

Με λίγα λόγια την κυριαρχία του Πνεύματος πάνω στην ύλη. Το ίδιο νόημα έχουν και τα τέσσερα σκαλοπάτια που οδηγούν στην Ανατολή δηλαδή στη χώρα του Πνεύματος.

Ο μύστης πρέπει να ανέβει **τέσσερα σκαλοπάτια**, δηλαδή να γίνει κύριος της ύλης και των καταστάσεων της. Τα **τέσσερα στοιχεία** ευρίσκονται σε όλα τα επίπεδα του δημιουργίας.

Ο Συνδυασμός των τεσσάρων στοιχείων μέσω των **δονήσεων** οργανώνει την πρωθύλη (πεμπτουσία) και δίδει την ύλη των Κοσμικών συστημάτων πάνω στα οποία ζούμε.

5 Ο όρος μύηση προέρχεται από το ρήμα μύω = «κλείνω τα μάτια», (μύωψ - μυωπία) διότι η όλη μυστική διαδικασία είναι μια στροφή προς το εσωτερικό του ανθρώπου, εξ ου και ο όρος «εσωτερισμός», και όχι προς το εξωτερικό περιβάλλον των αισθήσεων.

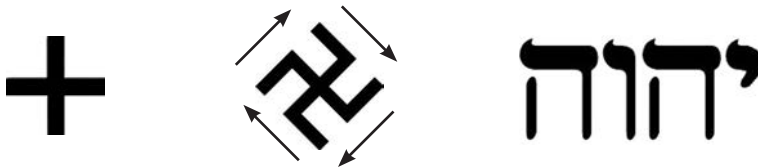
☛ Αλλά και το κτίσιμο της προσωπικότητας του ανθρώπου οφείλεται στον σχηματισμό ψυχονητικών ειδώλων μέσα του (μορφών σκέψεων–επιθυμιών και επιθυμιών–σκέψεων που εδρεύουν στο υποσυνείδητο του), αποτέλεσμα της δράσεως των τεσσάρων αυτών στοιχείων. Η τοποθέτηση του τάπητος (συμβόλου της μνήμης) στο μέσον του μωσαϊκού δαπέδου, στο κέντρο των τεσσάρων στοιχείων, είναι η πειστικότερη απόδειξη τούτου.

Τα προαναφερθέντα στοιχεία δεν είναι στην πραγματικότητα ο Αέρας, η Φωτιά, το Νερό και η Γη του φυσικού τύπου που όλοι είμαστε συνηθισμένοι. Τα στοιχεία που ονομάζουμε: **ΑΕΡΑ, ΠΥΡ, ΓΗ** και **ΥΔΩΡ**, είναι **ΠΟΙΟΤΗΤΕΣ**, και όχι φυσικά πράγματα. Πρέπει να γίνει κατανοητό ότι το Σύμπαν δεν είναι μια νεκρή μηχανή από αλληλοσυγκρουόμενα άτομα. Τα τέσσερα στοιχεία δεν αντιπροσωπεύουν νεκρή ύλη.

Για τον λόγο αυτόν οι αρχαίοι μύστες και οι Πατέρες της εκκλησίας έδωσαν ονόματα στις διάνοιες που κυβερνούν αυτά τα στοιχεία. Ονόμασαν τους κυρίους της φωτιάς Macha-el (Μιχαήλ), και έδωσαν ονόματα όπως Gavir-el (Γαβριήλ), Rafa-el (Ραφαήλ) και Uri-el (Ουριήλ) στα άλλα στοιχεία. Η κοινή κατάληξη που έχουν, το El, σημαίνει Θεός.

Δεν είναι τυχαίο που ο Θεός ονομαζόταν στους Εβραίους Γιαχβέ (IHVH).

Στην αρχαία γλώσσα η λέξη ήταν ένα παράγωγο των αρχικών των τεσσάρων στοιχείων.

Ο Θεός Γιαχβέ διακρινόταν από τους αρχαίους Εβραίους μύστες σαν ο κύριος των τεσσάρων στοιχείων. Γιατί όμως να δώσουν σε αυτά τέτοια ανθρωπομορφικά ονόματα;

Ίσως για να τονίσουν ότι στην πραγματικότητα τα στοιχεία είναι νοήμονες οντότητες. Δεν είναι τυφλοί και χωρίς ζωή νόμοι. Είναι η νοημοσύνη που κρατά τη φύση σε ισορροπία. Μόνο οι προχωρημένοι διδάσκαλοι μπορούν να επιβεβαιώσουν αυτή την αρχή, όταν κάποια ημέρα θα έρθουν σε ενσυνειδητή επαφή με τις οντότητες αυτές που τις ονομάζουμε Αρχαγγελικές τάξεις. «Εάν ταις γλώσσαις των ανθρώπων λαλώ και των αγγέλων...», αναφέρει ο Παύλος (Κορ. 13-1). Επειδή δε τα πάντα στο σύμπαν είναι δονήσεις, η επαφή αυτή είναι ο γνωστός σε όλους από τη φυσική όρος του συντονισμού των δονήσεων, ή με άλλα λόγια, στάδιο της εναρμόνισης με τον *παγκόσμιο ρυθμό*.

Κάθε φαινόμενο της ζωής (όχι η ίδια η Ζωή – Αίτιο αυτή καθ' εαυτή) δεν είναι τίποτε άλλο από συστήματα κραδασμών που τείνουν να κρατήσουν ένα σύνολο σε ύπαρξη.

Δεν είναι τυχαίο που ο Χριστός σταυρώθηκε διότι, ο σταυρός συμβολίζει τα 4^α στοιχεία. Ο σταυρός είναι το σύμβολο του πανσυμπαντικού Λόγου, του κυρίου των 4^{ων} στοιχείων.

Ο σταυρός ήταν σύμβολο σε πολλούς αρχαίους πολιτισμούς, όπως οι Αζτέκοι, οι Ίνκας και οι Αιγύπτιοι. Οι πολιτισμοί αυτοί είχαν το σύμβολο του σταυρού σε περιστροφική κίνηση, τη σβάστικα, η οποία διεφθάρη από τους Ναζί όταν τη χρησιμοποίησαν σαν έμβλημα του κόμματος τους. Σημαίνει σωστή κίνηση διά μέσου της ισορροπίας των 4^{ων} στοιχείων. Σε αντίθετη διεύθυνση των αιχμών συμβολίζει καταστροφή και αποσύνθεση.

Στον θόλο του Ναού, σύμφωνα με το τυπικό, τοποθετούνται τέσσερα ιδιαίτερα λαμπερά άστρα. Ο *Λαμπαδιάς* (Aldebaran) – μάτι του Ταύρου, ο *Βασιλίσκος* (Regulus) – καρδιά του Λέοντα, ο *Αντάρης* (Antares) – καρδιά του Σκορπιού, ο *Φαμαλάουτ* (Fomalhaut) – κεφαλή Νοτίων Ιχθύων. Στους προϊστορικούς παρατηρητές η κοσμική κίνηση αποκαλυπτόταν με την περιστροφή των άστρων γύρω από τον Πόλο. Βλέποντας τον ουρανό να κινείται τον όρισαν σαν τον παγκόσμιο κινητήρα, την πηγή κάθε ζωής.

Αλλά όπως η θερμότητα συνοδεύει τη ζωή, συνέλαβαν τη ιδέα ενός ζωοποιού πυρός το οποίο εκπορευόταν από τον περιστρεφόμενο σταυρό (ή σβάστικα) που σημειωνόταν στον ουρανό από τα τέσσερα αυτά λαμπερά άστρα. Η χρήση και αφή κεριών μέσα στη Στοά δεν είναι τόσο απλή και άνευ σημασίας, όσο δείχνει. Διότι στην πραγματικότητα κάνουμε **επαφή με τα τέσσερα στοιχεία**. Το ίδιο το κεριό που είναι στερεό παριστάνει το στοιχείο της Γης.

Λίγο -λίγο το κεριό λειώνει και μια μικρή λίμνη υγρού σχηματίζεται, το στοιχείο του ύδατος. Ό αέρας είναι πάντοτε παρών, ακόμη και αν δεν είναι ορατός, τον αντιλαμβάνομαστε δε με το τρεμούλιασμα της φλόγας.

Όλη η Στοά φωτίζεται, δηλαδή δημιουργείται ο Κόσμος, μέσω των κεριών που αναπαριστούν την ενεργοποίηση των **τεσσάρων στοιχείων**, και της λειτουργίας τους, με τη μετάδοση του πρωταρχικού Φωτός από το μεσαίο κεριό του τρίκρηρου του Σεβ.:, τον **Αστέρα**. Σε καθένα από τους κόσμους ένα από τα τέσσερα στοιχεία επικρατεί αλλά περικλείει και τα υπόλοιπα τρία. Στον ψυχικό κόσμο στοιχείο που επικρατεί είναι το νερό, ενώ στους νοητικούς κόσμους επικρατεί κυρίως το στοιχείο της φωτιάς. Το στοιχείο της φωτιάς για παράδειγμα στους ψυχικούς κόσμους σε συνδυασμό με το στοιχείο του ύδατος κάνει δυνατούς διάφορους τύπους συναισθημάτων, όπως θυμός, επιθετικότητα, ζήλεια κ.λ.π. Μπορείτε να ρωτήσετε, τι απόδειξη έχουμε ότι τέτοια συναισθήματα συσχετίζονται με τη φωτιά και το νερό; μπορούμε να παρατηρήσουμε τα αποτελέσματα τέτοιων συναισθημάτων στα στοιχεία που απαρτίζουν το υλικό σώμα.

Κάτω από την επίδραση δριμύτατου θυμού λέμε ότι το αίμα κάποιου βράζει. Τα αποτελέσματα του θυμού αυξάνουν τη θερμοκρασία του σώματος, που είναι μια εκδήλωση του στοιχείου της φωτιάς. Την ίδια στιγμή οι καρδιές μας αρχίζουν να κτυπούν βίαια και το αίμα να κυκλοφορεί γρηγορότερα, μια εκδήλωση του στοιχείου του αέρος

Η φωτιά κάνει επίσης δυνατό το στοιχείο του αυθορμητισμού που είναι ένας τρόπος δημιουργικής ενέργειας. Αν καθίσουμε κάτω να σκεφθούμε και να συγκεντρωθούμε, τι νομίζετε ότι θα συμβεί; Η θερμοκρασία του σώματος θα ανεβεί. Το στοιχείο της φωτιάς στον νοητικό κόσμο κάνει δυνατό για εμάς να συλλογιζόμαστε και συγκεντρωνόμαστε.

Όταν δε λέμε σκέψη δεν εννοούμε μόνο τη δημιουργία νοητικών εικόνων, αλλά επίσης και τη γνώση εννοιών, καταστάσεων, ιδεών και φαινομένων εκστάσεως.

Όλα αυτά είναι εκφράσεις του αέρος και της φωτιάς και έχουν αποτέλεσμα στο σώμα.

Η ουσιαστική μύηση μέσω των περιοδειών είναι το να εξετάσει κανείς τα στοιχεία αυτά και να εξακριβώσει τη δύναμη και την αξία τους και τον τρόπο με τον οποίο μπορούν να χρησιμοποιηθούν **δημιουργικά**. Πρέπει επίσης να γνωρίζουμε τη ζημιά που μπορούν να προξενήσουν και να προσπαθήσουμε να την αποφύγουμε. Για παράδειγμα ένας συγκεκριμένος συνδυασμός των στοιχείων νερό και φωτιά στον νοητικό και ψυχικό κόσμο δημιουργεί το φαινόμενο του εγωισμού και ναρκισσισμού. Πρέπει να μελετήσουμε και αναλύσουμε τέτοιες καταστάσεις ώστε να μπορέσουμε να πετύχουμε μέσω της γνώσεως (σοφίας), και της βουλήσεώς μας (ισχύς) τις καθάρσεις μέσα μας (ως έκφραση κάλλους).

Όλα τα στοιχεία μέσα στον κόσμο των αντιθέτων, δηλαδή το μωσαϊκό δάπεδο όπου γίνονται οι περιοδείες, δημιουργούν δύο καταστάσεις. Δημιουργία και καταστροφή. Στην πραγματικότητα η καταστροφή είναι μια φαινομενική κατάσταση με σκοπό τη δημιουργία νέων συνθηκών για νέες τελειότερες δημιουργίες. Ο πραγματικός μύστης πρέπει να φθάσει στο σημείο να υπερβεί τη γοητεία τους. Αυτό στη μυητική γλώσσα ονομάζεται εναρμόνιση των αντιθέτων (Coincidentia Oppositorum). Έτσι κάθε περιοδεία, κατά τη διάρκεια των μυήσεων, τελειώνει μεταξύ των δύο στηλών όπου θεωρείται ότι επέρχεται η εξισορρόπηση των στοιχείων, τα οποία απέρρευσαν από τις δύο αυτές στήλες, το **Πνεύμα** και την πρωταρχική **Ύλη**, με την αλληλοεπίδραση και εναρμόνιση των οποίων δημιουργήθηκε η Ψυχή του Κόσμου και στη συνέχεια τα Σύμπαντα. Κανείς πρέπει να εργασθεί βαθμιαία για να κατανοήσει αυτές τις αλήθειες. Η μύηση δεν είναι μια τελετή όπου οι διδάσκαλοι τοποθετούν το σπαθί στο κεφάλι και ψιθυρίζουν λίγες λέξεις. Η μύηση είναι μια διαδικασία πνευματικής εξέλιξης που μπορεί να διαρκέσει πολλά χρόνια ή και αιώνες.

Περαιτέρω ανάλυση δυστυχώς ξεφεύγει πολύ από τα στενά όρια του παρόντος κεφαλαίου.

Εδώ θα επαναλάβω ότι, ο Τεκτονισμός πέραν της κοινωνικής αποστολής του μας δίνει και μια γεύση της μυστηριακής αλήθειας μέσω των συμβολικών μήσεων. **Όμως δεν μας δίνει την οδό**, δηλαδή τις συγκεκριμένες τεχνικές ώστε να επεξεργασθούμε το περιεχόμενο των μύσεων αυτών. Είναι, τρόπον τινά, ο θεματοφύλαξ της θεωρητικής Μυστηριακής παραδόσεως. Και φυσικά η καλή διάθεση και θέληση δεν είναι από μόνα τους διόλου αρκετά.

☛ Για κάθε ένα από τα τέσσερα στοιχεία υπάρχουν διάφορες **Ουσιαστικές μήσεις**.

Η **πρώτη μύση** ανήκει στο στοιχείο της Γης, στον τρόπο διαβίωσης μας. Εστιάζεται στην Κοινωνική μας Διαθήκη με τα καθήκοντα, με τις υποχρεώσεις και με την αλλαγή του τρόπου ζωής. Ασχολείται με την εξέλιξη του χαρακτήρα, την απόκτηση αρετών και με την πρώτη σοβαρή προσπάθεια να υπερβούμε τη γοητεία της ύλης, **τα μέταλλα**.

Περαιτέρω συνεπάγεται την αναγνώριση της υπάρξεως μιας Απόλυτης Νοημοσύνης πίσω από τον φαινομενικό κόσμο, που αποκαλούμε **M : A : T : Σ :**, και την αναμφίβολη αλήθεια ότι ο καθένας μας είναι μια θεία Μονάδα, μια **ΨΥΧΗ** αθάνατη που απορρέει από το Απόλυτον είναι – **ΘΕΟΝ**. Κατά τη διάρκεια της πρώτης μύσεως ο μύστης αποκτά διάφορες αρετές όπως ανοχή, υπομονή, να κυβερνά το σώμα και την προσωπικότητα (να αποβάλλει τα πάθη τις κακίες και τα ελαττώματα) και να ξεπερνά την οργή.

Περαιτέρω αποκτά συνείδηση της ανάγκης να υπηρετεί τους άλλους (φιλάνθρωπία).

Έτσι όταν έρχεται η ώρα να εισέλθει στον κυρίως Ναό (δηλαδή μέσα στον εαυτό του) και να υποστεί τις τρεις μήσεις–περιοδείες πρέπει να είναι ελεύθερος (ελαττωματικών καταστάσεων) και να είναι χρηστών ηθών (έστω κατά τα ισχύοντα κοινωνικά πρότυπα).

Ένα σημείο που κατά κανόνα διαφεύγει την προσοχή μας είναι ότι στον βαθμό του μαθητή, ο **πεντάκτινος αστέρας** (σύμβολο του μικρόκοσμου) σύμφωνα με το τυπικό βρίσκεται στη **Δύση** πίσω από τη στήλη **B :**. Εκεί είναι **σκοτεινός ή υποφωτισμένος**.

Στον βαθμό του εταίρου τοποθετείται στην **Ανατολή**, πάνω από την έδρα του Σεβ. : και γίνεται **ακτινοβόλος**, χαρακτηρίζεται δε ως **«το αίτιον τοσοούτων θαυμάσιων κόσμων»**.

Είναι η κατάσταση στην οποία θα μπορούμε όλοι, αφού εξαντλήσουμε όλες τις αναγκαίες εμπειρίες που πρέπει να έχουμε επάνω στα τέσσερα στοιχεία.

Η **δεύτερη μύση** περιέχει το πρώτο βήμα για την απόκτηση δυνάμεων. Ο μουόμενος προσπαθεί να γεφυρώσει το χάσμα μεταξύ της προσωπικότητάς του και του **Εγώ**. Και όπως είπαμε η μύση έχει σαν σκοπό τη γνώση των απόκρυφων και μυχίων νομών της λειτουργίας του ανθρώπου, απ' όπου και το ρητό του σκοτεινού θαλάμου, «Γνώθι σ' αυτόν».

Η μύση αυτή έχει σχέση με το **Ενεργειακό επίπεδο** (μύση του αέρος) και την **αιθερική ενέργεια του ανθρώπινου οργανισμού (Vis viva)**. Εδώ τα τέσσερα στοιχεία εμφανίζονται με

τη μορφή λειτουργιών – ιδιοτήτων των οποίων προσπαθεί να γίνει κύριος, δηλαδή να επιτύχει τη γνώση και τον ενσυνείδητο χειρισμό τους!

Αυτές είναι:

❶. Ο Αισθησιακός Αιθήρ (ύδωρ). Είναι εκείνο το μέρος της αιθερικής ενέργειας που καθιστά δυνατή την ύπαρξη της βίωσης της εμπειρίας, αισθημάτων και αισθήσεων.

❷. Ο Κινητικός Αιθήρ (αήρ). Είναι εκείνο το μέρος της αιθερικής ενέργειας που καθιστά δυνατή την κίνηση, δηλ. ροή αίματος, κτύποι της καρδιάς, παλμοί πνευμόνων, κτύποι άκρων, μεταβολισμός, και γενικά οι εκούσιες και ακούσιες κινήσεις του οργανισμού.

❸. Ο Αποτυπωτικός Αιθήρ (πυρ). Είναι εκείνο το μέρος της αιθερικής ενέργειας που καθιστά δυνατή τη δημιουργία νοητικών εικόνων (σκέψη), καθώς και τη λειτουργία της μνήμης και του υποσυνείδητου.

❹. Ο Δημιουργικός Αιθήρ (Γη *). Είναι εκείνο το μέρος της αιθερικής ενέργειας που καθιστά δυνατή τη δημιουργία (υλοποίηση) και διατήρηση του σώματος.

Η **τρίτη μύηση** έχει σχέση με το ψυχικό επίπεδο, τον ψυχισμό μας (*μύηση του ύδατος*).

Στον ψυχικό κόσμο το στοιχείο που επικρατεί είναι το **ύδωρ**. Σε παλαιό τυπικό της στοάς «Φοίνιξ» Κερκύρας του 1871, που είναι η πρώτη στοά που λειτούργησε στην Ελλάδα, μετά τη δεύτερη περιοδεία ο Σεβ. : λέει κάτι που δεν χρήζει ερμηνείας, και που από μόνο του ομιλεί:

«Η τριπλή αυτή πλύσις συμβολίζει την κάθαρση της ψυχής».

Στα πρώτα στάδια της μύησης αυτής αποκτούμε μεγαλύτερη ικανότητα καθόδου στο υποσυνείδητό μας όπου συντελούνται οι ψυχικές καθάρσεις και προετοιμαζόμαστε να μεταφέρουμε τη συνειδητότητα μας στον ψυχικό κόσμο, στο λεγόμενο **Μέσον Δώμα**.

Η **τέταρτη μύηση** έχει σχέση με το νοητικό επίπεδο, και τη λειτουργία της σκέψης (*μύηση ή βάπτισμα του πυρός*). Αποκτούμε μεγαλύτερες ικανότητες συγκεντρώσεως, σκέψης, κατανοήσεως και δυνάμεως της θελήσεως. Στα πρώτα στάδια της μύησης αυτής αναπτύσσουμε ικανότητες, όπως το άπλωμα της συνειδήσεως μας πάνω σε μεγαλύτερη περιοχή για να αποκτήσουμε εμπειρία από το κάθε τι και να γνωρίσουμε την Αλήθεια. «Εγώ μεν βαπτίζω υμάς εν ύδατι... ο δε οπίσω μου ερχόμενος... αυτός υμάς βαπτίσει εν Πνεύματι Αγίω και πυρί» (Ματθ. κεφ. 3, 11). Πόσοι άραγε, ακόμη και ιερείς, μπορούν να απαντήσουν για το τι είναι αυτή η βάπτισμα του πυρός που συνέβη την Πεντηκοστή;

Είναι άραγε η σειρά των μύησης της φωτιάς ανώτερη από τις μύησης του ύδατος;

Τι είπε ο Χριστός; «Μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι!» Φυσικά δεν εννοούσε τους βλάκες και τους ηλίθιους, αλλά αυτούς που δεν έχουν πονηριά και κατεργαριά. Δεν είναι ούτε η εξυπνάδα

ούτε η συσσώρευση γνώσεων που θα μας οδηγήσει στην αυτοεπίγνωση, αλλά η καθαρή καρδιά. **“Ευλογημένοι οι καθαροί τη καρδιά, διότι αυτοί τον Θεόν όψονται”.**

Ο Χριστός δεν τοποθέτησε το συναίσθημα πάνω από το λογικό, όπως μερικοί έχουν υποθέσει. Η φράση «Καθαροί τη καρδιά», αναφέρεται στην αγάπη που είναι η Φύση μας. Χωρίς την ενεργοποίηση της καθαρότητας της καρδιάς, που επιτυγχάνεται με την τελευταία μύηση δεν μπορούμε να γνωρίσουμε τον Θεό. Τώρα ίσως αποκτούν νόημα οι φράσεις από το τυπικό της μύησης του μαθητή:

“Κύριε, αι φλόγες αίτινες περιέβαλλον υμάς, επεράτωσαν τας δοκιμασίας· είθε αύται να θερμάνουν την καρδιάν υμών εν τη προς τον πλησίον αγάπη”.

Όπως καταλαβαίνουμε στη μύηση αυτή, η ικανότητα να σκεπτόμαστε σωστά δεν έχει να κάνει τίποτε με την εξυπνάδα, την πονηριά ή τον ορθολογισμό.

Πρόκειται φυσικά για ένα άλλο επίπεδο κατανόησης από αυτό που έχουμε συνηθίσει.

Όταν αφαιρείται το κάλυμμα των οφθαλμών, αυτό που θα αντικρίσουμε δεν είναι άλλο από το Φως μιας αλήθειας, που προκύπτει από την απόκτηση ενός διαφορετικού τρόπου κατανόησης της πραγματικότητας που μας περιβάλλει. Ο Θεάνθρωπος έλεγε τα εξής:

«η Βασιλεία των Ουρανών εντός ημών εστί». Έλεγε δε την παραβολή (Ματθ. ιγ', 33)

«Ομοῖα ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν ζύμη, ἢν λαβούσα γυνὴ ἐνέκρυψεν εἰς ἀλεύρου σάτα τρία, ἕως οὗ ἐζυμώθη ὅλον».

Για όσους δεν έχουν εκβαθύνει στη μυστηριακή γνώση και στην κατανόηση των ψυχολογικών νοημάτων των γραφών, η παραβολή αυτή φαίνεται όχι μόνο να είναι ακατανόητη, αλλά και παράλογη. Στη μυητική ορολογία αναφέρεται ως **«ισοπλεύρωση του τριγώνου»**. Ας το δούμε σύμφωνα με όσα εξετέθησαν.

Η φρόνιμη γυνή είμαστε εμείς σαν **ΨΥΧΕΣ**. Τα τρία μέτρα (σάτα) αλεύρου, είναι τα τρία σώματα μας (υλικό, ψυχικό και νοητικό) στα οποία αναφέρονται οι τρεις περιοδείες της μύησης. Η ζύμη παριστά το κατάλληλο εκείνο φύραμα, δηλαδή τη γνώση και εφαρμογή των όσων απαιτούνται για την επιτυχή κατάληξη των περιοδειών της μυήσεως επάνω στα στοιχεία που απαρτίζουν τα σώματα και την προσωπικότητα μας, και μέσω του οποίου (φυράματος) θα προκύψει ένα ομοίομορφο αρμονικό λειτουργικό αποτέλεσμα.

Στο τέλος της τεκτονικής μυήσεως του μαθητή, μετά το τέλος των περιοδειών, ο μουύμενος τοποθετείται μεταξύ των δύο στηλών και ακολουθεί η εξής στιχομυθία:

Σεβ .: - Αδελφέ Α' Επόπτα, κρίνετε τον αμύητο άξιο να γίνει δεκτός παρ' ημίν;

Α' Επ .: -Ναι, Σεβάσμιε διδάσκαλε.

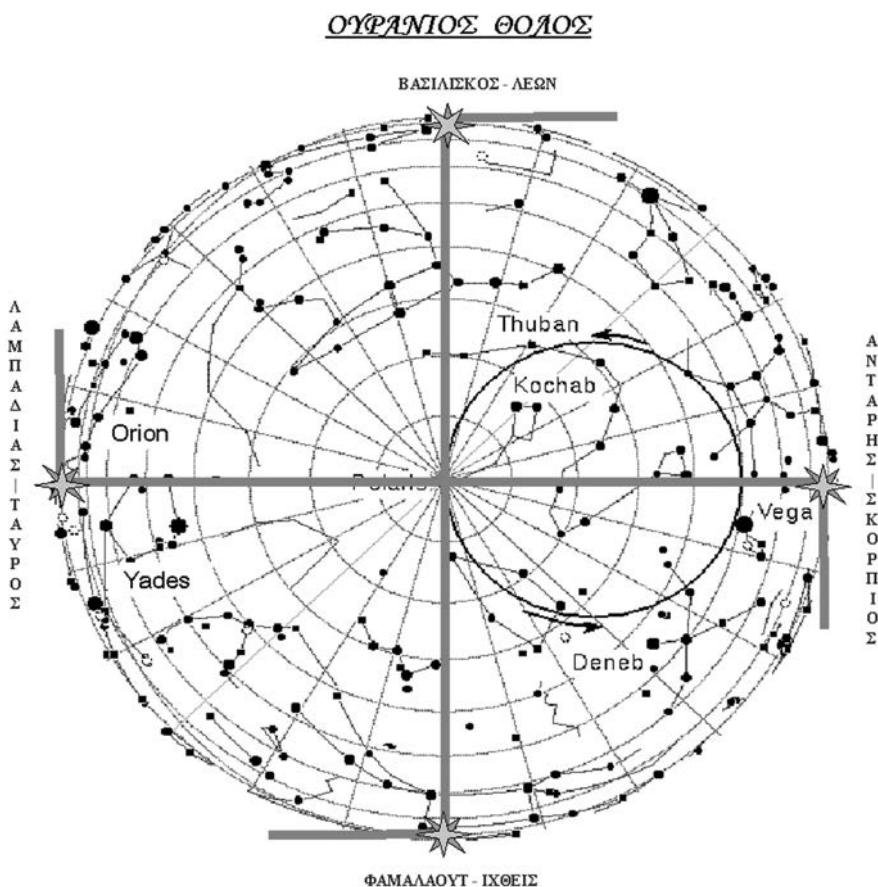
Σεβ .: -Τι ζητείτε υπέρ αυτού αδελφέ Α' Επόπτα;

Α' Επ .: -Το Φως.

Σεβ .: -Εις την Τρίτην κρούση της σφύρας μου γεννηθήτω φως.

Φυσικά δεν πρόκειται για το φυσικό φως. Πρόκειται για μια ουσία που εκτείνεται στο άπειρο. Αυτή η ουσία είναι Ουρανός και Γη, δηλαδή ανάλογα με τους βαθμούς πολικότητάς της είναι λεπτή ή πυκνή. Είναι η ουσία που αποκαλεί ο Ερμής ό τρισμέγιστος «**Τέλεσμα**». Είναι η ουσία που δημιουργεί ο Θεός πριν από κάθε τι άλλο, όταν λέει «**Γεννηθήτω Φως**». Αποτελεί ταυτοχρόνως ουσία και κίνηση. Είναι ρευστή και αποτελεί ένα αέναο κραδασμό. Πλήρη ανάλυση θα επιχειρήσουμε στο κεφάλαιο για τους δύο κίονες του Ναού.

Γίνεται λοιπόν κατανοητό, πως το όνομα «φωτισμένος», το οποίο δίνουμε συνήθως στους μύστες, έχει γενικά παρανοηθεί, επειδή όλοι νομίζουμε ότι σημαίνει κάτι το μυστικιστικό, λες και πρόκειται για ανθρώπους που πιστεύουν ότι η διάνοιά τους φωτίστηκε από κάποιο θαυματουργό φως. Απλά «φωτισμένος» αποκαλείται ο γνώστης και ενσυνείδητος χρήστης του «φωτός» αυτού, είτε μέσω της γνώσης τού Μεγάλου Διαμέσου Παράγοντα (Παγκόσμιας Ψυχής), είτε διαμέσου της λογικής και οντολογικής συνειδητοποιήσεως του Απόλυτου.

ΜΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ. ΜΕΡΟΣ 2ο

Σε κάποια από τις συνήθειες συναντήσεις μας, στις αρχές τις δεκαετίας του 1990, έτυχε να ξαναβρεθούμε στο σπίτι του αδελφού, που ήταν τότε νεόφυτος, και πρόσφατα είχε γίνει Διδ.: Ξεκινήσαμε τη συζήτηση, και απευθυνόμενος προς αυτόν του υπέβαλα την προσφιλή μου ερώτηση! Πως βλέπεις σήμερα με την εμπειρία που απέκτησες τα πράγματα; του είπα.

N. Δ.: -Θυμάμαι την πολύ χαρακτηριστική φράση του τυπικού της μνήσεως του Διδ.: :

«Έχεις ήδη αρκούντως προοδεύσει εις την τέχνη ημών ώστε κρίνω περιττό να είπω πλειότερα περί της συγκινητικής ταύτης αλληγορίας».

Θεωρώ όμως ότι παρόλο που έλαβα σημαντικό όγκο μνητικών πληροφοριών, ας πούμε γνώσεων, κάθε άλλο παρά αρκούντως προόδευσα στην τέχνη μας διότι συνεχίζω να βρίσκομαι σε σύγχυση. Ίσως σήμερα να είμαι λιγότερο μπερδεμένος, αλλά δεν κατόρθωσα να ταξινομήσω όλη αυτή τη γνώση, ούτε να εξαγάγω κάποιο συγκεκριμένο συμπέρασμα για την πρακτική της ωφέλεια σε επίπεδο κοινωνικών εφαρμογών.

Εξακολουθητικά με προβληματίζει η στιχομυθία από την κατήχηση του μαθητή!

(**E** = ερώτηση – **A** = απάντηση)

E. Τις η βάσις της εις τον Τεκτονισμόν διδασκομένης ηθικής;

A. Η προς τον πλησίον αγάπη.

E. Πάσα ηθική δεν έχει την αυτήν βάσιν;

A. Ναί βεβαίως, πλην ο Τεκτ.: είναι η καταλληλότερα προς διδασκαλία αυτής μέθοδος.

E. Τις η μέθοδος αυτή;

A. Η δι' αλληγοριών και συμβόλων!

E. Τίνα ταύτα;

A. Μού απαγορεύεται να τα ανακοινώσω. Πλην ερωτήσατε με, εάν θέλητε, και ίσως κατορθώσητε να τα μαντεύσητε και τα εννοήσητε.

☛ Το εύλογο λοιπόν, αλλά αναπάντητο ερώτημα μου είναι. Γιατί είναι απαραίτητο για να εφαρμόσουμε τις αρχές της **αγάπης**, της **ισότητας** και **αδελφότητας**, να υποστούμε όλο αυτό το πολύπλοκο τελετουργικό σύστημα των μνήσεων διά μέσου των συμβόλων και αλληγοριών; Εξ άλλου, λόγω της απουσίας κάποιου κώδικα το θέμα της ερμηνείας των συμβόλων εμφανίζεται εξαιρετικά περίπλοκο. Σαν άμεση συνέπεια τούτου, και ελλείψει καλύτερης μεθόδου, ο καθένας παραθέτει προσωπικές ερμηνείες ή στοιχεία από τις γνώμες και απόψεις που μπόρεσε να συλλέξει και που συνήθως δεν οδηγούν σε κάτι χειροπιαστό.

Πρέπει λοιπόν να καταφέρουμε να μαντέψουμε για να καταλάβουμε; Έτσι συνήθως έχουμε μία «Βαβέλ» κατά το «Λίθοι και πλίνθοι ατάκτως εριμμένοι εις ουδέν χρήσιμα εστί».

Νομίζω όμως, ότι μπορώ να κάνω μία σύνοψη των όσων λεχθήκανε στη συνάντησή μας, με τη βοήθεια βέβαια κάποιων σημειώσεων που κατάφερα τότε να κρατήσω.

1. Αναφερθήκαμε στην κατανόηση των **Τεκτ .: Αρχών**. Οι αρχές αυτές, δεν περιγράφονται στην κοινή καθομιλούμενη γλώσσα, αλλά εκτίθενται με σύμβολα και αλληγορίες. Οι αρχές αυτές δεν διδάσκονται αλλά αποκαλύπτονται στους τέκτονες προοδευτικά με τη μύηση.

2. Θέσαμε θέμα καταλληλότητας των υποψηφίων (ικανότητα κατανόησης των Τεκτ .: αρχών)

3. Τα τεκτονικά τεμάχια που εκπονούνται δύσκολα πετυχαίνουν να προσεγγίσουν την ουσία των μύσεων και των Τεκτ .: αρχών που υποκρύπτονται στα σύμβολα και στις αλληγορίες.

4. Αναφερθήκαμε στην ηθική διδασκαλία του Τεκτ .: , καθώς και στις έννοιες της **Αλήθειας**, της **Ψυχής και της Συνείδησης**. Επίσης στη σχέση του Τεκτ .: με τα αρχαία Μυστήρια.

5. Καταλήξαμε στο προσωρινό συμπέρασμα, ότι μέσα στον διάκοσμο του Ναού του και στο περιεχόμενο των μύσεων είναι κρυπτογραφημένο το σχέδιο της εξέλιξης της ανθρώπινης **Συνείδησης**, που συνιστά την ειρηνική και βαθμιαία εξύψωση του ατόμου, και φυσικά δι' αυτού της κοινωνίας. Αυτό το σχέδιο, θεωρητική γνώση όσο και πρακτική –αντικείμενο των αρχαίων μυστηρίων– είναι ο **Απολεσθείς Λόγος**, αποτελεί δε το **μυστικό** του Τεκτονισμού.

6. Το μυστικό αυτό, είναι κατά το μάλλον ή ήττον **απαραβίαστο**, τόσο για τους τέκτονες όσο και για τους αμήτους, είναι δυνατόν όμως να γίνει γνωστό υπό **προϋποθέσεις**.

Ειδικά αυτό το τελευταίο συμπέρασμα, δεν μου φαίνεται και πολύ ενθαρρυντικό.

Π .: Δ .: Είναι γεγονός ότι δεν επεκταθήκαμε πιο πολύ. Πως μπορεί κανείς να διεισδύσει στον Ναό, όταν όλα τα ειδικά βιβλία δεν δείχνουν παρά μόνο το αίθριό του; (Συμβολικά η πρόοδος του μυημένου διαιρείται σε τέσσερα στάδια, ανάλογα με τα τμήματα ενός αρχαίου Ναού: 1ον Αίθριο, 2ον Πρόναος, 3ον κυρίως ναός, 4ον Ιερόν ή Άγια των Αγίων, όπου ο μυημένος γίνεται μύστης). Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης αναφέρει:

“Εν αρχή ην ο Λόγος, και ο Λόγος ην προς τον Θεόν, και Θεός ην ο Λόγος... πάντα δι' αυτού εγένετο, και χωρίς αυτού εγένετο ουδέ εν ο γέγονεν, εν αυτώ ζωή ην...”.

Λόγος σημαίνει ομιλία αλλά ταυτόχρονας και σκέψη, Δημιουργική σκέψη. Ο Λόγος ή ομιλία, όταν πρόκειται περί του Δημιουργού, εκφράζει το συνειδητό και εσκεμμένο έργο του. Μπορούμε συνεπώς να ερμηνεύσουμε την περικοπή ως εξής: *“στην Αρχή ήταν η Δημιουργική σκέψη, και ο Λόγος ήταν με τον Θεό, και ο Θεός ήταν ο Λόγος. Το καθετί υπάρχει δυνάμει αυτού του παράγοντος (του Λόγου). Σε αυτόν βρίσκεται η Ζωή”.*

Κάθε τι που υπάρχει στο Σύμπαν ήταν πρώτα μια **ιδέα**, μια **Σκέψη**, η οποία στη συνέχεια εκδηλώθηκε – φανερώθηκε- σαν ένας **Λόγος**, ένας **ήχος**, η καλύτερα σαν **κίνηση – δόνηση**

– **κραδασμός**, που έκτισε όλες τις **μορφές** και στη συνέχεια ο ίδιος φανερώθηκε μέσα στις μορφές αυτές σαν **Ζωή**. Δεν λέμε συνήθως, ο παλμός της ζωής; Αυτή είναι η διαδικασία της δημιουργίας, και ο άνθρωπος ο οποίος πλάστηκε κατ’ εικόνα του Θεού, δημιουργεί κατά τον ίδιο τρόπο μέχρι ενός συγκεκριμένου ορίου. Έχει την ικανότητα να σκέπτεται. Μπορεί να εκφράσει με την ομιλία τις σκέψεις του, και με αυτόν τον τρόπο, όπου δεν μπορεί να τις υλοποιήσει από μόνος του μπορεί να ανατρέξει στη βοήθεια των άλλων για να τις πραγματοποιήσει. Φαίνεται όμως ότι κατά την εξέλιξή του θα έρθει μια εποχή που ο άνθρωπος θα μπορεί να δημιουργεί απευθείας, χρησιμοποιώντας τον **Λόγο**. Μέχρι της ημέρας εκείνης μαθαίνει να δημιουργεί χρησιμοποιώντας άλλα μέσα, έτσι ώστε όταν θα έρθει η ώρα που θα είναι ικανός να χρησιμοποιεί τον **Λόγο** για να δημιουργεί απευθείας, θα γνωρίζει πώς ακριβώς να το κάνει!

Αυτή η εξάσκηση είναι απολύτως απαραίτητη. Στην παρούσα φάση θα κάνει πολλά λάθη. Επιπλέον, δεν είναι ακόμη **ενάρητος** και αν γνώριζε από τώρα τον τρόπο να χρησιμοποιεί τον Λόγο, θα πραγματοποιούσε δαιμονικές κατασκευές. Φαίνεται ότι μερικά από τα νοήματα των περιοδίων της μύησης του μαθητού που αφορούν την εξέλιξη της ανθρωπότητας υποκρύπτονται εδώ. Ως γνωστόν υφιστάμεθα τη δοκιμασία των τεσσάρων στοιχείων, της γης, του αέρος, του ύδατος και του πυρός. Ο άνθρωπος κατά τα πρώτα χρόνια της προσπάθειας επιβίωσής του πάνω στον πλανήτη χρησιμοποίησε τα **στερεά**. Η μυϊκή δύναμη ήταν το μόνο μέσο για να εκτελεί τις εργασίες του, και με τα κόκκαλα και τις πέτρες που συνέλεγε από το έδαφος κατασκεύασε τα πρώτα υποβοηθητικά εργαλεία των χεριών του. Κατόπιν ήρθε μια στιγμή που εμπιστεύθηκε το στοιχείο **ύδωρ**. Η δύναμη των υγρών είναι ήδη πολύ πιο ισχυρή από αυτή των στερεών. Ένα κύμα μπορεί να σαρώσει το κατάστρωμα ενός πλοίου, να σχίσει τα πανιά του και να λυγίσει την πιο παχιά σιδερένια ράβδο σαν να είναι λεπτό σύρμα.

Αλλά η δύναμη του ύδατος είναι μια τοπική δύναμη και κατά συνέπεια περιορισμένη για να δράσει σε ευρύτερη περιοχή. Όταν ο άνθρωπος έμαθε να χρησιμοποιεί την ακόμη πιο λεπτή φύσης δύναμη που αποκαλούμε **αέρα**, έγινε δυνατόν να φτιάξει ανεμόμυλους και ιστιοφόρα και να φέρει όλον τον κόσμο σε επικοινωνία. Έτσι επετεύχθηκε το επόμενο βήμα του ανθρώπου προς την εξέλιξη με τη χρήση μιας δύναμης πιο λεπτής από το νερό και που η εφαρμογή της ήταν πιο ευρεία επάνω στον πλανήτη. Αλλά ο αέρας ήταν αστάθμητος και κάτι που δεν μπορείς να βασιστείς επάνω του. Έτσι με την πρόοδο του πολιτισμού εξασθένησε η χρήση του και ανακαλύφθηκαν νέες μορφές ενέργειας, όπως ο ατμός, που μπορεί να χρησιμοποιηθεί οπουδήποτε και οποτεδήποτε.

Προσετέθηκε ένα νέο στοιχείο. Το **πυρ**. Η παραγωγή ατμού (δυναμοποιημένος αέρας) ήταν ένας συνδυασμός γης-ύδατος – πυρός και αέρος.

Η πρόοδος του πολιτισμού έκτοτε υπήρξε ραγδαία. Παρά ταύτα η χρήση του ατμού απαιτούσε βαριά και δυσκίνητα μηχανήματα. Το επόμενο στάδιο εξέλιξης ήταν να χρησιμοποιήσει ακόμη πιο λεπτές μορφές ενέργειας και με εφαρμογές παντού επάνω στον πλανήτη.

Το μειονέκτημα του ατμού πρακτικά εξαλείφθηκε με τη χρήση μιας άλλης μορφής ενέργειας πιο εκλεπτυσμένης, του ηλεκτρισμού. Έτσι βλέπουμε την πρόοδο του ανθρώπου να βασίζεται στη χρήση δυνάμεων όλο και πιο εκλεπτυσμένων (αιθέριων), με κάθε δύναμη να είναι πιο ικανή και πιο εύκολα μεταδύσιμη από τις προηγούμενες που είχαν ανακαλυφθεί. Αλλά κανένα από τα συστήματα αυτά δεν είναι ιδανικό, διότι η παραγωγή ενέργειας γενικά απαιτεί επίγειες ή υπέργειες εγκαταστάσεις, σταθερές ή κινητές. Η ιδανική δύναμη θα ήταν μια δύναμη που ο άνθρωπος θα μπορούσε να παραγάγει από τον ίδιο του τον εαυτό χωρίς τη μεσολάβηση μηχανημάτων. Μια τέτοια δύναμη ίσως υπάρχει λανθάνουσα μέσα σε κάθε άνθρωπο. Στον άνθρωπο τη βλέπουμε να εκφράζεται μερικώς μέσω του **Ψυχικού ρεύματος** που τον εμψυχώνει σαν **επιθυμίες** και **αισθήματα**. Αισθανόμαστε τη δύναμή της κατά καιρούς στο επίπεδο των αισθημάτων, όταν απελευθερώνεται ανεξέλεγκτα, σαν **πειρασμός**, και τότε μας είναι γνωστή η έκφραση «**έχασε τον έλεγχο του εαυτού του**». Γνωστή είναι η προτροπή του Θεανθρώπου “...*γρηγορείτε καί προσέχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν*” (Ματθ. κεφ. 26–41). Γνωστοί οι πειρασμοί στους οποίους τον υπέβαλε ο διάβολος στη έρημο.

Καμιά εργασία δεν μπορεί να ταλαιπωρήσει το υλικό σώμα και να το εξασθενήσει, όσο η τρομακτική ενέργεια του ψυχικού σώματος όταν απελευθερώνεται σε έναν παροξυσμό πειρασμού. Συνήθως στην παρούσα κατάσταση, αυτή η τεραστία ενέργεια βρίσκεται σε λανθάνουσα κατάσταση. Καλώς δε συμβαίνει έτσι, έως ότου μάθουμε να την τιθαसेύουμε με μια πιο εκλεπτυσμένη μορφή ενέργειας που είναι η **Σκέψη**. Η σκέψη εμποτισμένη με την επιθυμία μέσω της πίστεως είναι δυνατόν να πετύχει θαύματα. Όταν βέβαια αναφερόμαστε στην πίστη δεν εννοούμε αυτό που συνήθως εννοεί ο κόσμος με τη λέξη αυτή, δηλαδή παραδοχή ορισμένων εννοιών ή αξιών ή γεγονότων, χωρίς ο ίδιος ο άνθρωπος να έχει προσωπική αντίληψη αυτών. Είναι η ψυχική ικανότητα που επιτρέπει στον άνθρωπο την όλη εκδήλωση της προσωπικότητάς του, αφού με την πίστη δημιουργείται και διατηρείται η εμπιστοσύνη για τον εαυτό μας και για τις ικανότητες των πνευματικών μας διεργασιών. Χωρίς αυτήν καμιά σχεδόν εκδήλωση δεν θα επιχειρούσε ο άνθρωπος και καμιά πνευματική σύλληψη του δεν θα ολοκληρώνονταν. Έχουμε την περίπτωση που οι μαθητές του Ιησού δεν μπόρεσαν να θεραπεύσουν ένα σεληνιαζόμενο, παρόλο που είχαν διδαχθεί τον τρόπο. Και ο Ιησούς τους επιπλήττει: “*διὰ τὴν ἀπιστίαν ὑμῶν, ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ἐάν ἔχητε πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως, ἐρεῖτε τῷ ὄρει τούτῳ, μετάβηθι ἐντεῦθεν ἐκεῖ, καὶ μεταβήσεται, καὶ οὐδὲν ἀδυνατήσῃ ὑμῖν*” (Ματθ. 17–20). Όταν δε ο Πέτρος προσπάθησε να περπατήσει **επάνω** στα κύματα και

προς στιγμήν έχασε την πίστη του και άρχισε να βυθίζεται ο Ιησούς τον επιπλήττει λέγοντας: «*ὀλιγόπιστε, εἰς τί ἐδίστασας*» (Ματθ, 14–32).

Ο **Κόσμος** είναι ένα σχολείο που μας διδάσκει πως να σκεπτόμαστε και να αισθανόμαστε σωστά, ώστε να μπορέσουμε να προικιστούμε με τη δυνατότητα της ορθής χρήσης των δύο αυτών λεπτοφυών δυνάμεων, δηλαδή της σκέψης και του συναισθήματος.

Ένα παράδειγμα μπορεί να μας δείξει πως ο κόσμος που είμαστε ενσαρκωμένοι εξυπηρετεί αυτόν τον σκοπό. Ένας εφευρέτης έχει μια **έμπνευση**, μια ιδέα. Μια ιδέα δεν είναι ακόμη μια σκέψη, αλλά μια λάμψη που δεν έχει πάρει ακόμη σχήμα και μορφή, την οποία ο εφευρέτης σταδιακά μορφοποιεί με νοητικό υλικό. Η σκέψη δεν είναι τίποτε άλλο παρά **συμπύκνωση** νοητικής ενέργειας, όπως ακριβώς η ύλη είναι συμπύκνωση αιθερικής ενέργειας. Δημιουργεί με τη σκέψη του ένα μηχάνημα, και στη νοητική οθόνη του η μηχανή εμφανίζεται με όλα τα εξαρτήματα να λειτουργεί με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, έτσι ώστε να εκπληρώνει τον επιδιωκόμενο στόχο. Κατόπιν αρχίζει να φτιάχνει σχέδια για το μηχάνημα, και ήδη από αυτό το στάδιο είναι βέβαιο ότι εμφανίζεται η ανάγκη τροποποιήσεων. Βλέπουμε συνεπώς ότι οι φυσικές συνθήκες δείχνουν στον εφευρέτη το που η σκέψη του δεν ήταν σωστή. Όταν κατασκευαστεί η μηχανή και τεθεί σε λειτουργία, τότε συνήθως ακόμη περισσότερες τροποποιήσεις είναι απαραίτητες. Ίσως δε να χρειασθεί να την καταργήσει τελείως, να την ξανασχεδιάσει και να φτιάξει ένα καινούργιο μηχάνημα.

Αν υπήρχε μόνο ο νοητικός κόσμος (κόσμος της σκέψεως), δεν θα συνειδητοποιούσε ότι έκανε λάθος, αλλά οι στερεές συνθήκες του φυσικού κόσμου του έδειξαν που υπήρχε λάθος στη σκέψη του. Ο Φυσικός κόσμος διδάσκει τον εφευρέτη το να σκέπτεται ορθά, και τα επιτυχημένα μηχανήματα του είναι οι ενσωματώσεις της ορθής σκέψης. Στο εμπόριο, καθώς και στα κοινωνικά και φιλανθρωπικά θέματα επικρατούν ίδιες αρχές.

Αν οι ιδέες μας για τα διάφορα ζητήματα της ζωής είναι λανθασμένες, διορθώνονται όταν τις εφαρμόζουμε στην πράξη και για αυτό αυτός ο κόσμος είναι μια απόλυτη αναγκαιότητα στο να μας διδάξει πως να χειριζόμαστε τη σκέψη και την επιθυμία, γιατί οι δυνάμεις αυτές είναι στενά συνδεδεμένες στην εποχή μας λόγω των υλικών συνθηκών που επικρατούν.

Τώρα καταλαβαίνουμε πόσο σοβαρός είναι ο συμβολισμός του περιζώματος της εργασίας.

Το περιζώμα πρέπει να είναι από **δέρμα**, το οποίο συμβολίζει την περιβολή του ανθρώπου με δερμάτινο χιτώνα, δηλαδή με υλικό σώμα, για να μπορέσει να εργασθεί στους υλικούς κόσμους για τους λόγους που προανέφερα (Γένεσις κεφ. 3–7: *εποίησαν αυτοίς περιζώματα*).

☛ Φαίνεται ότι η επόμενη φάση της εξελίξεως είναι η χρησιμοποίηση από τον άνθρωπο ενός **πέμπτου** στοιχείου το οποίο πολλές φορές αποκαλούμε **πεμπτουσία**. Το σύμβολο της

δυνάμεως για την οποία μιλάμε είναι ο **Φωτοβόλος αστέρας**, ο **πεντάκτινος**, ο οποίος προΐσταται στις πράξεις της «υψηλής μήσης», δηλαδή στην παραγωγή φυσικών φαινομένων πέραν των ήδη γνωστών στην ορθόδοξη επιστήμη. Σε προηγούμενη συνάντηση μας, είχαμε κόψει οριζόντια ένα Μήλο, (το Μήλο του Αδάμ – λάρυγξ = το όργανο παραγωγής της ομιλίας, του **Λόγου**), και είδαμε τους σπόρους του να σχηματίζουν έναν πεντάκτινο Αστέρα.

Ο πεντάκτινος συμβολίζει και τη δύναμη που προαναφέραμε, η οποία είναι σε ύπνωση όπως ο σπόρος και περιμένει τις κατάλληλες συνθήκες για να αναπτυχθεί και να δώσει καρπούς.

Ο ψυχικός κόσμος παρουσιάζεται συμβολικά με την ονομασία του «**Μέσου δώματος**».

Αν προσέξουμε λίγο τον τάπητα του εταίρου θα δούμε να ανέρχεται αυτός μια **ελικοειδή** κλίμακα (κλίμαξ του Ιακώβ) που οδηγεί στο μέσον Δώμα του Ναού του Σολομώντα. Δεν έχουμε πλέον καθάρσεις αλλά περιοδείες.

Ειδικότερα στην τελευταία, 5^η περιοδεία (το 5^ο στοιχείο), αφαιρούνται τα εργαλεία, διότι φαίνεται ότι δεν μας είναι απαραίτητα πλέον. Αυτό μάλλον υποδηλώνει ότι περνάμε πλέον στη χρήση των εσωτερικών δυνάμεων του ανθρώπου, που χαρακτηρίζονται ως **ψυχο-νοητικές**.

Τ. : Σεβ. : Αναφέρθηκαν βέβαια τα Μυστήρια. Ο όρος Μυστήρια είναι δυτικοευρωπαϊκής καταγωγής διότι στους αρχαίους Έλληνες ονομάζονταν τελετές. Από τα λιγοστά τα οποία γνωρίζουμε διδάσκονταν σε αυτές μέσω αλληγορικών αναπαραστάσεων τα πεπρωμένα των ψυχών μετά τον Θάνατο, ο νόμος του αντιπεπονθώς (νόμος της αιτίας και του αποτελέσματος), η εννότητα που συνδέει μεταξύ τους όλα τα όντα, από όπου απορρέει η έννοια της αδελφότητας. Επίσης διδάσκονταν οι τρόποι για να υπερβεί ο άνθρωπος τις συνέπειες του λεγομένου **“δευτέρου θανάτου”**. Δηλαδή την αποφυγή διάλυσης του ψυχονοητικού του σώματος μετά τον φυσικό θάνατο, μέσω καθάρσεων της προσωπικότητας και μέσω ασκήσεων με σκοπό την αποκάλυψη των κρυφών του (σε λανθάνουσα κατάσταση) δυνάμεων και ιδιοτήτων.

Λίγοι εκλεκτοί γίνονταν δεκτοί, ύστερα από πολύ δύσκολες και σοβαρές δοκιμασίες.

Ο Νέστορας Λάσκαρης στην εγκυκλοπαίδειά του και στο λήμμα καταγωγή του Τεκτονισμού αναφέρει:

“Ο Τεκτονισμός, οργανωθείς εις ενιαίον σύνολον το 1717 προυπήρξεν εν τούτοις ως φιλοσοφική μυστική εταιρία εις την οποίαν εύρον καταφύγιον πλείστοι διωκόμενοι Σοφοί.

Είναι ο θεματοφύλαξ της Αρχαίας Σοφίας ως αυτή μας παρεδόθη διά των Αιγυπτιακών και Ελληνικών μυστηρίων, διά του μεσαιωνικού ερμητισμού και διαφόρων άλλων μυστικών σωματείων. Δεν απετέλεσε ποτέ καθαρώς επαγγελματικών σωματείων ούτε απλώς ηθικοπλαστικήν οργάνωσιν, ως θέλουν να ισχυρισθούν τινές. Ολόκληρος η σειρά των βαθμών αποδεικνύει ότι πρόκειται περι

θεσμού καθαρώς αποκρυφιστικού και μυστηριακού, στα σύμβολα του οποίου απεικονίζεται ολόκληρος η αποκάλυψις του ΛΟΓΟΥ». Και καταλήγει!

«Πόσοι όμως έχουν τη δυνατότητα να αναγνώσουν τα σύμβολα ταύτα;»

Π. ∴ Δ. ∴ Αυτά που θα σας περιγράψω βασίζονται στη λεγόμενη Μυστικιστική Σχολή και ίσως ξενίσουν ή σκανδαλίσουν κάποιους που δεν έχουν ασχοληθεί ποτέ με τα θέματα αυτά!

Η ύπαρξη των μυστηρίων χάνεται στα βάθη των αιώνων και η λειτουργία τους είναι συνυφασμένη με την εμφάνιση του ανθρώπου επάνω στη γη.

Το περιεχόμενο των μυστηρίων δεν είναι δυνατόν να είναι προϊόν ανθρώπινης επινοήσεως, πάντα δε υπήρξαν θείοι απεσταλμένοι για να κατευθύνουν την παραπαίουσα ανθρωπότητα.

Ο διάκοσμος του Τεκτονικού Ναού έλκει την καταγωγή του από τα Αιγυπτιακά Μυστήρια.

“εν Αιγύπτω ο τρίτος βαθμός της μυήσεως ωνομάζετο θύρα του Θανάτου... η Ανατολή Αδ. ∴ μου, είναι η κοίτις του πολιτισμού, των παραδόσεων και των μύθων” (τυπικό Διδ. ∴).

Ex oriente lux (εξ Ανατολών το Φως)

Από στοιχεία που κατέχω, φαίνεται ότι οι Ιεροφάντες της Αιγύπτου είχαν στα χέρια τους έξ' αποκαλύψεως πλήρες σχέδιο εξελίξεως της συνειδήσεως του ανθρώπου. Ο Μωϋσής που ήταν Ιεροφάντης των Αιγυπτιακών Μυστηρίων, μεταφέροντας τους Εβραίους εκτός Αιγύπτου πήρε μαζί του τη γνώση τού τότε ιερατείου και ίδρυσε τα Ιουδαϊκά Μυστήρια, την **Kabbalah**, με κεντρικό τμήμα της εσωτερικής της διδασκαλίας το δένδρο της ζωής. Αυτό είναι μερική τροποποίηση τού τότε αντιστοιχίου Αιγυπτιακού συμβόλου με διάφορες προσθήκες, όπως η εισαγωγή ονομάτων αρχαίων Ελλήνων Θεών του Ολύμπου κ.λ.π.

Βέβαια όταν μιλάμε για Αιγυπτιακό πολιτισμό στην ουσία μιλάμε για τον Ελληνοαιγυπτιακό πολιτισμό και μας είναι γνωστές οι πόλεις με Αιγυπτιακά και Ιωνικά ονόματα όπως Ηλιούπολις, Ερμούπολις, Ηρακλεούπολις, Θήβαι, Άβυδος κ.λ.π.

Έχουμε λοιπόν επιδράσεις και από το ρεύμα των Ελληνικών μυστηρίων, ο δε συνοπτικός πίνακας που έχουμε στα χέρια μας, δίνει μια γενική εικόνα της καταγωγής του Τεκτονισμού.

Θεωρείται ότι οι **Διονυσιακοί τεχνίτες**, από την Ιωνία, είναι οι πρόδρομοι των συντεχνιών των οικοδόμων του Μεσαίωνα από τους οποίους διαμορφώθηκε ο σύγχρονος Ελευθεροτεκτονισμός.

☛ Γύρω στο 1400 π.Χ. επί Φαραώ Ανκένατον, εισήχθη η λατρεία τού ενός μοναδικού Θεού **ATON**, και το σχέδιο του συμβόλου της Ζωής τροποποιήθηκε για να χρησιμοποιείται μόνο για το **καλό**.

Το σχέδιο αυτό, ονομάζεται **σύμβολο Ζωής του Αγίου Ιωάννη**, εμπεριέχονται δε σ' αυτό πολλά στοιχεία από την Αποκάλυψη του Ιωάννη, χάρη στις τροποποιήσεις που έκανε ο Ωριγένης γύρω στο 200 μ.Χ. Αργότερα δώθηκε στους Εσσαίους και τελικά στους σταυροφόρους Να-

ἴτες ιππότες και ιππότες του Αγίου Ιωάννη. Αποτελεί δε με τη σημερινή του μορφή πνευματική παρακαταθήκη και μέρος της διδασκαλίας των εσώτατων κύκλων των μυημένων στην έρευνα της Αλήθειας, που είναι τμήμα της λεγόμενης Λευκής αδελφότητας, υπό την προστασία και καθοδήγηση του Πατρός Γιοχανάν (δηλαδή του Ιωάννη του Ευαγγελιστή).

Αναρωτήθηκε ποτέ κανείς γιατί φέρουμε την ονομασία **Τεκτονισμός του Αγίου Ιωάννη**;

Στο σύμβολο της ζωής θα βρει κανείς τις στήλες της μεσημβρίας, του βορρά, και τη μεσαία στήλη. Θα δει Άγια των Αγίων (ημικυκλική Ανατολή) και το δρύφακτο που χωρίζει τον κυρίως Ναό από την ανατολή. Επίσης θα δει το φωτεινό Δέλτα, τον κόρυμβο, τον ακατέργαστο και τον κυβικό λίθο υπό μορφή πυραμίδας, τον Ήλιο και τη Σελήνη, το κυανούν χρώμα του κυρίως Ναού και το κόκκινο της Ανατολής, την κλίμακα του Ιακώβ, το Μέσον δώμα, τα τέσσερα στοιχεία της Δημιουργίας, τις τρεις περιόδους της μύσεως του μαθητή, τον πεντάκτινο και εξάκτινο αστέρα, τον ζωδιακό κύκλο (άθλοι του Ηρακλή) κ.λ.π.

✦ Αργότερα δόθηκαν ορισμένες λεπτομέρειες καθώς και μια **φωτογραφία** (ζωγραφιά) του συμβόλου (βλέπε αντίστοιχα σχήματα). Τώρα αναφορικά με τον όνομα «Λευκή αδελφότητα» και τους διάφορους κύκλους της έρευνας της Αλήθειας έχω να αναφέρω τα εξής σχετικά:

Στο σχετικό κεφάλαιο της καταγωγής του Ελευθεροτεκτονισμού, η 1^η θεώρηση, η έρευνα της Αλήθειας, ξεκίνησε από τότε που πρωτοεμφανίστηκε ο άνθρωπος και στρέφοντας το κεφάλι του προς τον ουρανό διερωτήθηκε. Ποιος είμαι Εγώ; Ειδικότερα η ονομασία «Λευκή αδελφότητα» ξεκίνησε τη χρόνια που γεννήθηκε ο Ιησούς και σύμφωνα με τις ακόλουθες πληροφορίες που έφθασαν σε εμάς, μέσω των αιώνων, από την παράδοση.

Σύμφωνα με αυτή γνωρίζουμε ότι οι τρεις Σοφοί – Μάγοι επισκέφθηκαν το Θείο βρέφος στη φάτνη. Ο πρώτος, ο Μαχαραγιάς Ραμ (Ram) από την Ινδία με τον φίλο του, τον σοφό Τσεκιτάνα, μέσω ενοράσεως, κατέγραψε από την Ινδία τα γεγονότα που οδηγούσαν στη γέννηση του Χριστού. Φανταστείτε ότι ο Ραμ κατόρθωσε να καταγράψει τον ακριβή χρόνο που θα γεννιόταν ο Χριστός. Μαζί με τον Τσεκιτάνα ταξίδεψε με καμήλες όλη τη διαδρομή και έφθασε στην Ιερουσαλήμ τον κατάλληλο χρόνο.

Ο Ραμ άφησε το Βασίλειο του στον αδελφό του και ταξίδεψε με τον φίλο του χωρίς συνοδεία. Ήταν ικανοί να προστατέψουν τον εαυτό τους από ληστές με τη δύναμη της σκέψης τους. Τι ήταν άραγε το άστρο που τους οδηγούσε; Ήταν πραγματικό άστρο; Σήμερα η επιστήμη της αστρονομίας γνωρίζει ότι δεν υπήρξε τέτοιο γεγονός. Πρόκειται, όπως θα αναλύσουμε παρακάτω, για τον πεντάκτινο ή τον εξάκτινο αστέρα που ενσαρκώνουν οι μύστες και που τους δίνει δυνάμεις. Άλλωστε γι' αυτό ονομαζόταν και Μάγοι. Κατά τη διαδρομή τους πέρασαν από την Αρμενία, η οποία ήταν χωρισμένη στα δύο. Το ένα μέρος το κυβερνούσε ο Βασιλιάς Ντικράν και το άλλο ο αδελφός του Γκασπάρ, ο οποίος ήταν ένας μεγάλος Μύστης.

Ο Γκασπάρ συμφιλιώθηκε με τον αδελφό του και του παραχώρησε την αντιβασιλεία, ώστε ο Ντικράν απέμεινε ο μοναδικός βασιλιάς της Αρμενίας. Στο δρόμο συναντήσαν τον Μπαλτασαουσούρ (Βαλτάσαρ), τον Άραβα αστρολόγο και Βασιλιά της ερήμου, τον ενεθάρρυναν και οι τρεις τους, και ενώθηκε μαζί τους. Τα υπόλοιπα είναι γνωστά από τα Ευαγγέλια. Όταν ο μαχαραγιάς Ραμ αντίκρισε τον Ιησού στη φάτνη, έβγαλε τη χρυσοποίκιλη βασιλική στολή του, την απέθεσε στα πόδια του Ιησού και έμεινε με ένα **ολόλευκο μεσοφόρι**.

Έσυρε το ξίφος, το έσπασε στη μέση και το απέθεσε μπροστά στον Ιησού λέγοντας:
«στους αχράντους σου πόδας Λόγε πάσα εξουσία».

Γονάτισε και φίλησε τον Ιησού και αναφώνησε στα Σανσκριτικά, **Cham El Chior** (Χαμ Ελ Κιόρ - το ΕΙ σημαίνει Θεός), μεθερμηνευόμενο **Εγώ είδα τον Θεό**. Εξ αιτίας της προσφωνήσεως αυτής σήμερα παραφράζοντας (Cha-melchior), τον ονομάζουν Melchior (**Μελχιόρ**).

Στη συνέχεια διοργανώσαν την τάξη των Εσσαίων πιο καλά, και επέστρεψαν στις χώρες τους όπου ίδρυσαν κύκλους Ερεύνης της Αλήθειας, πήραν δε την ονομασία «Λευκή Αδελφότητα» από το λευκό μεσοφόρι με το οποίο ο Ραμ προσκύνησε τον Ιησού, και τη λευκότητα (αγνότητα) του οποίου κανένα γήινο παράσημο δεν μπορεί να αντικαταστήσει σε αξία. Επειδή αργότερα, έγινε κατάχρηση του όρου «Λευκή Αδελφότητα» από διάφορους κύκλους, τα διάφορα παρακλάδια έλαβαν διαφορά ονόματα, αλλά ο βασικός στόχος παραμένει και είναι η έρευνα της Αλήθειας σε συνδυασμό με την Αγάπη. Οι συγκεκριμένοι κύκλοι έρευνας της Αληθείας, όπως μετονομαστήκαν αργότερα, έχουν σαν έμβλημα αυτό το άναιχμο ξίφος, που είναι το σύμβολο της εξουσίας του Λόγου.

Ιδρύθηκαν στην Κύπρο από τον Χριστιανό Μύστη και θεραπευτή Δρ. **Στυλιανό Αττεολή** (1912-1995) γνωστό και με την ονομασία «Δάσκαλος», ο οποίος κατείχε όλη τη διδασκαλία του συμβόλου της ζωής, την οποία είχαν μεταφέρει στην Κύπρο οι ιππότες του Αγίου Ιωάννη στο παρελθόν. Στη συγκεκριμένη αδελφότητα οι μνημένοι στον εσώτερο και εσώτατο κύκλο φέρουν συμβολικά μια λευκή στολή (λευκοντυμένοι αδελφοί) σαν το μεσοφόρι του Μελχιόρ.

Πρόκειται για μια διδασκαλία που δόθηκε αμιγώς μέσω του προφορικού λόγου

(παράδοση). Το σύμβολο των κύκλων, και μια ένδειξη της καταγωγής τους, είναι ο εξάκτινος αστέρας με τον σταυρό στο κέντρο του, που δεν είναι παρά μια απεικόνιση του Ρόδου και του Σταυρού. Πολλά μπορεί να βρει κανείς στο βιβλίο του Κυριάκου Μαρκίδη "The Magus of Strovolos".

Ο δε Τεκτονισμός, σαν γνήσιο τέκνο και παρακλάδι και αυτός, διακηρύττει την αγάπη και την αδελφoσύνη, και ταυτοχρόνως έχει σαν προμετωπίδα του ότι «δεν θέτει κανένα όριο στην αναζήτηση της Αλήθειας». Το δε ξίφος είναι το απαραίτητο στοιχείο για τις μυσείσεις, παρόλο που σήμερα φαίνεται σαν γραφικό και αναχρονιστικό για έναν που δεν γνωρίζει!

Τ .: Σεβ .: Ο άνθρωπος εκτός από την υλική και φυσική του μορφή, στην εξωτερική του έκφραση εκδηλώνει δύο ιδιότητες. Την ιδιότητα του **συναισθήματος** και ιδιότητα της **κρίσης**.

Το συναίσθημα και η κρίση είναι ψυχικά και διανοητικά όργανα, τα οποία χρησιμοποιεί ο άνθρωπος σε εγρήγορση για να εξερευνήσει και να γνωρίσει τις σφαίρες του κόσμου.

Αυτό φαίνεται από την κατάσταση που εκδηλώνει ένα ον κατά τη διάρκεια του ύπνου.

Τη στιγμή αυτή ούτε η κρίση ούτε το συναίσθημα λειτουργούν. Για να δράσει μια από τις ιδιότητες αυτές, πρέπει να υποκινηθεί από ένα εξωτερικό γεγονός. Έχουμε, όπως όλοι γνωρίζουμε το **προαίσθημα**, που είναι μια ανώτερη μορφή του συναισθήματος, και την **πρόγνωση**, που είναι μια ανώτερη μορφή της κρίσης. Το προαίσθημα είναι μια αίσθηση που μας δίνει τη δυνατότητα να αντιληφθούμε ένα προσεχές γεγονός, για το οποίο η κρίση δεν συμβάλλει καθόλου. Η πρόγνωση είναι η από πριν γνώση ενός γεγονότος. Οι δύο αυτές ιδιότητες εκδηλώνονται συνήθως, όταν είμαστε σε εγρήγορση. Επίσης ο άνθρωπος φαίνεται ότι μπορεί να αναπτύξει και ορισμένες αισθήσεις, αντίστοιχες με τις φυσικές αλλά σε ένα ανώτερο επίπεδο συνειδητότητας. Ακούσαμε ανθρώπους να διηγούνται ότι έβλεπαν σκηνές, τις οποίες και περιέγραφαν (διόραση), και που άλλοι άνθρωποι δεν μπορούσαν να διακρίνουν. Υπάρχουν άλλοι που διατείνονται, ότι ακούν ήχους και αρμονίες (υπερακοή), που οι γύρω τους δεν ακούνε. Άλλοι πάλι αισθάνθηκαν αγγίγματα, με διαπιστωμένα τα ορατά ίχνη τους που όμως δεν οφείλοντο σε κανένα άτομο του περιβάλλοντος τους (υπεραισθηση).

Τι συμβαίνει λοιπόν και σε ποια κατάσταση βρίσκονται οι άνθρωποι που εκδηλώνουν τα χαρίσματα αυτά, ενώ είναι σε εγρήγορση; Ένα άτομο σε κατάλληλη στιγμή προδιάθεσης, εκδηλώνει μια από τις κυριότερες ιδιότητες που αναφέρθηκαν, και που εκδηλώνονται κατά διαιρέματα και χωρίς καμία προσπάθεια του ανθρώπου η συμβολή της δικής του θελήσεως. Ο άνθρωπος όμως έχει την ιδιότητα να αναπαραγάγει και να εκδηλώνει στο φυσικό επίπεδο όλες τις αρετές που είναι σύμφυτες με το είδος του. Τι πρέπει να συμπεράνουμε; Για ποιο λόγο ο άνθρωπος είναι ανίκανος να εκδηλώνει όταν θέλει τη δύναμη του προαισθήματος, ενώ κάθε στιγμή εκδηλώνει τη δύναμη του συναισθήματος; Για ποιο λόγο ο άνθρωπος είναι ανίκανος να

θέσει σε ενέργεια μόνος του τη δύναμη της διόρασης, ενώ εκδηλώνει συνεχώς τη δύναμη της όρασης;

Να οι ερωτήσεις που πρέπει να θέσουμε στον εαυτό μας. Ο άνθρωπος στερήθηκε μέρος από τις φυσικές του δυνατότητες και ιδιότητες. Αυτό είναι βέβαιο. Στερηθήκαμε συνολικά πολλές δυνατότητες, όχι μόνο υπερφυσικής φύσεως αλλά ακόμη και φυσικής και σωματικής. Αναφέρω μερικές από αυτές. Από την ανακάλυψη της τυπογραφίας και του βιβλίου, στερηθήκαμε σημαντικό μέρος της μνήμης μας.

Από την εφεύρεση των μέσων συγκοινωνίας και των σχετικών μηχανημάτων, δεν έχουμε αντοχή στις κινήσεις και στη μετακίνηση. Τέλος, ο συναισθηματισμός μας και η έννοια που έχουμε για την τέχνη εκφυλίζονται βαθμιαία, από τη στιγμή που ο τεχνίτης έκλεισε το εργαστήριό του, για να δώσει τόπο στα μεγάλα καταστήματα, που κατασκευάζουν μαζικά χιλιάδες αντικείμενα της καθημερινής μας χρήσης. Αφότου ο άνθρωπος παρέκκλινε από τους πρωταρχικούς του σκοπούς, έχασε αμέσως μια ουσιαστική έννοια της ζωής του, τη διάκριση μεταξύ του καλού και του κακού. Το επακόλουθο της απώλειας αυτής ήταν η **απώλεια της έννοιας της δικαιοσύνης**. Οπλισμένος ο άνθρωπος με τις δυνάμεις που αναφέραμε και στερημένος από την έννοια της δικαιοσύνης, γινόταν ένα επικίνδυνο και καταστρεπτικό ον στη δημιουργία.

Η πτώση του που αναφέρεται στο βιβλίο της Γένεσης και η αποπομπή του από τον Παράδεισο είναι σύμβολα, τα οποία εκφράζουν την τιμωρό αυτή ενέργεια (Όφης – Ιερών ύψος), που αποστέρησε τον άνθρωπο από τις αρχικές του ιδιότητες και δυνατότητες.

Έτσι ο άνθρωπος, αφού έγινε ακίνδυνος, δρα και εργάζεται για να επανακτήσει πρώτα από όλα τη διάκριση του **καλού από το κακό** και διά αυτής όλες τις φυσικές του δυνατότητες, που θα τον κάνουν πραγματικό κυρίαρχο της δημιουργίας. Οι δραστηριότητες που προαναφέραμε και που ο άνθρωπος σήμερα έχει αποστερηθεί, είναι λάθος να χαρακτηρίζονται ως υπερφυσικές, γιατί αρχικά ήταν πραγματικά φυσικές και σύμφυτες με το είδος του.

Οπότε προβάλλει η ερώτηση; Θα επανακτήσει ποτέ ο άνθρωπος όλες του τις δυνάμεις;

Φαίνεται πως ναι! Η επίτευξη του στόχου αυτού ήταν άλλωστε και ο λόγος της δράσεως ανά τους αιώνες των Μυστηρίων και των Μυσταγωγικών σκηνημάτων.

Π ∴ Δ ∴. Στο εσωτερικό του εγκεφάλου υπάρχουν δύο υλικά όργανα, περίπου **επάλληλα**.

Στην Ιατρική ονομάζονται υπόφυση (εντός της κοιλότητας του τουρκικού εφίππιου) και επίφυση ή κωνάριο. Στη θέση της υπόφυσης, στο ύψος περίπου της βάσεως της ανθρώπινης μύτης, όλες οι μνητικές παραδόσεις τοποθετούν τη σωματική έδρα του τρίτου οφθαλμού.

Για το κωνάριο κοινή είναι η διαπίστωση τους, ότι είναι το σημείο επαφής του Πνεύματος με τον άνθρωπο-προσωπικότητα και του δίνει δυνατότητες Υπερσυνείδητης Αυτοεπίγνωσης.

Τόσο για το όργανο αυτό, όσο και για την υπόφυση, οι επιστήμονες θεωρούσαν ότι είναι υπολείμματα οργάνων ανεπτυγμένων στα κατώτερα ζώα, αχρήστων για τον άνθρωπο.

Τώρα η ίδια η επιστήμη μελετώντας περιπτώσεις, που η επίφυσις παρουσιάζει κάποια διόγκωση και υπερλειτουργία, ομιλεί για παιδιά “Σωκράτες”, γιατί διαπιστώνει καταπληκτικές πνευματικές ικανότητες που καθιστούν φαινόμενα τα παιδιά αυτά, που έχουν ανεπτυγμένο πέραν του συνήθους το όργανο αυτό. Επομένως έρχεται η επιστήμη να δηλώσει ότι δεν πρόκειται για όργανο άχρηστο στον άνθρωπο, αλλά για ένα όργανο ανυπολόγιστης αξίας, μόνο που στους περισσότερους ανθρώπους κοιμάται, αδρανεί, και δεν το χρησιμοποιεί επομένως ο άνθρωπος. Επίσης θα έχουμε όλοι παρατηρήσει ότι όταν κλείνουμε τα μάτια και σχηματίζουμε με τη σκέψη μια νοητική εικόνα, το κέντρο της ιδεατής οθόνης όπου βλέπουμε την εικόνα αυτή, είναι το σημείον της βάσεως της μύτης όπου προκαθορίσαμε τη θέση του τρίτου οφθαλμού (εσωτερική όραση). Οι προαναφερθείσες ιδιότητες, καθώς και άλλες, είναι συνυφασμένες με την ανάπτυξη ορισμένων κέντρων ενεργείας, με τα οποία ο Δημιουργός μάς επροίκισε. Στους πιο πολλούς όμως ανθρώπους είναι υποανάπτυκτα και υπολειτουργούν.

Λειτουργούν τόσο, όσο είναι απαραίτητο για τη ζωή του συνηθισμένου ανθρώπου.

Η εργασία των κέντρων αυτών είναι ο εφοδιασμός του χοϊκού σώματος με **«Ενέργεια»**.

Αναφέραμε προηγουμένως τους λόγους της αδράνειας πολλών θεωρουμένων υπερφυσικών δυνατοτήτων του ανθρώπου. Κύριος υπαίτιος της αδράνειας αυτής είναι η υπολειτουργία των κέντρων ενέργειας, διότι με την ανάπτυξη τους ο άνθρωπος, γίνεται παντοδύναμος, και εάν δεν έχει δεόντως εξαγισθεί μπορεί να υφίσταται συνεχώς την πτώση, χρησιμοποιώντας τις δυνάμεις αυτές για εγωιστικούς σκοπούς και όχι για να εξυπηρετήσει το Θείο Σχέδιο.

Τ .: Σεβ .: Η **γνώση** και **χρήση** λοιπόν του συμβόλου της ζωής αποτελεί το κυρίως τμήμα των πρακτικών εφαρμογών, και δίνει στον άνθρωπο την υπερ-συνειδητή αυτοεπίγνωση.

Το φυσικό μας σώμα έχει ένα αντίστοιχο σώμα ενεργειακής φύσεως που χρησιμεύει για να το διατηρεί ζωντανό και σε συνοχή. Το σύμβολο αυτό κτίζεται επάνω στο ενεργειακό αυτό αντίστοιχο μέσω κατάλληλων ψυχοηθικών γυμνασμάτων. Δίνει δε πολύ μεγάλες δυνάμεις και δυνατότητες γιατί ενεργοποιεί επάνω του κέντρα ενέργειας (δίσκοι-στρόβιλοι ενέργειας) τα οποία όπως είπαμε σήμερα υπολειτουργούν. Τα πιο σημαντικά από αυτά είναι επτά (7).

«Η Σοφία οικόδομησε τόν οίκον της (το ανθρώπινο σώμα), και έστησε τούς επτά στύλους της» (Παροιμιαί 9, 1). Έτσι και ο Διδ .: τέκτων είναι επτά ετών. Ο ιερός αριθμός επτά.

Σε πολλά σημεία της παλαιάς Διαθήκης, για έναν που έχει μελετήσει την Kabbalah μπορεί να δει τον συμβολισμό. Ο Μωϋσής είχε συναντήσει διερχόμενος την έρημο κοντά στο φρέαρ

(το νερό συμβολίζει τον ψυχικό κόσμο ★) τις **επτά** θυγατέρες του Βασιλιά της Ερήμου (δηλαδή του **ΕΓΩ**), τις οποίες οι ληστές (οι τρεις αχρείοι εταίροι) ταλαιπωρούσαν.

Ο Μωϋσής (Μα – α – Σα στην αρχαία Αιγυπτιακή γλώσσα σημαίνει ο Θεός της Αληθείας) πηγαίνει στον Βασιλέα της ερήμου. Χορεύουν μπροστά του οι επτά θυγατέρες του για να διαλέξει τη σύζυγο του. Και αυτός νυμφίος, να προχωρήσει μαζί της στο όρος να βρει τον Θεό του. Διαλέγει την κορυφή της κεφαλής. Το όνομα της Σεπφώρα= Σα-απα-ρα. Ρα είναι ο Θεός Λόγος, απα =ο Πατήρ, Σα =η Ζωή-επιθυμία εκφρασις στην Αιγυπτιακή γλώσσα.

Τη νυμφεύεται και πηγαίνει στο όρος και παίρνει τις δέκα εντολές πάνω σε δύο λίθινες πλάκες, που είναι οι δύο λοβοί του εγκεφάλου. Η βάτος η φλεγόμενη είναι η *παρεγγεφαλίδα*. Ένας άλλος τρόπος του συμβολισμού περιγράφεται στο όραμα του Ζαχαρία (κεφ. 4) με την επτάφωτη λυχνία. *“Τί σου βλέπεις; και είπα. Έώρακα και είδον λυχνία χρυσή ὄλη, και λαμπάδιον ἐπάνω αὐτῆς και ἐπτά λύχνοι ἐπάνω αὐτῆς. Οὐ γινώσκεις τί ἐστίν ταῦτα; και ἀπεκρίθη και εἶπεν πρὸς ἐμέ λέγων· ἐπτά οὗτοι ὀφθαλμοὶ Κυρίου (Εγώ) εἰσὶν οἱ ἐπιβλέποντες ἐπὶ πᾶσαν τήν γῆν (το υλικό σώμα)”*.

Αλλά και στην Καινή Διαθήκη, στην αποκάλυψη του Ιωάννη, τα κέντρα αυτά αναφέρονται σαν επτά **εκκλησίες**, δηλαδή **συνάξεις – συναθροίσεις** ενέργειας. Ο απόστολος Παῦλος στην Α΄ προς Κορινθίους επιστολή του, μας μιλά για σώμα ψυχικό και σώμα πνευματικό. Στην αποκάλυψη τα αντίστοιχα κέντρα ως προς τα σώματα αυτά αναφέρονται σαν **Λυχνίες**, με φως, και σαν **Αστέρες**. Επίσης ο Παῦλος μας μιλά για γήινα και για επουράνια και για δόξα **Ἡλίου**, για δόξα **Σελήνης** και για δόξα **Αστέρων**. Βέβαια αυτά όλα είναι συμβολικά διότι δεν είναι δυνατόν να δεχθούμε ότι ξαφνικά θέλησε να ασχοληθεί με την αστρονομία!

Για παράδειγμα: Ένα τέτοιο κέντρο ενέργειας (αρ. 9) εδράζεται στο ηλιακό μας πλέγμα, το οποίο πήρε και το όνομα αυτό από την αντιστοιχία του με τον ήλιο, ο οποίος δίδει ζωή στο πλανητικό μας σύστημα. Από το σημείο αυτό μέσω του ομφάλιου λώρου τρέφεται ο άνθρωπος πριν γεννηθεί. Κάτι μας λέει συνοπτικά ο Ιησούς: *“ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ... ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος”*, (Κατά Ιωάννη κεφάλαιο. 7, 38).

Όταν δε μια γυναίκα με αιμορραγία τον άγγιξε και θεραπεύτηκε ο Ιησούς είπε: *“Κάποιος με άγγιξε, διότι ἦσθάνθην δύναμιν νά ἐξέρχεται ἀπό ἐμέ”*. (Κατά Λουκά κεφάλαιο 8, 46).

Το κέντρο αυτό ήταν γνωστό στους λεγόμενους ομφαλοσκόπους μοναχούς ή ησυχαστές, οι οποίοι συγκεντρώνονταν στο σημείο αυτό, με στόχο τη μεταφορά της συνειδητότητας τους στους λεγόμενους ψυχικούς κόσμους, σύμβολο των οποίων είναι ο πεντάκτινος αστέρας.

Στην Αποκάλυψη το κέντρο αυτό ονομάζεται **Εκκλησία της Περγάμου**.

Επειδή το ηλιακό πλέγμα είναι το κέντρο που ελέγχει τη ζωτική διαδικασία του σώματος, στην Πέργαμο εορτάζεται η διαδικασία αυτή στο ναό του Ασκληπιού.

Η κατά το 1368 συνελθούσα στην Κωνσταντινούπολη Σύνοδος, αναθεμάτισε τους αντιπάλους των ομφαλοσκοπών μοναχών (όπως τον μοναχό Βαρλαάμ) και τους ανακήρυξε ορθοδόξους.

Ένα άλλο σημαντικότερο κέντρο ενέργειας βρίσκεται στην περιοχή της καρδιάς, στο καρδιακό πλέγμα (αρ. 6). Στην Αποκάλυψη το κέντρο αυτό ονομάζεται **Εκκλησία της Θυάτειρας**.

Η Θυάτειρα ήταν γνωστή για τη βιομηχανία κατακόκκινων βαφών. Έτσι ο συμβολισμός αναφέρεται σε μια καλυμμένη αναφορά του αίματος και του κυκλοφοριακού συστήματος.

Ο παντεπόπτης οφθαλμός, η υπόφυση (αρ. 1), αναφέρεται ως **Εκκλησία της Λαοδίκειας**. Δείτε την αντιστοιχία του συμβολισμού σχετικά με το όνομα.

Η Λαοδίκεια ήταν πόλις γνωστή για τη θεραπευτική πούδρα, ένα εξαιρετικό φάρμακο για ευαίσθητα και ασθενικά μάτια (στην Αποκάλυψη, κεφ. 3: 18 αναφέρεται σαν κολύριον).

Το βασικότερο όλων βρίσκεται στη βάση της σπονδυλικής στήλης, κόκυγξ–ιερόν οστού, και έχει σχέση με το Ιερόν πυρ (αρ. 10) (Η ρομφαία η περιστρεφόμενη του αρχαγγέλου Μιχαήλ).

Ονομάζεται **εκκλησία της Εφέσου**. Στην Έφεσο εορταζόταν η Θεά Άρτεμις (Ντιάνα–πράξεις κεφ. 19, 24–35) που παριστανόταν από μια γυναίκα ντυμένη με τον ήλιο και τη σελήνη κάτω από τα πόδια της, που συμβολίζει το Ιερό Πυρ. Σύμβολο της ο Τοξότης–πύρινο ζώδιο, η κατ'εξοχήν τροφός των όντων, της οποίας το στήθος εκαλύπτετο υπό απείρων μαστών. Το ίδιο συμβολίζει και ο όφης που βλέπουμε να εξέρχεται από τα μέτωπα των Φαραώ.

• Όταν λοιπόν οι συντεχνίες των οικοδόμων έγιναν γέφυρα για να περάσει ο Τεκτονισμός στα χέρια των αποδεδεγμένων, πολλοί των οποίων ήταν μνημένοι πάνω στις αλήθειες αυτές (οι οποίες υπήρχαν σε όλα τα μυστήρια που λειτούργησαν στο παρελθόν), αποτύπωσαν όλα τα παραπάνω στον διάκοσμο του Τεκτ. ∴. Ναού και στο περιεχόμενο των Μυήσεων καθώς και σε σύμβολα με βάση κυρίως τα οικοδομικά εργαλεία. Ο **γνώμων** και ο **διαβήτης** είναι, ως γνωστόν, τα άλλα δύο Μεγάλα Φώτα του Τεκτονισμού. Η εικόνα του εξάκτινου αστέρος ☆ υπό τη μορφή συμπλέγματος του **διαβήτη** πάνω στον γνώμωνα, είναι από τις πιο ευφυείς και πετυχημένες εμπνεύσεις από τη χρήση των οικοδομικών εργαλείων ως συμβόλων.

Πώς λοιπόν μπορούν να εξηγηθούν όλες αυτές οι συμπτώσεις, δεδομένου ότι οι πρώτοι Τέκτ. ∴. δεν συνεδρίαζαν σε συγκεκριμένους χώρους αλλά κυρίως σε ταβέρνες και καπηλειά;

Από που μπορεί να προέκυψε όλος αυτός ο **εκπληκτικός διάκοσμος** του Τεκτονικού Ναού;

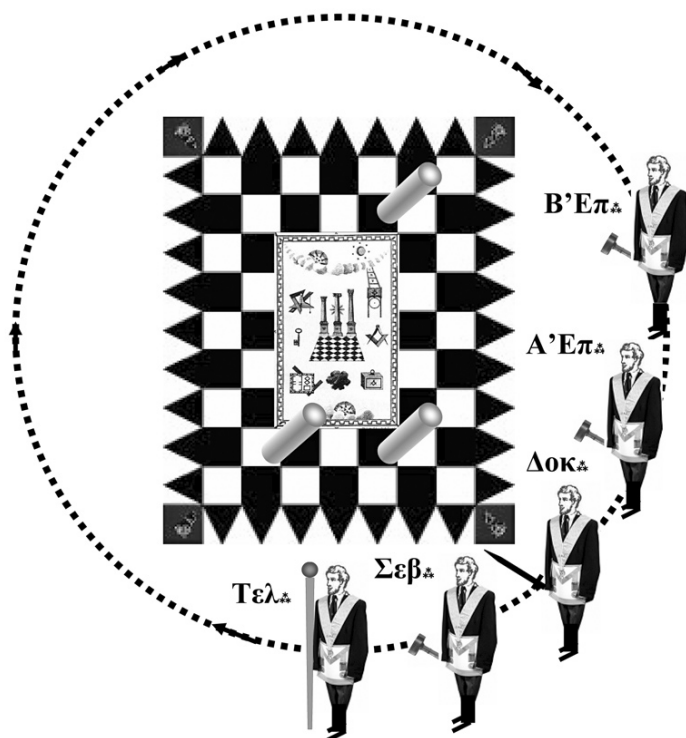
Π. ∆. ∆.: Λέγεται ότι εις το ηλιακό πλέγμα είναι η έδρα του υποσυνειδήτου μας. Ίσως αυτός είναι ο λόγος για τη συγκέντρωση στο σημείο αυτό που πραγματοποιούσαν οι ομφαλοσκόποι μοναχοί. Στην κατήχηση του μαθητού αναφέρεται σαν το σύμβολο της **Μνήμης**.

Η Αγγλική ονομασία του τάπητα είναι **Tracing board**. Trace σημαίνει εξιχνιάζω-ιχνηλατώ. Από όλα τα σύμβολα της Στοάς μόνο το Δέλτα και ο Τάπητας χαρακτηρίζονται ως **Ιερά**.

Ο χαρακτηρισμός αυτός δικαιολογείται με το ότι εκεί στο υποσυνείδητο μας (στον τάπητα) είναι χαραγμένο το Θείο σχέδιο για την εξέλιξη του ανθρώπου.

Για εμένα **Πνευματική βελτίωση** και **εξέλιξη της συνειδήσεως**, είναι ένα και το αυτό.

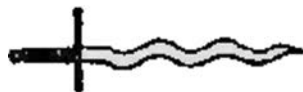
Αν επομένως ο άνθρωπος έχει εν δυνάμει στο υποσυνείδητο του τους κοσμικούς νόμους και αλήθειες, τότε πρέπει να εξιχνιάσει το περιεχόμενο του υποσυνειδήτου του, ή, αλλιώς όπως λέμε, να κατεβεί στο βάθος της συνειδήσεως για να βρει την αλήθεια και να ενεργοποιήσει τις εξελικτικές του δυνατότητες. Αυτός πρέπει να είναι ο λόγος που στις συνήθεις εργασίες μας, προς το παρόν, δεν μας επιτρέπεται να βαδίζουμε επάνω στον τάπητα αλλά **κινούμαστε γύρω** από αυτόν.

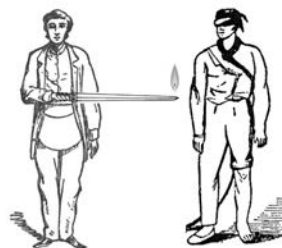
Περιοδεία ιερού τάπητος

Το άναιχμο ξίφος

Ρομφαία (Ξίφος Σεβ .:)

Πύρινα ξίφη

Το υποσυνείδητο θεωρείται, και πράγματι είναι: «**εξυηρητική της συνειδήσεως αρχή**», διότι επιτρέπει ορισμένους αυτοματισμούς χωρίς την ανάγκη επενέργειας της σκέψης.

Κάθε όμως νόμισμα έχει δύο όψεις. Δεν αρκεί μόνο καλή θέληση, γιατί το υποσυνείδητο μας μπορεί να είναι ο καλύτερος φίλος μας, αλλά μπορεί να αποβεί και ο χειρότερος εχθρός μας. Όλη η απόκρυφη αγωγή, έχει σαν στόχο τη χειραφέτηση του υποσυνείδητου.

• Οι άθλοι του Ηρακλέους (ο ζωδιακός κύκλος), που εμφανίζονται στη δεξιά στήλη του συμβόλου της ζωής ή στήλη του βορρά δεν είναι μυθολογία όπως ο πολύς κόσμος νομίζει.

Είναι πραγματικά εσωτερικά επιτεύγματα που ο κάθε μυημένος πρέπει να κατακτήσει.

Για παράδειγμα ο Λέων της Νεμέας αναφέρεται στο να καταφέρει να καταπνίξει κανείς το ελάττωμα του **θυμού**. Ο θυμός δεν εξυηρήτησε ποτέ κανέναν και σε τίποτε.

Το να λέμε ότι ο στόχος μας είναι να γίνουμε πιο ηθικοί και σοφότεροι είναι απλώς λόγια. Κανείς δεν έγινε πιο τέλειος, απλά περιοριζόμενος σε ευχολόγια και καλές προθέσεις.

Μας χρειάζεται συνεπώς η μέθοδος, το πώς! Και εδώ είναι το δυσκολότερο σημείο, γιατί σε όλους τους τομείς της δραστηριότητάς του, ο άνθρωπος χόρτασε από θεωρίες και βαρύγδουπα λόγια. Απομένει η ουσία, η οποία αποτελεί το πρακτικό μέρος. Θα δοθεί στη συνέχεια μια μικρή γεύση του πρακτικού μέρους, η οποία σίγουρα θα ξενίσει τον αμήνητο.

Αλλά όπως είπαμε ο Τεκτονισμός δυστυχώς είναι μόνον απλός θεματοφύλακας της Μυστηριακής γνώσεως, για τους λόγους που αναφέρθηκαν, απέχει δε παντελώς της αποκαλύψεως, τόσο συγκεκριμένης διδασκαλίας, όσο και πρακτικών μεθόδων και εφαρμογών.

Αποτελεί μια πορεία του μόνου προς το μόνο, η επίτευξη δε του στόχου είναι προσωπική υπόθεση του καθενός, όπως ακριβώς συνέβη με τον ήρωα Ηρακλή και τους άθλους του.

6

ΙΟΛΛΑΟΣ

**Η
ΑΓΝΩΣΤΗ
ΤΕΧΝΗ**
(Ars Incognita)

Κεφάλαιο 6ο

Το Συμβολο της Ζωης

ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ ΣΕ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΤΕΚΤΟΝΙΚΟ ΝΑΟ

Παρατηρούμε ότι το σχήμα του **Τεκτονικού Ναού** έχει μια καταπληκτική ομοιότητα με το σύμβολο της Ζωής. Το ημικυκλικό σχήμα της Ανατολής και ο Ερυθρός και κυανούς χρωματισμός. Υπάρχουν και τρεις κατακόρυφες στήλες, όπως νοητά έχει και ο **Τεκτονικός Ναός**. Επάνω στις στήλες υπάρχουν δέκα κέντρα ενέργειας.

1^{ον} Η αριστερή στήλη είναι η – **Λογοϊκή** –, περιλαμβάνει τα κέντρα ενέργειας ②-⑤-⑧.

Στον **Τεκτ. : Ναό** είναι η Στήλη του Βορρά όπου είναι οι θέσεις εταίρων και μαθητών.

2^{ον} Η δεξιά στήλη είναι η – **Αγιοπνευματική** – περιλαμβάνει τα κέντρα ενέργειας ③-④-⑦.

Στον **Τεκτ. : Ναό** είναι η Στήλη της Μεσημβρίας όπου είναι οι θέσεις των διδασκάλων.

3^{ον} Η Μεσαία στήλη, – η **Συνειδησιακή** –, περιλαμβάνει τα κέντρα ενέργειας ①-⑥-⑨-⑩.

Στον **Τεκτονικό Ναό** είναι η κεντρική στήλη, κατά τον άξονα Ανατολή – Δύση. Ξεκινά μεταξύ των δύο Στηλών **B. :** και **J. :**, και είναι η αφετηρία των περιοδίων όλων των μυήσεων. Δυο είναι οι ιδιότητες, τα «χέρια», μέσω των οποίων ο Θεός κτίζει τα Σύμπαντα. Οι δύο στήλες παριστάνουν τις δύο Εκφράσεις-Ενέργειες του απόλυτου Είναι-Θεού.

Η Δεξιά στήλη συμβολίζει τον Χριστό-Λόγο που είναι η Αυτοεπιγνωσιακή έκφραση. Ο Λόγος είναι το Φως που φωτίζει κάθε άνθρωπο που ενσαρκώνεται επάνω στη Γη. Είναι αυτό που μετέτρεψε το κτήνος σε μια λογοϊκή αυτοεπιγνωσιακή ύπαρξη. Ο Χριστός Λόγος είναι η Δύναμη εκείνη που σε μια συγκεκριμένη βαθμίδα της εξελικτικής διαδικασίας ξύπνησε μέσα στο ζώο (αρχάνθρωπο) την **Αυτοσυνείδηση**.

Η Αριστερή στήλη συμβολίζει το Άγιο Πνεύμα το οποίο είναι η Συνειδησιακή και Δυναμική έκφραση του Απόλυτου. Είναι, ο Κτίστης και ζωοποιός των Πάντων, μέσω των αρχαγγελικών τάξεων-λειτουργιών του Υψίστου (Θεών ή Ελοχίμ ή Devas στα Ινδικά).

4^{ον} Το κέντρο υπ' αριθμόν ① προ του Ωριγένη ήταν στρογγυλό. Ο Ωριγένης αντί του κύκλου υιοθέτησε το τριπλό τρίγωνο κατά το πρότυπο της Αγίας τριάδος, Πατήρ –Υιός και Άγιον Πνεύ-

μα. Στον **Τεκτονικό Ναό** συναντούμε το Ιερό Δέλτα στην Ανατολή συνήθως με το τετραγράμματο στο εσωτερικό του, αλλά και με τον Παντεπόπτη οφθαλμό.

Ο παντεπόπτης οφθαλμός είναι σύμβολο μιας απρόσωπης Αρχαγγελικής τάξεως με την ονομασία Khe-Ra-pfa (Cherubim) Χερουβίμ. Είναι ο «οφθαλμός» του Θεού. Λέγεται, ότι η Αρχαγγελική αυτή τάξη βλέπει παντού και πάντα και μαζί με δύο άλλες Αρχαγγελικές τάξεις με τις ονομασίες Se-Ra-rha (Serafim) Σεραφείμ και Yiu-Ra-Els (Uriels) Ουριήλ, αποτυπώνουν στην Παγκόσμια Ψυχή όλα όσα λαμβάνουν χώρα μέσα στη δημιουργία. (Τα πολυόμματα κατά τη θεία Λειτουργία της Κυριακής).

5^{ov} Στην απέναντι πλευρά έχουμε το κέντρο υπ' αριθμόν ⑩. Πρόκειται για μια πυραμίδα με βάση τετραγωνική. Εδώ καταλήγουν η αριστερή (Αγιοπνευματική) και δεξιά (Λογοϊκή) στήλη. Από εδώ ξεκινά η Μεσαία στήλη ανόδου προς τη συνειδησιακή και αυτοεπιγνωσιακή εξέλιξη, αυτό που στον **Τεκτ. :** σε χαμηλούς τόνους αναφέραμε σαν Ηθική και πνευματική Βελτίωση, αλλά και αύξηση συνειδητότητας. Μέσα στην πυραμίδα, όπως στην Αρχαία Αίγυπτο, τελούνται τα διάφορα απαραίτητα ψυχονοητικά γυμνάσματα, των οποίων όπως είπαμε στερείται ο **Τεκτ. :**, διότι δεν είναι αυτός ο ρόλος που κλήθηκε να επιτελέσει.

Η πυραμίδα αυτή στον **Τεκτονισμό** δεν είναι άλλη από τον **ακατέργαστο λίθο**.

6^{ov} Στη μεσαία στήλη κατά την πορεία προς το Φως, τη Θεότητα, συναντούμε δύο στάδια κομβικά, δύο σταθμούς. Είναι τα κέντρα υπ' αριθμόν ⑥ με τον πεντάκτινο και ⑨ τον εξάκτινο αστέρα με τον σταυρό στο κέντρο. Στον **Τεκτονισμό**, είναι Ηλίου φαινότερον, ότι πρόκειται για τα στάδια-βαθμούς του Εταιρίου (5 ετών) και του Διδάσκαλου(6+1=7).

7^{ov} Εδώ διαβλέπουμε μια δεύτερη πυραμίδα που σχηματίζεται με βάση τα κέντρα ④-⑦-⑤-⑧ και κορυφή το κέντρο ⑥. Η πυραμίδα αυτή στον **Τεκτονισμό** δεν είναι άλλη από τον **κατηργασμένο ή κυβικό λίθο**.

8^{ov} Μεταξύ των κέντρων ⑩ και ⑨ συναντούμε τρεις οριζόντιες γραμμές, τρία στάδια, που δεν είναι άλλα από τις **τρεις περιοδείες** κατά τη μύηση του Μαθητή. Γύρω από το σύμβολο της ζωής κυριαρχεί το μαύρο χρώμα, το οποίο συμβολίζει το ασύλληπτο, το ακατανόητο το απροσδιόριστο της Θείας φύσεως, το πρωταρχικό Χάος-Σκότος, το οποίο στον **Τεκτονισμό** συναντήσαμε πριν την έναρξη των εργασιών αλλά και στον σκοτεινό θάλαμο ή θάλαμο των συλλογισμών.

9^{ov} Μεταξύ των κέντρων ⑦ και ⑧ συναντούμε το **δρύφακτο** που χωρίζει την Ανατολή από τον κυρίως Ναό. Εδώ σχηματίζεται ένας σταυρός μεταξύ των ανωτέρω κέντρων και των κέντρων ⑥ - ⑨ της κεντρικής διόδου. Εδώ τελείται ο Θάνατος (η συμβολική σταύρωση) του Διδάσκαλου **Χιράμ**. Στη μύηση του βαθμού του Διδάσκαλου στο σημείο αυτό μεταξύ κυρίως

Ναού και Ανατολής τοποθετείται ένα μαύρο παραπέτασμα (κουρτίνα) η οποία απομονώνει τελείως τους αντιστοίχους χώρους.

10^{ov} Μεταξύ των κέντρων ⑩ και ⑦ συναντούμε την περίφημη κλίμακα του Ιακώβ, που αφορά μόνο τους προχωρημένους στην οδό της μύησης, τους Διδάσκαλους. Αυτός είναι και ο λόγος που εκεί κάθονται οι διδάσκαλοι (στήλη της μεσημβρίας). Κατά την τελείωσή του, ο διδάσκαλος συντονίζεται με τις δονήσεις των επτά αρχαγγελικών τάξεων οι οποίες συμβολίζονται με τις επτά φλόγες μέσα στο κέντρο ⑦. Είναι οι Λειτουργοί του Υψίστου!

Είναι Νόμοι αιώνιοι. Νόμος είναι η σταθερή και αναλλοίωτη εκδήλωση μιας ουσίας ή μιας ατομικότητας. Ο δε διδάσκαλος Τέκτων είναι επτά (7) ετών. Όταν βέβαια μιλάμε για τη γλώσσα των Αγγέλων πρέπει να αντιληφθούμε ότι δεν πρόκειται παρά για **δημιουργικές δονήσεις** με αντίστοιχες **χρωματικές** αποχρώσεις. Ο Απόστολος Παύλος μας ομιλεί στην προς Κορινθίους Α΄ επιστολή – κεφάλαιο 13 για τη γλώσσα των Αγγέλων. «*Εάν ταις γλώσσαις των ανθρώπων λαλώ και των Αγγέλων...*» Οι επτά αρχαγγελικές τάξεις είναι:

DEI MAGNI (Μεγάλοι Θεοί)

1. Οι Μιχαήλ (Maha–Els). Κύριοι του Φωτός και του Πυρός, καθώς και της Σκέψεως. Στον **Τεκτ .: Ναό** (Ιερό της σκέψεως) χρησιμοποιούμε κατά κόρον το Πυρ με το άναμα των κεριών, αλλά και κατά την τρίτη περιοδεία της μύησης του βαθμού του Μαθητή.
2. Οι Ραφαήλ (Ra–rfa–Els). Κύριοι της ζωικότητας–αιθερικότητας και της αιθερικής ηλεκτρομαγνητικής ακτινοβολίας. (δευτέρα περιοδεία του αέρος και 18^{oc} βαθμός A .: A .: Σ .: Τ .:).
3. Οι Γαβριήλ (Kha–vir–Els). Κύριοι του ύδατος και του ψυχικού κόσμου (συναισθημάτων).
4. Οι Ουριήλ (Yiu–Ra–Els). Κύριοι της αρμονίας – Οι συντονισταί.
5. Οι Σαμαήλ (Sham–a–Els). Κύριοι της παχυλής Ύλης και της χωριστικότητας.
6. Οι Σεραφείμ (She–Ra–rfa). Βοηθούν στην εναρμόνιση του νοητικού και ψυχικού σώματος, όταν ο άνθρωπος είναι εξελικτικά έτοιμος. Έχουν σαν σύμβολο τον εξάκτινο Αστέρα. Ο εξάκτινος αστέρας είναι ένα μεγάλο σύμβολο της δημιουργίας. Υποτίθεται ότι οι τέκτονες παρατηρούν τη Φύση και μελετούν τα Φαινόμενα. Αν όμως είχαμε πράγματι λίγη παρατηρητικότητα, θα είχαμε προσέξει ότι τα πέταλα του λευκού κρίνου, που ένας εκ της τάξεως των Αρχαγγέλων Γαβριήλ προσέφερε στην αιπαρθένο Μαρία, πέραν από τον συμβολισμό της Αγνότητας του **λευκού** χρώματος σχηματίζουν ένα **εξάκτινο αστέρα**.

7. Οι Χερουβίμ (Khe-Ra-rfa). Οι καταγραφείς στην Παγκόσμια μνήμη (Ακασικά αρχεία).

Παρατηρούμε ότι οι πιο πολλές Αρχαγγελικές ονομασίες περιέχουν τη λέξη Ρα (**Ra**), δηλαδή το όνομα του Θεού Ήλιου των Αιγύπτων. Στους Μιχαήλ το συνθετικό Maha σημαίνει μεγάλος, ενώ στους Γαβριήλ το συνθετικό Kha σημαίνει την επιθυμία. Το **EI** σημαίνει Θεός. Χρησιμοποιούμε τον πληθυντικό για τις Αρχαγγελικές τάξεις διότι δεν πρόκειται για μεμονωμένες οντότητες αλλά ομαδικές. **«Αγγέλων το σύστημα και Ανθρώπων το Γένος».**

11^{ον} Μεταξύ των κέντρων ⑩ και ⑧ υπάρχουν δώδεκα υποδιαίρεσεις, που συμβολίζουν τους άθλους του Ηρακλή. Αφορούν την απελευθέρωση της προσωπικότητας από διάφορες ελαττωματικές καταστάσεις. Αυτοί οι λεγόμενοι μύθοι, υποκρύπτουν σοβαρότατη μυητική εργασία και εχρησιμοποιούνται από τους Αιγύπτιους Ιεροφάντες στους Ναούς στις Θήβες και στην Ηρακλεούπολη στην αρχαία Αίγυπτο. Ο Ηρακλής γεννήθηκε στη Θήβα του Άργους από τον Βασιλέα Αμφιτρώνα και τη βασίλισσα Αλκμήνη. Σύμφωνα με τον μύθο, μια σκοτεινή νύκτα που έλειπε ο Αμφιτρώνας, ο Δίας πήρε τη μορφή του και συνευρέθη με την Αλκμήνη η οποία έμεινε έγκυος. Στον μύθο, ο πατέρας του Ηρακλή ήταν ο Θεός Δίας, που σημαίνει ο Πατέρας μας είναι ο Θεός (Το Απόλυτον Είναι) και η μητέρα μας η Ύλη. Ο μύθος συνεχίζει... και σε κάποιο σημείο ο ήρωας Ηρακλής, κατά τη γήινη ζωή του, διαπράττει ένα σοβαρό σφάλμα και καταδικάζεται να υπηρετεί τον Βασιλιά Ευρυσθέα της Αργολίδας (σύμβολο της Υλικής Αυτοκρατορίας).

Είναι άραγε το σοβαρό αυτό σφάλμα η δημιουργία του Εγωισμού και της χωριστικότητας που μας κατατρέπει μετά την πτώση μας, ύστερα από το λεγόμενο προπατορικό αμάρτημα;

Το γεγονός είναι ότι ο Ηρακλής καταδικάστηκε να υπακούει και να υπηρετεί τον Ευρυσθέα σε οτιδήποτε θα του ζητούσε! Στον Μύθο ο Ευρυσθέας ήταν εχθρικός προς τον ήρωα, και σκόπευε να τον εξολοθρέψει διατάσσοντάς τον να πραγματοποιήσει επικίνδυνους για τη ζωή του άθλους. Ο Ηρακλής, στον μύθο, πρέπει να συμβολίζει την ακτίνα από τον αληθινό εαυτό μας Πνεύμα-Εγώ που ενανθρωπίζεται. Θεός και αθάνατος στη φύση του ο πραγματικός εαυτός Πνεύμα-Εγώ του ανθρώπου αναζητά να απελευθερώσει τον εαυτό του από την υλική σκιά που τον περιβάλλει, τον Εγωισμό της προσωπικότητας. Οι δώδεκα Άθλοι είναι:

1. Λέων της Νεμέας
2. Η Λερναία Ύδρα
3. Ο Ερυμάνθιος Κάπρος
4. Ο Κυρηνίτης Έλαφος
5. Οι στυμφαλλίδες όρνιθες
6. Η κόπρος του Αυγείου

7. Ο Ταύρος της Κρήτης
8. Τα άλογα του Διομήδη
9. Η ζώνη της Ιππολύτης
10. Το κοπάδι του Γηρυόνη
11. Τα χρυσά μήλα των Εσπερίδων
12. Ο Κέρβερος, ο φύλακας του Άδη

Λωτός

Λευκό κρίνο

Οι εννέα (9) άθλοι πρέπει οπωσδήποτε να εκτελεστούν και αφορούν το γήινο περιβάλλον. Οι άλλοι τρεις αφορούν καταστάσεις πέραν της συνήθους ζωής. Για παράδειγμα τα μήλα των εσπερίδων αφορούν μεταφορά της συνειδήσεως (γνωστή σαν εκσωμάτωση) στο πλανητικό μας σύστημα. Έχουμε μιλήσει για το μήλο σαν σύμβολο των ουρανίων υλικών σωμάτων, καθώς και ότι το Άγιο Πνεύμα προτιμά να χρησιμοποιεί το σφαιρικό σχήμα.

Ένα λεπτό σημείο που πρέπει να προσέξουν οι τέκτονες είναι ότι, κατά τη μύηση του 3^{ου} βαθμού, γύρω από τον τάφο του Χιράμ περιφέρονται συμβολικά εννέα διδάσκαλοι.

Το κέντρο ⑩ συμβολίζει Μακροκοσμικά όλους τους υλικούς Κόσμους, π.χ. Γαλαξίες, ηλιακά συστήματα, και οτιδήποτε υλικό υπάρχει στον τρισδιάστατο χώρο της Ύλης, και συγχρόνως τους συνθετικούς λόγους των μορφών (ενεργειακά αντίστοιχα σώματα).

Μεσοκοσμικά συμβολίζει τον πλανήτη Γη. Μικροκοσμικά συμβολίζει το παχύλο υλικό σώμα του ανθρώπου και το ενεργειακό αντίστοιχο του υλικού σώματος ονομαζόμενο **Ka** (= ζωική δύναμις) στους Αιγύπτιους. Το κέντρο αυτό επίσης συμβολίζει τα γεννητικά όργανα με την έννοια της έδρας του Ιερού Πυρός.

κ_α

Το κέντρο ⑩ δεν βρίσκεται επάνω στο υλικό μας σώμα, αλλά είναι νοητικής φύσεως. Πριν ο μεμνημένος αρχίσει τα ψυχονητικά του γυμνάσματα, πρέπει ύστερα από σοβαρή και μακρόχρονη εκπαίδευση, να είναι σε θέση να δημιουργεί από την άμορφη θεία Υπερουσία, μέσω των δυναμικών του ιδιοτήτων

τις οποίες περιγράψαμε πιο πριν, καθαρά ψυχο-νοητικά είδωλα. Πρέπει επίσης να είναι σε θέση να συγκρατεί αυτές τις **μορφές – σκέψεις** στο Νου του (στο νοητικό του σώμα) για όσο χρόνο εργάζεται με αυτές και να είναι ικανός να τις αποθηκεύει στο υποσυνείδητο και να τις επαναφέρει κατά βούληση στο Συνειδητό μέρος του εαυτού του. **Οι μορφές-σκέψεις** (στοιχειακά), είναι ζωντανές οντότητες, νοήμονες σε κάποιο βαθμό, και επίσης πανίσχυρες.

Στο κέντρο ⑩ κατασκευάζει το εργαστήριο του μέσα σε μια νοητική πυραμίδα μέσα στην οποία δημιουργεί ένα ψυχονοητικό είδωλο του εαυτού του. Χρησιμοποιεί επίσης με τη μορφή ψυχονοητικών ειδώλων, αλλά και με κατάλληλη προφορά, διαφορά ιερά σύμβολα που υπάρχουν μέσα στα διάφορα κέντρα, όπως το **Ουτ-τα**, το **Ανκχ**, ο **Σκαραβαίος** κ.λ.π. Περισσότερες πληροφορίες ξεφεύγουν από τα πλαίσια και τους στόχους του παρόντος. Άλλωστε δεν αφορούν τον Τεκτονισμό, που περιορίζεται μόνο στην αποδοχή και την κατά το δυνατόν εφαρμογή αρχών που περικλείονται στα σύμβολα και στα τυπικά του, απέχει δε πρακτικών εφαρμογών. Οδηγίες δίδονται στους μνημένους των εσωτάτων κύκλων.

Λόγω όμως της εξαιρετικής σπουδαιότητας του θέματος, θα γίνει μια μικρή ανάλυση πάνω στο θέμα των μορφών **σκέψεων – επιθυμιών ή επιθυμιών-σκέψεων** αφού όλη μας η καθημερινή ζωή περιστρέφεται γύρω από αυτά, χωρίς αυτό να να πέφτει στην αντίληψη και συνείδησή μας. Είναι σχεδόν αδύνατο να πραγματοποιήσει κανείς την ουσιαστική μύηση αν δεν κατέχει άριστα το θέμα των λεγόμενων στοιχειακών και της τέχνης της μορφοπλασίας.

Η κατανόηση των άθλων του ημίθεου Ηρακλή απαιτεί γνώση της φύσεως των στοιχειακών.

ΚΑ

ΑΝΚΧ

ΣΕΝ

ΥΤΤΑ

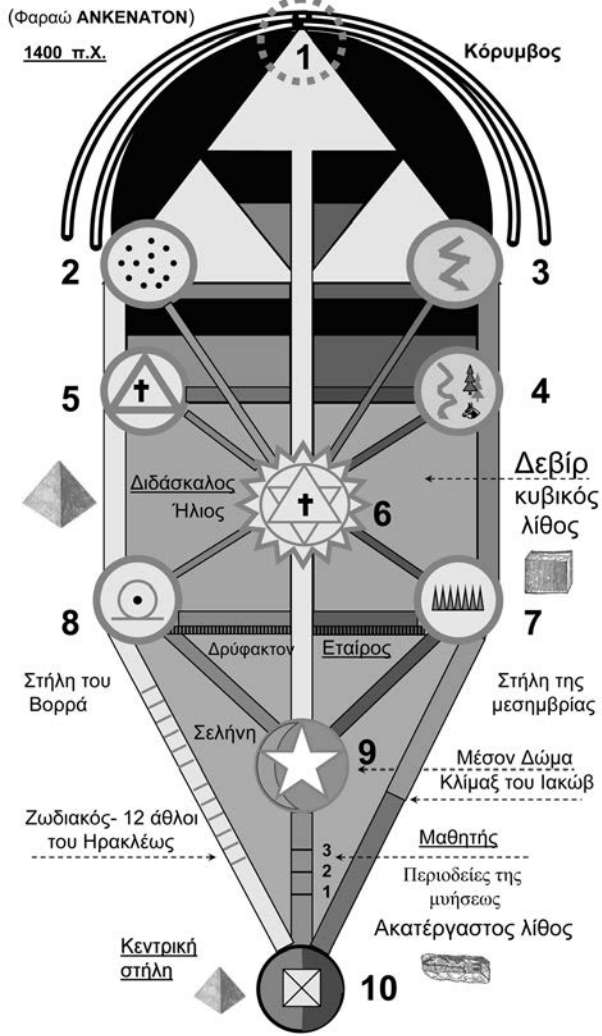

ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΣ

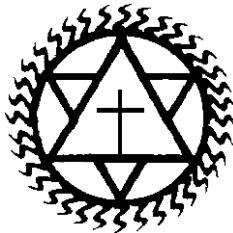

ΣΕΚΗΜ

ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΚΕΝΤΡΟ ΣΥΚΩΤΙΟΥ

ΚΕΝΤΡΟ ΚΑΡΔΙΑΣ

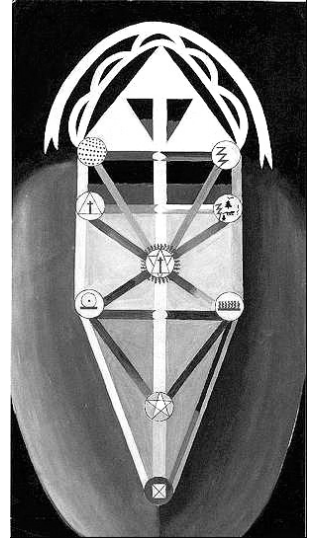
ΗΛΙΑΚΟ ΠΛΕΓΜΑ

Αιγυπτιακός πάπυρος
(επτά - 7 - άνηθ Λωτού)

Ποιμαντορική
ράβδος

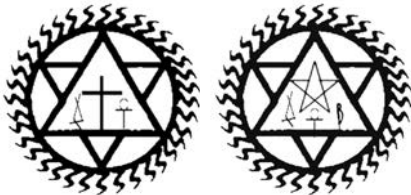

Το σύμβολο της ζωής

ΚΗΡΥΚΕΙΟ

ΜΕ ΤΟ ΙΕΡΟ ΠΥΡ
ΚΕΝΤΡΟ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΨΥΧΙΚΟ

ΝΟΗΤΙΚΟ

ΠΝΕΥΜΑ

ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΗ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΣΟΦΙΑ

ΑΡΧΑΙΑ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

ΜΩΥΣΗΣ

Ιουδαϊκά Μυστήρια
Σολομών
(Καββαλά)
Τάγμα τών Εσσαίων
Άγιος Ιωάννης Πρόδρομος

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

ΟΡΦΕΥΣ

Διονυσιακά Μυστήρια
Διονυσιακοί τεχνίται
(Ναός του Σολομώντος)
Ρωμαϊκά Κολλέγια
(Νουμάς Πομπήλιος 5^{ος} αιών)
Νεοπλατωνισμός

ΙΗΣΟΥΣ

Φίλων
Γνωστικοί

Τάγμα τών αδ.. τής Ανατολής (1090 μ.Χ.)
Σταυροφορία (1118 μ.Χ.)
Ιπποτισμός - Ναίται ιππόται
Ιππόται του Αγίου Ιωάννου

(Ιωαννίτες)

Ιππόται Ρόδου και Μάλτας

ΡΟΖΕΝΚΡΟΥΣ

Ροδόσταυροι της Δύσεως (17^{ος} αιών)

Άλλες Μυστικές οργανώσεις

(Ερμητισμός κ.λ.π)

Ηλίας Ασμολ

Βυζαντινά σωματεία (4^{ος} αιών)

Κομακίνοι Διδάσκαλοι (7^{ος} αιών)

Συντεχνία τών Μασόνων (1380 μ.Χ.)

(Εταιρισμός της Γαλλίας

(COMPAGNONNAGE)

Λιθουργοί Γερμανίας

GILD OF MASSONS Αγγλίας

ΘΕΩΡΗΤΙΚΟΣ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ

(1717 μ.Χ)

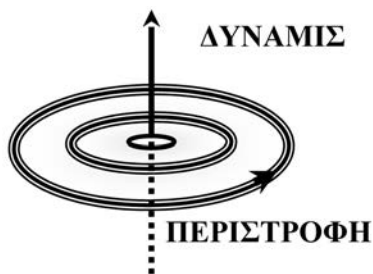

Η ΦΥΣΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΚΕΝΤΡΩΝ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ

Όπως έχουμε αναφέρει, επάνω στο ενεργειακό αντίστοιχο του υλικού μας σώματος, αλλά και στα ενεργειακά αντίστοιχα του ψυχικού και νοητικού σώματος, υπάρχουν τα κέντρα ενέργειας ή τσάκρας όπως ονομάζονται στα σανσκριτικά, λέξη που σημαίνει τροχός ή περιστρεφόμενος δίσκος. Στο ενεργειακό αντίστοιχο του παχυλού υλικού σώματος είναι τοποθετημένα στην επιφάνεια του που απέχει περίπου μισό εκατοστό από την επιδερμίδα.

Στα μάτια ενός ενωρατικού εμφανίζονται σαν στροβιλισμοί ενέργειας ή σαν συμπιεσμένοι δίσκοι από ταχύτατα περιστρεφόμενη ύλη. Η ενέργεια που διαχέεται διά μέσου αυτών των κέντρων ενέργειας είναι ουσιώδης για τη ζωή και παρόλο που ο καθένας από εμάς κατέχει τέτοια κέντρα, ο βαθμός εξελίξεως τους διαφέρει σημαντικά στους ανθρώπους.

Όταν δεν είναι ανεπτυγμένα, λάμπουν θαμπά, και τα αιθερικά μόρια της ενέργειας κινούνται νωθρά, απλά όσο χρειάζεται για να σχηματισθεί ο στρόβιλος που είναι απαραίτητος για τη μεταβίβαση της δυνάμεως, και τίποτε παραπάνω. Σε ανεπτυγμένους ανθρώπους, λάμπουν και πάλλονται φλεγόμενα με εκτυφλωτική λαμπρότητα σαν μικροσκοπικοί ήλιοι.

Οι αιθερικοί δίσκοι ενέργειας έχουν δύο διακεκριμένες λειτουργίες.

1. Να απορροφούν και να διανέμουν τη ζωική αιθερική κατάσταση στο ενεργειακό αντίστοιχο του υλικού σώματος (αιθερική κατάσταση ηλεκτρομαγνητικής φύσεως) και διά αυτού σε ολόκληρο το σώμα ώστε να το διατηρούν ζωντανό.
2. Να μεταφέρουν στη φυσική συνειδητότητα οτιδήποτε υπάρχει, ανεξαρτήτως ποιότητας, στο αντίστοιχο κέντρο του ενεργειακού αντιστοίχου του ψυχικού σώματος.

Είναι μέρος της μύχιας ενέργειας στην οποία αναφερθήκαμε όταν αναλύσαμε τον τρόπο ή τον μηχανισμό της λειτουργίας για την απόκτηση συνειδήσεως. Είναι η έλλειψη αναπτύξεως των αιθερικών κέντρων που εμποδίζει τη μεταφορά στον φυσικό εγκέφαλο των εμπειριών του ψυχικού κόσμου. Πολλοί άνθρωποι είναι πλήρως ξύπνιοι και συνειδητοί και ζουν ενεργά μέσα στο ψυχικό τους σώμα. Όταν όμως επιστρέφουν πίσω στα φυσικά τους σώματα που κοιμούνται, μόλις και με τα βίαια η μνήμη (τα λεγόμενα όνειρα από τη ζωή τους στους ψυχικούς κόσμους) διατηρείται στον εγκέφαλο. Αυτό απλά συμβαίνει, επειδή η αιθερική γέφυρα δεν είναι κτισμένη. Όταν τα αιθερικά κέντρα είναι πλήρως ανεπτυγμένα, υπάρχει πλήρης και συνειδητή μνήμη των εμπειριών του ψυχικού κόσμου στον υλικό εγκέφαλο.

Υπάρχουν επτά ποιότητες ζωικής ή αιθερικής ενέργειας σε κάθε ένα από τα κέντρα, αλλά σε κάθε κέντρο κυριαρχεί μια από τις ποικιλίες αυτές. Το κέντρο ⑦ επάνω στο σύμβολο της ζωής

περιέχει επτά φλόγες, σύμβολο του αριθμού των αρχαγγελικών τάξεων που τις αντιπροσωπεύουν. Επάνω στο υλικό σώμα βρίσκεται στην περιοχή του σπληνός.

Η ζωικότητα εισρέει στο κέντρο κάθε δίσκου από μια διεύθυνση κάθετη στο επίπεδο του, (κάθετη στο υλικό σώμα ή στο σύμβολο της ζωής), «εκπηγάζει» ή «αναδύεται» θα ήταν ίσως ένας καλύτερος όρος, καθώς η δύναμη έρχεται από τον ψυχικό στον αιθερικό κόσμο.

Πιο κάτω θα αναλύσουμε τις δύο πρωταρχικές αρετές, τη σοφία και την αγάπη, ή αλλιώς τη διεισδυτική και την περικαλυπτική κίνηση που συνοδεύει όλα τα φαινόμενα της δημιουργίας. Το φαινόμενο προσομοιάζει ακριβώς με το φυσικό φαινόμενο της κινήσεως μιας ράβδου μαγνήτη (η δύναμη) μέσα σε ένα στρογγυλό σύρμα, οπότε δημιουργείται ηλεκτρικό ρεύμα (σαν περιδίνηση) σε επίπεδο κάθετο προς τη διεύθυνση που κινείται ο μαγνήτης.

Έτσι στο επίπεδο της επιφάνειας του ενεργειακού αντιστοίχου του υλικού σώματος, το οποίο είναι ηλεκτρομαγνητικής φύσης, η δύναμη ακτινοβολεί σε ένα αριθμό κατευθύνσεων σε ευθείες γραμμές. Ο αριθμός των διευθύνσεων (ή κατευθύνσεων), μοιάζει με ακτίνες τροχού (από όπου και το όνομα τσάκρα = τροχός), και είναι διαφορετικός σε κάθε δίσκο.

Οι ακτίνες διαιρούν τον δίσκο σε ένα αριθμό περιοχών, σαν τα πέταλα ενός λουλουδιού, γι' αυτό στα ινδικά βιβλία τα τσάκρας συχνά περιγράφονται να μοιάζουν με λουλούδια.

Οι ιεροί δίσκοι συχνά αναφέρονται να αντιστοιχούν σε ορισμένα όργανα. Στην πραγματικότητα αυτά τα όργανα είναι τα πλησιέστερα προς αυτούς. Αλλά όπως αναφέρθηκε οι δίσκοι δεν βρίσκονται στο εσωτερικό του υλικού σώματος, αλλά στην επιφάνεια του σώματος ενέργειας, το οποίο σε πολλές περιπτώσεις συναντάμε και με την ονομασία «διπλούν αιθερικό», επειδή είναι πανομοιότυπο με το παχύλο υλικό σώμα.

Η ροή της ζωικότητας μέσα ή διαμέσου του κάθε δίσκου, είναι αρκετά ξεχωριστή από την ανάπτυξη του δίσκου που οφείλεται στην ενεργοποίηση και άνοδο του Ιερού Πυρός.

Το αιθερικό κέντρο του σπληνός έχει έξι ακτίνες. Η εμφάνιση του είναι εξαιρετικά ακτινοβόλος, λάμποντας σαν ήλιος. Αυτό το κέντρο είναι μοναδικό, εξαιτίας της σπουδαίας λειτουργίας που έχει να απορροφά ζωικότητα – αιθερικότητα από την ατμόσφαιρα (από τον Ήλιο), διανε-

μοντας τα άτομα που τη συνιστούν στα διαφορά σημεία του σώματος. Τα μόρια ζωικότητας εισρέουν κατ' αρχήν στο κέντρο του δίσκου. Κατόπιν διαχωρίζονται σε επτά (7) συνιστώσες, κάθε μια από τις οποίες είναι φορτισμένη με μια ποικιλία ζωικότητας. Αυτά τα μόρια στη συνέχεια συλλαμβάνονται από τις δευτερεύουσες δυνάμεις και περιστρέφονται γύρω από τον ιερό δίσκο. Η ζωικότητα δίνει ζωή στο υλικό σώμα, ο δε βαθμός υγείας των διαφόρων οργάνων και τμημάτων του σώματος, σε μεγάλο βαθμό εξαρτάται από τον ογκο ζωικότητας που διανέμεται. Η αποφόρτιση των ατόμων της ζωικότητας και η αποβολή (έξοδος) τους από το σώμα διά μέσου των πόρων του δέρματος, σχηματίζει αυτό που λέμε **αύρα υγείας**, μια απαλή λευκογάλανη εκπόρευση. Σε άτομα με δυνατή υγεία, όπου το κέντρο του σπληνός κάνει πολύ γενναϊόδωρα τη δουλειά του, υπάρχει περίσσειμα αχρησιμοποίητης ζωικότητας.

Αυτά τα αχρησιμοποίητα μόρια αποβάλλονται από το σώμα προς κάθε κατεύθυνση.

Ένα τέτοιο άτομο είναι πηγή υγείας και δυνάμεως για τον περίγυρό το. Σταθερά, μολονότι ασυνείδητα, διασκορπίζει ζωικότητα σε κάθε ένα που θα βρεθεί στον περίγυρό του.

Αυτή η διαδικασία μπορεί να ενισχυθεί από εκείνους που έχουν αφιερώσει τον εαυτό τους στη θεραπεία των άλλων. Έχουμε ήδη αναφέρει το παράδειγμα της γυναίκας που άγγισε τον Ιησού και θεραπεύτηκε, ο δε Ιησούς είπε **«ησθάνθην δύναμη απερχόμενην από εμού»**.

Τέλος όπως ακριβώς τα ηλεκτρομαγνητικά μέσα ενός υπολογιστή αποθηκεύουν όλα τα δεδομένα και ανά πάσα στιγμή τα επαναφέρουμε σε λειτουργία, έτσι και στο αιθερικό αντίστοιχο, που είναι ηλεκτρομαγνητικής φύσεως, αποθηκεύονται όλες οι εμπειρίες από την καθημερινή μας ζωή, (μέρος της μνήμης), οι οποίες έχουν σχέση με το φυσικό περιβάλλον.

ΨΥΧΟΝΟΗΤΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ – ΣΤΟΙΧΕΙΑΚΑ

Όπως το παχύλο υλικό σώμα αποτελείται από πολλά κύτταρα, οργανωμένα σε λειτουργικά σύνολα, το ίδιο και η προσωπικότητά μας απαρτίζεται από αλληλοεξαρτημένα ψυχονοητικά είδωλα. Τα κύτταρα, θα λέγαμε, της προσωπικότητάς μας είναι ακριβώς, ένα προς ένα, τα **στοιχειακά** που εμείς δημιουργούμε και προεκτείνουμε σαν αποτέλεσμα των σκέψεων, των επιθυμιών και των αδυναμιών μας. Τα **στοιχειακά** ή αλλιώς ψυχονοητικά είδωλα, λοιπόν, είναι που αποτελούν την παρούσα προσωπικότητα-Εαυτό μας.

Γιατί όμως τα ονομάζουμε **στοιχειακά**; Διότι συντίθενται από τα τέσσερα στοιχεία, που είναι εκφράσεις της **Θείας Ουσίας**. Και όταν λέμε θεία Ουσία εννοούμε εκφράσεις της Παγκόσμιας Ψυχής όπως: τη νοητή Ύλη, τη νοητική Ύλη, την Ψυχική Ύλη και την παχυλή Ύλη κ.ο.κ.

DEUS NON FECIT MORTEM (ο Θεός δεν φτιάχνει θνητό)

Δεν υπάρχει τίποτε που να μην ζει, γιατί αν υπήρχε κάτι τέτοιο μέσα στο Απόλυτον-Είναι-Θεό, θα υπήρχε Μέσα Του η φθορά και ο Θάνατος. Δεν θα ήταν το Απόλυτον-Είναι-Θεός Αθάνατο. Επομένως έννοια θανάτου ή εκμηδένισης δεν υπάρχει. Βέβαια αν εννοούμε με τον όρο εκμηδένιση την αλλαγή, τη διαφοροποίηση των καταστάσεων, ναι, αυτό υπάρχει.

Όμως η παχυλή ύλη υφίσταται αλλαγές· μπορεί από ύλη να γίνει ενέργεια και το αντίθετο. Εντούτοις δεν εκμηδενίζεται, όπως λέει και η ορθόδοξη επιστήμη ($E=mc^2$ του Αϊνστάϊν).

Έτσι και τα στοιχειακά είναι ζωντανά. Έχουν μια δική τους ζωή γιατί και η θεία **Ουσία** ζει.

Τώρα, σε τελευταία ανάλυση, τι είναι αυτό που γνωρίζουμε εμείς σαν ζωή, το φαινόμενο δηλαδή της ζωής; Δεν είναι η συνειδητοποίηση πραγμάτων, καταστάσεων, εντυπώσεων, που γίνεται μέσω των διαφόρων εκφράσεων της Θείας Ουσίας (Παγκοσμίου Ψυχής);

Ασφαλώς η Ζωή δεν είναι οι διάφορες εκφράσεις της Θείας Ουσίας. Και η Ζωή του Απόλυτου είναι η **Αυτάρκεια**, αλλά για να γίνει έκφραση – **Ευαρέσκεια** χρειάζεται να υπάρχει το Μέσον. Η θεία **Ουσία** προέρχεται από τον Θεό, δεν είναι όμως ο Θεός, είναι Θείο Δημιούργημα. Περισσότερα για τη θεία **Ουσία** θα αντιληφθούμε κατά την ανάλυση των δύο στηλών του Τεκτονικού Ναού (στήλες **B** :. και **J** :. του Ναού του Σολομώντα).

Λέμε ότι τα στοιχειακά τα δημιουργεί ο άνθρωπος. Για ποιο σκοπό; Ασφαλώς για να τον εξυπηρετήσουν. Από την άμορφη θεία Υπερουσία, ο άνθρωπος είναι σε θέση, ότι κάμνει ο Πατήρ να κάνει και αυτός. Δηλαδή να **χρησιμοποιεί** και να **μορφοποιεί** τη θεία **Ουσία**.

Μορφοποιείται η θεία **Ουσία**; Ναι! Στον Ανώτερο και Κατώτερο νοητικό Κόσμο η θεία **Ουσία** έχει σαν χαρακτηριστικό τις μορφές. Η Ύλη που αποκαλούμε ψυχική (αισθήματα) καθώς

και η παχυλή ύλη, δεν έχουν σαν χαρακτηριστικό τη μορφή, αλλά **μορφοποιούνται**. Όστε έχουμε τη θεία **Ουσία** σαν κόσμο των Ιδεών και των Μορφών, να **ΜΟΡΦΟΠΟΙΕΙ**.

Και έχουμε τον Ψυχικό και Παχύλο υλικό Κόσμο, να **ΜΟΡΦΟΠΟΙΕΙΤΑΙ**. Τώρα τα Στοιχειακά που αφορούν τη ζωή του ανθρώπου πως γίνονται; Πως μορφοποιούνται και πως προικίζονται με μια δική τους υπόσταση και ζωή; Γιατί η ζωή των στοιχειακών είναι ανεξάρτητη από τη ζωή των ανθρώπων που τα έχουν προεκτείνει! Έχουν δηλαδή δική τους ανεξαρτησία, τόσο, που καμία φορά μπορούν να πάρουν και κατοχή πάνω στον γεννήτορα τους ή και σε μέλος της οικογένειάς του. Και συμβαίνει αυτό, όταν μάλιστα δούμε με πόση δύναμη έχει γεννηθεί ένα στοιχειακό. Αλλά τι είναι αυτό που δίνει τη δύναμη αυτή; Εδώ πρέπει να προσέξουμε. Ποιος είναι ο μηχανισμός δημιουργίας;

Υπάρχουν δύο τρόποι κυρίως με τους οποίους δημιουργούμε στοιχειακά. Ξεκινούν δε και οι δύο από την ύπαρξη κάποιου ερεθίσματος μέσα στον κόσμο της ύλης. Και άλλοτε μεν το ερέθισμα δημιουργεί μια αχαλίνωτη **επιθυμία**, άλλοτε δε προηγείται μια σκέψη η οποία και προέχει. Στην πρώτη περίπτωση τα λέμε μορφές **επιθυμιών-σκέψεων**, ενώ στη δεύτερη περίπτωση **μορφές σκέψεων-επιθυμιών**. Οπωσδήποτε πρόκειται περί ψυχοηθικών ειδώλων.

Η Θεία **Ουσία** στο Νοητό (κόσμος ιδεών) και Νοητικό κόσμο τους δίνει τη μορφή.

Την ενέργεια ή δύναμη την παίρνουν από το μορφοποιημένο μέρος της Θείας Ουσίας που ονομάζουμε ψυχικό κόσμο. Μόλις μας δονήσει μια επιθυμία, ένα συναίσθημα, για να γίνει ύπαρξη πρέπει να έχει μια ραχοκοκαλιά, καθώς και υλική υπόσταση.

Η ραχοκοκαλιά των **επιθυμιών – σκέψεων** είναι η αχαλίνωτη επιθυμία και η ζωή τους είναι ο παραλογισμός, ή με άλλα λόγια η σκέψη που σκλαβώνεται σε αυτό το συναίσθημα.

Έτσι έχουμε τις μορφές **επιθυμιών – σκέψεων**, κατά τον Ιησούν τα **πνεύματα τα άλαλα και κωφά**, που δεν έχουν λογική και για αυτό είναι κωφά.

Πώς δημιουργούνται τα στοιχειακά

Κάποιος, σαν παρούσα προσωπικότητα, σύνολο στοιχειακών, καλυμμένος με τα στοιχειακά **επιθυμιών – σκέψεων** του παρελθόντος, αντιλαμβάνεται κάτι μέσω των πέντε αισθήσεων.

Είναι ανθρώπινο να θέλει να το γνωρίσει και αργότερα να θέλει να το αποκτήσει. Βλέπει κάτι. Αμέσως το είδωλο του αντικειμένου το έχει μέσα του. Προσηλώνεται λοιπόν στο **Είδωλο** του αντικειμένου, ενώ νομίζει ότι προσηλώνεται στο αντικείμενο. Από τη στιγμή που δημιουργείται το είδωλο του αντικειμένου μέσα του, γεννιέται το στοιχειακό!

Μένει τώρα να το εμποτίσει με ενέργεια, με δύναμη. **Πως; Το Θέλω!** Όχι μόνο να το γνωρίσω, αλλά να το έχω, να γίνει κτήμα μου. Αρχίζει το στοιχειακό να εμποτίζεται με την επιθυμία. Όστε τα πνεύματα τα άλαλα και κωφά έχουν σαν **Ουσία ΖΩΗ** τους την **επιθυμία** των ανθρώ-

πων. Μετά πρέπει να πάρουν επιπρόσθετη δύναμη, να ενεργοποιηθούν πιο πολύ από ότι έχουν ενεργοποιηθεί με την επιθυμία. Πως θα το έχω δικό μου; πως θα το αποκτήσω; Πως θα το γνωρίσω; Και τότε υποτάσσεται ο Νους, η Σκέψη, στο στοιχειακό που δημιουργήσε. Και όταν η έντονη δύναμη και ζωή του στοιχειακού είναι η επιθυμία, οποιαδήποτε επιθυμία, τότε έχουμε τα λεγόμενα «πνεύματα, τα άλαλα και κωφά», τις μορφές δηλαδή επιθυμιών σκέψεων, όπου ο Νους θα εξυπηρετεί, δεν θα είναι ο **Κύριος**. Στις ημέρες μας πολύ μεγάλο ρόλο παίζουν τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και οι διαφημίσεις, που στοχεύουν στην ενεργοποίηση αυτού του μηχανισμού σε ώρες ξεκούρασης, κατά τον χρόνο που η σκέψη συνήθως αδρανεύει. Αλλά ας δούμε καλύτερα ένα παράδειγμα.

Ας υποθέσουμε ότι κάποιος βλέπει ένα αντικείμενο που το θεωρεί πολύτιμο. Ας πούμε ένα ωραίο πολυτελές αυτοκίνητο για το οποίο έχει μεγάλη επιθυμία. Τι συμβαίνει τότε;

Ψυχική ύλη μαζεύεται γύρω από την εικόνα του αυτοκινήτου. Η επιθυμία σχηματίζεται.

Είναι ακριβώς η ψυχική ύλη που κάνει δυνατή τη γέννηση μιας επιθυμίας η οποία ακολουθείται από σκέψεις για το πώς θα την ικανοποιήσουμε, δηλαδή στην περίπτωση μας να αποκτήσουμε το αυτοκίνητο. Μια γνώση της υπάρξεως, και η επιθυμία για γνώση και κατοχή του αυτοκινήτου δεν είναι από μόνα τους επαρκή. Το άτομο υποσυνείδητα αρχίζει τη διαδικασία της μορφοπλασίας. Ας υποθέσουμε ότι παίρνουμε αυτό το άτομο μακριά από το επιθυμητό αυτοκίνητο και του ζητούμε να το φέρει στο μυαλό του. Πιθανότατα θα το αναπαραγάγει με την πιο μεγάλη λεπτομέρεια. Κάποιος άλλος που είδε το ίδιο αυτοκίνητο, αλλά που δεν εντυπωσιάστηκε από αυτό, δεν θα μπορέσει να το αναπαραγάγει στο μυαλό του τόσο λεπτομερώς. Συνεπώς η συγκέντρωση και η επιθυμία, μας οδηγούν στην κατασκευή **νοητικών εικόνων**. Είναι αυτό που λέμε σκέψη, δηλαδή η **συμπύκνωση** της νοητικής ύλης. Αρχίζουμε να βλέπουμε το αντικείμενο μέσω του νοητικού φωτός. Τώρα ας προσέξουμε! Ποια είναι τα αληθινά αντικείμενα που έχουμε στην κατοχή μας; Είναι αυτά που ο πολύς κόσμος θεωρεί πραγματικά; Ή είναι τα στοιχειακά που έχουμε κατασκευάσει μέσα μας;

Ας υποθέσουμε ότι κλειδώνουμε το αυτοκίνητο που κατέχουμε σε ένα κλειστό υπόστεγο. Το στοιχειακό του αντικείμενο είναι μέσα μας, είναι τμήμα του εαυτού μας. Υπάρχει στην αποθήκη της μνήμης και μπορούμε να το φέρουμε στο συνειδητό μας ότι ώρα το επιθυμούμε. Είναι δικό μας. Μας φαίνεται όμως ότι δεν είναι πραγματικό!

Και όμως αν δεν μπορούμε να το επαναφέρουμε στη μνήμη μας, πως θα μπορούσαμε να έχουμε γνώση του αυτοκινήτου που βρίσκεται στο υπόστεγο; Ας το θέσουμε λίγο διαφορετικά. Ας υποθέσουμε ότι ένα πολύ πλούσιο άτομο που γνωρίζει ότι σε ένα κρυφό χρηματοκιβώτιο υπάρχουν πολύτιμα είδη παθαίνει αμνησία. Κάθε τι μέσα στη μνήμη του καταρρέει και διαλύεται. Τι άξια νομίζεται ότι θα έχουν τα αντικείμενα έξω από το μυαλό του;

Προσέξτε διότι αυτά τα σημεία χρειάζονται μελέτη. Τι είναι η ζωή στην πραγματικότητα από το να δεχόμαστε εντυπώσεις και να τις ερμηνεύουμε; Ας δούμε τον κόσμο γύρω μας.

Μπορούμε να τον αντιληφθούμε χωρίς αυτά τα στοιχειακά; Τίποτε απολύτως δεν έχει καμιά αξία στον κόσμο των τριών διαστάσεων αν δεν έχει επίσης αξία μέσα μας. Για παράδειγμα, τι σημαίνει η φράση «ύπαρξη ενδιαφέροντος»; Όταν ένα αντικείμενο έξω από εμάς δεν έχει το αντίστοιχο του μέσα μας, τότε είναι άνευ αξίας. Από που όμως έχει προκύψει αυτή η κατάσταση; Από το αντικείμενο ή από μέσα μας; Όλα είναι μέσα μας! Και είδαμε πόση αξία δίδεται στον Ιερό τάπητα, δίχως την ύπαρξη του όπου καμιά εργασία δεν είναι δυνατή.

Όταν ένα στοιχειακό δημιουργείται, η εικόνα του θα εμφανισθεί στη νοητική μας οθόνη, στη βάση της μύτης, σε ένα κέντρο μεταξύ των δύο ματιών, όπου προσδιορίζεται και η θέση του τρίτου οφθαλμού. Τη στιγμή που εξέρχεται από το αιθερικό αντίστοιχο του υλικού σώματος, αρχίζει να αποκτά το φυσικό του μέγεθος. Θα μετακινηθεί τότε στους ψυχικούς κόσμους και θα πραγματοποιήσει μια κυκλική κίνηση το μέγεθος της οποίας εξαρτάται από τη δύναμη της επιθυμίας. Κατόπιν θα επιστρέψει πίσω στο άτομο.

Συμβαίνει έτσι, γιατί τέτοια στοιχειακά ψάχνουν μια νέα παράταση ζωής, με τον ίδιο τρόπο που ένα έμβρυο αναζητά τροφή. Θα ξαναεμφανισθούν πάλι στο κέντρο μεταξύ των δύο ματιών και θα ψάξουν για μια έξοδο. Οι ανάλογοι κραδασμοί του ψυχικού σώματος θα αρχίσουν ξανά. Θα θυμηθεί το αντικείμενο και η επιθυμία θα γίνει δυνατότερη.

Το στοιχειακό θα αποσπαστεί για μια ακόμη φορά και θα κινηθεί στην κυκλική τροχιά του.

Ένας κοινός άνθρωπος δεν αντιλαμβάνεται τι συμβαίνει. Το στοιχειακό τείνει να τον κυβερνήσει. Μπορεί να γίνει τόσο ισχυρό ώστε να μην μπορεί να το ελέγξει. Στην περίπτωση αυτή το άτομο είναι σκλάβος της επιθυμίας, η οποία μερικές φορές μπορεί να είναι τόσο έντονη ώστε να οδηγηθεί στο άσυλο. Πολλές άλλες αρρωστημένες καταστάσεις εμφανίζονται με τη μορφή στοιχειακών, σαν αποτέλεσμα του Εγωισμού μας, όπως θυμός, επίδειξη, μίσος, αισθήματα ευθιξίας, φιλαρέσκειας κ.λ.π. Να σημειώσουμε ότι ο εγωισμός είναι ο ίδιος ένα στοιχειακό που ήδη έχει σχηματισθεί μέσα στην ενσυνείδητη προσωπικότητα. Είναι προϊόν επαναλήψεως πολλών άλλων στοιχειακών παρόμοιας φύσεως.

Είναι τόσο ευαίσθητο, ώστε η παραμικρή πρόκληση το βάζει σε κίνηση και μπορεί να δημιουργήσει μια ποικιλία άλλων στοιχειακών.

Όλοι οι άνθρωποι ανεξαιρέτως δημιουργούν και προεκτείνουν στοιχειακά, είτε υποσυνείδητα είτε συνειδητά. Υποσυνείδητα θα λέγαμε είναι το 80% των ανθρώπων που προεκτείνουν πνεύματα άλαλα και κωφά. Συνειδητά είναι τα Εγώ-Πνεύματα, που έχουν εξελιχθεί και χειρίζονται πλέον τη θεία **Ουσία** στον Νοητικό κόσμο, και μέσα απ' αυτόν δημιουργούν στοιχειακά που ονομάζουμε μορφές **σκέψεων-επιθυμιών** ή αλλιώς **δημιουργικές σκέψεις**.

Δεν είναι μόνο οι άνθρωποι που προεκτείνουν και δημιουργούν στοιχειακά. Και όλες οι τάξεις των Αρχαγγέλων δημιουργούν, αφού στο τέλος αυτοί είναι οι Κύριοι και οι Άρχοντες των στοιχείων. Τα στοιχειακά που προεκτείνουν οι Αρχαγγελικές τάξεις μπορούν να πάρουν και παχυλή ύλη. Είναι όλες οι ζώσες μορφές γύρω μας. Τα δένδρα, τα λουλούδια, τα ζώα, όλες οι μορφές της ζωής γύρω μας είναι ακριβώς τα στοιχειακά μορφές **σκέψεων – επιθυμιών** των Αρχαγγέλων. Γιατί τί άλλο είναι τα Σύμπαντα, από το σύνολο των σκέψεων και επιθυμιών, όχι ανόητων επιθυμιών, των Αρχαγγελικών τάξεων; Στο σύμβολο της ζωής οι ιδέες αυτές εμφανίζονται στο κέντρο ③ της Αγιοπνευματικής πλευράς από όπου και η κάθοδος των Αρχαγγελικών τάξεων μέχρι της ενδύσεως τους με παχυλή ύλη στο κέντρο ⑩.

Όμως τα στοιχειακά που προεκτείνουν και δημιουργούν οι άνθρωποι, από τους οποίους έχει αφαιρεθεί το δικαίωμα της δημιουργικής σκέψης, γιατί την είχαν καταχραστεί στο παρελθόν, δεν παίρνουν παχυλή Ύλη. Βρισκόμαστε μέσα σε ένα ωκεανό τέτοιων στοιχειακών.

Ζούμε μέσα σε μια Ψυχονοητική ατμόσφαιρα γύρω από τον πλανήτη μας περιβαλλόμενοι από διαφορά στοιχειακά, «πνεύματα άλαλα και κωφά». Είναι τα ψυχονοητικά καυσαέρια.

Καθημερινά ο άνθρωπος προεκτείνει εκατοντάδες τέτοιων στοιχειακών. Και φυσικά έχουν αποτέλεσμα σε όσους γύρω του δονούνται με τον ίδιο τρόπο που δονείται και αυτός.

Τα στοιχειακά παίρνουν μορφή, την οποία ή τους τη δίνουμε εμείς, ή την παίρνουν μόνα τους, ανάλογα με τη φύση τους. Ο κοινός άνθρωπος δεν βλέπει τη μορφή των στοιχειακών που προεκτείνει, γιατί του έχει αφαιρεθεί η ενόραση, όπως έχουμε προαναφέρει. Ωστόσο τα στοιχειακά που δημιουργεί παίρνουν μορφή, και προπάντων τα στοιχειακά που αποκαλούμε «**πνεύματα άλαλα και κωφά**». Αυτά παίρνουν μορφές σαν κατώτερα ζώα και ερπετά. Π. χ. ένα στοιχειακό μοχθηρίας παίρνει τη μορφή φιδιού με σκούρα χρώματα, που πηγαίνει να χτυπήσει το αιθερικό σώμα (**Κα**) του άλλου. Γιατί κάθε στοιχειακό κατευθύνεται πάντοτε προς το πρόσωπο ή το πράγμα προς το οποίο το στέλνουμε. Τελικά επιστρέφουν σε εμάς. Καμιά φορά αποκτούν το μέγεθος ενός ανακόντα και όταν επιστρέφουν νιώθουμε ένα σφίξιμο στην καρδιά. Έχουμε άραγε διανοηθεί πόσα τέτοια στοιχειακά δημιουργεί ο κόσμος καθημερινά;

Αν ήταν σε θέση να δουν το σχήμα των στοιχειακών που προεκτείνουν θα γέμιζαν με τρόμο.

Είναι αυτό που κοινώς ονομάζεται «κακό Μάτι» ή βασκανία. Αυτά στέλνονται από άλλους ή είναι δικά μας κατασκευάσματα. Είναι επίσης πιθανό να τα έχουμε πάρει κατά τη διάρκεια του ύπνου από τον ωκεανό των στοιχειακών που επιπλέουν στον αιθερικό κόσμο. Παίρνουν σχήματα όπως φίδια, αρκούδες και άλλα ζώα.

Πολλές φορές τα μικρά παιδιά, που είναι ελαφρώς ενορατικά, τη νύκτα βλέπουν αυτά τα στοιχειακά και σηκώνονται και φωνάζουν. Έχουν λέμε εφιάλτες! μπορούμε να κλείσουμε την

πόρτα σε τέτοια στοιχειακά κάνοντας κατάλληλες συστάσεις στον εαυτό μας, όπως αν προσευχηθούμε πριν από τον ύπνο. Μπορούμε ακόμη να ηρεμήσουμε στέλνοντας σκέψεις αγάπης ακόμη και σε αυτούς που μας αντιπαθούν. Κάνοντας αυτό τους αφοπλίζουμε, ώστε να μην μπορούν να αποστέλλουν τέτοια στοιχειακά που να μας περιτριγυρίζουν στον ύπνο μας. Στοιχειακά μίσους και ζήλειας έχουν συνήθως το σχήμα φιδιών, γιατί στη δική μας κουλτούρα έχουμε κάνει αυτή τη σύνδεση, δηλαδή να τα θεωρούμε βλαβερά.

Δεν υπάρχει τίποτε το έμφυτο κακό στα φίδια ή στα άλλα ζώα. Ο τρόπος που εμφανίζεται ένα στοιχειακό εξαρτάται από τη γλώσσα και τον τόπο του κάθε ατόμου..

Τα στοιχειακά είναι φορτίσεις ψυχονητικής ενέργειας και μπορούν να προσλάβουν κάθε σχήμα που εξαρτάται από αυτόν που τα δημιουργεί. Η επίδραση τώρα του στοιχειακού πάνω σε αυτόν που το στέλνουμε εξαρτάται από την ψυχονητική του κατάσταση.

Δεν είναι τυχαίο που ο Θεάνθρωπος έδωσε την προτροπή:

«Γρηγορείτε και προσεύχεσθε ίνα μη εισέλθετε εις πειρασμόν».

Αν βρίσκεται σε κακή κατάσταση, ένα στοιχειακό κακίας επιδρά επάνω του. Αν όμως βρίσκεται σε πολύ υψηλές δονήσεις, γεμάτος αγάπη, μοιάζει να έχει ένα θώρακα και το στοιχειακό δεν επιδρά επάνω του. Θυμίζω ξανά την περικοπή του τυπικού του μαθητή:

«Είθε αι αγαθαί και πλήρεις αγάπης προς τον νεόφυτον σκέψεις απαντων ημών να επενεργήσουν ενεργητικώς επ' αυτού»...

Επίσης, για την Ψυχική αυτοάμυνα, υπάρχουν ενέργειες που αποτελούν άμυνα παθητικού τύπου, στις οποίες μπορούν να προστεθούν και ορισμένες αντιστάσεις **ενεργητικού τύπου**.

Η δύναμεις για τις οποίες μιλούμε ανήκουν στις τάξεις του ηλεκτρομαγνητισμού, όπως θα αναλύσουμε στο κεφαλαίο των στηλών **B** :. και **J** :. . Πριν επιτραπεί η είσοδος του αμήτου στο εργαστήριο, κατά την τελετή μνήσεως, ο Σεβάσμιος αναφωνεί: «Αδελφοί οπλιστήτε δια ξιφών! Αμήτος ευρίσκεται προ της θύρας του Ναού». Λόγω της φύσεως του αμήτου να είναι φορτισμένος με αρνητική ψυχική ενέργεια, πριν υποστεί τις περιόδεις-καθάρσεις της μύησης, τα μεταλλικά ξίφη (ακίδες) μπορούν να δράσουν εναντίον αυτής της δυνάμεως τόσο αποτελεσματικά όπως ακριβώς και στον ηλεκτρισμό. Το ξίφος βέβαια δεν έχει σχέση με τα οικοδομικά εργαλεία της τέχνης, είναι σύμβολο του ιπποτισμού. Ένα λατινικό χειρόγραφο του 1260, το οποίο περιγράφει τη συμβολική σημασία όλων των ιπποτικών εμβλημάτων, αναφέρει για το ξίφος ότι είναι ένδειξη ασφαλείας κατά του διαβόλου! Ο στεγαστής, φύλαξ της εισόδου, φέρει ξίφος. Η χρήση λοιπόν των ξιφών πέραν της συμβολικής έχει και ουσιαστική χρησιμότητα. Έτσι αν έχουμε την ευκαιρία να προτάξουμε μια ακίδα ή ένα αιχμηρό ξίφος σε ένα ψυχικό ρεύμα (ρευστό), τότε αυτό το ρεύμα διαλύεται συνήθως με την παραγωγή ενός ενεργειακού σπινθήρα. Αυτό τον σκοπό εξυπηρετούν τα ξίφη τα στραμμένα προς τον αμήτο, δηλαδή αυτόν της

αμύνης και μόνο προς τον περίγυρο μας, όπως ακριβώς ασφαλιζουμε ένα σπίτι από κεραυνούς χρησιμοποιώντας ένα ή περισσότερα αλεξικέραυνα

Από όλα τα στοιχειακά γύρω μας το 70% είναι πνεύματα, άλαλα και κωφά. Τίθεται το ερώτημα; Όλα είναι κακά; Δεν μπορούμε να το πούμε αυτό. Θα τα δούμε σε διάφορους βαθμούς ποιότητας. Από τα πολύ κακά μέχρι τα μη χρήσιμα. Υπάρχουν και στοιχειακά που δημιουργούνται από τις ανάγκες του ανθρώπου. Και πρέπει να ξεχωρίσουμε την ανάγκη από την επιθυμία. Αν η ανάγκη του ανθρώπου δημιουργεί μια επιθυμία και η ανάγκη είναι πιο μεγάλη από την επιθυμία και χρησιμοποιήσει τον νου σαν σκέψη, θα δημιουργηθεί ένα στοιχειακό. Όμως αυτό το στοιχειακό δεν θα το πούμε άλαλο και κωφό. Άρα τα στοιχειακά αυτά που έχουν σαν αρχή, σαν αιτία, την ανάγκη του ανθρώπου είναι καλύτερης ποιότητας.

Έπειτα έχουμε τα στοιχειακά που έχουν μια μικρή δόση επιθυμίας και πιο πολύ σκέψη, έντονη σκέψη. Αυτά τα ονομάζουμε μορφές σκέψεων-επιθυμιών.

Τώρα, ποια από τα στοιχειακά που έχουμε περιγράψει έχουν την πιο πολλή δύναμη;

Πρώτα έρχονται τα στοιχειακά επιθυμίας-σκέψης, μετά τα στοιχειακά ανάγκης-επιθυμίας σκέψης και τέλος τα στοιχειακά σκέψεων-επιθυμιών.

Για τα στοιχειακά ανάγκης – επιθυμίας – σκέψης φροντίζει το Άγιο Πνεύμα και οι Αρχάγγελοι. Διότι το Απόλυτον είναι και ο Χριστός Λόγος, γνωρίζουν από τι έχουμε ανάγκη και αν είναι πραγματική ανάγκη. Μήπως ο Χριστός δεν είπε «αιτείτε και δοθήσετε υμίν»;

Και μετά είπε και ένα άλλο: *«ποιοι από τους γονείς, αν του ζητήσει το παιδί του ψάρι, θα του δώσει φίδι;»* Και πάλι είπε: *«ο Πατέρας σας ξέρει τίνων πραγμάτων έχετε ανάγκη!»*

Το αιτείτε και δοθήσετε υμίν μας το έδωσε και στην Κυριακή προσευχή: *«τον άρτον ημών τον επιούσιονδος ημίν σήμερα»*. Έχει δηλαδή ο Θεός ανάγκη να του ζητήσουμε κάτι για να μας το δώσει; Ασφαλώς όχι, θα το δώσει, το δίνει. Δεν του ζητήσαμε τη ζωή, την αναπνοή, τους παλμούς της καρδιάς μας, και εντούτοις εκείνος μας τα παρέχει. Αυτό που είναι ανάγκη μάς το δίνει. Εν τούτοις, όταν του ζητάμε την ικανοποίηση των αναγκών μας, συνειδητοποιούμε ότι θα ανταποκριθεί και θα μας δώσει ότι μας χρειάζεται. Δημιουργούμε έτσι τις σχέσεις μας με την Απόλυτη Αρχή.

Αλλά ας επανέλθουμε στις μορφές επιθυμιών –σκέψεων. Ο μνημένος σιγά-σιγά θα πρέπει να γνωρίσει και δαμάσει τις διάφορες επιθυμίες. Ποιες επιθυμίες; Είναι όλες οι επιθυμίες κακές, τυραννικές; Ασφαλώς όχι! αλλά θα πρέπει να τις ελέγξει. Να δει την ποιότητα τους, να δει τι δημιουργούν μέσα του υπό μορφή κραδασμών και τότε μέσω του Νού-Σκέψεως να τις κυβερνήσει. Ίσως τώρα γίνεται πιο συγκεκριμένη η έννοια του Προσωπικού Λόγου του ανθρώπου, στον οποίον συνεχώς αναφερόμαστε.

Πώς να τις κυβερνήσει; Να είναι κάτω από την κυριαρχία του, να υπακούν στις διαταγές του και να μην αποτελούν ανεξάρτητα στοιχειακά. **Κυριαρχία** ή **Προσωπικός Λόγος** του ανθρώπου (πεντάκτινος), σημαίνει: τον εξακολουθητικό έλεγχο της **Λογικής** και της **Κρίσεως** σε όλες τους τις εκδηλώσεις, καθώς και τη δίκαιη χαλιναγωγήση (όχι καταστολή) των **ορμών** της ψυχής και του **σώματος**. Διότι τα πνεύματα τα άλαλα και κωφά που δημιουργούνται σαν επιθυμίες – σκέψεις, είναι μεν εξυπηρετικά για τον άνθρωπο, αλλά είναι όμως ταυτόχρονα και τυραννικά γι' αυτόν. Και παίρνουν μια δική τους ανεξάρτητη υπόσταση που δεν είναι και πολύ εύκολο ο άνθρωπος να την αλλάξει.

Τα στοιχειακά αυτά δημιουργούνται από τις δονήσεις, τους κραδασμούς, της συγκεκριμένης επιθυμίας. Εκπέμπονται και πλανιούνται, σε «**άνυδρους τόπους**», δηλαδή σε χαμηλής κραδασμικότητας ψυχονητικούς κόσμους, εκεί όπου οι επιθυμίες και οι σκέψεις είναι πολύ χαμηλές και εγωιστικές και επιστρέφουν φέρνοντας μαζί τους επτά (7) πονηρότερα πνεύματα.

Θα μπουν μέσα μας από τα επτά αιθερικά κέντρα, τα οποία και θα τον δονήσουν. (κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο κεφάλαιο Β΄, παράγραφος 44 έως 46)

Πάλι τα αποστέλλουμε και πάλι επιστρέφουν. Και κάθε φορά που έρχονται φέρνουν πιο πολύ ενέργεια και γίνονται αυτά τα πνεύματα για μας τυραννικά (έμμονες ιδέες), και τελικά με τις δονήσεις τους κάνουν τον Άνθρωπο να μην έχει ανεξάρτητη, δική του Βούληση. Πολλά στοιχειακά που δονούνται στην ίδια συχνότητα έχουν την τάση ομαδοποίησης, οπότε η δύναμη τους γίνεται παρά πολύ μεγάλη. Το βλέπουμε στα Ευαγγέλια όπου μια τέτοια ομάδα στοιχειακών (ανθρωποδαιμόνων) που είχε κάνει κατάληψη αποκαλύπτει στην ερώτηση του Ιησού Χριστού το όνομα της. *“και έπηρώτα αυτόν· τί ὄνομά σοι, και ἀπεκρίθη λέγων· Λεγεῶν ὄνομά μοι, ὅτι πολλοί ἐσμέν”*. (Μάρκος κεφ. 5–9).

Είναι ο νόμος της φύσεως ότι μιας και ένα στοιχειακό έχει προεκταθεί προς τα έξω, τελικά επιστρέφει στο υποσυνείδητο του ανθρώπου που το δημιούργησε. Τότε αναδύεται από τον ωκεανό της μνήμης του στο συνειδητό μέρος του εαυτού του, με σκοπό να πάρει νέα ενέργεια και να αποσυρθεί ξανά. Ο ίδιος κύκλος επαναλαμβάνεται έως ότου τέτοια στοιχειακά επιτυγχάνουν να παραμείνουν στο υποσυνείδητο του ατόμου σε μια πιο μόνιμη βάση.

Τότε απορροφούν ενέργεια από το αιθερικό αντίστοιχο του υλικού σώματος και έτσι διατηρούν τη ζωή τους. Αυτό είναι ο τρόπος με τον οποίο συνήθειες και μανίες όπως η χαρτοπαιξία, το κάπνισμα και το πιστό σχηματίζονται. Η τάση των στοιχειακών να επιστρέφουν στις πηγές τους είναι που κάνει δυνατή την εφαρμογή του νόμου του αντιπεπονώτος.

Όλες οι επιθυμίες, παράλογες ή λογικές, τείνουν να εκπληρωθούν, αν όχι αμέσως «κάποτε».

Γιατί κανένα ποτέ στοιχειακό δεν διαλύθηκε πριν ικανοποιήσει εκείνον που το δημιούργησε και το έχει προεκτείνει. Πρέπει λοιπόν να προσέχουμε τι επιθυμούμε, τι στοιχειακά δημιουργούμε. Διότι βάζουμε ογκόλιθους στα πόδια μας. Αυτό που σήμερα μας γοητεύει, το θέλουμε, είναι το παν για μας, αύριο θα είναι τίποτε και θα έχουμε πλέον άλλες επιθυμίες.

Αλλά τότε θα το βρούμε μπροστά μας! Θα βρούμε μπροστά μας την ικανοποίηση των επιθυμιών εκείνων, που τότε θα είναι είναι εμπόδιο στην εξέλιξη μας. Αυτή λοιπόν είναι ουσιαστικά η κάθαρση διά του ύδατος και του πυρός. Να ξέρουμε τι θέλουμε, τι πρέπει να επιθυμούμε και να γνωρίζουμε το μέλλον καθαρίζοντας το δρόμο μπροστά μας.

Γεννιέται ένας άνθρωπος στον παχύλο υλικό κόσμο κάτω από διαφορετικές συνθήκες έναντι ενός άλλου. Γιατί ο Θεός κάνει τον ένα να γεννηθεί σε ένα πλουσιόσπιτο με όλες τις ανέσεις και τον άλλο να γεννιέται σε μια φτωχική καλύβα και οι γονείς του και εκείνος αργότερα να αντιμετωπίζουν χίλια εμπόδια και βάσανα μέσα στη ζωή; Μήπως ο Θεός δίνει την εύνοια του εδώ και αδικεί εκεί; Όχι. Είναι ακριβώς η εκπλήρωση επιθυμιών – σκέψεων του παρελθόντος. π.χ. Στερήθηκες το χρήμα; δίψασες τόσο πολύ για αυτό και μόχθησες για να το αποκτήσεις ή μόλις το απέκτησες, έφυγες από τη ζωή; Γεννίεσαι τώρα, που; Μέσα στο χρήμα. Πάρτα για να καταλάβεις, ότι τα χρήματα δεν είναι το παν, δεν είναι αυτά που θα σε κάνουν ευτυχισμένο και ικανοποιημένο. Ή πάλι, τα έκλεψες, τα θεωρείς δικά σου χρήματα ή άλλα πράγματα, τα αποστερείς από τους άλλους; Θα τα αποστερηθείς για να καταλάβεις το τι έκανες! Διότι υπάρχει η θεία Δικαιοσύνη παντού και πάντοτε γύρω μας και όλα τα βλέπει. (Θυμηθείτε τον Παντεπόπτη οφθαλμό και τους Χερουβίμ). Άραγε κρίνει; Μα ο Χριστός είπε «Εγώ δεν ήρθα να κρίνω κανένα». Τότε ποιος κρίνει; Δεν είναι θέμα κρίσεως. Είναι ο Νόμος (της αιτίας και του αποτελέσματος ή του αντιπεπονητός ή κάρμα), που κανένας δεν μπορεί να τον μετακινήσει. Δεν υπάρχει κανένας που να τιμωρεί ή να αμοιβεί έξω από εμάς, διότι εμείς επιλέξαμε να δοκιμάσουμε τον καρπό της γνώσεως του καλού και του κακού και υποστήκαμε την πτώση, δηλαδή ενδυσθήκαμε την παχυλή ύλη.

Είμαστε εμείς οι ίδιοι υπεύθυνοι, γιατί εμείς οι ίδιοι έχουμε προεκτείνει αυτά τα στοιχειακά.

Για τον λόγο αυτό θα πρέπει να είμαστε έτοιμοι να αντιμετωπίσουμε τις συνέπειες των πράξεων μας. *“Μήν πλανᾶσθε, Θεός οὐ μυκτηρίζεται (εμπαίζεται) ὁ γὰρ ἐάν σπείρη ἄνθρωπος, τοῦτο καὶ θερίσει”*. (Προς Γαλάτας επιστολή Αποστόλου Παύλου κεφ. 6, 7–8).

Ένα στοιχειακό θα μας κρατήσει υπεύθυνους όχι μόνο για αυτή τη ζωή, αλλά και σε διαδοχικές ενσαρκώσεις. Συνεπώς ο κτίστης ενός στοιχειακού θα έχει αργά ή γρήγορα να αντιμετωπίσει τα ψυχοητοκικά κατασκευάσματα που ο ίδιος έχει προεκτείνει.

Στον Τεκτονισμό μιλούμε και παραδεχόμεθα την Αθανασία της **“ΨΥΧΗΣ”**. Επίσης μιλούμε για Ηθική και Πνευματική Βελτίωση στην παρούσα ζωή. Αυτό όμως δεν συνιστά την Τελείωση. Πέραν του στοιχείου του Ηθικού παράγοντα, **Τελείωση** είναι η **«ισορρόπηση των γήινων αντιλήψεων της προσωπικότητας με την Αλήθεια»**, δηλαδή την ενυπάρχουσα στη Φύση Πραγματικότητα και Νομοτέλεια. Και επειδή κάτι τέτοιο είναι τελείως αδύνατο σε μια ενσάρκωση, η αθάνατη **Ψυχή** ντύνεται δερμάτινους χιτώνες (σώματα), μέσω των οποίων συνεχίζει την πορεία της προς το Φως. Εδώ θα αναρωτηθείτε: Μπορούμε σήμερα να αποφύγουμε την επίδραση προηγούμενων καταστάσεων; Ναι υποθέτοντας ότι χρησιμοποιούμε ίση ενέργεια με εκείνη των στοιχειακών που δημιουργήσαμε.

Αλλά χρειάζεται Σοφία και επιθυμία να επανορθώσουμε περασμένα λάθη.

“Αδελφοί, εάν τις εν ύμιν πλανηθῆ ἀπό τῆς ἀλήθειας, καί ἐπιστρέψῃ τις αὐτόν, γινωσκέτω ὅτι ὁ ἐπιστρέψας ἀμαρτωλὸν ἐκ πλάνης ὁδοῦ αὐτοῦ σώσει ψυχὴν ἐκ θανάτου, (δεύτερος θάνατος), καί καλύψει πλῆθος ἀμαρτιῶν” (Ιακώβου κεφ. ε΄ –παρ. 19).

Μπορούμε να αντισταθούμε στη σύγκρουση παλαιών στοιχειακών ή να υποκύψουμε σε αυτά δημιουργώντας όμοια και ενισχύοντας τα παλαιά. Πρώτα απ΄ όλα δεν πρέπει να πολεμούμε τα στοιχειακά. Ο εχθρός είναι αόρατος και προορισμένος να μας νικήσει. Κάνοντας πόλεμο εναντίον των στοιχειακών τα ενεργοποιούμε. Ο μόνος τρόπος να εξουδετερώσουμε τη δύναμή τους είναι να τα **αγνοήσουμε**. Με την αδιαφορία αφαιρούμε τη δύναμη του στοιχειακού και το εξουδετερώνουμε. Αλλά είναι ένα δύσκολο εγχείρημα, καθότι το τραγούδι των **«σειρήνων»** (των στοιχειακών) είναι πολύ ελκυστικό. Υπάρχει επίσης και η επίδραση των **«πειραστών»**, των πεπτοκώτων αγγέλων, για τους οποίους θα αναφέρουμε πιο πολλά στο κεφάλαιο περί της οντότητας του κακού. Από εμάς όμως εξαρτάται τι θα δεχθούμε και τι θα απορρίψουμε, όταν δεχόμαστε επήρειες αυτού του είδους.

Θα δούμε παρακάτω τι έκανε ο Ηρακλής στους άθλους του σχετικά με το πρόβλημα αυτό.

Αυτά απενεργοποιούνται ή επιπλέον στην αιθερική ατμόσφαιρα του πλανήτη από όπου μπορούν να παραληφθούν από άλλους. Όταν προσδεύουμε πνευματικά, γινόμαστε συνειδητοί για την ευθύνη μας για την πτώση των συνανθρώπων μας, σαν αποτέλεσμα των στοιχειακών που έχουν προεκταθεί από εμάς στον αιθερικό κόσμο. Να γιατί ο Χριστός είπε: **«μη κρίνετε ίνα μη κριθείτε»**. Γιατί θα κριθούμε από τον ίδιο τον εσώτερο εαυτό μας.

Έχουμε δημιουργήσει αυτά τα στοιχειακά, άσχετα με το αν σήμερα εξελισσόμενοι υπερβήκαμε την κατάσταση που μας οδήγησε στη δημιουργία τους.

Όταν συνεχίσουμε την πορεία μας προς την τελείωση, δεν θα προεκτείνουμε πλέον τέτοια κακά στοιχειακά που θα επιπλέον στις αιθερικές σφαίρες βασανίζοντας τους τριγύρω μας.

Είπαμε ότι το 70% της προσωπικότητας μας είναι το σύνολο των στοιχειακών του παρελθόντος και της τωρινής ενσάρκωσης. Τα άλλα 30% τι είναι; Είναι οι ευκαιρίες των σκέψεων-επιθυμιών του Φύλακα Αγγέλου ή Μεταθρόνιου Αγγέλου, ο οποίος κατέρχεται μαζί μας σε κάθε ενσάρκωση, καθώς και των άλλων θείων δυνάμεων. Αν δεν ήταν έτσι, θα φράζαμε εντελώς τον δρόμο μας με τα στοιχειακά μας και θα δημιουργούσαμε για μας, μόνο μια κόλαση, χωρίς ευκαιρίες να απαλλαγούμε από αυτήν. Ευτυχώς που υπάρχει το 30% το οποίο δεν είναι στη δικαιοδοσία μας. Ας τα θέσουμε καλύτερα.

Μας έχει δοθεί ένα υλικό σώμα, το οποίο είτε το θέλουμε είτε όχι βρίσκεται κάτω από την εποπτεία του αγίου Πνεύματος, εκτός και αν επεμβαίνουμε αφρόνως και προκαλούμε τις καταστάσεις που ονομάζουμε ασθένειες. Και παρ' όλα αυτά επιμένει το Άγιον Πνεύμα στην επούλωση πληγών και στην αποθεραπεία μας. Επομένως το υλικό σώμα είναι κάτω από το Θείο έλεος και την εποπτεία του Αγίου Πνεύματος. Όμως η παρούσα προσωπικότητα τι είναι;

Ο Μεταθρόνιος φύλακας Άγγελος κρατά το Αρχέτυπο του Ψυχικού μας σώματος, το πώς δηλαδή θα έπρεπε να είναι το ψυχικό μας σώμα. Μας δίνεται όμως και η λεγόμενη ψυχική Ύλη-Θεία Ουσία- άμορφη, για τη μορφοποιήσουμε εμείς. Αυτό είναι το ψυχικό μας σώμα μέσα στο οποίο ζούμε και εκφραζόμαστε, το σώμα των συναισθημάτων, των επιδιώξεων μας και της συμπεριφοράς μας. Ωστε έχουμε δύο καταστάσεις. Τη δική μας ατομική προσπάθεια για να βελτιώσουμε το ψυχικό μας σώμα, αλλά και τη θεία επίδραση, που δεν την αντιλαμβανόμαστε εύκολα. Ο Μεταθρόνιος Αρχάγγελος δεν εξασκεί βία. Μας αφήνει απόλυτα ελεύθερους και εξασκει, θα λέγαμε, μια έλξη. Παρουσιάζει μέσα μας την έννοια του Αγαθού, του καλού. Είναι σαν μας υποδεικνύει. Δεν είσαι κακός, πράττεις το κακό. Δεν ήταν καλό αυτό που έκαμες. Αυτό είναι το καλό· και δίνει την αντίληψη της έννοιας του καλού.

Στέλνει λοιπόν ο άνθρωπος συνεχώς στοιχειακά άλαλα και κωφά. Κατά βάθος όμως μέσα του ακούει την προτροπή του Αρχάγγελου, και είτε υπακούει είτε συνεχίζει το δικό του τρόπο ζωής. Εδώ έγκειται και η Ελευθερία της βουλήσεως. Αν βέβαια το παρακάνει, τότε ο Αρχάγγελος υψώνει λίγο τη φωνή του, και έχουμε τις λεγόμενες τύψεις της συνειδήσεως.

Προηγουμένως αναφερθήκαμε στην προτροπή του Ιησού να μην κρίνουμε τους άλλους.

Επειδή όμως τίποτε δεν πρέπει να λέγεται χωρίς να είναι αιτιολογημένο, ας δούμε ακόμη ένα μηχανισμό της προσωπικότητας του ανθρώπου που χρειάζεται ιδιαίτερη προσοχή!

Δεν αρκεί η καλή θέληση για να μπορέσει να εναρμονισθεί ένας κύκλος ανθρώπων, όπως δεν αρκεί δυστυχώς η θέληση για να καταφέρει κανείς ότι θέλει. Όσο και αν το θέλεις να διορθώσεις ένα αυτοκίνητο, δεν θα το κατορθώσεις ποτέ, αν δεν ξέρεις τον μηχανισμό του. Το ίδιο συμβαίνει και με τους ανθρώπους. Η γνώση και η αυτοπαρατήρηση είναι παράγοντες εξ ίσου, αν όχι περισσότερο σπουδαίοι από τη θέληση.

Αυτό που αποκαλούμε «**άτομο**», είναι ένα ολοκληρωμένο συγκρότημα ένα πολύπλοκο και αυτοτελές σύστημα, με τους νόμους του, με τους μηχανισμούς του, **έκδηλο** από τη μια μεριά, **άδηλο** και υπολανθάνον από την άλλη. Τον μηχανισμό που αντιλαμβανόμαστε και γνωρίζουμε είναι ο **έκδηλος**, ο **χειροπιαστός**, εκείνος που μας επιτρέπει να κάνουμε «**αυτοματικές**» και «**πρακτικές**» πράξεις, από τις οποίες όμως λείπει η «**αυτοσυνείδηση**».

Άλλο είναι να έχουμε **συνείδηση των πράξεων μας**, δηλαδή να το αντιλαμβανόμαστε, και άλλο το να έχουμε **συνείδηση της φύσεως των πράξεων μας** και προ παντός των άδηλων ελατηρίων που μας κάνουν να είμαστε τέτοιοι ή αλλιώςτικοι.

Όπως στη γενική οικονομία του σώματος μας υπάρχουν λειτουργίες που δεν υποπίπτουν στον έλεγχο της συνειδήσεως μας και της θελήσεως μας, αυτό δε για να προστατεύεται ο οργανισμός μας από αναπόφευκτη διάσπαση, έτσι και στο συγκρότημα «άνθρωπος» υπάρχουν άλλου είδους λειτουργίες, όχι σωματικές, αλλά φυσιολογικά ταγμένες να προστατεύουν το άτομο, από την αναπόφευκτη υποδούλωση της προσωπικότητας του και την εκμηδένιση της από τις άλλες προσωπικότητες. Η προσωπικότητα δεν είναι απλή λέξη, απλή έννοια, είναι μια πραγματικότητα αναμφισβήτητη, η δε παραμόρφωση της είναι πολύ μερική.

Υποδουλώνεται μαζικά, όμως ατομικά και ολοσχερώς πολύ δύσκολα, για να μην πούμε καθόλου. Η φύση ξέρει πολύ καλά ότι υπάρχουν πολλές κατηγορίες ανθρώπων και ότι το απλό και μόνο γεγονός της συγκροτήσεως τους σε «**άτομα**» συνεπιφέρει μαζί του και τον νόμο μιας αδυσώπητης, αλλά απολύτως απαραίτητης «**πάλης**».

Εάν μελετούσε ο άνθρωπος πολύ προσεκτικά το σώμα του, θα αντιλαμβάνετο ότι το σώμα αυτό ζει μέσα σε ένα εχθρικό περιβάλλον, το οποίο του επιτίθεται συνεχώς και συνεχώς προσπαθεί να το εξαφανίσει σαν «**σώμα**». Το σώμα είναι όμως προικισμένο με τέτοιες ιδιότητες και δυνατότητες, που του επιτρέπουν διαρκώς να αντιδρά και να προσαρμόζεται στις συνεχώς μεταβαλλόμενες συνθήκες. Έχετε ασφαλώς παρακολουθήσει στον κινηματογράφο αγώνες πυγμαχίας και θα αντιληφθήκατε πόσο οι δύο αντίπαλοι караδοκούν ο ένας τον άλλο και με πόση προσοχή προσπαθούν να ανακαλύψουν το επισφαλές σημείο ή την απρόσεκτη κίνηση του αντιπάλου για να του καταφέρουν το καίριο πλήγμα.

Κάτι ανάλογο συμβαίνει διαρκώς με το σώμα μας και το φυσικό περιβάλλον.

Το σώμα όμως κατορθώνει πάντοτε να ισορροπείται και να αντιδρά προς τις εξωτερικές αυτές συνθήκες, προσαρμοζόμενο διαρκώς (για παράδειγμα το ανοσοποιητικό σύστημα).

Της εξακολουθητικής αυτής πάλης του σώματος του ο άνθρωπος δεν έχει καμιά συνείδηση, αλλά είναι πεπεισμένος ότι το σώμα του πλάσθηκε μια φορά για πάντα, για να ζει φυσικότερα κατά ένα ορισμένο τρόπο. Μόνο δε όταν οι συνθήκες του περιβάλλοντος κατορθώνουν να υπερσχύσουν προσωρινά στο σύστημα «**αμύνης**» του σώματος και διαταράξουν την ισορροπία

του με τη μορφή της ασθενείας, αντιλαμβάνεται ότι **«κάτι έγινε»** και ότι πρέπει να επέμβει **«συνειδητά»**. Το ίδιο συμβαίνει και με την προσωπικότητα. Και αυτή είναι ένα συγκρότημα περιβαλλόμενο από εχθρικό περιβάλλον που διαρκώς της επιτίθεται και προσπαθεί να την υποτάξει. Το συνειδητό μέρος του συγκροτήματος αυτού **«βλέπει»** τις πράξεις και τον τρόπο του εκδηλώνεσθαι, δεν αντιλαμβάνεται όμως ότι υπάρχει και κάποιο άλλο μέρος, μη συνειδητό, το οποίο αποτελεί τον **«οπλισμό»** της προσωπικότητας μας.

Οι γνώμες μας, οι ιδέες μας, οι προτιμήσεις μας, ο τρόπος που παρουσιαζόμαστε **«είναι τα όπλα μας»**, είναι τα γνωστά μας **«μέταλλα»** που υποτίθεται ότι αφήσαμε «προ της θύρας του Ναού».

Και όταν όλα αυτά έρχονται σε αντίθεση με τα όπλα μιας άλλης προσωπικότητας, γεννιέται αμέσως μέσα μας ένα αίσθημα **δυσφορίας**. Η δυσφορία αυτή, ποικίλλοντας σε ένταση ανάλογα με τις περιστάσεις, δεν οφείλεται, όπως νομίζουμε στο γεγονός ότι ο άλλος έχει διαφορετική γνώμη, αλλά στον άδηλο μηχανισμό της προστασίας της προσωπικότητάς μας, ο οποίος μας επιτρέπει κατ' αυτόν τον τρόπο να μην παραδιδόμεθα αμέσως και χειροπόδαρα δεμένοι στον άλλον. Το ίδιο συμβαίνει και με τον απέναντι μας και έτσι αρχίζει μια βουβή πάλη επικρατήσεως μεταξύ των δύο προσωπικοτήτων, ενώ εμείς νομίζουμε ότι συγκρούονται οι **«ιδέες μας»**. Ενώ λοιπόν συνειδητά είμαστε προδιατεθειμένοι να ανεχθούμε τη γνώμη των άλλων, ο φυσιολογικός μηχανισμός της προσωπικότητάς μας αντιδρά αυτομάτως προκαλώντας το **«αίσθημα δυσφορίας»**, προστατεύοντας μας παρά τη θέληση μας και δίδοντας μας τον καιρό να συγκεντρωθούμε και να αντιμετωπίσουμε την επίθεση που αντιπροσωπεύει η γνώμη του άλλου. Όπως οι γνώμες μας, έτσι και οι **τρόποι της εκδηλώσεως μας** αποτελούν όπλα του άδηλου αυτού μηχανισμού αμύνης μας. Προ παντός το βλέμμα μας, η φωνή μας και οι χειρονομίες μας. Υπάρχουν άνθρωποι μαχητικοί και επιθετικοί και αυτό φαίνεται από το βλέμμα τους και τη φωνή τους. Υπάρχουν επίσης και άλλοι που φωνάζουν και χειρονομούν, αλλά υποχωρούν και παραδίδονται στην πρώτη επίθεση.

Όταν τα λάβουμε αυτά υπόψη μας, τότε θα καταλάβουμε γιατί η καλή θέληση δεν αρκεί για να εναρμόνιση ένα κύκλο ανθρώπων ή μια οργάνωση, ούτε καν ένα κοινό ιδεώδες.

Η εναρμόνιση αυτή δεν απαιτεί τέχνη και αγάπη, αλλά προ παντός ατομική αυτοσυνείδηση, η οποία συνιστάται στον κατάλληλο χειρισμό αυτού του άδηλου μηχανισμού της άμυνάς μας.

Δεν πρόκειται δηλαδή τον μηχανισμό αυτόν να τον καταπνίξουμε αλλά να τον γνωρίσουμε όσον το δυνατόν περισσότερο με τη συνεχή αυτοπαρατηρητικότητά μας και σιγά-σιγά να μην του επιτρέπουμε τους αυτοματισμούς του. Πότε τον αφήνουμε ελεύθερο και πότε του βάζουμε γκέμια. Πρέπει επίσης να είμαστε σε θέση να καταλαβαίνουμε πότε ο απέναντι μας αμύνεται και πότε όχι. Κατά γενικό κανόνα, όταν δύο άνθρωποι συζητούν ή ανταλλάσσουν γνώμες, αμύ-

νονται χωρίς να το ξέρουν, οσονδήποτε και αν νομίζουν πως επιδιώκουν να ανεύρουν την αλήθεια. Εκείνοι που συζητώντας προσπαθούν πράγματι να βρουν την αλήθεια, είναι φαινόμενα σπανιότατα, τούτο δε γιατί και οι δύο έχουν προηγουμένως πολύ βασανιστεί για να βρουν τη δικιά τους «**αλήθεια**». Ο άνθρωπος είναι ένα μυστήριο πολύ πιο πολύπλοκο από ότι κανείς φαντάζεται. Θα ήταν ευχής έργον να είναι δυνατό να επιτευχθεί αυτό μόνο με την πίστη και την προτροπή της εφαρμογής των θρησκευτικών ηθικών κανόνων. Το μυστήριο όμως αυτό δεν μπορεί να εξιχνιασθεί παρά μόνο με την «**αυτογνωσία**».

Η δυσκολότερη δε άποψη του μυστηρίου αυτού είναι ότι ο άνθρωπος είναι παρά πολύ λιγότερο «**συνειδητός**», από ότι μακαρίως νομίζει και τον νομίζουν και οι άλλοι.

Άλλωστε η μύηση δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια μέθοδος επέκτασης της **συνειδητότητας**.

Αν ο άνθρωπος καταπιανόταν σοβαρά και με συνέπεια με αυτήν την άποψη του προβλήματος θα διαπίστωνε με κατάπληξη πόσο ολίγο θεληματικές είναι οι πράξεις του, το φέρισμο του, οι εκδηλώσεις του και πόσο αγνοεί τα πραγματικά τους ελατήρια.

Για αυτόν ακριβώς τον λόγο πρέπει επιμελώς να **αποφεύγουμε** τις «**κρίσεις**» μας για τους άλλους. Δεν μπορούμε να ξέρουμε κατά πόσον οι δήθεν «**κρίσεις**» μας δεν υπαγορεύονται από τον μηχανισμό άμυνάς μας και κατά συνέπεια είναι καθαρά υποκειμενικές μη ανταποκρινόμενες προς την πραγματικότητα, αλλά ούτε μπορούμε να ξέρουμε αν αυτό που παρατηρούμε στον άλλο είναι εκδήλωση «**συνειδητή**» και θεληματική και όχι αυτόματης εκδήλωση του μηχανισμού της άμυνας.. Σε επιστολή του ο αείμνηστος Γεώργιος Αγάθος ⁺, (1896-1958), έγραφε:

*«Πρώτο λοιπόν βήμα στον δρόμο αυτό είναι ο απηνής **αποκλεισμός των κρίσεων περί του φερσίματος των άλλων**. Μελέτη, παρατήρηση και ανάλυση των δικών μας εκδηλώσεων, ώστε σιγά – σιγά να μπορέσουμε να οικοδομήσουμε μια «**κρίση**» για τον εαυτό μας, που να βασίζεται στην πραγματικότητα και όχι στους αυτοματισμούς μας. Αυτοκυριαρχία και συγκέντρωση όταν ερχόμαστε σε επαφή με τους άλλους, παρακολούθηση με ένταση προσοχής εκείνων που λέγουν και κάνουν, ώστε σιγά–σιγά να κάνουμε διάκριση μεταξύ αυτοματισμών άμυνας και της πραγματικής τους προσπάθειας. Η πρόθεση φαίνεται από την προσπάθεια που καταβάλλουμε εμείς ή ο άλλος, όχι για να τον αποστομώσουμε με επιχειρήματα –οπότε είναι υποδούλωση– αλλά να καταλάβουμε ο ένας τον άλλον – οπότε είναι συνεννόηση και μόνον τότε η αλήθεια και η συναδέλφωση ευρίσκονται κάπου εκεί κοντά».*

Υπάρχει ένα τελευταίο σημείο, αντικείμενο του βαθμού του διδασκάλου, με το οποίο θα ασχοληθούμε αργότερα. Τι γίνεται η προσωπικότητα του ανθρώπου μετά τον λεγόμενο φυσικό ή πρώτο θάνατο. Φαίνεται ότι διαλύεται με την έλευση του δευτέρου θανάτου, αλλά είναι

δυνατόν υπό προϋποθέσεις να αποκρυσταλλωθεί και να καταστεί αθάνατη, διδασκαλία που παρεχόταν στα αρχαία μυστήρια του παρελθόντος.

Εδώ θα προβληματισθεί κανείς για το αν πρέπει να ενταφιάζονται ή να αποτεφρώνονται οι νεκροί, αλλά πιστεύω ότι οι απαντήσεις που θα λάβει θα τον βοηθήσουν σε μεγάλο βαθμό!

Ο ΦΥΛΑΚΑΣ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΣ (ΜΕΤΑΘΡΟΝΙΟΣ)

ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ (Διατριβαί, Α, ιδ)

Ωστόσο, (ο Θεός) δεν παρέλειψε να τοποθετήσει πλάι σε κάθε άνθρωπο ως κηδεμόνα τον **Αγαθό δαίμονα** καθενός, για να τον προστατεύει ως φύλακας ακοίμητος και απαραπλάνητος... Έτσι όταν κλείνετε τις πόρτες σας και σκοτεινιάζει το σπίτι, θυμηθείτε να μη λέτε ποτέ πως είσαστε μόνοι. Μέσα σας είναι ο Θεός και ο **αγαθός σας δαίμονας**.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ (Φαίδων 107 – δ, ε)

Όταν κάποιος πεθαίνει, το προστατευτικό του πνεύμα (φύλακας άγγελος) που είχε τύχει σε αυτόν όταν ζούσε, αυτό αναλαμβάνει να τον οδηγήσει σε κάποιο τόπο, όπου οι ψυχές που συγκεντρώνονται, αφού κριθούν πηγαίνουν στον Άδη. Αφού δε τύχουν εκεί, όσων πρέπει να τύχουν και μένουν όσο χρόνο πρέπει (δεύτερος θάνατος), άλλο πάλι προστατευτικό πνεύμα, τους μεταφέρει στην εδώ ζωή (μετενσάρκωση).

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΥ ΜΕ ΤΙΣ ΑΡΧΑΓΓΕΛΙΚΕΣ ΤΑΞΕΙΣ

ΑΡΧΑΓΓΕΛΙΚΗ ΣΤΟΛΗ

Ένας από τους στόχους της μύησης είναι ο συντονισμός μας με τις Αρχαγγελικές τάξεις.

Έχει αναφερθεί επανειλημμένα, όχι χωρίς λόγο, τόσο το υποσυνείδητο όσο και οι άδηλοι μηχανισμοί και αυτοματισμοί του ανθρώπου. Το υποσυνείδητο δέχεται υποβολές. Είπαμε ότι είναι εξυπηρετική της συνειδήσεως αρχή. Και είτε οι υποβολές αυτές έχουν κίνητρα ασυνείδητα, οπότε έχουμε τα πνεύματα τα άλαλα και κωφά, είτε τα υποβάλλουμε εμείς οι ίδιοι οπότε έχουμε την **αυθυποβολή**, η οποία είναι πράξη συνειδητή και έχει σκοπό να μας βοηθήσει να νικήσουμε τις διάφορες ελαττωματικές καταστάσεις μέσα μας. Γίνεται βίωμα μας, είναι πλέον **σύμμαχος** μας, διότι έχει δύναμη καθότι δημιουργήθηκε συνειδητά.

Κάθε δε φορά που επαναλαμβάνεται ένα ψυχονητικό γύμνασμα, το πρώτο απορροφά όλα τα επόμενα του είδους του και παίρνει περισσότερη δύναμη και τονώνεται, όπως ακριβώς οι δι-

άφορες συνήθειες μας παγιώνονται με την επανάληψη και στη συνέχεια εκτελούνται μηχανικά. Μετά από την ανάλυση του μηχανισμού κατασκευής ψυχονοητικών ειδώλων, θα δώσουμε ένα παράδειγμα των γυμνασμάτων που γίνονται επάνω στο σύμβολο της ζωής, μέσα στο κέντρο – 10 – όπου υπάρχει μια νοητική πυραμίδα με τετράπλευρη βάση.

Προς άρση κάθε παρεξηγήσεως θέλω να τονίσω για μια ακόμη φορά ότι τα γυμνάσματα αυτά έχουν την καταγωγή των στην αρχαία Αίγυπτο των Ιεροφάντων, και δεν έχουν σχέση με τον σύγχρονο Ελευθεροτεκτονισμό, ο οποίος στερείται παντελώς πρακτικών, πλην των επισημών τελετουργιών μέσω των τυπικών του. Έχουν βέβαια και αυτές κάποια σημασία, αν γίνονται σωστά, όπως θα δούμε στο κεφάλαιο της τεκτονικής ή ενωτικής αλυσίδας.

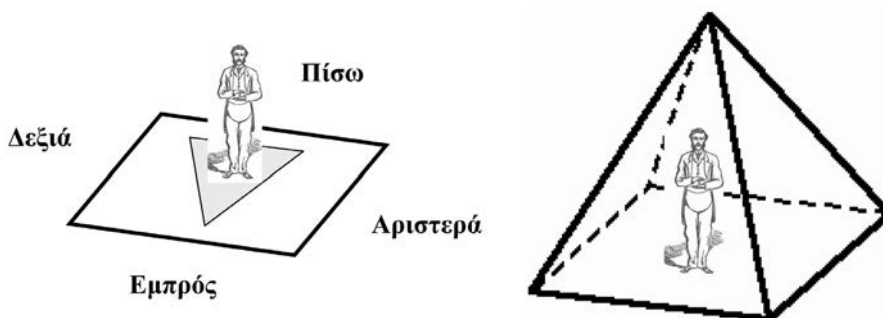
«Εκεί που βρισκόμαστε, κλείνουμε τα μάτια μας, και θα δούμε με τη σκέψη μας ένα δάπεδο ολόλευκο. Βλέπουμε τον εαυτό μας χωρίς ενδύματα να είναι περιβεβλημένος με μια στολή από ολόλευκο Φως (πρόκειται για το ολόλευκο μεσοφύρι του Μελχιόρ).

Είμαστε ενδεδυμένοι με μια στολή από ολόλευκο Φως, που είναι μέσα και έξω από το σώμα μας. Βλέπουμε τις τέσσερις πλευρές αυτού του δαπέδου, και από κάθε πλευρά βλέπουμε ένα ισόπλευρο τρίγωνο ώστε να δημιουργείται μια πυραμίδα (κυβικός λίθος).

Βρισκόμαστε τώρα με το νοητικό μας σώμα στο κέντρο αυτής της πυραμίδας.

Εκεί που στεκόμαστε είναι η τετρακτύς, τα τέσσερα στοιχεία, Αιθήρ, Πυρ, Αήρ, Ύδωρ.

KENTPO 10

Προς τα εμπρός μας η πλευρά – ισόπλευρο τρίγωνο, έχει **χρυσίζον** Φως.

Είναι ο ίδιος ο **Χριστός Λόγος**.

Προς τα δεξιά μας η πλευρά – ισόπλευρο τρίγωνο έχει **κόκκινο** Φως.

Είναι ο Αρχάγγελος **Μιχαήλ**.

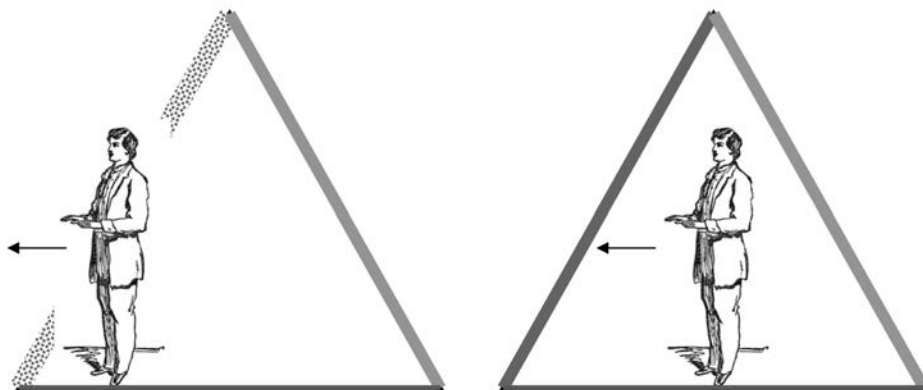
Προς τα αριστερά μας η πλευρά – ισόπλευρο τρίγωνο έχει **ιώδες** Φως.

Είναι ο Αρχάγγελος **Ραφαήλ**.

Πίσω μας η πλευρά – ισόπλευρο τρίγωνο έχει **λευκό** Φως.

Είναι το Άγιον Πνεύμα.

Που βρίσκεται ο Αρχάγγελος Γαβριήλ; Θα τον συναντήσουμε αργότερα, όταν θα προχωρήσουμε και ανεβούμε την κεντρική κλίμακα, τα τρία σκαλοπάτια – μνήσης. Εκεί δεξιά ή αριστερά βρίσκεται το Βασίλειο του Γαβριήλ.

Κάτω, στο μέσον του δαπέδου σχηματίζουμε ένα ισόπλευρο τρίγωνο με χρυσίζον Φως. Η κορυφή του τριγώνου αυτού είναι στραμμένη προς την πλευρά του Λόγου. Το τρίγωνο αυτό είναι η Αυτοεπιγνωσιακή Φύση μας, την οποία πρέπει να ισοπλευρώσουμε. Τώρα βρισκόμαστε μέσα στο κέντρο του τριγώνου αυτού. Στρεφόμαστε προς τα αριστερά και μπαίνουμε μέσα στο ιώδες φως. Επάνω από το μέτωπο μας θα δούμε μια φλόγα, όχι συνηθισμένη φλόγα, αλλά φλόγα από ιώδες Φως ♣.

Προχωράμε ακόμη και τώρα το στήθος μας είναι μέσα στην τριγωνική πλευρά της πυραμίδος, και θα δούμε την καρδιά μας μέσα σε ιώδες φως, μια φλόγα από ιώδες Φως.

Προχωράμε πιο πέρα και βρισκόμαστε τώρα με ολόκληρο το σώμα μας έξω από την αριστερή πλευρά της πυραμίδος, μέσα στο ιώδες φως. Παίρνουμε βαθιές εισπνοές και βλέπουμε τη λευκή μας στολή να παίρνει μια απόχρωση μωβ. Ακολουθώντας αντίστροφη πορεία, οπισθοχωρώντας επιστρέφουμε στο κέντρο της πυραμίδας. Και πάλι στρεφόμαστε προς τα δεξιά, και μπαίνουμε μέσα στο κόκκινο Φως. Τώρα επάνω από το μέτωπο μας θα δούμε μια φλόγα, όχι συνηθισμένη φλόγα, αλλά φλόγα από **κόκκινο Φως** ♣.

Προχωράμε ακόμη και τώρα το στήθος μας είναι μέσα στην τριγωνική πλευρά της πυραμίδας, και θα δούμε την καρδιά μας μέσα σε κόκκινο φως, μια φλόγα από κόκκινο Φως. Προχωράμε πιο πέρα και βρισκόμαστε τώρα με ολόκληρο το σώμα μας έξω από τη δεξιά πλευρά της πυραμίδας, μέσα στο κόκκινο φως. Παίρνουμε βαθιές εισπνοές και βλέπουμε τη λευκή μας στολή να παίρνει μια απόχρωση κόκκινη. Ακολουθώντας αντίστροφη πορεία, οπισθοχωρώντας επιστρέφουμε στο κέντρο της πυραμίδας με το πρόσωπο στραμμένο προς το χρυσίζον Φως. Τώρα βλέπουμε κάτω από το αριστερό μας πόδι μια φλόγα να καλύπτει τα πόδια μπροστά μας με **ιώδες φως**, καλύπτει την κοιλιακή χώρα, μέρος του στήθους, περνά κάτω από τη δεξιά μας

μασχάλη, χαϊδεύει τον δεξιό ώμο, πίσω τον αυχένα, και από το αυτί μας και τον αριστερό μας ώμο ανυψώνεται σαν μια τρίπτυχη φλόγα από **ιώδες** (μωβ) **Φως**.

Οι προηγούμενες φλόγες είναι καθαρτικές, που δεν μας καίνε. Αυτό είναι το Βάπτισμα του πυρός (τρίτη περιοδεία της μύησης του μαθητή). «**Ο ποιών τους Αγγέλους αυτού πνεύματα και τους λειτουργούς αυτού Πυρός Φλόγαν**». Τώρα βλέπουμε κάτω από το δεξιό μας πόδι μια φλόγα να καλύπτει τα πόδια μπροστά μας με **κόκκινο φως**, καλύπτει την κοιλιακή χώρα, μέρος του στήθους, περνά κάτω από την αριστερή μας μασχάλη, χαϊδεύει τον αριστερό ώμο, πίσω τον αυχένα, και από το αυτί μας και τον δεξιό μας ώμο, ανυψώνεται σαν μια τρίπτυχη φλόγα από **κόκκινο Φως**.

ΕΞΑΠΤΕΡΥΓΑ

Έτσι είναι σαν να έχουμε δύο τρίπτυχες φτερούγες από Φως. Στην εκκλησία παριστάνεται με τα λεγόμενα εξαπτέρυγα.

Σε κάτοψη φαίνονται οι τρεις εκατέρωθεν της κεφαλής φτερούγες στα εξαπτέρυγα.

Τώρα από πίσω μας αρχίζει ένα ολόλευκο φως να χαϊδεύει τα πόδια μας, πίσω τις γάμπες, να εισχωρεί στη σπονδυλική στήλη και να ανέρχεται αυτό το φως ολόλευκο, σαν ένα φίδι προς τα επάνω. Απλώνει, την ώρα που ανέρχεται, τις ακτινοβολίες δεξιά και αριστερά, και τονώνει τις ακτινοβολίες από **ιώδες** και **κόκκινο φως**.

Εισχωρεί μέσα στην κεφαλή, ανοίγει σαν ένας ολόλευκος λωτός, και από μέσα είναι το κεφάλι του φιδιού με αργυρόχρουν χρώμα. Τα μάτια του τώρα ακτινοβολούν, δεν είναι κοιμώμενος. Είναι ο όφις που έριξε ο Μωυσής και κατέφαγε τους δύο όφεις των Αιγύπτων μάγων. Ας Προσέξουμε! Δεν είναι ο εαυτός μας το φίδι αυτό, αλλά είναι δύναμη. Αργότερα θα βγει από τη ρίζα της μύτης προς τα μπρος. Αυτό ήταν το έργο των Αιγύπτων Ιεροφάντων και των Φαραώ. Θα έλθει για όλους κάποτε η στιγμή της αφυπνίσεως αυτής της δυνάμεως. Αυτό το φίδι (Ιερό Πυρ) οι Ινδοί τον ονομάζουν Κουνταλί, και η πρόωρη αφύπνισή του είναι επικίνδυνη. Τώρα με το να το φέρνουμε στη σκέψη, με το να δημιουργούμε αυτό το στοιχειακό, δεν σημαίνει ότι

τον έχουμε αφυπνίσει, αλλά ετοιμάζουμε το έδαφος ώστε να αφυπνισθεί ακίνδυνα για εμάς. Βεβαίως υπάρχουν παρά πολλά σχετικά γυμνάσματα.

«Και χαρά γίνεται παρά τοις Αγγέλοις», για έναν άνθρωπο που επιστρέφει στην Αρχαγγελική του υπόσταση. Αυτές τις ιερές φλόγες τις έχουν και οι Αρχάγγελοι, για αυτό τις έχουν εκλάβει πολλοί ενορατικοί σαν φτερούγες. Είναι όμως Φως, είναι νοητικό Φως.

Λωτός

Παίρνουμε βαθιές εισπνοές. Σχηματίζουμε έναν εξάκτινο αστέρα εκεί που είναι η καρδιά.

Τώρα σηκώνουμε το δεξιό μας χέρι, (το νοητικό), πάνω από το κεφάλι, βάζουμε εκεί μέσα στη φλόγα τα τρία μας δάχτυλα και λέμε νοητικά «*Ότι σου εστίν η Βασιλεία*».

Κατεβάζουμε το χέρι από τη μύτη, λάρυγγα, στέρνο, από την καρδιά, χωρίς να σταματήσουμε εκεί, έως τα γεννητικά όργανα και λέμε νοητικά «*και η δύναμις*», η δύναμη της δημιουργίας. Τώρα ανυψώνουμε το χέρι να περάσει από τον ομφαλό προς την καρδιά και τοποθετούμε τα τρία δάχτυλα στην καρδιά «*και η δόξα*». «*Δόξασον σου τον υιον και ο υιός σου σε δοξάσει*». Επαναλαμβάνουμε τη διαδικασία. Το νοητικό χέρι στη φλόγα επάνω «*Ότι σου εστίν η Βασιλεία*», κάτω στα γεννητικά όργανα «*και η δύναμις*», πάνω στην καρδιά «*και η δόξα*». Τώρα προχωρούμε προς τα πάνω πάλι από τον λάρυγγα, μύτη, βάζουμε ξανά το χέρι μέσα στη φλόγα του, «*του Πατρός*». Κατεβάζουμε το χέρι στην καρδιά, «*και του Υιού*», και παρακάτω στα γεννητικά όργανα, «*και του Αγίου Πνεύματος*». Προχωρούμε ξανά προς τα επάνω, περνάμε τον ομφαλό «*Νυν και αεί*», αν θέλετε δεξιά ή προς τα αριστερά –δεν έχει σημασία αν είναι κανείς Ορθόδοξος ή Καθολικός– και λέμε «*και εις τους αιώνας των αιώνων*». **Αμήν**

Ο σταυρός αυτός συμβολίζει τον χρόνο και την Αυτοεπίγνωση του εαυτού μας, σαν **Ψυχής** και σαν παρούσας προσωπικότητας.

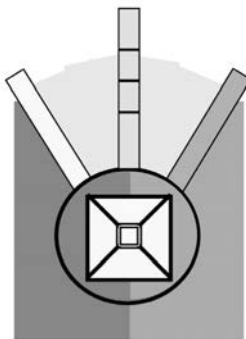
ΚΥΡΗΚΕΙΟ

ΑΡΧΑΓΕΛΙΚΗ ΣΤΟΛΗ

ΚΕΝΤΡΟ 10 - ΠΥΡΑΜΙΔΑ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΗ

Μετά το πέρας της μυήσεως, ο μαθητής, παίρνει θέση επικεφαλής της στήλης του Βορρά, στη Βορειοανατολική γωνία του Ναού, από όπου ξεκινά Ζωδιακός. Κατά την εξελικτική του πορεία θα διασχίσει τον ζωδιακό γινόμενος σταδιακά εταίρος, και μετέπειτα διδάσκαλος, μέχρι να περιοδεύσει όλο τον ζωδιακό, όπως ακριβώς ο ήρωας Ηρακλής.

1. Ο Λέων της Νεμέας

Ο πρώτος άθλος του Ηρακλή ήταν η θανάτωση του Λέοντος της Νεμέας και η προσκόμιση της κεφαλής και του δέρματος του στον Ευρυσθέα. Ο Λέων της Νεμέας ήταν ένα πολύ θηριώδες τεράστιο κτήνος, που επιτίθετο και φόνευε ανθρώπους και ζώα. Όταν βρυχόταν, προκαλούσε τρόμο και παράλυση και μεγάλο φόβο. Ούτε πολεμικά όπλα, ούτε βέλη, ούτε ακόντια μπορούσαν να διαπεράσουν το δέρμα του, και το ρόπαλο του Ηρακλή δεν μπορούσε να προξενήσει τίποτε στο κτήνος. Το ρόπαλο συμβολίζει τη φυσική δύναμη του ανθρώπου. Ο λέων της Νεμέας συμβολίζει την οργή η οποία δεν εξαλείφεται με υλικά μέσα.

Ο μνημένος πρέπει με τη δύναμη της θελήσεως του (δηλαδή με τα ίδια του τα χέρια) να σκοτώσει και να εξαλείψει την οργή. Αλλά θα θυμηθούμε ότι κόβει το κεφάλι και φοράει τη λεοντή, που σημαίνει ότι ο κόσμος δεν πρέπει να θεωρεί ότι επειδή κάποιος νίκησε τον θυμό, την οργή, είναι τελείως αβλαβής, καθότι ο κακός με την πρώτη ευκαιρία θα να τον βλάψει. Όμως ο μνημένος παρόλο που έχει καταπνίξει την οργή, σε τέτοιες περιπτώσεις μπορεί να σηκώσει λίγο τον τόνο της φωνής του για να βάλει τα πράγματα στη θέση τους.

2. Η Λερναία Ύδρα

Ο δεύτερος άθλος αφορά τη θανάτωση της Λερναίας Ύδρας. Η ύδρα ήταν ένα τεράστιο φίδι με ογκώδες και άσχημο σώμα που κατέληγε σε εννέα κεφαλές. Η κατοικία του ήταν ένα έλος κοντά στην πόλη Λέρνη της Πελοποννήσου. Η Ύδρα προξενούσε μεγάλη καταστροφή στα φυτά και στις συγκομιδές. Ακόμη και η αναπνοή του φιδιού ήταν δηλητηριώδης και οποίος την ανέπνε έπεφτε νεκρός. Ο Ηρακλής συνοδευμένος από τον Ιόλαο (τον υιό του αδελφού του Πρωτοκλή), έφθασε στη Λέρνη και βρήκε το φίδι κοντά στην πηγή του Αμυμώνη. Εξανάγκασε το φίδι να αναδυθεί από το έλος χρησιμοποιώντας φλεγόμενα βέλη. Όταν το φίδι εμφανίστηκε προσπάθησε να το σκοτώσει με το ρόπαλο του, αλλά ματαίως. Μετά προσπάθησε με το σπαθί του. Αλλά στη θέση της κάθε μιας κεφαλής που έκοβε, το τραύμα επουλώνετο, και δύο άλλα κεφάλια φυτρώναν. Ένας τεράστιος κάβουρας ξεπήδησε από το έλος και δάγκασε το πόδι του Ηρακλή, και εκείνος συνέτριψε το κέλυφος του. Τότε ο Ιόλαος άναψε φωτιά στο γειτονικό δάσος, και έδινε στον Ηρακλή αναμμένους πυρσούς με τους οποίους καυτηρίαζε το σημείο της

κομμένης κεφαλής πριν προλάβουν να εμφανισθούν οι καινούργιες κεφαλές. Έτσι έκοψε όλα τα κεφάλια και θανάτωσε την Ύδρα και έθαψε το σώμα της βαθειά στο έδαφος μαζί με τα κομμένα κεφάλια.

Η Ύδρα συμβολίζει **ανεξέλεγκτες επιθυμίες** (στοιχειακά άλαλα και κωφά). Οι πολλαπλές κεφαλές συμβολίζουν τα παρά πολλά είδη των επιθυμιών. Το **Έλος** συμβολίζει το υποσυνείδητο της προσωπικότητας όπου εδρεύουν τα στοιχειακά αυτά. Ο Ηρακλής συμβολίζει το **Εγώ-Πνεύμα** Εαυτό μας ενώ ο Ιόλαος το **Φύλακα Άγγελο**. Η Φωτιά συμβολίζει τη λογική και οι φλεγόμενοι πυρσόι τις λελογικευμένες μορφές σκέψεων-επιθυμιών, οι οποίες δίνουν τέλος στις ανεξέλεγκτες επιθυμίες και ανεξέλεγκτα συναισθήματα. Το **Ξίφος** συμβολίζει τη θέληση του μυημένου. Οι εμφάνιση των δύο κεφαλών υποδηλώνει ότι –εκτός και αν η Λογική (το πυρ της σκέψεως) επικρατήσει– η αναστολή μιας επιθυμίας έχει σαν αποτέλεσμα να αναφύονται καινούργιες επιθυμίες στη θέση της. Ο **κάβουρας** συμβολίζει τον Εγωισμό της προσωπικότητας που καιροφυλακτεί για να σταθεί εμπόδιο στο έργο μας.

3. Ο Ερυμάνθιος Κάπρος

Στον τρίτο άθλο, ο Ευρυσθέας διέταξε τον Ηρακλή να συλλάβει και να φέρει ζωντανό ένα αγριόχοιρο από την Ερύμανθο της Αρκαδίας. Αυτός ο κάπρος ερήμωνε τη χώρα.

Ο Ηρακλής διεταχθηκε να τον συλλάβει και όχι να τον σκοτώσει όπως έγινε στους δύο προηγούμενους άθλους. Ο άγιος κάπρος συμβολίζει το **παχύλο υλικό σώμα** του ανθρώπου.

Το σώμα του ανθρώπου κάτω από την επίδραση του θυμού και των επιθυμιών, συμπεριφέρεται με ένα πολύ κακό και άγριο τρόπο. Ο κάπρος έπρεπε να συλληφθεί και το σώμα να τεθεί κάτω από έλεγχο. Το υλικό σώμα πολύ συχνά ζητά τα δικαιώματα του και εμφανίζει απαιτήσεις. Αυτά δεν είναι οι επιθυμίες, άλλα φυσικές ανάγκες. Αλλά ακόμη και αυτές οι ανάγκες χρειάζονται έλεγχο (χαλιναγώγηση) και η λογική πρέπει πάντα να τις κατευθύνει.

4. Η Κυρηνίτης Έλαφος

Ο άθλος αυτός αφορά τη σύλληψη ενός άγριου Ελαφιού που ήταν κάτω από την προστασία της Άρτεμης. Ο Ηρακλής το κυνηγούσε για ένα έτος χρησιμοποιώντας με προσοχή τα βέλη ώστε να πληγώσει μόνο τα πόδια. Στο τέλος κατάφερε να συλλάβει και να παραδώσει την έλαφο στον Ευρυσθέα. Η έλαφος συμβολίζει την προσωπικότητα που τρέχει από εδώ και από εκεί, ατίθασα, εκφράζοντας τον εγωισμό. Η προσωπικότητα του ανθρώπου πολύ συχνά εκδηλώνει μια άγρια και βίαια συμπεριφορά, και άγριο και χωρίς λογική εγωισμό. Ο εγωισμός δεν πρέπει να φονευθεί από το Πνεύμα–Εγώ εαυτό μας. Τα δαιμονικά στοιχειακά που συνιστούν τον εγωισμό πρέπει να απενεργοποιηθούν και να γίνουν αβλαβή. Αλλά ο εγωισμός του ανθρώπου

έχει και καλά στοιχειακά. Ο μυημένος πρέπει να απενεργοποιήσει τα κακά στοιχειακά και να μετατρέψει τον εγωισμό σε Αξιοπρέπεια του Πραγματικού Εγώ.

5. Οι στυμφαλλίδες όρνιθες

Οι στυμφαλλίδες όρνιθες σε μεγάλο αριθμό ζούσαν στους βάλτους της Στυμφαλίδας στην Αρκαδία. Αυτά τα πτηνά είχαν φτερά, ράμφος και νύχια από σίδηρο και τρέφονταν από τη σάρκα των ανθρώπων. Ο Ηρακλής χρησιμοποιώντας μπρούντζινα κύμβαλα που το δοθήκαν από τη Θεά Αθηνά, τη θεά της Σοφίας, φτιαγμένα από τον Ήφαιστο, ανάγκασε τα πουλιά να πετάξουν. Μετά με τα βέλη του τα σκότωσε ένα-ένα. Οι στυμφαλλίδες όρνιθες συμβολίζουν μια συγκεκριμένη τάξη διαβολικών στοιχειακών που δημιουργούνται από ανεξέλεγκτες και βίαιες επιθυμίες και συναισθήματα. Τρέφονταν με ανθρώπινες σάρκες... Τα κακά στοιχειακά επιθυμίας τρέφονται από τη ζωικότητα-αιθερικότητα των ανθρώπων. Ο μυημένος πρέπει να βρει αυτά τα στοιχειακά επιθυμιών, αν φυσικά υπάρχουν, στο υποσυνείδητο του και να τα απενεργοποιήσει όλα, το ένα κατόπιν του άλλου, χρησιμοποιώντας τις καλά κατευθυνόμενες λελογισμένες σκεπτομορφές (τα Βέλη). Το υποσυνείδητο των ανθρώπων είναι έδρα όλων των στοιχειακών της ανθρώπινης προσωπικότητας και καλών και κακών.

6. Η Κόπρος του Αυγεία

Ο έκτος άθλος αφορά τον καθαρισμό από την κοπριά των στάβλων του Αυγεία, του βασιλιά της Ήλιδας. Ο βασιλιάς Αυγείας είχε πολλά κοπάδια, μεταξύ των οποίων και δώδεκα λευκά βόδια, ιερά ζώα αφιερωμένα στον Θεό Απόλλωνα, τον Θεό Ήλιο.

Αυτά τα δώδεκα βόδια ζούσαν επίσης σε τέσσερις στάβλους, όπου κοπριά πολλών ετών είχε συγκεντρωθεί.

Ο Ηρακλής με διαταγή του Ευρυσθέα έπρεπε να καθαρίσει τους βρωμερούς στάβλους.

Για να το πετύχει αυτό, άλλαξε τη ροή δύο ποταμών, του Αλφειού και του Πηνειού.

Έτσι κατεύθυνε το νερό προς τους στάβλους τους οποίους και καθάρισε.

Η στάβλοι συμβολίζουν το τμήμα της προσωπικότητας του ανθρώπου που αποκαλούμε υποσυνείδητο. Το υποσυνείδητο εδρεύει στα αιθερικά αντίστοιχα των διαφόρων σωμάτων.

Οι στάβλοι συμβολίζουν το υποσυνείδητο, και τα ζώα μέσα σε αυτούς είναι σύμβολα των στοιχειακών. Οι δώδεκα ταύροι του Θεού Ήλιου-Απόλλωνα συμβολίζουν την ποσότητα της ενέργειας, τη ζωικότητα -αιθερικότητα, που εκπορεύεται από τον Ήλιο κατά τη διάρκεια των δώδεκα μηνών του έτους. Αυτή η ενέργεια επίσης παραμένει στο υποσυνείδητο του ανθρώπου, με την αγνή της μορφή, για να χρησιμοποιηθεί από τους Αρχαγγέλους, τους κύριους των στοιχείων κατά το δημιουργικό τους έργο. Τα δύο ποτάμια, ο Αλφειός και ο Πηνειός, συμβολίζουν τα δύο ρεύματα αιθερικής ενέργειας του ανθρώπινου σώματος.

Η πρώτη επαφή των μνημένων είναι η επαφή με τα δύο αυτά ρεύματα επάνω στο αιθερικό αντίστοιχο του παχυλού υλικού σώματος. Οι Ινδοί τα ρεύματα αυτά τα αποκαλούν 'Ιντα και Πίνγκαλα (Ida και Pingala). Αυτά τα δύο ρεύματα συμβολίζονται επίσης με τα δύο φίδια επάνω στο κηρύκειο του Ερμή. Οι μνημένοι γνωρίζουν πως μπορούν να ελέγξουν και πως πρέπει να κατευθύνουν τα δύο αυτά ρεύματα για να καθαρίσουν τους στάβλους (δηλαδή τα κέντρα ενέργειας επάνω στο σύμβολο της Ζωής) επάνω στα αντίστοιχα αιθερικά των τριών σωμάτων τους. Οι μνημένοι πρέπει να κατευθύνουν τα δύο ενεργειακά ρεύματα διά μέσου των κέντρων ενέργειας και να τα καθαρίσουν από τα κακά στοιχειακά, καθώς και από, στοιχειακά που παραμένουν εκεί απενεργοποιημένα. Ο Μύθος δεν κάνει αναφορά στην κεντρική στήλη (οι δύο ποταμοί σε μια κοινή συνδυσασμένη πορεία)... το **οφιοειδές πυρ** γνωστό σαν **Kundalini** στους Ινδούς. Αυτό το πανίσχυρο ρεύμα ήταν βεβαίως γνωστό στους Αιγύπτιους και Έλληνες (Ιωνες) Ιεροφάντες στα μυστήρια των Δελφών. Ο Ιπτάμενος Ερμής κρατά μια ράβδο (το Ιερό πυρ) γύρω από την οποία κινούνται τα δύο ενεργειακά ρεύματα.

Η παρέμβαση όμως με άφρονα τρόπο στα δύο αυτά αιθερικά ρεύματα, μπορεί να προξενήσει σοβαρή βλάβη σε υλικά όργανα, μερικές φορές σε μέγεθος μη αναστρέψιμο. Επίσης η παρέμβαση στα ρεύματα αυτά καθώς και στα κέντρα ενέργειας, χωρίς ο άνθρωπος να έχει διδαχθεί τον ασφαλή τρόπο, μπορεί να οδηγήσει στην παράνοια. Ο καθαρισμός των στάβλων του Αυγεία, συμβολίζει τον καθαρισμό που γίνεται από το Πνεύμα-Εγώ εαυτό επάνω στο υποσυνείδητο της προσωπικότητας, ώστε να απομακρυνθούν και τα υπολείμματα από απενεργοποιημένα στοιχειακά. Διότι αλλιώς υπολείμματα από επιθυμίες που κοιμούνται, ενέχουν την πιθανότητα επανενεργοποίησης από παρόμοια δονούμενα στοιχειακά. Οι συνέπειες της άφρονης χρήσεως της αιθερικότητας-ζωικότητας μπορεί να αποβούν πολύ φοβερές.

Ανεξέλεγκτη ροή αυτής της υλικο-νοητικής Φωτιάς, κατακαίει (δημιουργεί ανεξέλεγκτες επιθυμίες, ακόμη και παραφροσύνη) καθώς κινείται προς τα επάνω και προς τα κάτω. Αυτό το Νοητικό Πυρ έχει έδρα τη βάση της σπονδυλικής στήλης και διανέμεται ρυθμικά, από τις τάξεις των Αρχαγγέλων Ραφαήλ και Μιχαήλ, διαμέσου του αιθερικού αντίστοιχου των σωμάτων σε όλα τα κέντρα ενέργειας, (χωρίς ποτέ να μειώνεται η ενέργεια στη βάση της σπονδυλικής στήλης). Αν προσέξουμε την εικόνα του συμβόλου της ζωής θα δούμε από τη δεξιά μεριά το ερυθρό χρώμα των **Μιχαήλ** και από την αριστερή πλευρά το βιολετί χρώμα των **Ραφαήλ**. Αυτό το νοητικής φύσεως πυρ, είναι η συνδυσασμένη δράση των δύο Αρχαγγελικών τάξεων. Η ανεξέλεγκτη όμως ροή της ως άνω ενέργειας (της αιθερικής φωτιάς) μπορεί όπως είπαμε να προξενήσει ζημιές που δεν επιδιορθώνονται.

7. Ο Ταύρος της Κρήτης

Ο μύθος αυτός έχει σαν αντικείμενο τη σύλληψη του Ταύρου της Κρήτης. Αυτός ο ταύρος δεν έχει σχέση με το τέρας Μινώταυρος που ζούσε στον λαβύρινθο. Ο ταύρος του 7ου αθλου δόθηκε στον Μίνωα από τον Θεό της θαλάσσης Ποσειδώνα, ώστε ο Μίνωας να τον προσφέρει θυσία.

Αλλά ο Μίνωας ήταν απρόθυμος να θυσιάσει τον ταύρο, έτσι ο Ποσειδώνας οργισμένος τον τρέλανε. Έκτοτε ο τρελός Ταύρος έγινε ο φόβος και τρόμος των κατοίκων της Κρήτης. Ο Ηρακλής κατάφερε να τον συλλάβει και να τον προσκομίσει ζωντανό στον Ευρυσθέα. Αυτός ο μύθος δεν συμβολίζει παρά πολλά για τον μυημένο, ο οποίος υποτίθεται ότι ήδη έχει αρχίζει να αποκτά τον έλεγχο επάνω στο υλικό του σώμα και στον εγωισμό (δηλαδή την τρέλα του ταύρου). Ο τρελός ταύρος συμβολίζει μια προσωπικότητα που ζει σε σύγχυση μέσα σε ένα υλικό σώμα. Σε αυτό τον μύθο τόσο ο Ευρυσθέας όσο και ο Μίνωας συμβολίζουν παραμέτρους της δυνάμεως-αρχής που κυβερνά την ύλη. Ο Ποσειδώνας συμβολίζει το στοιχείο του ύδατος καθώς και την ψυχική ύλη. Ο Εγωισμός συμβολίζεται από τα δύο κέρατα που παριστάνουν την αιτία του εγωισμού, δηλαδή τη χωριστικότητα, και είναι γνωστή σε όλους η έκφραση «έπιασε τον ταύρο από τα κέρατα».

8. Τα άλογα του Διομήδη

Ο άθλος αυτός έχει να κάνει με τη σύλληψη των αλόγων που κατείχε ο Διομήδης, υιός του Θεού Άρη, στη Θράκη. Ο Διομήδης, βασιλιάς της Βισθωνίας, ταΐζε τα άλογα με ανθρώπινες σάρκες. Οι Βίσθωνες όρμηξαν στον Ηρακλή και αυτός κατόρθωσε να νικήσει τους επιτιθέμενους. Ο Διομήδης συμβολίζει το κακό. Ο Ηρακλής βεβαίως συμβολίζει το Πνεύμα-Εγώ εαυτό μας. Οι φίλοι του Ηρακλή είναι τα εποικοδομητικά στοιχειακά ενώ οι Βίσθωνες είναι τα κακά και διαβολικά στοιχειακά. Τα άλογα συμβολίζουν ομαδικά στοιχειακά σε κατηγορίες ανάλογα με τη φύση τους (όπως η Λεγεών). Τα άλογα τρεφόταν με ανθρώπινη σάρκα... που σημαίνει ότι αυτά τα ομαδικά στοιχειακά διετηρούντο στη ζωή από αιθερική ενέργεια, η οποία επίσης μετατρέπεται στον άνθρωπο σε σάρκα και αίμα. Ο Διομήδης συμβολίζει το εγωισμό στην κακή του έκφραση. Ο Ηρακλής έδωσε τον Διομήδη στα άλογα τα οποία τον έφαγαν.

Σαν γενικός κανόνας, το κακό πολεμά τόσο το καλό όσο και το κακό, και δημιουργεί ζημιά και στις δύο πλευρές, ενώ το καλό ενδυναμώνει το καλό πάντοτε!

9. Η ζώνη της Ιππολύτης

Στον άθλο αυτό ο Ηρακλής πρέπει να φέρει στον Ευρυσθέα, για την κόρη του Αδμήτη, τη ζώνη της Ιππολύτης, η οποία ήταν βασίλισσα των Αμαζόνων. Οι Αμαζόνες ήταν δυνατές πολε-

μοχαρείς γυναίκες, και πολύ πεπειραμένες στη μάχη. Η ζώνη είχε δοθεί στην Ιπολλύτη από τον Θεό του πολέμου Άρη. Οι Αμαζόνες ζούσαν στη Μικρά Ασία.

Ο Ηρακλής ζήτησε βοήθεια από μερικούς φίλους του, τους ήρωες Θησέα, Τελαμώνα, Πηλέα και άλλους. Η Ιπολλύτη ερωτεύτηκε τον Ηρακλή και συναίνεσε να του προσφέρει τη ζώνη.

Στον μύθο η Ήρα μισούσε τον Ηρακλή. Ουμωμένη από την απόφαση της Ιπολλύτης, η Ήρα μεταμφιέστηκε και πήρε τη μορφή μιας αμαζόνας. Διέδωσε δε ότι ο Ηρακλής σκόπευε να απαγάγει την Ιπολλύτη. Οι αμαζόνες εξαπατηθήκαν από την Ήρα, εξεγέρθηκαν, πήραν τα όπλα και επετέθησαν στον Ηρακλή. Από τη μάχη αυτή νικητής εξήλθε ο Ηρακλής ο οποίος σκότωσε την Ιπολλύτη και τις λοιπές επικεφαλής αμαζόνες παίρνοντας μαζί του τη ζώνη.

Η Ιπολλύτη συμβολίζει την παρούσα προσωπικότητα. Οι αμαζόνες τα στοιχειακά γύρω από την προσωπικότητα (με την παράλογη πολεμική συμπεριφορά τους). Η Ζώνη είναι η ενέργεια, ζωικότητα–αιθερικότητα με έδρα το ηλιακό πλέγμα. Η Αδμήτη συμβολίζει την ομάδα των στοιχειακών που αποτελούν τη σε άγνοια ευρισκόμενη ανθρώπινη προσωπικότητα η οποία ποτέ δεν μπορεί να πάρει τον έλεγχο επάνω στη ζωική ενέργεια του οργανισμού.

Ο Ηρακλής τελικά ποτέ δεν έδωσε τη ζώνη στην Αδμήτη, την αρχή που προΐσταται στη σύνθεση της προσωπικότητας. Μόνο το Εγώ–Πνεύμα Εαυτός μας μπορεί να έχει αυτό τον έλεγχο επάνω στη ζωική ενέργεια, η οποία εδρεύει στο ηλιακό πλέγμα (τη ζώνη). Το Εγώ–Πνεύμα Εαυτός μας μπορεί να κάνει χρήση του ηλιακού πυρός στο ηλιακό του πλέγμα με εξουσία. Ούτε ακόμη ο Ευρυσθέας, η αρχή της παχυλής υλικής υποστάσεως, δεν μπορεί να κατέχει τη ζώνη. Η αιθερική ενέργεια–ζωικότητα δίνει ζωή στο υλικό σώμα, αλλά δεν ανήκει στο υλικό σώμα.

«ὅς δ' ἂν πίνῃ ἐκ τοῦ ὕδατος οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῶ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ τό ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῶ γεννήσεται ἐν τούτῳ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον»

(κατά Ιωάννη κεφ 4, παρ. 14).

«ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ Γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσι ὕδατος ζῶντος»

(κατά Ιωάννη κεφ 7' παρ. 38).

10. Το κοπάδι του Γηρυόνη

Ο Γηρυόνης ήταν ένα τέρας με τρία σώματα και κατείχε ένα κοπάδι από κόκκινα βόδια. Ο Ηρακλής κατέλαβε το κοπάδι σκοτώνοντας τον ποιμένα Ευρυτίωνα και τον σκύλο Όρθρο.

Ο Ηρακλής παρέδωσε το κοπάδι στον Ευρυσθέα ο οποίος το θυσίασε στην Ήρα.

Ο Γηρυόνης, το τρικέφαλο και τρισώματο τέρας είναι ο Εγωισμός της προσωπικότητας που κυβερνά τα τρία σώματα του ανθρώπου (Νοητικό–ψυχικό και υλικό). Ο Ηρακλής φονεύει τον εγωισμό που εδρεύει στα τρία μας σώματα. Το Εγώ–Πνεύμα Εαυτός μας μετά την εξάλειψη του

Εγωισμού με εξαγνισμένη την προσωπικότητα μπορεί να προχωρήσει εμπρός, στην πραγματική Αυτοεπίγνωση.

Οι εννέα άθλοι μπορούν να εκτελεστούν από όλους. Ο δέκατος άθλος αφορά τον μυημένο ο οποίος θριαμβευτής είναι κύριος των τριών σωμάτων του, κυριος του πεπρωμένου του...

Και οι τρεις κόσμοι της υπέρξεως είναι ανοικτοί σε αυτόν για να ζει σε αυτούς συνειδητά, κατ' αρχάς, και στη συνέχεια με συνέχεις προσπάθειες υπερσυνειδήτα.

II. Τα χρυσά μήλα των Εσπερίδων

Εσπέρα είναι η νύκτα. Τόπος Εσπερίδων σημαίνει τόπος σκοτεινός, δηλαδή το διάστημα, ο χώρος μεταξύ της Γης και των πλανητών. Αυτός ο άθλος δεν αφορά τον μυημένο κατά τον χρόνο που ζει μέσα στα τρία σώματα του. Αφορά το Εγώ – Πνεύμα Εαυτό μας.

Ο Ηρακλής μετά από τόσους καθαρμούς και νίκες βγαίνει από το σώμα του και ανεβαίνει στο διάστημα. Τα μήλα συμβολίζουν τους πλανήτες του ηλιακού συστήματος.

Συνάντησε λέει τον Άτλαντα που κρατούσε τη γη στους ώμους του.

Μα για να την κρατεί σημαίνει ότι στεκόταν έξω από αυτήν, και όχι βεβαίως επάνω της.

Ο Άτλας είναι ο διαπλανητικός χώρος μέσα στον οποίο ταξίδεψε σαν φως.

Ο Ηρακλής δεν προσέφερε τα μήλα στον Ευρυσθέα αλλά στη Θεά της Σοφίας Αθηνά.

12. Ο Κέρβερος, ο φύλακας του Άδη (Κε-βε-Ρα)

Ο δωδέκατος άθλος έχει να κάνει με ένα ταξίδι στους κόσμους πιο πέρα... τους ψυχικούς και Νοητικούς κόσμους. Οι παραπέρα κόσμοι φυλάσσονται από τον Κέρβερο ένα τρικέφαλο σκύλο. Οι κόσμοι αυτοί είναι ο Αιθερικός, ο Ψυχικός και ο Νοητικός κόσμος του πλανήτη. Διαφορετικοί νόμοι και συνθήκες επικρατούν σε κάθε κόσμο. Η εξημέρωση του Κέρβερου σημαίνει τη μελέτη, τη γνώση, και την υπερπήδηση αυτών των νόμων και συνθηκών.

Πολύ μεγάλη εκπαίδευση απαιτείται. Στον Τεκτονισμό σχετική είναι η μύηση στον βαθμό του Διδάσκालου όπου αναπτύσσεται ο μύθος του θανάτου και αναστάσεως του Χιράμ. Οι εργασίες διεξάγονται συμβολικά στο Μέσον δώμα δηλαδή στους Ψυχονοητικούς Κόσμους.

7

ΙΟΛΛΑΟΣ

**Η
ΑΓΝΩΣΤΗ
ΤΕΧΝΗ**
(Ars Incognita)

Κεφάλαιο 7ο

Οι Δυο Κίονες του Ναού

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

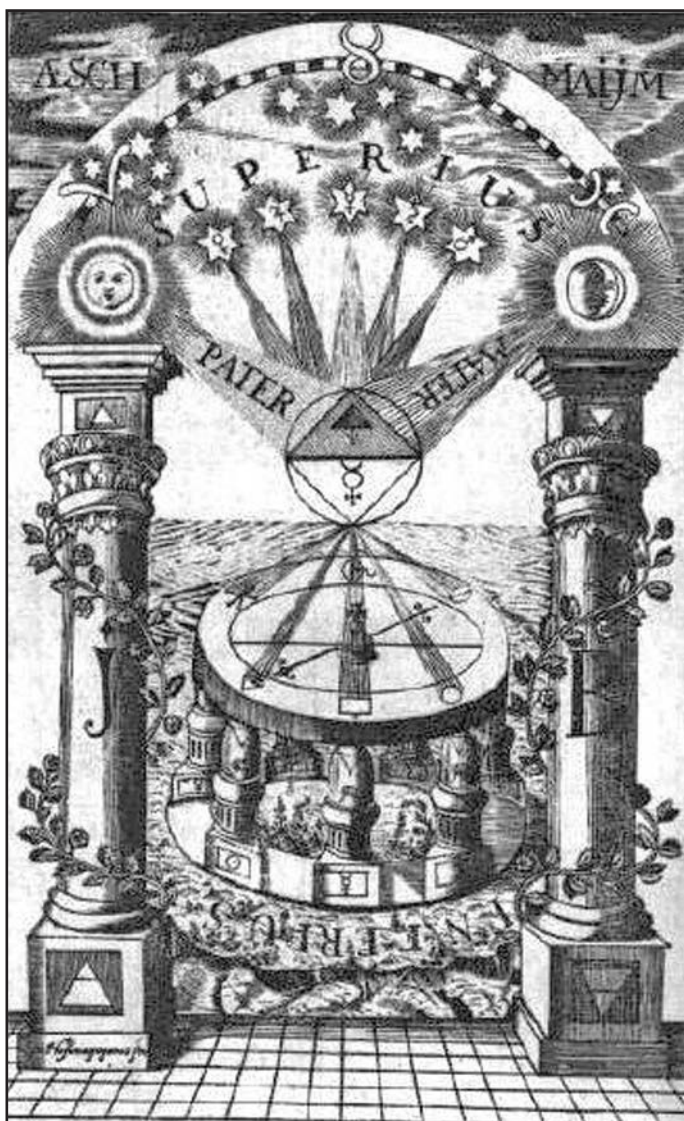
Η εξαγωγή συμπερασμάτων επάνω στον συμβολισμό των δύο στηλών **J .:** και **B .:** είναι βασισμένη σε προσωπικές **μελέτες – έρευνες**, αλλά και σε υποδείξεις των διδασκάλων κ.ο.κ. Βοηθητικές είναι και οι επισημάνσεις με **έντονα γράμματα** και οι παραπομπές με **αριθμητικούς εκθέτες**. Όπου στο κείμενο οι **λέξεις** είναι εντός εισαγωγικών "..." δεν πρέπει να λαμβάνονται με το **κυριολεκτικό** τους νόημα, αλλά με τη φιλοσοφική και ψυχολογική τους διάσταση. Τα διάφορα παρατιθέμενα στοιχεία αφορούν αφενός ιστορικά δεδομένα, αφετέρου και την από αιώνων Μυητική Παράδοση. Πέραν τούτου δεν γίνεται η ερμηνεία ενός και μόνον συμβόλου, αλλά συνόλου διαδοχικών και αλληλο-εξαρτώμενων συμβόλων. Κατά συνέπεια, το παρόν κεφάλαιο είναι μία **Συνθετική μελέτη**.

Στην ουσία πρόκειται για ερμηνεία του τάπητα Γερμανικής Στοάς του 1779, η εικόνα του οποίου παρατίθεται. Όπου στο κείμενο οι **λέξεις** έχουν στο τέλος τους σαν εκθέτη το σύμβολο ^(†), αυτό που συμβολίζουν περιλαμβάνεται **στην** εικόνα του Τάπητα.

Οι ερμηνείες βασίζονται στον **Ορθό Λόγο**, είτε αυτός θεωρείται από μερικούς τέκτονες ως **ορθολογισμός** είτε σύμφωνα με άλλους ως η αληθής **Μυητική Παράδοση** κατά καιρούς άνωθεν **αποκαλυφθείσα** μέσω Θείων απεσταλμένων ή Διδασκάλων του παρελθόντος.

Άλλωστε νομίζω ότι αυτά τα δύο οφείλουν και πρέπει να βρίσκονται σε στενή συνάφεια.

Πιστεύω όμως ότι επειδή ο Συμβολικός Τεκτονισμός αποτελούσε κάποτε τμήμα του λεγόμενου **Φιλοσοφικού Τεκτονισμού**, η περικοπή από το τυπικό του 18^{ου} βαθμού μας δίνει μια πιο πειστική απάντηση: «ο Τεκτονισμός... παρακολουθεί εις όλας αυτής τας φιλοσοφικές και θρησκευτικές εκδηλώσεις την ανθρώπινην διάνοιαν, η οποία κετέληξεν εις την καθαράν Φιλοσοφίαν, δηλαδή εις τον **Ορθόν Λόγον**». (τυπικό 18^{ου} βαθμού A .: A .: Σ .: Τ .: σελίς 27).

Πίναξ χαράξεως (Τάπησ) του 1779

Αναλύοντας τον τάπητα, ξεκινώντας από επάνω προς τα κάτω, παρατηρούμε τα εξής:

1ον. Την αναγραφή των λέξεων **Asch Maijm** και **Superius** (= ανώτερος).

2ον. Πάνω από τις δύο στήλες **B.:** και **J.:** παρατηρούμε τους επτά πλανήτες, τον θυσανωτό κόρυμβο με τη μορφή του ουρανού θόλου – “αστρικού” περιβάλλοντος.

3ον. Τις λέξεις **PATER** (Πατήρ) και **MATER** (Μήτηρ-Υγή) αντεστραμμένες, εκπορευόμενες αντιστοίχως από τον Ήλιο (θετική αρχή) και τη σελήνη (παθητική αρχή).

4ον. Τα τρία αλχημικά ιδεόγραφα Θείου (Πνεύμα) Υδράργυρος (Ψυχή) και Άλας (Σώμα)

5ον. Από τα τρία αυτά, κάτω από τη διαχωριστική γραμμή όπου η επιφάνεια του τάπητος γίνεται πιο έντονη (σκούρη), παράγεται ο κόσμος περικλειόμενος από τον ζωδιακό κύκλο, φέρει δε την ονομασία Inferius (= κατώτερος).

6ον. Το μουσαϊκό δάπεδο των αντιθέσεων. Η Ζωή εξελίσσεται υπό τη μορφή τριανταφυλλιάς με καρπούς (ρόδα), η οποία αναρριχάται σπειροειδώς στις δύο στήλες **B ∴** και **J ∴**.

7^{ον} Επάνω στις δυο στήλες, άνω και κάτω, τα τέσσερα στοιχεία Πύρ, Αήρ, Γη και Ύδωρ

ΟΙ ΔΥΟ ΚΙΟΝΕΣ JAKIN & BOAZ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ & ΦΥΣΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Σε ολόκληρη τη φύση, κάτω από οποιοδήποτε πρίσμα και αν τη θεωρήσουμε, βρισκόμαστε μπροστά σε δύο κοσμικές αρχές. Ας τις δώσουμε τα ονόματα:

ΟΥΣΙΑ (ΠΝΕΥΜΑ) και ΥΠΟΣΤΑΣΗ (ΥΛΗ)

Ουσία είναι κάθε τι που εκδηλώνει μια συνείδηση, μια νόηση, ένα Λογικό. Υπόσταση είναι κάθε τι που είναι σύμπλεγμα υλικών ατόμων, ζώντων σε συνοχή. Στον άνθρωπο, ουσία και υπόσταση μεταφράζονται διά των όρων **Πνεύμα**: ικανότης πραγματοποίησεως των συλλήψεων, και **σώμα**: μορφή ζωής την οποία βλέπουμε ότι αδρανεύει και είναι ασυνείδητη όταν το πνεύμα την εγκαταλείπει.

Από τον αδιάκοπο αγώνα τον οποίον το πνεύμα και το σώμα διεξάγουν ανηλεώς στον άνθρωπο, συμπεραίνουμε αναλογικά ότι Ένα Πνεύμα, μία Παγκόσμια Δύναμη, με όμοιο τρόπο αγωνίζεται προς ένα Σώμα, προς μία Παγκόσμια Ύλη⁶.

Ανατρέχοντας στις πρώτες αρχές του αγώνα αυτού, παραδεχόμαστε στη βάση της υπάρξεως του Κόσμου δύο **Ενάντιες δυνάμεις**, τη **χαοτική Ύλη** (prima materia) αφενός, και τη **διάνοια** ή το **Πνεύμα** αφετέρου.

Γιά λόγους τους οποίους οι παραδόσεις, οι μύθοι ή οι θρησκείες ΕΡΜΗΝΕΥΟΥΝ διαφορετικά, το **ΠΝΕΥΜΑ** θέλησε να υπεισέλθει στην **ΥΛΗ**, να τη διατάξει, να τη διαμορφώσει, με μία λέξη να την κάνει να μετέχει των αρετών του. (Ordo ab Chao)

Η μικρή μας διάνοια φαντάζεται την προσπάθεια αυτή σαν αγώνα. Η προσπάθεια αυτή "Διεισδύσεως"⁷ του Πνεύματος προκάλεσε εκ μέρους της Ύλης την "Αντίσταση".

6 Όπου απαντάται ο όρος ΥΛΗ, Ύλη (με Ύ= κεφαλαίο) νοείται η πρωταρχική Ύλη ή Υπόσταση

7 Όπου στο κείμενο λέξεις απαντώνται εντός "..." δεν πρέπει να λαμβάνονται κυριολεκτικώς.

Ποια όμως ήταν η πρώτη Αιτία, η πρώτη Αρχή από την οποία ξεκίνησε και έλαβε υπόσταση ο Κόσμος, το Σύμπαν; Ο' τι βλέπουμε, και περισσότερο αυτό που δεν βλέπουμε;

Ποια ήταν η εξελικτική πορεία που πέρασε για να φθάσει στο σημερινό σημείο και ποιες είναι οι διάφορες δυνάμεις που το συγκροτούν και το διατηρούν σε ένα ενιαίο σύνολο;

Σιγά-σιγά και με το ψάξιμο γεννήθηκαν οι διάφορες κοσμογονίες, κοσμοθεωρίες και μύθοι που βλέπουμε να έχουν όλοι σχεδόν οι λαοί και όλοι οι πολιτισμοί, που βασίζονται άλλοτε στις θρησκείες, άλλοτε στις παραδόσεις, άλλοτε σε Φιλοσοφικά συστήματα ή Μυητικές οργανώσεις, άλλοτε στις Επιστήμες και πολλές φορές ακόμα και σε οράματα.

Συνεχίζουμε την ανάλυση μας βοηθούμενοι από τις παραδόσεις, και κυρίως βασιζόμενοι στην Ορφική και Πυθαγόρεια παράδοση.

☛ Όταν μελετούμε τη γέννηση των Κόσμων και τους νόμους που διέπουν τον κύκλο της εξέλιξης των Κόσμων, οι Διδάσκαλοι της Μύησης τοποθετούν στην αρχή του Παντός την ανεξερεύνητη και απροσπέλαστη για τον άνθρωπο προαιώνια Αρχή ή προαιώνια Μονάδα.

Ο Άνθρωπος μόνο σε εικόνες και μορφές μπορεί να κάνει χρήση των νοητικών δυνατοτήτων του. Ο **ΘΕΟΣ** όμως ο **Μοναδικός και Ενιαίος** δεν είναι δυνατόν, να έχει μορφή, γι' αυτό και κάθε ανθρώπινη αξίωση, να τον συλλάβει, είναι μάταιη.

Η προαιώνια Μονάς-Αρχή, ευρίσκετο εν ισχύει (in Potentia) προ πάντων των αιώνων, δρώσα στον εαυτό της με τις δικές της αρετές οι οποίες αποτελούσαν ένα με αυτήν.

Δύο από αυτές τις αρετές-ιδιότητες προεξείχαν, μπορούν δε **-Mutatis Mutantis-** να γίνουν στοιχειωδώς αντιληπτές από τους ανθρώπους, στο επίπεδο που ζούμε, από τη λεκτική τους απόδοση:

η πρώτη σαν Σοφία, θεωρούμενη ως αποτέλεσμα των διεργασιών της νοήσεως, και η δεύτερη σαν Αγάπη, που συνήθως εκφράζεται στον άνθρωπο με το συναίσθημα. Οι Αρετές ή τα Θεία αυτά κατηγορήματα "περικλείονται" στις δύο λέξεις:

α. "Πανσοφία" (Αρετή "διεισδυτική" ∞), και

β. "Παναγάπη" ή Παναγαθότητα (Αρετή "περικαλυπτική" ∩).

Η έννοια του χώρου και του χρόνου ήταν άγνωστη και ανύπαρκτη πριν από τη δημιουργική εκδήλωση. Εξαιτίας ενός γεγονότος του οποίου **τα αίτια δεν είναι δυνατόν να κατανοηθούν** από τους ανθρώπους, η προαιώνια Μονάδα **ΘΕΛΗΣΕ** να περάσει από την κατάσταση της Θείας Αυτάρκειας στην κατάσταση της Θείας Ευαρέσκειας.

Δηλαδή να ανακλάσει τον εαυτό της, ή με άλλα λόγια να εκφράσει τις αρετές της.

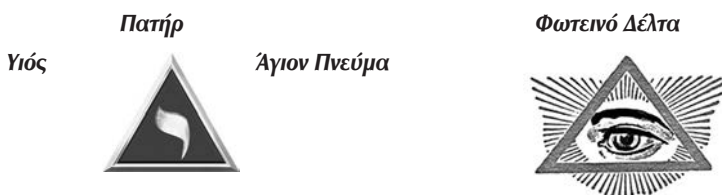
Οι αρετές της **Πανσοφίας** και της **Παναγαθότητας**, σε αιώνια συνεργασία, η μεν πρώτη έχοντας την ιδιότητα να **εισδύει και να αποκτά**, η δε δεύτερη να **μορφολογεί και να διατηρεί**, απέβησαν οι δημιουργοί των πρώτων "**μορφών**" (στο Πνευματικό επίπεδο).

Έτσι αμέσως μόλις εκδηλώθηκαν οι αρετές της **Πανσοφίας** και της **Παναγάπης**, συγκροτήθηκε η πρώτη **“Πνευματική μορφή”**, το **ΟΝ – ΘΕΟΣ** εκφράζοντας την **Παντοδυναμία**, με το οποίο απετέλεσαν **ΕΝ**. Το **ΟΝ** υπήρξε το πρώτο αποτέλεσμα το οφειλόμενο στην πρώτην Αιτία (Απόλυτος Μονάς) και απετέλεσε την **1^η σύνθεση** ή **ΟΥΣΙΑ**, δηλαδή τη θεία Δημιουργία. (**Λεξικό: Ουσία** =το Είναι, η πραγματική φύσις πράγματος τινός.)

Έτσι συγκροτείται η τριαδική “μορφή” του εκφρασθέντος **Θεού**, του **Μ .: Α .: Τ .: Σ .:**

ΟΝ = Παντοδυναμία, με αρετές – εκφράσεις την Πανσοφία, και την Παναγάπη.

Τα ανωτέρω, αν θέλουμε, μπορούμε να τα αντιστοιχίσουμε με τη χριστιανική τριάδα **Πατήρ, Άγιον Πνεύμα και Υιός**.

Το γεωμετρικό σύμβολο του **ΟΝΤΟΣ – ΘΕΟΥ** θα είναι ο **Κύκλος**, διότι η ακτίνα θα αντιπροσωπεύει τον ένα τρόπο κίνησης, τη διείσδυση – **Παν ΣΟΦΙΑ**, που περικλείει την έννοια της Απειροσύνης από την οποία δημιουργήθηκε το **ΔΙΑΣΤΗΜΑ**, και η περιφέρεια τον άλλο τρόπο την περικάλυψη – **Παν αγάπη**, που περικλείει την έννοια της Αιωνιότητας, από την οποία εξεπορεύθη ο **ΧΡΟΝΟΣ**. ☺

• Όταν λέμε ότι ο **ΘΕΟΣ** εξεφράσθη διά των αρετών του, που είναι η **Παν – Αγάπη** (Υιός) και η **Παν – Σοφία** (Άγιον Πνεύμα), πρέπει να εννοούμε την έκφραση αυτή σαν μία απέραντη και ασύλληπτη **“ακτινοβολία”**. Η ακτινοβολία αυτή κατάσταση, η ασύλληπτης Δυνάμεως και Φύσεως, δεν θα γινόταν νοητή και υπαρκτή εάν δεν υπήρχε κάποιο αντιστάθμισμα ισοδύναμης αξίας, εντελώς αντίθετης φύσεως προς την ακτινοβολία, επί του οποίου να δράσει αυτή και να προσλάβει έτσι αξία η εκδήλωσή της.

Και μια τέτοια κατάσταση θα ήταν μόνο η κατάσταση του Σκότους, του απέραντου Χάους, εντός του οποίου έμελλε να **“εισδύσει”** (☞) η απέραντη αυτή ακτινοβολία ^(T).

Άλλως, δεν θα μπορούσαμε ποτέ, όχι μόνο να μιλάμε για ακτινοβολία αλλά ούτε την έννοια αυτής να συλλάβουμε. Στο λεπτό αυτό σημείο, το δύσκολο συλλαμβανόμενο από τη διάνοια μας, βρίσκεται και κρύβεται το μυστήριο της αντιθέσεως του Εωσφόρου (κατά την Ιουδαιο-Χριστιανική παράδοση) και του χωρισμού του (πτώσεως) από τη μονάδα.

Χάρη στον Εωσφόρο, (= ο φέρων το Φώς!), έγινε δυνατή η συνειδητοποίηση αυτή.

Συμπέρασμα Ιον

Με τη δημιουργία της πρώτης “μορφής”, του **ΟΝΤΟΣ – ΘΕΟΥ** και μόλις εξεδηλώθη η “**Ακτινοβολία**” του, (δηλαδή **ΣΟΦΙΑ** = Άγιο Πνεύμα και **ΑΓΑΠΗ** = Υιός), **εκδηλώθηκε ταυτόχρονα και** το ισοδύναμο αντιστάθμισμά της, το **Σκότος**, το **Χάος**, η **πρωταρχική ΥΛΗ**. Αυτό το **Χάος** αποτέλεσε το επίπεδο της **Υποστάσεως**, το οποίο ήταν **στερημένο πνεύματος** και προήλθε από την πρώτη αυτή δραστηριότητα του Εωσφόρου. (σχήμα I, II)

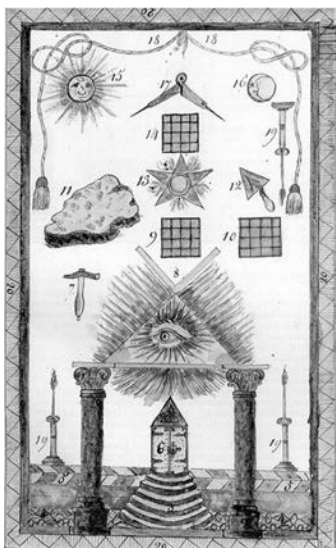
(Λεξικό: **Υπόσταση** = βάση, θεμέλιο). Ταυτόχρονα δε με αυτό δημιουργήθηκαν και οι έννοιες του Χρόνου (σαν χρονικής διάρκειας) και του Διαστήματος (σαν χώρου-τόπου).

1. ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΙ

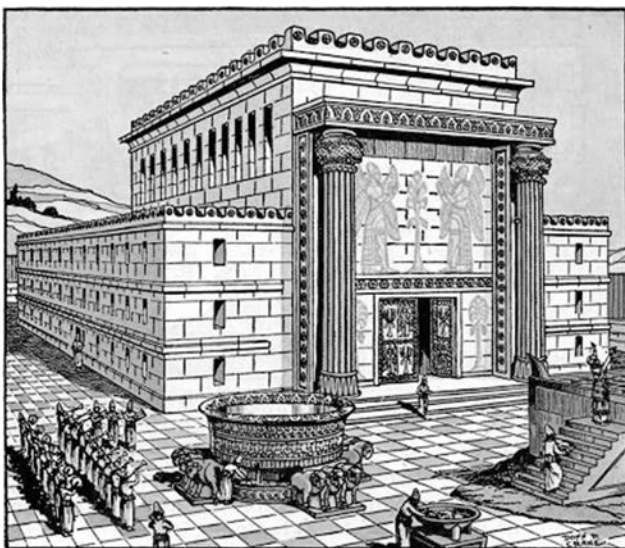
Ας προσπαθήσουμε τώρα να “ψηλαφίσουμε” μερικούς συμβολισμούς που συναντούμε στον Ελευθεροτεκτονισμό, και κυρίως στον διάκοσμο των εργαστηρίων του:

1. Ο Σκοτεινός Θάλαμος υποδηλώνει το “**Χάος**”, την κατάσταση προ της Δημιουργίας.
2. Τεκτ .: Ναός (Ναός του Σολομώντα) είναι η εικόνα του δημιουργημένου Σύμπαντος. (από την κατήχηση του τυπικού του Μαθητού: “Η Στοά είναι, ως είπον, εικόν του Σύμπαντος”)
3. Οι δύο στήλες του Ναού J .: & B .: βρίσκονται έμπροσθεν του Ναού, στον Πρόναο, δηλαδή εκτός του δημιουργημένου Σύμπαντος. (σχήμα I, II)
4. Κάθε στήλη έχει σχήμα κυκλικό και είναι κοίλη (ιδεόγραμμα του κύκλου ή σύμβολο του μηδενός), φέρει δε τρεις καρπούς ροιάς ανοιγμένους. (σχήμα II)
5. Ο Διαβήτης είναι εργαλείο σχεδιασμού (Πνεύμα) εν αντιθέσει με τον Γνώμονα ο οποίος χρησιμοποιείται στο στάδιο κατασκευής ενός οικοδομικού έργου (Υλη), κάθε δε ένα εργαλείο έχει δύο σκέλη τα οποία εκφράζουν τις αντίστοιχες αρετές (σχήμα II).

Επίσης η διάταξη αυτή φαίνεται άριστα στον πίνακα χαράξεως (τάπητα) που παρατίθεται.

ΠΙΝΑΞ ΧΑΡΑΞΕΩΣ ΜΑΘΗΤΟΥ

ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

(Γέννεσις. Κεφ. 1-2)

1η Στήλη του Ναού (Jakin) PATER ^(T)

Εν Αρχή Εποίησεν ο **ΘΕΟΣ** τον **ΟΥΡΑΝΟΝ** και την **ΓΗΝ**

Είναι η 1^η απόρροια του **ΘΕΟΥ-Μονάδος** και αποτελεί την **1^η σύνθεση** της **Δημιουργίας**. Χαρακτηρίζεται ως επίπεδο του **ΕΙΝΑΙ**, της **ΟΥΣΙΑΣ**. Οι τρεις **καρποί ροιάς** ^(T) (σύμβολο της αφθονίας –που περιέχει τα σπέρματα του μέλλοντος κόσμου), μας επισημαίνουν την τριαδικότητα του εκδηλωθέντος **ΟΝΤΟΣ – ΘΕΟΥ** – Παγκόσμιας **ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ** ως: **Παντοδυναμίας** (Πατήρ), **Παναγάπης** (Υιός) και **Πανσοφίας** (Άγιο Πνεύμα), (σχήμα I, II).

2η Στήλη του Ναού (Boaz) MATER ^(T)

Η δε **ΓΗ** ην **ΑΟΡΑΤΟΣ** και **ΑΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΟΣ**

Και **ΣΚΟΤΟΣ** επάνω της **ΑΒΥΣΣΟΥ**

Και **ΠΝΕΥΜΑ ΘΕΟΥ** επεφέρετο επάνω του **ΥΔΑΤΟΣ**

Είναι η 2^η απόρροια του **ΘΕΟΥ-Μονάδος** και αποτελεί τη **2^η σύνθεση** της **Δημιουργίας**. Είναι η άβυσσος, η πρωταρχική Ύλη. Χαρακτηρίζεται ως το επίπεδο του **ΜΗ-ΕΙΝΑΙ**, της **ΥΠΟΣΤΑΣΕΩΣ**. (Υπόσταση = βάση – θεμέλιο, έννοια που προέρχεται από το ρήμα υφίσταμαι. Συνήθως τα θεμέλια είναι κρυμμένα και δεν υποπίπτουν στην αντίληψή μας). Το Θείο σχέδιο

περιέχει την υλική δημιουργία εν δυνάμει, τη ΓΗ, η οποία χαρακτηρίζεται ως ΑΟΡΑΤΗ και ΑΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΗ (Θείο σχέδιο=ξεδίπλωμα του Ιερού Τάπητα).

Το ΠΝΕΥΜΑ του ΘΕΟΥ επεφέρετο της Χαοτικής Ύλης-Υποστάσεως (τα Ύδατα) και η κατάσταση αυτή της προ-Δημιουργίας χαρακτηρίζεται από το ΣΚΟΤΟΣ και την ανυπαρξία.

Το Πνεύμα του Θεού συμβολίζεται στον Τεκτονικό Ναό από το **μεσαίο κερύ του τρικήρου** το οποίο είναι αναμμένο προ της ενάρξεως των εργασιών, όπου επικρατεί πλήρης σκότος.

Οι τρεις **καρποί ροιάς**, μας επισημαίνουν τις τρεις αρετές – ιδιότητες που εξεδηλώθηκαν εν **δυνάμει** (in potentia), αμέσως μετά τη δημιουργία της Υποστάσεως, οι οποίες είναι το **διάστημα**, ο **χρόνος** και η **μορφή** (η ιδέα ή δυνατότητα μορφοποιήσεως–κατέργαστος λίθος).

(Αν κόψουμε ένα ρόδι οριζοντίως (σχήμα) θα δούμε κάτι αντίστοιχο με το μήλο, μόνο που τώρα κατά περιέργη σύμπτωση το σχήμα είναι ένας εξάκτινος αστέρας όπως και το άνθος).

Η μορφοποίηση αυτή συντελείται με την **κάθοδο – διείσδυση** του **Πνεύματος** στην **Ύλη**. (Διαβήτης = Πνεύμα, τίθεται επί του Γνώμονα = Ύλη κατά το άνοιγμα των εργασιών)

☛ Αντί για τον όρο ΥΠΟΣΤΑΣΗ ή **Πρωταρχική Ύλη**, θα συναντήσουμε πολλές φορές τον όρο **Κοίλον**, από τη λέξη **κοίλος = κενός**. Στην πραγματικότητα κάθε άλλο παρά περί κενού πρόκειται, αλλά πρόκειται για ένα **“υλικό” άπειρης πυκνότητας – αδράνειας**.

Μιλάμε περί **“υλικού”** διότι δεν έχουμε καταλληλότερη έκφραση να το περιγράψουμε. Είναι δε και θα παραμείνει για πάντα ακατανόητο και απρόσιτο στην ανθρώπινη συνειδητότητα. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι είμαστε φύσει Λογοϊκά Όντα (καθ’ εικόνα και ομοίωσιν) και η συνείδησή μας μπορεί να αναγνωρίσει μόνο ότι έχει σχέση με συνείδηση, δηλαδή με απόρροιας Λογοϊκής Φύσεως. Για να κατανοήσουμε αμυδρά τις πραγματικές συνθήκες, πρέπει να **τροποποιήσουμε** τις ιδέες που έχουμε για τη φύση της **“ύλης”** και να κάνουμε μια νοητική υπέρβαση μέχρι του σημείου να **αντιστρέψουμε** την ορολογία.

Στην πραγματικότητα αυτό που αποκαλούμε συνήθως ύλη (επιστημονικά) είναι **δυναμικοί εντοπισμοί** ζτης Πνευματικής δύναμης, **“κενά** εν είδη φυσαλίδων” μέσα στο **Κοίλον**, και είναι τα πρώτα στοιχειώδη σωματίδια, οι πλίνθοι, από τους οποίους δημιουργούνται όλα τα κοσμικά πεδία (οι Ουρανοί) καθώς και τα Σύμπαντα. Εξ αυτών προέρχονται τα υποατομικά σωματίδια του δικού μας κόσμου και στη συνέχεια τα γνωστά χημικά μας στοιχεία.

Συμπέρασμα 2ου

Οι γενικές αυτές καταστάσεις, όπως αναλυτικά εξετάθη, η ΟΥΣΙΑ και η ΥΠΟΣΤΑΣΗ, το Πνεύμα και η Ύλη, μας παρουσιάζονται στην Παλαιά Διαθήκη με την ονομασία του ΟΥΡΑΝΟΥ και της ΓΗΣ, και στον Τεκτονικό Ναό με τις δύο στήλες **J ∴** και **B ∴**, από τις οποίες η μία είναι ενερ-

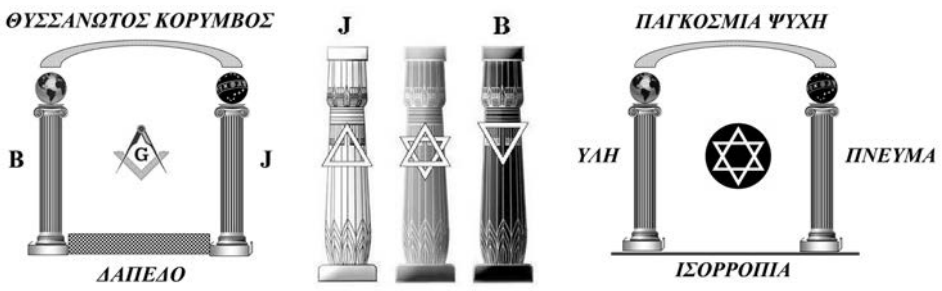
γητική και η άλλη παθητική, η μία είναι Λευκή και η άλλη Μαύρη, και συμβολίζουν τον νόμο της **Δυάδας** ^(T), πάνω στον οποίο βασίζεται όλη η Δημιουργία.

• Αλλά πώς δύο Αρχές ενάντιες – εχθρικές, μπόρεσαν να επιζήσουν μαζί χωρίς η μία εκ των δύο να εκμηδενίσει την άλλη, και πώς το Πνεύμα μπόρεσε να λάβει επαφή με την Ύλη, αφού η πείρα μας επί των Κοσμικών ζητημάτων μας πείθει ότι ουδέποτε μπορούν να ενωθούν δύο πράγματα εκ διαμέτρου ασυμβίβαστα; και **ΕΙΠΕΝ Ο ΘΕΟΣ** γεννηθήτω **ΦΩΣ** (Ανέσπερο Φως)

Η προσπάθεια διεισδύσεως **Ύ** και επενέργειας του **Πνεύματος** στην **Ύλη** έδωσε γέννηση σε μία **τρίτη αρχή**, την **Παγκόσμια Ψυχή**, η οποία κατέστη ο διάμεσος, το σημείο επαφής μεταξύ Ουσίας και Υποστάσεως. Η δράση αυτή του Πνεύματος επί της Ύλης ερεθίζει τις πιο λεπτές αρετές της Ύλης, τις οποίες το Πνεύμα ζωογονεί. Επομένως η αποκαλούμενη Παγκόσμια Ψυχή είναι Ύλη **που ζωογονήθηκε** από Πνευματικές Δυνάμεις. Είναι αστρικό ρευστό, το ρευστό του ενδιάμεσου Αστρικού Κόσμου, το ρευστό που πληροί το Κοσμικό Διάστημα. Είναι ύλη **ημι-δημιούργητη, ημι-αδημιούργητη**, που συνεργάζεται με την πρωταρχική Ύλη, δηλαδή την Υπόσταση, για να επιτρέψει στο Πνεύμα να δράσει επ' αυτής.

Η εξήγηση αυτή δεν παρουσιάζει τίποτε το οποίο μπορεί να μας ξενίσει, γιατί έχουμε συνηθίσει να βλέπουμε στον γύρω κόσμο το γεγονός, ότι όσες φορές δύο αρχές συνάπτονται, από την επαφή τους λαμβάνει γένεση μία άλλη μορφή ζωής. Από τη συμβολή του άρρενος και του θήλεως γεννάται το τέκνο, από το ενεργητικό και το παθητικό το ουδέτερο.

Η ένωση του **θετικού** ^(1η αρχή) με τον **αρνητικό** ^(2η αρχή) πόλο ενός συσσωρευτή μέσω ενός **καλωδίου** ^(3 αρχή) επιτρέπει τη ροή του ηλεκτρισμού ^(4 αρχή). Η έκφραση της **Παγκόσμιας ενέργειας** ή **Παγκοσμίου ενωτικού δυναμικού πεδίου**, ή αλλιώς **Παγκόσμιας Ψυχής** στη μυητική ορολογία, είναι ότι καλούμε συνήθως στον άνθρωπο “ψυχικό ρευστό”, “ζωικό ρεύμα”, “μαγνητικό ρευστό” κ.λ.π. Έχουμε λοιπόν δύο στήλες οι οποίες πριν την έναρξη των εργασιών είναι **φωτισμένες** ^(T) – **ενεργοποιημένες**. Πρόκειται να **φωτίσουν – φανερώσουν** τη στοά, κατά το **μέλλομεν να ανοίξωμεν τας εργασίας**, δηλαδή να δημιουργήσουν τον **Κόσμο**.

Η λέξη Στοά, Αγγλιστί Lodge, προέρχεται από το Σανσκριτικό Loga που σημαίνει Κόσμος. Συμβολικά μιλώντας, για να μπορέσουν οι δύο στήλες του Ναού να σταθούν όρθιες, πρέπει να

εντοπισθούν κάπου, να υπάρχει ένα κοινό στήριγμα, το οποίο να τις παρέχει ένα πεδίο δράσεως, να τις ενώνει για να συντρέχουν σε ένα κοινό και καθορισμένο σκοπό.

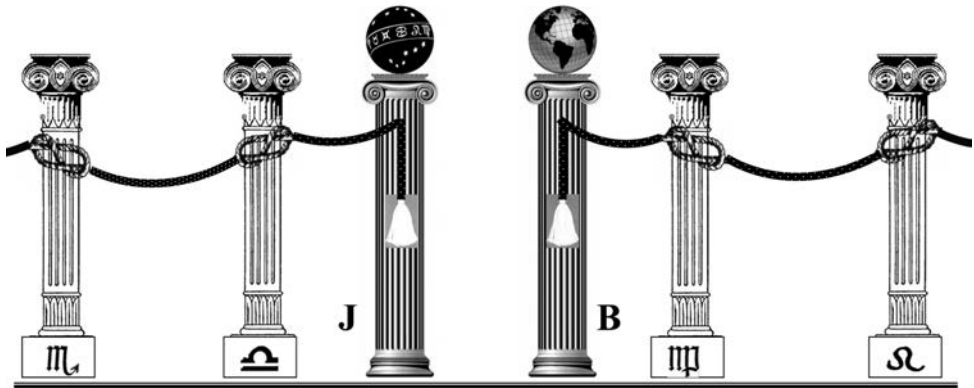
Ο σκοπός αυτός είναι η εκδήλωση της ορατής και αόρατης Δημιουργίας που μας περιβάλλει, και που αντιστοιχεί στον *Διάκοσμο του Τεκτ. : Ναού*. Το στήριγμα αυτό είναι η Ισορροπία η παριστάμενη από τη γραμμή της Γης, επί της οποίας στηρίζονται οι δύο Στήλες.

Οι τελευταίες αυτές με τον τρόπο αυτό, ισορροπημένες, συνεργάζονται για ένα κοινό έργο, και ενεργούν η μία επί της άλλης, και από την αλληλεπίδραση αυτή προβάλλει η Ζωή, η Παγκόσμια Ψυχή, αποτέλεσμα της αντιδράσεως που εμψυχώνει και γονιμοποιεί την Ύλη.

Ο παράγοντας της ισορροπίας είναι εκείνος που επιτρέπει τη δράση της Δυνάμεως στην Ύλη, από τον οποίο παρήχθη ο Κόσμος, το δε Μυστήριο αυτό είναι από τα πιο ακατανόητα.

Συμπέρασμα 3ον

Βλέπουμε λοιπόν ότι σε κάποια στιγμή (ασφαλώς ηθελημένη και καθορισμένη από την Ύπατη Συνείδηση) προέκυψε από την αντίσταση, της συνεχώς αυξανόμενης της Ύλης, μπροστά στη συνεχώς καθιστάμενη επιτακτική διείδυση του Πνεύματος, η τρίτη μορφή ζωής η οποία έγινε ο **διαμορφωτικός** και **συντηρητικός** παράγοντας των καταστάσεων, οι οποίες γεννήθηκαν από την επενέργεια του Πνεύματος πάνω στην Ύλη.

☛ Στον Τεκτ. : , η τέταρτη αυτή κατάσταση συμβολίζεται με τον **Θυσανωτό Κόρυμφο** ^(T), που είναι σχοινί χρώματος μπλέ και άσπρου, δηλαδή ουσία δίφυλλος – έλξη και άπωση, διπλά πολωμένη μεταξύ Πνεύματος (στήλη **J** :) και Ύλης (στήλη **B** :) από την αλληλοεπίδραση των οποίων παράγεται. Οι δύο **θύσανοι** φανερώνουν την ποικιλία με την οποία αυτή εκδηλώνεται στο Σύμπαν. Ο Δημιουργός περιλαμβάνει τη **δύναμη** (Πνεύμα), την **Ύλη** και την **Ισορροπία**. Το δημιούργημα που είναι αποτέλεσμα της συνεργασίας των τριών πρώτων, είναι: η **Ζωή**, η **Παγκόσμια Ψυχή**, η **Παγκόσμια Ενέργεια** (Αστρικό επίπεδο κ.λ.π.). Ένας από τους βασικούς λόγους της υπάρξεως της Παγκόσμιας Ψυχής είναι *“Η μύχια ένωση όλων των όντων της δημιουρ-*

γίας μεταξύ τους και συγχρόνως με τον Δημιουργό τους“Εξ αυτού επεκράτησε η άποψη ότι με τον θυσανωτό κόρυμβο συμβολίζονται καλύτερα οι δεσμοί της αδελφικής αγάπης που ενώνουν τους Τέκτονες σε ολόκληρη τη Γη.

Το παρακάτω παράδειγμα, από την καθημερινή ζωή, μπορεί να μας δώσει μία αναλογική εικόνα από όσα είπαμε. Αν επιχειρήσουμε να φέρουμε σε επαφή το Πυρ {1} με το Ύδωρ {2}, **δυνάμεις ενάντιες**, το νερό θα σβήσει τη φωτιά ή θα εξατμισθεί από τη φωτιά.

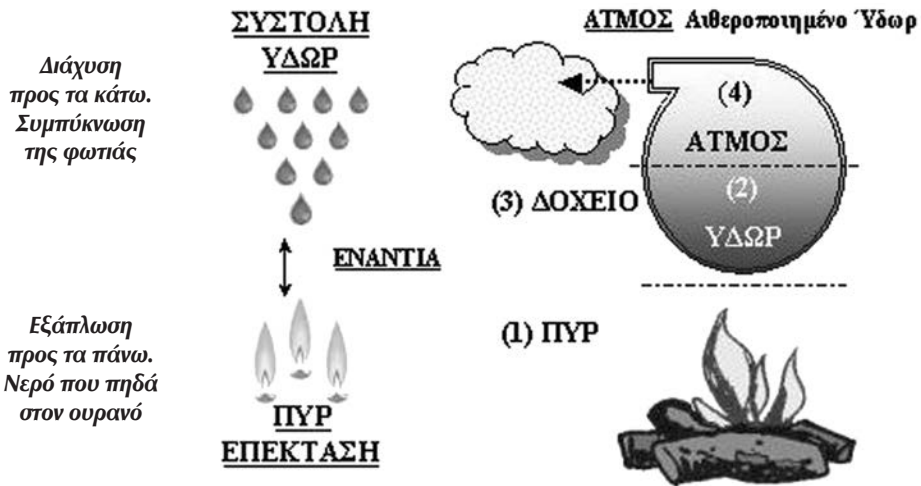
Αν όμως μεταχειριστούμε ένα εξισορροπητικό παράγοντα, που στην περίπτωση μας είναι το μεταλλικό δοχείο {3}, καθίσταται δυνατή η επενέργεια της φωτιάς επάνω στο νερό με συνέπεια τον **Βρασμό** ώστε να παραχθεί μία 4η κατάσταση ο Ατμός = ζωογονημένο ύδωρ.

1. **Πύρ** = Πνεύμα – Ουσία – στήλη J .: (Νόμος της Μονάδος)
2. **Ύδωρ** = Ύλη – Υπόσταση – στήλη Β .: – διαφόριση (Νόμος της δυάδος)
3. **Δοχείο** = Ισορροπία – παράγων εξισορροπήσεως (Νόμος της τριάδος)

Αλληλοεπίδραση των Τριών

4. **Ατμός** = Ζωή – Παγκόσμια Ψυχή – θυσανωτός κόρυμβος (Νόμος της τετράδος)

Ο ατμός είναι η Ενέργεια, η κινητήρια δύναμη–αποτέλεσμα της δράσης των τριών πρώτων.

Αλχημικά Ιδεογράμματα

ΠΥΡ

ΑΗΡ

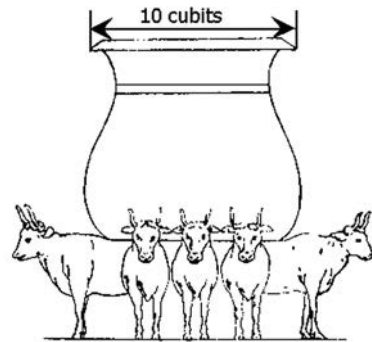
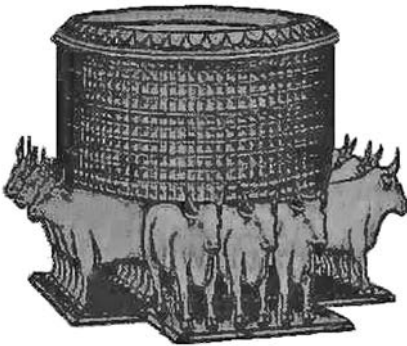
ΥΔΩΡ

ΓΗ

Ο θυσανωτός κόρυμβος ^(T) τοποθετείται αμέσως κάτω από τον θόλο του ουρανού (δηλ. έχει σχέση με τα επουράνια) και καταλαμβάνει την έκταση όλου του Ζωδιακού. Επάνω σε κάθε ζώδιο ο **οκτάσχημος βρόγχος**, σύμβολο του απείρου στα μαθηματικά, μιλά από μόνος του.

♣ Στον Ναό του Σολομώντα αντίστοιχο σύμβολο ήταν η Χάλκινη Θάλασσα. Ήταν μεγάλος στρογγυλός λουτήρας μεταξύ του πρόναου και του θυσιαστηρίου και στηρίζονταν πάνω σε 12 χάλκινα βόδια (ζωδιακός), τρία σε κάθε σημείο του ορίζοντα, ήτοι τα τέσσερα στοιχεία. Η λέξη χαλκός παράγεται εκ του Χάλκη ή Κάλχη, που σημαίνει πορφύρα – ερυθρό χρώμα, το χρώμα του πυρός. Θάλασσα δε σημαίνει τη γεννήτρια της ζωής, τη ζωή του πυρός.

Η ΧΑΛΚΙΝΗ ΘΑΛΑΣΣΑ (Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΨΥΧΗ)

ΚΑΡΠΟΣ ΚΑΙ ΑΝΘΟΣ ΡΟΙΑΣ (ΡΟΔΙΑ)

2. Η 1η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

Χάρη στη νέα “ουσία”, που αναδύθηκε μέσα από την πάλη του Πνεύματος και της Ύλης και που αποτέλεσε **Γέφυρα** † μεταξύ του άνω και του κάτω, οι Νόμοι του Θεού άρχισαν να διαχέονται εκεί, όπου η τάξη αρχίζει τώρα να επιβάλλεται (Ordo ab Chao).

Το Πνεύμα είναι η δύναμη εκείνη που κατέχει, μεταξύ των άλλων, τις αρετές και ιδιότητες της “**διδεισδύσεως**” ↘ και της “**κινήσεως**” →, ενώ η Ύλη φέρει τη σφραγίδα της “**αντιστάσεως**” ↖ και της “**αδράνειας**” √.

3. ΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ

1. Από τη διεισδυτική ιδιότητα του Πνεύματος και Αντίσταση της Ύλης δημιουργείται μία πρώτη πραγματικότητα, η έννοια της **ΠΥΚΝΟΤΗΤΑΣ** 𐤀𐤍.

2. Από την Περικαλυπτική ιδιότητα του Πνεύματος και Συμπίεση της Ύλης δημιουργείται μία δεύτερη πραγματικότητα, η έννοια της **ΒΑΡΥΤΗΤΑΣ** 𐤁𐤍.

Το ΣΤΕΡΕΩΜΑ (raqiya')

3. Λόγω της διαρκούς αντιστάσεως και της συμπίεσεως της Ύλης στη συνεχιζόμενη διείσδυση του Πνεύματος, δημιουργείται ένας αναβρασμός μέσα στους κόλπους της Υποστάσεως και έχουμε την **"Ανάφλεξη" (Big Bang)**, μία τρίτη πραγματικότητα.

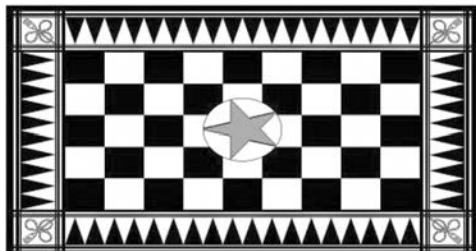
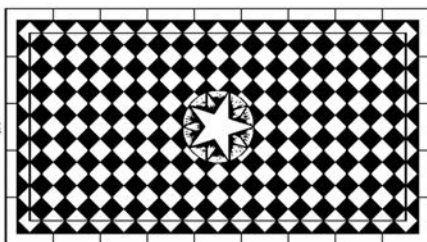
Και είπεν ο ΘΕΟΣ Γενηθήτω Στερέωμα... και εποίησεν ο ΘΕΟΣ το Στερέωμα και διεχώρησεν ο ΘΕΟΣ ανά μέσον του ύδατος, ο ην υποκάτω του στερεώματος και ανά μέσον του ύδατος του επάνω του στερεώματος. Και εκάλεσεν ο ΘΕΟΣ το στερέωμα Ουρανόν.

☛ Να σημειώσουμε εδώ ότι ο όρος **Ουρανός** αποδίδεται στην Εβραϊκή γλώσσα ως **Σαμαΐμ**, συνθετικό των λέξεων Ες-Βα-Μαϊμ που σημαίνει πυρ και ύδωρ ή πυρώδες ύδωρ, ένα ύδωρ πυροπνευματικό το οποίο είναι ο φορέας της Ψυχής του Κόσμου ^(T)!

Είναι λοιπόν ένα **καίον Πνεύμα**, ένα **πνεύμα πυρόμορφο**. Πρόκειται για **"κυκλοσφαιρικές"** κινήσεις του Πνεύματος μέσα στην Ύλη-Υπόσταση. Διά της **"συμπυκνώσεως-στερεώσεως"** του πυρώδους αυτού πνεύματος δημιουργήθηκε η ύλη των κόσμων όπου διαβιούμε.

Και είπεν ο Θεός Γενηθήτωσαν φωστήρες εν τω Στερέωματι του → Ουρανού ^(T)

Ο όρος στερέωμα στην Εβραϊκή αποδίδεται με τη λέξη Ρακιά διάφορη της λέξεως Σαμαϊμ. Στα Ελληνικά αντίστοιχη λέξη είναι Αιθήρ, αιθ-αήρ, εκ του Αίθω = καίω και αήρ = Πνεύμα. Ορθώς λοιπόν καλείται Στερέωμα και μήτηρ της 2^{ης} Δημιουργίας (υλικής δημιουργίας). Πρόκειται για μία ανώτερη, γεμάτη από πνεύμα υλικότητα (5ο στοιχείο-Πεμπτουσία). Αποτελεί τη μήτρα της δημιουργημένης ύλης, είναι ο στερεοποιός και συντηρητής των καταστάσεων της Υποστάσεως, συνιστά δε τη φιλοσοφική λίθο της Δημιουργίας. Είναι ακόμη η μητέρα τόσο της ατομικότητας, όσο και της ατομικής ενεργείας. Το αντίστοιχο σύμβολο στη Στοά είναι ο **Οδοντωτός Κόρυμβος**.

Περιβάλλει το Μωσαϊκό δάπεδο και είναι η σύνθεση των τεσσάρων στοιχείων ^(T) (θύσανοι στις τέσσερις γωνίες). Αποτελείται δε από λευκά και μαύρα εναλλάξ **τρίγωνα**, μείξη δηλαδή Πνεύματος κ' Ύλης.

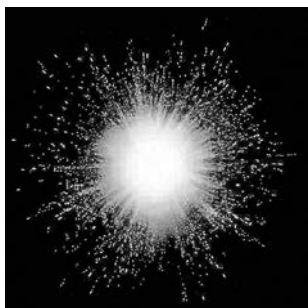
4. Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΡΗΞΗ (BIG-BANG)

Εδώ μάλλον μπορούμε να προσδιορίσουμε τη στιγμή της μεγάλης “**έκρηξης**”, του γνωστού σε όλους **Big-Bang** της Φυσικής επιστήμης. (σχήματα I κ II)

Η νέα αυτή **Διάπυρη** κατάσταση, εκδηλώνεται, αναλόγως των διαφόρων βαθμών υλικότητας και με ποικίλους τρόπους: σαν πυρ, θερμότητα, ηλεκτρισμός, ακτινοβολία, φως, ήχος, χρώμα κ.λ.π. Είναι μία αιθερική **ζωογονημένη** και **ζωογονούσα ουσία**, η οποία ενεργώντας πάνω στην Ύλη την αιθεροποιεί και της προσδίδει μία **επίπλαστη ζωή** (*Vis viva*).

Για παράδειγμα, όταν η δύναμη δρα επί της μεταλλικής φύσεως λαμβάνει γένεση ο ηλεκτρισμός (μορφή ενέργειας), μίγμα Ύλης και Δυνάμεως, η οποία ζωογονεί την ύλη.

Η **διάπυρη κατάσταση** (πεμπτουσία) αφήνεται να **απορροφηθεί** από τα σώματα και, ευρισκόμενη μέσα τους, τα στερεοποιεί μη επιτρέποντας την αλλοίωση τους, εκτός κάτω από ορισμένες συνθήκες, που είναι ωφέλιμες για την αρμονία του συνόλου.

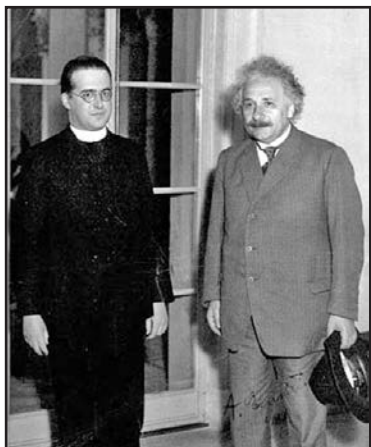

☛ Το Big-Bang δεν είναι στην πραγματικότητα ένα bang, δηλαδή μία έκρηξη. Το όνομα δόθηκε από τον Βρετανό αστρονόμο Fred Hoyle στα τέλη της δεκαετίας του 40, ο οποίος δεν συμπάθησε και πολύ την ιδέα όταν για πρώτη φορά τέθηκε αρχικά. Ο ίδιος ευνοούσε την ιδέα ότι ο Κόσμος υπήρχε πάντα στην ίδια σταθερή κατάσταση, πλήρως αμετάβλητος.

Ούτε φυσικά είναι ένα πυροτέχνημα, αλλά ένα πολύ διαφορετικό φαινόμενο από αυτό που οι περισσότεροι άνθρωποι – ή, τουλάχιστον, οι περισσότεροι μη φυσικοί φαντάζονται.

Αλλά με το όνομα που του “κόλλησε”, υπάρχει η εντελώς λανθασμένη εντύπωση, ότι αυτό το γεγονός έμοιαζε με μια έκρηξη πυροτεχνημάτων και ότι ο Κόσμος διαστέλλεται σήμερα επειδή τα αντικείμενα μέσα σε αυτόν πετάχτηκαν μακριά όπως τα κομμάτια μιας βόμβας.

Πώς λοιπόν θα έπρεπε να σκεφτούμε για το Big Bang (Μεγάλη Έκρηξη);

Lemaître, Einstein

Στον **Georges Lemaître** (1894–1966) οφείλεται η καταγωγή του **Big-Bang**, παρόλο που αρχικά είχε δώσει το όνομα "**Η υπόθεση του πρωτογόνου ατόμου**". Η θεωρία του δημοσιεύτηκε μεταξύ 1927 – 1933 και βασίστηκε στη **θεωρία του Einstein** καθώς και σε αρχαίες **κοσμολογικές και θρησκευτικές παραδόσεις**. Ο **Lemaître** ήταν Βέλγος **Καθολικός Ιερέας**. Άρχισε να σπουδάζει πολιτικός μηχανικός αλλά τελικά έγινε Φυσικός–Αστρονόμος και διδάκτωρ το 1920. Η νοητική μας εικόνα για τα "πυροτεχνήματα" του Big Bang 🌟 πρέπει να περιέχει τα παρακάτω βασικά στοιχεία:

1. Ένα ουρανό που να προϋπάρχει ή ένα χώρο στον οποίο να πετάγονται τα κομμάτια της έκρηξης.
2. Ένα χρόνο που να προϋπάρχει για να μπορούμε να ξέρουμε πότε συνέβη η έκρηξη.
3. Μεμονωμένα βλήματα που να κινούνται μέσω του χώρου από ένα κοινό κέντρο.
4. Μια καθορισμένη στιγμή όταν εμφανίστηκε η έκρηξη.
5. Κάτι που να ξεκίνησε τη διαδικασία του Big Bang.

Όλα όμως αυτά τα στοιχεία, στη νοητική εικόνα που έχουμε για τη Μεγάλη Έκρηξη, είναι εντελώς ψεύτικα σύμφωνα με τη Γενική Θεωρία της Σχετικότητας!

Ουσιαστικά κάθε βασική πτυχή αυτής της διαισθητικής εικόνας για το Big–Bang είναι ανακριβής. Για να καταλάβει κάποιος το γιατί, χρειάζεται να καταλαβαίνει τη Γενική Θεωρία της Σχετικότητας του Αλβέρτου Αϊνστάιν. Ή, τουλάχιστον, πρέπει να έχει μία αίσθηση γύρω από το θέμα αυτό. Αυτό μπορεί να αποθαρρύνει μερικούς, αλλά η γενική θεωρία της σχετικότητας είναι η πιο επαναστατική επιστημονική πρόοδος του 20^{ου} αιώνα, και όλοι οφείλουμε να αποκτήσουμε κάποια ιδέα γύρω από αυτήν, τώρα που πέρασαν πάνω από 90 χρόνια από την ανακοίνωσή της. (υπάρχουν εκλαϊκευμένα βιβλία σχετικά με το θέμα αυτό).

Με τον όρο "Μεγάλη Έκρηξη" σήμερα οι αστροφυσικοί δέχονται μία εκθετική και απότομη διαστολή του Σύμπαντος, από κάποιο απειροελάχιστο "σημείο" μικρότερο του πρωτονίου.

Η γέννηση και εξέλιξη του Σύμπαντος αποτελεί την εξάπλωση του χωροχρόνου από μία υπέρπυκνη και υπέρθερμη κατάσταση στο σημερινό Σύμπαν των τριών βαθμών Kelvin.

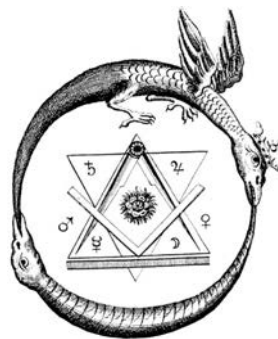
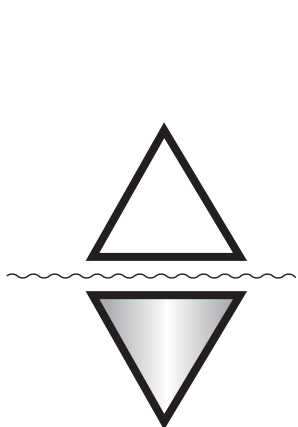
Η Γενική Θεωρία της Σχετικότητας, εντούτοις, δεν μπορεί να μας πει τίποτα για το τι συνέβη πριν την έκρηξη που κατέληξε στο **Big Bang**, (διότι οι δυο κίονες του Ναού J.: και B.: –μεταφυσικά αίτια της δημιουργίας– βρίσκονται εκτός του Ναού ή δημιουργημένου σύμπαντος πριν καν συγκεκριμενοποιηθούν οι έννοιες του χώρου και του χρόνου). Υπάρχει η ισχυρή θέση

της θεωρίας της σχετικότητας ότι ο χρόνος πριν το Big Bang δεν υπάρχει. Αυτό παραμένει το ουσιαστικό μυστήριο του Big Bang που φαίνεται να ξεπερνά κάθε μαθηματική περιγραφή που μπορούμε να δημιουργήσουμε για να το περιγράψουμε. Ελπίζουμε ότι η προσδοκώμενη Θεωρία των Πάντων (Unified field Theory) θα έχει περισσότερα να μας πει για αυτό, αλλά αυτό ίσως και να είναι ένα άπιαστο όνειρο.

ΟΥΡΑΝΟΣ SUPERIUS (Τ) ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

Ύδατα άνω του Στερεώματος
- Φυσιώσα Φύσις -
(Natura Naturans)

Ουροβόρος, γνόμων - διαβήτης
ο Ήλιος (Big-Bang), η σελήνη και
οι πλανήτες

Ύδατα κάτω του Στερεώματος
- Φυσικοποιημένη φύσις -
(Natura Naturante)

ΥΛΙΚΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΟΣΜΟΣ INFERIVS (Τ)

5. Η 2η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

Οι πρωταρχικές Ενάντιες Δυνάμεις της 1ης Δημιουργίας, μέσω της νέας εξισορροπητικής Αρχής-Δυνάμεως, (της Παγκόσμιας Ψυχής), μετατρέπονται μέσα στη 2η Δημιουργία σε αντίθετες και συνεργάσιμες Δυνάμεις. Ταυτοχρόνως από τη δράση της διάπυρης καταστάσεως πάνω στη Ύλη παράγονται δύο παρουσίες: Από τη δεισδυτική αρετή του Πνεύματος το **ξηρό και θραύσιμο** και από την περικαλυπτική αρετή το **υγρό και ελαστικό**.

Από αυτές με δράση της **διάπυρης καταστάσεως** απορρέουν οι τέσσερις στοιχειακές καταστάσεις (τα τέσσερα αρχέγονα στοιχεία) – το Πυρ, η Γη, ο Αήρ και το Ύδωρ ^(T).

Η συνεργασία, και ο **διαβαθμισμένος** συνδυασμός των τεσσάρων στοιχείων δίνει την ύλη των Κοσμικών συστημάτων πάνω στα οποία διαβιούμε, (Δεύτερη ύλη – *secunda materia*).

Επαναλαμβάνω κάτι που ήδη έχει λεχθεί και που πρέπει να γίνει πλήρως κατανοητό.

Τα ονομαζόμενα Πυρ, Αήρ, Ύδωρ και Γη, (περιοδείες της μύθεως), δεν είναι στην πραγματικότητα ο Αέρας, η Φωτιά το Νερό και η Γη του φυσικού τύπου που όλοι γνωρίζουμε. Τα στοιχεία που καλούμε: **ΑΕΡΑ, ΠΥΡ, ΓΗ** και **ΥΔΩΡ**, είναι **ΠΟΙΟΤΗΤΕΣ**, και όχι φυσικά πράγματα. (**Ποιότης** = η εσωτερική υπόσταση ενός πράγματος).

NATURA ELEMENTORUM OBTINET REVELATIONEM DEI

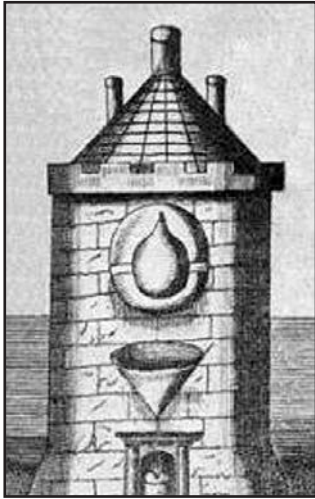
(Η φύση των στοιχείων περιέχει την αποκάλυψη του Θεού)^B

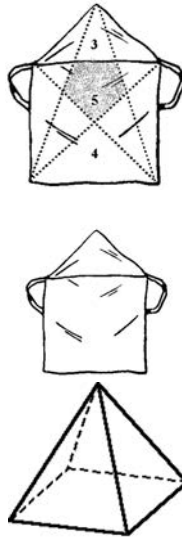
- **ΠΥΡ** = ικανότητα διαστολής – επεκτάσεως – μέλλον.
- **ΑΗΡ** = ικανότης κινητικότητας – παρόν – Ζωή.
- **ΥΔΩΡ** = ικανότης συστολής – συμπυκνώσεως – παρελθόν.
- **ΓΗ** = αδράνεια– σταθερότητα – μέσον εκδηλώσεως των λοιπών ικανοτήτων.

Το δημιουργημένο Σύμπαν είναι φτιαγμένο από τους τέσσερις αυτούς νόμους – ποιότητες. Η πρώτη λοιπόν πραγμάτωση της ύλης παριστάνεται από την τετράδα, τα τέσσερα στοιχεία. Όταν η παγκόσμια δύναμη την εμψυχώνει με τη ζωογόνο πνοή της, προστίθεται η **Ψυχή** της ύλης και έτσι αυτή γίνεται πενταδική (διά του στοιχείου το οποίο οι Αρχαίοι ονόμαζαν πεμπουσία (*Quinta essentia*)).

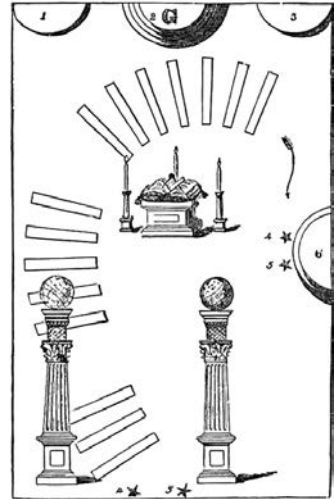
Ο αριθμός πέντε είναι το σύμβολο της δυνάμεως που διέπει τα τέσσερα στοιχεία (τη ζωή). Η παγκόσμια Θέληση με τη μορφή του πνεύματος, που φέρει τον αριθμό τρία(3), διαχέεται στην υλική μορφή που φέρει τον αριθμό τέσσερα(4), ($3+4=7$), και την εμψυχώνει με την πεμπουσία, που φέρει τον αριθμό πέντε (5), ($3+4+5=12$). Συμβολικά αυτό παριστάνεται με μια πυραμίδα με τετράγωνη βάση και τριγωνικές πλευρές, που τη συναντήσαμε στο γύμνασμα της αρχαγγελικής στολής ($3 \times 4 = 12$). Αλλά και το περιζώμα του τέκτονα μαθητή αποτελείται από μια βάση τετραγωνική (ύλη), επάνω στην οποία είναι τοποθετημένο ένα τρίγωνο (πνεύμα), μέσα στο οποίο εγγράφεται ο πεντάκτινος αστέρας της πραγματώσεως. Το περιζώμα έχει τη μορφή του Αθάνωρος των Αλχημιστών (εκ του νουρ = πυρ στα Εβραϊκά ή *atanur* = κλίβανος, πηγή πυρός στα Αραβικά). Δηλαδή εξωτερικά ο ειδικός κλίβανος των Αλχημιστών και εσωτερικά το αστρικό ρεύμα, ο αλχημικός και τεκτονικός «μοχλός».

Ο ΑΛΧΗΜΙΚΟΣ ΑΘΑΝΩΡ

ΤΟ ΠΕΡΙΖΩΜΑ

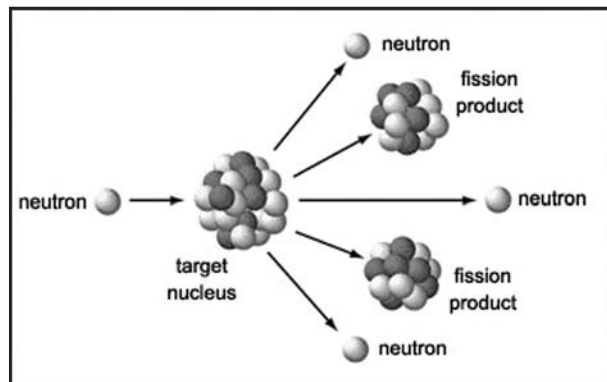

ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΚΑΤΑ 3-5-7

Κατά τη διάσπαση του πυρήνα των βαρέων στοιχείων, (Ουράνιο 235-σχάση-προκύπτουν δύο στοιχεία μικρότερης συνολικής μάζας), κατά την εξίσωση του Αϊνστάιν - $E = m \cdot c^2$.

Ενέργεια - απελευθερούμενη = $(m - m_1 - m_2) \cdot c^2$, και η εντός του πυρήνα αφομοιωμένη διάπυρη κατάσταση απελευθερώνεται με τη μορφή του στοιχείου του **Πυρός = Επέκταση** και του **Αέρος = Κινητικότητα** που είναι αντίθετα και συνεργάζονται. Έτσι έχουμε σαν αποτέλεσμα μία τεραστία ενεργειακή (ατομική) έκρηξη, με έκλυση πολύ μεγάλης θερμότητας.

Η θερμοκρασία του **Big-Bang** υπολογίζεται σε 100 δισεκατομμύρια βαθμούς Kelvin, ενώ η θερμοκρασία στο κέντρο του Ηλίου είναι 15-20 εκατομμύρια βαθμοί Kelvin. Η ύλη είναι η εξωτερική μορφή τού Πνεύματος.

Ανέφερα πιο πάνω (εξίσωση του Αϊνστάιν- $E=mc^2$) ότι η ύλη δεν είναι τίποτε άλλο παρά ενέργεια “συμπυκνωμένη”. Είδαμε τα τεράστια ποσά ενέργειας που περικλείει η λεγόμενη ύλη. Ο ίδιος ο Αϊνστάιν την εξίσωσή του αυτή την ονομάζει εξίσωση της υλο-ενέργειας. Αλλά, ας επιμείνουμε!

Τι είναι στην πραγματικότητα η ύλη, και τι η Ενέργεια;

• Η Μυητική παράδοση μας απαντά: Η **ΥΛΗ – ΕΝΕΡΓΕΙΑ** δεν είναι τίποτε άλλο παρά: Εντοπισμός μέσα στο Κοίλον “δυναμικών περιδινήσεων” (στροβίλων) του Πνεύματος.

Στα σχήματα **III** κ **IV**, παρατηρούμε τις περιδινήσεις του Πνεύματος μέσα στην Υπόσταση, αποτέλεσμα της διεισδυτικής (Σοφία) και περικαλυπτικής (Αγάπη) αρετής του Πνεύματος.

Σαν συνέπεια, σχήμα **V**, έχουμε έναν “αναβρασμό” μία αιθεροποίηση – ζωογόνηση της χαοτικής Ύλης-Υποστάσεως, την οποία αποκαλούμε στο κοσμικό επίπεδο που διαβιούμε ύλη ή ενέργεια ανάλογα με τον βαθμό συμπυκνώσεως, και στα ανώτερα επίπεδα ή ουρανούς (Ψυχικά-Νοητικά-Νοητά...) *Αιθέρα, Αστρικό, Πεμπουσία, Διάπυρη κατάσταση*, κ.ο.κ.

6. ΟΙ ΦΥΣΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ

Οι κινήσεις Διεισδύσεως – Περικαλύψεως της Ουσίας, και Αντιστάσεως – Συμπιέσεως της Υποστάσεως, μετατρέπονται – μεταλλάσσονται στη **2^η** Δημιουργία στους γνωστούς μας από τη φυσική νόμους της Έλξεως – Απώσεως & Φυγόκεντρης – Κεντρομόλου κινήσεως.

Ο συνδυασμός Έλξεως και Φυγοκέντρης δίνει τη **δόνηση**, μία **1^η** πραγματικότητα, ενώ ο συνδυασμός Κεντρομόλου και Απώσεως δίνει την **Κινητικότητα**, (κυκλική, \cup) μία **2^η** πραγματικότητα (σχήμα II). Ολόκληρος ο τεχνικός Πολιτισμός και η πρόοδος της ανθρωπότητας βασίζεται στη γνώση και εφαρμογή των ως άνω Φυσικών νόμων.

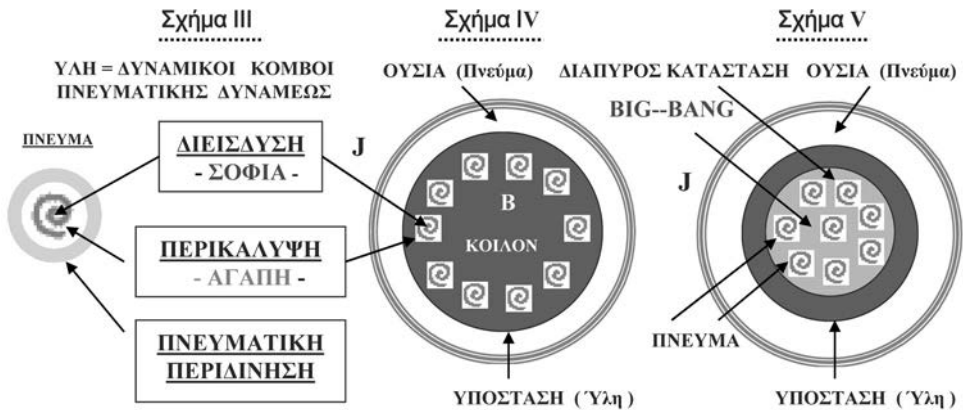

Η μεγαλύτερη σύγχρονη επινοήση η οποία έδωσε τεραστία ώθηση στην τεχνολογική πρόοδο, ο ηλεκτρονικός υπολογιστής, είναι εφαρμογή του δυαδικού κώδικα 1 _ 0, δηλαδή βασίζεται στο Παν = 1 (στήλη **J**.), συνδεδεμένο με την ανυπαρξία, το τίποτε = 0 (στήλη **B**.)

Η κινητικότητα συνδυαζόμενη με τη δόνηση δίδει τον **Ήχο** και το **Χρώμα**, μία **3^η** πραγματικότητα που εμφανίζεται μέσω του εκδηλωμένου **Φωτός** (η ακριβέστερα διά του μέσου διαδόσεως του). Το εκδηλωμένο Φως αποτελεί την **4^η** και τελευταία πραγματικότητα.

Και έτσι συγκροτείται το πρώτο **επταδικό** (3+4) πραγματικοτήτων δηλαδή: Πυκνότητα – Βαρύτητα – Διάπυρη κατάσταση < = > Δόνηση – Κινητικότητα – Ήχος & Χρώμα – Φως.

Η απλούστερη εφαρμογή των αρχών αυτών στο υλικό επίπεδο είναι το βίδωμα μιας βίδας, όπου η **αντίσταση** και η **συμπίεση** του υλικού στο οποίο επιχειρείται το βίδωμα, εξουδετερώνεται από τη δύναμη της πίεσης (“κίνηση” διείδυσης) του κατσαβιδιού πάνω στη βίδα. Ταυτόχρονα έχουμε την περιστροφή του κατσαβιδιού (“κίνηση” περικαλύψεως), ώστε να έχουμε μια σπειροειδή κίνηση εισχωρήσεως της βίδας στο υλικό. Κατά τη διαδικασία αυτή παρατηρούμε και την ανάπτυξη θερμότητας. Αλλά και στο πνευματικό επίπεδο ο εταίρος κατά την εξελικτική του πορεία ανέρχεται μια ελικοειδή κλίμακα (βλέπε τάπητα).

Η παράδοση λέει ότι μέσα στους κοίλους κίονες, οι οικοδόμοι Τέκτονες τοποθετούσαν τα εργαλεία τους κατά τα διαλείμματα της εργασίας ανεγέρσεως του Ναού. Είναι δε γνωστή η έκφραση “Ο Διδάσκαλος Τέκτων βρίσκεται μεταξύ του Γνώμωνος και του Διαβήτου”. Δηλαδή μεταξύ Ουρανού και Γης, στο κέντρο, στον άξονα, στο μέσον Δώμα.

Η αντιστοιχία των εργαλείων αυτών με τα εργαλεία = δυνάμεις-ιδιότητες του Μ.: Α.: Τ.: Σ.:, που εμπεριέχονται στην έννοια των δύο στηλών, φαίνεται στον παρακάτω πίνακα.

ΠΙΝΑΚΑΣ ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΩΝ ΕΡΓΑΛΕΙΩΝ – ΘΕΙΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

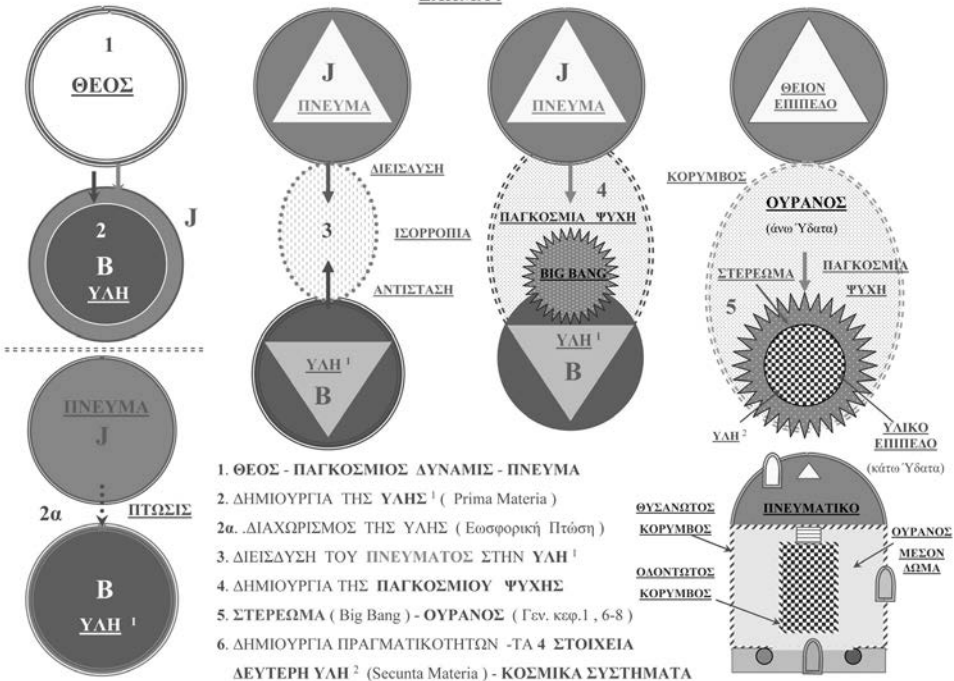
1. ΔΙΑΒΗΤΗΣ = ΠΝΕΥΜΑ (Εργαλείο σχεδιασμού και όχι του εργοταξίου)
2. ΓΝΩΜΩΝ = ΥΛΗ (Γωνιόμετρον = Εργαλείο του εργοταξίου)
3. ΜΟΧΛΟΣ = ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΨΥΧΗ (Το μέσον ενέργειας του Πνεύματος – Δυνάμειως)
4. ΚΛΕΨΥΔΡΑ = ΧΡΟΝΟΣ (επάνω στην Ύλη)
5. ΚΑΝΩΝ = ΧΩΡΟΣ (εργαλείο μετρήσεως του χώρου)
6. ΣΤΑΘΜΗ = ΠΥΚΝΟΤΗΣ (έκταση)
7. ΝΗΜΑ της ΣΤΑΘΜΗΣ = ΒΑΡΥΤΗΣ (κατακορυφότητα)

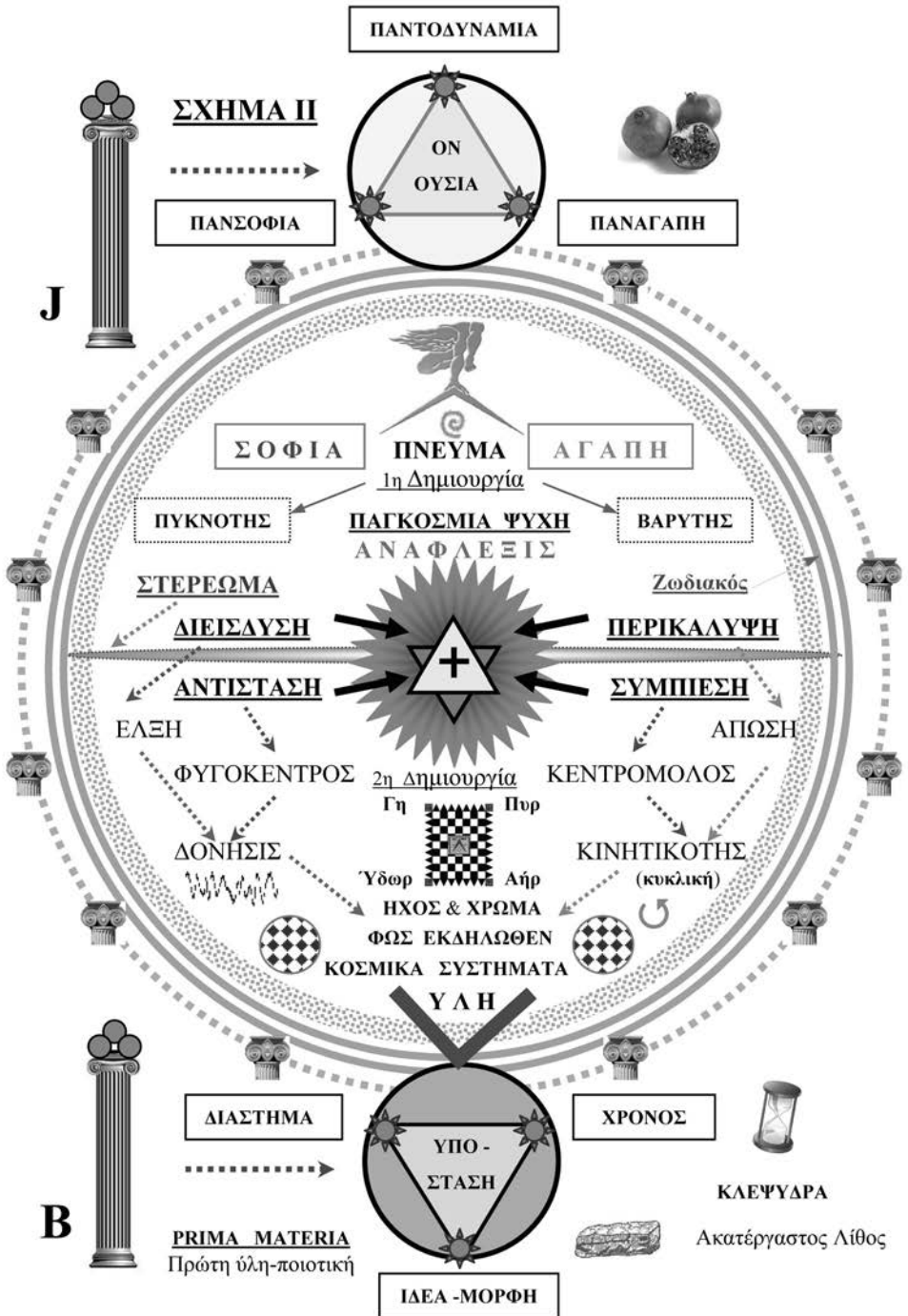
8. ΣΜΙΛΗ = ΔΙΕΙΣΔΥΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ (διαμορφωτικός παράγων)
9. ΣΦΥΡΑ = ΠΕΡΙΚΑΛΥΠΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ (συντηρητικός παράγων - T= Αιώνιος Ζωή)
10. ΑΚΑΤΕΡΓΑΣΤΟΣ ΛΙΘΟΣ = ΠΡΩΤΗ ΥΛΗ - (Prima materia) - (ιδέα της μορφής)
11. ΚΑΤΕΡΓΑΣΜΕΝΟΣ ΛΙΘΟΣ = ΜΟΡΦΗ - ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ
12. ΜΥΣΤΡΙΟΝ = ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ (συνδετικό εργαλείο των στοιχείων της ύλης)

Ο ΣΠΕΙΡΟΕΙΔΗΣ ΓΑΛΑΞΙΑΣ

ΣΧΗΜΑ Ι

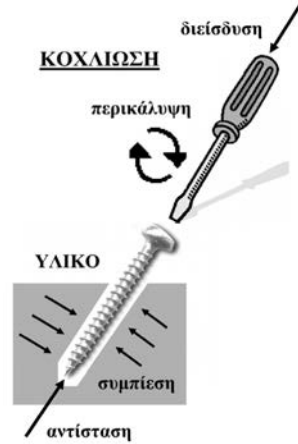

Ο ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ

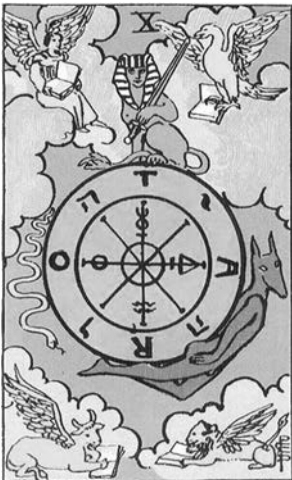
ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΙΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑ

ΠΑΝ-ΣΟΦΙΑ ΠΑΝ-ΑΓΑΠΗ

Η ΕΝΑΡΜΟΝΙΣΗ ΤΩΝ ΕΝΑΝΤΙΩΝ (COINCIDENTIA OPPOSITORUM)

Η ΤΡΟΧΟΣ ΤΗΣ ΙΣΟΡΡΟΠΙΑΣ

Η ΑΝΘΙΣΗ ΤΟΥ ΕΓΩ

Η ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ

Η ΕΝΑΡΜΟΝΙΣΗ ΤΩΝ ΕΝΑΝΤΙΩΝ Ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΡΥΘΜΟΣ

Αναφερθήκαμε στις δύο κοσμικές αρχές που συναντούμε σε ολόκληρη τη δημιουργία, την Ουσία και την Υπόσταση. Είπαμε ότι οι γενικές αυτές καταστάσεις, η Ύλη και το Πνεύμα, συμβολίζονται στον Τεκτονικό Ναό με τις δύο στήλες B.: και J.:, εκ των οποίων η μια είναι παθητική και η άλλη ενεργητική, και συμβολίζουν τον νόμο της Διάδας, πάνω στον οποίο βασίζεται ολόκληρος η Δημιουργία.

Έχουμε περιγράψει πιο πάνω, πως δύο Αρχές ενάντιες – εχθρικές, μπόρεσαν να επιζήσουν μαζί, χωρίς η μια εκ των δύο να εκμηδένιση την άλλη, και πως το Πνεύμα μπόρεσε να λάβει επαφή με την Ύλη, ενώ η πείρα μας πάνω στα Κοσμικά Ζητήματα μας πείθει ότι ουδέποτε μπορούν να ενωθούν δύο πράγματα εκ διαμέτρου ασυμβίβαστα.

Είπαμε (συμβολικά) ότι για να μπορέσουν οι δύο στήλες του Ναού να σταθούν όρθιες, πρέπει να εντοπισθούν κάπου, να υπάρχει ένα κοινό στήριγμα, το οποίο να τις παρέχει ένα πεδίο δράσεως, να τις ωθεί για να συντρέχουν σε ένα κοινό και καθορισμένο σκοπό, ο οποίος φυσικά είναι η εκδήλωση του Κόσμου, η ορατή και αόρατη Δημιουργία που μας περιβάλλει. Το στήριγμα αυτό είναι η ισορροπία η παριστάμενη από τη γραμμή της Γης, πάνω στην οποία στηρίζονται οι δύο Στήλες.

Οι τελευταίες αυτές με τον τρόπο αυτό, ισορροπημένες, συνεργάζονται σε ένα κοινό έργο, και ενεργούν η μια επί της άλλης, και από την αλληλοεπίδραση αυτή προβάλλεται η ΖΩΗ, που συμβολίζεται στον Κόρυμβο, τη φιλοσοφική Λίθο της Δημιουργίας, σαν αποτέλεσμα της αντιδράσεως που εμψυχώνει και γονιμοποιεί την ΎΛΗ. Ο παράγων της ισορροπίας των αντιθέτων είναι εκείνος που επιτρέπει τη δράση της Δυνάμεως επί της Ύλης.

Η διαδικασία αυτή αποτελεί ένα μυστήριο το οποίο είναι από τα πιο ακατανόητα. Η δέκατη (X) κάρτα του Ταρώ (ο τροχός της τύχης-«η ισορροπία») εκφράζει τους νόμους που δημιουργώντας τη ζωντανή ισορροπία παράγουν την κίνηση και τη διατηρούν ανάμεσα στις διάφορες περιοχές του σύμπαντος. $1 = (J.:) + 0 (=B.:) = 10 (x)$.

Στον Τεκτονισμό είμαστε πολύ καλά εξοικειωμένοι με την έννοια της τριαδικότητας, από τις μηήσεις και το άνοιγμα των εργασιών της Στοάς ή αν θέλετε μακροκοσμικά, της Δημιουργίας του Κόσμου. Αυτό δεν είναι τυχαίο διότι σύμφωνα με όλες τις εσωτερικές διδασκαλίες, υπάρχει πίσω από όλα τα πράγματα ένας υπέρτατος Νόμος, ονομαζόμενος, **Νόμος του Τρία.**

Είναι ο Νόμος των τριών δυνάμεων της δημιουργίας. Κάθε εκδήλωση Δημιουργία μέσα στο Σύμπαν είναι αποτέλεσμα του συνδυασμού τριών δυνάμεων. Αυτές τις δυνάμεις, με τη βέβηλη κατανόηση μας, τις ονομάζουμε, την πρώτη Ενεργητική δύναμη (δράση, J.:), τη δεύτερη Πα-

θητική Δύναμη (αντίδραση, Β. :) και την τρίτη, Δύναμη εξουδετερώσεως ή εξισορροπήσεως ή συσχετίσεως ή συνδυαστική Δύναμη.

Στην επιστήμη η ιδέα των διαφορετικών δυνάμεων υπάρχει, σαν θετικές και αρνητικές ηλεκτρικές φορτίσεις από τις οποίες η ύλη συντίθεται.

Αλλά στην επιστήμη η ιδέα της τρίτης δυνάμεως συσχετισμού δεν είναι ακόμη σαφής.

Η επιστήμη πρωταρχικά κτίσθηκε πάνω στη θεώρηση δύο δυνάμεων που είναι δράση και αντίδραση. Αυτό είναι σύμφωνο με τον συνηθή τρόπο σκέψεως.

Την τρίτη δύναμη το κοινό μυαλό δεν μπορεί να την αντιληφθεί. Τη δράση και την αντίδραση, μπορούμε όλοι να την καταλάβουμε. Την αιτία και το αποτέλεσμα μπορούμε να τα δούμε κατά το μάλλον ή ήττον. Η θεώρηση όμως της τρίτης δυνάμεως είναι πολύ δύσκολο να κατανοηθεί, ήταν όμως γνωστή σε όλα τα αρχαία συστήματα εσωτερισμού και μυήσεως.

Στη φύση ποτέ δεν βλέπουμε τις δύο αυτές δυνάμεις να ισορροπούν, ο διαρκής δε ανταγωνισμός των δύο τούτων αντιμαχόμενων άκρων, προκαλεί είτε τον πρόσκαιρο θρίαμβο του ενός επί του άλλου, είτε εναλλασσόμενη και ταχεία υπεροχή της μιας των δυνάμεων, φαινόμενο το οποίο ονομάσθηκε από την επιστήμη παλμική δόνηση, η οποία είναι η γενέτειρα κάθε ζωής και κινήσεως. Στα ουσιαστικά επίπεδα, πέραν της Υλικής Δημιουργίας, το γεγονός ότι τρεις δυνάμεις δημιουργούν σημαίνει ότι τρεις ΘΕΛΗΣΕΙΣ δημιουργούν, και την ιδέα αυτή βρίσκουμε στη σύλληψη της Αγίας Τριάδας, (Πατήρ, Υιός και Άγιο Πνεύμα).

ΣΥΝΟΨΗ

1. Δια της επενέργειας της **ΜΟΝΑΔΑΣ** (Ουσίας) επί της **ΥΛΗΣ** (Υποστάσεως) λαμβάνει γέννηση μια αντανάκλαση, η οποία εμφανίζεται μπροστά μας με τη δυαδική μορφή, την οποία παρουσιάζουν όλα τα φαινόμενα της Δημιουργίας, οποιασδήποτε τάξεως και αν είναι. (Νόμος της Δυάδας).
2. Ο Νόμος της Δυάδας εκδηλώνεται διαφορετρόπως αναλόγως των όντων τα οποία θίγει και παρατηρούμε ότι τα αποτελέσματα της δράσεως του χωρίζονται σε δύο κατηγορίες τελείως διακεκριμένες: αφενός τα Αντίθετα και αφετέρου τα Ενάντια.
3. Μεταξύ των Αντιθέτων υφίσταται κάποια συμβιβαστικότητα η οποία τα επιτρέπει να συνεργασθούν, π.χ. Θερμό + Ψυχρό = Χλιαρό, πράγμα το οποίο μας επιτρέπει να παραδεχθούμε ότι είναι της αυτής συλλήψεως, αλλά σε διάφορους βαθμούς. Μεταξύ όμως των Ενάντιων, κανένας δεσμός και καμιά συμβιβαστικότης δεν είναι δυνατόν να υπάρξει, και το ένα επιζητεί να εξοντώσει το άλλο, π.χ. Καλό – κακό.

4. Οι πρωταρχικές Ενάντιες Δυνάμεις της Δημιουργίας, μέσω της Τρίτης εξισορροπητικής Αρχής-Δυνάμεως μετατρέπονται μέσα στη Δημιουργία σε αντίθετες και συνεργάσιμες Δυνάμεις. Διαβάζουμε στο τυπικό του μαθητού:

Σεβ .: *Τι αντιπροσωπεύει ο ιερός ούτος τόπος και για ποίον λόγο προσερχόμεθα εις αυτόν; (υπονοείται βέβαια η ενσάρκωση μας στο Κοσμικό επίπεδο, σύμβολο του οποίου είναι ο Τεκτονικός Ναός σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί)*

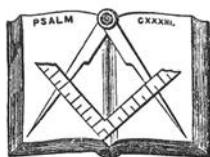
Α' Επ .: *Ευρισκόμεθα εις το ιερό της σκέψεως και ερχόμεθα εδώ, ίνα αναζητήσωμεν το Φως. (Δηλαδή να αποκτήσουμε συνείδηση μέσω των δυναμικών ιδιοτήτων της τριπλής μας υποστάσεως, του πνεύματος της ψυχής και του σώματος)*

Σεβ .: *Ποίον είναι το Φως, περί του οποίου ομιλείτε Αδελφέ μου;*

Α' Επ .: *Είναι το Αιώνιον Φως, το περιέχον το παν (δηλαδή ο Θεός), προς το οποίον το παν τείνει. Το Φως το αφυπνίζουν τας ανθρώπινους διανοίας...*

Σεβ .: *Πως δυνάμεθα να εύρωμεν το Φως αυτό, και ποία η ωφέλεια του;*

Β' Επ .: *Δεν ανευρίσκομεν τούτο ποτέ πλήρως... δυνάμεθα όμως να ιδώμεν τας ακτίνας Αυτού, μελετώντας τη φύση, παρατηρούντες τα Φαινόμενα, κατερχόμενοι στο βάθος της Συνειδήσεως και ιδίως εναρμονίζοντες τους εαυτούς μας προς τον παγκόσμιον Ρυθμόν.*

Αλλά έχουμε αναφέρει επίσης τον μηχανισμό του σχηματισμού της συνειδήσεως, καθώς και επανειλημμένα τις αρχές μέσω των οποίων επιτυγχάνεται αυτό. Οι αρχές αυτές στον καταστατικό χάρτη του Τεκτονισμού αναφέρονται σαν δύο από τα τρία Μεγάλα Φώτα. Φυσικά αναφερόμαστε στον Γνώμονα (Υλική αρχή) και τον Διαβήτη (Πνευματική αρχή), τα οποία κατά το άνοιγμα των εργασιών τοποθετούνται συμπεπλεγμένα επάνω στη Βίβλο του Νόμου. Τελείως διαφωτιστικός είναι ο ρόλος τους αναφορικά με την εξέλιξη του **Εγώ** αν λάβουμε υπόψη μας την πολύ σημαντική αναφορά του τυπικού κατά την εκφώνηση της επισήμης διαβεβαιώσεως του δοκίμου μετά το πέρας της μύησης: «*Εγώ, (όνομα), οικεία και ελευθέρα βουλήσει, ενώπιον του Μ.:Α.:Τ.:Σ.: και της Σεπτής ταύτης ομηγύρεως των Τεκτόνων, επί του γνώμονος και του διαβητού, εμβληματών της συνειδήσεως...*»

Ύστερα από τη μικρή αυτή αναπόφευκτη εισαγωγή ας έλθουμε στις περιόδους των μύησης του μαθητή για να κάνουμε μερικές πολύ ενδιαφέρουσες παρατηρήσεις.

1. Κάθε μύηση, σημαίνει αύξηση Φωτός, δηλαδή αύξηση συνειδητότητας, ή δημιουργία αυξημένης συνειδητότητας. (συμβολική κίνηση εκ Δυσμών προς Ανατολάς)
2. Σε κάθε περίοδα, ο μουόμενος έχει ως αφετηρία εκκινήσεως το σημείο μεταξύ των δύο στηλών Β .: & J .:, κρατώντας ίσες αποστάσεις μεταξύ των στηλών ή των ενάντιων, δηλαδή από μια θέση εξισορροπήσεως των ενάντιων (καταστάσεων) μέσα του.

3. Οι περιοδείες γίνονται εναλλάξ προς Βορρά και προς Μεσημβρία, δηλαδή σαν μια ταλάντωση πότε προς τα δεξιά και πότε προς τα αριστερά από τη μεσαία θέση της ισορροπίας. Έχουμε δηλαδή μια ρυθμική κίνηση. (Τυπικό Μαθητή 1902, 1938)

Ας ξεκινήσουμε όμως αντίστροφα, από την τελευταία μας παρατήρηση και ας προσπαθήσουμε να βγάλουμε κατά το δυνατόν πολύτιμα συμπεράσματα.

Η τελευταία παρατήρηση φέρνει μπροστά μας την κίνηση ενός εκκρεμούς.

Τον Νόμο που διέπει ένα εκκρεμές. Και αμέσως έρχεται στο μυαλό μας, κατά το τυπικό, ο γνωστός μας Παγκόσμιος Ρυθμός με τον οποίο οφείλουμε να εναρμονισθούμε.

Με τον Νόμο του εκκρεμούς εννοείται η ταλάντωση των πραγμάτων μεταξύ των ενάντιων. Μπορούμε να δούμε τον νόμο του εκκρεμούς στη Φύση, όπως στην αλλαγή των εποχών, στην κίνηση των παλιρροιών, των κυμάτων κ.λ.π. Επίσης, και αυτό είναι που εν προκειμένω μας ενδιαφέρει, έχουμε πολλά εκκρεμή μέσα μας, διότι ότι υπάρχει στο Σύμπαν υπάρχει και στους εαυτούς μας (όπως τα άνω έτσι και τα κάτω).

Θα παρατηρήσουμε ότι έχουμε εκκρεμή μεταξύ «αρέσκειας και δυσαρέσκειας», μεταξύ «επιθυμίας και αηδίας», μεταξύ «ευτυχίας και αδιαθεσίας», μεταξύ «μίσους και αγάπης», «κατάφασης και άρνησης», «βεβαιότητας και αμφιβολίας» κ.ο.κ.

Αυτά τα εκκρεμή έχουν διάφορους περιόδους, δηλαδή μήκος ταλαντώσεως, και σαν ωρολόγια μερικά πηγαίνουν γρηγορότερα, μερικά πιο σιγά. Ταλαντεύονται δηλαδή γρηγορότερα ή πιο σιγά μεταξύ αντιθέτων σημείων. Επίσης υπάρχει η περίοδος της ζωής μας, που ταλαντεύεται μεταξύ των αντιθέτων σημείων της γεννήσεως και του Θανάτου.

Είναι η περίοδος της ζωής. Δεν βλέπουμε οπωσδήποτε την αντίθετη ταλάντωση.

Πολλά λέγονται στην αρχαία λογοτεχνία για τα αντίθετα σημεία μεταξύ των οποίων τα πράγματα ταλαντεύονται, μεταξύ ελεγχόντων ή περιοριστικών δυνάμεων.

Δεν πρέπει να νομίσουμε όταν λέμε ότι τα πράγματα ταλαντεύονται μπρος και πίσω ότι σημαίνει ότι δεν υπάρχει νόμος που να τα κυβερνά. Σημαίνει ότι υπάρχουν ελέγχουσες δυνάμεις σε συνεργασία. Λέει στο βιβλίο της Παλαιάς Διαθήκης – Σοφία Σειράχ (42, 24)

ΥΜΝΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟ

«πάντα δισά, εν κατέναντι του ενός»...

(Όλα τα πράγματα είναι διπλά, το ένα εναντίον του άλλου)

Τι σημαίνει ότι ένα πράγμα είναι διπλό; Σημαίνει ότι στο κάθε τι υπάρχει ένα ενάντιο, διάμεσου του οποίου υπάρχει και διά του οποίου αντιτίθεται. Για παράδειγμα, χαρά και λύπη είναι ενάντια. Είναι το ένα ενάντιο στο άλλο και μαζί είναι ένα «πράγμα» που είναι διπλό, που θα μπορούσαμε να το ονομάσουμε «χαρά-λύπη» είναι ενάντια και συνεπώς αμοιβαία καταστροφικά. Αυτό που πρέπει να δούμε είναι η χαρά και η λύπη, μολονότι τόσο ενάντιες, σχηματίζουν ένα πράγμα, που το ονομάζουμε «χαρά-λύπη», και είναι αχώριστες. Παρόλο που η μια είναι εναντίον της άλλης, δεν μπορούμε να έχουμε τη μια κατάσταση χωρίς την άλλη, όπως δεν μπορούμε να έχουμε ένα ραβδί με μια μόνο άκρη.

Πως θα μπορούσε να συνειδητοποιήσει κανείς την έννοια του φωτός αν δεν υπήρχε το σκοτάδι; Την έννοια του καλού αν δεν υπήρχε το κακό; Την έννοια της αλήθειας αν δεν υπήρχε το ψεύδος; Την έννοια της καλοσύνης αν δεν υπήρχε η κακία;

Πρέπει να πούμε ότι δεν είναι καθόλου εύκολο να καταλάβουμε τις ενάντιες δυνάμεις καθώς εργάζονται, που είναι πάντα διπλές και έτσι απαιτούν διπλή σκέψη (ο δικέφαλος αετός). Σκεφτόμαστε με όρους ενός πράγματος, συγκρίνοντας το με ένα άλλο πράγμα.

Δεν σκεφτόμαστε με όρους δύο πραγμάτων ταυτοχρόνως. Σκεφτόμαστε με όρους μιας δυνάμεως- το βρίσκουμε δύσκολο να σκεφτούμε με όρους δύο δυνάμεων και αδύνατο να σκεφτούμε με όρους τριών δυνάμεων. Παρά ταύτα όλα τα φαινόμενα, όλα τα πράγματα, λαμβάνουν χώρα μεταξύ ενάντιων δυνάμεων ή αντιθέτων πόλων.

Είναι πράγματι ο νόμος του εκκρεμούς (ή με άλλα λόγια, ο Παγκόσμιος Ρυθμός).

Αυτή η ιδέα εκφράζεται στον εκκλησιαστικό: «για το κάθε τι υπάρχει μια εποχή, και χρόνος για κάθε σκοπό κάτω από τον ουρανό. Χρόνος για να γεννηθεί και χρόνος για να πεθάνει, χρόνος για να φυτευτεί και χρόνος για να ξεριζωθεί, χρόνος να σκοτωθεί και χρόνος για να θεραπευτεί, χρόνος να κατεδαφισθεί και χρόνος για να κτισθεί, χρόνος για κλάμα και χρόνος για γέλιο, χρόνος για πένθος και χρόνος για χορό, χρόνος για να σκορπίζεις πέτρες και χρόνος για να τις μαζεύεις, χρόνος για να σιωπάς και χρόνος για να μιλάς, χρόνος για να αγαπάς και χρόνος για να μισείς, χρόνος για πόλεμο και χρόνος για ειρήνη». (Εκλ. ΙΙΙ 1-8).

Παρατηρήστε ότι τα ενάντια αναφέρονται μέσω της ανωτέρω περικοπής και ότι η έννοια είναι ότι σε μια περίοδο του χρόνου τα πράγματα πηγαίνουν καλά και σε μια άλλη άσχημα. Το απόσπασμα σημαίνει ότι κάθε τι έρχεται σε ένα τέλος (μέσα στον χρόνο) και γυρίζει στο αντί-

θετο του. Όταν πιάσουμε μια λάμψη της ιδέας ότι η ζωή κείται μεταξύ ενάντιων, αρχίζουμε να αντιλαμβανόμαστε τι ελέγχει τα γεγονότα και ότι η ζωή είναι ελεγχόμενη.

Ας έρθουμε τώρα στη δεύτερη παρατήρηση μας. Μπορούμε να πούμε ότι κάθε τι είναι αποτέλεσμα δύο εναντιούμενων δυνάμεων που τείνουν να αντισταθμίσουν η μια την άλλη και έτσι παράγουν μια ισορροπία σε όλα τα πράγματα. Στο Αρχαίο Μαντείο των Δελφών υπήρχαν δύο επιγραφές. Η μια είναι πασίγνωστη από τις περίφημες λέξεις «Γνώθι Σαυτόν». Η δεύτερη, λιγότερο γνωστή ήταν «Μηδέν Άγαν» που σημαίνει τίποτε σε υπερβολή.

Ας προσέξουμε τη σειρά των δύο ρητών. Πρώτα ο άνθρωπος πρέπει να γνωρίσει τον εαυτό του και κατόπιν δεν πρέπει να παίρνει ακραίες θέσεις. Η γνώση του εαυτού μας υπονοεί μεταξύ άλλων πραγμάτων τη γνώση των ενάντιων μέσα μας, δηλαδή να γίνουμε συνειδητοί της ύπαρξής τους μέσα μας. Τότε κανείς μπορεί να αρχίσει να αντιλαμβάνεται και να εφαρμόζει τον δεύτερο αφορισμό «τίποτα σε υπερβολή». (Μεσαία θέση – στήλη).

Τη θέση του μούσικου μπορούμε να την παραβάλουμε με ένα σχοινοβάτη που κρατά ισορροπία ταλαντούμενος ποτέ δεξιά και ποτέ αριστερά. Βεβαίως ξέρει ήδη πως να το πετύχει ύστερα από μακρόχρονη εκπαίδευση (Γνώθι σαυτόν). Χωρίς γνώση και εμπειρία που σημαίνει αυτοπαρατήρηση και συνειδητότητα, δεν θα μπορούσε να τα καταφέρει.

Ας υποθέσουμε ότι τον ρωτά κάποιος την ερώτηση του Πιλάτου. «Τι είναι η Αλήθεια»; Είναι προς τα δεξιά ή είναι προς τα αριστερά; Και αυτός απαντούσε ότι είναι και τα δύο, η λογική μας για την αλήθεια θα προσεβάλλετο, επειδή όλοι φανταζόμαστε ότι η αλήθεια πρέπει να είναι στέρεα και ανελαστική. Λέγεται ότι κάποτε ένας άντρας ονειρεύτηκε ότι ανακάλυψε το μυστικό του Σύμπαντος και ξύπνησε και κατέγραψε το όνειρο του.

Το επόμενο πρωί βρήκε ότι είχε γράψει «περπάτα και στα δύο σου πόδια». Στη σφαίρα της δικής μας ψυχολογίας, ο χώρος που είμαστε συνειδητοί, χωρίς να έχουμε πραγματική αυτοεπίγνωση, είναι σαν να περπατάμε στο ένα πόδι, θεωρώντας την αλήθεια σαν κάτι το αμετάβλητο. Νομίζουμε ότι γνωρίζουμε το τι είναι σωστό και τι λάθος, ή καλό και κακό, και γι' αυτό δεν γνωρίζουμε το τι είναι να κρατήσουμε ισορροπία μέσα μας.

Δεν βλέπουμε τα ενάντια μέσα μας εκτός από την έννοια ότι εκείνο είναι κακό και αυτό είναι καλό. Την ίδια στιγμή ταλαντεύομαστε μόνιμα από τα γεγονότα της ζωής που συνεχώς μεταβάλλονται εξωτερικά. Αγνοούμε το κάθε τι που δεν ανταποκρίνεται στις απόψεις μας. Ότι δεν ανταποκρίνεται στις απόψεις μας είναι για μας ο διάβολος. Έτσι περπατάμε στο ένα πόδι. Παρόλα αυτά μπορούμε να αντιληφθούμε ότι θα ήταν λάθος για ένα σχοινοβάτη να θεωρεί το αριστερό σαν τον διάβολο και το δεξιό σαν το μόνο επιθυμητό.

Ως γνωστό πριν από κάθε μύηση, αναιρείται το ένα υπόδημα του αμύητου και τοποθετεί μια εμβαδά (παντόφλα). Συνέπεια αυτού, ο αμύητος χωλαίνει, ρίχνοντας το βάρος του κυρίως στο πόδι αυτό.

Ο συμβολισμός δείχνει πιθανόν την ανισορροπία της συνειδησιακής του καταστάσεως, κάτω από την επήρεια της βέβηλης ζωής, όπου βλέπει τα πράγματα συνήθως μονόπλευρα, δηλαδή προς τη μεριά των προσωπικών του ιδεών και του προσωπικού του συμφέροντος.

Αλλά θα πρέπει να πούμε ότι σε διαφορετικές στιγμές πρέπει να γέρνει αριστερά ή δεξιά, και αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να προχωρήσει.

Στα περισσότερα αρχαία κείμενα, που όλα ασχολούνται με την τρίτη δύναμη που οργανώνει, λέγεται ότι την ψυχή, που είναι η οργανωτική αρχή στον άνθρωπο, –ψυχολογικά μιλώντας– την έχει σχεδόν καταβροχθίσει η ύλη, κατά την κάθοδό της στο σώμα. Και έτσι παραμένει σε λανθάνουσα κατάσταση, δολοφονημένη, η πραγματική συνείδηση μέσα μας, (όχι η συνείδηση που αποκτούμε από ότι έχουμε ακούσει από τους άλλους ή γνωρίσαμε από το εξωτερικό περιβάλλον).

Εμείς την πραγματική συνείδηση, την ονομάζουμε **Χιράμ**, τον οποίον προσπαθούμε να αναστήσουμε ή αναζητούμε να τη βρούμε υπό τον συμβολισμό του Απολεσθέντος Λόγου.

Περνώντας στην πρώτη μας παρατήρηση, έχουμε να πούμε τα εξής:

Οι Αλχημιστές αποκαλούσαν αυτή τη φυλακισμένη δύναμη που οργανώνει και είναι θαμμένη μέσα μας, **ΕΡΜΗ**. Η οργανωτική δύναμη στη Δημιουργία, είτε ενσώματη είτε ψυχολογική, υπάρχει σε όλα τα πράγματα. Αυτή η Τρίτη δύναμη επιζητεί να κτίσει, μέσα από διαδοχικά στάδια διαχωρισμού, κάτι διαφορετικό από εκείνο στο οποίο είναι εγκλωβισμένη, ώστε στην περίπτωση μας τα λεπτότερα στοιχεία (όπως αρετές) να πηγάσουν από τα βαρύτερα, από τα πιο χαστικά, από τα πιο ανοργάνωτα.

Είναι αυτή η Τρίτη δύναμη που αναζητά να φέρει εξέλιξη σε όλα τα πράγματα, στο να βρει νέους και καλύτερους συνδυασμούς και σχέσεις μεταξύ των Ενεργητικών και Παθητικών Δυνάμεων που συνιστούν την Ύλη, που σαν ενάντιες δυνάμεις δεν μπορούν να παράγουν από μόνες τους και έτσι αντιπαραβάλλονται με το Χάος. Το Πνεύμα που οργανώνει, που φέρνει την τάξη από το Χάος, (**Ordo ab Chao**), η τρίτη δύναμη, η οποία είναι θαμμένη στο Χάος της Ύλης, εργάζεται συνεχώς για κάτι νέο και για να ελευθερωθεί οριστικά.

Είναι αυτό που έχουμε συνεχώς μπροστά μας και παραταύτα δεν μπορούμε να το δούμε (τη μέθοδο εναρμονισμού της φύσεως).

Όπως έχουμε πει, αυτές οι δυνάμεις στο αρχικό επίπεδο της Δημιουργίας είναι όλες συνειδητές, αλλά καθώς προχωρούμε κατερχόμενοι την κλίμακα της δημιουργίας όλων των πραγμάτων, γίνονται προοδευτικά μηχανικές, όσο πιο μακρύτερα βρεθούν από το Απόλυτο.

Έχουμε μεγαλύτερες ευκαιρίες να παρατηρήσουμε τον εαυτό μας, παρά τον εξωτερικό κόσμο. Ζούμε πολύ λίγο στον εξωτερικό κόσμο που είναι ξένος για μας. Είμαστε συνεχώς ενήμεροι από αυτό αλλά πολύ λίγο το αντιλαμβανόμαστε. Μπορεί να περάσουμε το ίδιο σπίτι χίλιες φορές και να είμαστε ανίκανοι να το περιγράψουμε. Αυτός είναι ο λόγος του γιατί οι τρεις δυνάμεις δεν μπορούν να μελετηθούν θεωρητικά και ο μόνος πρακτικός τρόπος μελέτης μέσα μας, ψυχολογικά, είναι να μελετηθούν με την αυτοπαρατήρηση.

Επίσης πρέπει να θυμόμαστε ότι μια δύναμη είναι αόρατη και η πιο άμεση επαφή με ότι είναι αόρατο είναι με την έννοια της αυτοπαρατήρησης. Πρέπει να γίνει κατανοητό ότι προσπαθώντας να μελετήσουμε αυτό το ζήτημα των δυνάμεων, δεν μελετούμε αντικείμενα.

Μια επιθυμία είναι μια δύναμη, όχι ένα αντικείμενο π.χ. Μια σειρά σκέψεων είναι δύναμη και όχι ένα πράγμα. Μια ιδέα είναι μια δύναμη, όχι ένα πράγμα. Η Ενεργητική δύναμη μπορεί να ληφθεί σαν τί ο καθένας θέλει. Η παθητική δύναμη μπορεί να ληφθεί σαν ό,τι εναντιώνεται ή εμποδίζει το τί ο καθένας θέλει.

Αυτό είναι το σημείο μέχρι το οποίο πρέπει να προχωρήσει κανείς αρχικά. «Είναι αδύνατο να δει κανείς την τρίτη δύναμη έως ότου δει την πρώτη και τη δεύτερη δύναμη». Είναι η 1^η δύναμη που κάνει την 2^η δύναμη να εμφανισθεί.

Αν δεν επιθυμείτε τίποτα, δεν υπάρχει δεύτερη δύναμη. Το όλο θέμα είναι ότι η δεύτερη δύναμη είναι στη Φύση όλων των πραγμάτων, και δεν είναι ένας κακός Θεός αλλά μια συνιστώσα του ΘΕΟΥ, με την οποία πρέπει να παλέψουμε για να βελτιωθούμε.

Όταν παλεύουμε με τη μηχανικότητα μας (την ασυνειδησία μας), και προσπαθούμε να συμπεριφερθούμε πιο συνειδητά, δεν παλεύουμε με την 2^η δύναμη μέσα μας;

Πως μπορούμε να περιμένουμε, αν έχουμε δημιουργηθεί σαν όντα που επιδέχονται αυτοβελτίωση, ότι θα μπορούσαμε να βελτιωθούμε αν κάθε τι πηγαίνει όπως θα θέλαμε να πάει;

Η τρίτη δύναμη βρίσκεται μεταξύ των ενάντιων και μπορούμε να την τοποθετήσουμε συμβολικά στη μέση του εκκρεμούς. Εάν αποσυνδέσουμε την αίσθηση του ΕΓΩ και από τις δύο πλευρές του εκκρεμούς, τότε δεν αισθανόμαστε τον εαυτό μας να ταυτίζεται με τη μια ή άλλη πλευρά των ενάντιων. Εδώ στη μέση είναι η Θέση που βρίσκεται το πραγματικό ΕΓΩ. Το πραγματικό ΕΓΩ ή ο «ΑΦΕΝΤΗΣ» πηγάζει από Επάνω, δηλαδή από ένα ανώτερο επίπεδο. Δεν μπορούμε να το προσεγγίσουμε από το ένα ή το άλλο αντίθετο σημείο. Γι' αυτό πολύ συχνά στα αρχαία σύμβολα βρίσκουμε τα δύο ενάντια στις δύο πλευρές και την τρίτη δύναμη στο μέσον, σε αναπαραστάσεις των μυστηρίων της Αναγέννησης. Το να επιτύχουμε επαφή με το πραγματικό ΕΓΩ σημαίνει να ξαναγεννηθούμε.

Για παράδειγμα, υπάρχει ο Χριστός πάνω στον σταυρό μεταξύ των δύο κλεφτών.

Στα μυστήρια του Μίθρα, βρίσκουμε τον ταύρο να θανατώνεται μεταξύ των δύο ενάντιων. Σε αρχαία μετάλλια και σφραγίδες υπήρχε ο Ήλιος να ανατέλλει μεταξύ δύο λόφων.

Στην Αλχημεία έχουμε μια επίτευξη συνειδητότητας που συμβολίζεται με το Rebis, το ανδρόγυνο, ένα ανθρώπινο σώμα με δύο κεφάλια, ένα ανδρικό και ένα γυναικείο.

Η ίδια ιδέα εκφράζεται στην Πατερική ράβδο των Επισκόπων με τα δύο αντικριστά φίδια, στον Δικέφαλο αετό, καθώς και στο Κυρήκειο του Ερμή. Τα ενάντια είναι Κλέφτες διότι κτίζεται πάνω στο ένα, υπονομεύεται από το άλλο. Αλλά ότι κτίζεται στο κέντρο δεν μπορεί κανείς να το πάρει από εμάς. Έτσι στο σύμβολο της ζωής, η μεσαία στήλη είναι η πορεία επιστροφής με εναρμόνιση της συνειδησιακής και Αυτοεπιγνωσιακής μας φύσεως.

Μεταξύ των κέντρων ⑦ και ⑧ έχουμε την πρώτη σταύρωση και την πρώτη Ανάσταση!

Μεταξύ των κέντρων ④ και ⑤ έχουμε τη δεύτερη σταύρωση και τη δεύτερη Ανάσταση!

Η τρίτη Ανάσταση γίνεται στη βάτο την καιόμενη και μη φλεγόμενη, την παρεγκεφαλίδα. Ας πάρουμε την κατανόηση σαν παράδειγμα. Αν πραγματικά έχουμε κατανοήσει κάτι, αν έχουμε δει οι ίδιοι την αλήθεια, είναι στο μέσον και κατέχει τη θέση της 3^{ης} δυνάμεως.

Στα παρακάτω σχήματα φαίνεται το ανδρόγυνο ή άλλως η διπλή συνειδητότητα, αποτέλεσμα της ψυχονοητικής εναρμόνισεως (Ήλιος και Σελήνη) με τους πλανήτες, και τον γνώμονα και τον διαβήτη στην πρώτη αλχημική γκραβούρα. Η άλλη γκραβούρα οφείλεται στον Ηλία Ασμολ, έναν από τους ιδρυτές του νεώτερου Ελευθεροτεκτονισμού. Στο κάτω μέρος της πρώτης αλχημικής γκραβούρας φαίνεται το τρίγωνο και το τετράγωνο με τους αριθμούς 3 και 4. Όσον αφορά τη σφαίρα με τα δύο φτερά και τον δράκοντα ή όφι με την πύρινη γλώσσα (ιερό πυρ), όπου ο άνθρωπος ίσταται και κυριαρχεί, περιπτεύουν τα λόγια.

REBIS - ΑΝΔΡΟΓΥΝΟ

ΤΕΚΤΟΝΙΚΟΣ ΒΩΜΟΣ

**Theatrum Chemicum
Britannicum.
Του Ηλία Ασμολ 1652**

Η ΟΝΤΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

Λόγω της μεγάλης σημασίας που έχει στη ζωή μας, αλλά και ύστερα από όσα έχουν εκτεθεί, παρατίθεται ένα μικρό κομμάτι αναφερόμενο στην οντότητα του κακού.

Την Αρχή του κακού, σαν μεταφυσική έννοια, τη συναντούμε σε όλους τους πολιτισμούς και σε όλες τις παραδόσεις των λαών. Η βαθύτερή του εσωτερική και μυητική πλευρά, έχει σχέση όχι μόνο με θεολογικά και κοσμογονικά προβλήματα, αλλά η μελέτη του συμβάλλει στη γνώση κυρίως του ανθρώπου, των πεπρωμένων του, της συστάσεώς του και των μέσων λυτρώσεως του πνεύματος από τα δεσμά του Μοιραίου. Ο άνθρωπος είναι συγχρόνως ο κύριος και ο δούλος της ύλης. Η σκέψη του υψώνεται πάνω από τη δημιουργία, προς ένα απερίοριστο αγαθό το οποίο αναζητά και πουθενά δεν το βρίσκει. Επιθυμεί να είναι ευτυχημένος και, αντί για αυτό, παράδοξα, βαδίζει τον δρόμο όπου πουθενά ευτυχία δεν υπάρχει.

Το αγωνιώδες ερώτημα περί του κακού, τίθεται αμέσως όταν ο άνθρωπος υποφέρει. Πάσχει, θλίβεται, φοβάται. Η ανία, η απογοήτευση, η αγωνία, έχουν καταστήσει σύντροφοι της υπάρξεώς του. Τρομακτικό Μυστήριο. Ποιος θα το εξήγησει; Το κακό υπάρχει στον κόσμο.... Το πρόβλημα του κακού, είναι, ένα από τα βαθύτερα ζητήματα της παραδοσιακής Μυσταγωγίας. Έτσι από τη βαθύτερη μελέτη της φύσεως και της προελεύσεως του Κακού γενικώς, ατελείωτα ερωτήματα προβάλλουν και μπορούμε να τα συνοψίσουμε ως εξής.

α) Υπάρχει κακό οντολογικό, δηλαδή μια πνευματική οντότητα (Εωσφόρος, Διάβολος, Σατανάς κ.λ.π) που αποσπάστηκε εκούσια ή ακούσια από τον Θεό και από τότε ενεργεί αντιδραστικά στο έργο του, επί της Δημιουργίας και ειδικότερα επί του ανθρώπου, έχοντας προκαλέσει την «πτώση» τόσοσ αυτού, όσον και του ιδίου; Εωσφόρος σημαίνει: «Ο Φέρων το Φως»! Τι παράξενο πράγματι όνομα επελέγη να δοθεί στο Πνεύμα του σκότους;

β) Σε περίπτωση καταφατική, ποιος τη δημιούργησε; Αν είναι ο Θεός «ο ποιητής ορατών τε πάντων και αοράτων», πως δεν προέβλεψε στην παντογνωσία του την πτώση αυτή και γιατί δεν την απέφυγε;

γ) Μήπως λόγω του σεβασμού της ελευθερίας του ανθρώπου, δεν θέλησε να επέμβει ο Θεός και έτσι εγκατέλειψε το δημιούργημα του στον πειρασμό; Η μήπως για να ενισχύσει και χαλυβδώσει τη θέληση του ανθρώπου και να ζυγίσει κατά κάποιο τρόπο τον βαθμό της αντοχής του; Εάν ναι, προς τι αυτοί οι πειραματισμοί;

δ) Μήπως άλλος είναι ο Θεός που προδιέγραψε το σχέδιο της πνευματικής δημιουργίας και άλλος ο Θεός του υλικού και ορατού κόσμου, ο οποίος στην περίπτωση αυτή είναι ο προσωπικός επαναστάτης, ο δε κόσμος της ύλης το βασίλειο του και η έδρα του κακού;

ε) Είναι ο Δημιουργός αυτός ο Εωσφόρος και εκπροσωπεί όχι μόνο τον κακό Θεό αλλά και τον εχθρό του ανθρώπου και της δημιουργίας;

στ) Υπάρχει απόλυτο κακό ή σχετικό κακό και που αυτό εδρεύει; Είναι η ύλη και η Ψυχή του κόσμου και του ανθρώπου «φύσει κακή»;

ζ) Τέλος υπάρχει Διάβολος, ισότιμος προς τον Θεό, Αρχή του κακού, που αντιδρά από καταβολής κόσμου στο έργο του Θεού, ή μήπως λόγω παρανοήσεως μας, των ατελών ανθρώπων, προσωποποιούμε τις ίδιες μας ατέλειες και ελαττώματα και τα προβάλλουμε στη φαντασία μας και στη φαντασία της φύσεως (Παγκόσμια Ψυχή) σαν ένα είδος Θεού τον οποίο φοβούμενοι λατρεύουμε περισσότερο και από αυτόν τον ίδιο τον Θεό;

Στα αγωνιώδη αυτά ερωτήματα οι φιλόσοφοι της Αρχαιότητας έδιδαν απαντήσεις αισιόδοξες, απαλλάσσοντας τον κόσμο και τον Θεό από κάθε ατέλεια και αναγνωρίζοντας σχετικό μόνο κακό, στις ψυχές των ανεξέλικτων ανθρώπων, προερχόμενο από τα κατώτερα συστατικά τους. Παραθέτω το 12^ο κεφάλαιο, «Πόθεν τα κακά και ότι κακού φύσις ουκ εστίν», από το πόνημα του Έλληνα Σαλούστιου με τίτλο «Περί θεών και Κόσμου», το οποίο είναι αφιερωμένο στο θέμα μας. Έχει αυτό ως εξής: «άλλα πως συμβαίνει, αφού οι Θεοί είναι αγαθοί και τα πάντα ποιούν, να υπάρχουν κακά εις τον κόσμον; Η μήπως πρέπει κατ' αρχήν να παραδεχθώμεν ότι, αφού οι θεοί είναι αγαθοί και τα πάντα ποιούν, η φύσις του κακού καθ' εαυτήν δεν υπάρχει και ότι η απουσία του καλού το γεννά, όπως ακριβώς το σκότος καθ' εαυτό δεν υπάρχει και μόνο εκ της απουσίας φωτός γεννάται; Εάν πιστεύσωμεν εις την ύπαρξιν του κακού, τούτο θα πρέπει να εδρεύει είτε εις τους θεούς, ή εις τους νόας, είτε εις τας ψυχάς, είτε εις τα σώματα.

Εις τους θεούς όμως δεν υπάρχει, αφού εξ ορισμού κάθε θεός είναι αγαθός.

Εάν είπωμεν αφ' ετέρου ότι ο νους είναι κακός, θα ομολογήσωμεν περί νου ανόητου.

Εάν είναι η ψυχή κακή, τότε κινδυνεύουμε να τη θεωρήσουμε χείρονα του σώματος, διότι κάθε σώμα καθ' εαυτό, δεν έχει κακίαν. Εάν δε ακόμη υποθέσωμεν ότι το κακόν πηγάζει ταυτοχρόνως εκ της ψυχής και του σώματος, είναι παράλογον να δεχθώμεν ότι ταύτα, λαμβανόμενα χωριστά, στερούνται κακίας, συνενούμενα δε να παράγουν την κακίαν.

Εάν πάλιν, παραδεχθώμεν ότι οι δαίμονες είναι κακοί, αφού έλκουν τη δύναμιν εκ των θεών αποκλείεται τούτο, ενώ αν θελήσωμεν να τους αποδώσωμεν άλλην τινά καταγωγήν, θα περιπέσωμεν εις αντίφασιν ότι τα πάντα δεν ποιούσιν οι Θεοί. Εάν δε, δεν ποιούσιν τα πάντα οι Θεοί, τούτο θα οφείλεται είτε εις το ότι η θέλησις των είναι ανίσχυρος, είτε ότι η ισχύς των στερείται θελήσεως, υποθέσεις αι οποίαι, ούτε η μια, ούτε η άλλη αρμόζουν τω Θεώ. Εκ των ανωτέρω σκέψεων συνάγομεν ότι τίποτε εις τον κόσμον δεν είναι κακόν.

Αλλά ένεκα των πράξεων των ανθρώπων, και πάλιν όχι όλων των ανθρώπων και ουχί πάντοτε, εμφανίζονται τα κακά. Εάν κατ' ακολουθίαν το κακόν διεπράττετο υπό των ανθρώπων χάριν αυτού τούτου του κακού, η ανθρώπινη φύσις θα ήτο πράγματι κακή.

Εφ' όσον όμως ο μοιχός παραδέχεται τη μεν μοιχείαν ως κακόν, την απορρέουσαν δε ηδονήν ως καλόν, ο φονεύς δέχεται τον φόνον ως κακόν αλλά το εκ τούτου κέρδος ως καλόν, εάν εκείνος που πράττει κακόν εις τον εχθρόν του, παραδέχεται μεν το κακόν που διαπράττει ως τοιοῦτο, αλλά την άμυναν του απέναντι του εχθρού θεωρεί ως καλόν, και γενικώς, εάν όλα τα αμαρτήματα που διαπράττει η ψυχή, αποβλέπουσα όχι εις το κακόν, αλλά εις το νομιζόμενον καλόν, συνάγεται ότι ένεκα του καλού λαμβάνουν γένεσιν τα κακά, όπως απουσία φωτός γεννάται σκότος, το οποίον εκ φύσεως δεν υπάρχει.

Ώστε σφάλει η ψυχή, διότι προς το καλόν κατατείνουσα, πλανάται ως προς τη φύσιν του αγαθού, διότι η ψυχή δεν είναι πρώτη ουσία. Δια να αποφύγουν οι άνθρωποι την πλάνην και άπαξ πλανηθέντες να θεραπεύονται, πολλά φάρμακα και αντίδοτα εδημιουργήθησαν υπό των θεών. Ταῦτα είναι αι τέχναι, αι επιστήμαι, αι διανοητικά ασκήσεις, αι προσευχαί, αι θυσίαι και αι μυητικά τέλει, περαιτέρω οι νόμοι και αι πολιτεΐαι, αι κρίσεις και αι τιμωρίαι. Όλα αυτά ιδρύθησαν υπό των θεών διά να προφυλάξουν τας ψυχάς από του να σφάλουν. Και τελικώς, όταν αυταί εξέλθουν του σώματος, αναλαμβάνουν τον καθαρμόν των οι καθαρτικοί θεοί και δαίμονες».

Πρέπει να ομολογήσουμε ότι πιο σαφής και πιο λακωνική διατύπωση του προβλήματος του κακού, σπανίως θα μπορούσαμε να συναντήσουμε. «Το κακό δεν είναι μια αλήθεια, δεν είναι κάτι που έχει υπόσταση αυτό καθ' εαυτό. Το κακό είναι μια έλλειψις... Για τον Θεό λοιπόν κάθε εκδήλωση η οποία λαμβάνει χώρα εκτός του Θεού, δεν μπορεί να εκφράσει το απόλυτον καθ' οιονδήποτε τρόπο, και, θα μπορούσαμε να παραδεχθούμε ότι για τον Θεό, το κακό συνιστάται εις την διαφοράν μεταξύ του Καλού που εκδηλώνουν τα δημιουργήματα του και του υπέρτατου καλού το οποίο ανήκει εις τον Θεόν.

Κάθε δημιουργημένο ον είναι απόλυτον εις την κατηγορία του και σχετικό προς τον Θεό, ή προς καταστάσεις όντων που είναι ανωτέρα του.

Κανένα εκδηλωνόμενο ον δεν μπορεί να συλλάβει και εκδηλώσει το Υπέρτατο καλό ή το Απόλυτο Καλό, εκτός των όρων της Αγίας Τριάδος, και θα ήτο σφάλμα να πιστεύσουμε ότι επειδή ένα δημιουργημένο ον εκδηλώνεται σχετικώς, εκδηλώνει το Κακό. Δεν μπορούμε να ζητήσουμε από κανένα ον να εκδηλώνει παρά μόνο την ποσότητα του καλού το οποίον η φύσις του το επιτρέπει. Άρα εν ον πρέπει να θεωρείται τέλειο αν κατορθώσει να επιτύχει την πλήρη και ολοκληρωτική απάντηση των ικανοτήτων του, δηλαδή των δυνατοτήτων του με τις οποίες επροικίσθη κατά τη δημιουργία του... Το κακό λοιπόν δεν έχει δικήν του υπόσταση και δεν βρίσκεται πουθενά κρυμμένο έτοιμο να μας επιτεθεί. Αντίθετα είναι σύμφυες με την κατάσταση του Είναι μας και το εκδηλώνουμε εν σχέσει με τις αδυναμίες μας.

Εκτός των ανθρώπων και των δημιουργημένων όντων, το κακό δεν υπάρχει. Όταν η φύση και τα δημιουργημένα όντα θα έχουν αρκετά εξελιχθεί, ώστε να εκδηλώνουν όλον το καλό το οποίον

είναι σε θέση να εκδηλώσουν, τότε το κακό δεν θα έχει καμιάν εκδήλωση και τα όντα δεν θα το γνωρίζουν»... Με τα παραπάνω ταυτίζεται η Εσωτερική διδασκαλία, σύμφωνα με την οποία η αποβολή των ελαττωμάτων μας δεν είναι για να αποκτήσουμε την Αιώνια Βασιλεία, αλλά για να κατακτήσουμε την ανεξαρτησία μας ως υπάρξεις και ως άνθρωποι. Επίσης αναφέρεται σαφώς ότι κάθε πράξη ωφέλιμη σ' ένα άτομο (όπως ανταπόδοση του κακού προς ίδιον όφελος), δεν είναι πάντοτε επωφελής στην ανεξαρτησία της προσωπικότητας και της εξελίξεώς του. Δεν πρέπει επίσης να συγχίζουμε το κακό με την έννοια του λεγόμενου καταστρεπτικού ή μεταμορφωτικού παράγοντα.

Είναι γνωστό στη μύηση, ότι υπάρχουν δύο νόμοι της φύσεως που ασκούν στον άνθρωπο ίση επιρροή. Είναι οι νόμοι του δημιουργικού και του καταστρεπτικού ή μεταμορφωτικού παράγοντα. Είναι πιο σωστό να λέμε μεταμορφωτικού, διότι το Παν στη δημιουργία μεταμορφώνεται, αλλά τίποτα δεν καταστρέφεται. Μια άλλη άποψη και αντιμετώπιση του θέματος είναι τα γνωστά σε όλους μας περί Εωσφόρου, μέσα από την Ιουδαιοχριστιανική παράδοση, όπου μετά την απώθησή του στον κόσμο και για να διατηρηθεί, κατέλαβε το μεγαλύτερο μέρος της ψυχικής οντότητας της κατώτατης κλίμακας της Ιεραρχίας αυτής, δηλαδή του ανθρώπου. Από την πρώτη αυτήν βιαιότητα την οποία άσκησε ο Εωσφόρος πάνω στον άνθρωπο, γεννήθηκε το Κακό, το οποίον θέτει τη σφραγίδα του επάνω σε όλα τα όντα και που σε τελική ανάλυση, οφείλεται στον εγωισμό και στην πλάνη της χωριστικότητας. Η λέξη Εωσφόρος (κομιστής του φωτός) εμφανίζεται μια φορά μόνο στην Παλαιά Διαθήκη στον Ησαΐα (Κεφαλ. 14). Η λέξη Σατανάς εμφανίζεται στο βιβλίο του Ιώβ, ενώ στην Καινή Διαθήκη η λέξη Σατανάς εμφανίζεται 33 φορές και η λέξη Διάβολος 36 φορές.

Το πρόβλημα του κακού, το οποίο είναι συνηρημένο με την Κοσμογονία, είναι ένα από τα δυσκολότερα και ίσως άλυτα προβλήματα της Φιλοσοφίας, όχι όμως και της Μυσταγωγίας, μεθόδου που κατ' εξοχή χρησιμοποίησαν τα διάφορα μυστήρια καθώς και ο Τεκτονισμός.

Οι λέξεις είναι ενδύματα με τα οποία επενδύουμε τη σκέψη μας, για να την καταστήσουμε αντιληπτή στους ομοίους μας. Αλλά και η πλουσιότερη γλώσσα του κόσμου, αποδεικνύεται πολύ πτωχή, όταν πρόκειται μέσω αυτής να υλικοποιήσουμε –για να τη μεταβιβάσουμε– την υπερβατική σκέψη, η οποία προσπάθησε να εξερευνήσει το μυστήριο του απείρου.

Οι ανώτερες συλλήψεις του Πνεύματος δεν μεταφράζονται σε ανθρώπινες λέξεις και γι' αυτό ο κίνδυνος μιας αδόκιμης εκλαϊκευσης είναι μεγάλος. Πως είναι δυνατόν, χωρίς να παραμορφωθεί το Πνεύμα, να εκφραστούν στην κοινή γλώσσα, υπερβατικές έννοιες των οποίων η κατανόηση απαιτεί βαθύ διαλογισμό, συγκέντρωση και εκλέπτυνση της σκέψεως για να ανέβει πάνω από τους γήινους περιορισμούς, μέχρι τις ακροκορυφές του πνευματικού κόσμου; Για τον λόγο αυτό ανέκαθεν οι Μύστες προσέτρεξαν στη βοήθεια του συμβολισμού.

Το σύμβολο πράγματι, είναι «η σύνθεση μιας ιδέας, και πάντοτε παραμένει η γλώσσα των υψηλών συλλήψεων του Νου». Κι'όμως, η ειδική αυτή γλώσσα, αν και οικουμενική και φυσική, έχει ανάγκη, για να κατανοηθεί, μιας προπαρασκευής την οποία πολύ λίγοι από τους συγχρόνους μας έχουν κάνει και που τα τεκτονικά εργαστήρια είναι ο ιδεώδης χώρος για το έργο αυτό. Κατά την ταπεινή μου άποψη –προϊόν της πολύχρονης μελέτης, συγκριτικής έρευνας, ανταλλαγής απόψεων και φοίτησης μου στα Τεκτονικά εργαστήρια– όλος ο διάκοσμος του Ναού και όλη η τελετουργία του ανοίγματος των εργασιών, περα από τις συνήθεις ερμηνείες, περικλείει, κάτω από τον συμβολικό μανδύα, ύψιστες κοσμογονικές έννοιες, και φυσικά και το θέμα της γεννέσεως του κακού. Για παράδειγμα σας αναφέρω ότι ο Charles W. Leadbeater στο σύγγραμμα του «Η Κεκρυμμένη Ζωή στον Τεκτονισμό» αναφερόμενος στο άνοιγμα των εργασιών και στη μεταφορά του Ιερού πυρός από τον Τελετάρχη, επισημαίνει τον Κοσμογονικό συμβολισμό του, ως Εωσφόρου, δηλαδή φορέα του φωτός εκ της ετυμολογίας της λέξεως. Η μύηση ως γνωστόν έχει σαν σκοπό την απελευθέρωση των Πνευματικών υπάρξεων από ένα σχετικά ατελή κόσμο, χαρακτηριζόμενο σαν Χάος, και την είσοδο τους σε κόσμους Θειότερης Πνευματικής Ενέργειας (Ordo ab Chao).

Στην ανάπτυξη αυτή των δυνατοτήτων μας στοχεύει και η πρώτη σειρά των μύσεων, δηλαδή στο να γίνουμε Πεντάκτινοι ή Κανονικοί Άνθρωποι, (Μαθητές και Εταίροι) και αργότερα εξαιρετικοί, απαλλαγμένοι από την πλάνη της χωριστικότητας ή του Εωσφορικού στοιχείου, στο οποίο εδρεύει το λεγόμενο Κακό. Τόνοι μελάνης έχουν αναλωθεί πάνω στο θέμα που εξετάσαμε, του καλού και του κακού. Η ανάλυσή μας δεν έχει άλλο σκοπό, από το να μας δώσει το ερέθισμα του φιλοσοφείν και κατά κανένα τρόπο οριστικές απαντήσεις.

Φαίνεται όμως ότι μάλλον υπάρχουν οι λεγόμενοι «πεπτοκώτες Άγγελοι», οι οποίοι είναι χρήσιμοι και προβλέπονται από την οικονομία του Θείου σχεδίου. Και είτε μας αρέσει, είτε όχι, πέραν των ανθρώπινων στοιχειακών έχουμε και αυτά που προεκτείνουν οι πεπτοκώτες.

Αποκάλυψις 9-11:

Ἔχουσι βασιλέα ἐφ' ἑαυτῶν τὸν ἄγγελον τῆς ἀβύσσου· ὄνομα αὐτῷ Ἑβραϊστί Ἀβαδδὼν, ἐν δὲ τῇ Ἑλληνικῇ ὄνομα ἔχει Ἀπολλύων. (Αβαδδών ή Απολλύων= χαλασμός-ερήμωση, δαίμονας της διαφθοράς, της διχόνοιας, του πολέμου και της ερήμωσης).

Αποκάλυψις 1Β-10:

ἐβλήθη ὁ κατηγοροὺς τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, ὁ κατηγορῶν αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἡμέρας καὶ νυκτός. (Διάβολος = ένας που διαβάλλει – κατηγορος)

Κατά Λουκά 1Α-15:

...τινὲς δὲ ἐξ αὐτῶν εἶπον, ἐν Βεελζεβουλ τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλει τὰ δαιμόνια.

Προς Εφεσίους Β' 2:

Καί ὑμᾶς ὄντας νεκρούς τοῖς παραπτώμασι καί ταῖς ἁμαρτίαις, ἐν αἷς ποτε περιεπατήσατε κατὰ τόν αἰῶνα τοῦ κόσμου τούτου, κατὰ ἄρχοντα τῆς ἐξουσίας τοῦ ἀερος, τοῦ πνεύματος τοῦ νῦν ἐνεργοῦντος ἐν τοῖς υἱοῖς τῆς ἀπειθείας. (δαίμονες Μεριρίμ).

Προς Κορινθίους Β. ΣΤ-15:

Τίς δέ συμφώνησις Χριστῶ πρὸς Βελίαλ; ἢ τις μερίς πιστῶ μετὰ ἀπίστου; (Βελίαλ=ένας χωρίς ζυγὸ και ανυπάκουος, ένας πλάνος, ένας αποστάτης).

Καθένας μπορεί μόνο προσωρινά να συμπεράνει, ή καλύτερα να εντοπίσει τη φύση του προβλήματος, το οποίο απαιτεί πολύ μεγάλη έρευνα, συγκριτική μελέτη των διαφόρων θρησκευιών και παραδόσεων, αποσυμβολισμό των Τεκτονικών τελετουργιών και Μυήσεων, και γιατί όχι έμπνευση και φωτισμό. Αν θέλουμε μπορούμε επίσης να επισημάνουμε και τις παρακάτω ενδιαφέρουσες αντιστοιχίες από επίσημα παραδοσιακά κείμενα.

α. Στην Παλαιά Διαθήκη, (βιβλίο του Ιώβ), ο Θεός αναθέτει στον Σατανά (Sa-Aton) να υποβάλλει τον Ιώβ σε δοκιμασίες, χωρίς όμως να θέσει σε κίνδυνο τη ζωή του.

β. Στην Καινή Διαθήκη (Κατά Ματθαίον) το Πνεύμα στέλνει τον Ιησού στην έρημο όπου υφίσταται μια τριπλή δοκιμασία-πειρασμό από τον Σατανά (Ασμοδαίο).

γ. Η Καινή Διαθήκη σε πολλά σημεία αναφέρεται σε δαιμονες και ανθρώπους που έχουν καταληφθεί από δαιμόνια, καθώς και στη θεραπεία τους.

δ. Στη Στοά ο Σεβάσμιος (το Πνεύμα) αναθέτει στον δοκιμαστή να υποβάλλει τον υπό μύηση σε μια τριπλή περιοδοία – δοκιμασία και να τον επαναφέρει σώο και αβλαβή.

Οι πεπτωκότες μπορούν να επηρεάσουν την προσωπικότητα ενός ανθρώπου, αλλά όχι περισσότερο από όσο ένας άνθρωπος μπορεί να αντισταθεί, ώστε ο άνθρωπος να είναι τελικά υπεύθυνος!

Η φράση του Ιησού «**γρηγορείτε και προσεύχεσθε ίνα μη εισέλθετε εις πειρασμόν**» έχει πολύ μεγαλύτερο βάθος από ότι φαίνεται με την πρώτη ματιά. (κεφάλαιο στοιχειακών).

Ίσως αυτό να είναι στο Θείο σχέδιο για να δυναμώσει τη νεαρή δημιουργηθείσα, προσωπικότητα για να συγχωνευθεί με τον πραγματικό της εαυτό **Εγώ-Ψυχή**. Οι άνθρωποι έχουν την κακή συνήθεια να μην δέχονται ποτέ τα σφάλματα σαν δικά τους και προσπαθούν να τα ρίξουν σε κάποιον άλλο. Και πολλοί ρίχνουν την ευθύνη, τη δική τους ευθύνη στους πεπτωκότες. Αλλά γιατί; Ακόμη και η δουλειά των πεπτοκώτων είναι να μας δυναμώσουν.

Ίσως είναι αναγκαίο, διότι αν δεν ήταν έτσι ο ΛΟΓΟΣ δεν θα επέτρεπε τον πειραστή (τον διάβολο)!

Κλείνοντας τη μικρή αυτή παρένθεση, καταλήγω στο συμπέρασμα ότι, για να απαλλαγεί ο άνθρωπος από το κακό, δεν θα επιζητήσει να το εκμηδενίσει. Δεν καταπολεμείται, δεν αφανίζεται κάτι που δεν υπάρχει ουσιαστικά. Για να απαλλαγούμε από το κακό, πρέπει να πράττουμε εντονότερα και πιο συνειδητά το Καλό. Εκεί που η Καλοσύνη λάμπει, το κακό αφανίζεται αφ' εαυτού. Ας μην ξεχνάμε ότι τα περισσότερα ελαττώματα και κακίες μας, οφείλονται στην έλλειψη αγάπης, που είναι η άρνηση και πάλι του Καλού. Όταν δεν εχθρευόμαστε τους πάντες και τα πάντα, όταν δεν μισούμε την υπεροχή του άλλου, όταν δεν φθονούμε το πνεύμα και δεν είμαστε συνεχώς πολέμιοι και αντιμέτωποι της τάξεως, της αρμονίας, της εξελίξεως και δεν παρεμβάλλουμε συνεχώς προσκόμματα στον νόμο της επανόδου, εξυπηρετούμε το αγαθό, συμβάλλουμε στην αποκατάσταση του κόσμου. Στην αντίθετη περίπτωση ενσαρκώνουμε το κακό, γεμίζουμε την Ψυχή του Κόσμου με μίσος και διαπλάσσουμε μέσα μας και στο αόρατο, οντότητες, το είδωλο ενός προσωπικού Σατανά.

8

ΙΟΛΛΑΟΣ

**Η
ΑΓΝΩΣΤΗ
ΤΕΧΝΗ**
(Ars Incognita)

Κεφάλαιο 8ο
Ψυχουργία

Η ΤΕΚΤΟΝΙΚΗ ΑΛΥΣΟΣ

Η Ψυχουργία είναι η απόκρυφη επιστήμη με την οποία είναι δυνατόν να χειρισθούμε ενσυνείδητα τις εσωτερικές μας ψυχικές δυνάμεις, κατευθύνοντας αυτές με τη βοήθεια των τριών δυναμικών ιδιοτήτων του Πνεύματος, δηλαδή της Φαντασίας της Βουλήσεως και της Πίστεως. Χάρη στην παντοδύναμη ανθρώπινη θέληση, που διεγείρεται από τη φαντασία και ενεργοποιείται από την Πίστη διά μέσου της Ισχύος, η Ζωικότητα-αιθερικότητα, δηλαδή το αιθερικό μας σώμα, η λεγόμενη αιθερική κατάσταση, σε συνεργασία με το ψυχικό μας σώμα (ψυχική κατάσταση), κατευθύνονται με τρόπο για την επίτευξη θαυμάσιων φαινομένων, όπως θεραπείες ατόμων, ηθική βοήθεια προς την ανθρωπότητα κ.λ.π.

Η άσκηση της δυναμικής της Βουλήσεως, της Φαντασίας και της Πίστεως επιτυγχάνεται με τις πρακτικές της συγκεντρώσεως (Coagula), ενώ η εκτίναξη της δυναμοποιημένης με αυτόν τον τρόπο θέλησης για ένα ορισμένο σκοπό (Solve), επιτυγχάνεται διά του σχηματισμού Μυητικής ή Μαγικής αλυσίδας.

Ο ενσυνείδητος λοιπόν χειρισμός των δυναμικών ιδιοτήτων του Πνεύματος, που δεν είναι τίποτε άλλο από την κατάκτηση της επιστήμης της θαυματουργίας, απαιτεί δύο ειδών χειρισμών: τη συγκέντρωση και τη διασπορά, ή αλλιώς την απομόνωση και την εκτίναξη, ή αλλιώς τη σταθεροποίηση του Μεγάλου Μαγικού Παράγοντα (του Αστρικού Φωτός) και την κινητοποίηση αυτού. Αλλά πως γίνεται η πραγμάτωση αυτή επί του Αστρικού Φωτός, δηλαδή επί της Ψυχής της Γης και κατ' αναλογία επί της Παγκόσμιας Ψυχής; Η συγκέντρωση γίνεται διά της απομονώσεως, η δε διασπορά διά της Μυητικής ή ενωτικής αλυσίδας.

Τι όμως σημαίνει Μυητική αλυσίδα; Το να σχηματίσουμε «Μυητική Άλυσσο» σημαίνει να δημιουργήσουμε ένα μαγνητικό ρεύμα, το οποίο γίνεται τόσο ισχυρότερο όσο η αλυσίδα είναι σε πιο μεγαλύτερη ένταση. Σημαίνει ακόμη τη γέννηση ενός ρεύματος ιδεών, το οποίο παρέχει την πίστη και παρασύρει ένα αριθμό θελήσεων μέσα σε δεδομένο κύκλο εκδηλώσεων, μέσω πράξεων. Κάθε ενθουσιασμός που διαδίδεται σε μια κοινωνία, με μια σειρά συγκεκριμένων

πράξεων, παράγει πράγματι μαγνητικό ρεύμα, το οποίο διατηρείται ή ενισχύεται με την επανάληψη των ιδίων πρακτικών, οσοδήποτε απλές και αν είναι αυτές.

Όταν ο νεαρός Φαρισαίος έρχεται να επιπέσει με όλο τον Φανατισμό και την απερισκεψία, εναντίον του ολοένα εξαπλούμενου Χριστιανισμού, εκθέτει τον εαυτό του στη διάθεση μιας δυνάμεως την οποία νομίζει ότι θα κατανίκησει. Αποτέλεσμα θα είναι να κεραυνοβοληθεί από ένα πραγματικό μαγνητικό κεραυνό και να αναστείλει τις ενέργειες του για να τραπεί ακριβώς κατά την αντίθετη έννοια και να γίνει θερμός κήρυκας της νέας θρησκείας.

Η δύναμη αυτή είναι το « Εγρηγορός» του Χριστιανισμού. (σύμβολο ο Σταυρός)

Η ισχύς του νόμου της μαγνητικής αλυσίδας στηρίζεται στο παλαιό γνωμικό, «*η ισχύς εν τη ενώσει*». Εάν ένα πρόσωπο, αντί να επαφεί μόνο στις δικές του δυνάμεις, εισέλθει είτε υλικά είτε νοερά σε μια πνευματική κοινωνία, της οποίας οι ιδέες εναρμονίζονται προς τις προσπάθειές του, η δύναμη του προσώπου αυτού θα αυξηθεί με τη δύναμη ολόκληρης της ομάδας. Ο συνδυασμός των κοινών προσπαθειών, προξενεί γένεση σε ένα μαγνητικό ρεύμα, πολλές φορές εικονιζόμενο με ένα έμβλημα, σε μια συλλεκτική ψυχή, δηλ. σε μια ομαδική μορφή σκέψης–επιθυμίας (στοιχειακό) που αποκαλούμε «Εγρηγορός».

Η Ισχύς του Εγρηγορώτος αυτού είναι τόσο μεγαλύτερη, όσο ο αριθμός και η πίστη των μελών και όσο η αρχαιότητα του εν λόγω κύκλου είναι μεγαλύτερη.

Η εκτέλεση του σημείου του σταυρού αρκούσε, ιδίως κατά τους πρώτους αιώνες όπου η πίστη ήταν μεγάλη, για να επιτελέσει θαύματα και να συγκεντρώσει μεγάλο αριθμό προσύλητων στις τάξεις της Χριστιανοσύνης. Το άνοιγμα και το κλείσιμο λοιπόν των εργασιών της Στοάς κάθε άλλο, παρά μια τυπική και άνευ ουσίας πρακτική είναι. Και όσο τα άτομα είναι πιο συγκεντρωμένα τόσο καλύτερο αποτέλεσμα έχει στην ενδυνάμωση και συντήρηση του Εγρηγορώτος του Τάγματος, έμβλημα του οποίου είναι ο Γνώμονας και ο Διαβήτη, και που σαν στόχο έχει την ενδυνάμωση της πίστεως των μελών για το κοινό έργο αλλά και την προστασία στο αόρατο από ξένες επιβουλές και επεμβάσεις.

Διάφορα εμβλήματα – ο Σταυρός των Χριστιανών, το λάβαρο του Κωνσταντίνου, το «N» του Ναπολέοντος, ο αγκυλωτός Σταυρός της Γερμανίας, ο Πεντάκτινος αστέρας, ο εξάκτινος αστέρας, ο σχηματιζόμενος από δύο αντεστραμένα τρίγωνα ή από τον γνώμονα και τον διαβήτη κ.ο.κ. – δεν είναι άλλο από υλικά σύμβολα της δημιουργηθείσας ενωτικής αλυσίδας εκ μέρους ισχυρής προσωπικότητας, στην οποία επίστευσε μεγάλος αριθμός, έως και εκατομμύρια, ανθρώπων, μέχρι του σημείου να θυσιάσθούν για το ιδεώδες που εκπροσωπείται από το εν λόγω έμβλημα. Το Εγρηγορός λοιπόν το οποίο είναι μια ζώσα οντότητα, η οποία πλάθεται εκ μέρους δημιουργικής σκέψης, διατρέφεται από αυτή και διατηρείται στη ζωή από την αρχική σκέψη των οπαδών. Το Εγρηγορός «*θνήσκει*» ή καλύτερα αποσύρεται–αδρανοποιείται όταν παύσει

να τρέφεται και όταν κάθε κίνηση σταματά. Επ' αυτού εδράζεται το μυστικό των πολιτικών, θρησκευτικών και εσωτερικών κινήσεων, οι οποίες επί αιώνες μετά την πρώτη ώθηση, εξακολουθούν να ζουν. Εδώ έγκειται το μυστικό της δυνάμεως ορισμένων λατρειών, των οποίων οι Θεοί έχουν προ πολλού αφανισθεί, και εν τούτοις η δημιουργική δύναμη του εγρηγορώτος είναι τόσο ισχυρή, ώστε παραμένουν στη ζωή.

Στον Τεκτονισμό, δυστυχώς, πολλές φορές η εφαρμογή της μυητικής αλυσίδας γίνεται μια τυπική και χωρίς κατανόηση διαδικασία, γιατί τις περισσότερες φορές, χάριν συντηρήσεως του χρόνου, γίνεται νοερά (δηλαδή με τη σκέψη χωρίς να δένονται τα χέρια), πολλές φορές δε και με μουσική (όπως ο τεκτονικός ύμνος), με αποτέλεσμα το Πνευματικό Εγρηγορός να έχει αποσυρθεί προ καιρού και να έχει παραμείνει μόνο ο τύπος με πλήρη απουσία πλέον πνευματικής ή άλλου είδους επήρειας ή βοήθειας.

Η Αστρική αλυσίδα, αφού δημιουργηθεί από ομάδα ανθρώπων, προφυλάσσει και υπερασπίζεται τόσο τα ιδανικά της ολότητας, όσο και κάθε μέλος του κύκλου χωριστά.

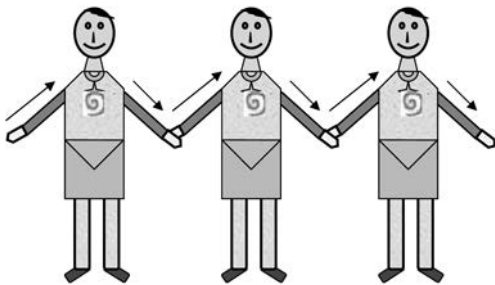
Προσελκύει όλες τις δυνάμεις τις αρμονικές προς την ιδεολογία του ομίλου εκείνου και αντιθέτως λαμβάνει θέση προκαλύμματος και απωθεί κάθε αντίξοο επίδραση.

Στον τεκτονισμό, λίγο πριν από το τέλος κάθε συνεδρίας, σχηματίζεται η Τεκτονική αλυσίδα, η οποία πρέπει να εκτελείται γύρω από το Μωσαϊκό δάπεδο, κατά δύο τρόπους:

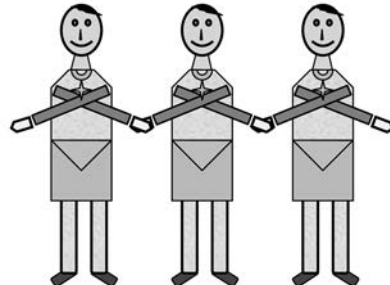
1^{ον} **Βραχεία Άλυσος**. Οι βραχίονες διασταυρωμένοι με τον δεξιό υπεράνω του αριστερού.

Γίνεται χρήση κατά το κλείσιμο των εργασιών της Στοάς ή κατά τη μετάδοση του εξαμηνιαίου συνθήματος.

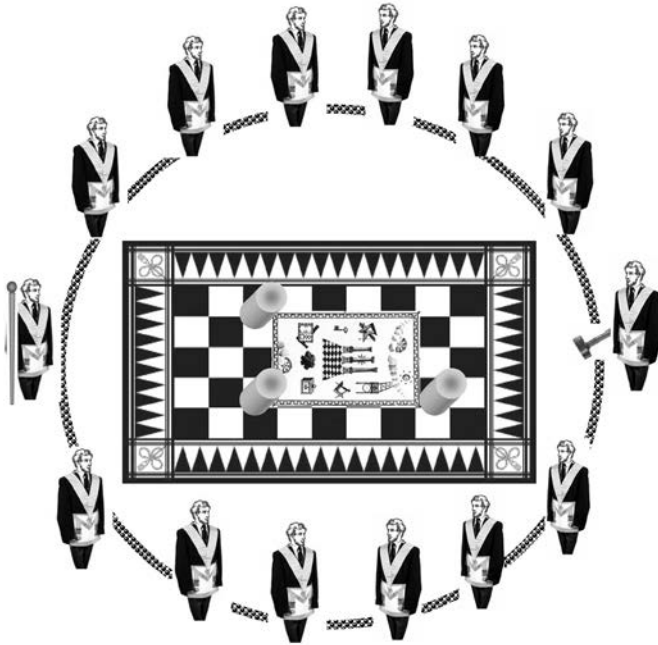
2^{ον} **Μακρά Άλυσος** (ανοικτή). Οι βραχίονες εκτεταμένοι. Γίνεται χρήση σε κάθε άλλη περίπτωση, όπως εισδοχή νεόφυτων, τεκτονικό συμπόσιο κ.λ.π.

ΕΙΚΟΝΑ 1. ΑΝΟΙΚΤΗ ΑΛΥΣΟΣ

ΕΙΚΟΝΑ 2. ΚΛΕΙΣΤΗ ΑΛΥΣΟΣ

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ ΑΛΥΣΟΥ

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΥ ΑΛΥΣΟΥ

ΑΝΟΙΚΤΗ ΑΛΥΣΟΣ ΓΙΑ ΜΕΤΑΔΟΣΗ ΤΟΥ ΕΞΑΜΗΝΙΑΙΟΥ ΣΥΝΘΗΜΑΤΟΣ

Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ (ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ)

Πριν ξεκινήσω με το θέμα μας, είναι σκόπιμο να θυμηθούμε τις βασικές αρχές που έχουν κληθεί να υπηρετήσουν όσοι φοιτούν και εργάζονται μέσα στα Τεκτονικά εργαστήρια.

1. Αναζήτηση των θεμελιωδών νόμων και δυνάμεων του ανθρώπου και της φύσεως.
2. Μελέτη των Αρχαίων Επιστημών και των Μυστηρίων και Μυσταγωγικών Σχολών που σε διάφορα χρονικά διαστήματα εμφανίστηκαν επί της Γης ιδιαίτερα δε της Ελληνικής παράδοσης.
3. Ανεύρεση, με βάση τις μυστηριακές και παραδοσιακές αλήθειες, και τους αναλλοίωτους βιωτικούς κανόνες, με τους οποίους ο άνθρωπος ζει κατά φύση, γίνεται ηθικότερος, τελειότερος, ισχυρότερος. Κατάδειξη του τρόπου με τον οποίο αυτός μπορεί αποτελεσματικά να δράσει στην κοινωνία, για να τη βελτιώσει και να ελαττώσει την ανθρώπινη δυστυχία ώστε να θριαμβεύσει το Φως.

Για να επιτύχουμε τους παραπάνω στόχους, σύμφωνα με το 10^ο άρθρο του Καταστατικού μας Χάρτη, πρέπει να κατανοήσουμε και να εφαρμόσουμε τις Τεκτονικές Αρχές.

Οι Αρχές αυτές, που απορρέουν από τη μελέτη των Τυπικών και των μυήσεων, βασίζονται σε δύο στύλους, σε δύο γνώμονες, σε δύο κριτήρια. Ο ένας είναι ο στύλος της **Σοφίας** και ο άλλος της **Αγάπης**.

Μερικά σχετικά αποσπάσματα από το Τυπικό του βαθμού του μαθητή.

- Το Φως της **Αγάπης**, το οποίον ενώνει και συντονίζει πάσαν την πλάσιν.
- Η **Σοφία** ας οδηγή ημάς κατά την ανοικοδόμησιν του Ναού της Αρετής.
- Είθε η αγάπη να βασιλεύει μεταξύ των ανθρώπων.
- Κύριε, ο Τεκτονισμός είναι θεσμός αφ' εαυτού προερχόμενος απορρέων εκ του **Ορθού λόγου...** (Σοφία)
- Κύριε, αι φλόγες, αίτινες περιέβαλον υμάς, επεράτωσαν τας δοκιμασίας. Είθε αυτά να θερμάνουν την καρδίαν υμών εν τη προς τον πλησίον αγάπη. είθε εις το μέλλον η αγάπη να πρωτοστατή παντός λόγου και παντός έργου υμών.
- Υπόσχομαι ωσαύτως προς τους Αδ .: μου **Αγάπην** και αρωγήν εις τας ανάγκας αυτών.

Με λίγα λόγια δηλαδή, οι Τέκτονες, έχουν την αντίληψη ότι, για να αναγεννηθούν οι άνθρωποι χρειάζονται τους δύο αυτούς παράγοντες, τον της Αγάπης και τον της Σοφίας.

Όσο λοιπόν μιλάμε για Σοφία οι άνθρωποι δεν έχουν καμία αντίρρηση, το βρίσκουν σωστό, αληθινό, απαραίτητο και καλό, γιατί παρόδοξως νομίζουν πως ρέπουν προς τη σοφία. Εκείνο που τους φαίνεται παράξενο είναι όταν ακούνε ότι η αγάπη είναι όρος απαραίτητος, ο μοχλός, με τον οποίο θα μπορέσουν οι άνθρωποι να αναγεννηθούν, να εξελιχθούν και κυρίως και πρωπαντός να ευτυχίσουν.

Έχουν δηλαδή σχηματίσει τη γνώμη ότι η Αγάπη, η Καλοσύνη και το Καλό είναι μεν αρχές και παραινέσεις μεγάλων Σοφών και ηθικολόγων, αλλά ότι δεν είναι τόσο απαραίτητες για την ευτυχία της ανθρωπότητας. Νομίζουμε πως η Σοφία είναι ο πρώτος και μοναδικός όρος και μόνο και μόνο με τη Σοφία θα μπορέσουμε να γίνουμε καλλίτεροι και ευτυχέστεροι, ενώ όλα τα άλλα είναι μεν καλά και άγια, αλλά είναι δευτερεύουσας σημασίας ζητήματα, τα οποία δεν συμβάλλουν στο να γίνουμε πιο ευτυχισμένοι όλοι οι άνθρωποι και κατ' επέκταση όλη η ανθρωπότητα. **Απόδειξη είναι η εκπαίδευσή μας.**

Πόση μελάνη δεν έχει χυθεί, πόσα συγγράμματα και πόσα βιβλία δεν έχουν γράφει μόνο και μόνο για να πλουτίσουμε τις γνώσεις μας και να μάθουμε χίλια δύο πράγματα, ενώ για τον χαρακτήρα μας πολύ λίγα πράγματα έχουν γίνει.

Ποτέ, παραδείγματος χάριν, δεν δίνουμε εξετάσεις χαρακτήρος για να πάρουμε το δίπλωμα είτε του γιατρού, είτε του δασκάλου είτε οτιδήποτε άλλο θέλουμε να γίνουμε.

Αρκεί να ξέρουμε τους κανόνες του επαγγέλματος μας για να πάρουμε το δίπλωμα μας. Όσον αφορά τον χαρακτήρα μας... ε! αυτός δεν έχει και τόσο μεγάλη σημασία.

Σας είπα όλα αυτά για να σας αποδείξω ότι ο άνθρωπος από απόψεως Σοφίας δεν έχει να παραπονεθεί. Έχει κάνει αρκετά που μπορεί να είναι τελείως ικανοποιημένος, από απόψεως όμως Αγάπης, Καλού, Καλοσύνης πολύ λίγα πράγματα έχει κάνει.

Έχουμε άραγε όμως κριτήρια ότι το Καλό, η Καλοσύνη και η Αγάπη είναι απαραίτητα για την Ευτυχία μας και έτσι να το παρουσιάσουμε διαφορετικά (επί το επιστημονικότερο) από ότι το παρουσιάζουν οι διάφοροι ηθικολόγοι; Ίσως.

Εμείς εδώ στο Τάγμα λέμε εξακολουθητικά ότι ο άνθρωπος πρέπει να γνωρίσει τον εαυτό του. Βασιζόμαστε πάντοτε στο αθάνατο ρητό του Σωκράτη, στο «**Γνώθι σ'αυτόν**». Εφ' όσον λοιπόν ο άνθρωπος δεν μελετά τον εαυτό του, εφόσον δεν έρευνα και δεν ψάχνει να βρει από τι αποτελείται, ποιοι νόμοι τον διέπουν, ποιες ανάγκες έχει, ποιες είναι οι δυνητικότητες του, όλες του οι προσπάθειες θα είναι μάταιες, τυχαίες, σπασμωδικές και θα έχουν πολύ μικρές πιθανότητες καλύτερευσης, αλλά μόνο προσωρινής, ενώ η Ανθρωπότητα έχει ανάγκη ριζικής καλύτερευσης για να επουλώσει τις αγιάτρευτες πληγές από τις οποίες πάσχει.

Ότι διδάσκουμε και λέμε εδώ μέσα το βασίζουμε στον ορθολογισμό. Δεν αποκλείεται η Τεκτ. ∴ Διδασκαλία, με την ιδιαίτερη μέθοδο των συμβόλων και αλληγοριών, να διαφέρει από τις κοινώς παραδεδεγμένες μέχρι σήμερα και ίσως να μην γίνεται αποδεκτή από τον πολύ κόσμο. Αυτό όμως δεν μας πειράζει, διότι γνωρίζουμε ότι δυστυχώς ο κόσμος τίποτε δεν παραδέχεται εύκολα και προτιμά να βρίσκεται στην πλανημένη αντίληψή του, ανεξαρτήτως εάν κάθε πενήντα χρόνια υποχρεώνεται να αλλάξει τα συστήματα και τις πεποιθήσεις του, που άλλοτε ήσαν το ακλόνητό του πιστεύω.

Επειδή εμάς όμως δεν μας χαρακτηρίζει ο φανατισμός και δεν είμαστε προκατειλημμένοι, αδιαφορούμε ποιος είπε μια γνώμη και σε ποιον ανήκει, παραδεχόμαστε ότι παραδέχεται η λογική μας, εξετάζουμε ένα ζήτημα ανεπηρέαστα και όταν μόνοι μας διαπιστώσουμε πως είναι λογικό, το εστερνιζόμαστε, το κάνουμε αρχή δική μας, αδιαφορώντας για την κοινή γνώμη. Για αυτόν ακριβώς τον λόγο πρεσβεύουμε κάπως διαφορετικά. (Ελευθερία της σκέψευς και της συνειδήσεως – και κανένα όριο στην αναζήτηση της Αλήθειας)

Πως όμως τώρα θα μπορούσαμε να δικαιολογήσουμε την αγάπη σαν γνώμονα απαραίτητο, σαν παράγοντα εκ των ούκ άνευ, ως συμφέρον τέλος, για να μιλήσω τη γλώσσα του 21^{ου} αιώνα, και μάλιστα ως συμφέρον βαθύ της Ανθρωπότητας; Για να απαντήσουμε σε αυτό και να το καταλάβουμε, είμαστε υποχρεωμένοι να κάνουμε μερικές παρεκβάσεις.

Εάν παρατηρήσουμε λιγάκι τους ανθρώπους, θα αντιληφθούμε εύκολα ότι έχουν μια μονόπλευρη τάση, μια αντίληψη φανατισμένη, που τους κάνει να αγνοούν όλες τις αλήθειες, εκτός από εκείνες που κατά τον ένα ή τον άλλο τρόπο υποπίπτουν στις αισθήσεις τους.

Ότι δηλαδή είναι λιγάκι αφηρημένο και χρειάζεται σκέψη και λογική, δεν το αντιλαμβάνονται και μόνο εκείνο που έμμεσα ή άμεσα δονεί τις αισθήσεις τους το καταλαβαίνουν και το παραδέχονται. Παραδείγματος χάριν, εμείς οι άνθρωποι σαν κοινωνία, έχουμε παραδεχθεί ότι ορισμένοι **υλικοί νόμοι** μας διέπουν κατά τρόπο πολύ σταθερό, η καταστρατήγηση δε αυτών θα επηρέαζε την υλική μας ζωή. Θεωρούμε καθήκον απαράβατο να προφυλαγόμαστε και να μην ερχόμαστε ποτέ αντιμέτωποι με αυτούς. Κάθε μέλος της κοινωνίας το οποίο καταστρατηγεί τους νόμους αυτούς τιμωρείται και απομονώνεται, διότι θέλησε να παραβιάσει το κοινό καλό. Έχουμε π.χ. διαπιστώσει ότι, ενώ είμαστε ανεξάρτητοι αλλήλων, ενώ ο καθένας είναι ένα ξεχωριστό άτομο, υπάρχουν εν τούτοις μερικοί παράγοντες που μας ενώνουν και που αποτελούν είτε κοινό κίνδυνο είτε κοινή ευμάρεια. Αυτούς τους παράγοντες τους προσέχουμε, τους παρακολουθούμε και προσπαθούμε πάντοτε να απομονώσουμε το μέλος εκείνο της κοινωνίας μας, το οποίο θα αποτελούσε κοινό κίνδυνο, όπως και το αντίθετο, να ερχόμαστε σε επαφή με εκείνο το οποίο θα αποτελούσε κοινή ευμάρεια.

Ένας λοιπόν από αυτούς τους παράγοντες είναι η Δημόσια Υγεία.

Κάναμε τη διαπίστωση ότι όλοι μας συνδεόμαστε μεταξύ μας αναγκαστικά με τον αέρα.

Κάναμε επίσης τη διαπίστωση ότι ο αέρας αυτός που αναπνέουμε, που μας είναι τελείως απαραίτητος για να ζήσουμε, είναι γεμάτος μικρόβια και επειδή αναπνέουμε αυτόν τον αέρα αναπνέουμε αναγκαστικά και τα μικρόβια. Υπάρχει επίσης και η περίπτωση μόλυνσεων από τη διαρροή της ατομικής ενέργειας κ.ο.κ. Έχουμε μάθει και πιστεύουμε πολύ καλά πως πρέπει να σεβόμαστε τη ζωή των άλλων, γιατί είναι ιερή.

Αυτή την Αλήθεια, την έχουμε καταλάβει πολύ καλά και πάντα προσπαθούμε να προφυλάσσουμε τους άλλους όταν είμαστε άρρωστοι μη τύχει και μολυνθούν και αυτοί.

Την εντύπωση αυτή της Δημόσιας Υγείας τη δημιουργήσαμε από τον κίνδυνο που διατρέχουμε. Ο κίνδυνος δε των μικροβίων ή ραδιενεργών ή και άλλων μόλυνσεων, δεν θα υπήρχε εάν δεν υπήρχε το **μέσον** που μεταδίδει τα μικρόβια και τη ραδιενέργεια, **ο αέρας**.

Εάν π.χ. δεν αναπνέαμε ή αν δεν υπήρχε ο αέρας, ασφαλώς δεν θα κολλούσαμε τις διάφορες ασθένειες που μεταδίδονται μέσω αυτού. Έτσι λαμβάνουμε όλα εκείνα τα κατάλληλα μέτρα, όλες τις πρέπουσες προφυλάξεις ώστε να περιορίσουμε τις πιθανότητες του κινδύνου των μικροβίων στο ελάχιστο δυνατόν. Σε αυτό λοιπόν συμπεριφερόμαστε πολύ-πολύ λογικά, γιατί καταλάβαμε ότι δεν είμαστε ανεξάρτητοι ο ένας από τον άλλο, οσονδήποτε κι αν είμαστε άτομα χωριστά και φαινομενικά ανεξάρτητα. Καταλάβαμε πως όλοι μας συνδεόμαστε υλικά μεταξύ μας, πως η ανθρωπότητα δηλαδή έχει ένα και μόνο υλικό σώμα, εφόσον όλα τα σώματα συνδέονται μεταξύ τους μέσω ενός **συνδεδειμένου κρίκου**, του αέρα. Εφόσον υπάρχει κάτι που

τα ενώνει και επιτρέπει τη μετάδοση είτε μικροβίων, είτε ασθενειών, θα πει πως η ανθρωπότητα είναι ένα σώμα.

Υπάρχουν όμως και άλλα επίπεδα, εκτός του υλικού, τα οποία δεν έχουν ακόμη εξερευνηθεί και τα οποία αν εξετασθούν και ερευνηθούν, θα αποκαλύψουν ότι η ανθρωπότητα συνδέεται και από ένα άλλο συνδετικό κρίκο, όχι πλέον σωματικά, αλλά κατ' άλλον τρόπο, πιθανόν δε τότε να αναφανεί ένας άλλος κίνδυνος εξ ίσου ισχυρός και αδυσώπητος με τον κίνδυνο των μικροβίων και των ασθενειών. Από αρχαιότατων χρόνων όλοι οι Μύστες και όλες οι Μυσταγωγικές σχολές εδέχοντο ότι ο άνθρωπος δεν είναι μόνο υλικός, πως δεν έχει μόνο σώμα, αλλά πως ο άνθρωπος έχει σώμα, ψυχή και **πνεύμα**, είναι δηλαδή τρισυπόστατος. Διαπιστώνουμε την ύπαρξη των τριών αυτών υποστάσεων και αποδίδουμε σε κάθε μια από αυτές ανάλογες ανάγκες και αρετές, που αναγκαστικά απορρέουν από τη φύση της.

Όπως π.χ. το σώμα έχει ανάγκη να τραφεί υλικά για να μην αποσυντεθεί, έτσι και η ψυχή και το πνεύμα έχουν ανάγκη τροφής, ανάλογης όμως με τη φύση τους.

Και όσον αφορά το πνεύμα δεν μπορούμε να έχουμε παράπονο, γιατί ο άνθρωπος δεν το αδίκησε. Του έδωσε τροφή, όση μπορούσε περισσότερη ανεξαρτήτως εάν η τροφή αυτή ήταν και τόσο πολύ κατάλληλη. Πάντως δεν το αγνόησε. Εκείνο όμως που παρεγνώρισε ολότελα είναι η διάμεση τρίτη κατάσταση, η ψυχή, από εκεί που πηγάζουν όλα τα αισθήματα μας. Εάν τώρα η ψυχή είναι η έδρα των αισθημάτων μας, είναι ένα θέμα το οποίο δεν είναι του παρόντος. Το γεγονός όμως είναι ότι ο άνθρωπος παραμέλησε τελείως την ψυχή του. Τώρα γιατί την παραμέλησε, είναι τελείως ακατανόητο, γιατί από ατομική πείρα γνωρίζουμε ότι ο άνθρωπος περισσότερο αισθάνεται παρά σκέπτεται.

Ο άνθρωπος αισθάνεται, συγκινείται, δονείται και πάλλεται από συναισθήματα, τα οποία του υπαγορεύουν και του καθορίζουν τις σκέψεις του. Ξέρετε πολύ καλά ότι η σκέψη μας πάντοτε επηρεάζεται από τα αισθήματα μας. Όταν π.χ. είμαστε χαρούμενοι, οι σκέψεις μας είναι αισιόδοξες, όταν αγαπάμε, βλέπουμε όλα τα πράγματα ρόδινα και εύκολα, ενώ κάτω από την επήρεια της οργής κάνουμε πράξεις για τις οποίες μετανοούμε αργότερα.

Όλα αυτά τι σημαίνουν, αν όχι, ότι τα αισθήματα μας επηρεάζουν πολύ τις σκέψεις μας είναι κάτι το οποίο ασφαλώς έχει υποπέσει στην αντίληψη όλων μας. Γι' αυτό είναι άξιο απορίας και ακατανόητο, ενώ έχουμε αντιληφθεί πώς τα αισθήματά μας επηρεάζουν τις σκέψεις μας, δεν εξετάσαμε την αισθηματική μας υπόσταση, ώστε να δούμε ποιες είναι οι απαιτήσεις και ανάγκες της, και δεν αναρωτηθήκαμε μήπως αφήνοντάς την παράμερα και μη ικανοποιώντας την, το γεγονός αυτό μας βλάπτει και μας δημιουργεί μια ζωή ανισόρροπη και δυσαρμονική, από την οποία πολλά δεινά θα μπορούσαν να αποφευχθούν.

Όπως λοιπόν είπα και προηγούμενα, εκείνο που πρέπει να διαπιστώσουμε και μας ενδιαφέρει στο θέμα μας, είναι αν αυτό που αποκαλούμε ψυχή υπάρχει.

Το ότι υπάρχει είναι αναμφισβήτητο. Μπορεί άλλος να την ονομάζει υποσυνείδητο και άλλος όπως θέλει, σύμφωνα με την αρέσκειά του.

Κατά τον ίδιο τρόπο που όπως και να ονομάζουμε τον Θεό, ο καθένας μας εννοεί το ίδιο πράγμα και δεν έχει καμία σημασία, έτσι και για την ψυχή, εάν την αποκαλούμε περίπνευμα, είτε υποσυνείδητο, δεν παίζει κανένα ρόλο. Όλοι μας ξέρουμε πως έχουμε κάτι από το οποίο πηγάζουν τα αισθήματα μας. Αλλά μόνο εμείς οι άνθρωποι έχουμε αυτό το κάτι που ονομάζουμε ψυχή και αν εξετάσουμε τον γύρω μας κόσμο δεν θα μπορούσαμε να διαπιστώσουμε κάτι ανάλογο; Μου φαίνεται ναι!

Από διάφορες μελέτες και από διάφορα πειράματα που έχει κάνει η επιστήμη μέχρι σήμερα, έχει ανακαλύψει ότι αυτό που αποκαλούμε ύλη έχει ένα γνώρισμα κύριο και πολύ χαρακτηριστικό. Αυτό είναι ότι η ύλη δεν είναι κάτι το απολύτως συνεχές· είναι σαν κορδέλα μακριά μεν, αλλά αποτελείται από μικρά σωματίδια που αποκαλούμε άτομα.

Ότι βλέπουμε ως πράγμα υλικό δεν είναι κάτι το συμπαγές και συνεχές αλλά άπειρα σωματίδια μη εφαιπόμενα μεταξύ τους, που βρίσκονται σε μια απόσταση και διατηρούν κάποια μορφή. Το τραπέζι π.χ. που βλέπουμε μπροστά μας, νομίζουμε πως το σανίδι από το οποίο αποτελείται, είναι κάτι το συνεχές και εξακολουθητικό και ότι δεν υπάρχει κενό.

Αυτό όμως είναι μια πλάνη. Η επιστήμη έχει αποδείξει κατά τρόπο αναμφισβήτητο ότι το σανίδι αυτό και οτιδήποτε άλλο υλικό πράγμα αποτελείται από μικρά σωματίδια βαλμένα το ένα δίπλα στο άλλο. Εάν τώρα εμείς το βλέπουμε σαν συνεχές και συμπαγές είναι διότι το μάτι μας είναι καμωμένο έτσι, που να μην μπορεί να το δει διαφορετικά· ξέρουμε όμως πολύ καλά ότι αυτό που βλέπουν τα μάτια μας δεν είναι απόλυτο. Επίσης όταν βλέπουμε έναν άνθρωπο, έχουμε την αντίληψη πως συνέχεται και όμως ξέρουμε ότι ο άνθρωπος αποτελείται από μικροοργανισμούς, από εκατομμύρια κυττάρων ανεξαρτήτων του ενός από το άλλο και σχηματίζουν τα διάφορα όργανα, τα οποία είναι και αυτά τοποθετημένα το ένα δίπλα στο άλλο και σιγά-σιγά αποτελούν αυτό που αποκαλούμε ανθρώπινη μορφή.

Όλα αυτά τα παραδεχόμαστε ασυζητητί, χωρίς την παραμικρή αμφιβολία.

Πως όμως συμβαίνει οι διάφοροι αυτοί μικροοργανισμοί, τα διάφορα μικροσωματίδια, τα κύτταρα και τα όργανα να μη διασπώνται, να μη φεύγει το ένα μακριά από το άλλο και η μορφή να μην αποσυντίθεται, αφού υπάρχει απόσταση μεταξύ τους και το ένα είναι ανεξάρτητο του άλλου; Για να λύσουν αυτό το πρόβλημα τόσο οι φίλοι μας οι υλιστές, όσο και οι επιστήμονες, είναι υποχρεωμένοι να κάνουν την υπόθεση, ότι αναγκαστικά πρέπει να υπάρχει ένας συνδετικός παράγοντας ο οποίος να συνδέει όλα αυτά τα κύτταρα μεταξύ τους, ένας παράγοντας

ο οποίος θα εξασκεί μια έλξη και μια άπωση, κατά το μάλλον η ήττον ίσης εντάσεως, ούτως ώστε να διατηρεί τη συνοχή των κυττάρων στην ίδια απόσταση, οπότε και θα διαφυλάσσεται η μορφή. Εάν δεν κάνουν αυτή την υπόθεση, τότε τίποτε δεν μπορεί να μείνει σταθερό και όλα τα υλικά σώματα θα ήταν καταδικασμένα σε ρευστοποίηση.

Προ πολλού όμως μια μεγάλη μερίδα της επιστήμης έχει παραδεχθεί τον **Αιθέρα**, ένα παράγοντα ο οποίος σκοπό έχει να ενώνει τα διάφορα μέρη ενός σώματος και τις διάφορες μορφές μεταξύ τους, είτε περί μικρών πρόκειται είτε περί μεγάλων.

Η Γη έλκει όλα τα σώματα προς το κέντρο της. Γιατί επί παραδείγματι οι άνθρωποι δεν πέφτουν στο κενό, αφού γνωρίζουμε ότι η Γη γυρίζει;

Θα μου πείτε υπάρχει ο νόμος της βαρύτητας και της έλξεως, αλλά με ποιο τρόπο λειτουργούν αν μεταξύ των ανθρώπων και της Γης υπάρχει κενό; Εάν υπήρχε κενό οι νόμοι της βαρύτητας και της έλξεως δεν θα μπορούσαν να εξασκηθούν, πρέπει άρα να υπάρξει κάποιος παράγοντας που να επιτρέπει σε αυτή τη δύναμη να εξασκηθεί. Τα διάφορα σώματα, τα αστέρια, οι ήλιοι και οι δορυφόροι των αστεριών έλκονται μεταξύ τους και αποτελούν στο σύνολο τους μια απέραντη παγκόσμιο μορφή η οποία έχει σχήμα και εξακολουθεί να υφίσταται ακριβώς γιατί υπάρχει ο **ΑΙΘΕΡΑΣ**. Γιατί τώρα κάναμε όλες αυτές τις σκέψεις;

Για να διαπιστώσουμε με τον πιο εύκολο τρόπο πως, όπως μεταξύ των υλικών σωμάτων υπάρχει ένας συνδετικός κρίκος, ο αέρας, ο οποίος ενώνει όλα τα σώματα μεταξύ τους και μεταβιβάζει είτε μικρόβια είτε ασθένειες από το ένα σώμα στο άλλο, έτσι υπάρχει και μια άλλη ύλη, πιο λεπτή, αστάθμητη, που δεν φαίνεται μεν, αλλά αναγκαστικά παραδεχόμαστε πως υπάρχει και την αποκαλούμε Αιθέρα. Μέσα σε αυτόν τον αιθέρα λούονται όλοι οι άνθρωποι, λούονται όλα τα σώματα είτε είναι έμψυχα είτε άψυχα, λούονται οι πάντες και τα πάντα. Μας καλύπτει, μας διαπερνά πέρα ως πέρα τόσον εμάς τους ανθρώπους, όσο και τα πιο λεπτά κύτταρα και τις μεγαλύτερες μάζες.

Όπως ο αέρας είναι ο συνδετικός κρίκος μεταξύ των υλικών σωμάτων, έτσι και ο αιθέρας μας συνδέει, μας συνδέει όμως διαφορετικά από τον αέρα. Ο Αιθέρας δεν είναι φορέας των μικροβίων όπως ο αέρας, γιατί απλούστατα δεν είναι υλικός. Ο αιθέρας ως εκ της φύσεως του δεν ενδιαφέρεται για το σώμα αλλά κυρίως και προ παντός για την ψυχή.

Αυτό που αποκαλεί η επιστήμη Αιθέρα, πέστε το Ενέργεια, με διάφορες εκφράσεις (όπως ηλεκτρισμός, μαγνητισμός κ.λπ), πέστε το όπως σας αρέσει. Στη Μυητική ορολογία θα το συναντήσουμε σαν Παγκόσμια Ψυχή, Πεκπουσία, INRI, Ουροβόρο Όφι, Αστρικό, Τετραγράμματο, κ.λπ. Στον Τεκτονικό Ναό, συμβολίζεται με τον Θυσανωτό Κόρυμβο, που είναι σχοινί χρώματος μπλε και άσπρου. Δηλαδή ουσία δίφυλλη – έλξη και άπωση – δίπλα πολωμένη μεταξύ Πνεύματος (στήλη **J ∴**) και Ύλης (στήλη **B ∴**) από την αλληλοεπίδραση των οποίων παράγεται,

και καταλαμβάνει την έκταση ολόκληρου του Σύμπαντος – διατρέχοντας τον Ζωδιακό κύκλο με άπειρες προεκτάσεις.

Μηττικά, πρώτος και κύριος λόγος της υπάρξεως της Παγκόσμιας Ψυχής–Αιθέρα είναι: «*Η μύχια συνένωση όλων των όντων της δημιουργίας μεταξύ τους και συγχρόνως με τον Δημιουργό τους*»

Κάτι μας λέει και ο Βαθμός του Εταίρου με το σύμβολο του ακτινοβόλου αστέρα (πεντάκτινου) –**Το αίτιο τοσοούτων Θαυμάσιων Κόσμων**–.

Όταν λοιπόν μελετήσουμε αυτές τις απόψεις, ο αμερόληπτος ερευνητής, θα υποχρεωθεί να τις σκεφθεί ανεπηρέαστα και θα προβληματισθεί, και έστω και αν δεν συμφωνήσει με τις απόψεις αυτές δεν θα τις πετάξει φανατισμένα όπως κάνει ο πολύς κόσμος. Όταν παραδεχθεί μια τέτοια πραγματικότητα, ότι δηλ. εκτός από τον αέρα που μας συνδέει υλικά μεταξύ μας, υπάρχει και η ψυχή η οποία μας συνδέει κατά άλλο τρόπο διαφορετικό, τότε φθάνει σε συμπεράσματα διαφορετικά και πολύ εποικοδομητικά για το θέμα που μας απασχολεί. Χάρη εις τον Δημήτριο Σεμελά (ιδρυτή της στοάς Temble d'Essenie III του Μαρτινιστικού Τάγματος στο Κάϊρο), έχουμε τα παρακάτω στοιχεία σχετικά με το θέμα μας.

Ο Δημήτριος Σεμελάς ήταν ικανότατος κάτοχος της ιερογλυφικής τέχνης, βαθύς σπουδαστής εκ του σύνεγγυς, και δι' άλλων μέσων πέραν των φυσικών, των αρχαίων Αιγυπτιακών Ναών, βαθύς Μύστης των απόκρυφων επιστημών και Ροδόσταυρος, διατηρούσε δε επαφή διά αλληλογραφίας με τον Δρ. Γεράρδο Ανκώς (Parus).

Η γνώση του αιθέρα ήταν ανέκαθεν το αντικείμενο της έρευνας και των μυήσεων των μυσταγωγικών σκηνωμάτων της αρχαιότητας. Στην Αρχαία Αίγυπτο τον ονόμαζαν «*νευρικό ρευστό*» ή «*μείζονα παράγοντα της βλαστανουσας ζωής*» και συμβόλιζε την ψυχή. Αποτελούσε δε το αντικείμενο του πρώτου βαθμού της μυήσεως, που ονομαζόταν ψυχουργία στα μυστήρια της Ίσιδας, στις σχολές της Μέμφιδας και των Θηβών. Ο σκοπός της μυήσεως αυτής ήταν η αντίληψη του αόρατου κόσμου και η επαφή με τις οντότητες που μένουν εκεί, ώστε ο μούυμενος να δέχεται συμβουλές ανωτέρων πνευματικών όντων, μένοντας όμως μέσα στο φυσικό του σώμα, χωρίς εξωτερίκευση. Ο δεύτερος βαθμός, ο οποίος ονομαζόταν και Μαγεία, συνίστατο στην απαλλαγή από τα δεσμά του φυσικού σώματος, εξωτερίκευση (προβολή της συνειδήσεως) και όραση οντοτήτων που μένουν στον αόρατο κόσμο και στη γνώση και κατανόηση όλων όσων συμβαίνουν στο πεδίο αυτό, χωρίς τη βοήθεια της οράσεως ή άλλων ανθρωπίνων φυσικών οργάνων. Η Αστρολογία ήταν η βάση της στοιχειώδους εκπαίδευσέως του βαθμού αυτού.

Ο υποψήφιος στον δεύτερο βαθμό, κύριος ήδη του φυσικού πεδίου, διερχόταν εκ του Χατ–Χα εις το Χατ–Βιού, δηλ. στον οίκο των Ψυχών. Στο σχολείο της Μέμφιδας το Χατ–Βιού βρισκόταν στο κέντρο ακριβώς του εξωτερικού Ναού της πυραμίδας του Κεφρέν (Χεφρήνος),

ονόματος που σημαίνει ανέρχεται ο Ρα, ή ο Ήλιος. Εδώ ο μουόμενος μάθαινε όχι μόνο τη σύνθεση και αρμονική κίνηση των κόσμων, αλλά και τη φύση των διαφόρων λεγόμενων ψυχικών ή αστρικών δυνάμεων που οφείλονται στην κίνηση των ουράνιων σωμάτων και επηρεάζουν την κραδασμική κατάσταση του αιθέρα.

Χαρακτήριζαν αυτά τα είδη των επιδράσεων σαν Βιού ή αστρικές ψυχές και τις διέκριναν σε δύο κατηγορίες. Τις κινητές αστρικές ψυχές ή Βιού Σαχέμου και τις ακίνητες αστρικές ψυχές ή Βιού Αχένου. Οι πρώτες αφορούν τις επιδράσεις από τον Ήλιο και τους πλανήτες.

Οι δεύτερες αφορούν τους αστερισμούς, τον ζωδιακό κ.λ.π., δηλαδή τις επήρειες πάνω στην κραδασμική κατάσταση του αιθέρα από τον ζωδιακό κατά τις διάφορες «**ΩΡΕΣ**» του έτους.

Μετά το τέλος της μαθητείας αποκτούσε τον τίτλο Εταίρος των Θεών ή Εταίρος του Ώρου (Ώρος = αιθέρας, το παιδί του Οσίριδα και της Ίσιδας – του Ουρανού και της Γης – της δράσεως της Στήλης **J** :: επάνω στη στήλη **B** ::).

Αυτή η κατάσταση συμβολίζεται στον Τεκτονισμό, όπως είπαμε, με τον πεντάκτινο ή τον Ακτινοβόλο αστέρα. Εδώ ας προσέξουμε μια αξιοσημείωτη λεπτομέρεια!

Κατά το πέρας της μνήσεως σε βαθμό Εταίρου ο Σεβάσμιος ανακεφαλαιώνοντας λέει: «*Ο Τεκτονισμός ηρανίσθη εκ μιάς των υψηλοτέρων επιστημών, της Αστρονομίας, τας αλληγορικάς μορφάς αίτινες δίδουν, τρόπον τινά, σάρκα εις τας ιδέας αυτού. Πάντα λοιπόν τα σύμβολα, άτινα κοσμούν τους Ναούς αυτού, υπιμνήσκουν ημίν τον Μέγαν Ναόν του Σύμπαντος. Ο δε Φωτοβόλος Αστήρ είναι η εικών, ήτις υπενθυμίζει εις ημάς το μυστηριώδες αίτιον (τον Αιθέρα) τοσούτων θαυμάσιων Κόσμων*».

Η αστρονομία κατά την εποχή εκείνη ήταν Αστροσοφία (σοφία των άστρων)! Βασιζόταν στο Ηλιοκεντρικό σύστημα που ήταν ήδη γνωστό και όχι στο γεωκεντρικό σύστημα του Πτολεμαίου. Γνωρίζω πολύ καλά τη διδασκαλία αυτή, η οποία δόθηκε από τον Δημήτριο Σεμελά περί το 1920, και η οποία βασίζεται στη Ορφική και την Πυθαγόρεια παράδοση. Ήδη δε δώσαμε ένα συνδυαστικό πίνακα της καταγωγής των μυστηριακών παραδόσεων.

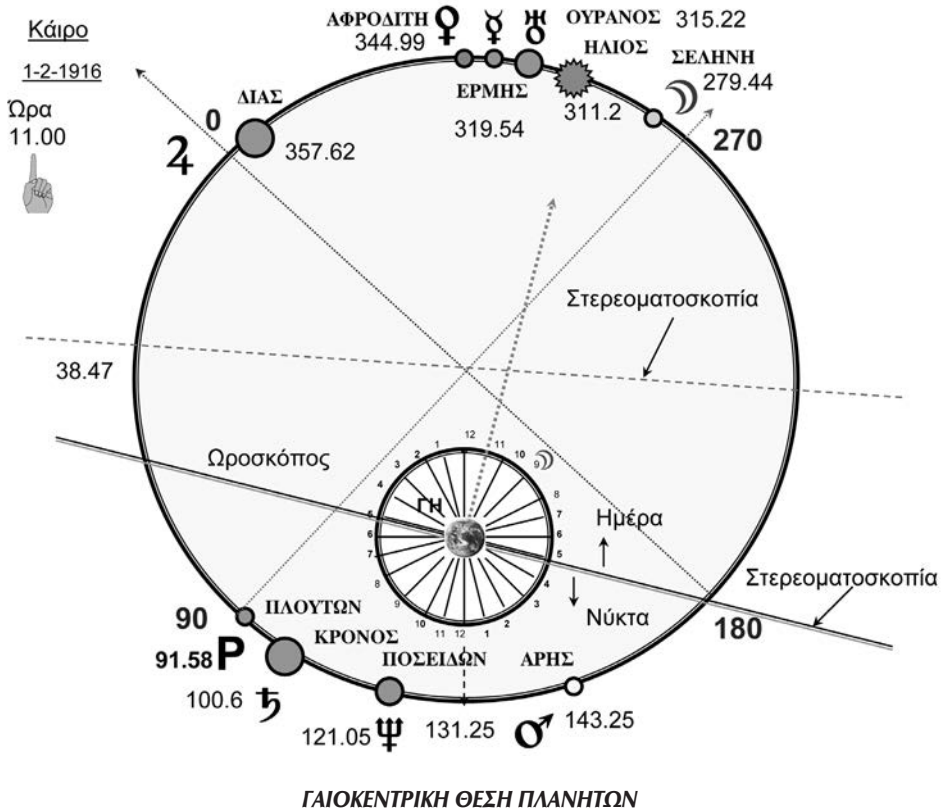
Δυστυχώς όμως η μυητική αυτή επιστήμη της κατάστρωσης ωροσκοπίων σήμερα έχει απαξιωθεί από τους διάφορους τσαρλατάνους που βασίζονται στην ευπιστία των ανθρώπων.

1. ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ ΑΣΤΕΡΙΣΜΩΝ & ΠΛΑΝΗΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΟΡΦΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

Βασικό στοιχείο του Τεκτονικού Ναού (Σύμπαντος), όπου και η εξελικτική πορεία του αμύητου, με σημείο εκκίνησης τη Β.Α. γωνία (Κριός) μέχρι τη Ν.Α. γωνία (Υδροχόος), είναι και οι επιδράσεις του ζωδιακού κύκλου μέσω των δονήσεων του αιθέρα. Οι επιδράσεις αυτές έχουν

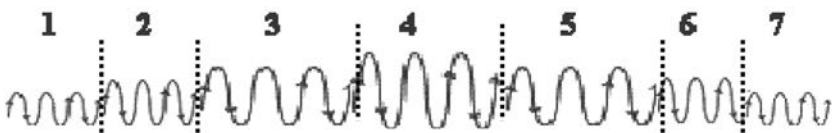
σχέση με τον ιδιαίτερο χαρακτήρα του, (τάσεις-ροπές-εμφάνιση), με τον οποίο κάθε ένας ενσαρκώνεται στον κόσμο, και πρέπει να ληφθούν αρκετά σοβαρά υπόψη.

Η διδασκαλία των αστρικών και πλανητικών επηρειών βασίζεται σε ένα επταδικό σύστημα (και εδώ εμφανίζεται ο ιερός αριθμός επτά - επτά τομείς επηρειών επάνω στον ζωδιακό με κέντρο τον Ήλιο), έχει δε επίσης εφαρμογή και στην κατασκευή περιπίπτων (Talismans).

Ο αριθμός επτά οφείλεται στο ότι κάθε δόνηση περνά από επτά στάδια. Αυτά είναι:

Γεννόμενη - αύξουσα - επιούσα (+) - Επικρατούσα - επιούσα (-) - φθίνουσα - θνήσκουσα.

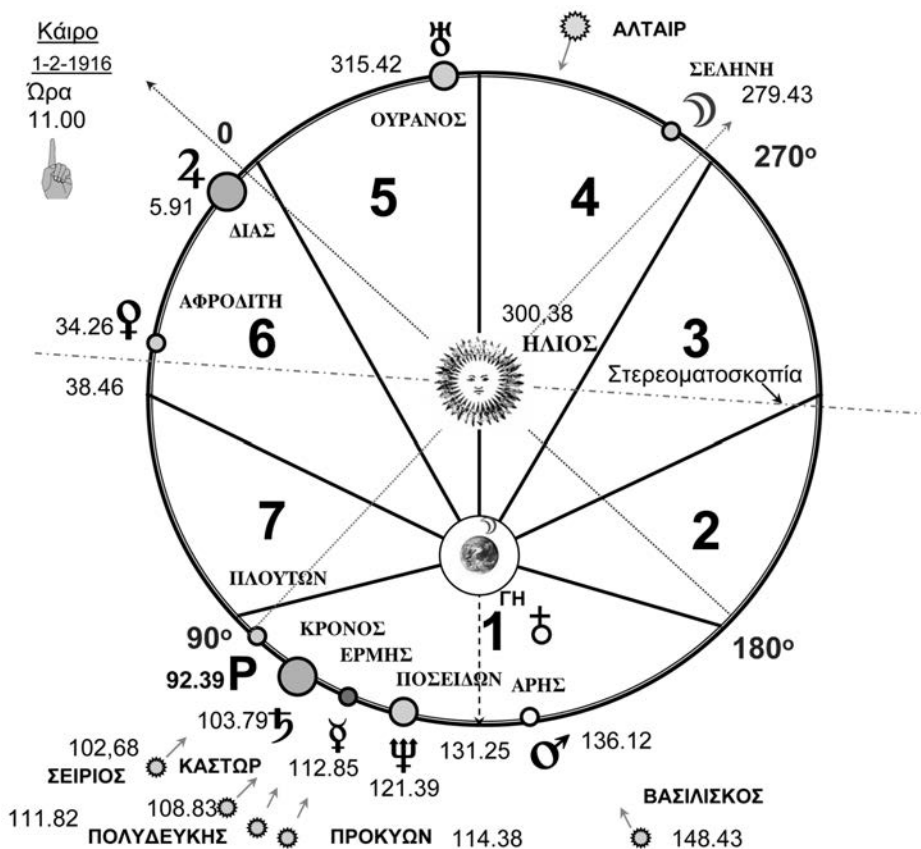
Η βάση όλων αυτών έχει σχέση με τις επιδράσεις του αιθέρα και με τον εμποτισμό τους με ψυχοχημική αιθερική ενέργεια, κατά τα ολίγα που θα εκτεθούν στο κεφάλαιο της ψυχουργίας

στην εφαρμογή της στην Τεκτονική «άλυσο». Ο γράφων βασιζόμενος στις αποκεκαλυμμένες αυτές διδασκαλίες, με τα σύγχρονα υπολογιστικά μέσα έχει εκπονήσει πρόγραμμα στον ηλεκτρονικό υπολογιστή, ένα σχηματικό παράδειγμα του οποίου παρατίθεται κατωτέρω. Παρά πολλά δε έχουν αποδειχθεί μέσα από πρακτικές εφαρμογές και την παρατήρηση.

Για παράδειγμα, οι κύριες επιδράσεις σε άτομο που γεννήθηκε την 1–2–1916, στο Κάιρο, οφείλονται στους πλανήτες και τους αστερισμούς που βρίσκονται στην 1^η ζώνη, η οποία είναι η επικρατούσα. Οι θέσεις τους φαίνονται με τις αντίστοιχες μοίρες τους (μήκη) επί του ουράνιου Ισημερινού. Πρόκειται για τους πλανήτες Άρη, Ερμή, Κρόνο, Ποσειδώνα και Πλούτωνα, με πρωτεύοντα σημειοδότη (κύριες επιδράσεις) τον Άρη (**Π. ΚΥΡΙΟΣ**).

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ								
ΟΝΟΜΑ	ΤΟΠΟΣ	ΗΜΕΡΑ	ΜΗΝΑΣ	ΕΤΟΣ	ΩΡΑ	ΛΕΠΤΑ	ΔΤ	
Υ.Μ.Τα.Σ.Γ	ΚΑΙΡΟ	1	2	1916	11	0	2,0	
<i>J.D.</i>	<i>Γ.ΜΗΚΟΣ</i>	31	17	<i>SID.TIME</i>	17	45	<i>G.M.T</i>	<i>ΕΥΡΟΣ Π.Δ.</i>
2420894,8750	<i>Γ.ΠΛΑΤΟΣ</i>	30	5	<i>SID.TIME.I</i>	19	50	9 : 0	8
1	2	3	4	5	6	7	8	9
ΠΛΑΝΗΤΗΣ	ΜΗΚΟΣ	ΖΩΝΗ	ΘΕΣΙΣ	ASC - ΦΥΣΗ ΔΟΝΗΣΕΩΝ	ΔΟΝΗΣΕΙΣ-ΣΗΜΕΙΟΔΟΤΗΣ	ΓΕΩΚ.ΜΗΚΟΣ		
ΕΡΜΗΣ	112,85	Αρχή 1ης	Τ.Περηλίου	Ευθεία	Γεννόμενοι	Επιούσαι	Κύριος+	319,54
ΑΦΡΟΔΙΤΗ	34,26	Τέλος 6ης	Μ.Περηλ.κατ.	Ευθεία	Ισχυραί(-)	Ανιούσαι	Δευτερ-	344,99
ΓΗ	131,20	Αρκτική	Τ.Περηλίου	-	Γεννόμενοι	-		
ΑΡΗΣ	136,12	Μέσον 1ης	Α.Αφηλίου		Ισχυραί	Επιούσαι	Π.ΚΥΡΙΟΣ	143,25
ΔΙΑΣ	5,91	Αρχή 6ης	Μ.Περηλίου	Ευθεία	Θνήσκουσαι	Κατιούσαι	Δευτερ-	357,62
ΚΡΟΝΟΣ	103,79	Αρχή 1ης	Μ.Περηλίου		Γεννόμενοι	Επιούσαι	Κύριος+	100,60
ΟΥΡΑΝΟΣ	315,42	Αρχή 5ης	Α.Αφηλίου	Ευθεία	Ισχυραί	Θνήσκουσαι	Κύριος-	315,22
ΠΟΣΕΙΔΩΝ	121,39	Μέσον 1ης	Α.Αφηλ.κατ.		Αύξουσαι	Επιούσαι	Κύριος+	121,05
ΠΛΟΥΤΩΝ	92,39	Αρχή 1ης	Α.Περηλ.κατ.		Ισχυραί(-)	Επιούσαι	Κύριος+	91,58
ΣΕΛΗΝΗ	279,44	Αρχή 4ης	Νεα.Σεληνη(-)	Ευθεία	Ημερήσια	Θνήσκουσαι		Πε=269,2
ΗΛΙΟΣ	ΜΣ=295	Μέσον 4ης	Υδροχόος		-			311,20
ASC	38,47	Τέλος 6ης						Ω=309,2

ΠΙΝΑΚΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΩΝ ΑΠΟΨΕΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ

ΗΛΙΟΚΕΝΤΡΙΚΗ ΘΕΣΗ ΠΛΑΝΗΤΩΝ (ΕΠΤΑΚΤΙΣ)

2. PATER OMNIPOTENS AETHER (Ο παντοδύναμος πατέρας Αιθήρ)

Αν και θεωρείται επιστημονικά «νεκρός» εδώ κι έναν αιώνα, ο Αιθήρας (aither) εμφανίζεται και πάλι στο προσκήνιο σαν μια θεωρία για την ερμηνεία της ανεξήγητης «θάλασσας ενέργειας» και του «κοχλάζοντος κενού», που μας περιβάλλει. Από την αρχαιότητα μέχρι τις αρχές του 20^{ου} αιώνα ο Αιθήρας αποτελούσε το τελευταίο κρίκο που συνέδεε τη Φυσική με τη μεταφυσική.

Στην αρχαιότητα πίστευαν πως όλος ο κόσμος ήταν γεμάτος από ένα υλικό λεπτό, αέρινο, σχεδόν άυλο, που οι Έλληνες ονόμαζαν «Αιθήρ», οι Ινδοί «Πράνα» και οι Κινέζοι «Τσι».

Ο Πυθαγόρας πίστευε στην ύπαρξη του αιθέρα, σαν «πέμπτο στοιχείο» της Φύσης, ενώ οι ανατολικοί πολιτισμοί αποκαλούσαν το ίδιο στοιχείο Ακάσα (Akasha). Ο Αριστοτέλης υποστήριζε πως εκτός από τα τέσσερα στοιχεία (Γη, Ύδωρ, Αήρ και Πυρ) υπήρχε στη Φύση και ο Αιθήρας. Σύμφωνα με την άποψή του, ο ουρανός διέφερε θεμελιακά από τον κόσμο, καθώς αποτελούνταν από ένα πέμπτο στοιχείο, τον αιθέρα, που ήταν και η «πέμπτη ουσία» της Φύσης

(από όπου προέρχεται και η λέξη πεμπουσία). Ο Αριστοτέλης οδηγήθηκε σ' αυτό το συμπέρασμα επειδή παρατήρησε πως όλα τα ουράνια σώματα είναι φωτεινά, διαγράφουν ατέρμονους κύκλους, είναι άφθαρτα κι αμετάβλητα. Επομένως κάποια άγνωστη μορφή ενέργειας θα έπρεπε να είναι υπεύθυνη γι' αυτό.

Στους αιώνες που ακολούθησαν οι αλχημιστές, που αναζητούσαν την «πεμπουσία», κράτησαν ζωντανή τη θεωρία του Αιθέρα. Στις συμβολικές απεικονίσεις των αλχημιστών, ο Αιθέρας αντιπροσώπευε πάντα το κεφάλι (το «πέμπτο άκρο» του σώματος), ενώ τα υπόλοιπα στοιχεία αντιπροσωπεύονταν από τα άλλα τέσσερα άκρα (χέρια και πόδια). Σύμφωνα μ' αυτούς τους συμβολισμούς ο Αιθέρας θεωρούνταν ανώτερο στοιχείο της Φύσης και η «αιθερική» κατάσταση ως ένα από τα ανώτερα επίπεδα του «πνευματικού σώματος».

Στους επιστημονικούς και φιλοσοφικούς κύκλους η θεωρία του Αιθέρα γνώρισε και πάλι διάδοση τον 17^ο αιώνα. Ο Ολλανδός αστρονόμος Κρίστιαν Χούγκενς (Christiaan Huygens, 1629–1695) πίστευε ότι στο διαστημικό κενό υπήρχε ένα αδιόρατο ρευστό, που «κυμάτιζε» τα φωτόνια, όπως ανάλογα ο αέρας δημιουργούσε κύματα για τη διάδοση του ήχου.

Το υλικό αυτό το ονόμασε Αιθέρα, από τον Αριστοτέλη. Την ίδια άποψη υιοθέτησαν ο Καρτέσιος, ο Κοπέρνικος και ο Νεύτωνας. Μάλιστα ο τελευταίος υποστήριξε ότι υπήρχε Αιθέρας, προκειμένου να ικανοποιήσει την ανάγκη του για ένα «ακίνητο σύστημα αναφοράς» έτσι ώστε να εξηγήσει την κίνηση των ουράνιων σωμάτων.

Τον 19^ο αιώνα ο Φάραντεϊ υποστήριξε την ύπαρξη του φωτοβόλου αιθέρα, θέτοντας ταυτόχρονα τις βάσεις του ηλεκτρισμού και του μαγνητισμού. Στη συνέχεια ο Τζεμς Κλερκ Μάξγουελ (1831–1878), ορίζοντας τα πεδία ως καταστάσεις μηχανικής συμπίεσης ενός αόρατου αλλά υπαρκτού υλικού που γεμίζει το χώρο, του αιθέρα, πρόσθεσε ότι τα ηλεκτρομαγνητικά κύματα θα πρέπει να θεωρούνται ως ελαστικές συμπίεσεις του αιθέρα.

Τα ηλεκτρομαγνητικά κύματα ήταν δονήσεις αυτού του ενδιάμεσου αβαρούς και ρευστού υλικού, εφόσον τα κύματα της θάλασσας είναι δονήσεις του νερού και του ήχου δονήσεις του αέρα. Σύμφωνα με τον Μάξγουελ το κενό φαινόταν να ενεργεί διηλεκτρικά, σαν να ήταν «ηλεκτρικά πολωμένο». Προσπάθησε λοιπόν να προσφέρει κάποιο είδος μηχανικού μοντέλου για τη διάδοση του ηλεκτρομαγνητικού κύματος μέσα στο απόλυτο κενό. Έτσι φαντάστηκε ότι το κενό γεμίζει από τη μυστηριώδη ουσία του Αιθέρα, που υποστηρίζει και περικλείει τα χρονικά μεταβαλλόμενα ηλεκτρικά και μαγνητικά πεδία—κάτι σαν παλλόμενο αλλά αόρατο «ζελέ» που διαποτίζει το σύμπαν. Το «τρεμούλιασμα» του αιθέρα ήταν η αιτία που το φως ταξίδευε μέσα του, ακριβώς όπως τα κύματα του νερού μεταδίδονται μέσω του νερού και ο ήχος μέσω του αέρα. Αυτό το παράξενο υλικό ήταν λεπτό, αέρινο, σχεδόν άυλο. Όλα τα ουράνια σώματα περ-

νούσαν μέσα του χωρίς να επιβραδύνονται. Ήταν όμως αρκετά συμπαγής ώστε τα εγκάρσια κύματα να διαδίδονται με τεράστια ταχύτητα.

Ανάμεσα στους επιστήμονες του 19^{ου} αιώνα που υπεράσπιζαν τη θεωρία του Αιθέρα ήταν και ο μεγαλοφυής Σερβοαμερικάνος Νικόλα Τέσλα, εφευρέτης των επαγωγικών κινητήρων εναλλασσόμενου ρεύματος, που έφεραν επανάσταση στην ηλεκτρομηχανική, καθώς και άλλων 700 πρωτοποριακών ευρεσιτεχνιών. Ο Τέσλα υποστήριζε πως: *«Ένας ασύρματος πομπός δεν παράγει ερτζιανά κύματα, τα οποία είναι ένας μύθος, αλλά ηχητικά κύματα στον αιθέρα, που συμπεριφέρονται με κάθε τρόπο σαν αυτά στον αέρα, εκτός από το ότι, λόγω της μεγάλης ελαστικής δυνάμεως και εξαιρετικά μικρής πυκνότητας τού μέσου, η ταχύτητα τους είναι αυτή του φωτός».*

Οι επιστήμονες που υποστήριζαν τη θεωρία του Αιθέρα είχαν αποδειχθεί τις εξής αξιωματικές ιδιότητες του: Ο Αιθέρας υπάρχει παντού, γεμίζει όλο το σύμπαν, διαπερνά κάθε ύλη, είναι η πηγή κάθε ενέργειας, μεταβάλλεται σε ύλη ή μάζα... Εκπέμπει φως, αλλά είναι διαφανής. Δεν υπάρχει θερμότητα στον αιθέρα, δεν υπάρχει απώλεια ενέργειας. Ο Αιθέρας είναι ακίνητος, στάσιμος και αναπόδεικτος...

Όμως η θεωρία του Αιθέρα δεν έμελλε να έχει μεγάλη «επιστημονική ζωή» μπροστά της.

Το 1887 οι φυσικοί Άλμπερτ Μίκελσον και Έντουαρτ Μόρλεϊ (Albert Michelson–Edward W. Morley), θέλοντας να επιβεβαιώσουν την ύπαρξη του Αιθέρα, πραγματοποίησαν ένα πείραμα που απέδειξε ωστόσο πως αυτό το στοιχείο ήταν ανύπαρκτο! Σ' αυτό το πείραμα απέδειξαν πως η ταχύτητα μιας δέσμης φωτός δεν μεταβάλλεται σε όποια κατεύθυνση ή απόσταση κι αν κινείται στην πειραματική διάταξη. Εφόσον λοιπόν δεν βρέθηκαν μεταβολές, αλλά «μηδενικό αποτέλεσμα», ο Αιθέρας δεν υπήρχε.

Από τότε η θεωρία του Αιθέρα θεωρούνταν προβληματική και αμφιλεγόμενη.

Τη χαριστική βολή όμως την έδωσε το 1905 ο Άλμπερτ Αϊνστάιν με τη Θεωρία της σχετικότητας ($E = m \cdot c^2$), που έδειξε πως δεν υπήρχε αιθέρας για να στηρίζει τη διάδοση των ηλεκτρομαγνητικών κυμάτων στο κενό. Τα κύματα διαδίδονται από μόνα τους. Διακηρύσσοντας πως τα ηλεκτρομαγνητικά πεδία αποτελούν αυτούσιες οντότητες, που έχουν την ιδιότητα να ταξιδεύουν στο κενό διάστημα. Μετά κι από την κατακεραύνωση του Αϊνστάιν, ο Αιθέρας θεωρούνταν «επιστημονικά νεκρός». Όποιος ασχολούνταν μαζί του θεωρούνταν ρομαντικός, αν όχι «αιρετικός». Η ενασχόληση με τον αιθέρα θεωρούνταν «ψευδοεπιστήμη» και στιγμάτιζε την «καλή φήμη» των επιστημόνων. Με τα χρόνια η λέξη Αιθέρας απέκτησε υποτιμητική σημασία. Ακόμη και σήμερα το επίθετο «αιθέριος» (Ethereal) σημαίνει τον «φευγάτο», αυτόν που βρίσκεται «στον κόσμο του».

Παρ' όλα αυτά υπήρχαν πάντα επιστήμονες και ερευνητές που ριψοκινδύνευαν τη φήμη τους ασχολούμενοι με την «απαγορευμένη» θεωρία του Αιθέρα, ενώ κάποιοι αρνητές αυτής

της θεωρίας έγιναν στη συνέχεια οπαδοί της. Ακόμη και ο ίδιος ο Αϊνστάιν πραγματοποίησε το 1920 μια ομιλία στο Πανεπιστήμιο Leyden, όπου φαινόταν να είχε μεταβάλει τη στάση του σχετικά με τον Αιθέρα: *«Ανακεφαλαιώνοντας, μπορούμε να πούμε ότι σύμφωνα με τη Γενική Θεωρία της Σχετικότητας ο χώρος είναι προικισμένος με φυσικές ιδιότητες.*

Υπό αυτή την έννοια συνεπώς υπάρχει ένας Αιθέρας. Σύμφωνα με τη Γενική Θεωρία της Σχετικότητας ο χώρος χωρίς τον Αιθέρα είναι αδιανόητος, διότι σ' έναν τέτοιο χώρο όχι μόνον δεν θα υπήρχε διάδοση του φωτός, αλλά επίσης καμιά πιθανότητα ύπαρξης των προτύπων του χώρου και του χρόνου, και συνεπώς ούτε χωροχρονικό συνεχές»....

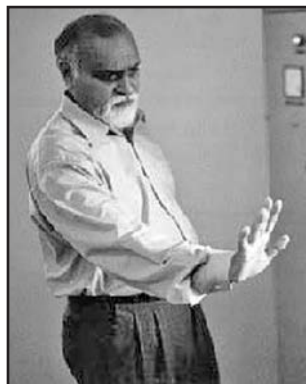
Η κβαντική Φυσική καθώς και οι διάφορες θεωρίες για την Ενέργεια του Μηδενικού σημείου ανάστησαν ως ένα βαθμό την ομιχλώδη και «απαγορευμένη» θεωρία του Αιθέρα. Εμφανίστηκαν έτσι οι λεγόμενοι νεοαιθεριστές, που υποστήριζαν τη σύγκλιση Φυσικής και μεταφυσικής. Ένας πρωτοπόρος νεοαιθεριστής ήταν και ο Βίλχελμ Ράιχ. Αυτός ανακάλυψε την οργόνη, μια αρχέγονη κοσμική ενέργεια που βρίσκεται παντού στο σύμπαν, και η οποία έχει σχεδόν όλα τα χαρακτηριστικά του παραδοσιακού Αιθέρα.

Το 1954 ο διακεκριμένος Άγγλος φυσικός P. A. M. Dirac αναρωτήθηκε σοβαρά για τη σκοπιμότητα η επιστήμη να ρίξει μια δεύτερη ματιά στη θεωρία του Αιθέρα: *«Η φυσική θεωρία που δεν βασίζεται στον αιθέρα φαίνεται πως έφθασε στο ανώτατο στάδιο και στο τέλος των δυνατοτήτων της. Ίσως δούμε στο Αιθέρα μια νέα ελπίδα για το μέλλον».*

Ένας από αυτούς που ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα του Dirac ήταν και ο E. W. Silvertooth, ένας αμερικανός επιστήμονας από την Ουάσιγκτον. Το 1986 ο Silvertooth εκτέλεσε ένα πείραμα χρησιμοποιώντας εξοπλισμό λέιζερ και τις ειδικές γνώσεις του στην προωθημένη οπτική. Σ' αυτό το πείραμα μετρήθηκε η κίνηση της Γης στο διάστημα. Υπολογίστηκε πως το ηλιακό μας σύστημα κινείται ολοταχώς προς τον αστερισμό του Λέοντα με μια ταχύτητα 400 χιλιόμετρα το δευτερόλεπτο, δηλαδή 144.000 χιλιόμετρα την ώρα!

P.A.M. DIRAC

PARAMAHAMSA TEWARI

EINSTEIN - INFELD

Ο Silvertooth πέτυχε εκεί που οι Michelson–Morley απέτυχαν. Το γεγονός ότι μπορούσε να ανιχνευθεί η κίνηση της Γης στο διάστημα, σήμαινε ότι πρέπει να υπήρχε ένα σταθερό σημείο αναφοράς, ο Αιθέρας. Ο Silvertooth χρησιμοποίησε για τα πειράματα του πανάκριβο εξοπλισμό και η έρευνα του στηρίχθηκε από την Πολεμική Αεροπορία των ΗΠΑ κι από μια άλλη αμυντική υπηρεσία. Δεν είναι γνωστό αν επανέλαβε με επιτυχία το πείραμα του. Γνωστό είναι πάντως πως ένας Αυστριακός φυσικός υποστήριξε πως και ο ίδιος εντόπισε πειραματικά την ύπαρξη του Αιθέρα. Σήμερα οι θεωρητικοί του Αιθέρα δεν τον βλέπουν ως ένα αόρατο υγρό, που βρίσκεται παντού στο σύμπαν. Αντίθετα λένε ότι είναι ένα σπειροειδές θεμέλιο του σύμπαντος, που δεν μπορεί να μετρηθεί με τα όργανα επειδή κινείται πολύ γρήγορα. Ο δρ. Moray B. King από τη Γιούτα των ΗΠΑ δεν είναι ο μόνος επιστήμονας της «ενέργειας του χώρου», που πιστεύει πως ο Αιθέρας κινείται με σπειροειδή κίνηση. Ο Ινδός επιστήμονας Paramahansa Tewari έχει την ίδια άποψη.

Σύμφωνα μ' αυτή το σύμπαν, σε κάθε κυβικό του εκατοστό, είναι γεμάτο από κολοσσιαία επίπεδα ενέργειας τα οποία κινούνται με εκπληκτικές ταχύτητες σε «μορφή δίνης». Αυτή είναι η αιτία που από τους γαλαξίες μέχρι και τα ηλεκτρόνια κυριαρχεί η σπειροειδής κίνηση.

Γιατί όμως η ενέργεια του Αιθέρα δεν μπορεί να εντοπιστεί και να χρησιμοποιηθεί ακόμη;

Ένας επιστήμονας περιέγραψε την ενέργεια αυτή σαν δύο, αόρατους γίγαντες οι οποίοι σπρώχνουν ταυτοχρόνως από τις δύο πλευρές μια πόρτα. Όσο σπρώχνουν με ίσες δυνάμεις, η πόρτα δεν πρόκειται ν' ανοίξει ούτε από τη μία πλευρά ούτε από την άλλη.

Εδώ αυτομάτως έρχεται στο νου μας όλη η μυστηριακή ανάλυση για τις στήλες **B .:** & **J .:**

Η άντληση της αιθερικής ενέργειας απαιτεί μια κατάλληλη διαφορά δυναμικού.

Οι θεωρητικοί της νέας Φυσικής πιστεύουν πως ο αιθέρας δεν υπακούει στους περιβόητους Νόμους της Θερμοδυναμικής, οι οποίοι υποστηρίζουν πως η ενέργεια δεν μπορεί να δημιουργηθεί ούτε και να καταστραφεί, παρά μόνον ν' αλλάξει μορφή.

Γι' αυτούς η ενέργεια πάντα υπήρχε και πάντα θα υπάρχει. Δεν χρειάζεται να δημιουργηθεί ή να καταστραφεί. Εκείνο που χρειάζεται είναι ένας νέος Αϊνστάιν, που θα ξεπεράσει τους νόμους διατήρησης της ενέργειας και θα δημιουργήσει το θεωρητικό υπόβαθρο πάνω στο οποίο θα στηριχτεί η νέα αιθερική τεχνολογία (Aether Technology). Το πρόβλημα όμως είναι πως οι άνθρωποι αρνούνται να πιστέψουν πως έχουν απεριόριστες δυνατότητες εμπρός τους, αρκεί να εκμεταλλευτούν σωστά τη νοημοσύνη και τα ένστικτα τους. Ο πλανήτης μας ασφυκτιά κάτω από το σημερινό ενεργειακό μοντέλο, που βασίζεται στην καύση των ανθρακούχων ενώσεων. Η Γη δεν μπορεί να περιμένει άλλο. Χρειάζεται επαναστάτες όχι αύριο, αλλά σήμερα. Όχι μόνον λόγια, αλλά και δράση. **«Ο θρίαμβος του κακού είναι η απραξία του καλού»** (Edmund Burke). Σήμερα παρά πολλοί επιστήμονες, αρχίζουν να προβληματίζονται περί του αντίθετου (δηλαδή περί της υπάρξεως του αιθέρος) και συγγράφουν σχετικά άρθρα που βρίθουν από θεωρίες, καθώς και από μαθηματικές εξισώσεις.

Και τούτο διότι η θεωρία της σχετικότητας αφήνει ένα σωρό ερωτήματα για τα οποία δεν δίδει απαντήσεις και δεν ικανοποιεί, σε πολλά προβλήματα που ανέκυψαν στη νεότερη Φυσική. Ο ίδιος ο Αϊνστάιν δεν κατάφερε να προσεγγίσει τις εξισώσεις του ενοποιημένου πεδίου. Ο Αλβέρτος Αϊνστάιν και ο Λεοπόλδος Ίνφελτ σε βιβλίο τους έγραφαν τα εξής:

«Δοκιμαστικά αποδεκτές θεωρίες μάς έχουν εξηγήσει πολλά απ' τα γεγονότα, αλλά καμία γενική θεωρία που να καλύπτει όλα τα δεδομένα της γνώσης μας δεν υπάρχει.»

Πολύ συχνά μια φαινομενικά τέλεια θεωρία, αποδεικνύεται ακατάλληλη ή ανεπαρκής στο φώς της παραπέρα έρευνας... Παρόλα αυτά, όσο πιο πολύ σκύβουμε στη μελέτη, και όσο πιο βαθιά κατανοούμε το περιεχόμενο του βιβλίου της φύσης, τόσο πιο πολύ εκτιμάμε την ενότητα του, την τέλεια σύνθεση του, αν και η ολοκληρωμένη γνώση του, όσο προχωρούμε φαίνεται όλο και περισσότερο να απομακρύνεται!»

Ό δε πρόσθ .: Μέγ .: Διδ .: Αλεξ. Αλεξανδρόπουλος, διευθυντής του Πυθαγόρα, το έτος 1929 έγραφε: «εφ' όσον όμως η επιστήμη **δεν εξαρκεί επί του παρόντος** τουλάχιστον προς πλήρη αποκάλυψιν της αληθείας **κατά πάσαν έκτασιν**, η Ελευθέρα Τεκτονική προστρέχει εις τα

μάλλον υψηλετή προϊόντα της **ανθρωπίνης διανοήσεως και εσωτέρας διαισθήσεως**, ήτοι εις τα μυστήρια πάντων των αρχαίων λαών και εις τας παραδόσεις και βίβλους πασών των θρησκειών και ιδιάζοντως εις τας Αγίας Γραφάς... Η γνώσις της Αληθείας δεν αναζητείται διά της επιστήμης, αλλά μόνον διά του **Ορθού Λόγου** και υπό τινα έννοιαν διά του Ενδοτέρου Φωτός της Ψυχής» (Τεκτ .: περιοδικό Πυθαγόρας τόμος Ζ΄, σελ. 161, έτος 1929).

Εφόσον λοιπόν η ψυχή υπάρχει και είναι μέσον επικοινωνίας μεταξύ των υλικών μορφών και εφόσον έχω σώμα και γνωρίζω ότι το Πνεύμα δεν θα μπορούσε να επικοινωνήσει εάν δεν υπήρχε η ψυχή, είμαι υποχρεωμένος να πω ότι η ψυχή αποτελεί συνδετικό κρίκο μεταξύ του σώματος και του πνεύματος αλλά επίσης και μεταξύ των ανθρώπων είτε μικρών είτε μεγάλων, είτε ευρίσκονται κοντά είτε μακριά μέσω του Αιθέρος ή της λεγόμενης Παγκόσμιας Ψυχής. Οπότε γεννιέται το ερώτημα και πρόβλημα προς λύση.

Όταν έχω μικρόβια αποβαίνω, μέσω του αέρος, δημόσιος κίνδυνος. Όταν έχω κακά αισθήματα, βλάπτω άραγε μόνο τον εαυτό μου; Το ότι βλάπτω τον εαυτό μου είναι αναμφισβήτητο. Θέλετε παραδείγματα να σας πω. Όταν βρισκόμαστε υπό το κράτος της οργής, γνωρίζετε πολύ καλά πως κάνουμε πράξεις για τις οποίες μετανιώνουμε αργότερα.

Όταν εμφορούμεθα επίσης από κακία και μίσος, δεν έχουμε γαλήνη, αγωνιζόμαστε με τον εαυτό μας, μας τρώει το σαράκι, γινόμαστε πράσινοι και χωρίς να μακρολογώ όταν ένας άνθρωπος έχει κακά αισθήματα, βλάπτει πρώτιστα και αναμφισβήτητα τον εαυτό του. Αλλά επαναλαμβάνω, βλάπτουμε άραγε μόνο τον εαυτό μας;

Μήπως το κακό αίσθημα αποτελεί μικρόβιο άλλης φύσεως;

Και σε αυτό το ερώτημα είναι εύκολο να απαντήσουμε. Τα κακά αισθήματα δεν τα κρατάμε, φεύγουν μέσω της παγκόσμιας ψυχής και μεταδίδονται όπως π.χ. η ακαθαροσία που φευγει από το σώμα μας, όταν βρισκόμαστε στη θάλασσα, είναι δυνατόν να μολύνει κάποιον που βρίσκεται δίπλα μας. Κατά τον ίδιο τρόπο, όλα τα αισθήματα είτε καλά είτε κακά είναι αυτά, φεύγουν και διαδίδονται μέσω των δονήσεων του αιθέρα και αργά ή γρήγορα, επιφανειακά ή βαθειά, επηρεάζουν όλους τους άλλους ανθρώπους. Έτσι, ίσως τώρα αποκτούν νόημα τα λόγια του Σεβάσμιου κατά τη μύηση του Μαθητή πριν από την είσοδο του στον Ναό.

«είθε αι αγαθαί και πλήρεις Αγάπης προς τον νεόφυτον σκέψεις απάντων ημών να ενεργήσουν ευεργετικώς επ' αυτού, ίνα η μύησις του αποβή πραγματική και αποδώση το προσδοκώμενον έργον».

Όχι μόνο από τον κοινό αέρα μπορεί κανείς να μεταδώσει την αρρώστια, αλλά και από την κυκλοφορία των κακών αισθημάτων μπορεί να μεταδώσει και να αρρωστήσει ψυχικά τους ομοίους του, απαράλλακτα όπως συμβαίνει με τα μικρόβια. Η μόνη διαφορά είναι αν παραδεχθούμε αυτό, ότι αμέσως θα προβάλλουμε το εύκολο και κοινό τετριμμένο επιχείρημα. Από

τα μικρόβια θα πεθάνω, ενώ από την οργή και όλα τα άλλα κακά αισθήματα δεν πεθαίνω. Αυτό είναι αλήθεια. Πεθαίνουμε από κάποια ασθένεια, όχι όμως και από ένα κακό αίσθημα.

Ίσως όμως παρόλο ότι είναι αληθοφανές, να είναι μια αυταπάτη. Όπως τα μικρόβια επιφέρουν τον θάνατο στην υλική ζωή, διότι αυτός είναι ο σκοπός τους να κλονίσουν το σώμα υλικώς, έτσι και τα κακά αισθήματα έχουν σκοπό να διασπάσουν την ψυχική ζωή.

Τα κακά αισθήματα μέσω του αιθέρα διαδιδόμενα, της παγκόσμιας δηλαδή ψυχής, δεν ενδιαφέρονται για το υλικό μας σώμα, ενδιαφέρονται για την ψυχή μας και προσπαθούν να επιφέρουν τη διάσπαση της ψυχικής μας ζωής.

Άλλος είναι ο ρόλος των μικροβίων και άλλος των κακών αισθημάτων. Όπως όμως ο άνθρωπος λαμβάνει τα μέτρα του και προφυλάσσει το σώμα του να μην αναπνέει ακάθαρμο αέρα ούτως ώστε να εξασφαλίζεται η υλική του υγεία, κατά τον ίδιο τρόπο πρέπει να προφυλάσσεται από τα κακά αισθήματα. Εξακολουθητικά δεχόμαστε κακά αισθήματα των άλλων ανθρώπων και μεταδίδουμε τα δικά μας, ή δεχόμαστε τις κακές τους επιδράσεις, όπως δεχόμαστε και τα μικρόβια. Απόδειξη δε αυτών είναι ότι, όπως έχουμε αναγκασθεί να δημιουργήσουμε νόμους της δημόσιας καλής υγείας, έχουμε εξ ίσου νόμους της δημόσιας καλής ηθικής. Και όπως λαμβάνουμε τα μέτρα μας να εξυγιάνουμε το μέρος που μένουμε, κάθε φορά που προσβάλλεται από μικρόβια και να το διατηρούμε καθαρό, για να αποφεύγουμε τις κάθε είδους αναθυμιάσεις από απόψεις υλικής, κατά τον ίδιο τρόπο είναι εξίσου επιβεβλημένο να εξυγιάνουμε το ψυχικό μας περιβάλλον και να προφυλάσσουμε την ψυχή μας να μη προσβάλλεται, ούτως ώστε να είναι καθαρή και νηφάλια, ώστε οι πράξεις στις οποίες θα προβαίνουμε να έχουν κριτήρια ανεξάρτητα και ανεπηρέαστα και όχι να είμαστε τυφλωμένοι από τις επιδράσεις των κακών αισθημάτων. Για τον απλούστατο αυτό λόγο, με απλά επιχειρήματα έχουμε διαπιστώσει ότι η καλλιέργεια της καλοσύνης, της Αγάπης και όλων των άλλων καλών αισθημάτων, δεν είναι επαγγελματική ή παπαδίστικη ηθική, αλλά απεναντίας αποτελούν συμφέρον και μάλιστα συμφέρον βαθύ, απaráλλακτα ακλόνητο με το συμφέρον που μας εμπνέει η σωματική υγεία, (σχετική είναι η κάθαρση διά μέσου του ύδατος στη μύηση του βαθμού). Χωρίς την ψυχική υγεία δεν μπορούμε να διατηρήσουμε κόσμο καλό και ευτυχισμένο. Τότε και μόνο τότε, όταν τον νου δεν τον δέρνουν κατώτερα αισθήματα, εγωισμός, κακία, φθόνος κ.λ.π., αλλά απεναντίας εμφορείται από το κοινό αίσθημα της καλοσύνης που θα ενώνει πάντα όλους τους ανθρώπους μαζί, τότε θα μπορέσουμε να δημιουργήσουμε τη δική μας ευτυχία και όλου του κόσμου μαζί. Κατά συνέπεια όσοι παραδέχονται αυτά τα πράγματα, ας γράψουν με όσο μπορούν πιο παχιά και μεγάλα γράμματα στον νου τους και στη καρδιά τους μια μεγάλη πινακίδα που να γράφει:

«ΑΓΑΠΗ = ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ»

Ας δούμε, μια εφαρμογή των όσων έχουμε πει, **στην Τεκτονική Άλυσίδα**, η οποία συνήθως εκτελείται μηχανικά, χωρίς βαθύτερη γνώση του μηχανισμού της δράσεως της στο αόρατο.

Οι Μύστες του παρελθόντος γνώριζαν πολύ καλά τον μηχανισμό κυκλοφορίας του ρεύματος της παγκόσμιας Ψυχής (**ob**) τόσο στον Κόσμο, όσο και στους ανθρώπους.

Στη Στοά η οποία είναι στεγασμένη και κυκλοφορούν μόνο θετικές επήρειες, το ψυχικό ρεύμα κατευθύνεται από Ανατολή προς Δύση μέσω της Μεσημβρίας, δηλαδή δεξιόστροφα, κινούμεθα πάντοτε δεξιόστροφα έχοντας τον τάπητα στα δεξιά μας.

Στον άνθρωπο εισέρχεται από τη δεξιά πλευρά και δεξιά χέρι και εξέρχεται από την αριστερή πλευρά, και το αριστερό χέρι. Οι παλαιοί μύστες που γνώριζαν τον μηχανισμό αυτό, συνιστούσαν όταν κάνουμε χειραψία με πρόσωπο που τρέφει αρνητικά αισθήματα, να κλείνουμε σε γροθιά την αριστερή παλάμη, ώστε να εμποδίζουμε την κυκλοφορία του ψυχικού ρεύματος από το πρόσωπο αυτό προς εμάς. Όταν κάνουμε την «ανοικτή Άλυσο», όπως σε περίπτωση εισδοχής αμύητου, επιτρέπουμε την κυκλοφορία των αγαθών σκέψεων και συναισθημάτων Αγάπης μεταξύ των αδελφών και των νεόφυτων προς ευεργετικό επηρεασμό τους.

Όταν κάνουμε την «κλειστή Άλυσο», όπως στο κλείσιμο εργασιών, δεν επιτρέπουμε λόγω αλλαγής της πολικότητας, (χέρια διασταυρούμενα), την κυκλοφορία του ρεύματος αυτού, αλλά ευνοούμε την εκπομπή του με τον παρακάτω τρόπο.

1. Συγκέντρωση του ατομικού ψυχικού ρεύματος μέσα μας με τα χέρια στην αλυσίδα διασταυρωμένα, ώστε να απαγορεύσουμε την κυκλοφορία του ρεύματος της Παγκόσμιας Ψυχής και τον εντοπισμό της μέσα μας. Η διάταξη αυτή μας υπενθυμίζει το παράπλευρο σήμα της απαγορεύσεως. Στην περίπτωση του καπνίσματος σηματοδοτεί-απαγορεύει τη διάχυση-κυκλοφορία του καπνού μέσω του αέρα ενώ στην περίπτωση μας απαγορεύει τη μετάδοση-κυκλοφορία της ενέργειας μέσω της παγκοσμίου Ψυχής.

2. Εμποτισμός του ατομικού ψυχικού ρεύματος με πράγματα προσδιορισμένα, όπως – αγάπη – Καλοσύνη – Αδελφσύνη – ισότητα – κ.λ.π. (πράγματι τη στιγμή εκείνη ο Σεβάσμιος προτρέπει να συγκεντρωθούν όλοι εις τα ιδεώδη του Τεκτονισμού, τα οποία θα κατευθύνουν την πορεία τους στη ζωή).

3. Εξωτερίκευση του ψυχικού αυτού ρεύματος για αγαθό σκοπό (αυτό γίνεται με μια τριπλή παλμική κίνηση των χεριών, την οποία θα εξηγήσουμε στη συνέχεια – σχήμα II).

Με τον τρόπο αυτό μπορούμε να συγκεντρωθούμε και με τη βούληση μας να στείλουμε ανεπηρέαστοι από τα γήινα, μια σκέψη που να περικλείει τις Τεκτονικές Αρχές (Αγάπη, Καλοσύνη κ.λ.π), διότι έχουμε διακόψει την κυκλοφορία του ρεύματος από έξω προς τα μέσα. Έτσι ολοκληρώνεται η δραστηριότητα της Αγαθής επήρειας διά της **αόρατης οδού**.

3. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Αν όλα όσα έχουν εκτεθεί μέχρι τώρα είναι σωστά και τα δεχθούμε, καταλήγουμε στα παρακάτω πρακτικά συμπεράσματα.

1. Η μυητική αλυσος δεν είναι απλώς ένας ακόμη συμβολισμός των δεσμών της αδελφικής Αγάπης, όπως συνήθως ερμηνεύεται, αλλά αποτελεί ισχυρότατη πηγή συγκεντρώσεως, ενισχύσεως και εκπομπής σκέψεων για το Καλό.
2. Κατά τη διάρκεια της αλύσου δεν επιτρέπεται κανένας θόρυβος, και προ πάντων η μουσική, η οποία αποσπά την προσοχή και καθιστά αδύνατη τη συγκέντρωση και εκπομπή Αγαθών σκέψεων που αφορούν τη μετάδοση των ιδεωδών του Τεκτονισμού.
3. Η αλυσος να έχει όσο το δυνατόν κυκλικό σχήμα.
4. Για να έχει αποτέλεσμα πρέπει να γίνεται γύρω από το Μωσαϊκό δάπεδο όπου κυκλοφορούν τα ρεύματα της Παγκόσμιας Ψυχής, και να γίνεται σωστό δέσιμο των χεριών.

Το να ακουμπά κανείς τους άλλους στον ώμο ή το να κρατούμε τη ράβδο του Τελετάρχη δημιουργεί κακή λειτουργία, ή και διακοπή της λειτουργίας της.

4. Ο ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΠΟΜΠΗΣ

Στα πρώτα κεφάλαια είχαμε μιλήσει για το πόσο δύσκολο είναι κανείς να συγκεντρώνεται! Η συγκέντρωση είναι η πρακτική η οποία συνίσταται στη σταθεροποίηση, (Coagula), πάνω σε ένα αντικείμενο όλων των νοητικών και συναισθηματικών ικανοτήτων. Τα διάφορα σώματά μας, στη συνήθη τους κατάσταση, έχουν την αδιάκοπη τάση να αντιδρούν απέναντι στο εξωτερικό τους περιβάλλον. Τα αισθητήρια για παράδειγμα δέχονται αδιάκοπα εντυπώσεις οι οποίες με τη βοήθεια του εγκέφαλου γεννούν σειρά ολόκληρη συγκινήσεων και σκέψεων.

Η ικανότητα να διατηρούμε τα τρία σώματά μας σε κατάσταση απόλυτης ηρεμίας για να μην είναι ευαίσθητα σ'όλο αυτό τον βορραδισμό εντυπώσεων, καλείται συγκέντωση.

Συμφασμένη με τη συγκέντρωση είναι και η τέχνη της ορατοποίησης ή μορφοπλασίας», (Visualisation), με την οποία θα ασχοληθούμε αρκετά στη συνέχεια. Αυτή συνίσταται στην ικανότητα δημιουργίας μορφών-σκέψεων, ως και στην αντικειμενική διάπλαση αυτών, με τη βοήθεια της Φαντασίας (ο δημιουργός παράγων των εικόνων του νοητικού σώματος). Η απόκτηση της ικανότητας αυτής μέχρις ενός βαθμού, έστω και ατελούς, είναι έργο δύσκολο και απαιτεί προσπάθειες ετών και υπομονή πέραν της συνηθισμένης.

Αναφερθήκαμε προηγουμένως για τον σπουδαιότερο νόμο της Δημιουργίας, τον Νόμο της τριάδας ή του τριαδικού. Θα λέγαμε ότι κάθε πράξη ή ενέργεια, κίνηση ή φαινόμενο, ο άνθρωπος και η ίδια η Φύση που μας περιβάλλει, βασίζονται πάνω σε αυτόν τον νόμο.

Είδαμε επίσης την πρωταρχική εφαρμογή του νόμου αυτού κατά την ανάλυση των δύο στήλων Β.∴ και J.∴. Συνοπτικά μπορεί να εκφρασθεί με το ακόλουθο θεμελιώδες σχήμα.

1^{ον}. Ενεργητική Αρχή – 2^{ον}. Μέσον – 3^{ον}. Παθητική Αρχή

Η τριαδικότητα των αρχών έχει σαν συνέπεια την τριαδικότητα των κινήσεων.

Πράγματι, κάθε κίνηση (κάτω από οποιαδήποτε έννοια και αν νοείται – η διαδικασία της σκέψης όπως την ορίσαμε βασίζεται στη κίνηση – στη διαδοχή των νοητικών εικόνων) γίνεται **σε τρία στάδια**, σύμφωνα με το ακόλουθο σχήμα.

Δυναμικότητα – Ανάπτυξη – Αντικειμενικότητα

Στον άνθρωπο το τριαδικό των αρχών εκδηλώνεται, όπως αναλύσαμε, με το τρισυπόστατο Πνεύμα – ψυχή – σώμα ενώ το τριαδικό των κινήσεων (των ενεργειών του) σαν:

Ιδέα – Εμφύχωση – Πραγμάτωση

Κάθε συνειδητή πράξη του ανθρώπου μπορεί να χαρακτηριστεί σαν κίνηση, η οποία γίνεται για την επίτευξη κάποιου συγκεκριμένου αποτελέσματος. Αποτελεί την έκφραση κάποιας ιδέας – της ιδέας του επιδιωκόμενου σκοπού.

Η **Ιδέα** λοιπόν είναι ο πρώτος όρος της ζητούμενης τριάδας. Η ιδέα βρίσκεται στο Πνεύμα του ανθρώπου, κατά συνέπεια είναι κάτι το υποκειμενικό, το ανέκφραστο, το ανεκδήλωτο.

Αποτελεί μια **Δυναμικότητα**, διότι μπορεί, εάν αναπτυχθεί, να εκδηλωθεί **Αντικειμενικά** με τη μορφή κάποιου απτού **Αποτελέσματος**. Ως ιδέα αυτή καθ' εαυτή όμως ποτέ δεν θα μπορούσε να παράγει κάτι, χωρίς τη βοήθεια ενός **μέσου**, που θα την αναπτύξει και θα την εμφυχώσει. Το μέσο αυτό για το οποίο θα μιλήσουμε παρακάτω εκτενέστερα οι αρχαίοι μύστες το παρέστησαν με τον **Πεντάκτινο Αστέρα** («το αίτιο τοσούτων θαυμάσιων κόσμων» από το τυπικό του εταίρου), σύμβολο της παντοδυναμίας του ανθρώπου επάνω στη Φύση. Έχει την ιδιότητα να **εμφυχώνει**, να βάζει σε κίνηση, σε δράση, σε **ανάπτυξη**.

Στο Κεφάλαιο «Πνευματική Βελτίωση» αναφερθήκαμε στον εννεαδικό πίνακα λειτουργίας του ανθρώπινου Πνεύματος, όπου την πέμπτη (5^η) θέση κατέχει ο Λόγος ή Βεβαίωση.

Αποτελεί την κινητήρια δύναμη του ανθρώπου. Παραλαμβάνει και αναπτύσσει μια δυναμικότητα και την κάνει ικανή να αντικειμενοποιηθεί. Εμφυχώνει μια υποκειμενική ιδέα και την οδηγεί σε αντικειμενική πραγμάτωση. Μιλάμε για τη **δρώσα Βούληση**, η οποία αποτελεί τον προσωπικό **ΛΟΓΟ** του ανθρώπου (όπως ακριβώς μακροκοσμικά, στο επίπεδο της Δημιουργίας έχουμε τον **ΧΡΙΣΤΟ ΛΟΓΟ**, «δί' ου τα πάντα εγένοντο»), και ο οποίος εκδηλώνεται διά της ψυχής. Όσον αφορά τον τρίτο όρο της τριάδας αυτός δεν είναι άλλος από τον επιτευχθέντα σκοπό, την ιδέα που με αυτό τρόπο εκδηλώνεται, σαν αποτέλεσμα της δράσεως του Λόγου επί της φύσεως. Μπορούμε λοιπόν να συνθέσουμε ένα πρώτο ορισμό του αόρατου μηχανισμού δράσεως της Τεκτονικής ή Μυητικής Αλυσίδας. Είναι η:

«*Δια της Δρώσης Βουλήσεως ή Λόγου των ανθρώπων αντικειμενοποίηση μιας ιδέας*». (ιδεώδους)

Σε τι συνίσταται η αντικειμενοποίηση αυτή; Όπως μια σφραγίδα αποτυπώνεται πάνω σε εύπλαστο βουλοκέρι, κατά τον ίδιο τρόπο ο Λόγος του ανθρώπου σφραγίζει την ιδέα που εμπυχώνει (ο Λόγος) πάνω στη θηλυκή – παθητική Οικουμενική αρχή, τη φύση.

Στην περίπτωση της Τ. Αλυσίδας πρόκειται για μια, όπως λέμε, εκπομπή Μορφής Σκέψεως –Επιθυμίας, εμπιρεύουσα τα Τεκτονικά ιδεώδη, ή αλλιώς ένα ισχυρότατο «Εγρηγορός».

Εδώ αντιλαμβανόμαστε την παρέμβαση ή ύπαρξη μιας δεύτερης τριάδας, της οποίας ο άνθρωπος, ή – ο **Λόγος** του – αποτελεί την **Ενεργό** αρχή, η δε Φύση την **Παθητική** αρχή.

Ποιος όμως είναι ο ενδιάμεσος όρος; Είναι ο κόσμος των δευτερευόντων αιτίων και των κινήσεων που δεν εκδηλώθηκαν ακόμη, ο **Αιθέρας**, ο μεγάλος μαγικός Παράγοντας με τη διπλή του πολικότητα. Η ουσία του Αιθέρα που δονείται από τον Ανθρώπινο Λόγο, μεταδίδει σαν κύμα την κίνηση αυτή και επιδρά επάνω στη θηλυκή αρχή διαμορφώνοντάς την, (**δέχεται και μεταβιβάζει**). Μετά από αυτά μπορούμε να βελτιώσουμε τον ορισμό μας:

Ο μηχανισμός της Τεκτονικής ή Μυητικής Αλυσίδας. Είναι η:

«Διά της Δρώσης Βουλήσεως ή προσωπικού Λόγου των ανθρώπων, προβολή ή αποτύπωση μιας ιδέας επί της φύσεως, μέσω του ενδιάμεσου Αιθέριου κόσμου, αποκαλούμενου εις τον Τεκτονισμό «Μέσον Δώμα».

Η εμπυχωθείσα ιδέα ακτινοβολείται στο Μέσο Δώμα με τη σκέψη ή με την ομιλία. Κάθε λέξη όταν εκφωνείται γίνεται μια τριαδική ανεξάρτητη οντότητα, της οποίας η Ισχύς είναι ανάλογη:

1^ο. Με το βάθος της κατανόησης από τον άνθρωπο της ιδέας που νοείται με τη λέξη (ή τη σκέψη = εσωτερική ομιλία – πνευματική διάσταση)⁹

2^ο. Με την Ισχύ του προσωπικού Λόγου (Βούληση) του ανθρώπου, ο οποίος (Λόγος) εμπυχώνει τη νοούμενη ιδέα – (ψυχική διάσταση)⁹

3^ο. Με την προφορά με ζωντανή φωνή των λέξεων, των οποίας η φθογγική (ηχητική) μορφή αποτελεί την υλική διάσταση (φόρτιση αιθερικής ενέργειας – δόνηση).⁹

Η τριαδική αυτή οντότητα μπορεί να επιφέρει στη Φύση μεταβολές περισσότερο ή λιγότερο πραγματικές. Ένας βαθυστόχαστος σοφός ή Μύστης, που με κατάλληλη αγωγή έχει κυριαρχήσει επάνω στον ατομικό του Λόγο, γίνεται πραγματικός κυρίαρχος της φύσεως. Μπορούμε λοιπόν να συνοψίσουμε τον μηχανισμό με τα ακόλουθα:¹⁰

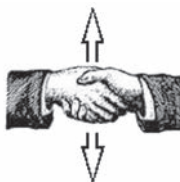
9 βλ.επε: «Οι Περιοδείες της Μήσεως» (αποτυπωτικός - αισθησιακός - κινητικός αιθήρ)

10 Coagula=συμπύκνωση, Solve=εκτίναξη. Κατά τον Σμαραγδινό πίνακα του Ερμή του Τρισμέγιστου

ΜΙΚΡΟ-ΚΟΣΜΙΚΑ	ΜΙΚΡΟ-ΚΟΣΜΙΚΑ	ΜΙΚΡΟ-ΚΟΣΜΙΚΑ
1	2	3
Ιδέα	Εμφύχωση Με τον Λόγο (Coagula=συμπύκνωση)	Εκπομπή με την ομιλία (Solve=εκτίναξη)

Η τριαδική αυτή ακτινοβολία συμβολίζεται κατά το τέλος της αλύσου με μια τριπλή παλμική κίνηση των συμπλεγμένων χειρών \updownarrow κατά την εντολή του Σεβάσιμου: «Αδελφοί μου, ας εγκαταλείψωμε την άλυσο»

Οι κινήσεις χρησιμεύουν μόνο για να κατευθύνουν τη θέληση επιβεβαιώνοντας τις πράξεις. Είναι συμβολικές και τίποτε άλλο. Η δράση της **θέλησης** είναι που εκφράζεται και αυτό όπως είναι φυσικό, δεν είναι δυνατόν να γίνει δια μέσου των κινήσεων.

ΜΙΚΡΟ-ΚΟΣΜΙΚΑ	ΜΙΚΡΟ-ΚΟΣΜΙΚΑ	ΜΙΚΡΟ-ΚΟΣΜΙΚΑ
4	5	6
Ενεργός Αρχή Άνθρωπος	Μέση Αρχή Ψυχικό Επίπεδο	Παθητική Αρχή Φύση

1	2	3	4	5
Ιδέα	Εμφύχωση Με τον Λόγο	Εκπομπή με την ομιλία	Μέση Αρχή Ψυχικό Επίπεδο	Παθητική Αρχή Φύση

Κατά συνέπεια έχουμε τις εξής πέντε φάσεις:

1η Φάση: Υποκειμενική ιδέα.

2η Φάση: Εμφύχωση με τον Ανθρώπινο "Λόγο" ή τη δρώσα Βούληση.

3η Φάση: Μικροκοσμική (ανθρώπινη) εκπομπή με τη σκέψη ή την ομιλία.

4η Φάση: Μικροκοσμική αντίδραση, ψυχική αιθερική δόνηση, επίδραση στο ενδιάμεσο ενεργειακό επίπεδο, (το Μέσο Δώμα).

5η Φάση: Αντικειμενικό αποτέλεσμα στη Φύση (ή στην Ανθρωπότητα).

Οι πέντε αυτές φάσεις, οι οποίες αποτελούν την πλήρη περιγραφή της επιδράσεως του μικρόκοσμου (του ανθρώπου) επάνω στον μακρόκοσμο (τη Φύση), φέρουν στο νου μας το

μυστηριώδες οικουμενικό σύμβολο του Φωτοβόλου ή Πεντάκτινου Αστέρα. Η ιδέα υπό μορφή τελείας εμπεριέχεται στο συμβολικό σχήμα κάθε φάσεως. Όπως είδαμε η ψυχή συμβολίζεται με τον θυσανωτό κόρυμβο ή γενικότερα με τον κύκλο.

Είναι τώρα η ώρα για μια πιο προχωρημένη θεώρηση της έννοιας της Πνευματικής και Ηθικής βελτίωσης που επιχειρείται στον Τεκτονισμό. Παρατηρώντας τον μέσο απλό καθημερινό άνθρωπο της εποχής μας, βλέπουμε μια χαώδη ασυνέπεια να κυριαρχεί στις εκδηλώσεις του. Στο πνευματικό επίπεδο οι ιδέες και οι πνευματικές του συλλήψεις είναι εξαρτημένες από τη λιγότερο ή περισσότερο συσκοτισμένη και ελαττωματική κρίση του.

Η ψυχή του μοιάζει με τρικυμισμένο πέλαγος από τις ποικίλες επιθυμίες και τα πάθη του που τον καταδυναστεύουν και αποτελούν τα πραγματικά κίνητρα των πράξεων του.

Οι πράξεις του, υπαγορεύονται κατά μέγα μέρος από την ταραγμένη και πλήρη από τα πιο αντιφατικά συναισθήματα ψυχή του, πραγματοποιούνται εφόσον τα διάφορα εξωτερικά αλλά και εσωτερικά εμπόδια τού επιτρέψουν.

Κάθε υπόσταση εναντιώνεται προς τις δύο άλλες, με αποτέλεσμα ο άνθρωπος για τον οποίο μιλάμε να παρουσιάζει την πιο ατυχή και αλλοπρόσαλλη εικόνα. Οι ιδέες που γεννιούνται στο πνεύμα του, παραμένουν και πεθαίνουν σε αυτό. Η ψυχή αποτελεί πραγματικό δυνάστη υποβάλλοντας και επιβάλλοντας την εκτέλεση πράξεων λιγότερο ή περισσότερο παραλόγων αν κατορθώσει να υπερνικήσει τη φυσική οκηρία και τις ασυνείδητες ωθήσεις του υλικού σώματος. Χάος, ασυναρτησία, ασυνέπεια, έλλειψη ενότητας. Η **Βούληση**, έμφυτη Αρετή όλων ανεξαιρέτως των ανθρώπων, εδώ παραμένει θεωρητική και ανεκδηλωτή.

Με συνειδητή και διαρκή όμως ενδοσκόπηση, κάθαρση των υποστάσεων και αυτοέλεγχο, η χαώδης αυτή κατάσταση μεταβάλλεται σε προσωπικότητα που ακτινοβολεί. Η πορεία αυτή από το χάος προς την τάξη, ισοδυναμεί με την επανεύρεση του απολεσθέντος Λόγου.

Ελεύθερος από προλήψεις και προκαταλήψεις, έχοντας «καθάρει» το πνεύμα του από κάθε ελαττωματικότητα (3^η περιοδεία διά του πυρός), θα μπορεί πλέον να συλλαμβάνει το υπέροχο ιδεώδες, που θα αποτελεί τον πυρσό και την πυξίδα του βίου του.

Την **πορεία** του προς το Αιώνιον Φως και ταυτόχρονα την **υπηρεσία** προς τον συνάνθρωπο! Ελεύθερος από επιθυμίες και ασυνάρτητα συναισθήματα, έχοντας «καθαρίσει» την ψυχή του από τα τόσο προσφιλή της πάθη (2η περιοδεία διά του ύδατος), θα θέτει τη θέληση του «σε Δράση» και με τον Προσωπικό του Λόγο θα επιβεβαιώνει και θα εμπυχώνει το ιδανικό του. Ελεύθερος από υλικές ανάγκες και κυρίαρχος των ασυνείδητων ωθήσεων του υλικού σώματος, θα το χρησιμοποιεί ως όργανο για την πραγμάτωση του Έργου του, για την αντικειμενοποίηση του ιδεώδους του. Και πιο είναι το ιδεώδες αυτό; Ύστερα από την κατανόηση των Τεκτονικών Αρχών, μπορούμε να το συνοψίσουμε σε πέντε υποσχέσεις που οφείλει και πρέπει ο κάθε ένας άνθρωπος να δώσει προς τον εαυτό του και να τις εφαρμόσει στη ζωή του. Οι υποσχέσεις αυτές, έχουν σχέση με τα ερωτήματα που του υποβάλλονται στον σκοτεινό θάλαμο σχετικά με τα καθήκοντά του, προς τον Θεό, τον εαυτό του και τον πλησίον:

1. Να υπηρετεί παντού και πάντοτε τον Θεό (Μ.: Α.: Τ.: Σ.:) εις τον οποίον και ανήκει.
2. Να κάμνει παντού και πάντοτε ορθή χρήση των Θείων δώρων, Σκέψεως και Λόγου.
3. Να χρησιμεύει παντού και πάντοτε σαν αγωγός του Θείου σχεδίου.
4. Να διαλογίζεται καθημερινά τον Θεό με σκοπό τον συντονισμό των σκέψεων, επιθυμιών και πράξεων του με την Πανάγαθη Αυτού Βούληση
5. Να Αγαπά και να Υπηρετεί παντού και πάντοτε τον πλησίον, ανεξαρτήτως της συμπεριφοράς αυτού (του πλησίον) προς αυτόν.

Αυτός είναι ο Πεντάκτινος άνθρωπος, ο Αστέρας του μικρόκοσμου ο οποίος δεσπόζει και κυριαρχεί εαυτού. Η Κυριαρχία συνίσταται στον εξακολουθητικό έλεγχο της λογικής και της κρίσεως του σε όλες του τις εκδηλώσεις, και στη δίκαιη χαλιναγωγή των ορμών της ψυχής και του σώματος του. Τάξη – Συνέπεια – και Ενότητα είναι τα χαρακτηριστικά του.

Τάξη: Απομάκρυνση κάθε στοιχείου, ιδέας, συναισθήματος ή πράξεως που δεν συμφωνεί με τον επιδιωκόμενο σκοπό.

Συνέπεια: Πνεύμα, ψυχή και υλικό Σώμα συνεργάζονται αρμονικά για την επίτευξη του Έργου, κάτι που είχαμε συναντήσει σαν ισοπλεύρωση του τριγώνου, αλλά και σαν διεύθυνση του εργαστηρίου κάτω από την Αρμονική κρούση των σφυρών.

Ενότητα: Μια ιδέα κυριαρχεί, η οποία συνενώνει τα τρία σε ένα. Το πανίσχυρο **Εγώ**. Είναι ο αρχιτέκτων του Ναού, ο διδάσκαλος **Χιράμ**, που σε ένα του νεύμα υπό τον συμβολισμό του μυστηριώδους **Τ** (συμβόλου της διεθύνουσας τα πάντα δυνάμεως) οι εργάτες (σώμα), οι εταίροι (ψυχή), και οι διδάσκαλοι (Πνεύμα) πειθαρχούν και στοιχίζονται, μπαίνουν σε απόλυτη τάξη. (τρία είδη στοιχειακών)

Οι τρεις αυτοί αυτοί όροι, αποτελούν τις απαραίτητες συνθήκες για τη δημιουργία του Προσωπικού του Λόγου, ο οποίος μόνος καθιστά τον άνθρωπο μεταφυσική οντότητα.

Ο Πεντάκτινος Αστέρας παριστάνει τον Άνθρωπο εκείνο, από μεταφυσική άποψη, του οποίου οι πράξεις και οι ενέργειες φέρουν ουσιαστική επίδραση στον περιβάλλοντα Κόσμο. Παριστάνει το πνεύμα που κυριαρχεί επάνω στην ύλη (τα τέσσερα στοιχεία), ή, τον μνημένο που κυριαρχεί στις υποστάσεις του. Όσο ο άνθρωπος εξελίσσεται πνευματικά και όσο η συνείδηση του διευρύνεται, τόσο το ιδεώδες του, η κυρίαρχη ιδέα που κατευθύνει τις εκδηλώσεις του γίνεται υψηλότερη, ευγενέστερη, περισσότερο δημιουργική και αλτρομιστική, σύμφωνη με το Θείο σχέδιο και συμβάλλει στην εξέλιξη της δημιουργίας.

5. ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

Με βάση τα ανωτέρω μπορούν κάποιοι (μνημένοι ορισμένης βαθμίδας) να κάνουν πράξη την πέμπτη υπόσχεση, την **υπηρεσία** προς τον συνάνθρωπο, μέσω της λεγόμενης ψυχοθεραπείας. Ο όρος αυτός υποδηλώνει τη θεραπεία μέσω της Παγκόσμιας Ψυχής. Είναι μια πιο προχωρημένη εφαρμογή της πρακτικής που αναπτύχθηκε στην αλυσίδα και η οποία μπορεί να εφαρμοσθεί τόσο σε ατομικό επίπεδο, όσο και σε ομαδικό. Η ψυχοθεραπεία (θεραπεία ασθενειών εξ αποστάσεως) είναι δυνατόν να γίνει έργο από όλους. Χρειάζεται ικανότητα χρήσεως των τριών αρετών (ενεργητικών δυνάμεων) του πνεύματος, δηλαδή ικανότητα για **Μορφοπλασία** (στοιχειακά), **Αγάπη** (συναίσθημα), **Πίστη** και επάρκεια **ενέργειας** (ενεργειακό ρευστό – αιθερικότητα).

1ον. **Αγάπη**. «Αγαπήσεις τον πλησίον σου ως εαυτόν».

2ον. **Πίστη**. Η Πίστη είναι η ιδιότητα εκείνη μέσω της οποίας μπορεί να εκδηλωθεί μια ισχυρή **Βούληση**, «ει δύνασαι πιστεύσαι, πάντα δυνατά τω πιστεύοντι». Και άλλου λέει ο Χριστός «...ο πιστεύων εις εμέ, τα έργα α εγώ ποιώ κα' κείνος ποιήσει, και μείζονα τούτων ποιήσει»

3ον. **Ισχύς**. Χρειάζεται ο παράγων Ισχύς – ενέργεια – αιθερικότητα (prana).

Ο ψυχοθεραπευτής κρατά στο αριστερό του χέρι μια φωτογραφία του προς θεραπεία ατόμου (**ΙΔΕΑ** της αποθεραπείας από τη συγκεκριμένη πάθηση του πάσχοντος).

Η φωτογραφία έχει αποτυπωμένες τις δονήσεις του πάσχοντος, και χρησιμεύει σαν μέσο συντονισμού. Σχηματίζει στη νοητική του οθόνη με αποτυπωτικό αιθέρα μια σφαίρα μικρού ή μεγάλου μεγέθους. Η σφαίρα είναι ένα σχήμα, που το χειρίζεται το Άγιο Πνεύμα, ο Θεός, μέσα στα σύμπαντα. Όλα τα ουράνια σώματα είναι σφαιρικά. Η σφαίρα αυτή δεν έχει στέρεα τοιχώματα, αλλά είναι ένα σφαιρικό νεφέλιο, έντονα φωτεινό που ακτινοβολεί. Το χρώμα που δίνουμε στη σφαίρα με τη σκέψη μας έχει σχέση με το είδος της θεραπείας που επιζητείται (τα χρώματα είναι δονητικές καταστάσεις του αιθέρα (βλέπε τον πίνακα II στο κεφάλαιο οι δύο

κίονες του Ναού). Η σφαίρα εμποτίζεται με ενέργεια – αιθερικήτητα μέσω της αναπνοής (αναπνευστικών ασκήσεων).

Οι αναπνοές κατευθύνονται στη σφαίρα σαν ποσότητες ενέργειας, ποσότητες ζωικότητας αιθερικήτητας, που υπερπληρούν τελικά αυτό το στοιχειακό **σκέψης – επιθυμίας**, γιατί ένα τέτοιο στοιχειακό είναι η σφαίρα αυτή. Συγχρόνως **επιθυμούμε** έντονα, με ισχυρή ένταση συναισθήματος (έκφραση της Αγάπης) τη θεραπεία. Δίνουμε με τη σκέψη μας στη σφαίρα αυτή τη συγκεκριμένη εντολή που θέλουμε να εκτελέσει. Η εντολή αυτή θα είναι απολύτως συγκεκριμένη, σαφής και ολιγόλογη, η οποία θα ενσωματωθεί στη σφαίρα.

Η εντολή έχει μέσα της τη Βούληση (**Λόγος**), το Θέλω, του ψυχοθεραπευτή χωρίς να ειςχωρεί καμία απολύτως αμφισβήτηση ή αμφιβολία για το αποτέλεσμα. Το **ΘΕΛΩ** συνδέεται και με το συναίσθημα. Χωρίς την αγάπη με το ανάλογο συναίσθημα, ο νοητικός πυρήνας της σφαίρας θα μείνει χωρίς υλικό σώμα. Τέλος αποστέλλουμε μέσω του κινησιακού αιθέρα τη σφαίρα στο άρρωστο άτομο και τη βλέπουμε να ενσωματώνεται στην αύρα του ή στο όργανο που πάσχει. Ο ρόλος της σφαίρας είναι, η έμμεση, μέσα από εμάς, έκφραση του Δημιουργικού αιθέρα που χειρίζεται το Άγιο Πνεύμα. Ο τρόπος αυτός της θεραπείας εξ αποστάσεως έχει πάντοτε αποτέλεσμα είτε μικρό, είτε μεγάλο που διαρκεί λίγο ή πολύ χρονικό διάστημα. Η ένταση των διαφόρων παραγόντων που προαναφερθήκαν, αλλά και ο νόμος της αιτίας και του αποτελέσματος (κάρμα), καθορίζουν το μέγεθος της αποτελεσματικότητας και τη διάρκεια του αποτελέσματος.

Πρακτική ψυχοθεραπεία σημαίνει να μπορούμε να μορφοποιούμε μπάλες φωτός, να κρατούμε με τη σκέψη μας χρώματα και να τα κάνουμε φωτεινά φορτίζοντας τα με ενέργεια. Δηλαδή χρειάζεται ικανότητα συγκεντρώσεως και ικανότητα ορατοποίησης (μορφοπλασίας).

Περαιτέρω χρειάζεται να έχουμε Πίστη για το έργο αυτό που επιτελούμε και αγάπη για τον συνάνθρωπό μας.

Μερικά παραδείγματα ασθενειών και αντιστοίχων χρωμάτων σφαιρών.

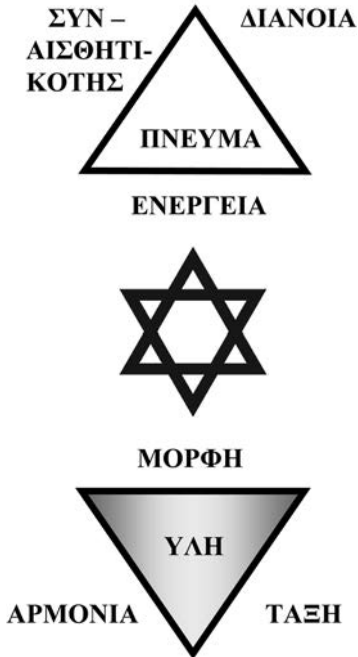
1. **Αναιμία.** Κόκκινη σφαίρα στην καρδιά
2. **Αναιμία μεσογειακή.** Κόκκινη σφαίρα στον σπλήνα
3. **Αλκοολισμός.** Πράσινη σφαίρα στο ήπαρ. κ.ο.κ

Όταν εργαζόμαστε συνειδητά πρέπει να καταλάβουμε, ότι εργαζόμαστε μέσα στον Θεό, με το προνόμιο να είμαστε σαν τον Θεό. Να μην λέμε το “Πάτερ Ημών” χωρίς να είμαστε ανάλογα παιδιά Του. Να χειριζόμαστε τα Αίτια, τη θεία Υπερούσια μέσω της Παγκόσμιας Ψυχής ώστε να εκφράζουμε τη **ΖΩΗ** και την αγάπη. Το να μπορεί κανείς να διαλογίζεται και να υλοποιεί είδωλα νοητικά, είναι θεία ιδιότητα, διότι με τη σκέψη μας χειριζόμαστε Θεία Ουσία. Ότι κάνει ο Πατήρ,

να κάνει και ο υιός (το καθ' ομοίωσιν). Δυστυχώς τα όρια, αλλά και η φύση του αντικειμένου του παρόντος, δεν μας επιτρέπουν περαιτέρω ανάλυση και επεκτάσεις επί του θέματος.

Επειδή το θέμα της Παγκόσμιας Ψυχής, αλλά και της ψυχής του ανθρώπου είναι ακρως σημαντικό, πέραν της αναλύσεως που έγινε στο κεφάλαιο οι κίνες του Ναού, στην «Άλυσο» και στην απόκρυφη έννοια του άθλου των μήλων των εσπερίδων, θα σταθούμε λίγο ακόμη στο μηχανισμό της μακροκοσμικής αντίδρασης που υποδηλώνεται από τον συμβολισμό του εξάκτινου αστέρα.

Όπως είδαμε στο κεφάλαιο της Δημιουργίας, το Πνεύμα εκδηλώνει τρεις αρετές συνυφασμένες με τις πρωταρχικές κινήσεις της Παν-Σοφίας, της Παν-Αγάπης και Παντοδυναμίας.

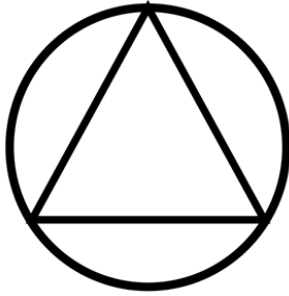
Τις αρετές αυτές τη **διάνοια** τη **συναισθητικότητα** και την **ενέργεια**, τις συμβολίζουμε με ένα αντίστοιχο ανιόν τρίγωνο. Η Ύλη εκδηλώνει επίσης τρεις αρετές συνυφασμένες με τις πρωταρχικές ιδιότητες της Υποστάσεως, τον Χώρο, τον Χρόνο και τη μορφή. Οι αρετές αυτές είναι η **Τάξη** (χώρος), η **Αρμονία** (χρόνος) και η **Μορφή** (ιδέα).

Η δημιουργία της μορφής ζωής κάθε δημιουργημένου όντος συμβολίζεται με τα δύο συμπλεγμένα τρίγωνα, δηλαδή την εισχώρηση ή κάθοδο του πνεύματος στην ύλη, τα οποία αν τεθούν σε κίνηση με την ενέργεια της κεντρόφυγης δύναμης, παράγουν την ψυχή ως δευτερογενή αρχή. Έτσι τη Δημιουργία της ψυχής, που οφείλεται στην κίνηση του πνεύματος μέσα στην ύλη, την εκφράζουμε με το απέναντι σύμβολο, το οποίο, έτσι συμπληρωμένο, (εξάκτινος εγγεγραμμένος σε κύκλο) μας δίνει την εικόνα του όντος που δημιουργήθηκε.

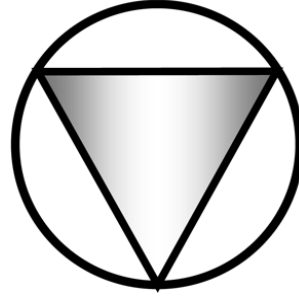

Η ανθρώπινη ψυχή¹¹ είναι δαική, αφού οφείλεται στην ενέργεια των δύο Αρχών.

11 Όπου αναφέρεται ο όρος «ψυχή», υπονοούνται εκφράσεις του ψυχικού σώματος του ανθρώπου.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΨΥΧΗ

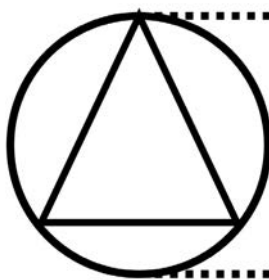
ΑΙΣΘΗΣΙΑΚΗ ΨΥΧΗ

1ον. Έχουμε την αισθητική ψυχή, που είναι η αιθερική μορφή της ψυχής και παριστάνεται με το τρίγωνο του πνεύματος και τον κύκλο της ψυχής.

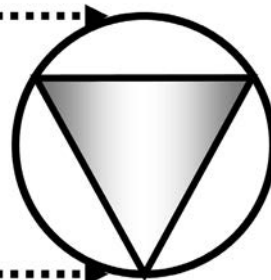
2ον. Έχουμε την αισθησιακή ψυχή, που είναι η υλική μορφή ζωής της ψυχής και παριστάνεται με το τρίγωνο της ύλης και τον κύκλο της ψυχής.

Οι δύο αυτές εικόνες δείχνουν τις δύο διαφορετικές δραστηριότητες της ψυχής επάνω στο πνεύμα και επάνω στην ύλη. Τα δύο σύμβολα μαζί, όπως αναφέρθηκε παριστάνουν τη φυσική και υλική μορφή ζωής.

Όταν ο άνθρωπος πεθαίνει, λέμε ότι η δύναμη εγκαταλείπει την ύλη. Το εξαγράμμο αποσυντίθεται και έχουμε διάσπαση των δύο μορφών ζωής. Η δεύτερη μορφή ζωής εξαφανίζεται ενώ η πρώτη διατηρείται, αν το Ον έχει αποκτήσει την επαρκή δύναμη, για να την **αποκρυσταλλώσει!** Η εξωτερίκευση συμβολίζεται με την εξής εικόνα.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΨΥΧΗ

ΑΙΣΘΗΣΙΑΚΗ ΨΥΧΗ

Το Πνεύμα περιβεβλημένο με την Αισθητική ψυχή απομακρύνεται από το σώμα, διατηρώντας την επαφή μαζί του μέσω της αισθητικής ψυχής, η οποία συνδέεται με την αισθησιακή. Η συνειδητή εξωτερίκευση του Εγώ και η απομάκρυνσή του από το σώμα, αποτελεί μια από τις ψυχικές δυνατότητες του ανθρώπου. Συνήθως ο ύπνος, ή μια μεγάλη διέγερση του σώματος (μεγάλη ευεξία) ευνοούν την εξωτερίκευση.

Θα μπορούσε όμως να πει κανείς, ότι η δραστηριότητα του Εγώ μακριά από το σώμα είναι ανύπαρκτη, αφού η ψυχή που το συνοδεύει δεν είναι ανάλογα εξασκημένη, οπότε και δεν μπορεί να χρησιμεύσει σε αυτήν τη δραστηριότητα ως μέσο μεταφοράς, όπως συμβαίνει με το σώμα. Με ποιο τρόπο ένας ζωντανός άνθρωπος μπορεί να εμφανισθεί μπροστά σε ένα άλλο άνθρωπο, που βρίσκεται σε μεγάλη απόσταση; Ένα τέτοιο φαινόμενο διαβάζουμε στην Καινή Διαθήκη όπου ο Απόστολος Φίλιππος που ήταν μνημένος στις αλήθειες αυτές και ήξερε τον τρόπο, είδε τον Αιθίοπα ευνούχο χιλιάδες μίλια μακριά να διαβάζει τη γραφή. «**Υλοποιείται**» δίπλα του και τον ερωτά: «**άραγε γινώσκεις α αναγιγνώσκεις;**... κ.λ.π».

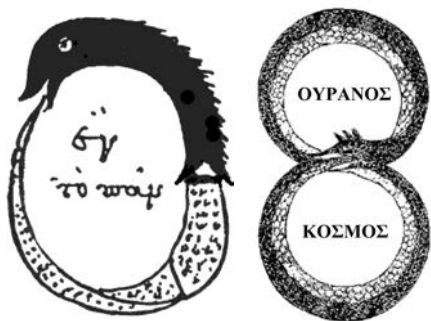
Στη συνέχεια δε τον βαπτίζει και εξαφανίζεται (πνεύμα κυρίου ήρπασε τον Φίλιππον, και ούκ είδεν αυτόν ουκέτι ο ευνούχος – πράξεις των Αποστόλων κεφ η´, παραγρ. 26 έως 40)

Η πράξη αυτή τελέστηκε με την ενέργεια του εξωτερικευμένου Εγώ, πάνω στο άτομο στο οποίο εμφανίζεται. Συγκεκριμένα η **αισθητική ψυχή του εξωτερικευμένου** αντικαθιστά την **αισθητική ψυχή του δευτέρου ατόμου**, η οποία ευρισκόμενη σε συνάφεια με την αισθησιακή ψυχή του, έχει σαν αποτέλεσμα, το **Εγώ** να προκαλεί ένα είδος μερικής κατάληψης και να επιβάλλει σε αυτό (στο δεύτερο άτομο) την επιθυμητή εικόνα. Τέτοια είναι και η περίπτωση μερικών διαμέσων (μέντιουμ) που καταλαμβάνονται από ζωντανούς ανθρώπους, ως και η περίπτωση διαμέσων (μέντιουμ) που καταλαμβάνονται από όντα αποσαρκομένα που δεν μετέχουν της υλικής ζωής!

Συνάγεται λοιπόν, ότι η ενέργεια της ψυχής, όταν κατευθύνεται συνειδητά, αποτελεί τεράστια δύναμη, ο δε μνητικός κλάδος που ασχολείται με τα θέματα αυτά είναι η Ψυχουργία.

Ο σχηματισμός της ψυχής συμβολίζεται με το εξάγραμμο εγγεγραμμένο μέσα σε κύκλο. Το είδαμε επάνω στο σύμβολο της ζωής να κατέχει στον άνθρωπο τη θέση της καρδιάς.

Ο κύκλος αντιπροσωπεύει την ψυχή, τον παράγοντα σταθερότητας, που ονομάζεται επίσης Αιθέρας, αστρικό ρευστό, μεγάλος μαγικός παράγοντας κ.λ.π. Είναι αρχή δευτερογενής, που έχει όλες τις αρετές της ύλης και μια αρετή του πνεύματος, τη **συναισθητικότητα**.

Η ανατολική παράδοση συμβόλιζε την ψυχή με φίδι που δαγκώνει την ουρά του, ζωντανό σύμβολο της κίνησης και της ενεργητικής ζωής. Όμως ας εξετάσουμε τη θεωρία της ψυχουργίας. Ποια χωρητικότητα μπορούμε να φανταστούμε ότι έχει η ψυχή;

Καταλαμβάνει κάποιο χώρο; Και αν ναι, πόσος είναι αυτός; Μπορεί κανείς να πει ότι η ψυχή σχεδόν

δεν έχει χωρητικότητα. Μπορεί να καταλάβει μια πολύ μεγάλη έκταση, όπως επίσης μπορεί

– κατά τους Ορφιστές – να διαπεράσει την τρύπα μιας βελόνας. Ο παραλληλισμός αυτός μας επιτρέπει να εννοήσουμε την ελαστικότητα της ψυχής. Η ψυχή περιορίζεται με τη συμπύκνωση και είναι ουσία εντελώς αραιωμένη και με ισχυρή δυναμικότητα, οποιαδήποτε και αν είναι η χωρητικότητα της. Τι όμως εννοούμε με τον όρο χωρητικότητα. Στο υλικό επίπεδο, των τριών διαστάσεων, δύο διαφορετικά αντικείμενα δεν μπορεί να κατέχουν τον ίδιο χώρο-τόπο. Στο επίπεδο της ψυχής, των τεσσάρων διαστάσεων, άπειρα αντικείμενα μπορεί να κατέχουν τον ίδιο χώρο, χωρίς να συγχύζονται. (στην τετάρτη διάσταση εκμηδενίζεται η έννοια του χώρου)

Παράλληλα με την ψυχή υπάρχει το Εγώ, που εκδηλώνει τη διάνοια, τη συνείδηση, και εξωτερικεύεται μέσω του υλικού σώματος με τον, τον ήχο, την κίνηση, το βλέμμα κ.λπ.

Η ομιλία είναι η εξωτερική εκδήλωση του Λόγου. Η ενέργεια της ομιλίας είναι εξαιρετικά ισχυρή, όταν συμβαίνει να είναι ακριβής και καθαρή απόδοση του Λόγου. Το πιο τρομερό όπλο που διαθέτει ο άνθρωπος για την πάλη εναντίον της Εωσφορικής επίδρασης, είναι ο Λόγος, ο οποίος έχει τη δύναμη να επιφέρει τη σύγχυση και τον ίλιγγο στις διάνοιες που ζουν στο αστρικό. Τώρα θα μιλήσουμε για μια άλλη δύναμη που έχει σχέση με τον παραπάνω συμβολισμό του ουροβόρου όφεως. Θα έχουμε ίσως δει ή ακούσει να γίνεται λόγος με ποιο τρόπο το φίδι, σαγηνεύοντας ένα πτηνό, κατορθώνει να το προσελκύσει, έως ότου πέσει στο στόμα του. Στην περίπτωση αυτή, το φίδι εξασκεί τη δύναμη εκείνη που ονομάζουμε «**Δύναμη της σαγήνης**», η οποία είναι μια από τις δυνάμεις του πνεύματος.

Ο άνθρωπος, όπως και όλα τα όντα, έχει και εκδηλώνει τη δύναμη της σαγήνης, η οποία είναι έκφραση μεν του πνεύματος, διοχετεύεται όμως μέσω της πυκνοαιθερικής ψυχής του. Στην ψυχουργία, η ουσιώδης δύναμη, η δύναμη που δρα είναι η ισχύς της **γοητείας**. Ο άνθρωπος κατέχει τη δύναμη αυτή κατά το μάλλον ή ήττον σε λανθάνουσα κατάσταση. Το όχημα της γοητευτικής αυτής ισχύος είναι το ψυχικό ή νευρικό ρευστό.

Ο ενσυνείδητος έλεγχος της δράσεως είναι η φαντασία μας (δηλαδή η αρχή της απόλυτης συνειδήσεως μέσα μας) και η δράση, αυτή καθαυτή, της γοητείας αυτής ασκείται από τη θέληση μας (αρχή της απόλυτης βεβαιώσεως του Εγώ μας). Το φυσικό μας σώμα, στο σύνολό του, είναι το όργανο το δεκτικό ή το προωθητικό των γοητευτικών δυνάμεων, αλλά, ιδιαιτέρως, είναι τα χέρια μας με την αφή και οι οφθαλμοί μας με το βλέμμα. Αυτοί είναι οι προωθητές της γοητευτικής δυνάμεως.

Η φωνή, η χειρονομία, είναι ακόμη μεταβιβαστικοί παράγοντες. Συναναστρεφόμενοι όλοι, χωρίς εξαίρεση, στη συλλογική ζωή, χρησιμοποιούμε ασυνείδητα ή ενσυνείδητα τη δύναμη αυτή, οι μεν επί των δε, με αταξία, η οποία παράγει συνήθως δυσμενή αποτελέσματα.

Με τη δύναμη αυτή μπορεί να ασκήσει μια δραστηριότητα έλξης ή απώσης εξαιρετικά μεγάλη. Μπορεί να σαγηνεύσει και να προσελκύσει ένα αστρικό ον (όπως στοιχειακά), να προκαλέσει σε αυτό Ίλιγγο και να εξασκήσει ταυτόχρονα τη δύναμη της απόκρουσης για να απομονώσει το ον αυτό, που παρεμποδίζει την ανύψωσή του.

Στην Καινή Διαθήκη είδαμε τον Ιησού να αποκρούει τα δαιμόνια, τα οποία τρελαμένα μπηγαν στους χοίρους και κατακρημνίστηκαν. (κατά Ματθαίον κεφ. 8, 28–34)

Τα δάκρυα και τα γέλια, τα μειδιάματα και οι μορφασμοί, οι παροξυσμοί φωνής και οι αργές και ανώμαλες χειρονομίες, δεν είναι παρά σημεία ενός αγώνα, του οποίου το μέσο είναι η δύναμη της γοητείας και ο σκοπός η κυριαρχία τού εγώ μας επί του εγώ των πλησίων μας.

Καθημερινά δεχόμαστε βέλη δηλητηριώδη από τους πλησίον μας και χάρη στην εκ φύσεως αντίδρασή μας, κατά το μεγαλύτερο μέρος τα απορρίπτουμε και εκχύνουμε το δηλητηριό τους. Εν τούτοις, η ψυχουργική δύναμη είναι δυνατόν να έχει πολύ μεγάλα και αγαθά αποτελέσματα στη συλλογική ζωή, γιατί εκείνοι οι οποίοι βλέπουν να γεννιέται μέσα τους η δύναμη αυτή, εκείνοι είναι, στην ιεραρχία των ανθρώπων, οι ενδεδειγμένοι, από τους ενσυνείδητους νόμους, να κατευθύνουν τη συλλογικότητα η οποία τους περιβάλλει, προς την οδό μιας νέας τελειοποίησης και προς την οδό της ανόδου. Και άλλοι όμως άνθρωποι, μη μυημένοι, μπορούν ν' αποκτήσουν, προς δυστυχία ενός συνόλου, τις ψυχουργικές αυτές δυνάμεις και να τις χρησιμοποιήσουν εναντίον της συλλογικότητας που τους περιβάλλει, για να την οδηγήσουν προς τον γκρεμό, με ανυπολόγιστες συνέπειες. Η ανθρώπινη ιστορία μας είναι πλήρης από τέτοια παραδείγματα και από τους μεν και από τους δε.

Κατά την Ορφική παράδοση, ο κόσμος είναι διαιρεμένος σε επτά σώματα, ως εξής:

1	Πνεύμα	Αρετές επίπεδα	Ουσία	Θείο επίπεδο	
2	Ψυχή διανοητική	Διάνοια	Φυσιώσα Φύσις (Ανώτερο αστρικό) (Ουρανός) (Μέσον Δώμα)	Ανώτερο Κοσμικό επίπεδο	
3	Ψυχή προσδιοριστική	Συναισθητικότης			
4	Ψυχή ενεργητική	Ενεργεία			
5	Ψυχή αισθητική Αιθέρας φωτεινός	Νοητικό επίπεδο	Φυσικοποιημένη Φύσις (Κατώτερο αστρικό)	Κατώτερο Κοσμικό επίπεδο	
6	Ψυχή αισθησιακή	Ψυχικό επίπεδο			
7	Ψυχή αιθερική Αιθέρας πυκνός	Αιθέριο επίπεδο			

Αναφερθήκαμε στο κεφάλαιο περί κακού για τον Εωσφόρο, πνευματική οντότητα που είχε εισβάλει στη δημιουργία και συνέλαβε την ιδέα της επανάστασης, ασφαλώς γεγονός που ήταν προδιαγεγραμμένο από τον Δημιουργό. Κατά την παράδοση, προσπάθησε να επιστρέψει σε ένα ανώτερο επίπεδο και από εκεί να επιβάλλει τη θέληση του στη δημιουργία.

Ο Δημιουργός για να ματαιώσει την πραγματοποίηση αυτού του σχεδίου του Εωσφόρου και της ιεραρχίας του (πεπτοκώτες Άγγελοι), έβαλε φραγμό μεταξύ αυτού και της δημιουργίας.

Η παράδοση αναφέρει, ότι κίνησε γη και ουρανό, και πάλεψε απεγνωσμένα στη δημιουργία.

Τέλος, πλησίασε τον άνθρωπο και με πολλά τεχνάσματα τον εξηπάτησε μέσω της παθοτικής αδυναμίας. Με παθοτικά οράματα κατόρθωσε να μπει μέσα του και να του στερήσει μέρος της ενεργητικής του ψυχής και μέρος της αισθητικής του ψυχής ή φωτεινού αιθέρα. Στους ανθρώπους, εμφανίζεται στο επίπεδο της ενεργητικής Ψυχής, σαν ευπιστία, φανατισμός, δεισιδαιμονία. Όλα αυτά οφείλονται σε πνευματική ραθυμία, στην έλλειψη συγκεντρώσεως και κρίσεως για την εξεύρεση λογικών απαντήσεων στα προβλήματα που μας απασχολούν. Στο επίπεδο της αισθητικής του ψυχής εμφανίζεται με τα παθοτικά οράματα (τα στοιχειακά ή τα πνεύματα τα άλαλα και κωφά), με την επιθυμία και τα προσφιλή πάθη, την υπεροψία τη ζηλοτυπία κ.λ.π. Από τότε εγκαταστάθηκε στις δύο αυτές χώρες της ενεργητικής και αισθητικής ψυχής, χωρίζοντας τον άνθρωπο από τις περιοχές της διανοητικής και προσδιοριστικής ψυχής. Όσες φορές ο άνθρωπος επιχειρεί με την ανύψωσή του, να επανακτήσει ότι έχασε, ο Εωσφόρος, ο αντίπαλος αυτός, του δημιουργεί σύγχυση και ανισορροπία.

Ζει μέσα του (στο υποσυνείδητο) και μέσω αυτού προσπαθεί να απορροφήσει το δυναμισμό της δημιουργίας. Με την απώλεια των ψυχικών του όπλων, ο άνθρωπος διαθέτει σήμερα μόνο τη ζωώδη η πυκνο-αιθερική του ψυχή. Και παρόλα αυτά ο άνθρωπος είναι αντάξιος της ευγενικής καταγωγής του, γιατί με το απλό αυτό όπλο, κατορθώνει να πραγματοποιεί μεγαλειώδη ψυχικά έργα. Τέλος αν καταβάλλει τον αντίπαλο αυτόν, τότε μπορεί να επανακτήσει όλες του τις δυνατότητες. Έχουμε πολλές αποδείξεις γι' αυτό από την ιστορία, η οποία αναφέρει την ύπαρξη μεγάλων ψυχουργών, που κατόρθωσαν να έχουν σχέσεις με ανώτερα, εκτός του κόσμου μας επίπεδα. Στην περίπτωση του ύπνου, οι δύο μορφές ζωής αποχωρίζονται, και το πνεύμα περιβεβλημένο από την αισθητική ψυχή, μπορεί, απελευθερωμένο από τα υλικά δεσμά του, να επιχειρήσει να ανεβεί σε επίπεδα πιο αγνά.

Δυστυχώς όμως η ψυχή είναι περισσότερο υλική παρά αισθητική και αυτό την εμποδίζει να μπορέσει να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά τα μέρη, όπου ο αντίπαλος εγκατέστησε την κατοικία του σε βάρος του ανθρώπου. Μετά τη μικρή αυτή παρένθεση επανερχόμαστε στη δύναμη της σαγήνης! Ο άνθρωπος χρησιμοποίησε παρά πολύ τη δύναμη αυτή της σαγήνης.

Σαγήνευσε τον αντίπαλο, με τον ίδιο τρόπο που χρησιμοποιήσε ο Εωσφόρος για τον άνθρωπο. Τον απομόνωσε για να τον διώξει πέρα από τη ζώνη της αισθητικής ψυχής και εκτός του επιπέδου της ανθρώπινης φύσης. Για αυτό το σκοπό γεννήθηκε η Ψυχουργία.

Με τη δύναμη της σαγήνης του και του Λόγου του, ο άνθρωπος κατόρθωσε να φέρει τον Εωσφόρο σε αμηχανία. Εκείνο που ο μύστης εκτελεί ατομικά και μόνος του, οι αρχαίοι Ιεροφάντες και μάγοι προσπαθούσαν να το εκτελέσουν σε όλη την ανθρωπότητα. Προσπαθούσαν δηλαδή να αποβάλλουν τον Εωσφόρο, από τα μέρη του κόσμου, να του απαγορέψουν την είσοδο του σε αυτά. Με αυτό τον τρόπο επεδίωκαν να επιτρέψουν στους ανθρώπους να αντιστέκονται στην επήρεια του κακού, που τους αφαιρεί την έννοια της δικαιοσύνης και τους υποτάσσει στη δουλεία του Εωσφόρου.

Τέτοιο ήταν το έργο των ψυχουργών. Τέτοια ήταν επίσης η Αποστολή του Χριστού, ο οποίος δεν ήρθε στη γη για να εγκαινιάσει νέα θρησκεία αλλά για να εγκαθιδρύσει τον νόμο της Αγάπης και της δικαιοσύνης και να εξαναγκάσει τον αντίπαλο να αποδώσει στον άνθρωπο ότι του είχε αφαιρέσει. Μερικοί άνθρωποι, πωρωμένοι από φιλοδοξία και επιδιώκοντας να ικανοποιήσουν τις επιθυμίες τους, μεταχειρίστηκαν τον εγγενή αυτό σκοπό της ψυχουργίας, για να επιτεθούν κατά του πλησίον τους και να τον εκμηδενίσουν.

Αυτό προκάλεσε τον εκφυλισμό της ψυχουργίας σε κατώτερη μαγεία ή γοητεία.

Οι άνθρωποι αυτοί αντί να προσελκύσουν τον αντίπαλο για να τον εκμηδενίσουν, προσπάθησαν να γίνουν κύριοι του προς εκτέλεση των σχεδίων τους. Έτσι δημιουργήθηκαν τα τελετικά, που ονομάζονται μαγικά, και που τις περισσότερες φορές είναι τυπικά μαγγανείας.

Από την κακή αυτή χρήση δημιουργήθηκαν οι μεγάλες διώξεις της καθολικής εκκλησίας με την ιερά εξέταση, οι οποίες στη συνέχεια έγιναν η αφορμή και για διώξεις εξυπηρετήσεως συμφερόντων, όπως με τη διάλυση του Τάγματος των Ναϊτών από τον πάπα Κλήμη τον Ε΄.

Έτσι και οι μυστικές εταιρίες αναγκάστηκαν να περιβληθούν από τον μανδύα της σιωπής και της μυστικότητας. Ακόμη και στις ημέρες μας, στον 21^ο αιώνα, παρ' όλη την τεράστια τεχνολογική πρόοδο, το μεγαλύτερο μέρος της ανθρωπότητας βλέπει με μεγάλη δυσπιστία και επιφυλακτικότητα τα θέματα αυτά. Και πολύ καλά κάνει! Βέβαια η επιστήμη, εκτός από μερικά δειλά βήματα στον τομέα της λεγόμενης ψυχολογίας ή παραψυχολογίας, προς το παρόν δεν μπορεί να αποτινάξει τα δεσμά του αισθητού στα οποία είναι προσκολλημένη.

9

ΙΟΛΛΑΟΣ

**Η
ΑΓΝΩΣΤΗ
ΤΕΧΝΗ**
(Ars Incognita)

Κεφάλαιο 9ο

Η Τεκτονική Κανονικότης

ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΟΡΟΣΗΜΑ (Landmarks)

Οι αρχαίες θεμελιώδεις διατάξεις, γνωστές σαν Λάντμαρκς, είναι ένα θέμα προς εξέταση, πάνω στο οποίο υπάρχει μια μεγάλη ποικιλία γνώμων. Ο Αγγλικός όρος «**LANDMARK**» σημαίνει «ορόσημο», και αναφέρεται για πρώτη φορά στο 39^ο άρθρο των «Γερμανικών κανονισμών και νόμων» για τη λειτουργία του Τάγματος.

Οι παραπάνω κανονισμοί εμπεριέχονται στο γνωστό έργο του Ιακώβου Άντερσον, γνωστό με τον διακριτικό τίτλο **Βιβλίο Συνταγμάτων** (Book of Constitutions), το οποίο περιλαμβάνει την Ιστορία του Ελευθεροτεκτονισμού, τα αρχαία καθήκοντα και τους γενικούς κανονισμούς, όπως εφαρμόζονταν σε πολλές παλιές στοές. Ο Άντερσον ήταν διδάκτορας της θεολογίας και της φιλοσοφίας, και ιεροκήρυκας στην εκκλησία του Σκωτικού Πρεσβυτεριανού στο Λονδίνο.

Η έκφραση υιοθετήθηκε στην τεκτονική παράδοση από τον Άντερσον, του οποίου η βιβλική γνώση σαν Πρεσβυτεριανού του έδωσε τη δυνατότητα να ταιριάζει πολλές τέτοιες φράσεις στα συντάγματα, όπως έκανε επίσης με κείμενα από τον Σαίξπηρ και τον Μίλτον.

Αναφέρεται λοιπόν στους κανονισμούς η φράση: «τα αρχαία ορόσημα πρέπει να διαφυλαχθούν με στοργή»... Σε άλλο δε σημείο των νόμων και κανονισμών καθορίζει ότι όλοι οι νόμοι

απορρέουν από τη μεγάλη Στοά, η οποία έχει δικαίωμα να καταργήσει ή να τροποποιήσει αυτούς, λαμβανομένης όμως σε αυτή την περίπτωση της πρόνοιας όπως διατηρηθούν άθικτα τα αρχαία ορόσημα του Τάγματος. Ο Αγγλικός Ελευθεροτεκτονισμός παρέλαβε το 1722 τον όρο αυτό με την έννοια «Αμετάβλητες Αρχές», με τις οποίες διακρίνεται ο «Γνήσιος» Ελευθεροτεκτονισμός από τον νόθο. Η Αγγλική μεγάλη στοά αναγνωρίζει μόνο εκείνες τις στοές που παραδέχονται τα Λάντμαρκς (Landmarks) και υπακούν σε αυτά.

Κατά παράδοξο τρόπο όμως η Αγγλική μεγάλη στοά ουδέποτε έδωσε σαφή κατάλογο των Λάντμαρκς, τα οποία οι κανονικοί τέκτονες οφείλουν να τηρούν, με αποτέλεσμα να εμφανισθούν πολλές διγνώμιες και αμφισβητήσεις πάνω στο είδος και τον αριθμό τους. Πολλοί Τέκτονες πρότειναν και δημοσιεύσαν διάφορες απαριθμήσεις, από εννέα έως εικοσιεπέντε «ορόσημα», στα οποία θα αναφερθούμε εν συνέχεια.

Η μεγάλη Στοά της Ελλάδος στο πρώτο άρθρο του καταστατικού της χάρτη αναφέρει: «Θεμελιώδεις Αρχαί του εν Ελλάδι Συμβολικού Τεκτονισμού είναι τα ιδεώδη των Αρχαίων, Ελευθέρων και Αποδεδεγμένων Τεκτόνων, ως ταύτα διεμορφώθησαν και εφηρμόσθησαν διά της από αιώνων Παραδόσεως».

Ας δούμε λοιπόν κατ' αρχήν την καταγωγή της συχνά χρησιμοποιούμενης αυτής φράσεως, «αρχαία ορόσημα». Ας θεωρήσουμε επίσης τι σημαίνει το να διατηρήσουμε τέτοια ορόσημα, και τελικά τι συνθέτει ένα ορόσημο και Ποια είναι πιθανόν, πέραν των πολλών που έχουν προταθεί, τα πραγματικά ορόσημα.

Μερικοί συγγραφείς ανάγουν την καταγωγή της ιδέας στην Παλαιά Διαθήκη.

Οι αναφορές αυτές στην Παλαιά Διαθήκη είναι οι παρακάτω:

1. *Μή μεταίρε ὄρια αἰώνια, ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες σου* (Παροιμίες XXII, 28)
2. *Μή μεταθῆς ὄρια αἰώνια, εἰς δέ κτήμα ὄρφανῶν μή εἰσέλθης* (Παροιμίες XXI-II, 10)
3. *Οὐ μετακινήσεις ὄρια τοῦ πλησίον σου, ἃ ἔστηκαν οἱ πατέρες σου.* (Δευτερονόμιο XIX, 14)
4. *Ἐπικατάρατος ὁ μετατιθεῖς ὄρια τοῦ πλησίον.* (Δευτερονόμιο XXVII, 17)
5. *Ἄσεβεις δέ ὄριον ὑπερέβησαν.* (Ιώβ XXV, 2)

Αν δεχθούμε ότι η φράση είναι παρμένη από τη Βίβλο, τότε μπορεί να ληφθεί μόνο σαν αφηρημένη δήλωση και όχι αναφορικά σε συγκεκριμένη λίστα κανόνων.

Πιθανόν να σημαίνει (στη Βίβλο και άλλου), να μην αλλάξεις τις βασικές αρχές της μυήσεως (π.χ. οι τρεις συμβολικοί βαθμοί) που είναι κοινές σε όλα τα μυστήρια, παρόλο που εκφράζονται διαφορετικά στο κάθε ένα. Μερικοί ερευνητές αποδίδουν την ιδέα πίσω στα μυστήρια και στις

τελετουργίες που είναι πολύ παλαιότερα από τη χρονολογία ιδρύσεως του Τεκτονισμού, όπως αυτή περιγράφεται στο βιβλίο των Συνταγμάτων.

Μερικοί εσωτεριστές και ερευνητές συμβολισμών, την αποδίδουν σε πολύ παλιές περιόδους της ιστορίας, όταν συγκεκριμένες διδασκαλίες είχαν δοθεί στη βρεφική ανθρωπότητα.

Μερικοί εμπνευσμένοι διδάσκαλοι ήταν οι επιτηρητές μιας αποκαλύψεως του Θεού που δόθηκε στους ανθρώπους. Αυτοί θέσπισαν τα ορόσημα, και τα σημεία αναφοράς, που θα μπορούσαν να οδηγήσουν την ανθρωπότητα από το σκοτάδι της άγνοιας στο φως της γνώσεως και σε μια τελική λαμπρή Ανάσταση. Έτσι από τη σκοπιά αυτή ο Τεκτονισμός είναι τόσο παλιός όσο και η ανθρωπότητα, λαμβανομένου υπόψη του παράγοντα ότι είναι «θεσμός αφ' εαυτού προερχόμενος», (δηλ. από εσωτερική ανάγκη του ανθρώπου).

Ανέκαθεν λοιπόν, όπως αναφέραμε και στο κεφάλαιο «Η 1^η Θεώρηση», υπήρξε μια συνεχής σχέση μεταξύ της ανθρωπότητας και του ουρανού, η οποία είχε σαν σκοπό την αποστολή από τα ουράνια δώματα, όντων εκλεκτών, Θείων απεσταλμένων για καθοδήγηση της πάσχουσας και σε άγνοια ευρισκόμενης ανθρωπότητας. Εάν μελετήσουμε τις διάφορες αποκαλύψεις, που δόθηκαν σε όλους τους λαούς, Κέλτες, Έλληνες, Σκανδιναυούς, Πέρσες κ.λ.π., θα αντιληφθούμε ότι η θεία βοήθεια δεν έπαυσε να καταφθάνει στους ανθρώπους, ανάλογα με τις εποχές και με τη νοοτροπία τους. Θα δούμε παντού τον ίδιο σκοπό, από πλευράς του θείου πεδίου, δηλαδή διδασκαλία και καθοδήγηση του ανθρώπου για να του ανοιχθεί η πύλη της σωτηρίας. Οι εκλεκτοί έδωσαν την ιερή σκυτάλη της παραδόσεως. Είναι οι μεταλαμπαδευτές της αλήθειας, η οποία είτε με σύμβολα, δηλαδή ορόσημα, είτε προφορικά, παρεδόθη από γενιά σε γενιά και διαφυλάχθηκε μέχρι σήμερα σαν παρακαταθήκη.

Συνοψίζοντας, θα δούμε τέσσερις κύριες θεωρίες για την καταγωγή των αρχαίων ορόσημων, αν δούμε τη φράση αυτή, σαν συμβολική έκφραση που ενσωματώνει τις βασικές αλήθειες του Τεκτονισμού:

1. Η μοντέρνα και μη εμπνευσμένη, ακαδημαϊκή άποψη, των οπαδών της σχολής η οποία πρεσβεύει ότι ο Τεκτονισμός ιδρύθηκε πριν από 290 χρόνια και ότι ήταν απλά μια αναγέννηση παλαιών συγκεκριμένων συντεχνιών. Πολλοί λίγοι τέκτονες σήμερα βλέπουν αυτό σαν μια συνολική και επαρκή θεωρία, αναφορικά με το νόημα των συμβολισμών, των αλληγορειών και των τύπων.
2. Η θεωρία ότι ο Τεκτονισμός κατάγεται από την Ιουδαϊκή παράδοση, ότι δηλαδή υπήρχε μια μυστική οργάνωση ή αδελφότητα, που ενσωμάτωνε πιθανόν μια παλαιότερη παράδοση, και ότι ο σύγχρονος Τεκτονισμός είναι μια αναβίωση αυτού του αρχαίου οργανισμού.

3. Η θεωρία ότι ο Τεκτονισμός υπήρξε πάντοτε και κληρονομήθηκε από εποχή σε εποχή διά μέσου των αρχαίων μυστηρίων. Αυτά τα μυστήρια διατήρησαν διά μέσου των αιώνων, τους αυτούς βασικούς τύπους και σύμβολα, και θέσπισαν αλήθειες που συνθέτουν τα αρχαία ορόσημα. Ο νεότερος Τεκτονισμός κληρονόμησε αυτά χωρίς να αναγνωρίσει την καταγωγή τους ή να δει τα εσωτερικά και βαθύτερα νοήματα τους.
4. Η τελευταία αναγνωρισμένη θεωρία, αλλά που κερδίζει συνεχώς έδαφος, δέχεται ότι η ιδέα πέρασε διά μέσου των μυστηρίων και διατηρήθηκε στους κόλπους της Ιουδαϊκής παράδοσης. Ήταν η σπουδή πάνω στη γη ορισμένων Κοσμικών και συμπαντικών αρχέτυπων που έπρεπε να διατηρηθούν για εμάς. Οι Εβραίοι σαν ένας δεσμός φυλών μεταξύ της αρχαίας Ανατολής και της σύγχρονης Δύσης, ήταν οι φυσικοί Φύλακες της παραδόσεως και της διδασκαλίας των Μυστηρίων. Ξέρουμε σήμερα από ορισμένες πηγές ότι οι Εσσαίοι, που λεγόντουσαν και Εθνικοί, κατείχαν όλη τη σοφία του μαντείου των Δελφών και την απόκρυφη Αιγυπτιακή παράδοση που έφτασε μέχρι τους Ιππότες του Ναού.

Από την άλλη πλευρά έχουμε την απόκρυφη διδασκαλία γνωστή σαν Kabbalah, που δεν σημαίνει τίποτε άλλο παρά τη διδασκαλία εκ παραδόσεως ή την παραδοσιακή αλήθεια.

Έτσι λοιπόν ο χρωματισμός, μέσω της Ιουδαϊκής παράδοσης, που δίνεται στη μοντέρνα έκφραση των Μυστηρίων, με τη συμβολική ανοικοδόμηση του Ναού του Σολομώντα, θα δώσει τελικά τον σύγχρονο δρόμο για να έρθουμε στον Ιερό τόπο, μέσα στα Άγια των Αγίων, στο ονομαζόμενο Δεβίρ.

Θα παρατηρήσετε ότι σε αυτούς τους τέσσερις τρόπους καταγωγής της Τεκτονικής ιδέας, παρουσιάζεται μια σύνθεση Αλήθειας όλου του τεκτονικού πιστεύω, της παραδόσεως και της διδασκαλίας πίσω στον Ναό του Σολομώντα και ακόμη πιο πίσω στα μυστήρια και στον αρχαίο κόσμο. Μπορούμε ακόμη να πάμε μακρύτερα και να ψάξουμε για ενδείξεις τεκτονικής δραστηριότητας τόσο παλιάς όσο η ύπαρξη της ανθρωπότητας. Δεν υπάρχει κατά συνέπεια πραγματική διαφορά γνώμης, αλλά η διάσωση συγκεκριμένων απόψεων αλήθειας, αν δούμε τα πράγματα μέσω του χρόνου και του περιορισμένου οπτικού ορίζοντα του Τέκτονα που έχει παραμείνει μαθητής. Αυτός που δεν πάει μακρύτερα από τη χρονολογία ίδρυσης του Τεκτονισμού, 290 χρόνια πριν, με τους εξωτερικούς τύπους και τελετές και τα «αρχαία ορόσημα», είναι ακόμη θεματοφύλακας της αλήθειας, όπως υπάρχει σήμερα, ακόμη και αν από τη μυωπική πλευρά της θεώρησης εμποδίζεται να αντιληφθεί το πλήρες μεγαλείο της τεκτονικής παράδοσης. Αυτός που προχωρά πιο πίσω, στην Εβραϊκή οικοδόμηση του Ναού, και δεν μπορεί να δει μακρύτερα από αυτό, είναι ακόμη εξίσου σωστός από τους περισσότερους σκεπτόμενους

νεότερους τέκτονες. Αυτοί που θεωρούν ότι τα Ιουδαιοτεκτονικά μυστήρια είναι απλά μια επανεμφάνιση αρχαιότερων μυστηρίων και η διασπορά των Εβραίων οφείλεται σε λόγους ευρύτερης διάδοσης της απόκρυφης αλήθειας, έχουν ακόμη ευρύτερη και περισσότερο συνθετική αντίληψη του θέματος.

Ο αριθμός τέτοιων σκεπτικιστών αυξάνει ταχύτατα καθώς η φύση των αρχαίων μυστηρίων αποκαλύπτεται από νεότερες έρευνες των μνημένων. Η παγκοσμιότητα των συμβόλων, τυπικών και διδασκαλιών αναδύεται σταθερά κάτω από το εστιασμένο φως της έρευνας του αμερόληπτου Τέκτονα, ερευνητή της αλήθειας.

Τέλος υπάρχουν και αυτοί, στους οποίους το όραμα της αλήθειας είναι ακόμη ευρύτερο.

Γνωρίζουν και διδάσκουν ότι ο Τεκτονισμός είναι μια εξωτερίκευση, μιας δραστηριότητας και διαδικασίας που υπάρχει στην επουράνια Στοά. Πιστεύουν ότι τα σύμβολα, οι μέθοδοι εργασίας, τα τυπικά και τελετές εξαγνισμού (μυήσεις) διετηρήθησαν από παλαιωτάτων χρόνων σε ισχύ για την καθοδήγηση και ανάσταση της ανθρωπότητας. Η Τεκτονική αδελφότητα στη γη είναι η ζωντανή μαρτυρία μιας ακόμη μεγαλύτερης αδελφότητας. Είναι η λεγόμενη Λευκή αδελφότητα. Η σύνθεση των διδασκαλιών, η ομοιότητα των παραδόσεων και η παγκοσμιότητα του επιδιωκόμενου σκοπού ήταν πάντα η ίδια διά μέσου των αιώνων και παραμένει αναλλοίωτη. Τα αρχαία ορόσημα λοιπόν, μπορούν να εντοπισθούν σε όλες τις θρησκείες, και πάνω σε όλες τις διδασκαλίες, εσωτερικές ομάδες και αδελφότητες.

Οι μαρτυρίες βρίσκονται εκεί, πάντα αναλλοίωτα τοποθετημένες, αλλά ο μέσος Τέκτονας παραμένει σε άγνοια γι' αυτό, και θα αναγνωρίσει μόνο δύο δρόμους:

1. Δια μέσου της πίστης στην άξια και σπουδαιότητα της ακαδημαϊκής έρευνας που γίνεται σήμερα ή έγινε στο παρελθόν (όπως μέσω της στοάς **QUATUOR CORONATI** no. 2076, των τεσσάρων εστεμμένων)
2. Διαμέσου εκείνης της πνευματικής ενοράσεως που είναι η **ΑΜΟΙΒΗ** της προσεγγίσεως ενός συγκεκριμένου σημείου της εξελικτικής κλίμακας ή συνειδητότητας, ώστε να γίνει δυνατή η αντίληψη της πραγματικότητας πίσω από τον εξωτερικό τύπο και την αλληγορία.

Η αναγνώριση της τεκτονικής αλήθειας και η σωστή κατανόηση των αρχαίων ορόσημων είναι πιο δυνατή σήμερα παρά ποτέ. Οι άνθρωποι είναι έτοιμοι τώρα να εργασθούν με αληθινό τρόπο, και όχι, απλώς τυφλά, να εκτελούν συγκεκριμένες τελετουργίες συγκεντρωμένες από αρχαία τυπικά. Δυστυχώς όμως, όπως πάντοτε, υπάρχουν και οι εξαιρέσεις.

Μπορεί να λεχθεί ότι όλα όσα έχουμε σήμερα πάνω στη γη, σαν σχήμα και σύμβολο, σε τύπο και τελετουργία, είναι η έκφραση εκείνου που υπάρχει στην εσωτερική και αντικειμενική πλευρά της ζωής. Τα ορόσημα λοιπόν του Τεκτονισμού είναι τύποι αλήθειας που περικλείουν θεϊκή ποιότητα. Είναι ζωντανές αλήθειες. Δόθηκαν, όπως ελέχθη, στους πρώτους ανθρώπους

σαν αποκάλυψη μέσω θείων απεσταλμένων, σαν εξωτερικά σύμβολα, που είναι τα πρώτα μεγάλα ορόσημα.

Αλλά δεν έδωσαν σε αυτούς την ερμηνεία, διότι ο εγκέφαλος τους ήταν σε πολύ μικρό βαθμό ανεπτυγμένος για να συλλάβει την υπερβατική τους σημασία.

Το θέμα λοιπόν είναι να αποδείξουμε καθαρά ότι: «εκείνο που βλέπουμε στη γη έχει το αντίστοιχο του και την καταγωγή του στον Ουρανό», (ή πνευματικό κόσμο), και δεν υπάρχει μόνο στο μυαλό μας.

Είναι ο περίφημος νόμος των αναλογιών που διατυπώθηκε από αρχαιοτάτων χρόνων, και που τον συναντούμε σαφέστατα διατυπωμένο στον σμαράγδινο πίνακα του Ερμή του Τρισμέγιστου *«όπως είναι τα Άνω, έτσι είναι και τα κάτω, προς επιτέλεση των θαυμασίων του ενός και μόνου πράγματος»*. Αυτό το αντίστοιχο ή σχέδιο αλήθειας, προερχόμενο από τον Θεό, αποτυπώνεται επάνω στην ανθρώπινη συνειδητότητα και εκφράζεται υπό μορφή θρησκειών, με τους τύπους και τις τελετές τους, τις οποίες σήμερα γνωρίζουμε άμεσα ή έμμεσα με τη βοήθεια ιστορικών ντοκουμέντων. Περίπου πέντε χιλιάδες χρόνια π.Χ. ευρίσκουμε την ύπαρξη συγκεκριμένων Μυστηρίων, όπως του Μίθρα, της Αιγύπτου, των Ινδιών, τα οποία έδωσαν έμφαση πάνω στον θυσιαζόμενο ταύρο, και τη θριαμβευτική νίκη ενός μεγάλου υιού του Θεού. Αργότερα ο Ήλιος μας, περνούσε από το ζώδιο του Κριού, και η έμφαση μετακινήθηκε στην Ιουδαϊκή παράδοση, στον Κριό. Ο συμβολισμός του κριού εμφανίζεται συχνά στη νεώτερη ιστορία των Εβραίων. Προφανώς λοιπόν, ότι υπάρχει αιωνίως στους ουραμούς, έχει ένα ορισμένο αποτέλεσμα πάνω στον κόσμο των θρησκειών, χρωματίζοντας την παρουσία της αλήθειας από τη σκοπιά τους, και επηρεάζοντας τους τύπους των συμβολισμών τους. Αιώνες πέρασαν. Η Ιουδαϊκή παράδοση έφθασε στο τέλος και η Χριστιανική άρχισε με το πέρασμα του Ήλιου στο ζώδιο του Ιχθύος.

Οι πρώτοι χριστιανοί χρησιμοποιούσαν πιστά το σημάδι του Ιχθύος στους τάφους τους και στις κατακόμβες, και ακόμη τρώμε ψάρι τη μεγάλη Παρασκευή σε μνήμη της μεγάλης θυσίας του Υιού του Θεού. Σήμερα σύμφωνα με τους αστρονόμους περνάμε ταχύτατα σε ένα άλλο ζώδιο, το ζώδιο του υδροχόου. Τα παλιά πράγματα ξεπλύνονται, ο υδροχόος εγκαινιάζει την εποχή του ύδατος επάνω στη Γη.

Αυτά είναι αστρονομικά όσο και πνευματικά γεγονότα, που σίγουρα αποδεικνύουν παρόλο που δεν εξηγούν, το ότι τα συμβαίνοντα στους ουραμούς παράγουν αντίστοιχα συμβάντα στη Γη. Όπως ακριβώς τα σύμβολα και ο χρωματισμός των θρησκειών του παρελθόντος και του παρόντος αναντίρρητα επηρεάσθηκε από τη θέση του Ήλιου καθώς περνά δια μέσου των διαφόρων σημείων του ζωδιακού, έτσι και ο σύγχρονος Τεκτονισμός χρωματίσθηκε από τους σκοπούς και τους τύπους της επουράνιας Στοάς.

- α. Δεν είναι πιθανόν ότι επτά τέκτονες συνιστούν μια Στοά επειδή η Στοά επάνω, «τα επτά πνεύματα μπροστά στον θρόνο του Θεού», ή, «οι επτά Γίγαντες της δημιουργίας», συνιστούν τις δημιουργικές δυνάμεις του Σύμπαντος;
- β. όλες οι θρησκείες διδάσκουν ότι τρεις εκφράσεις του Απόλυτου κυβερνούν τον κόσμο της πραγματικότητας. Ο Θεός Πατήρ, ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα. Τρεις τέκτονες κυβερνούν μια επίγεια στοά. Ο Σεβάσμιος και οι δύο Επόπτες.
- γ. Δεν αντιπροσωπεύουν οι δύο αυτές ομάδες το Πνεύμα, την Ψυχή και το Σώμα του Σύμπαντος, ως και του ανθρώπου;
- δ. Δεν είναι δουλειά του Β' Επόπτου να αντιπροσωπεύει τον εκφρασθέντα Μ.: Α.: Τ.: Σ.:, που με τις πρόσφατα φτιαγμένες πέτρες αρχίζει να κτίζει τον Ναό;
- ε. Δεν αντιπροσωπεύει ο Α' επόπτης τη θεία Βούληση, και ελέγχει όλους ώστε να ευρίσκονται σε τάξη, σε συμφωνία με το σχέδιο, έτσι όπως βρίσκεται απλωμένο, αναπαριστάμενο στον πίνακα χαράξεως, σύμφωνα με τις οδηγίες του Σεβάσμιου;
- ζ. Για τον Λόγο αυτό δεν πέφτουν τα μάτια του επάνω στον πίνακα χαράξεως (τον τάπητα) κάθε φορά που κοιτάζει προς την Ανατολή;
- στ. Δεν αντιπροσωπεύει ο Σεβάσμιος τον Πατέρα Θεό που κάθεται στην Ανατολή, στη θέση του Φωτός, και από εκεί κυβερνά τη στοά του;
- η. Δεν είναι απαραίτητη η Βίβλος του Νόμου για να υποδηλώσει ότι το σχέδιο της εξέλιξης γίνεται σύμφωνα με τις εξ αποκαλύψεως οδηγίες του Μ.: Α.: Τ.: Σ.:;

Τέτοιες ερωτήσεις έρχονται στο μυαλό όλων των νοήμωνων Τεκτόνων, και οι απαντήσεις θα εμφανισθούν πιο καθαρά όσο ο καιρός περνά. Κατά συνέπεια η φράση "Αρχαία ορόσημα" μπορεί να θεωρηθεί σαν τα αρχικά εκείνα θεϊκά σημάδια που δίνουν εγγυήσεις για το τι βρίσκεται πίσω και πέρα από τα εκδηλωμένα φαινόμενα. Δείχνουν εκείνο τον αρχέτυπο Κόσμο που για πολλούς είναι η μόνη εξήγηση για το ότι υπάρχει και είναι ορατό.

Η πρώτη απαίτηση που πρέπει να πληρεί ένα νόμος, ένα έθιμο ή ένας κανόνας, ώστε να θεωρηθεί σαν ορόσημο, είναι η αρχαιότητα. Ακόμη και αν ήταν δυνατόν να συγκροτηθεί ένα παγκόσμιο συνέδριο με συμμετοχή όλων των Τεκτονικών δυνάμεων της υφηλίου, και με τη μεγαλύτερη ομοφωνία να θέσπιζε νέους κανονισμούς υποχρεωτικούς για όλους, πάλι δεν θα αποτελούσαν ορόσημα. Θα είχαν μεν χαρακτήρα παγκοσμιότητας αλλά θα τους έλειπε η αρχαιότητα.

Μια άλλη ιδιαιτερότητα των ορόσημων είναι το αναλλοίωτο τους, και, ότι ήταν αιώνες πριν εξακολουθούν να είναι και θα είναι σε ισχύ, μέχρι ο Τεκτονισμός να πάψει να υφίσταται.

Μέχρι το 1858 καμία προσπάθεια δεν έγινε από τέκτονες συγγραφείς να καθορίσουν επακριβώς και με κατανοητό τρόπο τα ορόσημα του Τεκτονισμού.

Τον Οκτώβριο του ίδιου έτους, ο Mackey δημοσίευσε, στην τριμηνιαία επιθεώρηση του Αμερικάνικου Τεκτονισμού (τόμος II, σελίς 230), ένα άρθρο με τίτλο «Τα θεμέλια της τεκτονικής νομιμότητας», που περιείχε μια λίστα από 25 ξεχωριστά ορόσημα, η οποία στη συνέχεια ενσωματώθηκε στο έργο του «εγχειρίδιο πάνω σε Τεκτονικά νομικά θέματα».

Έκτοτε τα ορόσημα αυτά υιοθετηθήκαν από την Τεκτονική αδελφότητα και πολλοί συγγραφείς τα χρησιμοποίησαν ευρέως στα άρθρα τους, έχοντας πολλές φορές άγνοια για την προέλευση τους. Παραθέτω συντόμως τη λίστα αυτή των εικοσιπέντε ορόσημων.

1. Τα σημεία αναγνωρίσεως των Τεκτόνων μεταξύ τους (λέξεις – σημεία – χειραψίες)
2. Η διαίρεση του συμβολικού Τεκτονισμού σε τρεις βαθμούς (Μαθ .: – Ετ .: – Διδ .:)
3. Ο μύθος του βαθμού του διδάσκαλου, για τον αρχιτέκτονα του Ναού, Χιράμ.
4. Η πίστη στην ύπαρξη του Θεού με την προσωνομία Μ .: Α .: Τ .: Σ .:
5. Η πίστη στην αθανασία της Ψυχής και η ανάσταση σε μια μέλλουσα ζωή
6. Η ισότητα μεταξύ όλων των τεκτόνων
7. Η βίβλος του Νόμου αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της επιπλώσεως του Ναού
8. Το δικαίωμα κάθε τέκτονος να συμμετέχει στις συνεδριάσεις κάθε κανονικά συγκροτημένης Στοάς.
9. Η μυστικότητα και το Τεκτονικό απόρρητο.
10. Η κεράμωση κάθε επισκέπτη σύμφωνα με τις αρχαίες συνήθειες.
11. Η διακυβέρνηση της αδελφότητας από ένα Μεγάλο Διδάσκαλο.
12. Το δικαίωμα του Μεγάλου Διδάσκαλου να προεδρεύει οπουδήποτε και οποτεδήποτε όλων των συνελεύσεων του σώματος και των Στοών που έτυχε να παρίσταται
13. Το δικαίωμα του Μεγάλου Διδάσκαλου να απονέμει βαθμούς άνευ μνήσεως.
14. Το δικαίωμα του Μεγάλου Διδάσκαλου να επιτρέπει το άνοιγμα μη μονίμων στοών
15. Το δικαίωμα του Μεγάλου Διδάσκαλου να χορηγεί άδεια για την απονομή βαθμών ατάκτως ή να συντομεύει τα διά τις διαφόρους μνήσεις επιβαλλόμενα υπό των κανονισμών χρονικά όρια.
16. Η υποχρέωση των Τεκτόνων να συνέρχονται σε Στοές
17. Η διοίκηση της Στοάς από τον Σεβάσμιο και του δύο Επόπτες
18. Η αναγκαιότητα της στεγάσεως της Στοάς πριν αρχίσουν οι εργασίες
19. Το δικαίωμα κάθε τέκτονος να αντιπροσωπεύεται σε όλες τις γενικές συνελεύσεις του σώματος και να δίνει τις οδηγίες του στους αντιπροσώπους του.

20. Κάθε τέκτονας υπόκειται στους νόμους και κανονισμούς της τεκτονικής δυνάμεως, στη δικαιοδοσία της οποίας κατοικεί και αν ακόμη δεν είναι μέλος μιας εκ των στοών. Η τυχόν μη υιοθέτηση του δεν τον απαλλάσσει.
21. Το δικαίωμα κάθε τέκτονα να εγείρει ένσταση κατά των αποφάσεων της στοάς του στη μεγάλη Στοά.
22. Η συμβολική τεκτονική εργασία με εκφράσεις παρμένες από το οικοδομικό επάγγελμα.
23. Ουδεμία στοά μπορεί να επέμβει στις εργασίες άλλης ή να απονείμει βαθμούς σε αδελφούς που ανήκουν σε άλλη στοά.
24. Κάθε υποψήφιος πρέπει να είναι αρτιμελής, να έχει γεννηθεί ελεύθερος και να είναι ενήλικας.
25. Τελευταίο όλων των ορόσημων, είναι το αυστηρά αμετάβλητο και αναλλοίωτο των παραπάνω διατάξεων.

Υπάρχουν όμως και τέκτονες που θεωρούν ότι τα καθορισθέντα από τον Μάκευ ορόσημα είναι λίγα. Μεταξύ αυτών συγκαταλέγεται και ένας διαπρεπής τέκτων, τότε γενικός γραμματεύς της Μεγάλης Στοάς της πολιτείας του Κεντάκυ, ο οποίος το 1889 συνέταξε κατάλογο με 54 ορόσημα. Κατά συνέπεια:

Ο καθένας μπορεί, σύμφωνα με τα προαναφερθέντα, αναφορικά με τη φύση των πραγματικών Λάντμαρκς, να εξαγάγει τα συμπεράσματα του και να κάνει εκτιμήσεις για την αξία και μυητική γνώση που απορρέει από αυτά. Οι θεμελιώδεις αρχές που προσδιορίζουν την κανονικότητα Μεγάλης Στοάς διευτυώθησαν την 4^η Σεπτεμβρίου 1929 από την Ηνωμένη μεγάλη Στοά της Αγγλίας και τηρούνται απαρεγκλίτως από όλες τις μεγάλες Στοές της Υψηλίου. Αποτελούνται από οκτώ παραγράφους, η τελευταία των οποίων αναφέρει:

«Δέον να τηρούνται αυστηρώς τα Αρχαία ορόσημα τα έθιμα και τα ήθη της τέχνης»

10

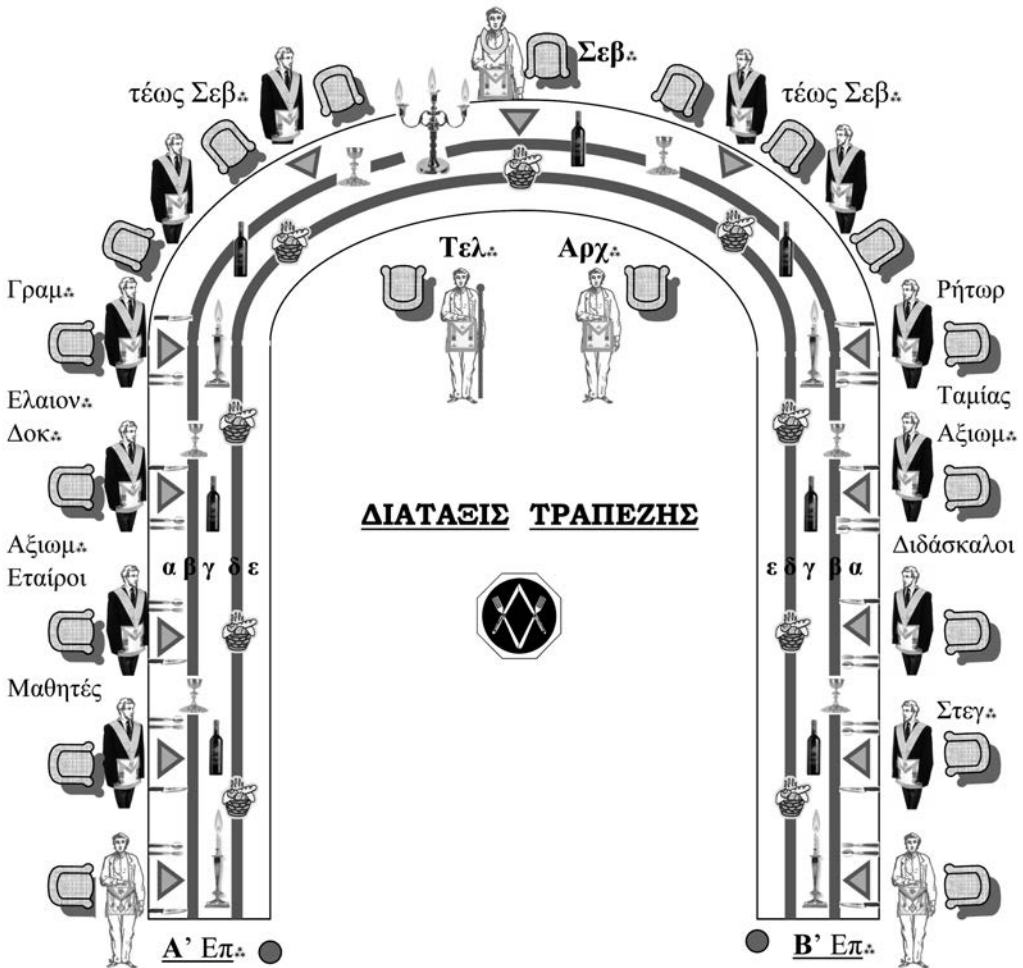
ΙΟΛΑΟΣ

Η
ΑΓΝΩΣΤΗ
ΤΕΧΝΗ
(*Ars Incognita*)

Κεφάλαιο 10ο

Τεκτονικό Συμπόσιο

ΟΡΟΛΟΓΙΑ

Μύστρον Ξίφος Σκαπάνη

Κάδος

Όπλο

Υλικό
(εδέσματα)

Ακατέργαστος λίθος
(άρτος)

Πυρίτις
(οίνος)

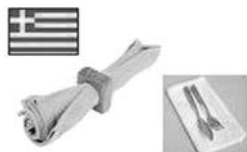
Πυρίτις κτηρίνη
(ζύθος)

Πυρίτις ελαφρά
(ύδωρ)

Άμμος λευκή
(αλάτι)

Άμμος κτηρίνη
(πιπέρι)

Ασπήρ

Σημαία
(πετσέτα)

Τρυβλίό
(πίατο)

Βάθρο
(κάθισμα)

Ιστιόν
(τραπεζομάνδουλο)

ΙΣΤΟΡΙΚΟ

Από τα αρχαιότατα χρόνια του Τεκτονισμού επεκράτησε η συνήθεια όπως κατά τις εορτές του Τάγματος, ή τις ιδιαίτερες των Στοών, να τελούνται Συμπόσια ή Αγάπες, με κύριο σκοπό τη στενότερη σύσφιγξη των αδελφών. Σύμφωνα με παλαιότερο τυπικό του 1917, αλλά και κατά το ισχύον, «τα συμπόσια αυτά δεν πρέπει να θεωρηθούν σαν απλά γεύματα, αλλά ως τελεταί απόκρυφοι ως προς τους τύπους και τις αρχές τους¹²».

Η αρχαία Σοφία δεν ήθελε να καθιερώσει τέτοιες τελετές μόνο προς τέρψη, αλλά οι Αγάπες αυτές με τους **ιδιαιτέρους τους τύπους, τις λειτουργίες και τους συμβολισμούς** συμπληρώνουν τις **διδασκαλίες** που γίνονται κατά τις μηήσεις και τις εργασίες των διαφόρων βαθμών.

Οι πρώτες Αγάπες αποτελούσαν έθιμο των πρώτων Χριστιανών, το οποίο συνένωνε όλους ανεξαιρέτως τους πιστούς, ανεξαρτήτως τάξεως, μετά τη λήψη της θείας ευχαριστίας, σε κοινό γεύμα. (Πράξεις των Αποστόλων 2, 42-2, 46)

Η Καθολική εκκλησία κατήργησε τις Αγάπες κατά τον 7^ο αιώνα και συνέχισαν να τελούνται μόνο σε μερικές χριστιανικές αιρέσεις (π.χ. των Βαπτιστών και Μεθοδιστών).

12 Τυπικό Τεκτονικών λειτουργιών και τελετών.

Στον Τεκτονισμό του Αγίου Ιωάννη οι Αγάπες καθιερώθηκαν ήδη από το 1717 από τις αγγλικές Τεκτονικές Στοές και ετελούντο υποχρεωτικά κατά τις μεγάλες εορτές του τάγματος, τις ημέρες δηλαδή των δύο Ηλιοστασιών.

Πριν από την απόκτηση ιδίων οικημάτων, οι Στοές εργαζόταν σε πανδοχεία (ταβέρνες), των οποίων οι ιδιοκτήτες ήσαν συνήθως μέλη των Στοών.

Οι Αγάπες σήμερα, αρχίζουν διεξάγονται και τελειώνουν σύμφωνα με καθορισμένο τυπικό σε πλήρη τεκτονική αμφίεση. Οι υποχρεωτικές προπόσεις καθορίζονται από το Τυπικό και γίνονται συνήθως τουλάχιστον πέντε (παλαιότερα επτά) τριπλές¹³.

Στην «Εγκυκλοπαίδεια της Ελευθέρας Τεκτονικής», ο Νέστορας Λάσκαρις αναφέρει:

«Διά των Αγαπών, αφ' ενός μεν εορτάζονται δύο μεγάλοι εορταί της φύσεως, τα δύο ηλιοστάσια, δύο φυσικά φαινόμενα τα οποία έχουν ιδιαίτερος επίδραση επί της ζωής των όντων και συνεπώς επί της σωματικής και πνευματικής εξελίξεως των ανθρώπων. Αφ' ετέρου τιμώνται δύο άγιοι της Χριστιανικής Εκκλησίας τους οποίους οι ιδρυταί του τάγματος έθεσαν ως προστάτες πάτρωνές των (Ιωάννης Ευαγγελιστής & Ιωάννης Βαπτιστής).

Εκτός όμως αυτής της σημασίας, αι Αγάπαι παρέχουν στους τέκτονες πολλά διδάγματα σχετικά με το Τεκτονικώς ζείν. Διδάσκουν στον τέκτονα, ότι η ζωή είναι κάτι άξιον μεγάλου σεβασμού, το οποίο βοηθεί στην εξέλιξη του Πνεύματος και της Ψυχής, ότι ο βίος του πρέπει να είναι φαιδρός και πλήρης χαράς, η οποία να προκύπτει από την εν μέτρω και μέσα στα όρια του πρέποντος απόλαυση των Χαρίτων της ζωής.

Μέσα από τη λιτότητα, τη φυσική των απλότητα, και την επικρατούσα ευχάριστο διάθεση, ευθυμία και αδελφική διαχυτικότητα, αι αγάπαι τέρπουν και ικανοποιούν το σώμα και προ παντός την ψυχή, και διδάσκουν ποια πρέπει να είναι η του Τέκτονος φιλοσοφική και αισθηματική αντίληψη περί της χρήσεως των αγαθών της ζωής και των απολαύσεων της. Επίσης, πώς αλληγορικώς το πνεύμα πρέπει να τροφοδοτείται από τις "τροφές", τις δυνάμεις δηλ. εκείνες, μέσω των οποίων αυτό μπορεί να δρά και να εξελίσσεται. Αι Αγάπαι διετηρήθησαν και εις τους Ροδοσταυρικούς βαθμούς του Τεκτ. :. (κυρίως του Αρχαίου και Αποδεδειγμένου Σκωτικού τύπου) ως Μυστικός Δείπνος Αγάπης».

13 Προπόσεις

1^η. Υπέρ του Ελληνικού Έθνους, του Προέδρου της Δημοκρατίας και της οικογένειάς του.

2^η. Υπέρ της Μεγάλης Στοάς, του Μεγάλου Διδάσκαλου, και των μελών του συμβουλίου.

3^η. Υπέρ του Σεβασμίου, της οικογένειας αυτού και της ημετέρας Στοάς.

4^η. Υπέρ των Αξιοματικών και των μελών της Στοάς, ως και των επισκεπτών.

5^η. Υπέρ των ξένων Τεκτονικών δυνάμεων, των προέδρων αυτών, και των απανταχού της γης Τεκτόνων, των ευτυχούντων και δυστυχούντων.

ΤΑ ΔΡΩΜΕΝΑ – ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΙ

1. Το σχήμα του τραπεζιού είναι μορφής πετάλου (U ή Π), όπως και του Τεκτ ∴. Ναού. Είναι στην περίπτωση των τελετουργικών συνεστιάσεων η εικόνα του Πνευματικού κέντρου με προσανατολισμό από τη Δύση προς την Ανατολή. Επ’ αυτής το **Ιστίον**.

2. Δύο Κυανές ταινίες, επί του ιστίου, χωρίζουν το τραπέζι σε τρεις περιοχές (σχήμα 1).

3. Στα άκρα του τραπεζιού κάθονται οι δύο Επόπτες και αντιπροσωπεύουν τις στήλες **B ∴** και **J ∴**. Το ιστίον (τραπεζομάνδουλο) με τις δύο κυανές ταινίες, οι οποίες ξεκινούν από τα δύο άκρα και διατρέχουν όλη τη ζωδιακή περιοχή, συμβολίζουν τον κόρυμβο.

➤ Ως “γνωστόν”, ο Κόρυμβος αναπαριστά την “**Ψυχή του Κόσμου**”, μέρος της οποίας είναι οι ατομικές μας Ψυχές. Η στοίχιση των διαφόρων υλικών και εδεσμάτων συμβολίζει την τάξη και ηρεμία που πρέπει να επικρατεί τόσο μέσα στον κάθε ένα, όσο και στις μεταξύ των αδελφών σχέσεις συμπάθειας, αλληγορούμενες διά του δεσμού των συνεχών ταινιών. Ως γνωστόν ο πρώτος και κύριος λόγος της υπάρξεως της “**Παγκόσμιας Ψυχής**” είναι «η μύχια συνένωση όλων των όντων της δημιουργίας μεταξύ τους και συγχρόνως με τον Δημιουργό τους». Οι δύο ταινίες, αλλά και τα **δίκηρα** κηροπήγια ενδιάμεσα, τονίζουν πολύ καλά τον διπλά πολωμένο (διφυή) χαρακτήρα της. Η γνώση και η χρήση των ιδιοτήτων των δύο ταινιών, (ως συνδέσμων μεταξύ των δύο περιοχών), περικλείει όλα τα στοιχεία της πραγματικής μύησης!

Επειδή όμως ο μυητικός όρος **Παγκόσμια Ψυχή** πιθανόν ξενίζει, πρέπει να πούμε ότι δεν είναι τίποτε άλλο παρά η μοναδική παγκόσμια ουσία-ενέργεια από την οποία κτίσθηκαν τα Σύμπαντα. Αυτή η ουσία-ενέργεια είναι **δόνηση-κίνηση-κραδασμός** και ανάλογα με τη συχνότητα με την οποία δονείται μας παρουσιάζεται, τουλάχιστον όσο μπορούμε σήμερα να παρατηρήσουμε επιστημονικά, ως ύλη του νοητικού πεδίου (σκέψη) ύλη του ψυχικού πεδίου (συναίσθημα), ως παχυλή ύλη, ως ηλεκτρισμός, μαγνητισμός, βαρύτητα, ραδιενέργεια, ακτινοβολία πάσης φύσεως κ.λ.π με ανάλογες εκδηλώσεις όπως το φως, ο ήχος, το χρώμα, η θερμότητα κ.λ.π. Μέσα μας εκφράζεται ως ζωικότητα-αιθερικότητα, ενέργεια που μας δίνει ζωή, «ο άρτος ημών ο επιούσιος».

Στην Παλαιά διαθήκη ονομάζεται στερέωμα, Σαμαϊμ (Ες-Βα –Μαϊμ), που σημαίνει ύδωρ πνευματικών. «Και εποίησε ο θεός το στερέωμα» (Γένεσις 1-7). Η επιστήμη αναζητά σήμερα, προς το παρόν χωρίς επιτυχία, τις εξισώσεις, που να εκφράζουν ενιαία όλα τα φαινόμενα της φύσεως, του λεγομένου ενοποιημένου πεδίου. (Unified field theory)

4. Το Πύρ, απαραίτητη προϋπόθεση της Μυσταγωγίας: «Ο ποιών τους αγγέλους αυτού πνεύματα, και τους λειτουργούς αυτού πυρός φλόγα» (προς Εβραίους 1.7)

5. Πάνω στο τραπέζι στοιχίζονται τα **τροβλία** (πίατα), τα **όπλα** (ποτήρια), οι **κάδοι** (φιάλαι) και το **Υλικόν** (εδέσματα). Τα ποτήρια και εδέσματα τοποθετούνται επί των κυανών ταινιών

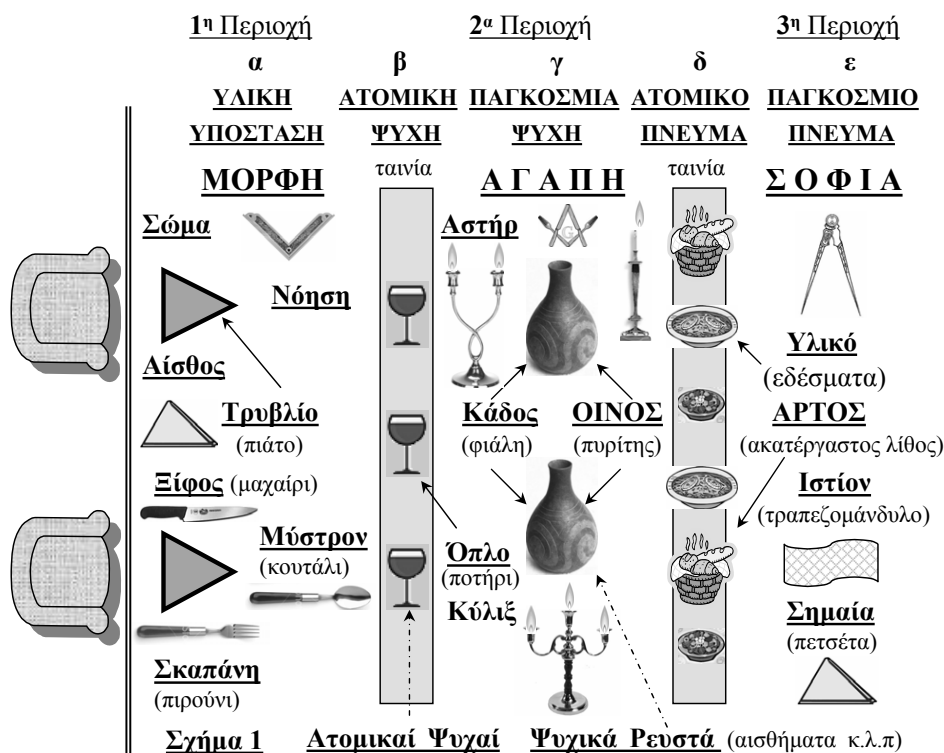
(χρώμα του ουρανού – μέσος ουρανός) διατεταγμένα εν τάξει, όπως λεπτομερώς φαίνεται στο παρατιθέμενο σχήμα 1 και στην Εικόνα Β (στήλες **α-β-γ-δ-ε**).

- α. Τα **τρουβλία** (πίατα) με το τριγωνικό σχήμα συμβολίζουν την τριπλή κοσμική μας φύση – Νοητική, Ψυχική και Υλική. Είναι κεραμικά, από άργιλο, και ως εκ τούτου μας υπενθυμίζουν τη γήινη, (χωματένια), σωματική μας υπόσταση.
- β. Αμέσως μετά τα **όπλα (ποτήρια)**. Είναι το μέσο με το οποίο λαμβάνουμε την Ψυχική τροφή – Αγάπης, αλλά και μεταδόσεως αυτής με τις προποσείεις. Δηλαδή η **ατομική** μας **Ψυχή**¹⁴ (το όπλο γεμίζει με πυρομαχικά – υψώνεται – στοχεύει – και τα αποστέλλει “πυροβολεί”). Πράγματι ο ρόλος της Ψυχής σαν ενδιάμεσης αρχής μεταξύ Πνεύματος και Σώματος, είναι, αφενός μεν να δέχεται τις εντολές του Πνεύματος και να τις μεταβιβάζει στο Σώμα, αφετέρου να δέχεται τις εντυπώσεις του Σώματος και να τις μεταβιβάζει στο Πνεύμα (σύμπλεγμα Διαβήτη και Γνώμονα). Κατά τη διαδικασία αυτή παράγονται τα λεγόμενα αισθήματα και συναισθήματα. (σχήμα 2)
- γ. Εν συνεχεία, ενδιάμεσα, οι **κάδοι** (φιάλες με κρασί). Η Παγκόσμια αποθήκη της Ψυχικής τροφής (ψυχικά ρευστά) – **Αγάπη**. Δηλαδή το περιεχόμενο των κατωτέρων επιπέδων της λεγόμενης Παγκόσμιας Ψυχής (Μέσον δώμα – ουρανός κ.λ.π).
- δ. Τέλος στη δεύτερη κυανή ταινία (η ουσία μας, το Ατομικό μας **Πνεύμα**¹⁵), τίθεται το **υλικό** (άρτος και εδέσματα). Πνευματική τροφή – **Σοφία**. Όταν καταναλώσουμε το υλικό, από ακατέργαστος λίθος μετατρέπεται σε κατηργασμένο (κυβικό) λίθο.
- ε. Επέκεινα το Παγκόσμιο **Πνεύμα**¹⁶. Είναι περιοχή απροσπέλαστη γι’ αυτό κανείς δεν επιτρέπεται να καθίσει στο εσωτερικό του πετάλου – τραπεζιού (Άγια των Αγίων). (πλην του Τελετάρχη “κομιστού του Φωτός” και του βοηθού του Αρχιτρίκλινου).

14 Σύμφωνα με άλλη ορολογία «Ψυχικόν σώμα». (προς Κορινθίους Α΄ 15,44-48).

15 Σύμφωνα με άλλη ορολογία «Πνευματικόν σώμα». (προς Κορινθίους Α΄ 15,44-48).

16 Σύμφωνα με άλλη ορολογία «Πνευματικός κόσμος, Νοητός ή Υπερνοητός».

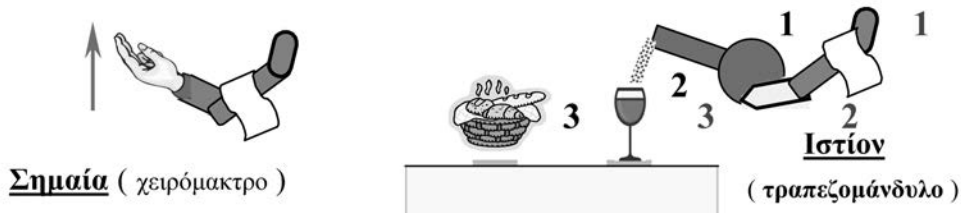
6. Ο Κύλιξ, το κύπελλο (το όπλο) είναι ανάλογα σύμβολα που συναντιούνται σε όλες τις θρησκείες όπως και σ' όλα τα δόγματα των λεγόμενων «Μυστικών» εταιριών. Σύμβολο της **Ψυχής** στην οποία χύνεται ο οίνος, το πνευματικό ποτό το χρησιμοποιούμενο εις όλας τας "μυστηριακάς θρησκείας". (κατά τον Νέστορα Λάσκαρι)

7. Η έγχυση του οίνου από τον **κάδο** (φιάλη) εις το **όπλο** (κύλικα), συμβολίζει τη θεία **ΖΩΗ** του **Χριστού-Λόγου** που διαχέεται μέσα στον κύλικα, λαμβάνει σχήμα και μορφοποιείται στο Κοσμικό επίπεδο (κύλιξ), ζωογονώντας την υλική μορφή.

Σχήμα 2

8. Η **Χείρ** (χέρι) είναι το σύμβολο **ευλογίας** και διανομής **ζωτικής δυνάμεως**. Χέρι ανυψωμένο είναι συνηθισμένο στις θεότητες της Βαβυλώνας, της Ασσυρίας, της Φοινίκης, της Αιγύπτου, κυρίως στους θεούς της γονιμότητας και της **ζωής**, οι οποίοι έχουν άμεση σχέση με τον άνθρωπο.

Σχήμα 3

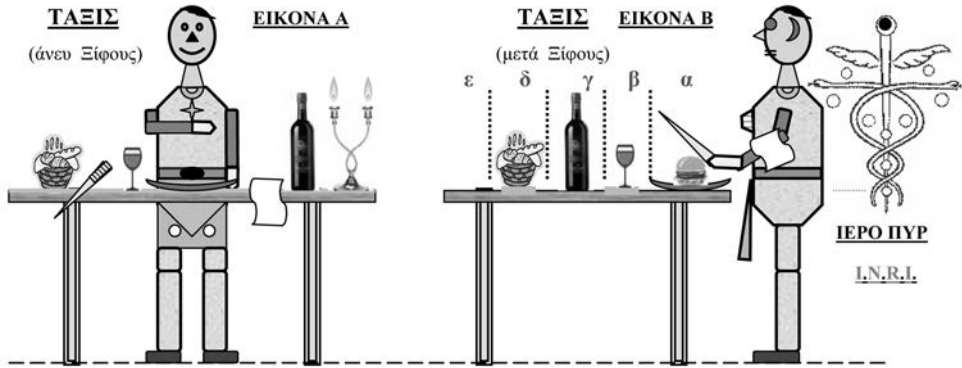
9. Η Σημαία (λευκό χειρόμακτρο – πετσέτα) στο αριστερό χέρι είναι αντίστοιχη των λευκών χειροκτιών (γάντια) και συμβολίζει την αγνότητα των αισθημάτων, αποτελεί δε ένδειξη καθαρής και αγνής καρδιάς. (ειλικρινείς ευχητήριες προπόσεις)

10. Όρθιοι και εν τάξει, τα ξίφη ανά χείρας. Το Ξίφος (μαχαίρι) στο αριστερό χέρι είναι σύμβολο της Πνευματικής δυνάμεως. (Εικόνες Α & Β)

➤ Παρατηρούμε,, ότι οι προπόσεις γίνονται στη θέση “όρθιοι και εν τάξει”, όπου οι **κάδοι** επί της τραπέζης (Ψυχικά ρευστά) και το **Ιερόν Οστούν** των αδελφών (κόκυγξ-έδρα του Ιερού πυρός) ευρίσκονται σε μία “νοητή” οριζόντια γραμμή (Εικών Β). Αναλογία επήρειας του **Οίνου** (αύξηση της νευρικής δυνάμεως) και του **Ιερού πυρός** επί του νευρικού συστήματος και του εγκεφάλου (στην επίφυση – κωνάριο).

11. Κάθε πράξη για να είναι ολοκληρωμένη πρέπει να ακολουθεί τον τριαδικό Νόμο. Οι Προπόσεις γίνονται σε τρία στάδια – τριπλή κίνηση (Εικόνες Γ – Δ – Ε).

1η. Η δεξιά επί των όπλων. ➤ Προετοιμασία διανομής ζωτικής δυνάμεως.

2η. **Άνω τα όπλα.** ➤ Συμβολική πράξη ευλογίας με τη βοήθεια του Μ.: Α.: Τ.: Σ.. (Μ.: Α.: Τ.: Σ.: ευλόγησον τα όψα ταύτα) – «εν τώ ονόματι σου αρώ τας χείρας μου». (Ψαλμοί ΞΒ´ 5)

3η. Προτείνετε τα όπλα. «Εκτενώ τη χείραν μου προς τον Θεόν τον Ύψιστον». (Γέν. ΙΔ´ 22)

12. **Τριπλή** κατάποση του οίνου μετά την εκφώνηση των σχετικών ευχών (**Πύρ**– 1.: 2.: 3.:).

13. Εκτέλεση του **σημείου** του Μαθητή διά του όπλου. Απόθεσις των όπλων (1.: 2.: 3.:).

14. **Χαιρετισμός** του Ξίφους. Το ξίφος εις τη δεξιάν – κρούσις των **τροβλίων** με τα **ξίφη**.

➤ Μεταβίβαση της Πνευματικής δυνάμεως στην ύλη.

➤ Επίδραση επί του νευρικού συστήματος και του υλικού εγκεφάλου. (**επίφυση**)

15. Δημιουργία της ενωτικής (ανοικτής–διακεκομμένης) **αλυσίδας** μετά την 5η πρόποση.

Ο ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΟΙΝΟΥ

Από το μεγάλο πλήθος των ανωτέρω εκτεθέντων συμβολισμών θα σταθούμε με περισσότερες λεπτομέρειες, κυρίως στον συμβολισμό του **Οίνου**.

Το κρασί, είναι ένα από τα τρία ιερά τρόφιμα των Ελλήνων μαζί με το ψωμί και το λάδι.

Οι μύθοι και οι τελετουργίες που συνοδεύουν τις ιερές τροφές, το κρασί και το ψωμί ακολουθούν τον κύκλιο ρυθμό του ήλιου της γης και της σελήνης.

Οι μύθοι εξηγούν τα φυσικά φαινόμενα (όπως τα Ηλιοστάσια), ταυτίζονται μαζί τους και τα καθιερώνουν – καθιερώνοντας ταυτόχρονα και την ίδια τους την ύπαρξη.

Το αμπέλι δίνει το σταφύλι, δίνει το «γλεύκος» ένα υγρό θολό, υπόγλυκο που στη συνέχεια αυτοζυμώνεται, με δικές του **εσωτερικές διαδικασίες**, διαυγάζει – μεταμορφώνεται, δεν είναι πια γλυκό, είναι αυστηρό και δυνατό. Μετατρέπεται – αλλάζει μόνο του – μεταμορφώνεται κόκκινο σαν αίμα, πίνεται όχι κυρίως για να θρέψει όπως τα άλλα ιερά τρόφιμα αλλά και για να ευχαριστήσει τον άνθρωπο, να τον βοηθήσει να χαλαρώσει για να ασχοληθεί με ότι κάνει τον βίο πολύτιμο, την ανθρώπινη επαφή – τη φιλοσοφία – την τέχνη, το θέατρο, τη μουσική, με την ποιητική πλευρά του βίου όπου ο καθένας ποιεί και ποιείται ευτυχέστερος – ευδαίμων.

Οι Έλληνες έδωσαν στο κρασί έναν θεό, τον Διόνυσο, μια πανάρχαια θεότητα, συνδεδεμένη με τη γη και τη γονιμική υγρασία. Ο θεός του κρασιού μεταμορφώνεται αδιάκοπα, η λατρεία του αλλάζει σε κάθε περίοδο, προσαρμόζεται σε κάθε πολιτισμική φάση της ανθρώπινης διαδρομής. Όπως και το κρασί... ποτέ δεν είναι ίδιο.

Για τον Διόνυσο Ζαγρέα – μία από τις πρώιμες μορφές του Διόνυσου – οι άνθρωποι θυσίαζαν Ταύρο και έτρωγαν ωμές “ασπαίρουσες” τις σάρκες του. Πίστευαν ότι έτσι έτρωγαν τη σάρκα και έπιναν το αίμα του ίδιου του θεού για να πάρουν τη δύναμη του, και έχω ένα αίσθημα παρόμοιο με το άκουσμα των λόγων του Χριστού: *«τοῦτο μου ἐστὶ τὸ αἷμα τὸ ὑπὲρ ὁμῶν ἐκχυνόμενον... κ.τ.λ – καὶ πίνετε ἐξ αὐτοῦ πάντες»*. Το αίμα των πρωτόγονων ωμοφάγων, και το κρασί σύμβολο του αίματος στον ιστορικά νεότερο Χριστιανισμό. Το αίμα των οικόσιτων ζώων το κατανάλωναν όλοι οι νεότεροι πολιτισμοί.

Τίποτα από το σφαγείο δεν αχρηστεύεται και κυρίως το αίμα που είναι δυναμωτικό.

Και στη Μηλιά του Μετσόβου κάθε χρόνο τις παραμονές των Χριστουγέννων που σφάζουν χοίρους, φτιάχνουν απαραίτητα, μέχρι σήμερα, ένα είδος λουκάνικου το μπουμπάρι με το χοιρινό αίμα, πληγούρι και αρώματα, που το καταναλώνουν με άφθονο κρασί.

Είναι οι βυζαντινές «αιματίες» που σήμερα λέγονται αλλού «Ματιές» ή «Οματιές» –πάλι το όνομα είναι ίδιο– είναι απαραίλαχτο εδώ και δεκάδες αιώνες, φτιάχνεται με τα χοιροσφάγια, που στο μεγαλύτερο μέρος της χώρας γίνονται τα Χριστούγεννα...

Οι οματιές (ματιές, μπάμπω κ.τ.λ) χρησιμοποιούν το πνευμόνι και το αίμα του καλοθρεμμένου οικόσιπου χοίρου, μαζί με κομμένο σιτάρι, κρεμμύδια και μπαχαρικά που θα το νοστιμίσουν και τρώγονται (τουλάχιστον σε όλη τη Βόρεια Ελλάδα) αμέσως μετά τη λειτουργία των Χριστουγέννων. Το πρωί είναι το πρώτο αρτυμένο φαγητό που τρώνε μετά τη νηστεία του σαρανταήμερου. Οι καταβολές του εθίμου έχουν ξεχαστεί στο πέρασμα του χρόνου, αλλά η συνήθεια παρέμεινε: Τώρα πια σε πολλές περιπτώσεις βάζουν κρασί μαζί με λάδι στο ταψί που ψήνουν τις οματιές.

Οι Βυζαντινοί είχαν ανάλογα λουκάνικα με αίμα που τα ονόμαζαν «μπουλτούνες», ενώ στη Γαλλία μέχρι σήμερα υπάρχει το διάσημο λουκάνικο boudain επίσης με αίμα...

Η κοινή γλωσσική ρίζα λέτε να είναι τυχαία;

Ο Μέγας Βασίλειος ένας ιεράρχης με σπάνια μόρφωση, με ελληνική παιδεία, γράφει ότι απαγορεύεται στους Χριστιανούς να καταναλώνουν το αίμα των σφαγίων γιατί στο αίμα κατοικεί ή αθάνατη **Ψυχή**. Και ή ποινή για τέτοιο αμάρτημα είναι η απώλεια της αιωνιότητας. «*Πλήν κρέας ἐν αἵματι ψυχῆς οὐ φάγεσθε*» (Γεν. κεφ. 9, 4)

Αν το κρασί είναι το σύμβολο της ζωής, το αμπέλι συμβολίζει την Εκκλησία. «*Εγώ εἰμί ἡ ἄμπελος, σεις δέ τὰ κλήματα*», λέει ο Χριστός (Ιωαν. XV, 5). Τι είναι η εκκλησία όμως;

Είναι ο πνευματικός χώρος όπου ένα σύνολο ανθρώπων, με κοινό στόχο την αθανασία, βεβαιώνει διαρκώς τους δεσμούς του, μεταλαμβάνοντας του σώματος και του αίματος του Χριστού. Εδώ το κρασί μέσα από την ιερουργία την “αναίμακτη θυσία” μεταβάλλεται σε αίμα. Πίετε εξ αυτού πάντες. Μυστικισμός, έκσταση, δηλαδή η μυστηριώδης επικοινωνία με το “Θείο” η οποία καθαίρει την ψυχή, εξαγνίζει τον άνθρωπο και του δίνει ελπίδες ότι μπορεί να καταπολεμήσει τη θνητότητά του. Στον Χριστιανικό εκφραστικό κώδικα, «*Λάβετε φάγετε τούτο εστί το σώμα μου – Πίετε εξ’ αυτού πάντες... τούτο εστί το αίμα μου... Ο τρώγων μου τη σάρκα και πίνων μου το αίμα έχει ζώην αἰώνιον*».

Μιας τέτοιας τιμής κανένα άλλο ποτό, όπως ο οίνος, δεν αξιώθηκε διά να αναπαραστήσει το αίμα του Σωτήρα. Περίεργη συνύπαρξη – ταύτιση αίματος και κρασιού!

Συγκεκριμένα μία πρώτη τέτοια περίπτωση είναι η «ευχαριστιακή θυσία» του **Μελχισεδέκ** (Γένεσις, κεφ. 14 στ. 17–20). Ο Ιησούς, που κατά τον Απόστολο Παύλο είναι Ιεροθύτης εις το διηνεκές, κατά την τάξη **Μελχισεδέκ** (προς Εβρ. κεφ. 5 στιχ. 5–9 και κεφ. 6 στιχ. 19–20), επανέλαβε την πράξη αυτή της θείας ευχαριστίας προς τους μαθητές του κατά τον Μυστικό δείπνο.

Για να κατάλάβουμε τη σημασία της τελετής αυτής, πρέπει να ξέρουμε ότι ο άρτος και ο οίνος, προϊόντα του σιταριού και του σταφυλιού, είναι σύμβολα των δύο αρχών, της αρσενικής και της θηλυκής, τις οποίες συναντούμε στις περισσότερες μυήσεις.

Το ψωμί δεν μπορεί να γίνει σώμα του Χριστού και το κρασί το αίμα του, παρά μόνο γιατί είναι Ηλιακά σύμβολα. Στο Κοσμικό επίπεδο, το σώμα και το αίμα τού Χριστού είναι το συμπυκνωμένο Ηλιακό Φώς-ενέργεια και θερμότητα του Ηλίου, τα οποία δημιουργούν και συντηρούν τη ζωή. Στο Πνευματικό επίπεδο το σώμα και το αίμα του Χριστού είναι η **Σοφία** και η **Αγάπη**. Άρα λοιπόν ό Ιησούς (πιθανόν) ήθελε να πει: «Αν τρώτε το σώμα μου – τη σοφία – και πίνετε το – αίμα μου – την αγάπη – θα έχετε την αιώνια ζωή».

➤ Στο τυπικό υιοθεσίας Λυκιδέα, ο Σεβάσμιος κρατά το ψωμί και λέει:

«Εστω ο άρτος παράσταση συμβολική και πραγματική των δύο εις τον άνθρωπο αναγκαίων τροφών, της πνευματικής και της υλικής... Ο άρτος ούτος ας διανεμηθεί επ' ονόματι σου, η δε διανομή αυτή έστω παράδειγμα της αδελφότητος και αλληλεγγύης, ήτις οφείλει να ενώσει όλους τους ανθρώπους».

Ας δούμε σύντομα και μια άλλη πλευρά, πιο σχετική με τη σύγχρονη λαϊκή πίστη και λατρεία και όπου το κρασί συνδέεται με το αίμα.

Επειδή το κρασί συμβολίζει τη ζωή γι' αυτό και είναι απαγορευμένο στον κάτω κόσμο. Στέλνει ένα μήνυμα που πιστεύει ότι παρηγορεί αυτούς που πέρασαν στον κάτω κόσμο.

Πράγμα που με πολλούς τρόπους επιβίωσε και στη λαϊκή λατρεία. Μέχρι σήμερα παίζει κεντρικό ρόλο σε πολλές επιθανάτιες και πένθιμες τελετουργίες. Το σώμα του νεκρού πλένεται με κρασί πριν ντυθεί, μικρές ποσότητες κρασιού χύνονται επάνω στον τάφο, αρχαίες σπονδές στους χθόνιους θεούς, άφθονο κρασί πίνεται δε για να συγχωρεθούν οι ψυχές.

Οι νεοέλληνες όταν μιλούν για κάποιον δικό τους που έχει πεθάνει ενώ πίνουν κρασί, χύνουν λίγο από το ποτήρι τους κάτω – για συγχώριο – λένε. Χοές, πανάρχαιες συνήθειες.

Σύμφωνα με τον Σοφοκλή (στον Οιδίποδα επί Κολωνώ) αναίμακτες σπονδές προς τους χθόνιους θεούς ή τους νεκρούς ήταν οι χοές και είχαν σκοπό τον εξαγνισμό.

Ο χοηφόρος άδειαζε τον κρατήρα με άκρατον οίνον (κάποτε και μέλι ή γάλα ή λάδι) στο έδαφος, συχνά πασπάλιζε από επάνω κριθίνο αλεύρι, σκόρπιζε από επάνω κλαδιά ελιάς που είχε φέρει μαζί του και έφευγε χωρίς να κοιτάξει πίσω (η ελιά στα αρχαία Μυστήρια είναι σύμβολο της Αθανασίας, αντίστοιχο με την ακακία στον Τεκτονισμό).

➤ Στο τυπικό του Τεκτ. : Μνημοσύνου ο Β' Επόπτης λέει: «το ράντισμα διά του οίνου, του ύδατος και του γάλακτος, σύμβολον της δυνάμεως της καθαρότητος και της αγνότητος εις μνήμην της διανοίας αυτών... Ο Σεβάσμιος ραντίζει τρις το κενοτάφιο διά του οίνου». Προφανώς η διαδικασία έχει διαδεχτεί τις θυσίες, και τον ρόλο του αίματος έχει πάρει πια το κρασί. Το κρασί είναι πρωταγωνιστής των τελετών για τη λατρεία του Διόνυσου η οποία ενέπνευσε τον διθύραμβο. Ο Επίχαρμος από τη Σικελία, κωμωδιογράφος, αναφέρει: "Δεν γεννιέται διθύραμ-

βος αν πίνεις νερό"... Μπορεί λοιπόν να πει κανείς χωρίς υπερβολή, ότι η γέννηση του θεάτρου σχετίζεται άμεσα με το κρασί.

Ο Αισχύλος άρχισε να γράφει τραγωδία με προτροπή του Διόνυσου, αφού έπινε πρώτα κρασί. Όσο για την άλλη μορφή του αρχαιοελληνικού θεάτρου, την κωμωδία ήταν στην αρχή Τρυγωδία από τη λέξη «τρυξ» που σημαίνει το νέο κρασί.

Εδώ θα ήθελα να προσθέσω ό, τι, όπως ακριβώς και στην αρχαιότητα έτσι και στον σύγχρονο κόσμο, οι γιορτές του Διόνυσου συμπίπτουν με τις γιορτές για τους νεκρούς.

Στις σύγχρονες απόκριες, όπως και στα αρχαία κατ' αγρούς Διονύσια, είναι τα μεγάλα ψυχοσάββατα, που σύμφωνα με τη λαϊκή λατρεία φτιάχνουν κόλυβα και συγχώρια για τους νεκρούς ενώ η οινοποσία στα αποκριάτικα γλέντια, σύμφωνα με την παράδοση, αρχίζει με τη συγχώρηση των νεκρών και στη συνέχεια υπάρχει ξεφάντωμα και χορός.

Και πάλι λοιπόν προβάλλει το κρασί ως σύμβολο της ζωής ενάντια στον θάνατο.

Όταν φεύγει η ζωή από το ανθρώπινο σώμα, το αίμα παγώνει, γίνεται στερεό και η χρήση του κρασιού μιμείται – υποκαθιστά – τη ζωοδότρια υγρασία του αίματος.

➤ Αρχίζει σιγά-σιγά να διαγράφεται ο χαρακτήρας του κρασιού, δηλαδή ο ρόλος που του δίνουν οι άνθρωποι. Όχι μόνο αντικατέστησε το αίμα στις θυσίες, αλλά απελευθερώνει τη δημιουργικότητα των ανθρώπων, ενισχύει την έμπνευση στους ποιητές, τους καλλιτέχνες γενικά, αναβαθμίζει τον πολιτισμό. Η γέννηση του θεάτρου και η ανάπτυξη του, συμπαρέσυρε όλα τα είδη της τέχνης και ακόμα περισσότερο, στα συμπόσια και στις παρέες, όπου το κέντρο ήταν η ελεγχόμενη οινοποσία, αναπτύχθηκε η φιλοσοφία, η τέχνη να ερευνά κανείς να αναλύει και να συνθέτει τα μεγάλα και τα μικρά θαύματα της ζωής, μέσω του λόγου. Υπενθυμίζω ότι ένα από τα προσωνύμια του Διόνυσου είναι Λύσιος, επειδή χαλαρώνει τα μέλη ευχάριστα αλλά λύνει και τη σιωπή, καταλύει την ατομικότητα και ενισχύει την κοινωνική συνύπαρξη. Κάνει τον άνθρωπο «ευδαίμονα». Όμως η ευδαιμονία διασφαλίζεται από τον ορθό χειρισμό της οινοποσίας. Και πάλι προβάλλει ως απαραίτητη προϋπόθεση της ευτυχίας το μέτρο. Εδώ δε τα πράγματα είναι αυστηρά.

Η κατάχρηση στην κατανάλωση του κρασιού οδηγεί τον άνθρωπο να περάσει το λεπτό όριο που χωρίζει την ισορροπία από την τρέλα... Ίσως η μέθη είναι τρέλα παροδική, αλλά υποτιμάει την ανθρώπινη ύπαρξη, την οδηγεί σε εξαθλίωση και υπονομεύει τον ρόλο του οίνου ενώ συχνά οδηγεί σε άσκοπη αιματοχυσία.

➤ Ο Φιλόσοφος και αείμνηστος αδελφός μας Σπυρίδωνας Νάγος σε ομιλία λευκής εορτής το 1923 στην Ελευσίνα, αναφερόμενος στα "Ελευσίνια Μυστήρια", έγραφε:

«Ο Διόνυσος αποκαλύπτει τον Θεϊόν χυμό της σταφυλής... Υπό τα σύμβολα αυτά (δηλ. άρτος & οίνος) κρύπτονται αι μεγαλύτεραι έννοι αι έχουσαι σχέσιν προς τον **Πνευματικόν**

κόσμον εκ του οποίου ήρθε η Θεά Δήμητρα και ο Διόνυσος... Προφανώς πρόκειται περί **Πνευματικών Νόμων** τους οποίους ο μυούμενος έπρεπε να μάθει...

Εις αυτά υπάρχει η μεγάλη έννοια της αποθώσεως της ανθρώπινης Ψυχής και της οριστικής εγκαταλείψεως υπό αυτής των χωρών του "Αδου". Η αντίληψη περί Διόνυσου (Χιράμ) του οποίου το έργο είναι να μεταφέρει τας ψυχάς από τας δοκιμασίας εις τη χαράν και ευτυχίαν, εξέπεσε δυστυχώς εις την εκτίμησιν του ανθρώπινου γένους και ελήφθη ως σύμβολο της οιοποσίας και της εξ αυτής αναισθησίας...».

Η χρήση του οίνου στην τελετουργία, προσδίδει σε αυτήν καθαρά μυητικό χαρακτήρα.

Ο οίνος χρησιμοποιείται συχνά για να υποδηλώσει την αληθινή **Μυητική Παράδοση**.

Την Παράδοση αυτήν, κατά την άποψη μου, στον Τεκτονισμό την αποκαλούμε **Ορθόν Λόγο** (όχι ορθολογισμός). Σύμφωνα με τον μύθο ο Χιράμ αρνείται να τον αποκαλύψει σε ακατάλληλους και απροετοίμαστους οικοδόμους (Εταίρους) και αυτοί τον "φονεύουν". Ο Λόγος χάνεται. Η απώλεια όμως του Λόγου δεν σημαίνει ότι αυτός κυριολεκτικά χάθηκε, αλλά ότι μάλλον απεκριβή. Ή ότι τουλάχιστον, χάνεται από μερικά δευτερεύοντα μυητικά κέντρα όταν αυτά παύουν να βρίσκονται σε άμεση συνάφεια με το ανώτατο Μυητικό κέντρο. Το κέντρο αυτό διατηρεί πάντοτε αλώβητη την Παράδοση, της οποίας είναι θεματοφύλακας, μη επηρεαζόμενο από τις μεταβολές που επέρχονται στον εξωτερικό κόσμο.

➤ Κάτι ανάλογο επίσης μάς αναφέρει και ο Σπυρίδωνας Νάγος 33 ος σε εργασία του το 1925. (απάντηση επί ερωτήματος ξένης Τεκτ. : Δυνάμεως κατά παράκλησιν του Υπ. Συμβ. 33ου της Ελλάδος)

«Η απώλεια του Λόγου δεν είναι δυνατόν να είναι ουσιαστική, διότι ουδείς χάνει εκείνο το οποίο κατέκτησε. Προφανώς πρόκειται περί άλλης απώλειας σχετιζόμενης προς την κατάπαυσιν μεταδόσεως της Μυσταγωγικής γνώσεως εξ αφορμής της μη κανονικής διαδοχής των διδασκάλων της. Αδύνατοι μαθηταί μη εμβαθύνοντες στις εκδηλώσεις του πνεύματος των διδασκάλων των, μη κατανόησαντες τας πηγάς της ζωής και τους ανελικτικούς της νόμους, συνετέλεσαν εις την συσκότισιν της Μυσταγωγικής αποκαλύψεως... Οι άνθρωποι διά της κακίας και της αγνοίας των φονεύουν τους διδασκάλους ή τους καθιστούν σιγηλούς και δύσπιστους».

Με τη χρήση λοιπόν του **οίνου** στο συμπόσιο, συμβολικά, είμαστε εν μέρει "Κοινωνοί" του Ορθού Λόγου, αυτής της αληθινής Μυητικής Παράδοσης.

Το δοχείο – Φιάλη στην Kabbalah συμβολίζει το μέρος όπου φυλάγεται ένας θησαυρός.

Στους Αλχημιστές (Αθάνωρ) συμβολίζει το μέρος όπου τα θαυμάσια της μετουσίωσης συντελούνται. Άρα περικλείει το μυστικό των μεταμορφώσεων (οίνος-οινόπνευμα = πνεύμα του οίνου). Λαμβάνοντας λοιπόν τον οίνο γινόμαστε και εμείς οι φορείς – τα δοχεία.

Αλλά ας προσέξουμε εδώ την παραβολή: «Ούτε βάζουν καινούργιο κρασί σε παλιά ασκιά, διότι τότε σκίζονται τα ασκιά, και το κρασί χύνεται και τα ασκιά καταστρέφονται, αλλά καινούργιο κρασί βάζουν σε καινούργια ασκιά και έτσι και τα δύο διατηρούνται». (Ματθ. 9–17)

Για να δεχθεί ο άνθρωπος σωστά μια νέα διδασκαλία, δεν πρέπει να τη δεχθεί μαζί με όλες του τις προκαταλήψεις, φυλετικές ή προσωπικές, με όλες του τις απόψεις και τις ψευδαισθήσεις των αισθητηρίων που η ζωή έχει αποκρυσταλλώσει μέσα του (τά μέταλλα).

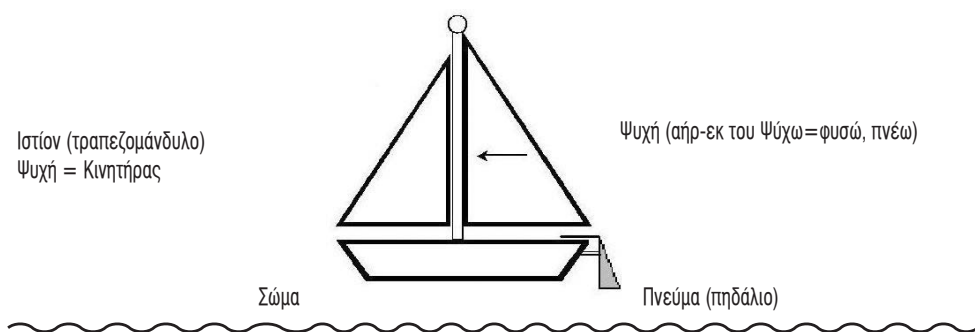
Εάν ο άνθρωπος ανακατέψει το νέο με το παλιό, το νέο χάνει τη δύναμη του. Οι παλιές απόψεις, οι παλιές αξίες που βασίζονται στην καθημερινή ζωή, στην παράδοση, στα φαινόμενα, στον νου τον διαμορφωμένο από τις αισθήσεις, καταστρέφουν τη νέα διδασκαλία.

Δέν μπορεί να βάλει το νέο κρασί της διδασκαλίας σε παλαιά δοχεία. Αυτά σκίζονται!

Αν εμείς παραμένουμε παλιά ασκιά – (δοχεία), δηλαδή διατηρούμε την παλαιά βέβηλη νοοτροπία (παλιές απόψεις και παλαιούς τρόπους σκέψης) που είχαμε πριν εισέλθουμε σε ένα μυητικό παραδοσιακό σύστημα όπου, το νέο κρασί, οι νέες αντιλήψεις θα πρέπει να κυριαρχούν, τότε οι αντιλήψεις αυτές (η Μυητική Παράδοση) διαστρεβλώνονται ή χάνονται.

Και εμείς διατελούμετες εν συγχύσει (παλιά σχισμένα ασκιά), γινόμαστε, ίσως άθελα μας, οι «καταστροφείς» του συστήματος το οποίο υποτίθεται ότι υπηρετούμε.

Αυτή είναι η έννοια της κοινωνικής διαθήκης και του μυητικού θανάτου στον σκοτεινό θάλαμο. Το Ιστίον (τραπεζομάνδουλο) καλύπτει – «προστατεύει» την τράπεζα (δηλ. το Πνευματικό κέντρο – την Αλήθεια). Επί του Ιστιού (Ψυχής) πρέπει να ασκηθούν οι αρετές του Πνεύματος (Δημιουργική Σκέψη – Βούληση – Ισχύς), και να το κατευθύνουν – «παραμερίσουν».

Σχήμα 4

Όπως ακριβώς το ιστίον σε ένα πλοiάριο είναι το μέσον διά του οποίου αρμενίζει (κάτι αντίστοιχο του κινητήρα), έτσι και η “Παγκόσμια Ψυχή”, είναι ο λόγος της κινήσεως και της ζωής, και πιθανόν το μοναδικό μέσον με τη γνώση και χρήση του οποίου (μέσω των ιδιοτήτων των

συνδέσμων που συμβολίζουν οι κυανές ταινίες) μπορεί κανείς να προσεγγίσει την κρυμμένη πραγματικότητα (δηλαδή μετά τα φυσικά).

➤ Ως γνωστόν, σύμφωνα με τον Καταστατικό Χάρτη του Τεκτονισμού τα τρία Μεγάλα Φώτα του είναι, η Βίβλος του Νόμου, ο Γνώμων και ο Διαβήτης. Μεγάλες έννοιες!

Δίχως την ύπαρξη τους δεν νοείται άνοιγμα ή τέλεση των εργασιών, προφανώς μέσα μας. Ανοίγουμε τη Βίβλο και τοποθετείται ο Γνώμων και ο Διαβήτης πάνω σ' αυτή.

Με ελάχιστη προσπάθεια μπορούμε να διαπιστώσουμε ότι η Βίβλος του Νόμου δεν είναι τίποτε άλλο παρά, όπως η Αμπελος, ένα ακόμη σύμβολο του Ορθού Λόγου (συμβολίζει την άνω-θεν αποκάλυψη). Και κάτι ακόμη που συνήθως διαφεύγει της προσοχής των Τεκτόνων. Στον βαθμό του μαθητή η Βίβλος είναι ανοιγμένη στο Βασιλειών Α' (κεφάλαιο Β', 1-11), (Σαμουήλ Α', κεφ. Β' – η ωδή της Άννης). Για ποιο λόγο άραγε ανοίγεται στο σημείο αυτό;

Η Άννα ήταν στείρα αλλά με τη συνδρομή του Κυρίου αποκτά τέκνο, τον Σαμουήλ, μετέπειτα Προφήτη. Προσέρχεται εις τον Ναόν όπου αφιερώνει στην υπηρεσία του Κυρίου το τέκνο της, και θυσιάζει προς τούτο μόσχο τριών ετών ενώ συνάμα προσφέρει αλεύρι και οίνον. Και ξαφνικά από το πουθενά στην 5^η παράγραφο του Β' κεφαλαίου αναφέρεται:

«**ὅτι στείρα και ἔτεκεν ἐπτά**». Είναι φανερή η αλληγορία. Ο ταύρος ως γνωστόν είναι σύμβολο της γονιμότητας και της σεξουαλικής ορμής, αλλά και σύμβολο της Γης. Έχουμε συνεπώς μία θυσία της **τριπλής** παχυλής υλικής υποστάσεως (Μαθητής **τριών** ετών) και μία μετουσίωση της δημιουργικής δυνάμεως του ανθρώπου (τού **Ιερού πυρός**) προς ενεργοποίηση των **επτά κέντρων** – Ιερών δίσκων (Διδάσκαλος **επτά** ετών). Τα σχόλια περιττεύουν!

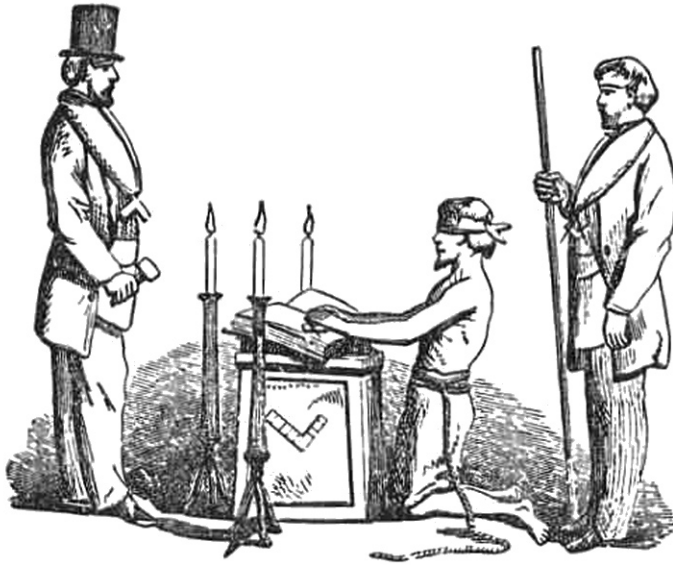
➤ Στο σύμπλεγμα του Γνώμονα και Διαβήτη, αν ενώσουμε με νοητές γραμμές τα άκρα εκάστου (σχήμα 2), μας παρουσιάζεται η εικόνα των δύο τριγώνων της σφραγίδας του Σολομώντα τα οποία αλληλοεισδύουν μεταξύ των, ✠. Ένας ακόμη τρόπος συμβολισμού και απεικόνισης της «Παγκόσμιας Ψυχής».

Ο Διονύσιος Αρεοπαγίτης ομιλεί περί τριών κινήσεων της Ψυχής. (συμβολικά στο σχήμα 4)

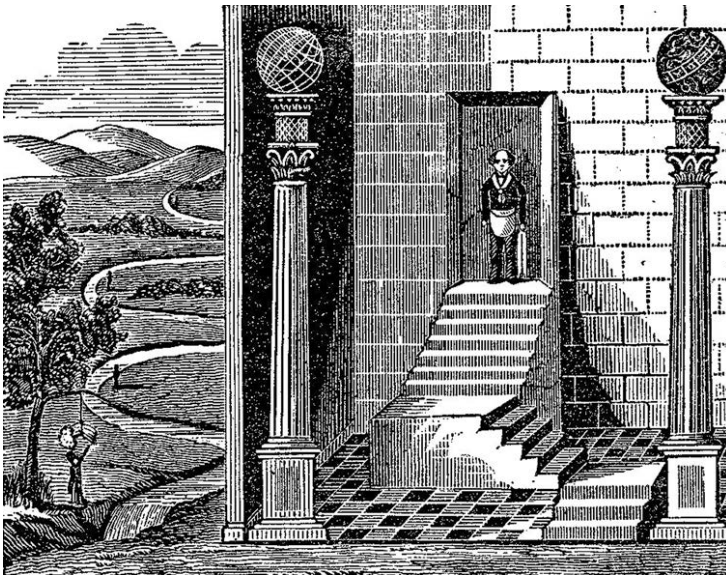
Τα μέσα για να τις ενεργοποιήσουμε πλήρως «ευρίσκονται» επί του Ιστίου της τραπέζης.

Αλλά ας μην προχωρήσω πιο πέρα. Θα ξαναγυρίσω ένα βήμα πίσω, στο υλικό επίπεδο, στα δύο ιερά τρόφιμα, το ψωμί και το κρασί. Το ψωμί είναι για να διατηρήσει τον άνθρωπο στη ζωή και το κρασί είναι για να του δώσει το ευ ζείν.

Πιστεύω ότι όλοι οι μύθοι, παλαιότεροι και νεώτεροι συγκλίνουν στο ίδιο σημείο. Είτε συμβολικά είτε κυριολεκτικά, το κρασί είναι το αίμα της ζωής – ό ζωοδότης χυμός της.

ΟΡΚΟΜΩΣΙΑ ΜΑΘΗΤΟΥ

Διδάσκαλος
7 σκαλοπάτια

Εταίρος
5 σκαλοπάτια

Μαθητής
3 σκαλοπάτια

ΜΥΗΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ

11

ΙΟΛΛΟΣ

**Η
ΑΓΝΩΣΤΗ
ΤΕΧΝΗ**
(Ars Incognita)

Κεφάλαιο 11ο

Η Διδασκαλία

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΘΗΤΗ

Εδώ θα αναφερθούμε στη διδασκαλία του μαθητή, όχι όπως περιγράφεται στο τέλος του επίσημου τυπικού της Τεκτονικής τελετουργίας-μυήσεως, αλλά τροποποιημένη και εμπλουτισμένη σύμφωνα με όσα έχουν αναφερθεί μέχρι στιγμής.

Αρχικά οι διδασκαλίες αυτές των τυπικών συντάχθηκαν από τον πρώην Σεβασμιο της στοάς Antiquity (Αρχαιότητα) **William Preston** (1742-1818 +), και τροποποιήθηκαν μερικώς μετά το 1812. Ο Πρέστον εξέδωσε το 1788 το γνωστό βιβλίο – **Illustrations of Masonry** – (εικόνες του Τεκτονισμού).

(ΕΡ: = Ερώτηση, ΑΠ: = Απάντηση)

ΕΡ: Τι κοινό υπάρχει μεταξύ μας;

ΑΠ: Μία υπέρτατη Αλήθεια!

ΕΡ: Ποια είναι η αλήθεια αυτή;

ΑΠ: Η ύπαρξη μιας **Μοναδικής και ενιαίας ΑΡΧΗΣ** (ο Θεός) την οποίαν αποκαλούμε **M ∴ A ∴ T ∴ S ∴**. Η Αρχή αυτή μέσω των εκφράσεων της δημιούργησε το Σύμπαν, το συντηρεί, το εξελίσσει και συνεχώς το μεταμορφώνει, οδηγώντας το από το πρωταρχικό Χάος στην Τάξη, (Ordo ab chaos). Την Αρχή αυτή οι Τέκτονες τη χαρακτηρίζουν σαν το Αιώνιο «**Φως**» προς το οποίο πάν τεινεί¹⁷.

ΕΡ: Τι άλλο μπορείτε να μου πείτε για τον σκοπό της Φύσεως και για το Φως που υπάρχει σε αυτήν.

ΑΠ: Σκοπός της φύσεως είναι η εμφάνιση από την ουσία της των συνειδητών νοητικών υπάρξεων, καθώς και η απελευθέρωσή τους από τούς κόσμους κατωτέρας ενέργειας (υλικούς) και η είσοδός τους σε κόσμους πίο Θείας ενέργειας (πνευματικούς), οι οποίοι εξασφαλίζουν την ελεύθερή τους ενέργεια και ανέλιξη των δυνάμεων τους.

ΕΡ: Έχει καμία σχέση ο Τεκτονισμός με τον σκοπό αυτό και πως μπορεί να επιτευχθεί;

17 Τυπικόν του Μαθητού

ΑΠ: Σκοπός τού κάθε τι, που γίνεται στη Δημιουργία, είναι να γίνει όργανο **εκδηλώσεως δυνάμεων του πνεύματος** μέσω των μορφικών πλασμάτων. Αυτά πάλι, ανάλογα με τη σύστασή τους και τις δυνατότητές τους, παρουσιάζουν διάφορες ικανότητες εκδηλώσεως πνευματικών δυνάμεων (όπως βαθμούς συνειδήσεως κ.λ.π.). Η μεταφορά από τον κόσμο μας των πνευματικών υπάρξεων σε άλλους πιο Θείους κόσμους εξαρτάται από την **Ηθική και Πνευματική** εξέλιξη τους. Ειδικότερα:

- α) Από την ανάπτυξη ή και αφύπνιση των Ενεργητικών τους δυνάμεων (υλικών – ψυχικών – νοητικών) κατά την τάξη τρία (3) –πέντε (5) –επτά (7), (πορεία προς το Φως¹⁸).
- β) Από τον βαθμό της ελευθερίας της σκέψης και της συνειδήσής τους.
- γ) Από την ανάπτυξη ισχυρής θελήσεως, η οποία μπορεί να τις απαλλάσσει από επιδράσεις τού κόσμου μέσα στον οποίο ενεργούν και να τις φέρει σε επαφή με επιδράσεις ανωτέρων πνευματικών κόσμων σε σχέση με τον ανθρώπινο.
- δ) Από την απαλλαγή τους από τα ανθρώπινα πάθη, τα οποία δημιουργούνται από την επενέργεια τού περιβάλλοντος **ατελούς σχετικού Κόσμου**, τα οποία εξουδετερώνουν τις φυσικές τους ενεργητικότητες και δεν αφήνουν την εκδήλωση νέων ενεργητικών νόμων (ψυχονοητικών δυνάμεων).
- ε) Από τη γνώση των **νόμων της Φύσεως** του περιβάλλοντός τους, και κατ' επέκταση του κύκλου **δυνατοτήτων** και **πιθανοτήτων** μέσα στους οποίους μπορούν να δράσουν.

ΕΡ: Ποια είναι η πρωταρχική σύνθεση του Θεού, της **μοναδικής και ενιαίας Αρχής;**

ΑΠ: Συμβολίζεται με τις δύο στήλες του Ναού γνωστές σαν Ιαχέιν (J :.) και Μπόάζ (B :.).

ΕΡ: Μπορείτε να μου το διευκρινίσετε αυτό, ώστε να γίνει καλύτερα κατανοητό;

ΑΠ: Η προαιώνιος Μονάς – Αρχή, βρισκόταν εν ισχύει (in Potentia) προ πάντων των αιώνων, και δρούσε στον εαυτό της διά των ιδίων της αρετών οι οποίες αποτελούσαν ένα με αυτήν. Σαν συνέπεια δε ενός γεγονότος του οποίου τα αίτια δεν είναι δυνατόν να κατανοηθούν από τούς ανθρώπους, η προαιώνιος Μονάς Θέλησε (Θεία ευαρέσκεια) να ανακλάσει τον εαυτό της, δηλαδή να εκφράσει τις αρετές της.

- α) Η στήλη Ιαχέιν είναι η 1^η απόρροια του **ΘΕΟΥ** και αποτελεί την **1^η σύνθεση** της **Δημιουργίας**. Χαρακτηρίζεται ως το επίπεδο τού **ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ**, ή της **ΟΥΣΙΑΣ**.
- β) Η στήλη Μπόάζ είναι η 2^η απόρροια του **ΘΕΟΥ** και αποτελεί τη **2^η σύνθεση** της **Δημιουργίας**. Χαρακτηρίζεται ως το επίπεδο της **ΥΛΗΣ**, ή της **ΥΠΟΣΤΑΣΕΩΣ**.

ΕΡ: Γιατί χρησιμοποιούμε για τις Θείες απόρροιες, τους όρους Ουσία και Υπόσταση;

ΑΠ: **Ουσία** (πνεύμα) σημαίνει το Είναι, την πραγματική φύση ενός πράγματος.

Υπόσταση (ύλη) σημαίνει βάσις – θεμέλιο, έννοια που προέρχεται από το ρήμα υφίσταμαι. Η Ύλη **υφίσταται μορφοποίηση** λόγω της **καθόδου – διεισδύσεως** του Πνεύματος ή της Ουσίας σε αυτήν.

ΕΡ: Πως έχετε καταλήξει στην εξαγωγή των συμπερασμάτων αυτών;

ΑΠ: Η λέξη Στοά, στη διεθνή ορολογία Lodge, προέρχεται από τη σανσκριτική λέξη Loga που σημαίνει Κόσμος. Ο Τεκτ .: & Β .: ναός είναι η εικόνα του Δημιουργημένου Σύμπαντος¹⁹. Οι δύο στήλες του Ναού **J .: & B .:** βρίσκονται μπροστά από τον Ναό, στον Πρόναο, δηλαδή εκτός του δημιουργημένου Σύμπαντος. Πριν από την έναρξη των εργασιών φωτίζονται – ενεργοποιούνται διότι πρόκειται να **φωτίσουν** τη στοά, κατά το **μέλλομε να ανοίξωμεν** τας **εργασίας**, δηλαδή να δημιουργήσουν τον Κόσμο. Η μία είναι ενεργητική και η άλλη παθητική, η μία είναι **Λευκή** και η άλλη **Μαύρη**..Συμβολίζουν τον νόμο της **Δυάδος**, επάνω στον οποίο βασίζεται όλη η Δημιουργία.

ΕΡ: Έχετε να προσθέσετε τίποτε άλλο επικουρικό το οποίο να συνηγορεί επάνω σε αυτό;

ΑΠ: Στο βιβλίο της γένεσης το θείο σχέδιο φαίνεται να περιέχει την υλική δημιουργία εν δυνάμει, τη **ΓΗ**, η οποία χαρακτηρίζεται ως **ΑΟΡΑΤΟΣ και ΑΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΟΣ**.

Το **ΠΝΕΥΜΑ** του **ΘΕΟΥ** επεφέρετο της Χαοτικής Ύλης –Υποστάσεως (τα Ύδατα) και η κατάσταση αυτή προ της Δημιουργίας χαρακτηρίζεται από το **Σκότος** και την ανυπαρξία. Το Πνεύμα του Θεού συμβολίζεται στον Τεκτονικό Ναό από το **μεσαίο κερύ του τρικλήρου**, τον **Αστέρα**, το οποίο είναι αναμμένο πριν απο την έναρξη των εργασιών, όπου επικρατεί πλήρης σκοτάδι προς αναπαράσταση της αρχικής καταστάσεως πριν απο την Κοσμογονία. Στη συνέχεια από το Φως αυτό φωτίζεται όλη η στοά.

ΕΡ: Έχουμε άλλα Τεκτονικά σύμβολα που να μας υποδηλώνουν τις ανωτέρω αλήθειες;

ΑΠ: Βεβαίως! Αυτά είναι ο Γνώμων και ο Διαβήτης. Πρόκειται για μια εμπνευσμένη αναπαράσταση των δύο αρχών, του Πνεύματος και της Ύλης, υπό τον μανδύα του οικοδομικού συμβολισμού. Ο **Διαβήτης** (= Πνεύμα) είναι **εργαλείο σχεδιασμού** και όχι του εργοταξίου. Αποτελείται από δύο σκέλη και ένα κομβικό σημείο ρυθμίσεως του ανοίγματος. Παριστάνει την τριαδική σύσταση του Θείου Πνεύματος, σαν Συνειδήσεως, η οποία εκφράζεται από τα δυο σκέλη του ως Πανσοφία και Παναγαθότης.

Το ένα σκέλος παριστάνει τη **διεισδυτική** αρετή του Πνεύματος (τη Σοφία) ενώ το άλλο σκέλος περιστρεφόμενο περί την ακίδα παριστάνει την **περικαλυπτική** ιδιότητα του Πνεύματος (την Αγάπη). Ο συνδυασμός των δύο αρετών καθώς και η δυνατότης χαράξεως απείρων κύκλων χάρις εις τον δεσμό της κορυφής, μας παριστάνει την Παντοδυναμία του Θεού να προΐσταται των πάντων, σαν Πανσυμπαντική Συνείδηση.

19 Τυπικόν του Μαθητού

Ο **Γνώμων** (= Ύλη) είναι εργαλείο του εργοταξίου. Αποτελείται και αυτός από δύο σκέλη, αλλά είναι άκαμπτος και εκφράζει πολύ καλά τις δύο ιδιότητες της Ύλης, οι οποίες είναι η αντίσταση και η συμπίεση. Η χρήση του σαν εργαλείο εφαρμογής των συλλήψεων και σχεδίων του Πνεύματος (υλοποίηση των έργων) εκφράζει την τρίτη ιδιότητα της Ύλης, την ικανότητα της να ενδύεται τις μορφές (μορφοποιήσις).

ΕΡ: Πως ξεκίνησε μέσα στο πρωταρχικό Χάος ο πρώτος σπινθήρας της Δημιουργίας;

ΑΠ: Κατά το **μέλλομεν να ανοιξόμεν** τας **εργασίας της Στοάς** (Κόσμος) το πρώτο που λαμβάνει χώραν είναι η ενεργοποίηση των τριών Θεϊων κατηγορημάτων – ανάβει το **Ιερόν Δέλτα**²⁰. Από την κατάσταση της Θείας Αυτάρκειας περνάμε στην κατάσταση της Θείας Ευαρέσκειας (εκφράσεως) διά συγκροτήσεως της τριαδικής “μορφής” του εκφρασθέντος Θεού, του **Μ : Α : Τ : Σ :**, ως: **Παντοδυναμία – Υπερσυνείδηση (Πατήρ)**, με εκφράσεις την **Πανσοφία (Άγιο Πνεύμα)**, και την **Παναγάπη (Υιός)**.

ΙΕΡΟ ΔΕΛΤΑ

ΤΕΤΡΑΓΡΑΜΜΑΤΟΝ

Μέσα από το Ιερό Δέλτα αναδύεται το Τετραγράμματο ή ανέκφραστο Όνομα του Θεού που αναφέρεται στα τέσσερα στοιχεία από τα οποία συνίσταται η Δημιουργία.

ΕΡ: Πως μπορούμε να αντιληφθούμε τις Θείες αυτές Αρετές – Εκφράσεις;

ΑΠ: Οι αρετές της Πανσοφίας και της Παναγάπης μπορούν κατά το μάλλον ή ήττον να γίνουν στοιχειωδώς αντιληπτές από τούς ανθρώπους, στο επίπεδο που ζούμε, με τη λεκτική τους απόδοση: η πρώτη σαν **Σοφία**, θεωρούμενη ως αποτέλεσμα των διεργασιών της νοήσεως, και η δεύτερη σαν **Αγάπη**, κάτι που συνήθως εκφράζεται στον άνθρωπο ατε-

λώς με το συναίσθημα. Η πρώτη αρετή, η **Παντοδυναμία**, εκφράζεται και αυτή στον άνθρωπο με την ικανότητα της **Συνειδήσεως** και **Αυτοεπιγνώσεως**.

Όταν λέμε ότι ο **ΘΕΟΣ** εκφράσθηκε διά των αρετών του, που είναι η **Παναγάπη** (Υιός) και η **Πανοσφία** (Άγιον Πνεύμα), πρέπει να εννοούμε την έκφραση αυτή ως μία απέραντη και ασύλληπτη «**ακτινοβολία**».

ΕΡ: Είναι δυνατόν να προσεγγίσουμε την πηγή αυτής ακτινοβολίας, κατά τις υποδείξεις του τυπικού μας, της αναζητήσεως του αιωνίου Φωτός προς το οποίον το παν τείνει;

ΑΠ: Η ακτινοβολία αυτή κατάσταση, η ασυλήπτου Δυνάμεως και Φύσεως, δεν θα ήταν δυνατόν να γίνει νοητή και υπαρκτή αν δεν υπήρχε κάποιο αντιστάθμισμα ισοδυναμίας αξίας, εντελώς αντιθέτου φύσεως προς την ακτινοβολία, επί του οποίου να δράσει αυτή και να προσλάβει έτσι αξία η εκδήλωσή της. Και μία τέτοια κατάσταση θα ήταν μόνο η κατάσταση του Σκοταδιού ή του Χάους, μέσα στο οποίο να «**εισδύσει**» η απέραντη αυτή ακτινοβολία. Έτσι πρωτοεμφανίστηκε ο δυϊσμός στη δημιουργία.

«**Πάντα δισά, εν κατέναντι του ενός**» – όλα τα πράγματα είναι διπλά, το ένα εναντίον του άλλου (εκκλησιαστικής-σοφία Σειράχ 42,24-ύμνος προς τον Δημιουργό).

ΕΡ: Έχει κάποια σχέση η Ιουδαιο-Χριστιανική παράδοση περί Εωσφόρου και χωρισμού του (αποστασίας ή συμβολικής πτώσεως) από τη μονάδα με τα όσα λέχθηκαν;

ΑΠ: Χωρίς την κατάσταση του Σκότους και του Χάους δεν θα μπορούσαμε ποτέ, όχι να μιλούμε για ακτινοβολία αλλά ούτε την έννοια αυτής να αντιληφθούμε. Στο λεπτό αυτό σημείο, το οποίο η διάνοιά μας δύσκολα συλλαμβάνει, βρίσκεται και κρύβεται το μυστήριο της αντιθέσεως του **Εωσφόρου**. Χάρης εις τον Εωσφόρο, (= ο φέρων το Φως!), έγινε δυνατή και συνεχίζεται η συνειδητοποίηση αυτή.

Και έγινε εσπέρα και εγένετο πρωί, ημέρα μία... (Γένεσις κεφ. 1^ο, παρ. 5).

ΕΡ: Ποιές είναι οι παραπέρα συνέπειες της εμφανίσεως της Εωσφορικής αντιθέσεως.

ΑΠ: Η αντίθεση αυτή όπως ήταν φυσικό είχε σαν συνέπεια την εμφάνιση στο κοσμικό επίπεδο των αρνητικών όψεων της Αγάπης και της Σοφίας, και στη συνέχεια όλων των αρνητικών όψεων των αρετών που απορρέουν από αυτές (**Demon est Deus inversus** = ο Δαίμονας είναι το αντίστροφο του Θεού). Είχε δηλαδή σαν συνέπεια και επακόλουθο την εμφάνιση του στοιχείου του **κακού**.

ΕΡ: Έχει καμία συμβολική αξία ο ρόλος του Τελετάρχη με τις κοσμογονικές αλήθειες που περικλείονται στο άνοιγμα των εργασιών, ή στη δημιουργία των Κόσμων;

ΑΠ: Είναι προφανής ο συμβολισμός που αφορά τον ιδιαίτερο ρόλο του Τελετάρχη. Παρά ταύτα μπορούμε να κάνουμε κάποιες διαπιστώσεις επισημαίνοντας τα εξής:

1. Η θέση του βρίσκεται στη **Δύση** δίπλα στη **στήλη Β .:**, δηλαδή σχετίζεται με την **Ύλη** – **Ουσία, έναντι** του πνευματικού επιπέδου το οποίο βρίσκεται στην **Ανατολή**.

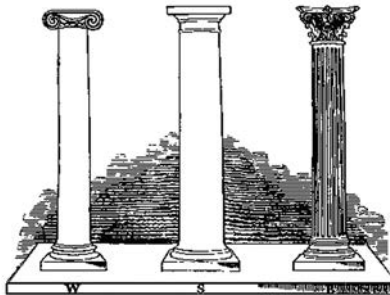
2. Ο Τελετάρχης είναι συλλειτουργός (συνδημιουργός), και ο **Κομιστής του Φωτός**.
3. Είναι ο μόνος πού μπορεί να κινείται γενικώς ελεύθερα μέσα στη Στοά (Σύμπαν). Πριν από την έναρξη των εργασιών αρχικώς συμπληρώνει τον **Φωτισμό του τρικήρου** και στη συνέχεια μεταφέρει το **Φως από τον Αστέρα** στους δύο Επόπτες.
4. Μετά τις περιοδείες της μύησης **αποκαλύπτει** εις τον υπό μύησιν το **Φως**.
5. Οδηγεί μετά τη μύηση τον δόκιμο στην Ανατολή όπου λαμβάνει την αύξηση Φωτός, (δηλ. αύξηση της συνειδητότητας).
6. Διδάσκει κατ' εντολή του Πνεύματος (Σεβ. .) τη γνώση τού **Καλού** και τού **Κακού** και των συνεπειών πού υφίσταται ο άνθρωπος αναλόγως των επιλογών του, διά της χρήσεως εναλλάξ γλυκού και πικρού ύδατος το οποίο χορηγεί στον υπό μύηση.
7. Κατά το άναμμα των **αστέρων των τριών στηλών** και την τοποθέτηση του τάπητος, προηγείται τού Σεβασμίου **μεταφέροντας πάλι το Φως**, με το οποίο ενεργοποιούνται οι τρεις στήλες, και **παρουσιάζεται** ο διάκοσμος της Στοάς δηλαδή το Σύμπαν.

ΕΡ: Δια ποιο λόγο ο Τελετάρχης φέρει ράβδο με σφαιρικό εξόγκωμα εις την κεφαλή;

ΑΠ: Λέγεται ότι η ράβδος συμβολίζει τον **Θύρσο** (= σκήπτρο τού Διόνυσου) τον οποίον ο Ιεροφάντης των Ελευσίνων μυστηρίων μεταχειριζόταν κατά τις μυητικές τελετές. Ο Θύρσος, καθώς και το κηρύκειο του Ερμού, φαίνεται ότι είναι σύμβολο του **“δένδρου της ζωής”** μετά του καρπού του, **«κώνου πίτυος (πέυκης)»**, δηλαδή η **σπονδυλική στήλη με τον εγκέφαλο**, με κεντρικό σημείο την επίφυσι ή **κωνάριο**.

ΕΡ: Μπορείτε να μου εξηγήσετε καλύτερα τον παραπάνω συμβολισμό;

ΑΠ: Ο Θύρσος, όπως και το κηρύκειο, παριστάνουν συμβολικά το νευρικό σύστημα του ανθρώπου, η προσεκτική κατανόηση του οποίου αφυπνίζει τις στον άνθρωπο λανθάνουσες δυνάμεις και ικανότητες, με την αφύπνιση του ιερού πυρός. Η ενέργεια αυτή εδρεύει λανθάνουσα στη βάση της σπονδυλικής στήλης κοντά στο ιερόν οστόν. Πρέπει να έχουμε πάντα υπ' όψιν σας τη ρύσι των Αλχημιστών και Ροδόσταυρων: **I.N.R.I.** = Igne natura renovatur integra – Η φύσις όλη αναγεννάται διά του Πυρός.

ΣΟΦΙΑ ΙΣΧΥΣ ΚΑΛΛΟΣ

ΕΡ: Πως μπορούμε να αντιληφθούμε τον συμβολισμό των **τριών στηλών**, γνωστών σε όλους μας με τα διακριτικά ονόματα της **Σοφίας** της **Ισχύος** και του **Κάλλους**;

ΑΠ: Το Δημιουργημένο Σύμπαν συνίσταται εκ τριών κύκλων. Αυτοί είναι οι εξής:

1. Ο **Θεός** κύκλος, ή **Πνευματικό επίπεδο**, το οποίο κατέχει συμβολικά τον χώρο της Ανατολής της στοάς. Το επίπεδο αυτό είναι τριαδικό με σύμβολό του το ιερό Δέλτα.
2. Ο **Ουράνιος** κύκλος, ή **παγκόσμιο Ψυχικό επίπεδο** το οποίο έχει σαν σύμβολο τον ουράνιο θόλο της Στοάς (μέσον Δώμα), και περιβάλλεται από τον ζωδιακό με τον θυσανωτό κόρυμβο να τον διατρέχει κατά μήκος στις παρυφές των ζωδίων. Στη γένεση κατά τον διαχωρισμό αναφέρεται ως τα ύδατα **υπεράνω του στερεώματος**.
3. Ο **Κοσμικός** κύκλος, ή **Παγκόσμιο Υλικό επίπεδο**, το οποίο έχει σαν σύμβολο το δάπεδο της Στοάς. Κατά το μυητικό αξίωμα των αναλογιών «όπως είναι τα άνω, έτσι είναι και τα κάτω» είναι και αυτός τριαδικός όπως ο Θεός κύκλος, και αντανάκλαση αυτού. Αποτελείται από το **κοσμικό Νοητικό επίπεδο (στήλη της σοφίας)**, το **κοσμικό Ψυχικό επίπεδο (στήλη της ισχύος)**, και το **κοσμικό Ενεργειακό-υλικό επίπεδο**, ή επίπεδο των μορφών και υλικών πραγμάτων (**στήλη του κάλλους**).

Οι τρεις στήλες εδράζονται επάνω στο κέντρο του μωσαϊκού δαπέδου. Στο βιβλίο της γένεσης αναφέρονται ως, τα ύδατα **υποκάτω του στερεώματος**.

ΕΡ: Υπάρχει κάποια σχέση του κοσμικού κύκλου ή παγκοσμίου υλικού επιπέδου με τις αρχές από τις οποίες συνίσταται ο άνθρωπος;

ΑΠ: Το ανθρώπινο ον δανείζεται τα υλικά που το συνθέτουν από τα τρία επίπεδα της αποθήκης του παγκοσμίου υλικού επιπέδου. Έτσι το ανθρώπινο ον συνίσταται από τρεις **αρχές** γνωστές συνήθως κάτω από τις ονομασίες **ΠΝΕΥΜΑ – ΨΥΧΗ** και **ΣΩΜΑ**.

ΕΡ: Έχει κάποια σχέση το περίζωμα της εργασίας με τις τρεις αυτές συστατικές αρχές;

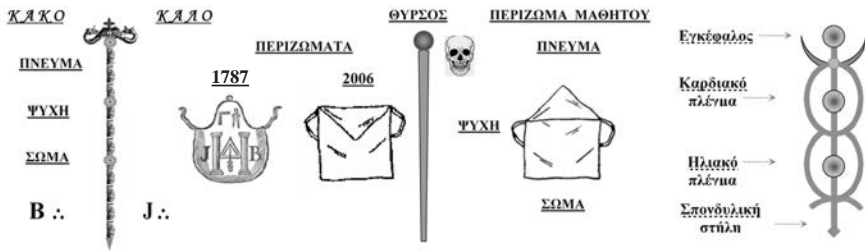
ΑΠ: Το περίζωμα του μαθητού είναι από δέρμα, το οποίο συμβολίζει την περιβολή του ανθρώπου με δερμάτινο χιτώνα, δηλαδή με υλικό σώμα, για να μπορέσει να εργασθεί στο κοσμικό επίπεδο (Γένεσις κεφ. 3-7: *εποίησαν αυτοίς περιζώματα*). Αλλά περιέχει και όλους τους άλλους συμβολισμούς. Το τριγωνικό επικάλυμμα συμβολίζει το πνεύμα. Το τετράγωνο σχήμα συμβολίζει το υλικό επίπεδο με τα τέσσερα στοιχεία, ενώ η ταινία με την οποία συνδέεται με το σώμα, την ενδιάμεσο αρχή, την ψυχή (3+4= 7).

ΕΡ: Υπάρχει κάποιος ιδιαίτερος λόγος που οι τρεις στήλες τοποθετούνται στο μωσαϊκό δάπεδο;

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΡΑΒΑΟΣ

ΡΑΒΑΟΣ ΤΟΥ ΤΕΛΕΤΑΡΧΗ

ΚΥΡΗΚΕΙΟ ΤΟΥ ΕΡΜΟΥ

ΑΠ: Το Μωσαϊκό δάπεδο είναι συμβολική παράσταση της **δομής** του κοσμικού επιπέδου όπου τα πάντα είναι μείξη πνεύματος και ύλης, λευκών και μελανών τετραγώνων.

Η Ουσία – Ύλη από την οποία αποτελούνται τα τρία κοσμικά επίπεδα είναι σύνθεση των τεσσάρων στοιχείων που επάξια κατέχουν τις τέσσερις κορυφές του μωσαϊκού δαπέδου.

Η σύνθεσή τους υπό το σύμβολο του οδοντωτού κορύμβου ή **πεμπτουσίας** δίνει την εικόνα της πρωταρχικής Ουσίας – Ενέργειας (του στερεώματος – **Σαμαϊμ**) διά της συμπυκνώσεως «**στερεώσεως**» της οποίας τα πάντα προήλθαν (γένεση Κ1).

Περιβάλλει το μωσαϊκό δάπεδο και είναι η σύνθεση των τεσσάρων στοιχείων (θύσσανοι στις τέσσερις γωνίες). Αποτελείται δε από λευκά και μαύρα εναλλάξ παρατιθέμενα **τρίγωνα**, μείξη δηλαδή Πνεύματος και Ύλης (κάθε ένα είναι τριαδικό).

ΕΡ: Γιατί τίθεται ο Τάπης μεταξύ των στήλων της Σοφίας της Ισχύος και του Κάλλους;

ΑΠ: Αν κοιτάξει κανείς προσεκτικά, θα διαπιστώσει ότι στον τάπητα περιλαμβάνεται ολόκληρος ο διάκοσμος του Τεκτονικού Ναού. Είναι το σύμβολο της Μνήμης της φύσεως όπου περιλαμβάνεται το Θείο σχέδιο της Κοσμογονίας. Αλλά είναι και σύμβολο του υποσυνείδητου του ανθρώπου, του μικρόκοσμου, στο οποίο ενυπάρχουν εν δυνάμει (**in Potentia**) όλοι οι νόμοι και δυνάμεις που υφίστανται στη δημιουργία.

ΕΡ: Τι συμβολίζει η περιφορά (περιοδεία) του ιερού Τάπητος;

ΑΠ: Την ενεργοποίηση των τεσσάρων στοιχείων από τα οποία θα συντεθεί ο Κόσμος, γνωστή από τις διδασκαλίες του Αριστοτέλη σαν η "**περιστροφή των στοιχείων**".

ΕΡ: Μπορείτε να αναφέρετε κάτι περισσότερο από τις διδασκαλίες του Αριστοτέλη;

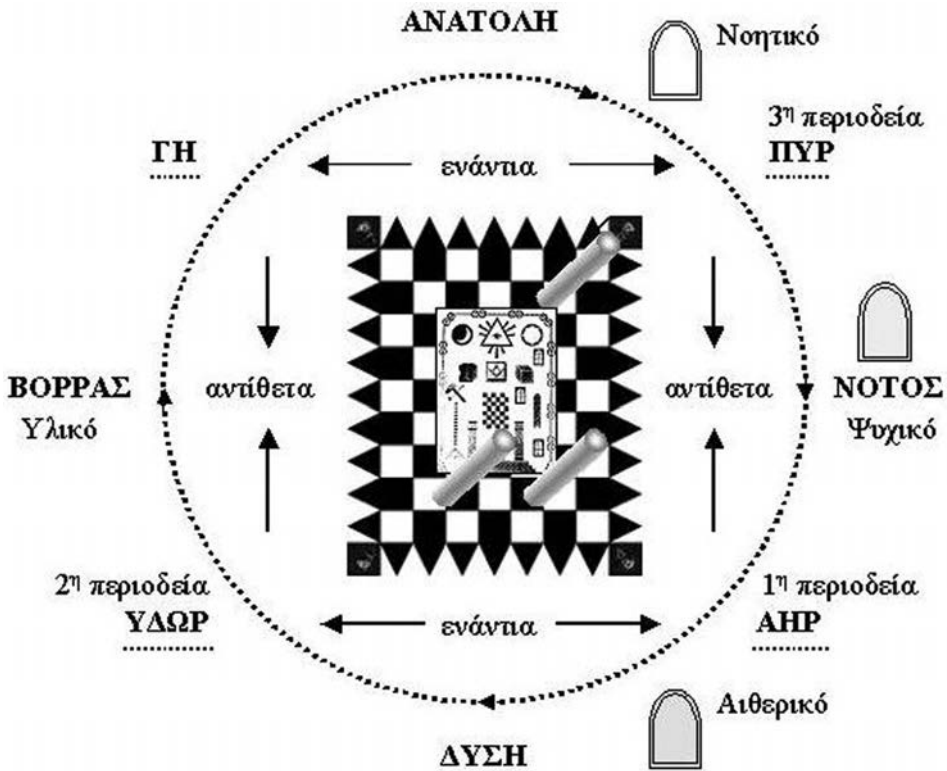
ΑΠ: Ο Αριστοτέλης λέει: «είναι φανερό ότι η γέννησις των στοιχείων θα είναι κυκλική, και αυτός ο τύπος της αλλαγής είναι πολύ εύκολος διότι υπάρχουν αντίστοιχες ποιότητες στα παρακείμενα στοιχεία». Οι ποιότητες Θέρμο και Ψυχρό είναι **ενεργητικές**, ενώ οι ποιότητες Ξηρό και Υγρό είναι **παθητικές**. Η περιστροφή οφείλεται στις ποιότητες που γειτονεύουν, οι οποίες σε συνδυασμό προκαλούν **ταλάντωση** σε κάθε ζεύγος αντιθέτων και ενάντιων στοιχείων. Αυτή η διαμάχη μεταξύ των αντιθέτων στοιχείων είναι η **κινητήρια δύναμη της περιστροφής**.

Η ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ
Deus enim et circulus est (Φερεκύδης)

ΜΩΣΑΪΚΟ ΔΑΠΕΔΟ
(Διάταξη των τριών στηλών σύμφωνα με το πρόσφατο τυπικό)

ΟΔΟΝΤΩΤΟΣ ΚΟΡΥΜΒΟΣ - ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

ΕΡ: Ποιά είναι η φύση των τριών Αρχών από τις οποίες συνιστάται το ανθρώπινο Όν;

ΑΠ: Οι δύο πρώτες αρχές, Ουσία και Υπόσταση, δεν είναι δυνατόν να γίνουν αντιληπτές από τις αισθήσεις. Σήμερα όλο το δημιουργημένο Σύμπαν είναι μείξη των δύο αυτών αρχών, και μόνο αποκεκαλυμμένες διδασκαλίες, μυητικές παραδόσεις καθώς και η φιλοσοφική διάνοηση και τα φαινόμενα γύρω μας επιμαρτυρούν για αυτές, καθ'ότι τα πάντα μας παρουσιάζονται στη φύση υπό την **ενοποιημένη** των μορφή.

Κατά τον ίδιο τρόπο οι αρχές του ανθρώπου **ΠΝΕΥΜΑ – ΨΥΧΗ** και **ΣΩΜΑ** δεν είναι δυνατόν να είναι αντικείμενο άμεσης παρατηρήσεως των αισθητηρίων ή πειραματικής μεθόδου. Γίνονται αντιληπτές εκ των φαινομένων και αποτελεσμάτων που παράγουν.

Το **πνεύμα** είναι η **διανοητική αρχή**. Σκέπτεται, συλλογίζεται, συλλαμβάνει, διευθύνει τον άνθρωπο και διά του νευρικού συστήματος, «δένδρου της ζωής», το οποίο το αντιπροσωπεύει, διά μέσου της ψυχής κάμνει το σώμα να εκτελεί τις διαταγές του.

Η **ψυχή** είναι η αιθέρια αρχή. Δέχεται τα συναισθήματα, μεταβιβάζει τις διαταγές του Πνεύματος προς το σώμα, το οποίο τις εκτελεί, και δίδει σε αυτό συνείδηση της υπάρξεώς του διά των εντυπώσεων τις οποίες το σώμα υφίσταται, και τις οποίες η Ψυχή μεταβιβάζει. Παράγων ζωής διακεχυμένος σε όλο το σώμα διά του αίματος.

Το **σώμα** είναι η υλική αρχή. Δρα και εκτελεί. Είναι το όργανο των εκδηλώσεων.

Το μορφικό σκήνωμα που καλούμε υλικό **σώμα** είναι συμπύκνωση ενέργειας και χαρακτηρίζεται από το στοιχείο της «**Γης**», (αδράνεια – αντίσταση – σταθερότης).

Ο Σεβ ∴ και οι δύο Επ ∴ είναι τα σύμβολα των τριών αυτών αρχών του ανθρώπου.

ΕΡ: Έχουν κάποια σχέση οι τρεις αυτές αρχές του ανθρώπου με τις καθάρσεις διά των αρχέγονων στοιχείων κατά τις περιοδείς της μύσεως του βαθμού του μαθητή;

ΑΠ: Από την αλληλοεπίδραση των τριών αρχών του ανθρώπινου όντος προκύπτουν τέσσερις συνθετικές και λειτουργικές καταστάσεις, τις οποίες βιώνει και σχετικά εύκολα διαπιστώνει ο κάθε ένας από εμάς μέσα του ($3 + 4 = 7$ επταδική σύνθεση).

1. Μέσα και γύρω από το Σώμα η **αιθερική ή νευρική κατάσταση**. Είναι η ενέργεια η οποία ζωοποιεί συντηρεί και διατηρεί τον οργανισμό σε ένα ενιαίο σύνολο και διά της οποίας αντιλαμβανόμαστε τις διάφορες δονήσεις (ηχητικές, θερμικές, φωτεινές, μαγνητικές, κ.λπ.). Το κύριο δομικό της συστατικό είναι το στοιχείο του «**Αέρος**». Η ενέργεια αυτή αποσύρεται με τον θάνατο και τη διάλυση του φυσικού σώματος.
2. Μεταξύ της ψυχής και του Σώματος η **αισθητική κατάσταση**. Οφείλεται στην αλληλοεπίδραση ψυχής και Σώματος. Είναι η δονητική εκείνη κατάσταση, ιδιότης της οποίας η είναι να δημιουργεί και να καταγράφει τις συγκινήσεις, τις επιθυμίες ή αποστροφές σε όλους τους βαθμούς των συναισθημάτων. Εδρεύει στο **υποσυνείδητο** του ανθρώπου. Το κύριο δομικό της συστατικό είναι το στοιχείο του «**Υδατος**».

3. Μεταξύ της ψυχής και του Πνεύματος η **Νοητική κατάσταση**. Οφείλεται στην αλληλοεπίδραση ψυχής και Πνεύματος. Είναι η **δονητική εκείνη κατάσταση** η οποία είναι ευαίσθητη ιδίως προς τις αφηρημένες έννοιες και σε όλα όσα αναφέρονται στη σκέψη και τις νοητικές μας δυνάμεις και ιδιότητες. Εδρεύει ομοίως στο **υποσυνείδητο** του ανθρώπου. Κύριο δομικό της συστατικό είναι το στοιχείο του «**Πυρός**».
4. Πιό πέρα από το Πνεύμα η **κατάσταση του ΕΓΩ** αυτήν που αποκαλούμε **Συνείδηση**. Ενώ οι πρώτες καταστάσεις είναι φθαρτές και διαλύονται μετά τον φυσικό θάνατο, με τον λεγόμενο «δεύτερο θάνατο», η τετάρτη κατάσταση μπορεί να καταστεί **Αθάνατη** κατά την αλληγορία στον βαθμό του διδασκάλου. Και σύμφωνα με τον απόστολο Παύλο «το φθαρτό ενδύεται την Αφθαρσία και το θνητό την Αθανασία».
- ⇒ Οι περιόδους λοιπόν της μύησης έχουν σαν σκοπό την κάθαρση και ορθή λειτουργία των καταστάσεων αυτών της ανθρώπινης οντότητας οι οποίες συμβολίζονται διά των στοιχείων, του **αέρος, ύδατος και πυρός**, και εδρεύουν στον υποσυνείδητο Νου μας.

ΕΡ: Για ποιό λόγο ο Σεβάσμιος και οι δύο Επόπτες φέρουν ανηρημένα στο στήθος τα σύμβολα του γνώμωνος, της στάθμης και του νήματος της στάθμης;

ΑΠ: Ο γνώμων είναι σύμβολο της πρωταρχικής Ύλης της οποίας ιδιότης είναι να μορφοποιείται. Κατ' επέκταση, είναι σύμβολο, της διάνοιας της οποίας η λειτουργία είναι να δημιουργεί νοητικές εικόνες η διαδοχή των οποίων χαρακτηρίζεται σαν σκέψη.

Η **στάθμη** είναι όργανο ισορροπίας, που ταιριάζει στην ενδιάμεση αρχή, την Ψυχή. Ο ρόλος της είναι εξισορροπητικός και ενδιάμεσος μεταξύ πνεύματος και σώματος. Η μετακίνηση της φουσαλίδας ποτέ προς τη μία και ποτέ προς την άλλη κατεύθυνση, υποδεικνύει την ιδιότητα της ψυχής να δέχεται και να μεταβιβάζει, ταλαντούμενη από την πλευρά του πνεύματος προς την πλευρά του σώματος και τανάπαλιν.

Το ύδωρ (της υδροστάθμης) επιβεβαιώνει την παρουσία του ψυχικού στοιχείου. Το **νήμα της στάθμης**, με την κατακορυφότητά του λόγω της βαρύτητος, συμβολίζει το υλικό σώμα το οποίο όπως κάθε υλικό σώμα είναι υποκείμενο στη δύναμη της..

ΕΡ: Για ποιό λόγο συμβολίζεται η **κατάσταση του ΕΓΩ** (η Συνείδηση) με τον **Ήλιο**, και το υποσυνείδητο με τη Σελήνη;

ΑΠ: Η Σελήνη είναι ετερόφωτη. Φωτίζεται από τον Ήλιο. Διέρχεται από τέσσερις φάσεις φωτισμού: **1/4 – 1/2 – 3/4 και πανσέληνος** που είναι η κατάσταση πλήρους φωτισμού. (**1/4 = μαθητής – 1/2 = εταίρος { B → J } – 3/4 = διδάσκαλος – Πανσέληνος = Ημίθεος**)

ΕΡ: Ποιός ο ρόλος των θυρών που συναντούμε σε κάθε μια από τις περιόδους της μύησης;

ΑΠ: Οι τρεις θύρες είναι πύλες εισόδου μέσω των οποίων, εφόσον οι καθάρσεις διά των στοιχείων μέσω των τριών περιοδειών της μυήσεως αποβούν επιτυχείς, επιτυγχάνεται η **πρόσβαση** στις καταστάσεις του υποσυνειδήτου που αναφέρθηκαν πιο πάνω.

«*Τας θύρας, τας θύρας. Έν σοφία πρόσχωμεν*» (Κυριακάτικη λειτουργία)

ΕΡ: Γιά ποιό λόγο στο τέλος κάθε περιοδείας ζητείται παρά του αντιστοίχου Αξιωματικού άδεια διελύσεως διά της αντιστοίχου θύρας, με την τριπλή κρούση της σφύρας στον ώμο του νεοφύτου, ύστερα από την πιστοποίηση της ελευθερίας και χρηστοήθειας αυτού;

ΑΠ: Κάθε άνθρωπος διαθέτει ορισμένες ιδιότητες, ή δυνάμεις, ή μέσα για τη δημιουργία και εξέλιξη της προσωπικότητος του. Δεν αποτελούν αποκτήματα του ανθρώπου αλλά είναι προίκα με την οποία έρχεται στη Γη. Επειδή ο άνθρωπος είναι τριαδικός έχουμε αντιστοίχως και τριών ειδών τέτοιων Ενεργητικών ιδιοτήτων – δυνάμεων.

1. Φυσικές ενεργητικές ιδιότητες

Είναι αυτές που έχουν σχέση με το φυσικό σώμα και σε αυτές μπορούμε να καταταξουμε την **Ομιλία** τις πέντε **Αισθήσεις** και την **Κίνηση**.

2. Ψυχικές ενεργητικές ιδιότητες

Σε αυτές περιλαμβάνονται τα **Αισθήματα**, η **Αισθητικότητα** και κάποιο **Ενεργειακό Ρευστό** που χρησιμοποιεί η ατομικότητά μας για τις διάφορες λειτουργίες της.

3. Πνευματικές ενεργητικές ιδιότητες

Σαν τέτοιες θεωρούμε τη **Φαντασία**, τη **Βούληση** και την **Πίστη**.

Η τριπλή κρούσης της σφύρας **T**, συμβόλου της δρώσης θελήσεως, **στον ώμο του νεοφύτου**, συμβολίζει την **άδεια εισόδου**, ύστερα από την κάθαρση των ιδιοτήτων αυτών, οι οποίες στον κοινό άνθρωπο είναι παραμορφωμένες και δρουν ελαττωματικά.

Ο Σεβάσμιος και οι Επόπτες αναπαριστούν αυτό που στη μυητική ορολογία αναφέρεται ως **Φύλαξ του κατωφλίου** (Gardien du Seuil), ή με άλλα λόγια το ίδιο το κατώτερο εγώ του νεοφύτου το οποίο δρα αντιδραστικώς λόγω της επενεργείας του ανακλαστικού του όντος (υποσυνειδήτου ή ενστικτώδους άμυνας της προσωπικότητας).

Μακροκοσμικά οδηγούν στα εσωτερικά κοσμικά επίπεδα, υλικό – ψυχικό – νοητικό.

Το ενδιάμεσο ψυχικό επίπεδο είναι γνωστό με ιδιαίτερη ονομασία, σαν Μέσο Δώμα.

ΕΡ: Έχετε κάποια εξήγηση σχετική με τον προοδευτικό φωτισμό της Στοάς, αναφορικά με την ενσάρκωση του Εγώ – Πνεύματος στα διάφορα περιβλήματα ή σώματα του;

ΑΠ: Η στοά φωτίζεται προοδευτικά και σύμφωνα με τη δόμηση των τριών σωμάτων, του Πνεύματος (στήλη της Σοφίας) της Ψυχής (στήλη της Ισχύος) και του Σώματος, της Μορ-

φής (στήλη του Κάλλους). Πλήρης φωτισμός. Από τον κόσμο του Είναι, τον κόσμο της εννότητος, της άμορφης Θείας Ουσίας, μεταβαίνουμε στον κόσμο του Υπάρχω, στον κόσμο της εκδηλώσεως (Μωσαϊκό δάπεδο), όπου επικρατεί η διττότης. Τοποθετείται ο τάπητας που συμβολίζει το υποσυνείδητο μέρος (μνήμη) του εαυτού μας. Χωρίς αυτόν καμία εργασία δεν δυνατά να πραγματοποιηθεί. Ανοίγουν οι εργασίες, (δηλαδή ενσάρκωνεται η ανθρώπινη οντότης). Οι κρούσεις των σφυρών γίνονται (9) εννέα²¹. Τρεις για τον Σεβάσμιο και τρεις για τον καθένα από τους δύο Επόπτες. Εκδηλώνονται οι ενεργητικές δυνάμεις του Όντος, όπως περιγράφονται στον παρακάτω πίνακα.

	ΑΡΧΗ	ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ή ΔΥΝΑΜΕΙΣ		
❶	ΠΝΕΥΜΑ	ΦΑΝΤΑΣΙΑ	ΒΟΥΛΗΣΗ	ΠΙΣΤΙΣ
❷	ΨΥΧΗ	ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΤΗΣ	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ	ΕΝΕΡΓΕΙΑ
❸	ΣΩΜΑ	ΟΜΙΛΙΑ	ΠΕΝΤΕ ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ	ΚΙΝΗΣΗ

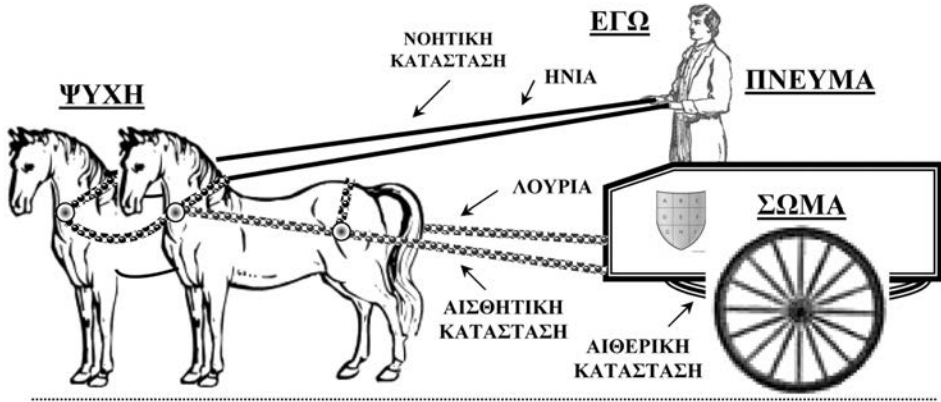
Ακολουθεί η μύηση, δηλαδή η εξέλιξη της προσωπικότητος κατά τη διάρκεια της ζωής μας. Το κλείσιμο των εργασιών συμβολίζει τον θάνατο της παρούσης προσωπικότητος. Τα αντίστοιχα σώματα διαλύονται, σβήνονται οι αστέρες – κεριά, και αποσύρεται ο τάπητας (με αποτέλεσμα τη λήθη). Επέρχεται ο φυσικός θάνατος.

Ο Αστέρας (κερί) όμως της Ανατολής παραμένει αναμμένος, και θα τον ξαναβρούμε αναμμένο πριν από την έναρξη των επόμενων μας εργασιών, δηλαδή της μελλοντικής μας ενσάρκωσης. Είναι ο συμβολισμός της Αθάνατης **ΨΥΧΗΣ** – Αυτοεπιγνώσεως, η οποία στην επόμενη έναρξη των εργασιών θα ενδυθεί και πάλι τα περιβλήματα της, για να συνεχίσει την πορεία της προς το αιώνιο Φως.

Πριν όμως τον θάνατο της τωρινής προσωπικότητος μπορούμε να συνεχίσουμε την εξέλιξη μας προς την αθανασία ανοίγοντας σταδιακά εργασίες σε βαθμό Εταίρου και σε βαθμό Διδασκάλου. Αν το στάδιο της εξελίξεως μας δεν επιτρέπει τη δημιουργία μιας Αθάνατης προσωπικότητος, κατά αντίστροφο πορεία κλείνουν οι εργασίες του μέσου δώματος, κλείνουν οι εργασίες σε βαθμό εταίρου και συνεχίζουμε σε βαθμό μαθητού, για να κλείσουν οριστικά οι εργασίες με τον φυσικό θάνατο, όπως προαναφέρθηκε.

21 [T] Η σφύρα ήταν σύμβολο της σωτηρίας και της αιωνίας ζωής στους Ναΐτες

ΕΡ: Έχετε κάποια παραστατικό παράδειγμα (νόμος αναλογικός ή αντιστοιχίας) σχετικό με την ενσάρκωση του Εγώ – στα διαφορά περιβλήματα ή σώματα του;

ΑΠ: Ένα προσφιλές παράδειγμα που χρησιμοποιείται συνήθως σε κείμενα εσωτερισμού είναι η σύγκριση ανάμεσα στον αμαξά, στα άλογα και στο αμάξι. Ένα μόνιμο σε κίνηση χωρίζεται σε **τρία βασικά μέρη:** τον αμαξά τα δύο άλογα και το αμάξι. (Πλάτωνος Φαίδρος –264 Α και εφεξής, το άρμα της ψυχής)

Η άμαξα παριστάνει το φυσικό σώμα, τα άλογα την ψυχή και ο αμαξηλάτης το πνεύμα. Το Πνεύμα – αμαξάς δεν είναι ενωμένο με την άμαξα, αλλά απλώς κάθεται επάνω σε αυτή! Η άμαξα είναι καθ' εαυτή τελείως αδρανής και αντιστοιχεί προς το φυσικό σώμα. Ο αμαξάς συνδέεται με τα άλογα μέσω των ηνίων (1^η κατάσταση – νοητική) και επιβάλλει την ακολουθητέα διεύθυνση, χωρίς να συμμετέχει στην άμεση έλξη, αυτό δε είναι ακριβώς το έργο του Πνεύματος στον άνθρωπο. Όμως ο αμαξάς που κατευθύνει τα ηνία είναι πιο δυνατός από τα άλογα; Όχι βέβαια! Όπως πολύ καλά γνωρίζουμε ένα άλογο έχει σωματικά πολύ περισσότερη δύναμη από τον αμαξά, αλλά είναι ταυτόχρονα και πολύ λιγότερο έξυπνο από αυτόν.

Για τον λόγο αυτόν δώσαμε στη μεσαία στήλη (την ψυχή=άλογα) την ονομασία της Ισχύος, ενώ δώσαμε στην πρώτη στήλη (το Πνεύμα=αμαξάς) τον χαρακτηρισμό της Σοφίας. Στη δε τρίτη στήλη, το σώμα –Ναό του Θεού, το πιο θαυμαστό έμβιο Ον της δημιουργίας από πλευράς λειτουργιών, που και σήμερα εξακολουθεί να καταπλήσσει την επιστήμη, δώσαμε τον χαρακτηρισμό του κάλλους, όπως η ωραία μας άμαξα.

Τα άλογα είναι ενωμένα με τα λουριά με την άμαξα (2^η κατάσταση – αισθητική) και κινούν το όλο σύστημα χωρίς να ασχολούνται για τη διεύθυνση. Τέλος οι τροχοί και τα διάφορα μέρη που κινούν την άμαξα (υλικό σώμα) παριστάνουν την 3^η κατάσταση την αιθερική. Ο αμαξάς με την τριπλή του σύνθεση (κεφαλή–στήθος +άνω άκρα – κοιλιά + κάτω άκρα) εκφράζει τις τρεις αρετές του πνεύματος (Φαντασία – θέληση – Ισχύ).

Το Εγώ, το οποίο εκφράζεται μέσω του Πνεύματος έχει θέση πάνω από τη διάταξη αυτή. Έτσι έχουμε συμβολικά αναπαράσταση της επταδικής σύστασης του ανθρώπου.

1. ΕΓΩ

2. ΠΝΕΥΜΑ – Ηνίοχος (αμαξάς)

3. Νοητική κατάσταση – Ηνία

4. ΨΥΧΗ – Οι δύο Ίπποι (συμβολίζουν τη διφυή φύση της ψυχής. Καλό – κακό)

5. Αισθητική κατάσταση – Λουριά σύνδεσης

6. ΣΩΜΑ – Κυρίως τμήμα της Άμαξας

7. Αιθερική κατάσταση – τροχοί & κινούμενα μέρη της άμαξας

Έτσι διαπιστώνουμε ότι η ψυχή (Ίπποι) συνδέει διά διπλής πολώσεως το φυσικό σώμα (άμαξα) με το πνεύμα (ηνίοχο), και είναι ο κρυφός εργάτης, ο οποίος εκτελεί τις λειτουργίες της φυτικής ζωής, δέχεται τις εντολές του Πνεύματος και τις μεταβιβάζει στο Σώμα το οποίο και κατευθύνει. Αλλά και κάθε ανωμαλία της οδού που επιδρά στην άμαξα, επηρεάζει τα άλογα και διά αυτών τον αμαξά ο οποίος με τα ηνία διορθώνει και επαναφέρει στη σωστή πορεία. Αν δεν γίνει αυτό, ακολουθούν οι συνέπειες, οι οποίες μπορεί να είναι μοιραίες μέχρι της αποκοπής των συνδετικών λουριών οπότε επέρχεται ο φυσικός θάνατος.

ΕΡ: Έχει κάποια σχέση το Τετραγράμματο όνομα της Θεότητας (Ιοντ–Χε–Βάου–Χε)²² που γράφεται μέσα στο Ιερό Δέλτα με τα τέσσερα στοιχεία της Κοσμογονίας;

ΑΠ: Στην πραγματικότητα δεν πρόκειται περί ενός ονόματος ή μιας λέξεως, αλλά περί μιάς **διαδικασίας πραγματώσεως** η οποία έχει σχέση με τα τέσσερα στοιχεία.

Είναι ένας νόμος – κλειδί που περικλείει ένα **σχέδιο εργασίας** παγκοσμίου εφαρμογής. Είναι ο **Νόμος** όλων των **νόμων** σημαίνει ο **Νόμος** των τεσσάρων στοιχείων. Δεν υπάρχει τίποτε στο δημιουργημένο Σύμπαν που να μην υπόκειται στον παραπάνω νόμο.

ΕΡ: Μπορείτε να γίνετε πιο σαφής για τη φύση και τη λειτουργία αυτού του Νόμου;

ΑΠ: Μέσα σε κάθε δημιουργία θεία ή ανθρώπινη συναντούμε τέσσερις παράγοντες.

1 ον. Τον Δημιουργό (Θεός και άνθρωπος).

2ον. Την ιδέα ή την πνευματική εικόνα του αντικειμένου που πρόκειται υλοποιηθεί.

3ον. Ένα ενδιάμεσο παράγοντα που αφορά τα υλικά και ενέργεια που απαιτούνται.

4 ον. Την ίδια την υλοποίηση του αντικειμένου σύμφωνα με την αρχική εικόνα.

22 Τυπικόν του Μαθητού.

Το πρώτο γράμμα του Εβραϊκού αλφαβήτου είναι το **Ιοντ**. Όλα τα υπόλοιπα γράμματα είναι αποτέλεσμα επαναλήψεως και διαφόρων συνδυασμών του Ιοντ. Το Ιοντ σημαίνει χέρι (☞). Το γράμμα Χε έχει σχήμα ανοίγματος. Σημαίνει παράθυρο □.

Το 3ο γράμμα Βαου σημαίνει άγκιστρο–σύνδεσμο–μέσον. Το 2ο Χε είναι το ίδιο με το 1ο Χε με τη διαφορά ότι από κάτω έχει μια **τελεία** που συνήθως παραλείπεται.

Αυτή η τελεία δηλώνει ότι το δεύτερο Χε είναι το «**στερεοποιημένο ή πραγματικό αντικείμενο**», ενώ το πρώτο Χε ήταν μια «**νοητική ή ιδεατή απεικόνισή του**».

1. Το Ιοντ, χέρι (☞), δείχνει τα πράγματα που ο Θεός επιθυμεί να κατασκευάσει. Έχει το σχήμα μιας φλόγας ♠. Πρόκειται για το στοιχείο του Πυρός του οποίου η χαρακτηριστική ιδιότης είναι η επέκταση με σκοπό τη δημιουργία. Το Ιοντ έχει αριθμητική αξία 10 που απεικονίζει το Παν = 1, συνδεδεμένο με την ανυπαρξία, το τίποτε = 0, αντιστοιχεί με την κατ' εξοχήν ενεργητική αρχή του παντός τη μονάδα.
2. Το Χε που σημαίνει άνοιγμα–παράθυρο □, είναι μια σύνθεση εκ τριών Ιοντ ♠♠♠²³ Η μονάδα τριαδοποιείται. Πρόκειται για το κοσμικό Πνευματικό επίπεδο (**Σοφία**).

Εδώ έχουμε το δεύτερο στοιχείο του, Αέρος, χαρακτηριστική ιδιότης του οποίου είναι η **κινητικότητα**. Μέσα από ένα άνοιγμα ο αέρας μπορεί να περάσει ελεύθερα.

Επίσης το φως μπορεί να περάσει από ένα άνοιγμα και να δει κανείς μια εικόνα – μια γήινη εικόνα. Στην περίπτωση μας μια νοητική εικόνα από υλικά αντικείμενα. Το **Χε** επίσης εκφράζει την αναπνοή, την ανάσα. Με την αναπνοή συντηρείται και δημιουργείται συνεχώς η ζωή. Από αυτό πηγάζει η ιδέα ότι το **Χε** εκφράζει ιερογλυφικά “το κάθε τι πού δίνει ζωή” («και εφύσησεν εις τους ρώθωνας του πνοή ζωής» - Γέν. κεφ.2).

3. Βάου σημαίνει άγκιστρο και αντιστοιχεί στο τρίτο στοιχείο του Ύδατος. Συνδέει τους ανταγωνιστές σε ολόκληρη τη φύση. Είναι το κοσμικό Ψυχικό επίπεδο, ενδιάμεσο (Ισχύς) μεταξύ πνευματικού και υλικού επιπέδου. Επειδή χαρακτηριστική ιδιότης του στοιχείου του ύδατος είναι η συμπίκνωση, βρισκόμαστε ένα βήμα προς την **υλοποίηση της νοητικής εικόνας** ώστε να γίνει **πραγματικό παχύλο αντικείμενο**.
4. Το τελευταίο Χε με την τελεία από κάτω είναι το στοιχείο της Γης. Χαρακτηριστική ιδιότης του στοιχείου της γης είναι η αδράνεια–σταθερότης. Είναι το τελικό αποτέλεσμα που αποκαλούμε (**Κάλλος**). Είναι προϊόν της **ιδέας** που επελέγη από το χέρι του Θεού (Ιοντ ♠ – Θεία Βούληση – Ευαρέσκεια) σαν **νοητική εικόνα** (το 1^ο Χε) από τη **νοητή οθόνη** που είναι καταχωρημένο το **Θείο Σχέδιο** περικλειόμενο στον συμβολισμό του **Ιερού Τάπητος**. Στη συνέχεια δε **συμπυκνώθηκε** (στερεώθηκε) μέσω του καλουμέ-

23 Τρεις στιγμές που πραγματώνουν το νοηματικό υπόλοιπο των συντετημένων τεκτονικών λέξεων

νο **παγκοσμίου Παράγοντος** (Βάου = Ενεργειακού επιπέδου) ώστε να αποκτήσει **Υλική αντικειμενική υπόσταση** (το 2° Χε με τελεία από κάτω).

ΕΡ: Έχει κάποια σχέση η τέταρτη αυτή κατάσταση με το ορθογώνιο σχήμα του Ναού;

ΑΠ: Η τέταρτη αυτή κατάσταση της σταθερότητας αντικατοπτρίζεται στο ορθογώνιο²⁴ σχήμα του Ναού ο οποίος αποτελείται από δύο συνεχόμενα τετράγωνα, δηλαδή σχηματίζει το σύμβολο του πλάγιου οκτώ ή του άπειρου στα μαθηματικά. Η αριθμητική αξία του ανέκφραστου ονόματος του Μ.: Α.: Τ.: Σ.: είναι 26 (2+6=8). (Ιοντ = 10, Χε = 5, Βάου = 6, Χε = 5 - αριθμητική αξία = 10 + 5 + 6 + 5 = 26).

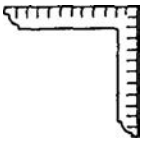
Το οκτώ είναι η ισορροπία των μορφών, δηλαδή η επανάληψη δύο τετραγώνων (4+4). Και έτσι αποδίδεται άριστα η έννοια της υλικής πραγματώσεως στο δάπεδο του ναού που έχει μήκος διπλάσιο του πλάτους ή αποτελείται από δύο συνεχόμενα τετράγωνα.

ΣΗΜΕΙΟΝ
ΔΙΑΝΟΗΤΙΚΗΣ
ΤΑΞΕΩΣ

ΣΗΜΕΙΟΝ
ΨΥΧΙΚΗΣ
ΤΑΞΕΩΣ

ΣΗΜΕΙΟΝ
ΣΩΜΑΤΙΚΗΣ
ΤΑΞΕΩΣ

ΔΙΑΝΟΙΑ

ΓΙΝΩΜΩΝ

ΨΥΧΗ

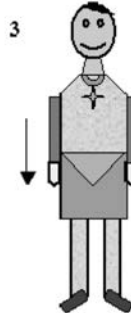
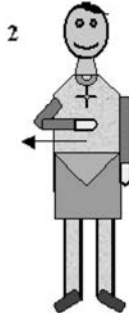
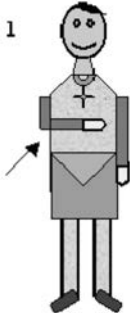

ΣΤΑΘΜΗ

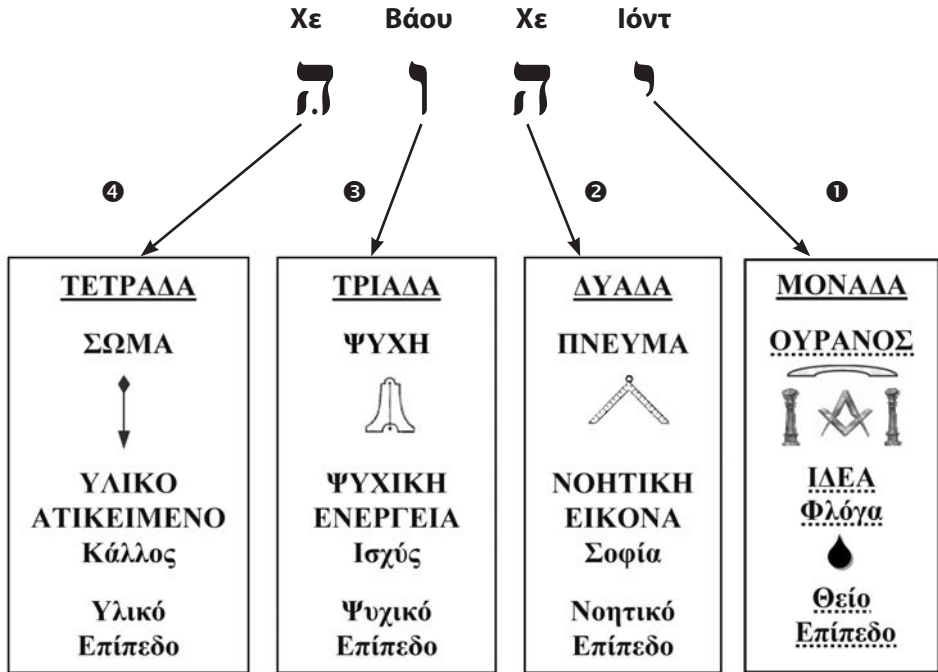
ΣΩΜΑ

ΝΗΜΑ ΤΗΣ
ΣΤΑΘΜΗΣ

1
2
3
4

ΕΡ: Μπορείτε να μου δώσετε πιά πολλές και όσο το δυνατόν πιά αναλυτικές εξηγήσεις για το τρίτο ή συνδυαστικό γράμμα Βάου, το οποίο συμβολίζει το παγκόσμιο ενδιάμεσο επίπεδο για το οποίο χρησιμοποιούμε συνήθως τον επιφανειακά παράξενο όρο «**αστρικό επίπεδο**»;

ΑΠ: Ας πάρουμε για παράδειγμα έναν καλλιτέχνη (ο **Θεός**), που έχει την ιδέα (το 1^ο Χε) να φτιάξει ένα αγαλματάκι - ένα φυσικό αντικείμενο (το 2^ο Χε με την τελεία από κάτω). Τι του χρειάζεται για να πραγματοποιήσει αυτή την ιδέα; Τα υλικά, δηλαδή το χώμα ή άργιλος, το νερό, η φωτιά και φυσικά το περιβάλλον, ο αέρας (δηλ. **τα τέσσερα στοιχεία**). Η επιθυμία του καλλιτέχνη δεν είναι να κατασκευάσει εφ' άπαξ το αγαλματάκι αυτό, αλλά να μπορεί να επαναλαμβάνεται όποτε απαιτείται η ακριβής αναπαραγωγή του. Με άλλα λόγια η αρχική ιδέα του να παραμείνει ανεξίτηλα αποτυπωμένη κάπου ώστε να υλοποιείται κατά περίπτωση. Για να μπορέσει λοιπόν η ιδέα του καλλιτέχνη να φανερώνεται εξακολουθητικά μέσα στην ύλη, είναι απαραίτητη η ύπαρξη ενός ενδιάμεσου μεταξύ της ιδέας και της ύλης. Απαιτείται λοιπόν ένα **καλούπι**! Τι είναι γενικά αυτό το αγαλματάκι; Είναι μια φυσική εικόνα της ιδέας που ο καλλιτέχνης είχε μέσα στο μυαλό του. Το χέρι του (Ιόντ), έχει εκτελέσει αρχικά το έργο ενός καλούπιού μέσα στο οποίο το υλικό τροποποιήθηκε. Με το καλούπι πετυχαίνουμε ένα αρνητικό του αντικειμένου προς αναπαραγωγή, έτσι ώστε το υλικό που θα βγει από το καλούπι θα φανερώνει την πρωταρχική

μορφή, χωρίς πια ο καλλιτέχνης να παρεμβαίνει καθόλου. Αρκεί λοιπόν να υπάρχει ένα μόνο αρνητικό της πρωταρχικής ιδέας, για να γεννηθούν πλήθος θετικές εικόνες αυτής της ιδέας, εικόνες πάντα ταυτόσημες η μια με την άλλη, μέσα από τη δράση αυτού του αρνητικού επάνω στην ύλη. Έτσι λοιπόν κάθε οργανική ή ανόργανη μορφή που εκδηλώνεται στις αισθήσεις μας (και όχι μόνον) είναι ένα αγαλματάκι ενός μεγάλου καλλιτέχνη, του **Μ.: Α.: Τ.: Σ.:**, που τον αποκαλούμε Δημιουργό-Θείο επίπεδο (ή Ατζιλούθ κατά την Καββαλά), ή μάλλον που προέρχεται από ένα ανώτερο επίπεδο που αποκαλούμε επίπεδο της δημιουργίας (ή Μπριά κατά την Καββαλά). Στο επίπεδο αυτό της πρωταρχικής δημιουργίας δεν υπάρχουν παρά ιδέες, όπως μέσα στη φαντασία του καλλιτέχνη. Ανάμεσα σε αυτό το ανώτερο επίπεδο και στον φυσικό μας ορατό κόσμο υπάρχει ένα ενδιάμεσο επίπεδο επιφορτισμένο να δέχεται τις εντυπώσεις του ανωτέρου επιπέδου και να τις υλοποιεί επιδρόντας επάνω στην ύλη (μέσον Δώμα ή Γετζιρά κατά την Καββαλά), κατά τον ίδιο τρόπο που ο καλλιτέχνης επιφορτίζεται να δέχεται τις εντυπώσεις του εγκεφάλου του και να τις αποτυπώνει επάνω στη ύλη. Αυτό το ενδιάμεσο επίπεδο (συνδυακός κρίκος-άγκιστρο) μεταξύ της αρχής των πραγμάτων και των ίδιων των πραγμάτων είναι εκείνο που αποκαλούμε «**αστρικό επίπεδο**».

Η ανθρώπινη συνείδηση μετά το πέρας των ενασχολήσεων της ημέρας αποσύρεται κατά τη διάρκεια του ύπνου στο λεγόμενο αστρικό επίπεδο, χώρο των ονείρων του καθενός (σύμφωνα με το τυπικό του Διδάσκαλου ο αρχιτέκτων και διδάσκαλος Χιραμ κατά το πέρας των εργασιών έκαστης εσπέρας μετέβαινε στο μέσο Δώμα!)

Δεύτερη ιδιότητα του αστρικού επιπέδου ή μέσου Δώματος είναι η δημιουργία των μορφών. Το κάθε τι έχει αρχικά δημιουργηθεί μέσα στον Θείο κόσμο σαν αρχή, δηλαδή εν **δυνάμει πλάσμα**, ανάλογο με την ιδέα στο μυαλό του ανθρώπου. Αυτή η αρχή περνά στη συνέχεια στο αστρικό επίπεδο και εκεί εκδηλώνεται σαν αρνητικό (καλούπι). Δηλαδή δεν είναι η ακριβής εικόνα της αρχής που εκδηλώνεται, είναι το καλούπι αυτής της εικόνας (όπως ακριβώς συμβαίνει με το αρνητικό ενός φωτογραφικού φιλμ). Από τη στιγμή που θα επιτευχθεί το καλούπι αυτής της εικόνας, η δημιουργία σε «**αστρικό**» έχει ολοκληρωθεί και τότε αρχίζει η δημιουργία στο **φυσικό** επίπεδο, μέσα στον ορατό κόσμο (ή Ασιά κατά την Καββαλά). Η αστρική μορφή επιδρόντας πάνω στην ύλη δίνει τη γέννηση στη φυσική μορφή, όπως το καλούπι δίνει γέννηση στα αγαλματάκια. Το αστρικό δεν μπορεί να αλλάξει τους τύπους στους οποίους δίνει γέννηση, όπως το καλούπι δεν αλλάζει την εικόνα που αναπαραγάγει. Για να τροποποιήσουμε τη μορφή πρέπει να δημιουργήσουμε ένα νέο καλούπι, πράγμα, που μπορούν να κάνουν άμεσα ο Θεός και έμμεσα ο άνθρωπος (βλέπε αλυσίδα).

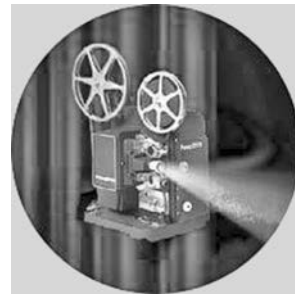
ΕΡ: Μπορείτε να μου συνοψίσετε όλα τα ανωτέρω, ώστε να γίνουν πλήρως κατανοητά;

ΑΠ: Αν αναφερθούμε στις διάφορες λειτουργίες της φωτογραφικής ή καλύτερα της κινηματογραφικής μηχανής όπου έχουμε και την κίνηση, θα έχουμε μια πολύ πίστη εικόνα.

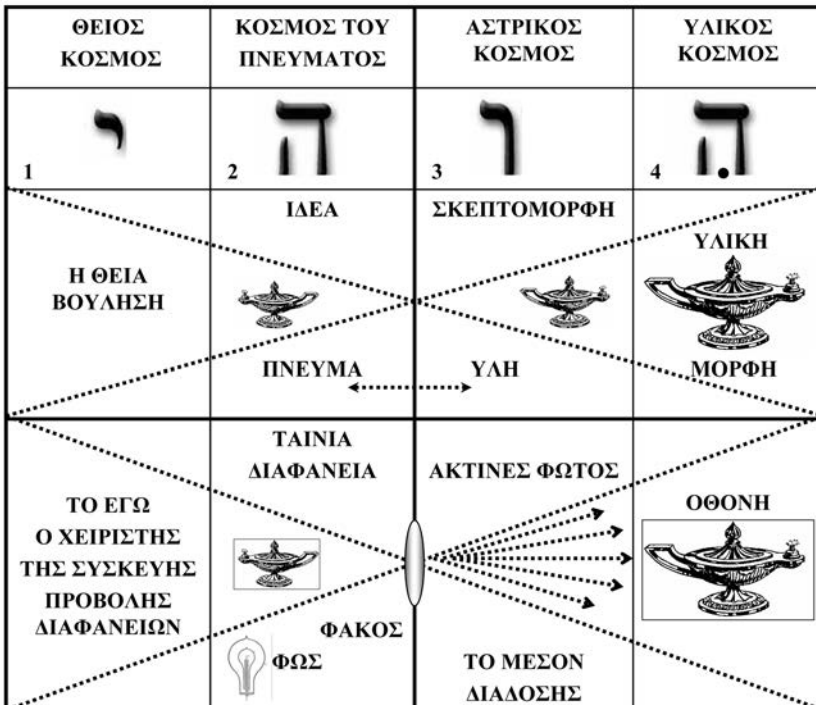
Πράγματι, το τοπίο για αναπαραγωγή είναι η εικόνα της Αρχής της δημιουργίας, του Θείου Κόσμου. Αυτό το τοπίο που φωτογραφίσαμε, αφού έχει διασχίσει τον σκοτεινό θάλαμο, γίνεται ένα αρνητικό, μια αρνητική εικόνα της πραγματικότητας, εικόνα μέσα στην οποία τα λευκά είναι μαύρα και τα μαύρα λευκά. Αλλά μια σειρά χειρισμών θα επιτρέψει αυτόν που εμφανίζει το φιλμ να βγάλει από αυτήν την αρνητική εικόνα (με χρήση διαφόρων ρευστών-αστρικά ρευστά ή οντότητες) μια σειρά θετικών φωτογραφικών αντιτύπων ή σειράς σκηνών που αναπαραγάγουν επακριβώς το αρχικό αντικείμενο ή σκηνικό που τράβηξε η μηχανή.

ΤΑΠΗΣ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ

Έτσι μέσα στην αρχική εικόνα έχουμε τον τύπο του **Θείου κόσμου**, μέσα στην αρνητική εικόνα τον τύπο του **Αστρικού ή ενδιάμεσου κόσμου**, και μέσα στο θετικό φωτογραφικό αντίτυπο, τον τύπο του **Φυσικού κόσμου**. Η ίδια αντιμετάθεση **πρέπει** να συναντιέται στον διάκοσμο της στοάς και στα σχήματα του τάπητα, ο οποίος ως σύμβολο της μνήμης είναι το αρνητικό κλισέ της δημιουργίας. Έτσι ενώ στην Ανατολή της στοάς ο Ήλιος βρίσκεται δεξιά του καθημένου και η Σελήνη αριστερά, η σωστή θέση τους

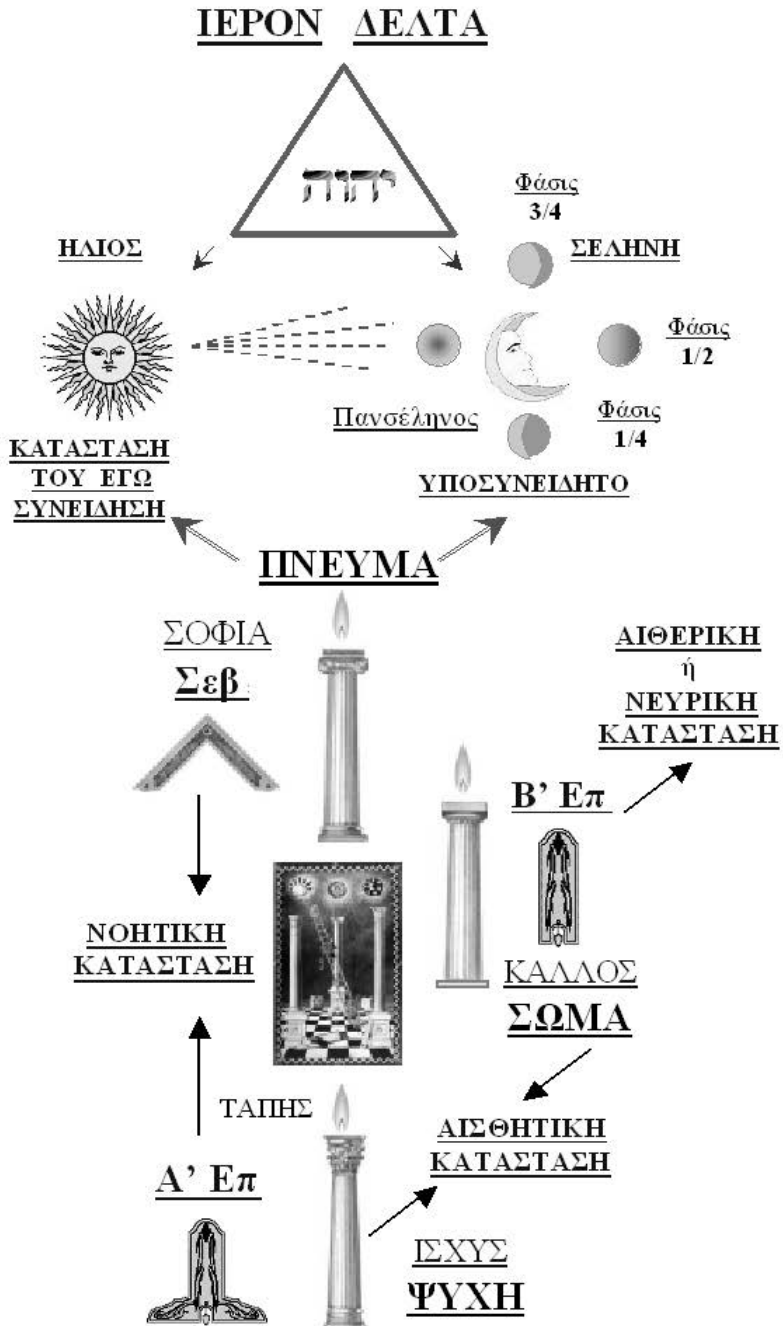
στον τάπητα καθώς και τα σύμβολα των εποπτών (στάθμη & νήμα της στάθμης), είναι η αντίστροφη, όπως φαίνεται στο παράπλευρο σχήμα του τάπητα του 1776 (κάτι που συνήθως δεν τηρείται λόγω αγνοίας του υποκρυπτόμενου συμβολισμού)

ΕΡ: Σε ποιά θέση τοποθετούνται οι τρεις στήλες γύρω από τον Ιερό τάπητα;

ΑΠ: Σε παλαιότερα τυπικά η διάταξη των τριών στηλών γινόταν σε σχήμα ισοπλεύρου τριγώνου για να τονίσει την ορθή λειτουργία του ανθρώπου διά της εναρμονίσεως των τριών συστατικών του αρχών (Πνεύματος – ψυχής – σώματος) μέσω των αντιστοίχων καταστάσεων του όντος. Σε πρόσφατα τυπικά, λόγω επιδράσεως της οικοδομικής τέχνης διά της γεωμετρίας και του Πυθαγορείου θεωρήματος, η διάταξη των τριών στηλών γίνεται συνήθως σε σχήμα ορθογωνίου τριγώνου. Εδώ δεν υπάρχει ισοπλευρότητα του τριγώνου, διότι η στήλη της Ισχύος (ψυχικό σώμα) τοποθετείται στην κορυφή της ορθής γωνίας.

Υπονοείται όμως διά της εν λόγω διατάξεως η ορθολογική σχέση – χρήση του ψυχικού σώματος ως ενδιάμεσης αρχής, αφενός μεν όσον αφορά το Πνεύμα διά μέσου της νοητικής καταστάσεως, αφετέρου δε όσον αφορά το Σώμα διά μέσου της αισθητικής καταστάσεως.

ΑΡΧΕΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

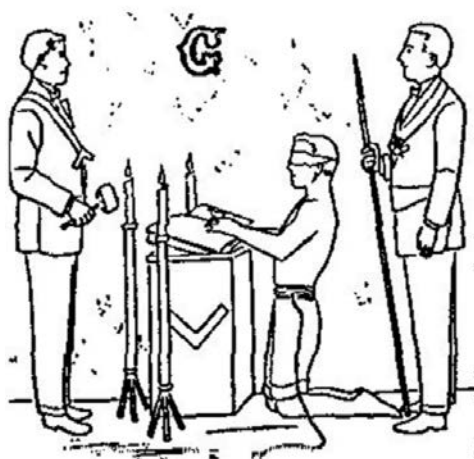

ΚΑΛΛΟΣ - ΣΟΦΙΑ - ΙΣΧΥΣ

Σε παλαιά διδασκαλία του 18ου αιώνος οι τρεις στήλες αναφέρονται ως εξής:

- Τι στηρίζει την Στοά σας;
- Τρεις μεγάλοι στήλαι
- Πως λέγονται;
- Σοφία, Ισχύς, Κάλλος
- Τις αντιπροσωπεύει την στήλη της Σοφίας;
- Ο Σεβ .: εις την Ανατολήν
- Τις αντιπροσωπεύει την στήλη της Ισχύος;
- Ο Α' Επ .: εις την Δύσιν
- Τις αντιπροσωπεύει την στήλη της Κάλλους;
- Ο Β' Επ .: εις τον Νότον

Η παραπάνω διάταξη των στηλών είναι σύμφωνα με το τυπικό του 1948, και με την τεκτονική εγκυκλοπαίδεια του Νέστορα Λάσκαρη του 1934, στο λήμμα στηρίγματα της Στοάς. Στις αγγλοσαξονικές στοές παριστάνονται δια τριών μικροσκοπικών στηλών οι οποίες τοποθετούνται στις έδρες των τριών πρώτων αξιωματικών.

12

ΙΟΛΛΑΟΣ

Η
ΑΓΝΩΣΤΗ
ΤΕΧΝΗ
(*Ars Incognita*)

Κεφάλαιο 12ο

*Η Σημασία των Τριών
Συμβολικών Βαθμών*

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΣΥΜΒΟΛΙΚΩΝ ΒΑΘΜΩΝ ΑΠΟ ΠΛΕΥΡΑΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΘΕΩΡΗΣΕΩΣ

Ο βαθμός του Μαθητή συντάχθηκε το 1646 από τον Ηλία Άσμολ, και εισήχθη στον Ελευθεροτεκτονισμό κατά τη συγχώνευση των Ροδόσταυρων με την αδελφότητα των ελευθέρων Τεκτόνων. Η Μύηση αναπαριστά κατά τρόπον δραματικό την προέλευση, τη γέννηση της Φύσεως, του Μεγάλου Παντός από το χάος. Αποκαλύπτει πως ο **M. ∴ A. ∴ T. ∴ Σ. ∴**, ο εκφρασθείς Θεός βασίζεται σε δύο αρχές (τις στήλες **B. ∴ & J. ∴**), διότι οι δύο αρετές, η ύλη και το πνεύμα, ανέκαθεν είναι η έκφραση του Ενός σε δύο, τα οποία αιωνίως δημιουργούν.

Εξερχόμενος από το δωμάτιο των συλλογισμών, από το πρωταρχικό Χάος, από τη μήτρα, που υποκρύπτεται στην πρώτη περιοδεία, ο μαθητής στέκεται μεταξύ των δύο στηλών, καθ' ότι προήλθε από αυτές και εκτελεί άλλες τρεις συμβολικές περιοδείες διά των στοιχείων της φύσεως. Διαβάζουμε στη διδασκαλία του τυπικού του βαθμού του διδάσκαλου.

Ερώτηση: «Τι σε edίδαξαν στον Πρώτο βαθμό;»

Απάντηση: «Μοι εγνώρισαν τους αναλλοίωτους νόμους, οίτινες διέπουν τον κόσμο, τουτέστιν το έργον του **M. ∴ A. ∴ T. ∴ Σ. ∴**»

Ο βαθμός του Εταίρου εισήχθη από τον Ηλία Άσμολ, το 1648, πιθανότατα κατόπιν αποφάσεως της κεντρικής ομάδος των Άγγλων Ροδόσταυρων. Πρόκειται για την προοδευτική συνέχεια του βαθμού του μαθητή. Ο Μαθητής γεννιέται, φύτεται· ο Εταίρος αυξάνεται, μεγαλώνει. Η Μύηση αναπαριστάει τη φυσιολογική τάξη της Φύσεως, η οποία αιώνια **εργάζεται** και αιώνια **εξελίσσεται**. Του υποδεικνύεται ένα μεσάζον αίτιο υπό τη μορφή του φωτοβόλου ή πεντάκτινου αστέρα, κάτω από την έννοια του οποίου κρύβεται «*το αίτιο τοσούτων θαυμασίων κόσμων*».

Ερώτηση: «Τι σε edίδαξαν στον Δεύτερο βαθμο;»

Απάντηση. «Κατ' αρχάς μ' έδιδαξαν το «γνώθι σαυτόν», κατόπιν με κατήθυναν προς τη σπουδή των ωφελίμων στην κοινωνία τεχνών...ο σταθμός των πέντε βαθμίδων συμβολίζει διά του Φωτοβόλου Αστέρος τας γνώσεις, τας οποίας απέκτησα ως Εταίρος».

Επειδή η οικοδόμηση των Ναών αποτέλεσε την ιδρυτική βάση των τεχνιτών οικοδόμων και του Τεκτονισμού το 1717, η φυσική συνέχεια της υιοθεσίας είναι η καθιέρωση ενός μύθου όπου ο Χιράμ, ο βιβλικός διακοσμητής του Ναού που ανεγείρεται προς δόξα του Μεγάλου Αρχιτέκτονα του Σύμπαντος, γίνεται το κεντρικό πρόσωπο του Ελευθεροτεκτονικού μύθου του βαθμού του Διδασκάλου και τελικά ένα ορόσημο (Λάντμαρκ).

Ο Βασιλεύς Σολομώντας (= Ειρηνοποιός), σύμβολο της ανθρώπινης Σοφίας, αποφασίζει να αναγείρει προς τιμήν του Θεού, Ναό (η ανθρώπινη οντότης). Για την ανέγερση χρησιμοποιήθηκαν εργάτες (μαθητές), βοηθοί (εταίροι) και τεχνίτες (διδάσκαλοι). Τα υλικά, κυρίως ξυλεία μετεφερθήκαν από το όρος του Λιβάνου. Το όρος καθώς και τα δένδρα τα οποία ανυψώνονται προς τον ουρανό, υποδηλώνουν την πνευματική φύση – δεν πρόκειται για υλικό Ναό, αλλά για Ναό πνευματικής φύσεως. Ο Χιράμ βασιλεύς της Τύρου, κατά παράκληση του Σολομώντα, απέστειλε τον αρχιτέκτονα Χιράμ Αβίφ, για να διακοσμήσει τον Ναό. (Αβίφ ή Αμπίφ, στην Εβραϊκή = τον Πατέρα του)

Ο Χιράμ ήταν γλύπτης, χύτης, σμιλέας, βαφέας και ζωγράφος, και αυτός κατασκεύασε με ορείχαλκο τις δύο χάλκινες στήλες, τη χάλκινη θάλασσα, τους δέκα κάδους και τα δέκα βάθρα, τους λέβητες, τις κόμπες και τα δοχεία που ήσαν απαραίτητα για τις θυσίες του Ναού του Σολομώντα. Ο Χιράμ ήταν υιός ενός Τύριου που ονομαζόταν Ουρ (ή Αούρ = Πυρ), και μιας χήρας από τη φυλή του Δαν ή του Νεφθαλίμ. Επειδή η γυναίκα αυτή από νωρίς έμεινε χήρα, οι τέκτονες διδάσκαλοι αποκαλούνται συνήθως, «**τέκνα της Χήρας**».

Η Μύηση αναπαριστά τον θάνατον του Χιράμ, του αρχιτέκτονα, ο οποίος φονεύεται από τρεις εταίρους, καθώς εξέρχεται από το Μέσον Δώμα, μετά από το διάλειμμα των εργασιών της ημέρας, για να μεταβεί στον συνήθη τόπο εργασίας. Για τον συμβολισμό του μέσου Δώματος ή μέσου Ουρανού έχουμε αναφερθεί και θα αναφερθούμε στη συνέχεια.

Η μυστηριακή ερμηνεία θα δοθεί αργότερα λεπτομερώς. Η έξοδος και η μετάβαση στον τόπο εργασίας, δεν είναι άλλη από την επανενσάρκωση του **Εγώ** στο υλικό επίπεδο όπου αρχίζει να κτίζει τον Ναό (την τριπλή του προσωπικότητα –Διδάσκαλοι–εταίροι–μαθητές).

Οι τρεις αχρείοι εταίροι (βοηθοί προς το παρόν) είναι οι πνευματικές ιδιότητες Φάντασια, Βούληση και Ισχύς, οι οποίες επειδή δεν λειτουργούν με συνοχή φονεύουν τον Χιράμ (την εκδήλωση του Εγώ μέσα μας). Από ηθικής απόψεως οι τρεις Εταίροι που φονεύουν τον Χιράμ (δηλαδή τη συνείδηση του Εγώ) είναι η **φιλοδοξία** το **ψεύδος** και η **άγνοια** της πραγματικότητας.

Χι-ραμ ή **Χου-ραμ** σημαίνει «ζωή εν Ύψη». Η διδασκαλία του βαθμού, είναι η συνέχεια και το τέλος της διδασκαλίας των βαθμών του Μαθητή και του Εταίρου. Ανακαλύπτεται το όνομα του Θεού το οποίο ο μούμμενος αναζητούσε, δηλαδή το αληθινό **Εγώ**. Το όνομα αυτό είναι η λέξη Mahabone (**Μοαμπόν** = ο υιός του πατρός – διότι έχει γράφει: «Θεοί εσταί και υιοί Υψίστου πάντες»). Δηλαδή, ο υιός της ενώσεως του Ηλίου (Όσιρις), με τη γυναίκα του, τη Γη (Ίσις-Δήμητρα). Το όνομα είναι ακόμη, **Mac-Benac**, το τέκνο της σήψεως, διότι κάθε τι που γεννάται και έχει ζωή, προέρχεται από τον θάνατο και τη σήψη. Το άρρητο μυστήριο της Φύσεως, το οποίο αυτή η διδασκαλία συμπυκνώνει σε περιληπτική μορφή, αξίζει λεπτομερέστερης εξηγήσεως.

Ας εξετάσουμε ένα σπόρο σίτου!

Λόγω των αναλογιών στη φύση, η πορεία ενός σίτου μπορεί να μας δώσει τη φυσική, την αστρονομική, την ηθική – (κοινωνική), αλλά και την πνευματική ή μυστηριακή ερμηνεία του μύθου (τυπικό δασκάλου). Επειδή έχει παραχθεί από έναν όμοιο σπόρο σιταριού, είναι ταυτόχρονα το αίτιο και το αποτέλεσμα, το τέλος. Αλληγορικά, μπορεί να θεωρηθεί τότε σαν «Πατήρ», και πότε σαν «Υιός», γιατί περικλείει μέσα του το σπέρμα της αναπαραγωγής.

Στο βαθμό του Εταίρου η εισητήρια λέξη είναι **Σκιβολέθ**, που σημαίνει ακριβώς σίτος. Μπαίνει μέσα στους κόλπους της Γης, της Μητέρας του, η οποία γίνεται γυναίκα του, αφού ολοκληρώνουν από κοινού την αναπαραγωγική διαδικασία. Μόλις η γενεσιουργός δυναμη του σπόρου και η γενεσιουργός δυναμη της Γης έλθουν σε επαφή, ο σπόρος μεγαλώνει, μαλακώνει, ζυμώνεται και αποσυντίθεται. Τα στοιχεία που τον απαρτίζουν, εισέρχονται σε μία ανήλεη μάχη μεταξύ της ζωής και του θανάτου. Ο θάνατος θριαμβεύει, κάθε συνένωση διαλύεται, ο σπόρος σαπίζει και «το Παν φαινομενικά τετέλεστα».

Αμέσως μετά την αποσύνθεση και τον θάνατο, το σπέρμα, του οποίου το λεπτό περίβλημα (το σώμα) φαινόταν ότι το καταδίκασε σε αιώνια φυλακή, με τη βοήθεια των τριών στοιχείων (νερού – αέρα και θερμότητας – Πυρός) απελευθερώνεται, εκτοξεύεται, και διαπερνά τους κόλπους της Γης (της ύλης), εμφανίζεται και αρχίζει την ύπαρξη του.

Οι βαθμοί της μύσεως, αφιερώθηκαν στη διδασκαλία του υπέρτατου αυτού Μυστηρίου της Φύσεως, στην ανίχνευση της αιώνιας μάχης των δύο θεμελιωδών παραγόντων της Φύσεως και την εναλλάξ νίκη τους, στη διακήρυξη ότι ζωή και θάνατος είναι και τα δύο η αρχή και το τέρμα κάθε υπάρξεως. Αυτές είναι οι κεντρικές ιδέες, που οι Ροδόσταυροι Anderson και Desaguliers ανέπτυξαν στη συμβολική μυητική «σκηνοθεσία» των Ελευθεροτεκτόνων και κατά συνέπεια, οι αρχικές ιδέες, οι μητρικές των βαθμών του Μαθητή, του εταίρου και του Διδάσκουλου Τέκτονα.

1. Η ΦΥΣΙΚΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ

Ο βαθμός του Μαθητή είναι η βάση της Τεκτονικής επιστήμης. Αντιπροσωπεύει τη σύλληψη και γέννηση του Ηλίου, την τάξη και αρμονία μέσα στους κόλπους του αρχέγονου χάους.

Ο βαθμός του εταίρου είναι το έμβλημα της ενότητας και ρώμης, όπου ο άνθρωπος, υποτάσσοντας τα πάθη του στη θέλησή του, ενδυναμώνεται με τη μελέτη των επιστημών, των γραμμάτων και της φιλοσοφίας. Όπως το καλοκαίρι, όταν ο Ήλιος βρίσκεται στο μέγιστο της ισχύος του, διαποτίζει το σύμπαν με την αγαθοεργή θερμότητά του, έτσι και ο εταίρος θρέφει και γονιμοποιεί την ανθρωπότητα με το πυρ των εξόχων ιδεών του και των έργων του που κατευθύνονται όλα προς την πραγμάτωση της ευτυχίας της ανθρωπότητας.

Ο βαθμός αυτός αφιερώθηκε στην εργασία και ο πεντάκτινος αστέρας είναι το έμβλημα του.

Δίχως το μυστηριώδες αυτό Αίτιο, δεν υπάρχει κίνηση ούτε ύπαρξη. Ο πεντάκτινος αστέρας το παρουσιάζει εμβληματικά (τα τέσσερα στοιχεία και η πεμπτουσία), τοποθέτησαν δε στο κέντρο του το γράμμα **G**, αρχικό της λέξεως Θεός στις γλώσσες του Βορρά (άλλα και της Γενέσεως, της Γνώσεως και της Γεωμετρίας), υπενθυμίζοντας πως ο Μέγας Αρχιτέκτονας του Σύμπαντος, (M ∴ A ∴ T ∴ S ∴), έχει επίσης τις προαναφερθείσες ποιότητες (Ψαλμοί – ρδ' 4). Το **G** παραπέμπει επίσης και στον συμβολισμό του ουροβόρου όφεως. Η κυκλική του μορφή παριστάνει την ανακύκλωση της ύλης και της ενέργειας, καθώς και την Αθανασία.

Είναι η εικόνα της Αιωνιότητας, της ενότητας, της αιώνιας φύσεως. Ο βαθμός του Διδάσκου αναπαριστά αλληγορικά τον θάνατο του Θεού – Φωτός, του Θεού – Ηλίου. Ο φυσικός Ήλιος πεθαίνει τον χειμώνα για να αναστηθεί την Άνοιξη, κατά την ημέρα του Easter (εορτή της Θεάς Ostara, στο Βόρειο Πάνθεο), είτε τον εξετάσουμε από φυσικής απόψεως κατά τη στιγμή του περάσματός του από το ζωδιακό σημείο του Κριού ή του επανορθωτικού αμνού, είτε τον εξετάσουμε φιλοσοφικά, ως αναπαράσταση του Χάους από όπου εξήλθε το αιώνιον Φως, της σήψης – φαινομενικού θανάτου των όντων, αλλά και άφθαρτος πηγή ζωής.

Και όπως η Φύση, που έγινε χήρα χάνοντας τον άνδρα της (ήλιο), χάνει τη γονιμότητα και τις χαρές της, οι Διδάσκαλοι Τέκτονες, τέκνα της Φύσεως, γίνονται κατά ανάλογο τρόπο «Τέκνα της Χήρας» σύμφωνα με την τεκτονική ορολογία.

2. Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ

Η σύγχρονη πρακτική των τριών βαθμών του Μαθητή, του εταίρου και του Διδάσκαλου, διαφέρει πολύ από τα Ελευθεροτεκτονικά δόγματα των αρχών του 18^{ου} αιώνα και από τις Ελευθεροτεκτονικές διδασκαλίες των αρχών του 19ου αιώνα. Όπως δε αναφέραμε στο κεφάλαιο των δύο συζητήσεων, σταδιακά επικράτησαν κυρίως οι εξωτερικές ή κοινωνικές εφαρμογές, χωρίς όμως κανένας να θίξει το μυστηριακό περιεχόμενο (μυήσεις) το οποίο αποτελεί την Ψυχή του θεσμού, χωρίς το οποίο ο θεσμός θα στερείτο ερείσματος.

Ο ανήσυχος όμως και επίμονος ερευνητής έχει όλα τα ερεθίσματα για έρευνα μπροστά του.

Επειδή Δικαιοσύνη και Αλήθεια είναι τα μόνα αναμφισβήτητα θεμέλια κάθε κοινωνίας, ο σύγχρονος Ελευθεροτεκτονισμός αναλαμβάνει κατά μέτωπον, με την ειρηνική και βαθμιαία ανύψωση του ατόμου, τη μάχη ενάντια στην άγνοια, στις πλάνες και στις προλήψεις, στον θρησκευτικό φανατισμό και την απολυταρχία. Τη μάχη του εναντίον της απολυταρχίας, εναντίον της τυρρανικής εξουσίας, ο σύγχρονος Ελευθεροτεκτονισμός την αναλαμβάνει μέσω των τριών βαθμών, λαμβάνοντας ως βάση της διδασκαλίας του τις ακόλουθες αντιλήψεις:

Στον βαθμό του Μαθητή:

Ο υποψήφιος, ούτε γυμνός ούτε ντυμένος, ούτε χωρίς ούτε με υποδήματα, έχοντας τα μάτια καλυμμένα με υφασμάτινο κάλυμμα και θηλιά γύρω από τον λαιμό, δίχως μέταλλα ούτε στήριγμα, εξ αιτίας της φυσικής σωματικής καταστάσεως στην οποία βρίσκεται, αντιπροσωπεύει το απελπισμένο και άφωνο συνονθύλευμα του Λαού.

Τυφλωμένος από τη δεισιδαιμονία, έχοντας γίνει ανίκανος από την άγνοια, με το σώμα του δεμένο με βαριές αλυσίδες στον δεσποτισμό των τυράννων, με την ψυχή σφιχτοδεμένη από τον δεσποτισμό των κληρικών, που χρησιμοποιώντας το όνομα ενός Θεού του οποίου καλούν το έλεος, ενός Λυτρωτή, ισχυριζόμενοι πως είναι όλο αγάπη, επιθυμούν την εξολόθρευση όλων όσων θέλουν να διαφύγουν από την τυραννία μη επαγγελομένοι τα δικά τους πιστεύω.

Φτωχός και ταπεινωμένος, τυφλός και άφωνος, αλλά φέρνοντας μέσα του έναν αδάμαστο πόθο για το Μέγα Φως, ο Μαθητής κρούει τη θύρα του Ελευθεροτεκτονισμού που τον υποδέχεται και αφού του αποδώσει

τη συνειδητοποίηση ολόκληρης της αξίας του ως ανθρώπου, του δίνει μία ανθρωπινή θέση μεταξύ άλλων ανθρώπων, ίσων με εκείνον, οι οποίοι τον βλέπουν σαν αδελφό τους.

Στον βαθμό του εταίρου:

Η μόρφωση, η απόκτηση νοητικών γνώσεων, η καλλιέργεια της φυσικής νοήσεως, αρκούν για να κάνουν τον άνθρωπον κύριο του εαυτού του και Βασιλιά της Δημιουργίας.

Ο Λαός, που ο βαθμός του Μαθητή τον δίδαξε να στέκεται **όρθιος και εν τάξει**, με όρθιο το κεφάλι, διότι απαρτίζεται από ανθρώπους ίσους μεταξύ τους, μαθαίνει ότι με τη συναίνεση του χαρακτήρα, τη μετριοπάθεια και τη Δικαιοσύνη και όχι με την απελπισία, τις υπερβολές, ή την εκδίκηση, θα κατακτήσει και θα καταλάβει την πολιτική και τη θρησκευτική ελευθερία, ελευθερία πολιτική της οποίας τύπος είναι η Στοά, ελευθερία θρησκευτική που μόνο το Τεκτονικό Δόγμα εξασφαλίζει σε όλη την ακτινοβόλα πληρότητά της.

Στον βαθμόν του Διδασκάλου:

Ο Διδάσκαλος Χιράμ είναι σύμβολο της ορθολογιστικής, φυσικής, ψυχικής και πνευματικής ελευθερίας. Οι άτιμοι δολοφόνοι είναι η άγνοια της ολιγαρχίας ή των πολιτικών οργανώσεων και η αδιαλλαξία του φανατισμού, της υποκρισίας και της πολιτικής δεισιδαιμονίας που μπορούν επίσης να εξετασθούν κάλλιστα και από απόψεως θρησκευτικής.

Η επιστροφή του Χιράμ στη ζωή συμβολίζει την αδάμαστη ενέργεια και τη μεγάλη δύναμη του πνεύματος της ελευθερίας, που πάντοτε όσο κί'αν καταπιέζεται, ανυψώνεται και θα ανυψώνεται πάντοτε, οποία και αν είναι η δύναμη των εχθρών της. Ο Διδάσκαλος Τέκτονας συνδέεται άρρηκτα με τον σκοπό της ελευθερίας του Λαού, καθίσταται δε ο απόστολος της καθοδήγησης για όλους και ο θανάσιμος εχθρός κάθε τυρρανίας και κάθε αδιαλλαξίας.

Το μάθημα που ενυπάρχει σ' αυτήν την τριπλή διδασκαλία, είναι πως ο Τέκτονας πρέπει να κάνει τα πάντα, δίχως καμιά εξαίρεση, για να κατορθώσει να πραγματοποιήσει στο απτό επίπεδο που ζούμε και στην ολότητα τους αυτές τις διδασκαλίες.

Από το τυπικό της Μυήσεως του Διδασκάλου έχουμε την παρακάτω περικοπή:

*«Ανάγνωσον την ιστορίαν των παρελθόντων αιώνων και ρίψον βλέμμα περί σε. Απανταχού θέλεις ιδεί τη μεγαλοφυΐαν παραγνωριζόμενην, την επιστήμη καταφρονούμενην, την αρετήν καταδικώμενην, την **αμάθειαν**, τον **φανατισμόν** και τη **φιλοδοξίαν** (οι τρεις αχρείοι εταίροι), κυβερνώσας τον κόσμον ολόκληρον. Την κατάλυσιν του κράτους τούτου του ζόφου, προς επικράτησιν της αλήθειας, σκοπεί ο βαθμός αυτός. Η δε υπεράσπισις της αλήθειας ήτις είναι αυτή αύτη η επιστήμη, και ο πόλεμος κατά των επιχειρούντων να εξαφανίσουν αυτήν, αποτελούν το έργο των Τεκτόνων των προαχθέντων εις τον βαθμόν του διδασκάλου. Ιδού λοιπόν το καθήκον, όπερ οφείλουν ούτοι να εκπληρώσουν και επί κινδύνω της ζωής των. Όθεν, ο διδάσκαλος οφείλει να διπλασιάσει τας προσπάθειας αυτού, όπως διδαχθεί και καταστεί άξιος να φωτίσει τους άλλους. Οφείλει να είναι πάντοτε έτοιμος και οπλισμένος όπως καταπολεμεί τας ολέθριαις προλήψεις, αίτινες παρεμβάλλονται ως*

πρόσκομμα εις την ανάπτυξιν και τη διάδοσιν των ανθρωπίνων γνώσεων... Ανάγκη προς τούτοις όπως η άγνοια εκλείψει, ίνα μη σκιάζει τη δάδα του φωτός, την οποία οι προκάτοχοι ημών ενεπιστεύθησαν εις χείρας ημών. Ανάγκη επί τέλους ίνα η Οικουμένη φωτισθεί διά των εργασιών ημών και απαλλαγή των στεναγμών του επαίσχυντου ζυγού της δουλείας, εις ον κρατεί αυτήν δέσμιαν η τυφλή αμάθεια».

3. Η ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ

Ο Τεκτονισμός προέρχεται από την πιο μακρινή εποχή της ιστορίας. Υπέστη ποικίλες τροποποιήσεις για να προσαρμοστεί στο πνεύμα κάθε αιώνα, βελτιούμενος συνέχεια και αφομοιώνοντας το καλό και το αγαθό όλων των εποχών του ανθρώπινου πολιτισμού...

Ο Πυθαγόρας επαγγελόταν μια δοξασία, μια μυστηριακή διδασκαλία: ακροαματική και εσωτερική, η οποία συμπλήρωνε, την αποκαλυφθείσα δημόσια και λαϊκή διδασκαλία της εποχής του. Ο Τεκτονισμός έχει σύμβολα ανάλογα προς τα σύμβολα της Πυθαγόρειας δοξασίας. Στα μυστήρια του, όπως και στα αρχαία μυστήρια, οι δυνάμεις της φύσεως αναπαριστάνονται με σύμβολα των οποίων η εσωτερική σημασία αποκαλύπτεται μόνον σε μνημένους. Οι αξιωματούχοι της Στοάς αναπαριστάνουν τους παράγοντες της Δημιουργίας και, σε όλα τα Μυστήρια, η διδασκαλία των περιλαμβάνεται σε τρεις βαθμούς.

Μόνον αργότερα και με στόχο την εκμετάλλευση της ανθρώπινης ματαιοδοξίας, εισήγαγαν μερικούς πρόσθετους και περιττούς βαθμούς.

Οι αρχαίοι περιέβαλλαν την εισδοχή στα Μυστήρια με τις πιο σκληρές δοκιμασίες, απαιτούσαν δε τους πιο επισήμους όρκους, οι οποίοι απειλούσαν με τις πλέον φρικτές ποινές, προκειμένου να μην αποκαλυφθούν ποτέ τα μυστικά στους βεβήλους.

Ο μύθος του Χιράμ αντιπροσωπεύει τη διαδρομή και ετήσια πορεία του Ηλίου. Οι τρεις πρώτοι βαθμοί αναπαριστάνουν τις περιόδους της ετήσιας πορείας του Ηλίου.

Ο πρώτος βαθμός αντιπροσωπεύει την περίοδο από την 21^η Μαρτίου (εαρινή ισημερία) έως την 21^η Ιουνίου (θερινό ηλιοστάσιο).

Ο δεύτερος βαθμός αντιπροσωπεύει την περίοδο από την 21^η Ιουνίου (θερινό ηλιοστάσιο) έως την 23^η Σεπτεμβρίου, (φθινοπωρινή ισημερία).

Ο τρίτος βαθμός αντιπροσωπεύει την περίοδο από την 23^η Σεπτεμβρίου (φθινοπωρινή ισημερία) έως την 22^η Δεκεμβρίου (χειμερινό ηλιοστάσιο) και επέκεινα, έως την 21^η Μαρτίου (εαρινή ισημερία).

Αυτό εξηγεί γιατί κατά τον πρώτο βαθμό ο βέβηλος, που αρχικά είναι βυθισμένος στο σκοτάδι, περνά από τις τρεις δοκιμασίες εξαγνισμού, του αέρα, του ύδατος και του πυρός. Στον δεύτερο βαθμό, ο εταίρος αναπαριστά τον Ήλιο, ο οποίος δίδει μορφή και κάλλος σε όλη τη

φύση. Στον τρίτο βαθμόν, η σκηνή σκοτεινιάζει, γιατί ο ήλιος κατέρχεται και πάλι προς την περιοχή του σκόταδιού.

Στον μύθον του Χιράμ, ο σχεδόν ολοκληρωμένος ναός συμβολίζει το έτος που προχωρεί προς το τέλος του. Οι τρεις εταίροι που φονεύουν τον Χιράμ, αναλογούν προς τους τρεις μήνες Σεπτέμβριο, Οκτώβριο και Νοέμβριο που συμβολικά συνωμοτούν εναντίον του Ηλίου. Οι τρεις θύρες του Ναού αναλογούν προς τα τρία σημεία του ουρανού όπου είναι ορατός ο Ήλιος: Ανατολή, Μεσημβρία και Δύση.

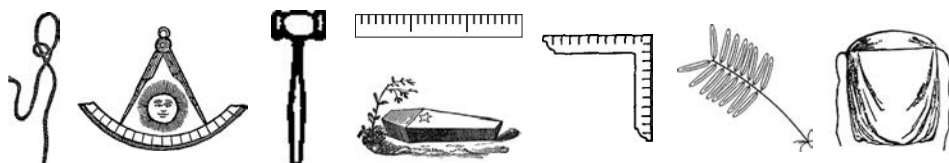
Ο Χιράμ, ο Ήλιος, αδυνατεί να δώσει τον Λόγον (τη μυστική λέξη), που συμβολίζει τη ζωή, διότι το φθινόπωρο πλησιάζει και οι ζωοποιές δυνάμεις του έχουν μειωθεί.

Ο κανονας των 24 δακτύλων που δίνει στον μύστη το κτύπημα στον λαιμό, αναπαριστά την ημέρα των 24 ωρών που η χρονική της μείωση, η μείωση του φωτός της, φέρει το πρώτο κτύπημα στον ήλιο. Ο γνώμονας που δίνει το δεύτερο κτύπημα, αναλογεί προς την εποχήν που αντιστοιχεί σε ένα ζωδιακό τέταρτο.

Η σφύρα που δίνει στον μύστη το τρίτο και θανάσιμο κτύπημα, είναι κυλινδρική και στρογγυλή, αναπαριστά δε το έτος που περατώνει την ετήσια ζωή του ηλίου.

Οι εννέα διδάσκαλοι που αναχωρούν προς αναζήτηση του Χιράμ, αναλογούν στους μήνες από Δεκέμβριο έως και Αύγουστο, που ξαναδίνουν τη ζωή στον ήλιο.

Ο κλάδος της ακακίας έχει αφιερωθεί στον Ήλιο από τους Άραβες, όπως το γκι από τους Γαλάτες, η μυρσίνη από τους Έλληνες, κ.λ.π. Ο τάφος και ο ζωντανός κλάδος της ακακίας αναπαριστάνουν το σύμπλεγμα του μυστηρίου της ζωής και του μυστηρίου του θανάτου που κυβερνά τον κόσμο.

ΣΧΟΙΝΙ **ΔΙΑΒΗΤΗΣ-ΗΛΙΟΣ** **ΣΦΥΡΑ** **ΚΑΝΩΝΑΣ** **ΓΝΩΜΩΝ** **ΑΚΑΚΙΑ** **ΠΕΡΙΖΩΜΑ**

Η πορεία του υποψήφιου αναπαριστάνει την περιφορά του ζωδιακού. Τα τεκτονικά εμβλήματα έχουν τη μυστηριακή τους σημασία, το δε ημικυκλικό περίζωμα αναπαριστά το κατώτερο ημισφαίριο. Το σκοινί αναπαριστάνει τη ζώνη του ζωδιακού, και ο διαβήτης συμβολίζει τον ήλιο με την κεφαλή του, και τις ακτίνες του ηλίου με τους βραχιόνες του.

Ο γνώμονας συμβολίζει το μέρος της γήινης περιφέρειας που φωτίζεται από τον ήλιο, όταν είναι στο ζενίθ του. Ο Μαθητής έχει ηλικία τριών ετών, συμβόλου των τριών Αρχών της προσωπικότητας. Ο εταίρος έχει ηλικία πέντε ετών, έμβλημα της ζωής, η οποία ενεργεί διά μέσου των πέντε ζωτικών αισθήσεων του ανθρώπου.

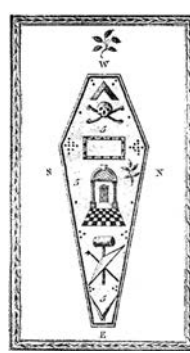
ΤΑΠΗΤΑΣ ΜΑΘΗΤΟΥ

ΤΑΠΗΤΑΣ ΕΤΑΙΡΟΥ

ΤΑΠΗΤΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

Ο Διδάσκαλος έχει ηλικία επτά ετών, έμβλημα της τελείας ζωής που συμβολίζεται με τους επτά πλανήτες. Ο πρωταρχικός «γνήσιος» Τεκτονισμός σταματά εδώ.

Κάθε άλλος Τεκτονικός βαθμός αποτελεί είτε επιπόνηση των εχθρών του Τεκτονισμού για να προκαλέσουν σύγχυση εννοιών, ταυτότητας και σκοπού, είτε και για να συμπληρώσουν υποτίθεται την υφιστάμενη διδασκαλία. Σε όλους όμως υπάρχουν ψήγματα χρυσού!

Υπάρχει βέβαια και η ματαιοδοξία αποκτήσεως διαφόρων αξιωμάτων, τίτλων και βαθμών. Σε αυτό το σημείο πρέπει να αναφέρουμε τους Ιησουίτες. Για να δώσουμε ένα παράδειγμα του πως κατάφεραν να ρίξουν στάχτη στα μάτια των κοινών ανθρώπων, ώστε να τους εμποδίσουν να δουν τις αλήθειες της Μυστηριακής γνώσεως, θα τονίσουμε, τι προσπάθησαν να κάνουν σε αυτό που σήμερα αποκαλείται Ελευθεροτεκτονισμός.

Όπως είπαμε ο Τεκτονισμός κατέχει σημαντικό μέρος του συμβολισμού και των τυπικών της μυστηριακής παραδόσεως, τα οποία από αμνημονεύτων χρόνων μεταβιβαστήκαν από τις αρχέγονες Μυήσεις. Για να καταστήσουν την αδελφότητα μια αβλαβή οργάνωση, οι Ιησουίτες έστειλαν μερικούς από τους πιο ικανούς απεσταλμένους τους μέσα στο Τάγμα, οι οποίοι αρχικά έκαναν τους απλοϊκούς αδελφούς να πιστέψουν ότι το αληθινό μυστικό χάθηκε μαζί με τον θάνατο του αρχιτέκτονα του ναού Χιράμ και ύστερα τους έπεισαν να ενσωματώσουν αυτή την πίστη μέσα στο τυπικό τους. Έπειτα επιπόνησαν αληθοφανείς αλλά ψεύτικους ανώτερους βαθμούς, υποκρινόμενοι ότι ρίχνουν περισσότερο φως στο χαμένο μυστικό, αλλά οι οποίες δεν περιείχαν καμιά ουσία και ήταν έντεχνα δημιουργημένες ώστε να οδηγούν τους ένθερμους αδελφούς σε αδιέξοδο. Και έτσι, άνθρωποι καθ' όλα λογικοί και ικανοί, συναντιούνται κατά δι-αστήματα και με κάθε σοβαρότητα, ζήλο και ειλικρίνεια, περνούν μέσα από την παρωδία της αποκάλυψης «αντικατεστημένων μυστικών», αντί των αληθινών. Αν ο αναγνώστης καταφύγει στο πολύ σημαντικό και πολύ χρήσιμο έργο με τίτλο «Βασιλική Τεκτονική Εγκυκλοπαίδεια», του

Κένεθ Μακένζυ (1877), στο άρθρο «Ροδοσταυρισμός», θα βρει τι έκαναν οι Ιησουίτες για να καταστρέψουν τον Τεκτονισμό. Διαβάζουμε μια μικρή περικοπή:

«Κατά τις περασμένες εποχές, εις τα μεγαλύτερα στρώματα της κοινωνίας υπήρχε ένας τρόμος για το αόρατο, ο οποίος, όπως εδειξαν πολύ καθαρά τα πρόσφατα γεγονότα και φαινόμενα, δεν έχει ξεπεραστεί εντελώς. Εξαιτίας αυτού οι μελέτητες της φύσεως και του πνεύματος εξαναγκάζονταν σε μια μυστικότητα που δεν ήταν πάντα ευπρόσδεκτη... Αξίζει να σημειωθεί ότι ένας συγκεκριμένος αιώνας, αυτός στον οποίον εμφανίσθηκαν για πρώτη φορά οι Ροδόσταυροι, διακρίνεται σαν εποχή στην οποία έγιναν οι πιο πολλές προσπάθειες για την απολύτρωση από τα δεσμά του παρελθόντος (Παπισμός και εκκλησιαστικισμός).

Σε αυτό οφείλεται η αντίθεση της ηττημένης μερίδας και η μανία της ενάντια σε κάθε τι μυστηριώδες ή άγνωστο. Οργάνωσε με τη σειρά της ψευδοροδοσταυρικές και τεκτονικές εταιρίες... τις οδήγησε να παγιδεύσουν παράτυπα τους αδύναμους αδελφούς του Αληθινού Αόρατου Τάγματος, και έπειτα να προδώσουν θριαμβευτικά καθετί που θα μπορούσε να μεταβιβαστεί αστόχαστα στα ανώτερα στελέχη αυτών των προσωρινών και απατηλών ενώσεων. Χρησιμοποιήθηκε κάθε είδους πονηριά από τις αυθεντίες που αμύνονταν ενάντια στην πρόοδο της Αλήθειας, για να εξαναγκάσουν είτε με λόγια, είτε με τη δύναμη ή τον τρόπο, όσους ήταν δυνατό, να δεχθούν τον Πάπα σαν Κύριο. Όταν το κατάφεραν, όπως γνωρίζουν πολλοί που έχουν προσηλυτισθεί σε αυτή την πίστη αλλά δεν τολμούν να το ομολογήσουν, τα άτομα αντιμετώπιζονταν με περιφρόνηση και εγκαταλείπονταν να δώσουν μάχη για τη ζωή τους όσο καλύτερα μπορούσαν, χωρίς να τους παραχωρηθεί ούτε η γνώση εκείνων των απορρήτων που ισχυρίζεται ότι κατέχει η ρωμαϊκή πίστη».

Θα ήταν καλό ίσως αν οι Ιησουίτες αρκούνταν στο να ξεγλάσουν τους Ελευθεροτέκτονες, και να μετατρέψουν το τάγμα σε μια απλή Φιλανθρωπική Ένωση, που έλκει τα μέλη της με το κλίμα μυστηρίου και την προοπτική διασυνδέσεων και όμορφων συμποσιών. Αλλά τα καταστροφικά τους σχέδια είχαν ευρύτερο σκοπό και ήταν προσεκτικά οργανωμένα στις λεπτομέρειες και την εκτέλεση. Επεδίωκαν να φέρουν ξανά ένα μεγάλο μέρος της ανθρωπότητας σε μια κατάσταση παθητικής άγνοιας και δεισιδαιμονίας. Γνώριζαν πολύ καλά ότι ήταν η μόνη κατάσταση που μπορούσε να βοηθήσει στην ολοκλήρωση των σκοπών τους για ένα Παγκόσμιο Δεσποτισμό! Αν και ο Ελευθεροεκτονισμός έχει σημαντικά φθαρεί, κανείς δεν είναι ικανός να συντρίψει τον Αληθινό Μυημένο στις Αλήθειες της φύσεως.

Η δολοφονία του Διδάσκालου Χιράμ δεν είναι απλώς ένα αστρονομικό γεγονός, όπως εντέχνως παρουσιάζεται, αλλά πρόκειται για την πιο σημαντική τελετουργία και αποτελεί μια κληρονομιά των Αρχαίων Μυστηρίων που διέσχισε τις εποχές και χρησιμοποιείται μέχρι σήμερα. Συμβολίζει ολόκληρο το δράμα του κύκλου της Ζωής, των προοδευτικών ενσαρκώσεων, των ψυχικών αλλά και φυσιολογικών μυστικών, για τα οποία ούτε η Εκκλησία ούτε η Επιστήμη

γνωρίζουν τίποτε, παρόλο που αυτή ακριβώς η τελετουργία οδήγησε στην εκδήλωση του μεγαλύτερου από τα Χριστιανικά μυστήρια.

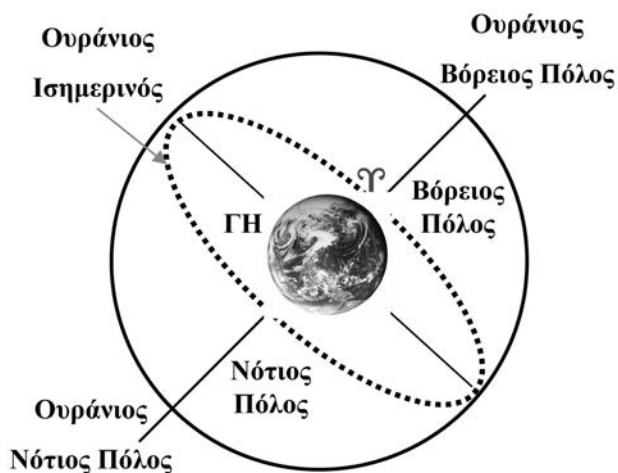
Και πάλι από τη διδασκαλία του τυπικού της μυήσεως του διδασκάλου.

Ερώτηση. «Δύνασαι να μοι είπης το μυστικόν του Ελευθεροτεκτονισμού;»

Απάντηση. «Το μυστικόν τούτο ως εκ της φύσεως του δεν δύναται να ανακοινούται (πρόκειται για επέκταση της συνειδήσεως με τελικό στόχο την αθανασία). Δεν δύναται τις να το γνωρίσει παρά μόνον συχνάζων εις Στοάς σοφών Τεκτόνων, παρατηρών, συγκρίνων, συμπεραίνων. Εκείνος, όστις δεν ηδυνήθη να το αποκαλύψει μόνος του, είναι ανίκανος να το εννοήσει, να το σεβαστεί και να το διατήρηση πράγματι μυστικόν».

Εξ' ου και η κεφαλαιώδης σημασία που έχει για το μέλλον του παγκόσμιου Τεκτονισμού και κατά συνέπεια για την ευημερία της ανθρωπότητας, η μελέτη της αληθινής Ελευθεροτεκτονικής πρακτικής την οποία περιγράψαμε με τόσες λεπτομέρειες.

Παρακάτω θα δώσουμε μια πλήρη ανάλυση, η οποία απ' όσα γνωρίζω δεν έχει δει ποτέ το φως της δημοσιότητας, η οποία τεκμηριώνει όσα προαναφέρθηκαν. Μας χρειάζονται όμως ορισμένες προκαταρκτικές γνώσεις, όπως, για τις τροπές του Ήλιου καθώς και για τη σημασία του Τετραγράμματος ονόματος της Θεότητας, χωρίς τις οποίες τίποτε δεν είναι δυνατόν να γίνει κατανοητό από τους συμβολισμούς που έχουν εκτεθεί.

ΟΙ ΤΡΟΠΕΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Ο Ήλιος κατά τη φαινόμενη του κίνηση (γεωκεντρικό σύστημα αναφοράς), διαγράφει μια τροχιά στην ουράνια σφαίρα που καλούμε εκλειπτική. Η τροχιά αυτή που ακολουθεί ο Ήλιος και οι πλανήτες, σημειώνεται στην ουράνια σφαίρα από ομάδες απλανών αστέρων που ονομάζονται ζωδιακοί αστερισμοί. Ο συμβολισμός τους, εκτός των άλλων, είναι είναι για τον καθορισμό των ορίων του δημιουργημένου σύμπαντος, το οποίο και περικλείουν.

Ο ουράνιος Ισημερινός τέμνει τον ζωδιακό κύκλο σε δύο σημεία που τα ονομάζουμε ισημερινές (ίση διάρκεια ημέρας και νύκτας). Αντιστοίχως επί της εκλειπτικής, η μακρύτερη και η πλησιέστερη θέση της Γης σε σχέση με τον Ήλιο, ονομάζονται ηλιοστάσια.

Κατά το χειμερινό ηλιοστάσιο έχουμε τη μεγαλύτερη διάρκεια νυκτός, ενώ κατά το θερινό ηλιοστάσιο έχουμε τη μεγαλύτερη διάρκεια ημέρας. Μιλάμε βέβαια πάντοτε για τις περιοχές της Γης που ευρίσκονται στο βόρειο ημισφαίριο.

Όπως έχουμε αναφέρει ο Τεκτονισμός εορτάζει κάθε έτος δύο εορτές κατά τις τροπές του Ήλιου, δηλαδή την 21^η Ιουνίου και την 22^α Δεκεμβρίου, τις οποίες αποκαλούμε αντιστοίχως θερινό ηλιοστάσιο και χειμερινό ηλιοστάσιο, πραγματοποιούνται δε τεκτονικά συμπόσια, ο συμβολισμός των οποίων επαρκώς έχει αναλυθεί. Ο Ήλιος χρειάζεται ένα μήνα για να διατρέξει κάθε ένα από τους αστερισμούς του ζωδιακού, αυτή δε είναι και η πρώτη μεγάλη διαίρεση του χρόνου που εισήχθη σε όλες τις αστρονομικές μελέτες.

Έτσι στον Τεκτονισμό η Στοά που θεωρείται αναπαράσταση του κόσμου συμβολικά οριοθετείται από τα δώδεκα ζώδια, τα οποία ακολουθεί ο Ήλιος κατά τη φαινομενική τροχιά του. Τέσσερα από αυτά, τοποθετημένα σε σταυρό, έπαιξαν στην παράδοση βασικό μυστηριακό ρόλο, τόσο από κοσμογονικής, όσο και από ανθρωπολογικής – ανελικτικής πλευράς.

Αυτά είναι:

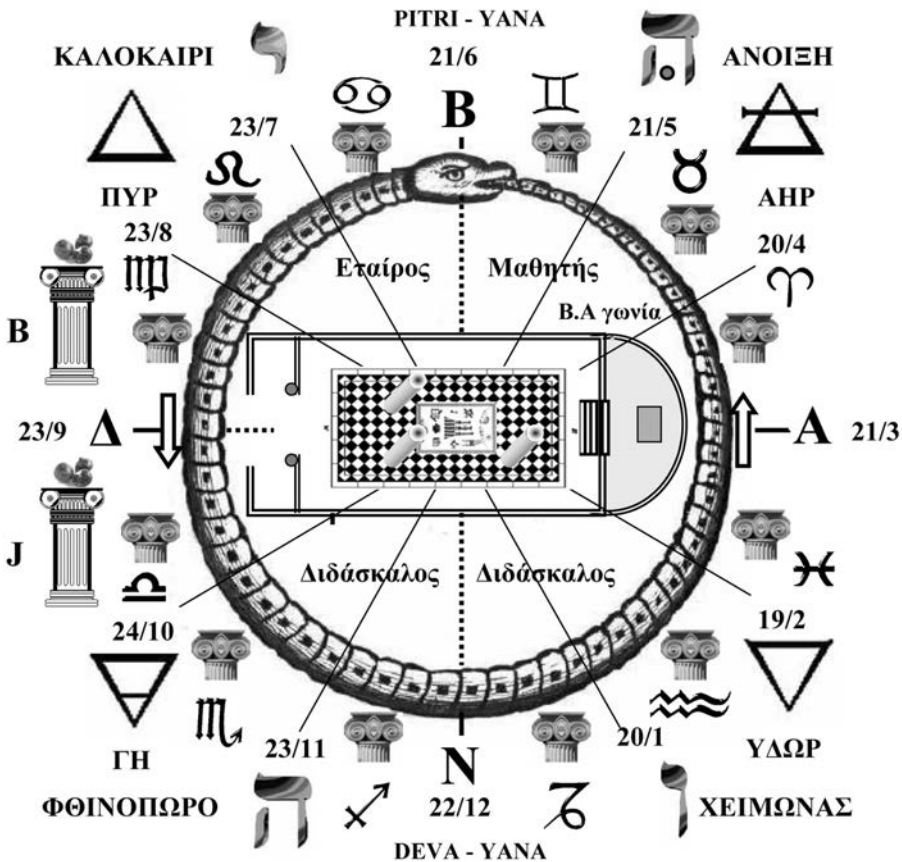
1. **Ο Αιγόκερως ♈ προς τον Νότο**
2. **Ο Κριός ♋ προς την Ανατολή**
3. **Ο Καρκίνος ♋ προς τον Βορρά**
4. **Ο Ζυγός ♎ προς τη δύση**

Ο Αιγόκερως και ο Καρκίνος είναι τα τροπικά σημεία ή των ηλιοστασίων, της χειμερινής και θερινής τροπής. Τα δύο ηλιοστάσια θεωρούνται από πολύ παλιά με ιδιαίτερη σημασία. Τα συναντούμε στο Όμηρο (Οδύσσεια, άντρο των νυμφών), όσο και στην Ινδική παράδοση.

Για να κατανοήσουμε το θέμα από πλευράς Τεκτονισμού, πρέπει να αναχθούμε στην Ελληνική παράδοση στο ζήτημα των «πυλών», όπως αναφαιίνεται στα θεολογούμενα από τον Όμηρο, στην περικοπή της Οδύσσειας, η οποία περιγράφει το περίφημο εν Ιθάκη «Άντρο των Νυμφών».

Το άντρο της Οδύσσειας, όπως ο Πορφύριος αναγνωρίζει, είναι η εικόνα του Κόσμου, είναι ο Ναός στον οποίο τελούνται τα μυστήρια, με άλλες λέξεις ο τόπος της εκδηλώσεως των Θείων πραγματώσεων, δηλαδή των δημιουργημένων όντων.

Όταν επιτευχθεί η τάδε κατάσταση του όντος, το ον τούτο, αναλόγως της πνευματικής βαθμίδας στην οποία έφθασε, θέλει να βγει από τη μια ή την άλλη πύλη. Στη μια περίπτωση, από την πύλη των θνητών, (θερινό ηλιοστάσιο), πρέπει να επανέλθει σε κάποια άλλη κατάσταση εκδηλώσεως, γεγονός το οποίο θα παρασταθεί φυσικά με μια νέα είσοδο μέσα στο «Κοσμικό άντρο». Στην αντίθετη περίπτωση, της εξόδου από την πύλη των αθανάτων, δεν πρόκειται πλέον να επανέλθει το ον στον εκδηλωμένο κόσμο, (Μύθος του Χιράμ-Αθανασία). Έτσι η μια των πυλών (του Καρκίνου - PITRI YANA) αποτελεί ταυτοχρόνως είσοδο και έξοδο, ενώ η άλλη (του Αιγόκερω - DEVA YANA) αντιπροσωπεύει την τελεσιδικο και οριστική έξοδο. Από μυητικής πλευράς η οριστική αυτή έξοδος, είναι ο τελικός σκοπός, ώστε το ον, που εισήλθε από την πύλη των θνητών (ενσάρκωση), εάν οδηγήθηκε μέχρι το τέρμα νικηφόρα (Χιράμ), να εξέλθει διά παντός από την πύλη των Αθανάτων και να μην επανέλθει πια στον εκδηλωμένο κόσμο.

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΥΟ ΤΡΟΠΙΚΩΝ ΠΥΛΩΝ

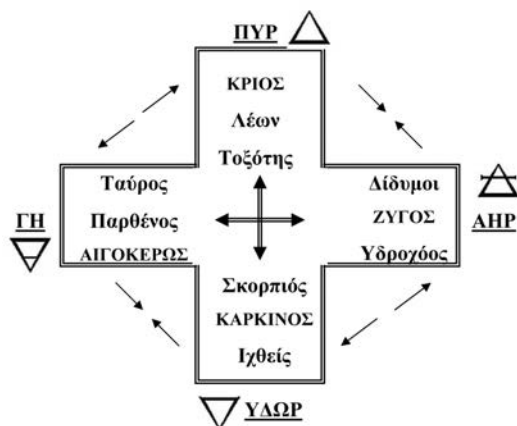
«Του δε άντρου εικόνα και σύμβολον φησί του κόσμου φέροντος Νουμήνιος και τούτου εταίρος Κρόνιος δύο είναι εν ουρανώ άκρα, ων ούτε νοτιώτερον εστι του χειμερινού τροπικού, ούτε βορειότερον του θερινού. Εστι δε ο θερινός κατά καρκίνον, ο δε χειμερινός κατά αιγόκερων... Δύο ουν ταύτας έθεντο πύλας καρκίνον και αιγόκερων οι θεολόγοι, Πλάτων δε στόμια έφη· τούτων μεν καρκίνον δι' ου κατιάσιν αι ψυχαί, αιγόκερων δε δι' ου ανιάσιν. Αλλά καρκίνος μεν βόρειος και καταβατικός, αιγόκερωσ δε νότιος και αναβατικός. Εστί δε τα μεν βόρεια ψυχών εις γένεσιν κατιουσών, και ορθώς του άντρου αι προς βορράν πύλαι καταβαταί ανθρωποις, τα δε νότια ου θεών, αλλά των εις θεούσ ανιουσών, διά την αυτήν αιτίαν ου θεών έφη οδός, αλλά αθανάτων...»

ΠΡΟΚΛΟΥ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΥΟ ΤΡΟΠΙΚΩΝ ΠΥΛΩΝ

(Απόσπασμα εκ του εις την Πολιτείαν Πλάτωνος)

«Μαρτυρούμενος των δύο χασμάτων και την Ομήρου ποίησιν ου μόνον λέγουσαν τας μεν προς Βορέα καταβατάς ανθρωποισιν οδούσ, επειπερ ο καρκίνος εις αιγόκερων προσελθών αποτελεί· τας δε προς νότον δι' ων ουκ εστιν άνδρασιν εισέλθειν, αθανάτων δε μόνον οδούσ αυτάς υπάρχειν· ο γαρ αιγόκερωσ ανάγων τας ψυχάσ λύει μεν αυτών την εν άνδρασιν ζωήν, μόνην δε την αθάνατον εισδέχεται και θείαν...»

Στην αστρολογία τα δώδεκα ζώδια διαιρούνται σε τέσσερις ομάδες, που αντιστοιχούν σύμφωνα με την παράδοση στα τέσσερα στοιχεία της φύσεωσ όπως φαίνεται στο παρακάτω σκαρίφημα.

Οι δύο ισημερίες και οι δύο τροπές του Ηλίου γιορτάζονταν και από τους μύστες των αρχαίων Ελληνικών μυστηρίων. Αυτό δε, γιατί στις τέσσερις εποχές του έτους και σε κάθε μια από αυτές, διαφορετικά φυσικά φαινόμενα συμβαίνουν στη Γη, λόγω της διαφορετικής θέσεως του Ηλίου επί της τροχιάς του ζωδιακού. Εάν τα φαινόμενα της φύσεως δεν τα μελετήσουμε σοβαρά, και δεν κατανοήσουμε τους αιώνιους και ασάλευτους νόμους, η απόκτηση των άλλων ποικίλων γνώσεων, μόνο απλή εμπειρία του νοητικού θα αποτελέσει, χωρίς να προσθέσει βιώματα και εφόδια για την ανύψωση μας, έτσι ώστε να κατανοήσουμε τις εσωτερικές αλήθειες της φύσεως και του ευρισκομένου σε αυτή Πνεύματος του Μ. ∙. Α. ∙. Τ. ∙. Σ. ∙. . Πρέπει συνεπώς να κατανοήσει κανείς τον συνθετικό νόμο που είναι κρυμμένος πίσω από τη γνώση που αποτελούσε τη βάση όλων των διδασκαλιών που δινόνταν μέσα στους ναούς, κάτω από το όνομα των μυστηρίων. Ο γνώστης στη συνέχεια έπαιρνε τον τίτλο του **Ιερέα** ή του **Μύστη**.

Παρόλα αυτά όπως αναφέρθηκε, όταν οι μυημένοι αιστάνθηκαν να πλησιάζει η στιγμή όπου όλες οι γνώσεις θα μπορούσαν να χαθούν για την ανθρωπότητα, έκαναν αφάνταστες προσπάθειες για να διασώσουν τη σύνθεση από την καταστροφή.

Τρία μεγάλα μέσα μπήκαν σε εφαρμογή για αυτόν τον σκοπό:

- 1. Οι μυστικές εταιρίες, οι κατευθείαν συνέχεια των μυστηρίων. Οι γνωστικές αιρέσεις, οι Άραβες, οι Αλχημιστές, οι Ναϊτες, οι Ροδόσταυροι και τέλος οι Τέκτονες.**

Διαβάζουμε στο βιβλίο του Γεράρδου Ανκώς (Parus) "Le Tarot des Bohemiens":

«Αρκεί να ρίξει κανείς μια σύντομη ματιά στις διδασκαλίες όλων αυτών των εταιριών για να βεβαιωθεί ότι ο Τεκτονισμός σήμερα έχει χάσει σχεδόν τελείως το νόημα των παραδοσιακών συμβό-

λων, που αποτελούν την παρακαταθήκη, που όφειλε να μεταδώσει από γενιά σε γενιά. Όλες οι τελετές του τεκτονικού τυπικού, ζωντανού αντιπροσώπου σήμερα των μεγάλων αρχαίων διδασκαλιών, φαίνονται γελοίες στην απλή κρίση του μέσου ανθρώπου.

Συνοπτικά μπορούμε να πούμε ότι ο Τεκτονισμός άφησε να χαθεί η παρακαταθήκη που του είχε δοθεί για φύλαξη και δεν μπορεί πλέον να χορηγήσει αυτόν τον συνθετικό νόμο που αναζητούμε». Βέβαια εδώ θα μπορούσε κατά τη γνώμη μου να τεθεί η παρατήρηση ότι ήταν σε γνώση των συντακτών των τυπικών αυτό που αναζητά κανείς στον τεκτονισμό, δηλαδή τον **«απολεσθέντα Λόγο»**, και ότι σκόπιμα και έντεχνα απεκρύβη, όπως διεξοδικά διαπιστώσαμε κατά μήκος των δύο περιόδων της συζήτησης στο 5^ο κεφάλαιο - Η Έρευνα της Αλήθειας.

2. Οι λατρείες, συμβολική μετάφραση των υψηλών διδασκαλιών, για τα κοινά

Οι μυστικές εταιρίες όφειλαν να μεταδώσουν μέσα από τον συμβολισμό τους, κυρίως την επιστημονική της πρωτόγονης μύησης, ενώ τα θρησκευτικά συστήματα όφειλαν να αναπτύξουν κυρίως τη φιλοσοφική και μεταφυσική πλευρά της διδασκαλίας.

Κάθε ιερέας μιας αρχαίας λατρείας, πριν τη διαφθορά, ήταν ένας μνημένος, δηλαδή ήξερε πολύ καλά ότι δεν υπήρχε παρά μόνο μια θρησκεία, και ότι οι λατρείες δεν έκαναν τίποτε άλλο από το να ερμηνεύουν αυτή τη θρησκεία στους διάφορους λαούς ανάλογα με την ιδιοσυγκρασία τους. Οι θρησκευτικές διαμάχες της εποχής μας για την επικράτηση μιας λατρείας θα έκαναν έναν αρχαίο μνημένο ιερέα να γελάσει πολύ, γιατί δεν μπορούσε να σκεφτεί πως έξυπνοι άνθρωποι αγνοούν την ενότητα όλων των λατρειών κάτω από μια θρησκεία. Χρειάζεται ένας τεράστιος κόπος για να ξαναβρεθεί η σύνθεση στις δυτικές μας θρησκείες ή ακόμη και στο Τεκτονισμό, κάτι που δειλά επιχειρείται με το παρόν σύγγραμμα.

Η Βίβλος γραμμένη στα Εβραϊκά, είναι από αυτή την άποψη ένα θαύμα. Περιέχει όλες τις απόκρυφες παραδόσεις, όμως το πραγματικό νόημα της Βίβλου ουδέποτε αποκαλύφθηκε. Οι δε Εβραίοι κατέχουν όχι πλέον το πνεύμα, αλλά το γράμμα της προφορικής τους παράδοσης, την Καμπάλα.

Κάθε Λατρεία ωστόσο έχει την παράδοση της, τα βιβλία της, το ιερό της βιβλίο που διδάσκει σε εκείνους που μπορούν να καταλάβουν την ενότητα αυτής της λατρείας με όλες τις άλλες.

Το Σεφέρ Μπερεσίτ του Μωυσή είναι η εβραϊκή Βίβλος, η Αποκάλυψη και το εσωτερικό Ευαγγέλιο σχηματίζουν τη Χριστιανική βίβλο, η Οδύσσεια είναι η βίβλος του υποτιθέμενου Ελληνικού πολυθεϊσμού, η περί Χιράμ παράδοση είναι η **Τεκτονική Βίβλος**, τέλος οι Βέδες και το Κοράνι είναι ήδη σε όλους πολύ γνωστά για να μιλήσουμε. Όλες αυτές οι βίβλοι, όταν

κατέχουμε την κλειδα, αποκαλύπτουν το ίδιο δόγμα. Δυστυχώς αυτή η κλειδα που μπορεί να ανοίξει τον εσωτερισμό, χάθηκε από τους διαχωριστές των δυτικών λατρειών.

3. Ο Λαός ο ίδιος έγινε ασυνείδητος θεματοφύλακας της γνώσης

Οι Σοφοί δεν είχαν καμιά ψευδαίσθηση για το τι θα μπορούσε να συμβεί στο μέλλον σε αυτή την παράδοση, την εμπιστευμένη στην εξυπνάδα και την αρετή των επερχόμενων γενεών. Ο Λαός ποτέ δεν διέψευσε τις ελπίδες εκείνων που τον εμπιστευθήκαν.

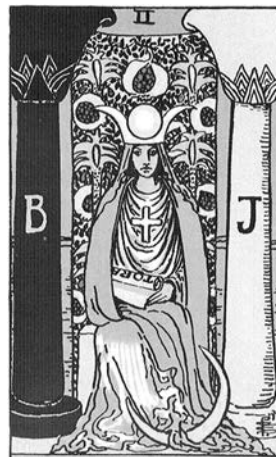
Χωρίς να καταλαβαίνει τις αλήθειες που κατέχει, δεν αλλάζει τίποτε και θεωρεί ως βεβήλωση την παραμικρή αλλαγή στην παρακαταθήκη του. Με αυτό τον τρόπο οι Εβραίοι έχουν μεταδώσει αναλλοίωτα όλα τα γράμματα που συνιστούν το Σεφέρ του Μωυσή.

Αλλά ο λαός που έχει επιφορτισθεί από πολύ παλιά να μεταφέρει και να μεταδώσει την εσωτερική διδασκαλία είναι ο Βοημικός λαός. Πώς να μην θαυμάσει κανείς τη σοφία αυτών των μυημένων, που χρησιμοποίησαν την αμάθεια και πέτυχαν πολύ μεγαλύτερα αποτελέσματα από πλευράς καλού από ότι θα πετύχαιναν με την αρετή; Χάρη στο **Ταρό** μπορούμε να ξαναβρούμε και να αναπτύξουμε αυτό το συνθετικό νόμο, που είναι κρυμμένος μέσα σε όλους τους συμβολισμούς. Στην παράπλευρη εικόνα φαίνεται η δεύτερη κάρτα του Ταρό, Πάπισσα (Ισις), όπου κανείς έκπληκτος βλέπει τις στήλες **B** ∴ & **J** ∴ του τεκτονικού Ναού.

Η έβδομη κάρτα (το άρμα-Le Chariot), φαίνεται να έχει εμπνευσθεί από την ελληνική παράδοση, και ήδη έχουμε αναφερθεί στο άρμα της Ψυχής τού Πλάτωνα. Επάνω σε ένα άρμα που έχει κυβικό σχήμα (κυβικός λίθος) το οποίο καλύπτεται από θόλο ο οποίος είναι διάσπαρτος με αστέρια (Αστρικό ή Πεμππουσία) και που στηρίζεται σε τέσσερις στύλους (τα τέσσερα στοιχεία), στέκεται όρθιος και θριαμβευτής ο ηνίοχος (το **Εγώ**).

Η έβδομη κάρτα (το άρμα-Le Chariot)

Η δεύτερη κάρτα (η πάπισσα)

Η κάρτα έχει τον αριθμό **επτά** (VII), όση είναι και η **ηλικία** του **Διδάσκालου** Τέκτονα. Συμβολίζεται με τον τρόπο αυτό ο μύστης νικητής των αντιθέσεων του ψυχικού πεδίου (τα δύο άλογα, η δυάδα).

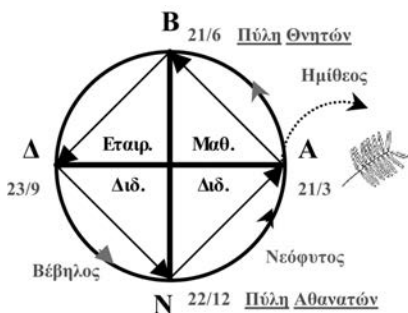
Είναι κάτοχος της Βασιλικής τέχνης (σκήπτρο) καθώς φοράει στέμμα με τρεις εξάρσεις (κύριος των τριών επιπέδων, νοητικού-ψυχικού-υλικού). Η οδήγηση του άρματος της Ψυχής χωρίς ηγία (γκέμια) υπονοούν σαφώς την πνευματική επήρεια της δράσεως του μύστη.

Οι διδάσκαλοι τέκτονες δεν έχουν παρά να θυμηθούν τον άνδρα που σκότωσε η πιο άναδρη συνωμοσία, τον Χιράμ, του οποίου περιμένουμε την ανάσταση που υπόσχεται ο κλάδος της ακακίας. Οι Ροδόσταυροι ας θυμηθούν τον μυστηριακό λόγο, INRI, του οποίου το βαθύ νόημα ακόμη αγνοούν. Χιράμ – INRI – IEBE **יהיה** υποδεικνύουν το ίδιο μυστήριο κάτω από διαφορετικές όψεις. Όποιος κατάλαβε έναν από αυτούς τους λόγους, κατέχει το κλειδί που ανοίγει τον τάφο του Χιράμ, συμβόλου της συνθετικής γνώσης των Αρχαίων και μπορεί να ανοίξει αυτόν τον τάφο και να πάρει χωρίς φόβο την καρδιά του Σεβαστού διδάσκालου, συμβόλου της εσωτερικής διδασκαλίας. (βλέπε και κεφάλαιο περί Ιεροβοάμ). Με αυτό το κλειδί ήδη έχουμε ασχοληθεί, αλλά θα ασχοληθούμε ακόμη λίγο εκτενέστερα για να αναλύσουμε τα μυστήρια του ζωδιακού.

Ο τάπητας του 1779 υπό τον διακριτικό τίτλο «η πυξίς των Σοφών», δείχνει μεταξύ των δύο στήλων τον ζωδιακό κύκλο, και παριστάνει με τον καλύτερο δυνατό τρόπο σε σύνοψη όλα όσα ειπώθηκαν μέχρι στιγμής για τον μεγάλο Νόμο του τετραγράμματος. Επειδή ο νόμος αυτός διέπει όλα τα φαινόμενα, θα είναι ο ίδιος που διέπει την εξέλιξη του σπόρου ενός φυτού και την εξέλιξη της προσωπικότητας του ανθρώπου, από μηητικής πλευράς, μέχρι την αποθέωσή της.

Οι τρεις πρώτοι συμβολικοί βαθμοί θεσπίστηκαν πάνω στο μυστήριο του τετραγωνισμού του κύκλου (τετραδικός κύκλος) όπως καταδεικνύει το παράπλευρο σχήμα.

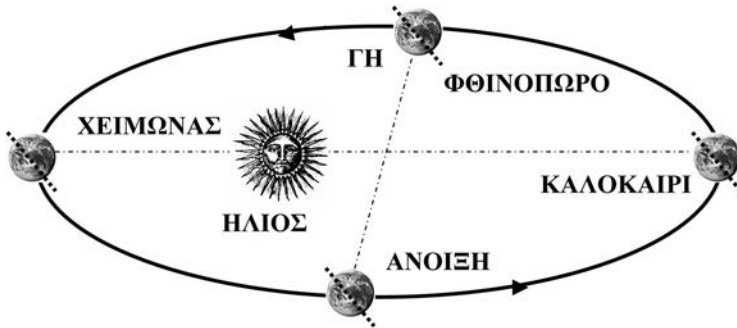
- Ο βαθμός του μαθητή οφείλει να αποκαλύψει και να διδάξει το 1° τέταρτο.
- Ο βαθμός του Εταίρου οφείλει να αποκαλύψει και να διδάξει το 2° τέταρτο.
- Ο βαθμός του Διδάσκालου οφείλει να αποκαλύψει και να διδάξει τα δύο τελευταία τέταρτα του κύκλου και το κέντρο.

Η ερμηνευτική σημασία που δίδεται σε κάθε βαθμό, πηγάζει άμεσα από τη συνολική σημασία του κύκλου, ως και από την ιδιαίτερη προσαρμογή της. Έτσι αν η προσαρμογή του κύκλου αναφέρεται στην κίνηση της γης γύρω από τον εαυτό της, το πρώτο τέταρτο του κύκλου θα περιγράφει συμβολικά την έξοδο της από τη νύκτα, τη νέα ημέρα, από τις 0.00 το πρωί με-

χρι την 6^η πρωινή ώρα. Το δεύτερο τέταρτο του κύκλου την άνοδο από την 6^η πρωινή έως την 12^η μεσημβρινή. Τα δύο τελευταία τέταρτα την κάθοδο προς τη νύκτα ή από το μεσημέρι προς το βραδύ.

Ο Μαθητής θα είναι ο άνθρωπος του πρωινού, και του ανατέλλοντος Ηλίου, ο εταίρος θα είναι ο άνθρωπος της Μεσημβρίας ή του πλήρους Ηλίου, ο δε διδάσκαλος ο άνθρωπος του βασιλεύοντος ή δύοντος Ήλιου, και της περιόδου του φαινομενικού θανάτου, της νύκτας.

Αν η προσαρμογή του κύκλου αναφέρεται στη φαινόμενη ετήσια πορεία του Ήλιου, σύμφωνα με το γαιοκεντρικό σύστημα, τα τέταρτα του κύκλου αντιστοιχούν με τις εποχές.

Ο μαθητής θα είναι τότε ο σπόρος που εκκολάπτεται. **Χειμώνας**

Ο εταίρος το φυτό που ανθίζει. **Άνοιξη**

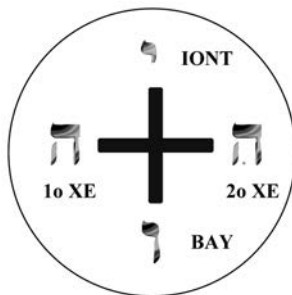
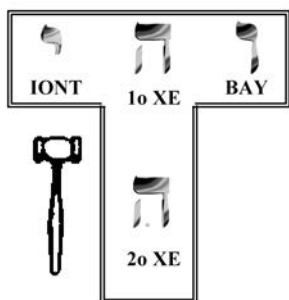
Ο διδάσκαλος το φυτό που καρποφορεί και ο καρπός που πέφτει για να προκαλέσει τη δημιουργία νέων φυτών με την καρποφορία που απελευθερώνει τους σπόρους που περιέχονται μέσα του. **Θέρος και Φθινόπωρο.**

Κάθε μια από αυτές τις εφαρμογές μπορεί να εφαρμοσθεί στον φυσικό κόσμο στον ηθικό κόσμο ή στον Πνευματικό κόσμο.

Ας παρακολουθήσουμε λοιπόν την πορεία της εξελίξεως του σπόρου ενός φυτού, και την αντιστοιχία του με τους τρεις συμβολικούς βαθμούς, κατά τις τέσσερις εποχές του έτους. Για τον σκοπό αυτό ξεδιπλώσαμε τον ζωδιακό υπό μορφή ταινίας ώστε να είναι ευχερέστερη η παρακολούθηση της εξελικτικής πορείας. Μας χρειάζονται όμως μερικές ακόμη προκαταρκτικές γνώσεις επάνω στο τετραγράμματο όνομα του Μ. ∴ Α ∴ Τ ∴ Σ ∴ , **יהוה**

	Το Ιόντ:	Η κατ' Εξοχή ενεργητική Αρχή.	Το Εγώ = 10
	Το Χε:	Η κατ' Εξοχή παθητική Αρχή.	Το μη Εγώ = 10/2=5
	Το Βαυ:	Ο μέσος όρος, το άγκιστρο που συνδέει το ενεργητικό στο παθητικό.	Η σχέση του Εγώ στο μη Εγώ = 6

Αυτοί οι τρεις όροι εκφράζουν τον τριαδικό νόμο του Απόλυτου

**Ιόντ-1^ο Χε-Βαυ
2^ο Χε**

	Το 2 ^ο Χε:	Αντιπροσωπεύει το τέλειο Ον, που εμπεριέχει μέσα στην απόλυτη μονάδα τούς τρεις όρους που συνιστούν:	Εγώ – μη Εγώ – Σχέση (αριθμητική αξία = 5)
--	-----------------------	--	---

Δείχνει το πέρασμα από το **νοούμενο** στο **φαινόμενο** και αντίστροφα, από μια κλίμακα σε μια άλλη. Είναι ο **σπόρος** που περιέχει τη **φύτρα του δένδρου** που θα φυτρώσει. Η λέξη μπορεί να παρασταθεί με πολλούς τρόπους που είναι όλοι χρήσιμοι.

Αλλά καθώς το δεύτερο Χε, όρος μετάβασης, γίνεται η ενεργητική οντότητα της επόμενης κλίμακας, δηλαδή καθώς αυτό το 2^ο Χε δεν είναι παρά ένα **Ιοντ** εν γενέσει, μπορούμε να παραστήσουμε την ιερή λέξη βάζοντάς το κάτω ή πάνω από το **Ιοντ**, κατά περίπτωση.

Η αρχαιότητα είχε μια αντίληψη για τους αριθμούς, που σχεδόν έχει χαθεί στις μέρες μας. Υπήρχε η επιστήμη της Αριθμοσοφίας. Θεωρούσαν τους αριθμούς ως έκφραση απόλυτων φυσικών νόμων. Από εκεί πηγάζει και ο σεβασμός – ακατανόητος για τους μαθηματικούς μας – που είχαν για τους αριθμούς, ιδίως για τους αριθμούς 3 και 4. Η διάδοση της τριάδας διά μέσου της τετράδας (Νόμος διαδόσεως της κινήσεως), κάτι που θα εξηγηθεί αμέσως, αποτελεί τον δεύτερο σπουδαίο νόμο της δημιουργίας, τον νόμο του επτά. Δεν είναι καθόλου τυχαίο που η μουσική κλίμακα αποτελείται από επτά τόνους. Ποιες είναι λοιπόν αυτές οι πράξεις, άγνωστες

στους επιστήμονες μας, που χρησιμοποιούσαν στα ιερά μαθηματικά οι σχολές που άνθισαν στις Ινδίες, στην Αίγυπτο και στην Ελλάδα κ.λ.π;

Είναι δυο: η αριθμοσοφική αναγωγή (τροπή του αριθμού σε άλλον ισοδύναμο του), και η αριθμοσοφική πρόσθεση. Εμπεριέχουν τον όρο «Σοφία» γιατί επιτρέπουν τη διεξόδουση στον κόσμο των ουσιωδών νόμων της φύσεως και μπορούν να γίνουν κατανοητές από την επιστήμη των φαινομένων, της οποίας κυριαρχούν σε όλο το ύψος της καθαρής διάνοησης.

1ον: Αριθμοσοφική αναγωγή

Συνίσταται στην τροπή όλων των αριθμών, που σχηματίζονται από δύο ή περισσότερα ψηφία, σε ένα μόνο αριθμό, προσθέτοντας τα ψηφία που τον αποτελούν έως ότου μείνει μόνο ένα. Για παράδειγμα $10 = 1+0 = 1$, $11 = 1+1 = 2$, $26 = 2+6 = 8$ και ούτω καθεξής.

2ον: Αριθμοσοφική πρόσθεση

Συνίσταται στην αριθμητική πρόσθεση όλων των αριθμών από τη μονάδα έως αυτόν.

Αυτή η πράξη μας δίδει την αριθμοσοφική αξία του αριθμού.

Έτσι ο αριθμός τέσσερα (4) έχει αριθμοσοφική αξία,

$$\text{αρ. αξία} = 1+2+3+4 = 10. \text{ Το επτά αρ. αξία} = 1+2+3+4+5+6+7 = 28.$$

Οι δύο αυτές πράξεις μας είναι απαραίτητες για να καταλάβουμε την αρχαιότητα, αλλά και το υπό εξέταση θέμα μας. Η Αριθμοσοφική αναγωγή μας δείχνει κατ' αρχήν ότι όλοι οι αριθμοί, όποιοι και αν είναι, ανάγονται στους εννέα πρώτους, εφ' όσον τους μετατρέπουμε όλους σε αριθμό με **ένα μόνο ψηφίο**. Μόνο όμως αυτό δεν αρκεί και η Αριθμοσοφική πρόσθεση θα μας δώσει καινούργια στοιχεία.

Πράγματι βλέπουμε ότι το 1, 4, 7, 10 κ.λ.π, είναι ίσα με το 1,

$$\text{διότι: } 4 = 1+2+3+4 = 10 = 1+0 = 1, \quad 7 = 1+2+3+4+5+6+7 = 28 = 2+8 = 10 = 1.$$

Έτσι το ψηφίο 1 επαναλαμβάνεται σε σειρά, ανά τρεις αριθμούς!

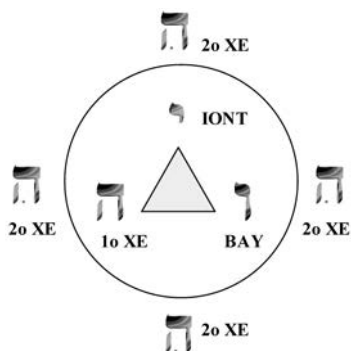
$$1. 2. 3. \quad 4. 5. 6.$$

$$4=10=1 \quad 7=28=10=1$$

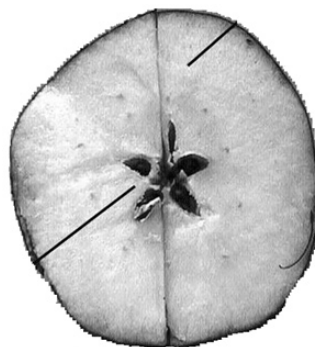
Θα μπορούσαμε συνεπώς να γράψουμε:

$$1. 2. 3. \quad 4. 5. 6.$$

$$(1) \quad (1)$$

Ο ΣΠΟΡΟΣ

Ο ΚΑΡΠΟΣ

Κατά συνέπεια:

1^{ον} Όλοι οι αριθμοί αναπαραγάγουν στην εξέλιξη τούς τέσσερις πρώτους αριθμούς 1.2.3.4.!

2^{ον} Ο τελευταίος αυτών των τεσσάρων πρώτων, **ο αριθμός 4**, παριστάνει τη μονάδα σε μια διαφορετική κλίμακα (οκτάβα).

Έτσι παρατηρούμε ότι οι αριθμοί 4, 7, 10, 13, 16, 19... δεν είναι παρά διαφορετικές **συλλήψεις** της μονάδος (Εν το Παν). Επίσης παρατηρούμε ότι μετά από κάθε τρεις αριθμούς η σειρά επανέρχεται στη μονάδα απότομα, γίνεται ένα άλμα, ενώ επανέρχεται προοδευτικά στους δύο ενδιάμεσους αριθμούς.

Ας το δούμε αυτό στον σχηματισμό της οκτάβας της μουσικής κλίμακας. Το πέρασμα στο δεύτερο **Χε** υποδηλώνεται με την παρεμβολή των ημιτονίων μεταξύ των τόνων της κλίμακας.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΛΙΜΑΚΑ

ΠΡΩΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΟΚΤΑΒΑ							ΔΕΥΤΕΡΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΟΚΤΑΒΑ						
φθογκος	φθογκος	ημιτ.	φθογκος	φθογκος	φθογκος	ημιτ.							
Do ¹	Re	Mi	Fa	Sol	La	Si	Do ²	Re	Mi	Fa	Sol	La	Si
τόνος	τόνος	ημιτ.	τόνος	τόνος	τόνος	ημιτ.							
1	2	3	4	5	6	7	10	20	30	40	50	60	
1	2	3	4	1	2	3	4	1					
Do ¹ - συχνοτης - ν = λ							Do ² - συχνοτης - ν = 2λ						

Δεν σταματά όμως σε αυτό το σημείο η προσφορά της αρχαίας γνώσης για τους αριθμούς. Απέδιδε στον καθένα μια σημασία και μια έννοια. Καθώς έχουμε αναγάγει τη σειρά όλων των αριθμών στους 4 πρώτους, θα είναι αρκετό να γνωρίσουμε τη σημασία που αποδίδεται στον καθένα από αυτούς τους τέσσερις πρώτους αριθμούς.

1. Η μονάδα παρουσιάζει τη δημιουργούσα αρχή των αριθμών, εφόσον τα πάντα εκπορεύονται από αυτήν. Είναι η κατ'εξοχήν ενεργητική αρχή. Το **Ιοντ** έχει αριθμητική αξία 10, ($10=1+0=1$).
2. Η μονάδα όμως μόνη της τίποτε δεν μπορεί να παράγει, παρά μόνο όταν αντιτίθεται στον εαυτό της. Έτσι $1/1=2$ από όπου γεννιέται η δυαδικότητα, η αρχή της αντίθεσης, που παριστάνεται από το 2, την κατ'εξοχήν παθητική αρχή. Το **Ιοντ**, το 10, διαιρείται για να δημιουργήσει το αντίθετό του, το **Χε**, το οποίο πράγματι έχει αριθμητική αξία τον αριθμό 5, ($10/2=5$).
3. Από την ένωση της μονάδας και της δυάδας, γεννιέται μια τρίτη αρχή, που ενώνει τα δύο αντίθετα σε μια κοινή ουδετερότητα, $1+2=3$. Το τρία είναι η κατ'εξοχήν ουδέτερη αρχή. Το **Βαυ**, έκτο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου, δημιουργούμενο από το $\text{Ιοντ} = 10$ και το $\text{Χε} = 5$ ($10+5=15=1+5=6$) σημαίνει άγκιστρο-σχέση, και έχει αριθμητική αξία 6. Είναι το άγκιστρο που συνδέει τους ανταγωνιστές σε ολόκληρη τη φύση, αποτελώντας τον τρίτο όρο αυτής της μυστηριώδους τριάδας. Το συναντήσαμε σαν Παγκόσμια Ψυχή, συμβολικά με τα δύο εμπλεκόμενα τρίγωνα, όπου έχουμε πάλι το $3+3=6$. Αυτές οι τρεις αρχές ανάγονται όλες στην τέταρτη που δεν είναι τίποτε άλλο παρά μόνο μια νέα παραδοχή της μονάδας ως ενεργητικής αρχής, το δεύτερο **Χε** με αριθμητική αξία **5**.

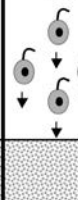

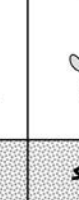

Έτσι τα τρία γράμματα μόνο αποτελούν το μεγάλο ιερό όνομα. Ο τέταρτος όρος δείχνει το πέρασμα του τριαδικού νόμου σε μια νέα εφαρμογή. Είναι, για να μιλήσουμε με ακρίβεια, η μετάβαση του μεταφυσικού κόσμου στον φυσικό κόσμο και γενικά οποιουδήποτε κόσμου στον κόσμο που ακολουθεί αμέσως. Η μετάβαση από μια μουσική οκτάβα στην αμέσως ανώτερη ή κατώτερη. Μπορούμε τώρα να καταλάβουμε γιατί ο Πυθαγόρας, μνημένος στην Αίγυπτο στα μυστικά της ιερής λέξης ΙΕΒΕ, αντικατέστησε αυτή τη λέξη στην εσωτερική του διδασκαλία, από τη σειρά των τεσσάρων πρώτων αριθμών, ή **τετρακτύν**.

Η γνώση αυτής της ιδιότητας του δεύτερου **Χε** (της μετάβασης), είναι το **κλειδί** ολόκληρου του Θείου ονόματος σε όλες του τις εφαρμογές και το οποίο θα αποδειχθεί αμέσως με την πορεία του σπόρου ενός δένδρου ή την εξέλιξη της ανθρώπινης προσωπικότητας.

Ο ΖΩΔΙΑΚΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

Το κέντρο του ζωδιακού κύκλου συμβολίζει το **Εγώ**, τον θάνατο μέσα μας θείο σπινθήρα. Η περιφέρεια συμβολίζει το **Μη-Εγώ** δηλαδή την προσωπικότητα. Το **Εγώ** συντηρεί και χρησιμοποιεί το **Μη-Εγώ** μέσω συνδετικών ακτίνων που εκπέμπει (τα διαφορά σώματα). Αυτές είναι το μέρος του ΛΟΓΟΥ μέσα μας. Η συνήθης συνειδητότητα δεν μπορεί να επιτύχει την επαφή μεταξύ του κέντρου και της περιφέρειας διά μέσου των λογοϊκών ακτίνων.

Δεν μπορούμε να πατήσουμε τον Ιερό τάπητα, το κεντρικό αυτό μέρος της υποστάσεως μας που αποκαλούμε μνήμη και υποσυνείδητο, το οποίο είναι το κεντρικό σημείο της υποστάσεώς μας. Αλλά περιφερόμαστε γύρω από αυτόν. Για τους συνηθισμένους ανθρώπους ο Λόγος έχει απωλεσθεί. Πρέπει να τον ξαναβρούμε μέσω της εξελίξεως και της μύησης.

23/7	23/8	23/9	24/10	23/11	22/12	20/1	19/2	21/3
♌	♍	♎	♏	♐	♑	♒	♓	♈
ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ		ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ			ΔΕΥΑ ΥΑΝΑ	ΧΕΙΜΩΝΑΣ		
ΒΕΒΗΛΟΣ				ΝΕΟΦΥΤΟΣ		ΠΑΙΔΙΚΗ	ΗΛΙΚΙΑ	
-2α-	-3α-	-4α-	-5α-	-6α-	-1-	-2-	-3-	
								
								
ΩΡΙΜΑΝΣΗ ΚΑΡΠΩΝ	ΠΤΩΣΗ ΣΤΗ ΓΗ	ΣΠΟΡΑ	ΣΗΨΙΣ ΣΥΛΛΗΨΙΣ	ΚΥΗΣΙΣ	ΒΛΑΣΤΗΣΙΣ	ΑΝΑΠΤΥΞΗ	ΠΑΗΡΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗ	
	ΣΥΓΚΟΜΙΔΗ	ΠΡΟ-ΕΤΟΙΜΑΣΙΑ	ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ ΘΑΛΛΑΜΟΣ	ΠΡΟΝΑΟΣ	1η ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ	2η ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ	3η ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ	
ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ ΤΗΣ ΜΥΗΣΗΣ	ΑΙΤΗΣΗ ΕΙΣΔΟΧΗΣ	ΕΙΣΟΔΟΣ	ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΔΙΑΘΗΚΗ	ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΓΗΣ	ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΑΕΡΟΣ	ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΥΔΑΤΟΣ	ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΠΥΡΟΣ	
								
1	2	3	4	1=4	2	3	4	

Μητρικό Αξίωμα: «Ο θάνατος είναι η θύρα της ζωής»

Η αλλαγή, ή, η μετατροπή μιας Α' κατάστασεως σε μια άλλη Β' κατάσταση, ισοδυναμεί με θάνατο, αναφορικά με την πρώτη κατάσταση, και γέννηση αναφορικά με τη δεύτερη κατάσταση (συμβολική αναπαράσταση της χρυσαλλίδας που μεταμορφώνεται σε πεταλούδα).

1. Η ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΦΑΣΗ 1^η

ΘΕΡΟΣ – ΩΡΙΜΗ ΗΛΙΚΙΑ – ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΑΡΠΩΝ

Πίνακας 1Α

ΣΤΗΛΗ 1α

(όμοια με στήλη 7) από 21/6 έως 23/7 – 2ο ΧΕ

{Καρκίνος – ☿ – ΓΗΙΝΟ ΖΩΔΙΟ}

Ο καρπός αρχίζει να δημιουργείται. Ο βέβηλος (ο αμύητος) βρίσκεται αντιμέτωπος με τη ζωή, με τη δική του ζωή. Με τα απλά ή άλυτα προβλήματα της. Ο άνθρωπος που με την πείρα εξελίσσεται αρχίζει να προβληματίζεται για το νόημα της ζωής και να τον απασχολούν σφόδρα υπαρξιακά ερωτήματα, όπως: Ποιος Είμαι; Τι Είμαι; Ποιος ο σκοπός και ποιο το βαθύτερο νόημα της ζωής;

ΦΑΣΗ 2^η

ΘΕΡΟΣ – ΩΡΙΜΟΣ ΗΛΙΚΙΑ – ΩΡΙΜΟΣ ΚΑΡΠΟΣ

ΣΤΗΛΗ 2^α

από 23/7 έως 23/8 – ΙΟΝΤ

{ΛΕΩΝ – ♌ – ΠΥΡΙΝΟ ΖΩΔΙΟ}

Ο σπόρος έχει ωριμάσει και είναι έτοιμος για συγκομιδή ή για πτώση στη ΓΗ, όπου θα δώσει γέννηση σε νέο φυτό και σε παραγωγή νέων καρπών. Ο βέβηλος, ώριμος πλέον, ως ελεύθερος και χρηστών ηθών, αναζητά το Φως της Μύησης (ΠΥΡ–επέκταση). Πρόκειται, όπως ο ώριμος καρπός θα κατέλθει στη ΓΗ, δηλαδή μέσα στον ίδιο τον εαυτό του, όπου βρίσκεται το σπέρμα της ατομικότητας, το αθάνατο ΕΓΩ, για να πραγματοποιήσει το **VITRIOL**, ή **“VISITA TERRA INFERIORA RECTIFICANTO INVENIES OCULTUM LAPIDEM”**. Δηλαδή να επισκεφθεί το εσωτερικό της Γης, όπου καθαίροντας θα αποκαλύψει την απόκρυφη λίθο. Το περικάρπιο παριστάνει τη θνητή προσωπικότητα, γιατί αυτό πρόκειται να σαπίσει, ενώ ο σπόρος είναι το αθάνατο ΕΓΩ. Ο Ήλιος κινείται προς τη φθινοπωρινή Ισημερία.

ΦΑΣΗ 3^η

ΘΕΡΟΣ – ΩΡΙΜΗ ΗΛΙΚΙΑ – ΠΤΩΣΗ ΣΤΟ ΕΔΑΦΟΣ – ΣΥΓΚΟΜΙΔΗ ΚΑΡΠΩΝ

ΣΤΗΛΗ 3^α

από 23/8 έως 23/9 – 1ο ΧΕ

{ΠΑΡΘΕΝΟΣ – ♍ – ΓΗΙΝΟ ΖΩΔΙΟ}

Ο σπόρος πέφτει στο έδαφος, στη **ΓΗ**, όπου προετοιμάζεται για τη σπορά. Ετοιμάζεται να αλλάξει πεδίο, και από το Φως (Θέρος – τμήμα του ζωδιακού πάνω από τον ισημερινό) να περάσει στο σκοτάδι (Φθινόπωρο, γη – τμήμα του ζωδιακού κάτω από τον ισημερινό). Ο βέβηλος πρόκειται να μνηθεί. Πρόκειται να αλλάξει στάση προς τον έξω κόσμο, να αποβάλλει το παλιό του Εγώ, γεγονός που υποδηλώνεται με ένα συμβολικό θάνατο. Γίνεται δεκτός προς μύηση, σύμβολο του οργωμένου και κατάλληλα προετοιμασμένου ή προδιατεθειμένου εδάφους για τη σπορά. Ο Ήλιος διέρχεται από το σημείο της Φθινοπωρινής ισημερίας, και το σκοτάδι αρχίζει να αυξάνει.

ΦΑΣΗ 4^η

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ – ΓΗΡΑΣ – ΣΠΟΡΑ

ΣΤΗΛΗ 4^α

από 23/9 έως 24/10 – ΒΑΟΥ

{ΖΥΓΟΣ – ♎ – ΑΕΡΙΝΟ ΖΩΔΙΟ}

Ο σπόρος κατέρχεται στο έδαφος, στη **ΓΗ**, (**μαύρο βέλος**) όπως ακριβώς ο Ήλιος κατέρχεται προς το χειμερινό Ηλιοστάσιο και αρχίζουν να μικραίνουν οι ημέρες. Ο σπόρος φαίνεται να έχει πεθάνει και έχει ταφεί κάτω από τη Γη. Είναι ένας φαινομενικός θάνατος, αφού ο σπόρος υφιστάμενος την επίδραση του περιβάλλοντος, τη ζωτική ενέργεια που συμβολίζεται από τον ΑΕΡΑ, θα συνεχίσει να εξελίσσεται. Ο βέβηλος κατέρχεται στον σκοτεινό θάλαμο ή διασκεπτήριο, όπου τίποτε δεν βλέπει ή ακούει. Νύκτα γίνεται στις αισθήσεις του. Έχει πεθάνει για τον έξω κόσμο. Όμως όλα μαρτυρούν ένα αίσιον τέλος, γιατί οι απαστράπτοντες οφθαλμοί της νεκροκεφαλής υποδηλώνουν ότι τίποτε δεν έχει χαθεί, αλλά ότι ο θάνατος είναι η Θύρα της ζωής. (Υπονοείται ο Θάνατος μιας Α' κατάστασης, ώστε να μπορέσει να ευδοκιμήσει μια Β' κατάσταση που αναφέρεται στη μυητική διαδικασία σαν αναγέννηση).

ΦΑΣΗ 5^η

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ – ΓΗΡΑΣ – ΣΗΨΗ – ΣΥΛΛΗΨΗ

ΣΤΗΛΗ 5α

από 24/10 έως 23/11 – 2ο ΧΕ

{ΣΚΟΡΠΙΟΣ – ♏ – ΥΔΑΤΙΝΟ ΖΩΔΙΟ}

Ο σπόρος με την επίδραση του περιβάλλοντος (**ΥΔΩΡ**), αρχίζει να σαπίζει. Ο βέβηλος μελετά την κοινωνική του διαθήκη. Τα σύμβολα του σκοτεινού θαλάμου, το ΘΕΙΟΝ, το ΑΛΑΣ, το ΥΔΩΡ (υδράργυρος) και ο ΑΡΤΟΣ (βλέπε ερμηνίες στο κεφάλαιο “Τεκτονικό συμπόσιο”), υποδηλώνουν τα νέα στοιχεία που ο καινούργιος άνθρωπος, ο μέλλον μύστης καλείται να ανέπτυ-

ξει στη μυητική του πορεία, όπως ο σπόρος θα δώσει κορμό και ρίζες – κλαδιά – φύλλα – άνθη και καρπούς. Η μελλοντική του στάση προς τον έξω κόσμο τον προβληματίζει, αναφορικά με την καινούργια αντίληψη των καθηκόντων του προς εαυτόν, προς τον πλησίον και προς τον Θεό. Η σήψη είναι μεταγενέστερο φαινόμενο του θανάτου και για αυτό ο Ήλιος κατέρχεται ακόμη πιο κάτω στον ορίζοντα.

ΦΑΣΗ 6^η

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ – ΓΗΡΑΣ – ΚΥΗΣΗ

ΣΤΗΛΗ 6^α

από 23/11 έως 22/12 – ΙΟΝΤ

{ΤΟΞΟΤΗΣ –^α– ΠΥΡΙΝΟ ΖΩΔΙΟ}

Ο σπόρος αρχίζει να αναπτύσσεται. Αντιστοιχεί σε μικρογραφία στην ιδέα, **ΠΥΡ**, που θα δώσει γέννηση σε ένα ολοκληρω φυτό. Βρίσκεται όμως ακόμη κάτω από τη ΓΗ, ενώ η ταχύτητα μεταβολής της νύκτας προσεγγίζει το μηδέν. Πλησιάζουμε προς το χειμερινό ηλιοστάσιο όπου θα έχουμε τη γέννηση, δηλαδή την έξοδο του φυτού από τη γη και το σκότάδι, στον αέρα. Ο βέβηλος μετά τη σύνταξη της κοινωνικής διαθήκης του εξέρχεται από το σκοτεινό θάλαμο, και όπως το φυτό, κυοφορεί και κινείται προς τα άνω για να γεννηθεί στη νέα ζωή. Ήδη βρισκόμαστε στις παραμονές του Χειμερινού ηλιοστασίου, και το νεαρό φυτό, ο Νεόφυτος θα εμφανισθεί. Κατά το Χειμερινό ηλιοστάσιο το φυτό γεννιέται· εξέρχεται νικηφόρο από τη Γη στον Αέρα (**μαύρο βέλος** ➔). Ο Νεόφυτος στέκεται μπρος τη θύρα του Ναού της Φύσης. Ο Ήλιος αρχίζει να ανεβαίνει προς τον Ισημερινό και η ημέρα μεγαλώνει. Η περίοδος αυτή είναι της ενάρξεως της βλαστήσεως. Το φυτό ουσιαστικά αδρανεύει.

2. Η ΜΥΗΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

Ο Νεόφυτος προετοιμάζεται στον πρόναο, αποβάλλει τα μέταλλα και τα ενδύματα του – δοκιμασία της ΓΗΣ – για να υποδηλώσει την παθητική αλλαγή της συμπεριφοράς του προς τον έξω κόσμο, συμπεριφοράς που πριν από λίγο επισφράγισε με την Κοινωνική του διαθήκη. Τα μέταλλα επίσης συμβολίζουν τις παλιές του καταστάσεις, εκφραζόμενες όμως ελαττωματικά, όπως έχουν περιγράψει στο κεφάλαιο «Οι ιδιότητες των 3^{ου} υποστάσεων».

ΦΑΣΗ 7^η

ΧΕΙΜΩΝΑΣ – ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ – ΒΛΑΣΤΗΣΗ

ΣΤΗΛΗ 1

από 22/12 έως 20/1 – 1ο ΧΕ

{ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ – ☿– ΓΗΙΝΟ ΖΩΔΙΟ}

Το φυτό δοκιμάζεται στον χειμώνα. Αναπτύσσεται στη ΓΗ ο κορμός, ο οποίος αντιστοιχεί στο σώμα του φυτού. Μεγαλώνουν οι ρίζες, και όσο αναπτύσσεται τόσο σταθεροποιείται η θέση του έναντι των εξωτερικών επιδράσεων και ιδίως του ανέμου.

1η Περιοδεία.

Είναι η δοκιμασία με τα στοιχεία της φύσεως και ιδίως του ανέμου. Ο άνεμος συμβολίζει τη ζωικότητα–αιθερικότητα που μας συντηρεί στη ζωή. Ο νεόφυτος εξελίσσεται μνητικά, όπως ο Ήλιος ανέρχεται και αυξάνει η διάρκεια της ημέρας, (σύμβολο της επικρατήσεως του φωτός επάνω στο σκότος της άγνοιας). Καθώς ανδρούται και εξελίσσει μνητικά τις σωματικές του δυνατότητες (πρόκειται για την αγωγή των υλικών δυναμικών ιδιοτήτων), συναντά λιγότερα εμπόδια στην κυριαρχία του ΕΓΩ πάνω στη θνητή προσωπικότητα. Το κάλυμμα των οφθαλμών συμβολίζει τη θέση του Ήλιου κάτω από το επίπεδο του ουράνιου ισημερινού όπου η διάρκεια της νύκτας εξακολουθεί να είναι ακόμη μεγαλύτερη από τη διάρκεια της ημέρας.

ΦΑΣΗ 8^η

ΧΕΙΜΩΝΑΣ – ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ – ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΦΥΤΟΥ

ΣΤΗΛΗ 2

από 20/1 έως 19/2 –ΒΑΟΥ

{ΥΔΡΟΧΟΟΣ – ☼– ΑΕΡΙΝΟ ΖΩΔΙΟ}

Το φυτό συνεχίζει να δοκιμάζεται στον χειμώνα. Αναπτύσσεται περαιτέρω με τη συνδρομή του νερού και του αέρα, και παράγει βλαστούς και φύλλα, τα οποία αντιστοιχούν με την ψυχή του φυτού. Σταθεροποιείται ακόμη περισσότερο η θέση του έναντι των εξωτερικών επιδράσεων.

2^η Περιοδεία

Δοκιμασία με τα στοιχεία της φύσεως και ιδίως του νερού, που δεν μπορεί να το υποσκάψει και παρασύρει, όπως ακριβώς τα πάθη υποσκάπτουν και παρασύρουν την προσωπικότητα μας. Ο νεόφυτος συνεχίζει τη μνητική εξέλιξη, όπως ο Ήλιος ανεβαίνει και πλησιάζει προς την εαρινή ισημερία και αυξάνει η διάρκεια της ημέρας. Στη φάση αυτή εξελίσσει μνητικά τις ψυχικές του δυνατότητες (αγωγή των ψυχικών δυναμικών ιδιοτήτων), και συναντά όλο και λιγότερα εμπόδια η κυριαρχία του ΕΓΩ πάνω στη θνητή προσωπικότητα.

ΦΑΣΗ 9^η

ΧΕΙΜΩΝΑΣ – ΦΥΛΛΟΦΟΡΙΑ – ΠΛΗΡΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΦΥΤΟΥ

Πίναξ 2Α

ΣΤΗΛΗ 3

από 19/2 έως 21/3 – 2ο ΧΕ

{ΙΧΘΥΣ – Ή – ΥΔΑΤΙΝΟ ΖΩΔΙΟ}

Οι δοκιμασίες του φυτού όλο και περιορίζονται προς το τέλος του χειμώνα. Αναπτύσσεται τελείως με τη συνδρομή του Ήλιου (ΠΥΡ), και ολοκληρώνει την παραγωγή των φύλλων, τα οποία αντιστοιχούν με την αναπνοή και την ψυχή του φυτού, όπως στον άνθρωπο στο στήθος βρίσκονται τα όργανα της αναπνοής και η έδρα των συναισθημάτων. Σταθεροποιείται τελείως η θέση του έναντι των εξωτερικών επιδράσεων, και αρχίζουν να σχηματίζονται τα μπουμπούκια.

19/2	21/3	20/4	21/5	21/6	23/7	23/8	23/9
♈	♉	♊	♋	♌	♍	♎	♏
ΑΝΟΙΞΙΣ				ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ			
ΝΕΟΦΥΤΟΣ	ΜΑΘΗΤΗΣ	ΝΕΑΝΙΚΗ	ΗΛΙΚΙΑ	ΕΤΑΙΡΟΣ	ΩΡΙΜΟΣ	ΗΛΙΚΙΑ	
-3-	-4-	-5-	-6-	-7-	-8-	-9-	
ΠΛΗΡΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗ	ΜΠΟΥΜ-ΠΟΥΚΙ	ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΑΝΘΕΩΝ	ΓΟΝΙΜΟ ΠΟΙΗΣΙΣ ΑΝΘΕΩΝ	ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΑΡΠΩΝ	ΩΡΙΜΑΝΣΗ ΚΑΡΠΩΝ	ΣΥΓΚΟΜΙΔΗ ΚΑΡΠΩΝ	
3η ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ				ΕΜΠΕΙΡΙΑ	ΓΝΩΣΗ	ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ	
ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΠΥΡΟΣ	Δημιουργία Αρετών	Εξέλιξη Αρετών	Παγίωση Αρετών	5 ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ	ΚΡΙΣΗ		
	Α' ΓΕΝΝΗΣΗ Β.Α. ΓΩΝΙΑ	ΨΥΧΙΚΗ ΚΑΘΑΡΣΗ	ΣΤΗΛΗ Β.	Β' ΓΕΝΝΗΣΗ	ΝΟΗΤΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΙΣ	ΣΤΗΛΗ J.	
4	1=4	2	3	4	1=4	2	

3^η Περιοδεία.

Δοκιμασία με τα στοιχεία της φύσεως και ιδίως του πυρός, που δεν κατακαίει, αλλά είναι ζωογόνο. Ο Νεόφυτος έχει τελειώσει την πρώτη φάση της μνητικής εξέλιξης. Ο Ήλιος φθάνει στην εαρινή ισημερία, αφετηρία της αυξήσεως της διάρκειας της ημέρας έναντι της νύκτας και αφαιρείται το κάλυμμα των οφθαλμών μπροστά στον θρίαμβο του φωτός κατά του σκοτούς. Στη φάση αυτή εξελίσσει μνητικά τις νοητικές του δυνατότητες (αγωγή των πνευματικών δυναμικών ιδιοτήτων), και παύουν να υπάρχουν εμπόδια στην κυριαρχία του ΕΓΩ πάνω στη θνητή προσωπικότητα.

Χαρακτηριστικό κάθε σταδίου μαθητείας είναι μια τριπλή διαδικασία πραγματώσεως:

1^ο Η δημιουργία (αφύπνιση) ή απόκτηση νέων αρετών και ιδιοτήτων (λανθανουσών)

2^ο Η εξέλιξη των αρετών και ιδιοτήτων αυτών, και

3^ο Η τελειοποίηση και σταθεροποίηση (αποκρυστάλλωση) των αρετών αυτών.

ΦΑΣΗ 10^η

ΑΝΟΙΞΗ – ΑΝΘΟΦΟΡΙΑ ΦΥΤΟΥ – ΜΠΟΥΜΠΟΥΚΙΑ

ΣΤΗΛΗ 4

από 21/3 έως 20/ 4 – ΙΟΝΤ

{ΚΡΙΟΣ – Υ΄ – ΠΥΡΙΝΟ ΖΩΔΙΟ}

ΦΑΣΗ 11^η

ΑΝΟΙΞΗ – ΑΝΘΟΦΟΡΙΑ ΦΥΤΟΥ – ΑΝΘΗ

ΣΤΗΛΗ 5

από 20/4 έως 21/ 5 – 1ο ΧΕ

{ΤΑΥΡΟΣ – Υ΄ – ΓΗΙΝΟ ΖΩΔΙΟ}

ΦΑΣΗ 12^η

ΑΝΟΙΞΗ – ΑΝΘΟΦΟΡΙΑ ΦΥΤΟΥ – ΓΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΗ

ΣΤΗΛΗ 6

από 21/5 έως 21/ 6 – ΒΑΟΥ

{ΔΙΔΥΜΟΙ – ΙΙ΄ – ΑΕΡΙΝΟ ΖΩΔΙΟ}

Ο ήλιος εξέρχεται του ορίζοντος. Το φυτό βγάζει μπουμπούκια. Είναι η άνοιξη, η έναρξη της ανθοφορίας. Από το σκοτάδι περνάμε στο Φως. Μετά την εαρινή ισημερία αρχίζει η μεγαλύτερη διάρκεια της ημέρας έναντι της νύκτας. Περνάμε πλέον σε ένα άλλο επίπεδο (**μαύρο βέλος**

➤) όπου με την ανάπτυξη έρχονται τα άνθη. Έχει αφαιρεθεί ήδη το κάλυμμα των οφθαλμών, για να υποδηλώσει το πέρασμα από τον χειμώνα στην άνοιξη.

Ο νέος μαθητής τοποθετείται στη Β.Α. γωνία, αρχή της στήλης των μαθητών, όπου βρίσκεται το ζώδιο του Κριού, σημείο ενάρξεως της εξελίξεως του μπουμπουκιού έως την πλήρη ανθοφορία και γονιμοποίηση. Η πλαστή προσωπικότητα, αρχίζει μέσω των καθάρσεων σιγά-σιγά να υποχωρεί έναντι της αληθινής. Οι βροχές της ανοίξεως υποδηλώνουν την ψυχική κάθαρση που πρέπει να πετύχει ο μαθητής Τέκτονας. Η πρόοδος αυτή επισημαίνεται με την περαιτέρω αύξηση της διάρκειας της ημέρας μέχρι το θερινό Ηλιοστάσιο.

ΦΑΣΗ 13^η

ΘΕΡΟΣ – ΩΡΙΜΟΣ ΗΛΙΚΙΑ – ΚΑΡΠΟΦΟΡΙΑ ΦΥΤΟΥ

ΣΤΗΛΗ 7

από 21/6 έως 23/7 – 2ο ΧΕ

{Καρκίνος – ♋– ΓΗΙΝΟ ΖΩΔΙΟ}

Περνάμε σε μια άλλη φάση της διαδικασίας. Δημιουργούνται οι καρποί. Αλλαγή πεδίου, (**μαύρο βέλος** ➤). Αρχίζει μια ελάττωση της ημέρας η οποία όμως καθ' όλη τη διάρκεια του θέρους παραμένει μεγαλύτερη της νύκτας. Εδώ έχουμε την είσοδο στα Ελάσσονα μυστήρια ή πύλη των θνητών κατά την Οδύσσεια (**PITRI YANA**). Ο μαθητής προάγεται σε εταίρο και διδάσκεται πως θα επιτύχει τη νοητική του εξέλιξη. Περνά από την παθητικότητα, στήλη **B** ∴, σαν ανθός που γονιμοποιείται, στην ενεργητικότητα, στήλη **J** ∴, ή αλλιώς σαν καρπός που θα δώσει μελλοντικά φυτά. Ο εταίρος είναι ο κανονικός άνθρωπος ο πεντάκτινος ή όπως λέμε ο αναγεννημένος άνθρωπος. Πρόκειται για μια δεύτερη γέννηση ή μετατροπή του ακατέργαστου λίθου (του άνθους), σε κυβικό λίθο (καρπό).

Εδώ έχουμε τη δημιουργία της πείρας διά των πέντε αισθήσεων και της κρίσεως.

ΦΑΣΗ 14^η

ΘΕΡΟΣ – ΩΡΙΜΗ ΗΛΙΚΙΑ – ΚΑΡΠΟΦΟΡΙΑ ΦΥΤΟΥ

ΣΤΗΛΗ 8

από 23/7 έως 23/8 – ΙΟΝΤ

{ΛΕΩΝ – ♌– ΠΥΡΙΝΟ ΖΩΔΙΟ}

Περνάμε σε μια άλλη φάση της διαδικασίας αυτής. Οι καρποί ωριμάζουν που σημαίνει ότι εμπλουτίζεται η πείρα και αποκτιέται η αληθινή γνώση. Αλλά ας προσέξουμε εδώ την παραβολή των πέντε συνετών και πέντε ασύνετων παρθένων, που δεν είχαν λάδι για να ανάψουν τις λυχνίες τους (κατά Ματθαίον 25. 1). Πρόκειται για τις **πέντε αισθήσεις**, στην ορθή και στην

πλανεμένη τους χρήση, που δεν έχουν φρονήσει να έχουν λάδι για να ανάψουν το Φως, δηλαδή δεν έχουν τη σκέψη και τον Ορθολογισμό.

Στην περίπτωση αυτή οι καρποί είναι προορισμένοι να σαπίσουν γιατί είναι ελαττωματικοί.

ΦΑΣΗ 15^η

ΘΕΡΟΣ – ΩΡΙΜΗ ΗΛΙΚΙΑ – ΣΥΓΚΟΜΙΔΗ ΚΑΡΠΩΝ

Πίνακας 3Α

ΣΤΗΛΗ 9

από 23/8 έως 23/9 – 1ο ΧΕ

{ΠΑΡΘΕΝΟΣ – ♀– ΓΗΙΝΟ ΖΩΔΙΟ}

Ο καρπός έχει ωριμάσει και αρχίζει 1^ο, η συγκομιδή, ή 2^ο, η πτώση στη ΓΗ, που θα δώσει γέννεση σε νέο φυτό και σε παραγωγή νέων καρπών. Ο Ήλιος θα αρχίσει να κατεβαίνει, προοδευτικά κάτω από τον ισημερινό κατά τη φθινοπωρινή Ισημερία, όπου αλλάζει πεδίο, (**μαύρο βέλος** ♁). Ο Εταίρος οπισθοπατώντας πρόκειται να κατέβει ξανά σε ένα συμβολικό μνήμα, να υποστεί ξανά ένα δεύτερο θάνατο, από τον οποίο αν καταφέρει να βγει νικητής, τελειοποιώντας τις πνευματικές του αρχές (Φαντασία–Βούληση και Ισχύ, θα αναστηθεί ή θα ξαναγεννηθεί για τρίτη φορά) κατά το Χειμερινό Ηλιοστάσιο.

Κατά τη γέννηση αυτή (Γ' γέννηση) δημιουργείται μια αθάνατη προσωπικότητα. Η γέννηση αυτή δεν είναι μέσα από την πύλη των θνητών (**PITRI YANA**), αλλά μέσα από την πύλη των αθανάτων, (**DEVA YANA**), αναφέρεται δε σε εξωκοσμικές πραγματώσεις, δηλαδή στο Ουράνιο σώμα ή Μέσον Δώμα κατά την Τεκτονική ορολογία. (Η πλήρης ανάλυση ακολουθεί στη συνέχεια).

Ήδη έχουμε αναφερθεί για τις δυο τροπικές πύλες κατά τον Πορφύριο, το δε σχήμα του Ναού που έχει παρατεθεί πιο πάνω δείχνει παραστατικότερα το θέμα που μας απασχολεί.

23/8	23/9	24/10	23/11	22/12	20/1	19/2	21/3
♈	♉	♊	♋	♌	♍	♎	♏
ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ			ΠΥΛΗ ΑΘΑΝΑΤΩΝ	ΧΕΙΜΩΝΑΣ			
ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ				ΗΜΙΘΕΟΣ ή ΚΟΣΜΙΚΟΣ ΗΡΩΣ			
-9-	-10-	-11-	-12-	-1δ-	-2δ-	-3δ-	
ΠΤΩΣΗ ΣΤΗ ΓΗ	ΣΠΟΡΑ	ΣΗΨΙΣ	ΚΥΗΣΙΣ	Β' ΕΠΟΠΤΗΣ	Α' ΕΠΟΠΤΗΣ	ΣΕΒΑΣΜΙΟΣ	
ΣΥΓΚΟΜΙΔΗ	ΤΡΕΙΣ ΕΤΑΙΡΟΙ	ΜΑΚ ΒΕΝΑΚ	Η ΙΣΧΥΣ ΕΝ ΤΗ ΕΝΩΣΕΙ				
	ΣΩΜΑ	ΨΥΧΗ	ΠΝΕΥΜΑ	ΙΣΧΥΣ	ΒΟΥΛΗΣΗ	ΦΑΝΤΑΣΙΑ	
2	3	4	1 = 4	2	3	4	

ΦΑΣΗ 16^η

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ – ΓΗΡΑΣ – ΣΠΟΡΑ ΚΑΡΠΩΝ –

ΣΤΗΛΗ 10

από 23/9 έως 24/ 10 – ΒΑΟΥ

{ΖΥΓΟΣ – ♎ – ΑΕΡΙΝΟ ΖΩΔΙΟ}

Ο εταίρος εκτελεί τρία μυστηριώδη βήματα πάνω στο φέρετρο προσπαθώντας να υπερβεί τη φύση των θνητών του στοιχείων. Το πρώτο βήμα, αφορά την υλική του υπόσταση, το δεύτερο την ψυχική του υπόσταση και το τρίτο τη νοητική του υπόσταση. Τα στοιχεία της προσωπικότητας όμως πιθανόν να είναι ελαττωματικά. Έτσι μετά τη φαινομενική υπέρβαση δέχεται το πρώτο φονικό κτύπημα με τον κανόνα στον ώμο, εξαιτίας της ατέλειας της τρίτης πνευματικής του Αρχής.

Β΄ Επόπτης (Ισχύς): **Κανών 24ων δακτύλων**

Ο εταίρος δέχεται στον τράχηλο δεύτερο φονικό κτύπημα με τον μοχλό εξαιτίας της ατέλειας της δεύτερης πνευματικής του Αρχής.

Α΄ Επόπτης (Βούληση): **Μοχλός**

Ο εταίρος δέχεται το τρίτο και μοιραίο φονικό κτύπημα με τη σφύρα εξαιτίας της ατέλειας της πρώτης πνευματικής του Αρχής.

Σεβάσμιος (Φαντασία): **Σφύρα**

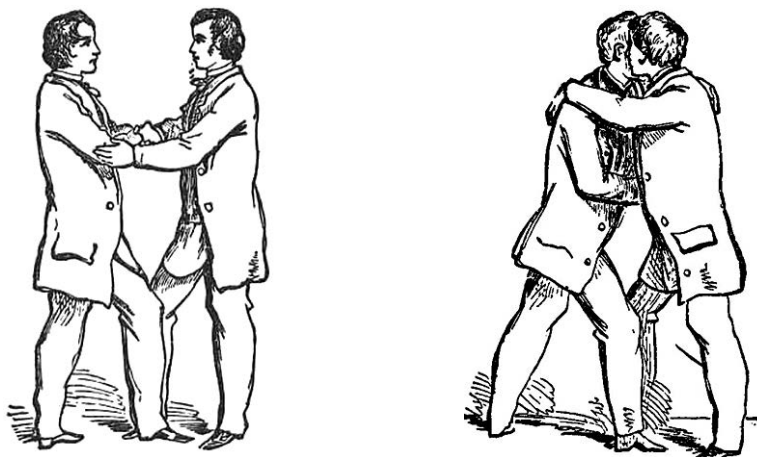
ΦΑΣΗ 17^η

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ – ΓΗΡΑΣ – ΣΠΟΡΑ ΚΑΡΠΩΝ – ΣΗΨΗ –

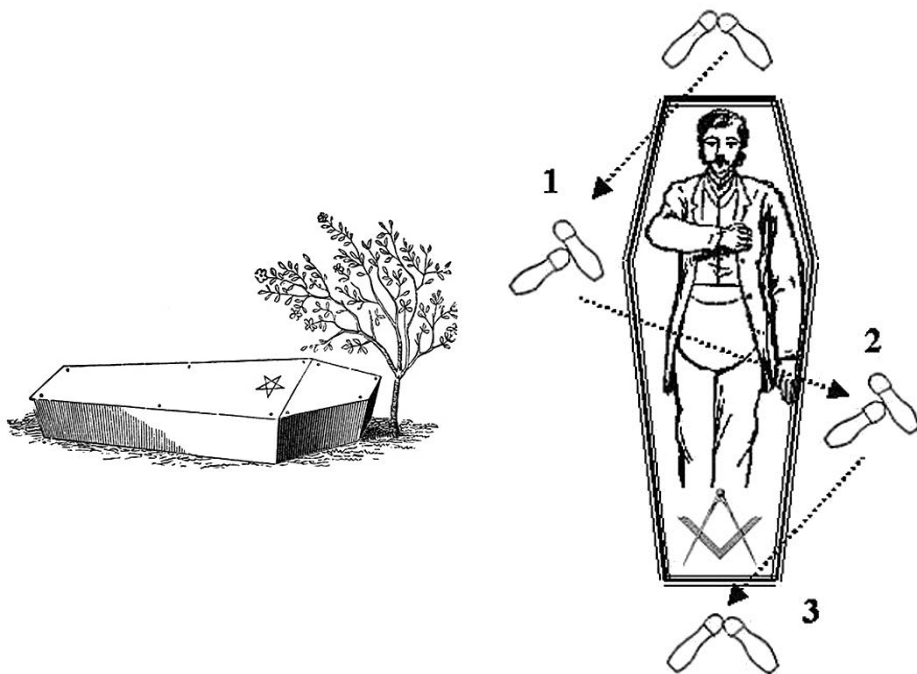
ΣΤΗΛΗ 11 από 24/10 έως 23/ 11 – 2ο ΧΕ

{ΣΚΟΡΠΙΟΣ – ♏ – ΥΔΑΤΙΝΟ ΖΩΔΙΟ}

Ο εταίρος ανατρέπεται και πέφτει μέσα στο φέρετρο. Αυτό **συμβολίζει** κατά περίπτωση είτε τον μυητικό είτε τον φυσιολογικό θάνατο, (δηλαδή θάνατο των ελαττωματικών καταστάσεων μέσα του σαν απόρροια της μυητικής του εξέλιξης, και από τη βιολογική πλευρά τον θάνατο λόγω γήρατος κ.λ.π), και αρχίζει η σήψη προετοιμάζοντας την επικείμενη γέννηση ή επαναγέννηση (μετενσάρκωση). Κάθε μια πνευματική αρχή προσπαθεί από μόνη της να αναστήσει τον διδάσκαλο, αλλά μάταια. Μακ – Βενάκ. Η σάρκα εγκαταλείπει τα οστά. (Σήψις του σπόρου).

ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΤΕΛΕΙΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΒΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΤΑΙΡΟΥ ΓΙΑ ΝΑ ΥΠΕΡΒΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΩΤΕΡΗ ΤΟΥ ΦΥΣΗ
(φέρετρο)

ΦΑΣΗ 18^η

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ – ΓΗΡΑΣ – ΣΠΟΡΑ ΚΑΡΠΩΝ – ΚΥΗΣΗ

ΣΤΗΛΗ 12

από 23/11 έως 22/ 12 – ΙΟΝΤ

{ΤΟΞΟΤΗΣ – ♁-ΠΥΡΙΝΟ ΖΩΔΙΟ}

Οι τρεις πνευματικές αρετές ενωμένες –ο Σεβάσμιος και οι δύο Επόπτες– ταυτοχρόνως σηκώνουν (ανασταίνουν τον διδάσκαλο), ο οποίος ανέρχεται στο Δεβίρ (Πνευματικό κόσμο). Το παραπέτασμα μεταξύ Δεβίρ και Χικάλ αποσύρεται – **POST TENEBRAS LUX** (μετά το σκοτάδι το Φως)..

ΦΑΣΗ 19^η

ΧΕΙΜΩΝΑΣ – ΠΑΙΔΙΚΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ – ΒΛΑΣΤΗΣΗ

(δημιουργία – παγίωση – σταθεροποίηση)

ΣΤΗΛΗ 1δ

από 22/12 έως 20/1 – 1ο ΧΕ

{ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ – ☿ – ΓΗΙΝΟ ΖΩΔΙΟ}

Ο διδάσκαλος σαν μαθητής στον «μεταφυσικό κόσμο» περνάει ξανά στη δοκιμασία του αέρα, αλλά με τελείως διαφορετικό αντικείμενο. Τώρα βλαστάνουν νέες δημιουργικές ιδιότητες που έχουν σχέση με την “υπερφυσική υλική υπόσταση” (το αιθερικό επίπεδο).

Σαν τέτοιες είναι όπως έχει αναφερθεί, η διόραση, η διακοή, η τηλεκίνηση, η προέκταση της αισθητικότητας, η προέκταση της συνειδητότητας στο αιθερικό επίπεδο (1^η εξωσωμάτωση).

ΦΑΣΗ 20^η

ΧΕΙΜΩΝΑΣ – ΝΕΑΝΙΚΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ – ΑΝΑΠΤΥΞΗ

ΣΤΗΛΗ 2δ

από 20/1 έως 19/2 – ΒΑΟΥ

{ΥΔΡΟΧΟΟΣ – ♁ – ΑΕΡΙΝΟ ΖΩΔΙΟ}

Συνεχίζει και εξελίσσεται η ανάπτυξη νέων δημιουργικών ιδιοτήτων που έχουν σχέση με την “υπερφυσική ψυχική υπόσταση” (ψυχικό επίπεδο). Σαν τέτοιες είναι όπως έχει αναφερθεί, η διαίσθηση, η προαίσθηση, η προέκταση της αισθητικότητας στους ψυχικούς κόσμους, προέκταση της συνειδητότητας στο ψυχικό επίπεδο (2^η εξωσωμάτωση).

ΦΑΣΗ 21^η

ΧΕΙΜΩΝΑΣ – ΩΡΙΜΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ – ΠΛΗΡΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗ

ΣΤΗΛΗ 3δ

από 19/2 έως 21/3 – 2ο ΧΕ

{ΙΧΘΥΣ – ♆ – ΥΔΑΤΙΝΟ ΖΩΔΙΟ}

Στο 2ο ΧΕ τελειώνει και κλείνει η διαδικασία του τετραγράμματος στο κοσμικό επίπεδο.

Συνεχίζει και τελειώνει η ανάπτυξη νέων δημιουργικών ιδιοτήτων που έχουν σχέση με την «υπερφυσική νοητική υπόσταση» (νοητικό επίπεδο).

Σαν τέτοιες είναι όπως έχει αναφερθεί, η Γνώση της Αλήθειας, η πρόγνωση, η διάραση, η προέκταση της αισθητικότητας στους νοητικούς κόσμους, η προέκταση της συνειδητότητας στο νοητικό επίπεδο (3^η εξωσωμάτωση). Εδώ μάλλον πρόκειται για τους τρεις τελευταίους άθλους του Ηρακλή, και έχουμε αναφερθεί στους εξωκοσμικούς άθλους, στα βόδια του τρικέφαλου Γηρυόνη (του εγωισμού της προσωπικότητας), στα μήλα των εσπερίδων και στον φύλακα του Άδη τον Κέρβερο. Γίνεται Ημίθεος! ή αλλιώς Τρισμέγιστος – **τρεις φορές μεγάλος** – (Ερμής ο Τρισμέγιστος) καθώς απέκτησε την κυριαρχία στα τρία επίπεδα του κατώτερου δημιουργημένου σύμπαντος (Κοσμικού κύκλου). Από τη χώρα του Πνεύματος συνεχίζεται επέκεινα, η εξέλιξη

του στο ανώτερο επίπεδο του δημιουργημένου σύμπαντος, (στον Ουράνιο κύκλο), προς άγνωστα πεπρωμένα. Οφείλω να ομολογήσω ότι η παραπάνω ανάλυση κάθε άλλο παρά ευκολονόητη είναι. Αλλά ποτέ δεν ισχυρίσθηκε κανείς ότι η μύηση είναι κάτι το απλό, και πάντοτε δίνονταν σε επιλεγμένα άτομα. Χρειάζεται συνεπώς επισταμένη μελέτη. Όπως διαπιστώνουμε η Ανάσταση του Διδάσκालου ολοκληρώνεται κατά την εαρινή ισημερία (21Απριλίου). Η εορτή του Πάσχα, κατά περίεργο τρόπο προσδιορίσθηκε μετά την 1^η πανσέληνο της ισημερίας του Απριλίου.

3. ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΚΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Το Πάσχα προϋπήρχε ως έθιμο στην αρχαία Αίγυπτο, όπου γιόρταζαν την άνοιξη το Πισάχ, δηλαδή τη διάβαση του Ήλιου από τον ισημερινό (με άλλα λόγια την εαρινή ισημερία).

Από τους Αιγύπτιους πήραν εθιμικά στοιχεία οι Εβραίοι και μαζί το έθιμο του Πάσχα, από την εβραϊκή λέξη "**pesah**" που σημαίνει "διάβαση". (βλέπε και το [67] – λίστα βιβλίων).

Οι Εβραίοι γιόρταζαν το Πάσχα σε ανάμνηση της απελευθέρωσής τους από τους Αιγύπτιους και της διάβασης της Ερυθράς θάλασσας. Το χριστιανικό Πάσχα διαφέρει από το εβραϊκό.

Έως τον 4ο αιώνα μ.Χ. ο εορτασμός του ήταν κοινός. Διαφοροποιήθηκε ωστόσο από τους Αποστόλους το 51 μ.Χ., ενώ Χριστιανοί και Εβραίοι διαχωρίστηκαν απόλυτα (σε σχέση με τη γιορτή του Πάσχα) μετά την Α΄ Οικουμενική σύνοδο. Η σύνοδος αυτή επέμενε να εορτάζουν όλοι οι Χριστιανοί μαζί (Δύσης και Ανατολής) και μάλιστα να γιορτάζουν χρονολογικά μετά το εβραϊκό Πάσχα. Μετά την αλλαγή του ημερολογίου από τον πάπα Γρηγόριο ΙΓ΄, τον Οκτώβριο του 1582 και τη θέσπιση του "Γρηγοριανού ημερολογίου", σταθεροποιήθηκε η ασυμφωνία όχι μόνο μεταξύ Εβραίων και Χριστιανών αλλά και μεταξύ των Χριστιανικών Εκκλησιών (Ρωμαιοκαθολικών, Προτεσταντών και Ορθοδόξων).

Εύλογα όμως τίθεται το ερώτημα: γιατί το Πάσχα να είναι κινητή εορτή, και ποια η σχέση της ανάστασης με την ισημερία; Για ποιο λόγο υπεισέρχεται η πανσέληνος στον καθορισμό της ημέρας εορτής του; Απαντήσεις μπορούν να δοθούν για λόγους Ιστορικούς και παραδοσιακούς, οι οποίοι όμως από ότι φαίνεται βασίζονται σε συμβολικά και μυστηριακά αίτια!

Ο επίμονος και ανήσυχος ερευνητής της αλήθειας μπορεί να βρει πολλά στοιχεία στο βιβλίο "Kabbalah and Exodus" του Z' en ben Shimon Halevi. Εκεί το βιβλίο της Εξόδου της Βίβλου αναλύεται όχι με την κυριολεκτική και Ιστορική σημασία της, αλλά σαν μια αλληγορία της ανθρώπινης καταστάσεως. Όλοι οι άνθρωποι είναι δέσμιοι σε κάποια είδη ψυχολογικών δεσμών έως ότου τους επιδεικνύεται ο δρόμος προς τη **Γη της Επαγγελίας του Πνεύματος**.

Στοιχεία για το γιορτασμό του Πάσχα από τους Ιουδαίους (Εβραίους) υπάρχουν στο Δευτερονόμιο, όπου ερμηνεύεται η αιτία του τρόπου του γιορτασμού τους. Η εαρινή ισημερία για τους Εβραίους είναι η 1^η Νισάν. Σύμφωνα με την Έξοδο κάθε αρχηγός οικογένειας έπαιρνε στις 10 Νισάν ένα πρόβατο αρσενικό, το οποίο θυσίαζε στις 14 Νισάν στο ναό των Ιεροσολύμων. Κατά τη γιορτή, το βράδυ, οι Εβραίοι άπλωναν στο τραπέζι όλα τα φαγητά, δηλαδή το αρνί (ο Αμνός ή ο Κριός της εαρινής Ισημερίας), τις πικρίδες (είδος πικρών χόρτων), κ.λ.π. Από όλα αυτά έτρωγαν πρώτα τις πικρίδες και προσεύχονταν. Στη συνέχεια, οι πιο γέροι της οικογένειας διηγούνταν όλη την ιστορία της δουλείας και της απελευθέρωσης από την αιγυπτιακή **σκλαβιά** και εξηγούσαν το συμβολισμό κάθε είδους φαγητού που βρισκόταν στο τραπέζι. Έτσι, τα άζυμα συμβόλιζαν τη βιαστική φυγή των Εβραίων, τόσο βιαστική ώστε δεν πρόλαβαν να ζυμώσουν. Επίσης οι πικρίδες συμβόλιζαν την **πικρία** της σκλαβιάς. Εκτός από την απελευθέρωση από την Αιγυπτιακή σκλαβιά και το πέρασμα της Ερυθράς Θάλασσας, οι Εβραίοι γιόρταζαν με το Πάσχα και την ανοιξιάτικη συγκομιδή. Και βέβαια η έξοδος των Εβραίων κ.λ.π έχει τη συμβολική εσωτερική και μυητική της σημασία!!!

Ο προσδιορισμός της Κυριακής του Πάσχα αποτέλεσε περίπλοκο πρόβλημα για τις Εκκλησίες και προκάλεσε σφοδρές έριδες. Η Α΄ Οικουμενική σύνοδος της Νίκαιας (325) όρισε ως μέρα του Πάσχα την πρώτη Κυριακή μετά την πανσέληνο που ακολουθεί την εαρινή ισημερία της 21ης Μαρτίου. Αντίθετα, οι Ρωμαιοκαθολικοί και οι προτεστάντες καθορίζουν την εαρινή ισημερία με βάση το νέο ημερολόγιο και γι' αυτό γιορτάζουν συνήθως το Πάσχα μια βδομάδα νωρίτερα από τους Ορθόδοξους.

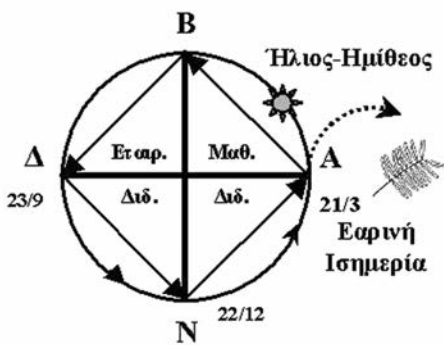
Το Πάσχα συμβαίνει να γιορτάζεται ταυτόχρονα από τις Δυτικές εκκλησίες και την ορθόδοξη, όταν η πρώτη πανσέληνος μετά την εαρινή ισημερία πέφτει μετά τις 28 Μαρτίου.

Το Ιουδαϊκό (Εβραϊκό) Πάσχα γιορτάζεται σήμερα κατά την πανσέληνο της εαρινής ισημερίας, δηλαδή μεταξύ 30 Μαρτίου και 27 Απριλίου. Παλαιότερα το Ιουδαϊκό Πάσχα (γνωστό και ως Νομικό Πάσχα) γιορταζόταν σύμφωνα με το Μωσαϊκό νόμο μεταξύ 3^{ης} Απριλίου και 1^{ης}

Μαΐου. Γιατί όμως υπάρχει αυτή η διαφορά στην ημερομηνία εορτασμού του Πάσχα, αφού πρόκειται για την ίδια χριστιανική γιορτή και δεν υπάρχει καμιά δογματική ή θεολογική διαφορά στο θέμα αυτό; Ο Χριστός και οι απόστολοι εόρταζαν το Ιουδαϊκό Πάσχα με το οποίο συνδέθηκε και ο Μυστικός Δείπνος. Επειδή οι πρώτοι χριστιανοί, όπως ήταν φυσικό, ήταν Εβραίοι, παρέλαβαν την εορτή από αυτούς και κράτησαν το όνομα Πάσχα σε ανάμνηση της Ανάστασης του Κυρίου δηλαδή "της διαβάσεως από τον θάνατον στη ζωή" και συμβολικά της **"διαβάσεως από του θανάτου της αμαρτίας εις τη ζωήν της αλήθειας"** και ονομαζόταν σε αντιδιαστολή με το Εβραϊκό Πάσχα **"Πάσχα το καινόν"**.

Κατά τα πρώτα έτη του Χριστιανισμού, οι Ιουδαϊζοντες Χριστιανοί τόνιζαν στην εορτή του Πάσχα το γεγονός της σταύρωσης του Χριστού και επέμεναν να το εορτάζουν την 14^η του μήνα Νισάν, μαζί με τους Εβραίους. Αντίθετα, οι Χριστιανοί άλλων εθνών, τόνιζαν την ανάσταση του Χριστού και συνέδεσαν τον εορτασμό του Πάσχα με την αναστάσιμη ημέρα της εβδομάδας, την Κυριακή, η οποία ακολουθούσε την 14^η του μήνα Νισάν, με την έννοια ότι το Χριστιανικό Πάσχα δεν ήταν δυνατόν να προηγείται ή και να συμπίπτει με το εβραϊκό Πάσχα. Μόνο οι εκκλησίες της Μικράς Ασίας επέμεναν στην Ιουδαϊζουσα παράδοση, ενώ όλες οι άλλες τοπικές εκκλησίες εόρταζαν το Πάσχα μετά το Ιουδαϊκό και ημέρα Κυριακή.

Λύση στο πρόβλημα της ημερομηνίας εορτασμού του Πάσχα έδωσε η Α΄ Οικουμενική σύνοδος που έγινε στη Νίκαια της Βιθυνίας το 325 μ.Χ., η οποία λαμβάνοντας υπόψη ότι οι Εβραίοι εόρταζαν το Πάσχα κατά την ημέρα της Πανσέληνου που γινόταν μετά την εαρινή ισημερία και επειδή ο Χριστός αναστήθηκε μετά την εορτή του Εβραϊκού Πάσχα, δηλαδή μετά την εαρινή πανσέληνο, καθόρισε τον εξής κανόνα:

«Το Χριστιανικό Πάσχα πρέπει να εορτάζεται την πρώτη Κυριακή μετά την **Πανσέληνο**, που θα γίνει κατά την ημέρα της **εαρινής ισημερίας** ή μετά από αυτήν. Αν η πανσέληνος γίνει Κυριακή τότε το Πάσχα θα εορτάζεται την επομένη Κυριακή. Αυτό έγινε για να μην συμπίπτει ποτέ το Χριστιανικό με το Εβραϊκό Πάσχα. Η πανσέληνος που συμβαίνει κατά ή μετά την εαρινή

ισημερία λέγεται και **πανσέληνος του Πάσχα** ή **Πασχαλινή πανσέληνος**».

Γιατί όμως κάναμε τη μικρή αυτή παρένθεση. Απλά για να τονίσουμε μια πολύ χαρακτηριστική **ας πούμε σύμπτωση!** Είδαμε κατά τη διδασκαλία του βαθμού του μαθητή (σχηματική παράσταση), ότι ο Ήλιος και η Σελήνη που στον τεκτονικό Ναό ευρίσκονται πίσω και πάνω

από την έδρα του Σεβάσμιου, δεν έχουν σχέση με τα πραγματικά ουράνια σώματα. Αντίθετα, ο **Ήλιος** συμβολίζει το **Εγώ**, ενώ η **Σελήνη** συμβολίζει το **Υποσυνείδητο**...

Ο συμβολισμός της πανσέληνου άπτεται του πλήρους Φωτισμού και ελέγχου του υποσυνείδητου (**Σελήνη**) από το **Εγώ** (**Ήλιος**), που σηματοδοτεί και το πέρας της μυητικής διαδικασίας και εξελίξεως (Τελείωση), και απαλλαγή από τη σκλαβιά των παθών και ελαττωματικών καταστάσεων της προσωπικότητας, που οδηγεί στην ανάσταση και την αθανασία.

Στους Αλχημιστές η κατάσταση αυτή αλληγορείτο από τους γάμους του Βασιλιά και της Βασίλισσας. Ενδεικτικό στην παράδοση του Χιράμ (**Ήλιος**) είναι ότι νυμφεύεται τη βασίλισσα του Σαββά (**Σελήνη**), αντί αυτή να νυμφευθεί τον σοφό Σολομώντα (Διάνοια).

Χαρακτηριστική είναι κατά την πρώτη περιοδεία της μύσεως του μαθητή η επεξήγηση που δίδει ο Β΄ Επ.: για τα «**εμπόδια**» που δημιουργούν την υποδούλωση του ανθρώπου: «*Κύριε, η περιοδεία αυτή συμβολίζει την ανθρώπινη ζωή. Ο θόρυβος, τον οποίον ηκούσατε, απεικονίζει τα πάθη, τα οποία συγκλονίζουν αυτήν. Τα εμπόδια, άτινα συναντήσατε, εμφανίζουν τας δυσκολίας, τας οποίας ο άνθρωπος δοκιμάζει και τας οποίας δεν δυνατάι να κατανικήσει ή να υπερπήδηση, ει μη εφ' όσον αποκτή την ηθικήν εκείνην ενέργεια, ήτις επιτρέπει εις αυτόν να παλαίη εναντίον της κακοτυχίας...*»

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΣΥΜΒΟΛΙΚΩΝ ΒΑΘΜΩΝ ΑΠΟ ΠΛΕΥΡΑΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗΣ (ΜΥΗΤΙΚΗΣ- ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗΣ) ΘΕΩΡΗΣΕΩΣ

Στον Τεκτονισμό ο όρος **Ψυχή** χρησιμοποιείται με την έννοια του αθάνατου μέρους του εαυτού μας, του **Θείου σπινθηρα** ή αλλιώς **Εγώ**. Έτσι στη θέση του όρου ψυχή που χρησιμοποιήσαμε έως τώρα για την ενδιάμεση (συνδετική) μεταξύ Πνεύματος και Σώματος αρχή, θα χρησιμοποιήσουμε τον αντίστοιχο όρο **Ψυχικό Σώμα** για να εναρμονισθούμε με την ορολογία των τυπικών και του Καταστατικού Χάρτη του Τεκτονισμού.

Μιλήσαμε για την προσωπικότητα του ανθρώπου, η οποία είναι ο ιδιαίτερος σε κάθε ένα από εμάς χαρακτήρας, σε συνδυασμό με την ενσυνείδητη ατομικότητά μας.

Ο **ιδιαιτερος χαρακτήρας** είναι το σύνολο των φυσικών μας προδιαθέσεων. Με άλλα λόγια ο ιδιαίτερος χαρακτήρας μας είναι η ιδιαίτερη ιδιοσυγκρασία του καθενός, και οφείλεται σε προγονικές, κληρονομικές, πλανητικές ή άλλες επήρειες (καρμικές κ.λπ.). Οι εν λόγω προδιαθέσεις είναι συνυφασμένες όχι με την **ΨΥΧΗ** (το **Εγώ**), η οποία είναι άφθαρτη, αιώνια και αμετάβλητη, αλλά με τα επενδύματα της, μέσω των οποίων αυτή εκφράζεται στους διάφορους κόσμους, και τα οποία ανελυθήκαν εξαιρετικά λεπτομερώς, ιδίως στα κεφάλαια «Η Συγκρότηση του ανθρώπινου Όντος» και οι «οι περιοδείες της Μυήσεως».

Η **Ενσυνείδητη ατομικότητα** είναι το συνειδητό μας απόκτημα μέσα από το πρίσμα του χαρακτήρα μας, μέσω της προσωπικής μας πείρας, που είναι απότοκος της δραστηριότητάς μας μέσα στον κόσμο. Η ενσυνείδητη λοιπόν ατομικότητα είναι κάτι που δημιουργείται σιγά-σιγά και εφ' όσον μεγαλώνει το απόκτημα της προσωπικής μας εμπειρίας και επεκτείνεται στα διαφορά επίπεδα της γνώσεως (πνευματικό επίπεδο), του αισθήματος (ψυχικό επίπεδο) και της δράσεως (υλικό επίπεδο). Μπορούμε να κάνουμε ένα τριπλό διαχωρισμό της προσωπικότητας, ανάλογα με το επίπεδο ή τον βαθμό της συνειδησιακής της εξελίξεως:

- 1^ο. Πλαστή προσωπικότης – Ακατέργαστος λίθος (αντικείμενο του βαθμού του Μαθητή)
- 2^ο. Αληθής προσωπικότης – Κατεργασμένος λίθος (αντικείμενο του βαθμού του Εταίρου)
- 3^ο. Εξελιγμένη προσωπικότητα – Κυβικός λίθος (αντικείμενο του βαθμού του Διδάσκαλου)

Όπως έχουμε αναλύσει η πλαστή προσωπικότητα συγκροτείται ασυνείδητα από ξένα στοιχεία τα οποία δεν αφομοιώθηκαν από εμάς από ενσυνείδητη προσωπική εργασία, προλήψεις, προκαταλήψεις, δογματισμός, κατεστημένο κ.ο.κ. Η μύηση του Βαθμού του μαθητή έχει σαν αντικείμενο την κάθαρση της πλαστής προσωπικότητας σε όλα τα ουσιαστικά επενδύματα της

Ψυχής (δηλαδή σκέψεις, συναισθήματα και πράξεις). Πολλά ήδη αναφέραμε για τις περιοδοίες της μυήσεως, καθώς και για τα στοιχειακά στους άθλους του Ηρακλή.

Η Αληθινή προσωπικότητα είναι αποτέλεσμα της ενσυνείδητης εργασίας, για την απόκτηση της αληθινής Γνώσεως (Σοφία) και εφαρμογή της αληθινής Ηθικής (αγάπη), όπως αυτή αλληγορείται από την έννοια του γράμματος **G** (**G** = Γέννεσις–Γεωμετρία–Γνώσις) που ακτινοβολεί ο Φωτοβόλος Αστέρας, κατά το τέλος της 5^{ης} περιοδείας της μυήσεως του Εταίρου.

Το **G** είναι επίσης και σύμβολο του ουροβόρου όφεως ή αλλιώς της παγκόσμιας Ψυχής.

Ο Αστέρας αυτός που ήταν τοποθετημένος στη Δύση, υποφωτισμένος, τοποθετείται απαστράπτων στην Ανατολή. Η φάση αυτή, η ενδιάμεση, αναγκαστικά περιλαμβάνει και αρετές και ελαττώματα. Στον 2^ο βαθμό δεν έχουμε δοκιμασίες, αλλά απλά περιοδοίες. Πρόκειται για περιοδοίες του **Εγώ-Ψυχής** για τη δημιουργία αμετάβλητων ιδεών και συναισθημάτων ώστε να εκδηλωθεί ο νόμος της **ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ** των ιδεών εκείνων που πιο πριν δεν ελάμβαναν τον χαρακτηρισμό αυτό, γιατί ήταν δεκτικές σε νέες μεταβολές ή μετατροπές.

Είναι η **κατάσταση εκείνη του Εγώ**, που κατά τον Απόστολο Παύλο, «το φθαρτό ενδύεται την αφθαρσία και το θνητό την αθανασία». (προς Κορινθίους επιστολή – κεφάλαιο 15^ο)

Υπάρχει Γνώση πραγματική, και Γνώση μη πραγματική.

Αλλά η πραγματικότητα είναι έννοια ταυτόσημη με την Αλήθεια.

Κατά τον Ιησούν Χριστόν, «γνώσεσθε την Αλήθεια και η Αλήθεια ελευθερώσει υμάς».

Μέσω του εγκέφαλου η **ΨΥΧΗ** έρχεται σε επαφή με το περιβάλλον και με τις δυνάμεις του κέντρου της, δηλαδή τις πέντε αισθήσεις, διαμέσου των εγκεφαλικών κέντρων έχει αντίληψη των διαφόρων γεγονότων, οπτικών, ακουστικών κ.λ.π. παραστάσεων, συνδυάζει αυτές και δημιουργεί συμπεράσματα, θα λέγαμε με τη μορφή «γνωστικών μορίων», τα οποία αρχικά εγκαθίστανται στην εγκεφαλική ουσία και κατόπιν διοχετεύονται στο μυστηριώδες εκείνο κέντρο της **ΨΥΧΗΣ** που αποκαλούμε υποσυνείδητο Νου, μέρος του οποίου είναι η μνήμη της παρούσας προσωπικότητας. Αλλά τα «**γνωστικά μόρια**» είναι δυνατόν να είναι δύο ειδών, **Αληθινά** ή **Ψεύτικα**. Όπως αναλύσαμε πιο πάνω στο θέμα της προσωπικότητας, οι δυναμικές ιδιότητες, το περιβάλλον, οι συγκυρίες, και πολλοί άλλοι παράγοντες είναι δυνατόν να δημιουργήσουν και δημιουργούν συνεχώς ανάλογα μόρια, είτε **Αληθινά**, δηλαδή να ευρίσκονται σε συνάφεια με τα συμβαίνοντα στη Φύση, είτε **Ψεύτικα**.

Προσεγγίζουμε ένα αντικείμενο και έχουμε ένα άθροισμα εντυπώσεων που προέρχεται από τις αισθήσεις μας. Αμέσως μετά, μέσα στον εγκέφαλο μας, ο οποίος είναι μιας υπολογιστική μηχανή τεράστιας ταχύτητας και χωρητικότητας, γίνεται ένας σχηματισμός των επί μέρους εντυπώσεων, ώστε τοποθετούμενες η μια κοντά στην άλλη και συσχετιζόμενες, μας δίνουν το σύνολο του αντικειμένου ή θέματος που ερευνούμε. Αυτή η διαδικασία δημιουργεί την Κρίση.

Η διάνοια, η διανοητική εργασία, είναι η λειτουργία της φαντασίας η οποία διά μέσου του έργου της (σκέψη) παράγει αποτελέσματα (συλλήψεις). Για μια ιδέα που συνέλαβε η φαντασία μας είναι δυνατόν να έχουμε πολλές συλλήψεις. Ο Λόγος η βεβαίωση σταθεροποιούν, μας κάνουν να αποφασίσουμε για την τάδε ή τη δείνα σύλληψη.

1. ΠΕΡΙΟΔΕΙΣ ΤΗΣ ΜΥΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΕΤΑΙΡΟΥ

Η κρίση πρέπει να βασίζεται επί της Λογικής. Λογική είναι η ικανότητα να ακολουθεί η σκέψη μας και κατά συνέπεια η συλλήψεις μας τη φυσική Νομοτέλεια. Ήδη από την έναρξη εργασιών σε βαθμό μαθητή, υποδεικνύεται ότι ο φυσικός μας παιδαγωγός είναι η δημιουργία που μας περιβάλλει. Διότι πρόκειται περί της συλλήψεως του Δημιουργού, και όχι για τις κατά συνθήκη ομαδικές αλήθειες της ανθρωπότητας.

ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ	ΑΙΤΙΟ	ΜΕΣΟΝ	ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ	ΕΡΓΑΛΕΙΑ	ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ
1 ^η	Ορμέφυτο του ΕΡΕΥΝΑΝ	Εγκέφαλος οι Πέντε ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ	ΠΕΙΡΑ	σφύρα & σμίλη	ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ Μορφοποίηση δεδομένων
2 ^η	ΠΕΙΡΑ	Συσχετισμός στοιχείων της ΠΕΙΡΑΣ	ΚΡΙΣΗ	κανόνας & διαβήτη	Ρυθμοί ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ Δόμηση
3 ^η	ΠΕΙΡΑ + ΚΡΙΣΗ	ΜΝΗΜΗ	ΓΝΩΣΗ	κανόνας & μοχλός	ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ ΤΕΧΝΑΙ
4 ^η	ΓΝΩΣΗ	Μύχιος Μηχανισμός μεταβίβασης	ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ	κανόνας & στάθμη	ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ
5 ^η	ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ	Γένεσις Γ=Γεωμετρία Γνώσις		Χωρίς εργαλεία	

ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΤΟΥ ΤΕΤΡΑΓΡΑΜΜΑΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ

ΣΤΙΣ ΠΕΡΙΟΔΕΙΣ ΤΗΣ ΜΥΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΕΤΑΙΡΟΥ

	ΑΡΧΙΚΟ ΑΙΤΙΟ	ΑΙΤΙΟ	ΜΕΣΟΝ	ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ
ΤΕΤΡΑ - ΓΡΑΜΜΑΤΟ ΟΝΟΜΑ	Ιοϋτ	1 ^ο Χε	Βαου	2 ^ο Χε
Α/Α	(1)	(2)	(3)	(4)
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ	→ G {od }	ΓΕΝΕΣΙΣ	ΓΕΩΜΕΤΡΙΑ	ΓΝΩΣΙΣ
1^η Περιοδεία	ΕΓΩ	Ορμέφυτο του ΕΡΕΥΝΑΝ	Εγκέφαλος οι Πέντε ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ	ΠΕΙΡΑ
	Ιοϋτ	1 ^ο Χε		2 ^ο Χε
2^η Περιοδεία	ΕΓΩ	Νέο στοιχείο της ΠΕΙΡΑΣ	Συχετισμός στοιχείων της ΠΕΙΡΑΣ	Δημιουργία ικανότητας ΚΡΙΣΗΣ
	Ιοϋτ	1 ^ο Χε		2 ^ο Χε
3^η Περιοδεία	ΕΓΩ	Κριτική ικανότης - Διάνοια -	ΜΝΗΜΗ Γνώση παρελθόντος	Γνώση νέων πραγμάτων καταστάσεων
	Ιοϋτ	1 ^ο Χε		2 ^ο Χε
4^η Περιοδεία	ΕΓΩ	ΓΝΩΣΕΙΣ	Μύχιος μηχανισμός μεταβίβασης	ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ { κατάσταση } του ΕΓΩ
	Ιοϋτ	1 ^ο Χε		2 ^ο Χε
5^η Περιοδεία	ΕΓΩ 	ΣΟΦΙΑ & ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ εξελιγμένη	ΑΛΗΘΕΙΑ Αληθή Γνωστικά μόρια	ΦΩΤΙΣΜΟΣ του ΕΓΩ

Επειδή η κρίση βασίζεται στη Λογική, το αποτέλεσμα του περιεχομένου της συνειδήσεως μας, δηλαδή το ενσυνειδητο μας απόκτημα, ανάλογα με την εναρμόνιση αυτή θα δημιουργεί το περιεχόμενο εκείνο που λέμε αληθή, ή εξελιγμένη προσωπικότητα εφ' όσον είναι απαλλαγμένη ελαττωμάτων. Διότι το ανθρώπινο Πνεύμα καθώς λειτουργεί μέσα στους κόλπους της χωριστικότητας, σαν σύσταση των τριών Αρχών-Αρετών: Φαντασία – Βούληση – Ισχύς, δεν έχει εξ αρχής τα εχέγγυα της αρμονικής και κατά συνέπεια μη δυνάμενης να διασπαστεί πνευματικής συνθέσεως. Κατά συνέπεια, η αποκρυστάλλωση της προσωπικότητας, δηλαδή η τελείωση του ανθρώπου στον κύκλο του κόσμου, τον φέρνει προς της ανάγκης της κυκλικής επανόδου (επανεναρμόνιση) όπου έχει να αντιμετωπίσει κάθε φορά και τις συνέπειες του ιδιαίτερου χαρακτήρα που του έχει δοθεί. Η λειτουργία λοιπόν της κρίσεως είναι ακριβώς όπως η λειτουργία του ηλεκτρονικού υπολογιστή ο οποίος βασίζεται στον δυαδικό κώδικα (binary), Ναι=1 και Όχι=0. **Αληθές, και Ψευδές** ή προϊόν **Πλάνης**, λόγω της ατέλειας της φύσης μας.

Τα προς το κέντρο της **ΨΥΧΗΣ** γνωστικά μόρια, όσα μεν είναι Αληθινά, θα παραμένουν εκεί άρρηκτα συνδεδεμένα, και θα τα φέρει μέσα της αιώνια. Δηλαδή δεν θα αποτελούν απλώς ειδέναι αλλά **συνειδέναι**. Όσα όμως δεν είναι αληθινά θα παραμένουν χωρίς να μπορούν να αφομοιωθούν, και θα αναγκαστούν να εγκαταλείψουν το κέντρο της μέχρις ότου έλθουν προς την περιφέρειά της, τη διάνοια δηλαδή και αυτή τα απορρίψει, και μέχρις ότου με τις ίδιες διεργασίες τα αντικαταστήσει με ανάλογα, μερικά ή ολοκληρωτικά αληθινά. Η διάνοια είναι η συνεργασία των 3^{ων} δυναμικών ιδιοτήτων (Διάνοια=Φαντασία + σκέψη + σύλληψη).

Αυτός ο υπέροχος μηχανισμός, αντικείμενο των πέντε περιοδίων της μήσης του εταίρου θα λειτουργεί ακατάπαυστα σε όλη τη διάρκεια της ζωής του ανθρώπου. Η εξελικτική αυτή διαδικασία εμφανίζεται πολύ παραστατικά στην **ελικοειδή κλίμακα του τάπητα** του εταίρου!

Μετά την αποσύνθεση του οργανισμού τα ευρισκόμενα στην περιφέρεια, δηλαδή τη διάνοια, γνωστικά μόρια, θα αναγκαστούν βάσει του ίδιου νόμου να την εγκαταλείψουν.

Έτσι ώστε με τις αλληπάλληλες ενσαρκώσεις του μέλλοντος, και με τον ίδιο μηχανισμό, να εμπλουτίσουν το κέντρο της **ΨΥΧΗΣ** με νέα αληθινά γνωστικά μόρια. Είναι η στιγμή που ο Σεβάσιμος θα κλείσει τις εργασίες της στοάς. Τότε αποσύρεται ο τάπητας (μνήμη), και σβήνουν τα τρία ελάσσονα φώτα, τα οποία όπως λέχθηκε αποτελούν τα ουσιαστικά μας περιβλήματα και επέρχεται ο θάνατος της παρούσης προσωπικότητας. Η απόρριψη των μη αληθινών γνωστικών μορίων (ψυχοηθικής φύσεως) μετά την αποσύνθεση του οργανισμού (δεύτερος θάνατος) δίδει και μια εικόνα του υπέροχου αυτού νόμου που συγκρατεί ανεπηρέαστη και ελεύθερη την Ψυχική ατομικότητα, ώστε μόνη της να μπορεί συνεχώς να ανανεώνει τις γνωστικές της δυνάμεις μέσα στον χρόνο, χωρίς να ανακόπτεται από τη φθορά του παρελθόντος, ώστε να αποκτά συνεχώς πραγματικές γνώσεις.

Α΄ Επόπτης: Κάθε Ψυχή είναι αθάνατη και διανύει εξελικτική τροχιά στον άπειρο χρόνο.

Σεβάσμιος: Αδελφέ Β΄ Επόπτα, ποίος ρυθμίζει την πορεία της;

Β΄ Επόπτης: Ο νόμος της δικαιοσύνης (νόμος αιτίας – αποτελέσματος, κάρμα).

Ο καθένας απολαμβάνει τους καρπούς των πράξεων του! (από το τυπικό του Τεκτονικού μνημόσυνου, σελ. 87)

Αυτός είναι ακριβώς και ο λόγος για τον οποίο η **ΨΥΧΗ** δεν έχει ανάμνηση της ιστορίας της σε κάθε ενσάρκωση! Είναι ο νόμος της Λήθης. Ύστερα από αυτά αντιλαμβάνεται κανείς το γιατί ο βαθμός του Εταίρου ειδικά εξυμνεί την **εργασία**. Είναι ο Ύμνος προς την εργασία.

Κάποτε όμως ο πλούτος των αληθινών γνώσεων θα είναι τόσο μεγάλος, ώστε θα ισορροπήσει το κέντρο με την περιφέρεια (προσωπικότητα), ώστε να απόκτηση αυτή πλήρη κριτική ικανότητα του ελέγχου της αλήθειας. Οπότε βάσει υπέρτατου μυσταγωγικού νόμου, η **ΨΥΧΗ**, θα θυμηθεί την ιστορία της, θα μεταβάλλει την ποιότητα των ενεργητικών της δυνάμεων και θα επέλθει συντονισμός με τον Παγκόσμιο Νου (αυτό που αποκαλούμε εναρμόνιση με τον παγκόσμιο ρυθμό). Η υπερσυνειδητή αυτή κατάσταση συμβολίζεται με τον Φωτοβόλο Αστέρα. Τώρα πρέπει να γίνεται αντιληπτό γιατί είναι το σύμβολο της ανεξάρτητης Διάνοιας και γιατί ακτινοβολεί διά του γράμματος **Γ** τις έννοιες της **Γενέσεως** της **Γεωμετρίας** και της **Γνώσεως**.

Η κατάσταση του Φωτοβόλου αστέρα ή της ακτινοβόλου συνειδησεως είναι μια κατάσταση που δεν είναι δυνατόν να περιγραφεί με λόγια, αλλά πληροφορούμαστε γι' αυτήν από όσους τη βίωσαν και έγραψαν για τις εμπειρίες τους, δηλαδή από τους Μύστες του παρόντος και του παρελθόντος.

– Όταν κανείς διαβάσει τα σχετικά κείμενα των διαφόρων παραδόσεων, που ευρίσκονται σε όλους τους λαούς, για τα θαύματα και τα πάθη που περιγράφονται όπως ο θάνατος και η ανάσταση του του Όσιρη, του Άδωνη, του Διόνυσου κ.λ.π., πρέπει να έχει υπόψη του ότι όλα αυτά δεν είναι τίποτε άλλο από την ιστορία της **Ψυχής**, και όχι συγκεκριμένα μιας ορισμένης **Ψυχής**. Πραγματεύονται τους άθλους όχι ενός ιστορικού ατόμου, αλλά του ανθρώπου στον κύκλο της εξελίξεώς του. Η Ανάσταση εκείνου αλληγορεί την επιτέλεση του σκοπού της ανθρωπότητας.

Αλλά ας δούμε με τη σειρά πως αυτό επιτελείται κατά τη μύηση του βαθμού του διδάσκαλου. Το μέσον με το οποίο η Ψυχή εξωτερικεύει τις δυνάμεις τις είναι η ανθρώπινη φύση. Ο Χιράμ είναι ο τύπος της ανθρώπινης φύσεως. Σήμερα μέσα μας ο Χιράμ είναι φονευμένος. Δηλαδή ο τύπος της οργανικής μας μορφής είναι αλλοιωμένος. Για τον λόγο αυτό δεν είναι δυνατόν υπό τις παρούσες συνθήκες να προκύψει ο Φωτοβόλος αστέρας, η έννοια του οποίου θα γίνει κατανοητή παρακάτω. Αυτός είναι ο λόγος του **σκοτούς και του πένθους** που επικρατεί στη

στοά (η οποία αλληγορεί την αληθινή προσωπικότητα), καθώς και η τοποθέτηση στο κέντρο της, σε ένα φέρετρο, του νεότερου Διδάσκालου (και κατά συνέπεια του λιγότερο εξελιγμένου), ο οποίος αναπαριστά τον φονευμένο Χιράμ.

Ο εταίρος εισέρχεται μετά νύκτα στραμμένα προς την Ανατολή, όπου εξακολουθεί να είναι φωτισμένη, καθώς το Δεβίρ χωρίζεται από το Χικάλ (κυρίως Ναός) με μελανά παραπετάσματα. Αυτό σημαίνει ότι ο εταίρος δεν εξελίχθηκε ακόμη πλήρως. Η στάση αυτή δηλώνει ότι είναι στραμμένος ενάντια προς το Φως, δηλαδή την αληθινή ανθρώπινη φύση και τους οργανισμούς της (εξελιγμένη προσωπικότητα). Ο Εταίρος προσπαθεί με τρία μυστηριώδη βήματα να υπερβεί το φέρετρο, δηλαδή να γίνει κάτοχος αυτού που βρίσκεται εκεί σε λανθάνουσα κατάσταση, δηλαδή της εξελιγμένης και χωρίς ελλνώματα προσωπικότητας.

Τον δολοφονούν όμως τρεις αχρείοι εταίροι. Τι να συμβολίζουν αυτοί;

Έχουμε αναφερθεί πλήρως στις ικανότητες ή δυναμικές ιδιότητες του ανθρώπου, και έχουμε δώσει έναν πλήρη πίνακα των αρχών και των καταστάσεων που συνθέτουν την ανθρώπινη οντότητα. Τις παρουσιάζουμε αναλυτικά στον παρακάτω πίνακα VIII.

ΑΡΧΑΙ	ΔΥΝΑΜΙΚΕΣ	ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ	ΑΝΘΡΩΠΟΥ	ΕΡΓΑΛΕΙΑ	ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ
ΠΝΕΥΜΑ Νοητικό σώμα	Φαντασία	Βούλησις	Πίστις		Σεβάσμιος
ΔΙΑΜΕΣΟΣ Ψυχικό Σώμα	Αισθητικότητα	Αισθήματα	Ψυχικό ρεύμα		Α' Επόπτης
ΣΩΜΑ Παχυλό υλικό	Κίνησις	ομιλία	Πέντε Αισθήσεις		Β' Επόπτης

ΠΙΝΑΚΑΣ VIII

Λογικό είναι να αναγνωρίσουμε ότι οι ιδιότητες αυτές, που εξασφαλίζουν τις διάφορες εκδηλώσεις μας, πρέπει να είναι απαλλαγμένες από κάθε βάρος το οποίο εμποδίζει την καλή και ελεύθερη λειτουργία τους. Αλλιώς οι εκδηλώσεις μας είναι ελαττωματικές, και η προσωπικότητά μας πλαστή. Σύμφωνα με το τυπικό, ο Χιράμ βάζει σε τάξη και αρμονία τους μαθητές – εταίρους και διδάσκालους σχηματίζοντας στον αέρα το μυστηριώδες γράμμα **T**.

Αλλά το **T** είναι και το αρχικό της εισιτηρίου λέξεως **Τουμπαλκάϊν** του βαθμού. Σύμφωνα με παλαιό τυπικό, ο Χιράμ εισέρχεται μέσα στη **χάλκινη θάλασσα** του πυρός (παγκόσμια Ψυχή), όπου συναντά τον Τουμπαλκάϊν, γιο του Λαμέχ ο οποίος είναι ο 5^{ος} απόγονος του Κάιν. Ο Τουμπαλκάϊν είναι ο πρώτος που κατεργάσθηκε τα «**Μέταλλα**» διά του «**Πυρός**».

Το **T**, είναι το τελευταίο γράμμα του Εβραϊκού αλφαβήτου, και συμβολίζει το τέλος του έργου με τη σφραγίδα του Θεού που πρέπει να είναι χαραγμένη στο μέτωπο του ανθρώπου.

Ο Σπυρίδων Ναγος έχει και μια άλλη άποψη. «Ο Τουμπαλκάιν είναι ο πατήρ των πατέρων του Χιράμ. Αυτό δηλώνει ότι, εάν παύσουν χρόνο να υπάρχουν μεμυημένοι εις τον πλανήτη μας, υπάρχουν οι Πατέρες οι οποίοι διαδίδουν και πάλι το Φως των Μυστηρίων».

Το **T** (σφύρα) επίσης παριστάνει και τη διαδικασία πραγματώσεως μέσω του ανέκφραστου ονόματος που έχουμε ήδη περιγράψει. Είναι σύμβολο της Θεότητας που εκδηλώνεται με τον Λόγο. Δηλαδή απαλλαγή της νοητικής, συναισθηματικής και ενστικτώδους φύσεως του ανθρώπου από ελλατωματικές καταστάσεις, και τη δημιουργία μιας εξελιγμένης προσωπικότητας. Η εξελιγμένη προσωπικότητα πρέπει να κρυσταλλοποιηθεί (παγιωθεί), όρος που έχει ήδη ερμηνευθεί. Αν δεν γίνει αποκρυστάλλωση της προσωπικότητας τότε ο Χιράμ (ο εν μίν Λόγος, δηλαδή η εκδήλωση της Θείας φύσεως μέσα μας) φονεύεται ως εξής:

Ο Χιράμ (η **ΨΥΧΗ**) δεν μπορεί να φωτισθεί από την οδό του ενστίκτου και της ανάγκης.

Τα φυσικά βάρη – Α΄ Εταίρος, Δυτική θύρα – του φράζουν (του αποκόπτουν) τον δρόμο.

Δέχεται το πρώτο πλήγμα στον ωμο, στη **σωματική του υπόσταση**, με τον **κανόνα**.

Ο Χιράμ (η **ΨΥΧΗ**) δεν μπορεί να φωτισθεί από τον δρόμο του συναισθηματικού κόσμου που λειτουργεί με ελλατωματική κατάσταση. Τα ψυχικά βάρη (άλογα συναισθήματα)–Β΄ Εταίρος, Μεσημβρινή θύρα – του φράζουν (του αποκόπτουν) τον δρόμο.

Δέχεται το δεύτερο πλήγμα στον τράχηλο, στην **ενδιάμεσή του υπόσταση**, με τον **μοχλό**.

Να υπενθυμίσουμε ότι στον τράχηλο, στη βάση του κρανίου, βρίσκεται η **παρεγκεφαλίδα**, η οποία είναι όργανο συσσωρεύσεως και διανομής της νευρικής δυνάμεως στον οργανισμό.

Ένα ισχυρό κτύπημα στο σημείο αυτό προκαλεί στον άνθρωπο απώλεια των αισθήσεων.

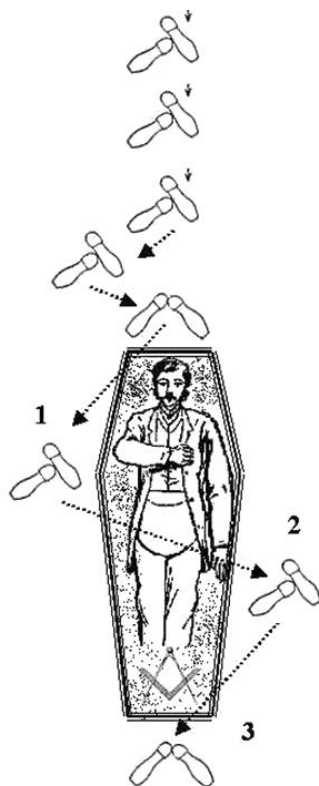
Ο Χιράμ (η **ΨΥΧΗ**) δεν μπορεί να φωτισθεί από τον δρόμο του νοητικού κόσμου που λειτουργεί με ελλατωματική κατάσταση.. Τα νοητικά βάρη – Γ΄ Εταίρος, Ανατολική θύρα – του φράζουν (του αποκόπτουν) τον δρόμο. Δέχεται το τρίτο πλήγμα στο μέτωπο, στη **νοητική του υπόσταση**, με τη σφύρα. Όμως δεν έχουν χαθεί όλα, όπως άλλωστε συμβολίζει ο κλάδος της ακακίας επάνω στον τάφο, σύμβολο της Αθανασίας και της Αναγεννήσεως.

Εννέα (9) διδάσκαλοι πήγαν για να αναζητήσουν τον τάφο του Χιράμ. Αυτό το συμβολικό εσωτερικό προσκύνημα αναφέρεται στο ατομικό προσκύνημα που ο κάθε ένας θα πραγματοποιήσει, περνώντας από εννέα στάδια ή βαθμούς διαδοχικής καθάρσεως των εννέα δυναμικών του ιδιοτήτων, έγινε δε σχετική αναφορά για τους εννέα πρώτους άθλους του Ηρακλή.

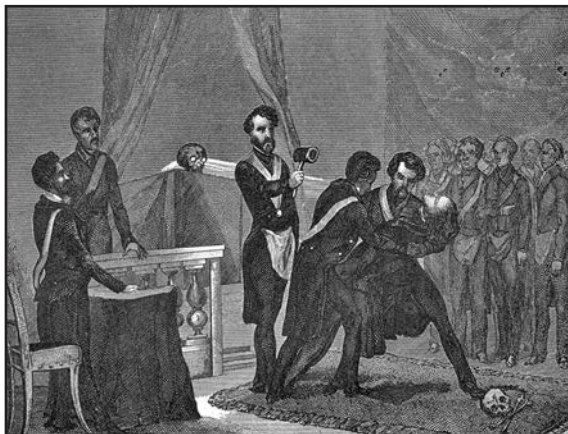
Όσον αφορά τους τρεις εταίρους στη βιβλιογραφία αναφέρονται με διαφορά ονόματα.

Μια συνήθης σειρά ονομάτων είναι, Γιουβελάς – Γιουβελόν – Γιουβελούμ. **Γιομπέλ** (Jobel) στην Εβραϊκή είναι η σάλπιγγα με την οποία αναγγέλθηκε η επάνοδος της ημέρας, όταν οι

Ιουδαίοι εισήλθαν στη Χαναάν, στη Γη της Επαγγελίας. Φαίνεται ότι υπάρχουν «μέσα» μας οι σάλπιγγες αυτές και περιμένουν να αντηχήσουν την κατάλληλη στιγμή. Τέλος η συνένωση των τριών καταλήξεων των ονομάτων σχηματίζει το περίφημο μαντράμ των Ανατολικών **AUM**. (Jubel-a, Jubel-o Jubel-um).

ΒΗΜΑΤΙΣΜΟΣ

Η ΣΥΜΒΟΛΙΚΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΧΙΡΑΜ ΜΕΣΑ ΜΑΣ

Η ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΝΝΕΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ

Εννέα (9) είναι οι κρούσεις της σφύρας σε βαθμό διδασκάλου. Μόνο μέσω αυτών των εσωτερικών πραγματώσεων θα είμαστε σε θέση να αναζωογονήσουμε ή να ξανακάνουμε, να βγεί, από τον καθένα μας ο Χιράμ, το πραγματικό μας **Είναι**, η **Ψυχή**.

Άλλωστε, η ανάσταση του Χιράμ γίνεται από τα ίδια πρόσωπα που τον σκότωσαν. Τώρα όμως παριστάνουν τις απαλλαγμένες από ελαττώματα υποστάσεις του ανθρώπου.

Δεν αρκεί όμως μόνο η κάθαρση αλλά απαιτείται κοινή **αρμονική συνεργασία** των τριών καθαρμένων υποστάσεων, και ιδίως των τριών αρετών του πνεύματος, της Φαντασίας της Βουλήσεως και της Ισχύος. Αυτός είναι ο λόγος που μόνο ύστερα από κοινή προσπάθεια του Σεβάσμιου και των δύο Εποπτών ο Χιράμ ανεγείρεται. «**Η ισχύς εν τη ενώσει**», αναφωνεί ο Σεβάσμιος (τυπικό Διδασκάλου). Στην περίπτωση αυτή αφενός μεν ο πλούτος των αληθών

γνώσεων της **Ψυχής** είναι τόσο μεγάλος, ώστε να έχουμε αποκτήσει μέσα μας τη λεγόμενη Υπερσυνείδητη Αυτοεπίγνωση και όλες οι εκδηλούμενες δυνάμεις της **Ψυχής** δημιουργούν μια άφθαρτη προσωπικότητα (αποκρυστάλλωση) η οποία δεν διαλύεται κατά τις διαδικασίες του **δευτέρου θανάτου**, όπως θα εξηγηθεί στο άμεσως επόμενο κεφάλαιο.

Η ανάσταση της προσωπικότητας του όντος δεν μπορεί επομένως να επιτευχθεί παρά μόνο με τον όρο ότι όλες οι ψυχικές και πνευματικές προσπάθειες του ανθρώπου τείνουν προς προς τον φωτεινό δρόμο της αλήθειας. Η πλάνη είναι δρόμος σκοτεινός και ασυνείδητος. Το ψέμα όμως είναι σκοτεινή οδός, συνειδητή. Το να διατηρεί κανείς την προσωπικότητά του σε αυτούς τους δρόμους είναι σαν να επιζητά τον θάνατο και να απαρνείται την ανάσταση. Υπάρχουν δύο είδη ζωής: αυτή που οδηγεί στον θάνατο και αυτή που οδηγεί στην ανάσταση. Όταν δε λέμε για θάνατο, ας μην τον συγχέουμε με τον αποχωρισμό του σώματος, της ύλης από το Εγώ μας που κατοικεί σε αυτήν. Ο χωρισμός αυτός δεν είναι παρά ο σταθμός μιας ζωής πολύ περισσότερων μακριάς, μιας ζωής που έχει δύο τέρματα, και τα δύο αναπότρεπτα. Τον θάνατο ή την Ανάσταση. Ο άφρωνας, λέγει γεμάτος αλαζονεία *«είμαι εκείνος που θα είναι και αύριο. Η κυρίαρχη θέλησή μου προσδιορίζει τους σκοπούς της ζωής μου και κανένα άλλο δρόμο δεν έχω να ακολουθήσω, εκτός εκείνου που αποβλέπει στο δικό μου συμφέρον»*.

Και η απάντηση του θείου Ιησού είναι καταλυτική: *«ἄφρον, ταύτη τῇ νυκτί τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτούσιν ἀπὸ σοῦ· ἃ δε ἡτοίμασας τίνι ἔσται;»* (κατά Λουκά κεφάλαιο ΙΒ' παρ. 20)

Ο άνθρωπος αυτός δεν το γνωρίζει αλλά οδεύει προς τον θάνατο. Τα σημεία των ανεξίτηλων ιχνών τού θανάτου είναι οι τρεις αχρείοι εταίροι που συμβολίζουν σε γενικό επίπεδο την **αλαζονεία**, τη **ματαιοδοξία** και τον **εγωισμό**. Σημειώνουμε ότι κατά την ανεύρεση του διδασκάλου, ο Σεβάσμιος βλέποντας το πτώμα από το οποίο έχει ήδη απομακρυνθεί η ενέργεια της ζωής του σώματος ή άλλως **Κα** στους Αιγύπτιους (ή και διπλό αιθερικό, καθότι είναι πανομοιότυπο του υλικού σώματος), σηκώνει τα δύο χέρια προς τον ουρανό (σύμβολο του Κα), και αναφωνεί, απευθυνόμενος προς τον ζωοδότη Θεό, **ω! Κύριε**, εκτελώντας το σημείο της Φρίκης, όπως φαίνεται στην παρακείμενη εικόνα. Στο σχήμα από την Αιγυπτιακή τοιχογραφία συμβολίζεται το **Κα** ή διπλό Αιθερικό, με δύο μικρά παιδιά.

ΚΑ

ΣΗΜΕΙΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

ΚΑ ΔΙΠΛΟ ΑΙΘΕΡΙΚΟ

Μια εξαιρετική φυσιογνωμία στον χώρο της μύησης, ο Μιχαήλ Αϊβανχόφ, σε διαλέξεις του επάνω στο θέμα αυτό, έλεγε τα εξής αν και τελικά όχι πολύ κολακευτικά λόγια.

«Το μυστικό της ανάστασης είναι εδώ μπροστά μας, μέσα στη φύση, και περιμένει να το καταλάβουμε, να αποφασίσουμε να πεθάνουμε συνειδητά για να βγει από μέσα μας ένας καινούργιος άνθρωπος. Πολύ λίγοι, ακόμη και ανάμεσα στους μύστες, πέτυχαν να αναστηθούν για να γίνουν αθάνατοι, γιατί δεν υπάρχει πιο δύσκολο πράγμα, από το να θανατώσεις την κατώτερη φύση που είναι εξαιρετικά επιδέξια, πονηρή, και ξέρει τι πρέπει να κάνει για να μας βάλει στον δικό της δρόμο. Για να γλιτώσετε από αυτή, χρειάζεται μεγάλη ικανότητα διάκρισης, μια αμετάβλητη αγάπη και μια δυνατή θέληση.

Σε ορισμένες μυήσεις του παρελθόντος, η τελειωτική δοκιμασία για τον μαθητή που είχε περάσει με επιτυχία τα προκαταρκτικά στάδια, ήταν αυτή του θανάτου και της ανάστασης.

Τον έβαζαν μέσα σε μια σαρκοφάγο όπου έμενε τρεις ημέρες και τρεις νύκτες, και όπου τον επιτηρούσαν οι δάσκαλοι του οι οποίοι, με τη βοήθεια πρακτικών που ήξεραν, τον διατηρούσαν σε μια κατάσταση ύπνωσης: αποσπούσαν από το φυσικό του σώμα το αιθερικό και αστρικό του σώμα χάρη στα οποία ο μαθητής ταξίδευε στο διάστημα (εξωσωμάτωση).

Επί τρεις ημέρες επισκεφτόταν όλες τις περιοχές, την κόλαση, τον παράδεισο, ... κοιτούσε, έμενε έκπληκτος, τρόμαζε, έμπαινε σε έκσταση, άγγιζε την αλήθεια.

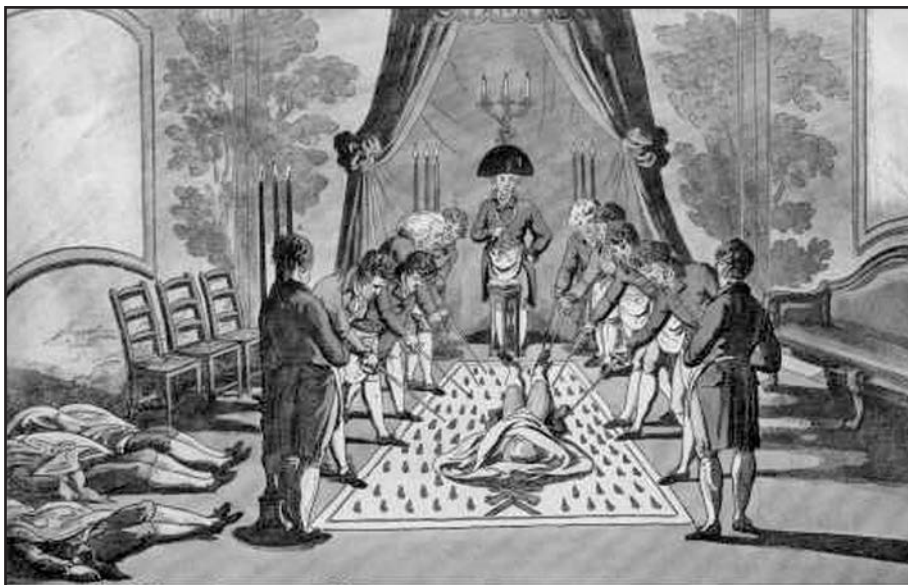
Όταν επέστρεφε, οι σύνδεσμοι ανάμεσα στα σώματα του αιθερικό και αστρικό (ψυχικό) ήταν μιας εντελώς διαφορετικής φύσης. Ότι είχε δει, όλες οι εντυπώσεις που είχε ζήσει είχαν αποτυπωθεί στο μυαλό του και τώρα μπορούσε να τα θυμηθεί με λεπτομέρειες.

Ορισμένες πνευματιστικές κινήσεις φύλαξαν αυτά τα τελετουργικά του θανάτου και της ανάστασης. Δυστυχώς στις περισσότερες περιπτώσεις δεν είναι παρά μια κωμωδία, γιατί οι Μύστες και οι μεγάλοι Διδάσκαλοι δεν είναι πια εκεί. Υπάρχει, συγχωρέστε με, ένα γαϊδουράκι μέσα στην σαρκοφάγο, περιτριγυρισμένο από ανθρώπους που δήθεν επιτηρούν και κατευθύνουν την επιχείρηση και που όταν βγαίνει από εκεί, δεν είναι πιο φωτισμένο από ότι ήταν όταν μπήκε. Αυτό είναι

πια μια μακρινή ανάμνηση των αρχαίων τελετών, την ιερή έννοια των οποίων μια μέρα οι άνθρωποι περιμένουν να ξαναβρούν

Όμως αυτό είναι πολύ δύσκολο. Για να κατορθώσουν να ξαναβρούν και να ζήσουν όλη αυτή την επιστήμη, πρέπει να απαλλαγούν από τα εμπόδια της κατώτερης φύσης, και είναι πολύ λιγοί αυτοί που θέλουν να απαλλαγούν»!

«Οίδα ἄνθρωπον ἐν Χριστῷ πρό ἐτῶν δεκατεσσάρων, εἴτε ἐν σώματι οὐκ οἶδα, εἴτε ἐκτός τοῦ σώματος οὐκ οἶδα, ὁ Θεός οἶδεν· ἀρπαγέντα τόν τοιοῦτον ἕως τρίτου οὐρανοῦ· καί οἶδα τόν τοιοῦτον ἄνθρωπον εἴτε ἐν σώματι εἴτε ἐκτός τοῦ σώματος οὐκ οἶδα, ὁ Θεός οἶδεν· ὅτι ἠρπάγη εἰς τόν παράδεισον καί ἤκουσεν ἄρητα ῥήματα, ἃ οὐκ ἐξόν ἀνθρώπῳ λαλήσαι». (Απόστολου Παύλου, Β' Κορινθίους 12-2.)

ΕΙΚΟΝΑ ΑΠΟ ΤΗ ΜΥΘΣΗ ΤΟΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ (έτος 1750)

Ένας Αρχαίος Αιγυπτιακός πάπυρος, του έτους 1320 π.Χ. γραμμένος από τον Ανάνα, αρχιγραμματέα και σύμβουλο του Φαραώ Σέτι, αναφέρει: «Οι άνθρωποι δεν ζουν άπαξ και δεν φεύγουν από τη γη για πάντα. Ζούνε πολλές ζωές σε πολλούς τόπους, αν και όχι πάντα σε αυτόν τον κόσμο. Ανάμεσα σε κάθε ζωή πέφτει ο πέπλος του σκοταδιού. Στο τέλος θα ανοίξουν οι πύλες και θα μας δείξουν όλα τα δωμάτια όπου επλανήθηκαν τα βήματα μας από το ξεκίνημα. Η αιωνιότης, μη έχοντας τέλος, δεν έχει ούτε αρχή. Είναι ένας κύκλος. Ωστε, αν είναι αλήθεια πως είμαστε τώρα ζωντανοί, αλήθεια είναι και ότι πάντα ζούσαμε. Στα χρόνια τα πρώτα, προτού οι ιερείς παγώσουν

τις σκέψεις του ανθρώπου σε ογκόλιθους και με αυτούς κτίσουν ναούς σε χίλιους θεούς, πολλοί άνθρωποι θεωρούσαν αληθινό αυτόν τον συλλογισμό, καθώς πίστευαν ότι ένας Θεός Υπάρχει. Στα μάτια των ανθρώπων ο Θεός έχει πολλές μορφές και ο καθένας ορκίζεται ότι αυτή η μια μορφή που βλέπει αυτή είναι ο μόνος αληθινός Θεός. Η ψυχή μας, που είναι ο εσωτερικός μας εαυτός μάς δείχνει τους Θεούς σε ποικίλους τρόπους. Αντλώντας από την άπειρη πηγή της σοφίας που μένει κρυμμένη στους ανθρώπους, δίδει αναλαμπές της αλήθειας, όπως μας δίδουν οι **διδασκόμενοι**, δύναμη να επιτελούμε θαύματα. Το πνεύμα δεν πρέπει να κρίνεται από το σώμα του, ούτε ο Θεός από τον οίκο του.

Μεταξύ των Αιγυπτίων το σκαθάρι, ο σκαραβαίος, δεν είναι Θεός αλλά έμβλημα του Δημιουργού, διότι κυλάει ανάμεσα στα πόδια του μια σφαίρα λάσπης και αφήνει τα αυγά του προς επώαση. Σαν τον Δημιουργό κυλάει τον κόσμο, που φαίνεται στρογγυλός και τον ετοιμάζει για παραγωγή ζωής. Ο άνθρωπος έρχεται σε ύπαρξη πολλές φορές, αλλά αγνοεί τα πάντα για τις προγενέστερες ζωές του. Στο τέλος όμως τα πάντα από τις περασμένες του ζωές θα αποκαλυφθούν...»

2. Η ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΗΣ ΜΥΗΣΩΣ ΤΟΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

Κάθε ουσία που δεν εξεδήλωσε φως από μόνη της, δηλαδή δεν έγινε αυτόφωτη είναι Άδης. Κάθε Ψυχή η οποία δεν έχει Φως (δεν έχει μεταβληθεί σε Φωτοβόλο αστέρα), δεν μπορεί παρά να έλθει μετά τον θάνατο του φυσικού της οργανισμού σε επίπεδα που επικρατούν ανάλογες καταστάσεις. Δυο είναι οι Χώρες που τελικά κατοικούν οι Ψυχές, ο Ουρανός και ο Άδης. Στη μύηση του Διδασκαλού το δράμα της Ψυχής παίζεται στο ενδιάμεσο επίπεδο, στο μέσο δώμα ή μέσο Ουρανό (αστρικό πεδίο). Για τον λόγο αυτό όλοι φέρουν το περιζώμα ανεστραμμένο.

Στην πίσω αυτή όψη του περιζώματος, που είναι μαύρη, απεικονίζεται μια νεκροκεφαλή με χιαστί κόκαλα και αργυρά δάκρυα. Ο άργυρος είναι σύμβολο του ψυχικού κόσμου. Είναι φανερό ότι πρόκειται για αλλαγή επιπέδου εργασίας διαφορετικού εκείνου που συμβολίζει ο συνήθης τρόπος αμφίεσης του περιζώματος, δηλαδή πέραν του παχυλού υλικού επιπέδου και του υλικού σώματος (δερμάτινος χιτώνας). Ο χώρος αυτός (το Μέσον Δώμα ή ψυχονοητικό επίπεδο) είναι η έδρα της ανθρώπινης προσωπικότητας (ψυχονοητικό σώμα ή υποσυνείδητος Νούς).

Ο άνθρωπος δεν είναι εκ φύσεως αιώνιος. Έχει όμως τη δυνατότητα να γίνει, αποκρυσταλλώνοντας την προσωπικότητά του, μετατρέποντας την από φθαρτή σε αναλλοίωτη. Η κάθαρση της προσωπικότητας κατά την περίοδο της γήινης ζωής είναι η εγγύηση της αθανασίας,

αντικείμενο του Γ' συμβολικού βαθμού. «*ἀλλά ἔρει τις· πῶς ἐγείρονται οἱ νεκροί; ποῖο δέ σῶματι ἔρχονται; ...ὄ,τι σὰρξ καὶ αἷμα Βασιλείαν Θεοῦ κληρονομήσαι οὐ δυνάται. ...ἰδοῦ μυστήριον ὑμῖν λέγω, πάντες μὲν οὐ κοιμηθησόμεθα, πάντες δέ ἀλλαγησόμεθα*». (προς Κορινθίους Α' – κεφάλαιο 15).

Οι τρεις αχρείοι εταίροι συμβολίζουν την προσπάθεια του ανόητου πνεύματος να κερδίσει την Αθανασία με έκτροπα μέσα. Το αποτέλεσμα όμως θα είναι ο Αδης, εκτός και αν πληρούνται τα εχέγγυα της αθανασίας που συμβολίζει η ακακία.

Είχαμε αναφερθεί στο κεφάλαιο των δυο στηλών για την "κάθοδο" του Θεού-Πνεύματος στην Ύλη και για τις δυο πρωταρχικές αρχές-αρετές, τη διεισδυτική και την περικαλυπτική.

Σαν μυητικό αξίωμα βασιζόμενοι στις αρχές αυτές, μπορούμε να προβούμε στην εξής διατύπωση: «Το Πνεύμα **ντύνεται** για να **κατεβεί** και απογυμνώνεται για να **ανεβεί**» .

Γιατί όμως τα δημιουργημένα πνεύματα είναι ντυμένα με σώματα; Και σε αυτό το σημείο δόθηκε απάντηση. Θα έπρεπε να περιορισθούν ώστε να γίνει δυνατόν να υπάρξουν με στόχο την απόκτηση της συνειδήσεως. Εάν δεν είχαν καθόλου σώμα, τα δημιουργημένα πνεύματα θα ήταν απολύτως απεριόριστα και θα " χάνονταν " μέσα στο άπειρο. Μη έχοντας τη δυνατότητα να συγκεντρωθούν σε κάποιο σημείο θα ήταν " νεκρά " και σε κατάσταση ανικανότητας καθώς θα ήταν χαμένα στην απεραντοσύνη του Θεού. Για αυτό όλα τα δημιουργημένα πνεύματα έχουν σώματα, άλλα λεπτότερα και άλλα πυκνότερα, ανάλογα με το περιβάλλον στο οποίο καλούνται να ζήσουν. Ποιος όμως θα μπορούσε να είναι ο τελικός στόχος της εξελίξεως των πνευμάτων, όπως ο άνθρωπος; Και πάλι, ίσως, η απάντηση είναι απλή. Μα για να διατηρήσουν τη συνείδηση της υπάρξεώς τους, παρόλο που θα έχουν απλωθεί μέσα στην απεραντοσύνη του Θεού και θα έχουν γίνει ένα με Αυτόν. (Θέωση).

«*Ἔσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι, ὡσπερ ὁ Πατήρ ὑμῶν ὁ ἐπουράνιος τέλειός ἐστιν*». (Ματθαίος κεφ.5 παρ.48).

Ο φυσικός θάνατος δεν συνεπάγεται την απώλεια της προσωπικότητας. Ο αποσαρκωμένος άνθρωπος δεν είναι τίποτε άλλο παρά η αποχώρηση του ανθρώπου (του Εγώ – σύμφωνα με την επταδική του σύνθεση), από το ορατό του περικάλυμμα προς άγνωστα πεπρωμένα!

Ο φυσικός θάνατος λαμβάνει χώρα σε δύο φάσεις:

α) Την ορατή αποχώρηση από το φυσικό σώμα (εταίρος ύπτια στο φέρετρο)

β) Στην απώλεια της αιθερικής του καταστάσεως, που είναι συνέπεια της αποσυνθέσεως του φυσικού σώματος (κατά το τυπικό: Μακ – Βενάκ = η σαρξ εγκαταλείπει τα οστά).

Η σύνθεση του αποσαρκωμένου ανθρώπου είναι η ίδια με του ενσαρκωμένου, δηλαδή αποτελείται από τρεις Αρχές και τέσσερις καταστάσεις (βλ. πίνακα Αρχών & καταστάσεων), οι

οποίες μπορούν να διατηρήσουν στους κόλπους της τετάρτης καταστάσεως (της αιθερικής) τη μορφή του περικαλύμματος που ο άνθρωπος μόλις εγκατέλειψε.

Ας δούμε τώρα τι συμβαίνει κατά τη στιγμή του θανάτου, δηλαδή τη στιγμή μιας δράσεως αποσυνθετικής, εντός της συστατικής καταστάσεως του ανθρώπου, που ήδη περιγράψαμε.

Θα ήταν φυσικό να θεωρήσουμε ότι ο νεκρός, κατά την παραπάνω θεωρία, μας δίνει την αντίληψη ενός αποχωρισμού του Πνεύματος (Όντος) από το σώμα (του μη – Όντος).

Η αντίληψη αυτή έχει καταστεί ένα είδος παράδοσης στον βέβηλο κόσμο των Θρησκειών. «Η ψυχή εγκαταλείπει το σώμα», «το πνεύμα εγκαταλείπει την ύλη», των πνευματιστών... Αυτές είναι εκφράσεις που περικλείουν ένα μεγάλο παράδοξο, διότι πώς είναι δυνατόν να λάβει χώρα στο δημιουργημένο Σύμπαν μια τέτοια αποσύνθεση χωρίς να διακυβεύεται η κατάσταση του Όντος και η Πρώτη Αιτία; Το αδρανές πτώμα το οποίο κείται μπροστά στα μάτια μας, φαινομενικά στερούμενο κινήσεων, κατέχει μέσα του όση ζωή και ένα φυτό, περισσότερη δε ζωή από ένα ορυκτό. Το φαινόμενο λοιπόν του θανάτου δεν είναι το αποτέλεσμα ενός αποχωρισμού δύο αρχών που συγκροτούν το Σύμπαν, αλλά η αποχώρηση μιας **επιζωής** (επίπλαστη ζωή ή οποία αποσύρεται με την αποσύνδεση του αιθερικού κέντρου της σπλήνας, κάτι που έχει σαν συνέπεια την παύση της εισροής της ζωικότητας στο υλικό σώμα), που κατοικοεδρεύει μέσα σε μία μορφή που είναι φαινόμενο της ζωής. Κατά συνέπεια, οι διάφορες εμφανίσεις ανθρώπων που έχουν πεθάνει, οι οποίες επί αιώνες τρομοκρατούσαν τους ζωντανούς, οι διαμεσιτικές εμφανίσεις, οι οπτασίες των εκστατικών, οι απότομες και άνευ λόγου εμφανίσεις, δεν αποτελούν διόλου απόδειξη της αθανασίας του ανθρώπου μετά την αποσάρκωσή του, διότι, όπως η παρουσία ενός ανθρώπου ανάμεσά μας για πολλά χρόνια, δεν αποτελεί απόδειξη της αθανασίας του, έτσι και η εμφάνιση ενός αποσαρκωμένου στους ζωντανούς δεν μπορεί να είναι απόδειξη της αθανασίας του. Ο αποσαρκωμένος άνθρωπος ζει στην «φυσικοποιημένη Φύση», (κατά τον Σπινόζα), (βλέπε κεφάλαιο 7ο), για κάποιο χρονικό διάστημα, κατά το μάλλον ή ήττον μακρύ, αναλόγως της φθαρτότητας των επενδυμάτων του και μάλιστα των δύο συγγενικών καταστάσεων, δηλαδή της αιθερικής ή νευρικής και της αισθητηριακής. Τα όντα αυτά (οι αποσαρκωμένοι άνθρωποι) καθώς κολυμπάνε μέσα στην αιθερική μάζα της «φυσικοποιημένης Φύσης», συντηρούν την υπόστασή τους με την αφομοίωση. Αυτός ήταν και ο λόγος της λατρείας των νεκρών στους αρχαίους.

Ο αποσαρκωμένος άνθρωπος δεν έγινε ακόμη μορφή αναλλοίωτη και αιώνια. Έξω από το υλικό του περικάλυμμα υφίσταται νέα αποσύνθεση, που είναι δυνατό να είναι ολέθρια για την προσωπικότητά του. Ύστερα από ορισμένο χρονικό διάστημα η τέταρτη κατάσταση (η αιθερική) φθείρεται (ή αμέσως λόγω καύσεως!), ο δε αποσαρκωμένος υφίσταται νέα σημαντική αλλοίωση, απαιθερούται, πεθαίνει για δεύτερη φορά. Είναι η στιγμή που ο Σεβ.· και οι δύο

Επόπτες αναφωνούν **Μακ-Βενάκ**, η σάρκα εγκαταλείπει τα οστά. Κατά τη φάση αυτή είναι δυνατόν να αποβεί απρόσωπος, να χάσει την προσωπικότητά του λόγω των μεταμορφώσεων που υφίσταται από την κάθαρση η αισθητική και η νοητική του κατάσταση.

Κοσμικοί νόμοι γνωστοί στη συμβολική γλώσσα σαν «**Φύλακες των κατωφλίων**», δεν επιτρέπουν την ελεύθερη διέλευση μιας αποσαρκωμένης ατομικότητας, αν ο βαθμός του εξαγνισμού και της αρμονίας που επικρατεί στα ουσιαστικά επενδύματα της **ΨΥΧΗΣ** δεν είναι πολύ υψηλός. Και αναφωνεί σχετικά ο ψαλμωδός: «τον νυμφώνα σου βλέπω κεκοσμημένον Κύριε μου, και ένδυμα ούκ έχω να εισέλθω εις αυτόν... λαμπρύνουν μου τη **στολή της Ψυχής** Φωτόδοτα και σώσον με». Είναι το άμορφο ψυχονοητικό σώμα που μας εδόθη προς μορφοποίηση, (βλέπε κεφάλαιο στοιχειακών), το οποίο όταν τελειωθεί και προσεγγίσει το πρότυπο που κρατεί ο Μεταθρόνιος Άγγελος, γίνεται η στολή της Ψυχής.

Αυτή είναι η συμβολική έννοια του δικαστηρίου του Όσιρη στην Αιγυπτιακή μύηση και της κολάσεως και του καθαρτηρίου στον Χριστιανισμό. Διασπάται λοιπόν το ατομικό πνεύμα στα επί μέρους συστατικά του και τα πάντα επιστρέφουν στις παγκόσμιες αποθήκες από όπου προέρχονται. Στην Αποκάλυψη του Ιωάννη (κεφ. β' -11) διαβάζουμε:

«Ο νικῶν οὐ μὴ ἀδικηθῆ ἕκ τοῦ θανάτου τοῦ δευτέρου».

«Καί ὁ θάνατος καί ὁ ἄδης ἐβλήθησαν εἰς τήν λίμνην τοῦ πυρός· οὗτος ὁ δεύτερος θάνατός ἐστιν». (κεφ. κ' -14).

Αν ο άνθρωπος χάσει την προσωπικότητά του εξαιτίας των καθάρσεων του δεύτερου θανάτου, προβάλλεται ξανά από τους ίδιους νόμους μέσα στους υλικούς κόσμους, χωρίς να μοιάζει σε τίποτε με την προηγούμενη εικόνα του. Επενδύεται νέο περίβλημα και αναλαμβάνει από την αρχή τη δραστηριότητα του, με σκοπό την παραπέρα εξέλιξή του, με τις λύπες και τους πόνους της, σύμφωνα με τα εκτεθέντα, και ξαναρχίζει την ξέφρενη πορεία του προς αναζήτηση της ευτυχίας. Αν δεχθούμε ότι τα τυπικά του Τεκτονισμού περιέχουν αλήθειες, και ότι δεν περιέχουν περιττές αναπύξεις, οι διδάσκαλοι πρέπει να λάβουν στα σοβαρά υπόψη τους τη νύξη του τυπικού του Εταίρου, όπου κατά την τέταρτη περιοδεία της μυήσεως αναφέρεται ότι ο Πυθαγόρας εδίδαξε στους μαθητές του τη **μετενάρκωση**.

13

ΙΟΛΛΑΟΣ

Η
ΑΓΝΩΣΤΗ
ΤΕΧΝΗ
(*Ars Incognita*)

Κεφάλαιο 13ο

Η Αρχή της Παλιγγενεσίας

Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΗΣ

Η παράδοση της μετενσάρκωσης έχει βαθιές ρίζες σε όλες τις θρησκείες και στις μυστικές διδασκαλίες. Με τον όρο μετενσάρκωση εννοούμε την επιστροφή της Πνευματικής Αρχής σε ένα σαρκικό περίβλημα. Είναι δε σε όλους απολύτως φανερό από την πείρα των αιώνων, ότι η εξέλιξη της **ΨΥΧΗΣ** δεν μπορεί να επιτευχθεί γρήγορα, αλλά σιγά–σιγά και βαθμιαία, και η πρόοδος και η βελτίωση δεν είναι δυνατόν να μετρηθεί μέσα σε απολύτως καθορισμένα χρονικά όρια. Μερικοί υποσκελίζοντας άλλους, με μια πιο γρήγορη διαδρομή προσβλέπουν στην τελειότητα, ενώ άλλοι ακολουθούν αμέσως και άλλοι μένουν ακόμη πιο πίσω. Τα δε χρονικά περιθώρια μιας ζωής κάθε άλλο παρά επαρκούν για να επιτευχθεί αυτό που λέμε τελείωση. Έχουμε αναφέρει τα λόγια του Ιησού “*ἔσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι ὡσπερ ὁ Πατήρ ὑμῶν ὁ ἐπουράνιος τέλειός ἐστιν*”, (Ματθαίος κεφ. 5 παρ. 48).

Αν εννοούσε τη ζωή μιας μόνο ενσάρκωσης θα ήταν μια ουτοπία, διότι ελάχιστοι από το σύνολο της ανθρωπότητας κατόρθωσαν ή κατορθώνουν να φέρουν σε πέρας τον άθλο αυτό. Δηλαδή έχοντας πλασθεί **κατ’ εικόνα** του δημιουργού, να πετύχουν και το **καθ’ ομοίωσιν**.

Έχουμε δε αναπτύξει διεξοδικά το θέμα της φύσεως της συνειδήσεως του ανθρώπου, η οποία σαφώς πρέπει να διαχωρίζεται από την κατάσταση της λειτουργίας του εγκέφαλου.

Δηλαδή η ύπαρξη της συνειδήσεως στον άνθρωπο δεν εξαρτάται από τον εγκέφαλο, όπως ακριβώς η ύπαρξη του μουσικού δεν εξαρτάται από το μουσικό όργανο. Η συνείδηση, την οποία έχουμε περιγράψει και σαν **κατάσταση του Εγώ**, όπως και ο μουσικός, έχουν ανάγκη των οργάνων αυτών (του εγκέφαλου και του μουσικού οργάνου) διά να εκφραστούν ή να εκδηλωθούν στον φυσικό κόσμο. Ο ρόλος του εγκέφαλου είναι να δέχεται καθώς και να εκπέμπει κραδασμούς. Η σε εγρήγορση συνείδηση είναι ένα μικρό μέρος της συνολικής συνειδήσεως του ανθρώπου, το μέρος εκείνο που επηρεάζει τον εγκέφαλο.

Όταν λέμε ότι το ανθρώπινο σώμα περικλείει ή περικλείεται από μια Συνείδηση ή **Ψυχή**, δεν πρέπει να φανταζόμαστε την **Ψυχή** αυτή σαν ένα υγρό μέσα σε ένα δοχείο. Ανάμεσα στα

σώματα μας και στην **Ψυχή** υπάρχει σχέση δονητική. Κατά τη στιγμή του θανάτου η σχέση αυτή παύει να υφίσταται (διακόπτεται) και τότε λέγουμε ότι η **Ψυχή «απεχώρησε»**.

Σε καμιά εν τούτοις από τις δύο αυτές περιπτώσεις η **Ψυχή** δεν είχε εισαχθεί η αποσυρθεί από το φυσικό σώμα, αλλά μόνο η δονητική τους σχέση έχει διακοπεί. Η σύνδεση αυτή συνήθως αναφέρεται σαν «**αργυρά χορδή**». Στη Βίβλο συναντούμε την έκφραση «*έως ότου μή άνατραπή σχοινίον του άργυρίου*» (εκκλησιαστής κεφ. 12-6). Στην προσπάθεια εξήγησης του αινίγματος της ζωής και του θανάτου, τρεις κυρίως απόψεις παρουσιάζονται:

1^ο. Η ζωή είναι μια πορεία που αρχίζει με τη γέννηση για να τελειώσει στον τάφο.

Η διάνοια και η συνείδηση είναι αποτέλεσμα ωρισμένης λειτουργίας της ύλης, και ο άνθρωπος είναι ένα φευγαλαίο φαινόμενο, το οποίο χάνεται οριστικά όταν το υλικό σώμα διαλύεται μετά τον θάνατο. Αυτή είναι η υλιστική άποψη.

2^ο. Μια προσφάτως δημιουργηθείσα **Ψυχή**, δημιούργημα του Θεού, περνά από μια αόρατη κατάσταση σε μια ορατή ύπαρξη, και μετά από μια σύντομη ζωή στον υλικό κόσμο, περνά μετά τον θάνατο στο υπερπέραν από όπου ποτέ δεν μπορεί να επανέλθει. Εδώ κατά τη χριστιανική δοξασία, σύμφωνα με το Πιστεύω της Νίκαιας, προσδοκάται η ανάσταση των νεκρών και η ζωή του μέλλοντος αιώνας. Η ευτυχία και η δυστυχία της εν λόγω **Ψυχής** στο υπερπέραν, καθορίζονται στην αιωνιότητα από τις πράξεις της κατά την απειροελάχιστη χρονική περίοδο που διαρρέει μεταξύ της γεννήσεως και του θανάτου. Αυτή είναι η στενή Θεολογική άποψη.

3^ο. Κάθε **ΨΥΧΗ** είναι μια θεία προέκταση. Περιέχει εν δυνάμει τα σπέρματα των θείων δυνάμεων, όπως ο σπόρος ο οποίος περιέχει το μέλλον να αναπτυχθεί φυτό. Μέσω διαδοχικών υπάρξεων σε φυσικά σώματα (δερμάτινοι χιτώνες), των οποίων η ποιότητα συνεχώς καλλιτερεύει, οι λανθάνουσες δυνάμεις αναπτύσσονται αργά σε ικανότητες. Καμιά **Ψυχή** δεν χάνεται κατά την εξέλιξη αυτή, η δε ανθρωπότητα θα φθάσει στον τελικό της σκοπό, την τελειότητα και την ενσωμάτωση των τελειοποιημένων συνειδήσεων, μέσα στην απόλυτη Συνείδηση του Θείου.

Αυτή είναι η άποψη της **Μετενσαρκώσεως**.

Μια από τις αρχές του Τεκτονισμού είναι η **παρατήρηση της φύσεως και των φαινομένων**. Εκείνο λοιπόν που διαπιστώνει κανείς μελετώντας τη φύση είναι ότι μέσα στο απέραντο κοσμικό (Θείο) σχέδιο, η διατήρηση των μορφών ελάχιστα λαμβάνεται υπ' όψιν.

Μιλάμε για τη δράση του λεγόμενου καταστρεπτικού ή ορθότερα μεταμορφωτικού παράγοντα. Ο θάνατος είναι παντού επί το έργον. Αναρίθμητα φυσικά σώματα καταστρέφονται συνεχώς, για να δώσουν τη θέση τους σε άλλα, μέσα στη ζωή. Οι οрукτές μορφές καταλύονται για να χρησιμεύσουν σαν τροφή στα φυτά, τα φυτά με τη σειρά τους θυσιάζονται χάριν των ζώων και τα ζώα χάριν του ανθρώπου. Από την άποψη αυτή η Φύση είναι ένα αληθινό **σφαγείο**, και

η διαπίστωση αυτή φέρνει την απόγνωση στη φιλοσοφία, ενώ για τη θετική επιστήμη αποτελεί ένα ισχυρό επιχείρημα, που μπορεί δικαιολογημένα να αντίταξει στη θρησκευτική πίστη. Κάτω από το φως όμως της μετενσαρκώσεως, βλέπει κανείς, ότι εάν η Φύση ενδιαφέρεται τόσο ελάχιστα για την καταστροφή των φυσικών σωμάτων, είναι γιατί στην πραγματικότητα αυτά δεν έχουν παρά ελάχιστη σημασία. Τα σώματα έχουν για μοναδικό σκοπό το να προμηθευούν στην υπό **εξέλιξη συνείδηση** ένα μέσον για την απόκτηση της πείρας. Η συνείδηση και η εξέλιξή της είναι εκείνο που έχει πρωταρχική σημασία. Γι' αυτό και η συνείδηση είναι προφυλαγμένη με κάθε φροντίδα. Η Φύση καταστρέφει τις φυσικές μορφές χωρίς φειδώ, γιατί η συνείδηση που τις χρησιμοποιεί δεν είναι δυνατόν η ίδια ποτέ να πεθάνει. Εδώ κρύβεται το μεγαλείο της μήσεως του βαθμού του διδάσκαλου, πίσω από τον συμβολισμό της ακακίας (αθανασία), της οποίας το δίδαγμα συνοψίζεται στο ότι μετά τον θάνατο των φυσικών σωμάτων τίποτε δεν χάνεται που να έχει πραγματική αξία. Μπορούμε επομένως να ορίσουμε και ως εξής τη μετενσάρκωση:

«Οντότητες ενσυνειδητες και αθάνατες, λαμβάνουν φυσικά σώματα προσαρμοσμένα στο στάδιο της αναπτύξεως τους, και μέσω αυτών των σωμάτων μπορούν να επικοινωνούν με τη φυσική ζωή (υλική – ψυχική – νοητική) και να γνωρίζουν όλες τις εμπειρίες της».

(Μια εκτεταμένη ανάλυση δόθηκε στο κεφάλαιο: –Μια ενδιαφέρουσα συζήτηση, μέρος 2^ο–).

Στο Αιγυπτιακό σύμβολο της Ζωής η πορεία αυτή ξεκινάει από τη δεξιά κάθοδο (την Αυτοεπιγνωσιακή), από το κέντρο ②, των Θεϊων μονάδων, διέρχεται διά της ιδέας του ανθρώπου (κέντρο ⑤), διά της αρχής της Ψυχής Αυτοεπιγνώσεως (κέντρο ⑧) μέχρι το κατώτερο κέντρο ⑩ **όπου** έχουμε την ενσάρκωση. Η επιστροφή γίνεται διά της κεντρικής διόδου (άνοδος μέσω των κέντρων ⑥ – ⑨ **μέχρι** του κέντρου ①), μέχρι τη θέωση.

Διά της διόδου από το κέντρο ② προς το κέντρο ③ προεκτείνονται οι Θείες μονάδες όπου εκεί, στο κέντρο ③, λαμβάνουν την Αρχαγγελική τους υπόσταση. Έτσι στην ουσία τους οι άνθρωποι και οι Αρχάγγελοι είναι αδέρφια. Η μόνη διαφορά είναι η ιδέα διά της οποίας διέρχονται στους νοητούς κόσμους, για να αποκτήσουν την ανθρώπινη ή αρχαγγελική φύση.

Η αριστερή πλευρά – κάθοδος είναι η Αγιοπνευματική, έχει δε σχέση με την κάθοδο των αρχαγγελικών τάξεων των οποίων η συνείδηση προΐσταται όλων των μορφών της κοσμικής ζωής και όλων των φαινομένων της ζωής επάνω στον πλανήτη μας. Στη θρησκευτική ορολογία οι Άγγελοι είναι **στοιχειακές προεκτάσεις** των Αρχαγγέλων, όπως ακριβώς τα στοιχειακά που προεκτείνουν οι άνθρωποι, με μόνη τη διαφορά ότι αυτά ενδύονται και την παχυλή ύλη.

Στο αντίστοιχο με το κέντρο ⑤, κέντρο ④ της Αγιοπνευματικής πλευράς, ευρίσκονται οι ιδέες όλων των μορφών ζωής (ορυκτά – φυτά – ζώα κ.λ.π), καθώς και των αρχανθρώπων των

σπηλαίων. Ο κεραυνός στο κέντρο ⊕ υποδηλώνει τη δυναμική Έκφραση του Θεού σαν Αγίου Πνεύματος! Η **παραβολή του ασώτου υιού** θεωρούμενη από της πλευράς της εσωτερικής διδασκαλίας ρίχνει πολύ φως στο θέμα που μας απασχολεί. Ο άσωτος υιός, ο άνθρωπος, επέλεξε να απομακρυνθεί από τα θεία δώματα (να ενσαρκωθεί στο υλικό επίπεδο και να λάβει συνείδηση αυτού – η πτώση των πρωτοπλάστων). Ο αδελφός του, ο Αρχάγγελος, παραμένει με τον Θεό Πατέρα και τον βοηθά στο έργο του. Ο άσωτος υιός κατά την υλική του εμπειρία τρεφόταν με την τροφή των χοίρων, δηλαδή με τα στοιχειακά τα άλαλα και κωφά που προέκτεινε και τα οποία επικρατούσαν και του έκαμναν τη ζωή μαρτύριο. Επιλέγει να επιστρέψει πίσω. Ο Πατέρας του τον δέχεται με αγάπη, θυσιάζει τον μόσχο τον σιτευτό (δηλαδή την παχυλή υλική υπόσταση) και του βάζει δαχτυλίδι στο χέρι.

Το δαχτυλίδι συμβολίζει την αιωνιότητα, κάτι που δεν αντιλαμβάνονται οι Αρχαγγελικές τάξεις οι οποίες αντιλαμβάνονται μόνον το **αιώνιο παρόν**... Τι είναι η αιωνιότητα; Κίνηση χωρίς αρχή και κίνηση δίχως τέλος! Διατάζει τους “δούλους” (αυτούς που δουλεύουν) να του φορέσουν τη στολή την πρώτη (την αρχαγγελική). Οι δούλοι εδώ είναι τα στοιχειακά – προεκτάσεις των Αρχαγγέλων (δηλαδή οι Άγγελοι = όλες οι ζώσες μορφές τριγύρω μας).

Με την πρώτη στολή γίνεται και αυτός όμοιος με αρχάγγελο, με μια επί πλέον διαφορά. Έχει αποκτήσει συνείδηση της αιωνιότητας (δαχτυλίδι), κάτι που δεν έχουν βιώσει οι Αρχάγγελοι γιατί αυτοί ζουν στο αιώνιο παρόν, αφού ποτέ δεν έχουν εγκαταλείψει τον Θεό Πατέρα.

Όταν κινείται κανείς σε ένα κύκλο, που βρίσκεται η αρχή και που βρίσκεται το τέλος;

–Η πρώτη θεωρία, η υλιστική, έρχεται σε αντίθεση με παρά πολλούς φυσικούς νόμους, όπως η αρχή διατηρήσεως της ενέργειας, διότι η άποψη αυτή λέγει ότι η συνείδηση σβήνει τη στιγμή του θανάτου, ότι για πάντα χάνεται η θαυμαστή δημιουργική ενέργεια που εκδηλώνεται με τις πράξεις του ανθρώπου. Εξ άλλου η επιστήμη ανακάλυψε ότι όλα τα κύτταρα του οργανισμού διαρκώς ανανεώνονται ώστε μέσα σε μια επταετία να έχουν εναλλαγεί όλα! Αν η υλιστική θεωρία ήταν βάσιμη, έπρεπε η συνείδηση του Εγώ να μεταβάλλεται μέσα στην επταετία αφού και αυτή είναι αποτέλεσμα της φύσεως των κυττάρων. Η μνήμη θα έπρεπε να διαγράφεται ώστε να μη μπορούμε να θυμηθούμε γεγονότα πιο πέρα από την επταετία. Επίσης η υλιστική θεωρία αδυνατεί να εξηγήσει την ύπαρξη του υποσυνείδητου και του υπερσυνείδητου και απλώς αρκείται στο να τα αγνοεί.

–Η Θεολογική λύση είναι επίσης ανεπαρκής. Διότι ένα τέτοιο σχέδιο εξελίξεως κατά το οποίο, μια **Ψυχή** είναι αιώνια καταδικασμένη να υποφέρει εξαιτίας πράξεων που έκανε σε μια ελαχιστότατη χρονική περίοδο της υπάρξεως, χωρίς να έχει καμιά ελπίδα ότι θα μπορέσει να μεταβάλει την κατάστασή της και να λυτρωθεί από την καταδίκη, είναι ανάξιο ενός Δημιουργού Πανσόφου και Πανάγαθου. Δημιουργούνται επίσης ερωτήματα όπως τα παρακάτω:

α. γιατί μερικοί ζουν ως την πιο προχωρημένη ηλικία, ενώ αντίθετα, άλλοι ζουν μόνο για μια στιγμή, γεννιούνται, αναπνέουν και πεθαίνουν;

β. γιατί πολλοί γεννιούνται πλούσιοι και άλλοι φτωχοί, ενώ παράλληλα τόσοι και τόσοι που μάχονται για την ανθρώπινη βελτίωση είναι φτωχοί;

γ. γιατί μερικοί είναι προικισμένοι με μεγάλη ευφυΐα και άλλοι υστερούν αξιολύπητα σε κάθε ικανότητα; Τέτοια παραδείγματα έχουμε άπειρα. (Για παράδειγμα, ο Πασκάλ σε ηλικία επτά ετών έλυε δύσκολα προβλήματα γεωμετρίας και ο Μότσαρτ στην ίδια ηλικία συνέθετε κλασσική μουσική).

δ. γιατί μερικοί υπόκεινται εκ γενετής σε ταπεινώσεις και γίνονται υποχείρια κάτω από την εξουσία κυρίαρχων, βασιλιάδων, πριγκήπων ή τυράννων; γιατί άλλοι γεννιούνται σε υγιή σώματα και άλλοι σε ασθενικά από τα πρώτα τους χρόνια, μερικοί δε με ανεπαρκή όραση, ακοή ή ομιλία και άλλοι με στέρηση των αισθήσεων τους αμέσως μετά τη γέννηση;

ε. γιατί μερικοί να έχουν μεγάλη ψυχή και άλλοι, αντίθετα, τάσεις κτηνώδεις και εγκληματικές από την αρχή μέχρι το τέλος της ζωής τους; Η επίρριψη των αμαρτημάτων των γονέων στους απογόνους, μπορεί να έχει κάποια εξήγηση ως κληρονομικότητα.

Πως όμως είναι δυνατόν να γεννιέται ένας κακός γιος από καλό πατέρα και ένας γιος μετρίων γονέων να παρουσιάζει ιδιοφυΐα και υπέροχο χαρακτήρα; αλλά και παιδιά από τους ίδιους γονείς να παρουσιάζουν τελείως διαφορετικούς χαρακτήρες και συμπεριφορά;

ζ. Ο Θεός έχει προτιμήσεις σε κάποια πρόσωπα; Υπάρχει συνεπώς αδικία από τον Θεό, και άλλους τους ευνοεί ενώ άλλους τους κτυπά;

Αν όλες οι **Ψυχές** γεννιώνται ίσες, γιατί οι ανθρώπινες μοίρες είναι τόσο φοβερά άνισες;

Μήπως θα πρέπει να πιστέψουμε ξανά στη θεωρία του πεπρωμένου και των εκλεκτών;

Γιατί κάθε **Ψυχή** να μην έχει τις ίδιες δυνατότητες να αναπτυχθεί; Μπορεί να είναι όλα αυτά μια απλή υπόθεση της τύχης; Μπορεί να συλλάβει κανείς ένα σύμπαν δημιουργημένο από τον Θεό, μέσα στο οποίο οι ανθρώπινες ζωές να βρίσκονται εγκαταλειμμένες στην τυφλή ενέργεια της τύχης; Δεν είναι μια κτυπητή αντίφαση συγκριτικά με το ότι όλα τα φαινόμενα του φυσικού κόσμου διέπονται από νόμους ασάλευτους και ακριβείς;

LUSUS NATURAE (παιχνίδι της φύσεως)

Ο Αλβέρτος Αϊνστάιν σε μια δήλωση του έλεγε: «Ο Θεός δεν παίζει ζάρια με την κοσμική Δημιουργία»... Η συνήθης βέβαια απάντηση που δίνεται στα ερωτήματα αυτά ότι, «έτσι είναι η Βούληση του Θεού», δεν ικανοποιεί στην εποχή μας κανένα ορθολογικά σκεπτόμενο άνθρωπο. Εδώ θα μας επιτραπεί να σταματήσουμε τα ερωτήματα γιατί αλλιώς δεν θα μας έφθαναν τόμοι ολόκληροι για να απαριθμήσουμε κάθε φρίκη της ανθρώπινης αθλιότητας!

Αξίζει όμως, και ίσως και να ωφελεί να επαναλάβουμε τη διήγηση του παραλυτικού και του εκ γενετής τυφλού των Ευαγγελίων. Ο παραλυτικός της δεξαμενής της Βηθσαϊδά βασιανιζόταν για τριάντα οκτώ ολόκληρα χρόνια, μια πραγματικά φοβερή δοκιμασία.

Ο Ιησούς τον θεραπεύει και του λέει: «*Βλέπεις έχεις γίνει καλά· από 'δω και πέρα μην αμαρτάνεις, για να μην πάθεις τίποτα χειρότερο.*» (Κατά Ιωάννη 5, 14).

Επίσης σε άλλο σημείο του ίδιου ευαγγελίου διαβάζουμε: *Και διερχόμενος, βλέπει έναν άνθρωπο εκ γενετής τυφλο· κι οι μαθητές ρωτησαν, διδασκαλε ποιος αμαρτησε, αυτός ή ο πατέρας του, ή, η μητέρα του, για να γεννηθεί τυφλός; Ο δε Ιησούς απαντησε: ούτε αυτός ούτε ο πατέρας του ούτε η μητέρα του αμαρτησαν, αυτό όμως συνεβη για να εκδηλωθούν τα έργα του Θεού μέσω αυτού»* (Κατά Ιωάννη 9, 3-1). Βέβαια δεν μπορεί να υπάρχει καμιά αμφιβολία για την άξια της ερώτησης «ποιος αμαρτησε, αυτός ή οι γονείς του», επειδή πως θα ήταν δυνατόν να αμαρτήσει πριν γεννηθεί αν δεν είχε ζήσει σε μια προηγούμενη ενσάρκωση; Μια άλλη περικοπή που υπονοεί τη μετενσάρκωση συναντούμε στο το κατά Ματθαίον κεφ. 17, 10-14. *«Καί ἐπηρώτησαν αὐτόν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· τί οὖν οἱ γραμματεῖς λέγουσιν ὅτι Ἥλιαν δεῖ ἔλθειν πρῶτον; ὁ δέ Ἰησοῦς ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· Ἥλιος μὲν ἔρχεται πρῶτον καὶ ἀποκαταστήσει πάντα· λέγω δέ ὑμῖν ὅτι Ἥλιος ἤδη ἦλθε, καὶ οὐκ ἐπέγνωσαν αὐτόν, ἀλλ' ἐποίησαν ἐν αὐτῷ ὅσα ἠθέλησαν... τότε συνῆκαν οἱ μαθηταὶ ὅτι περὶ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ εἶπεν αὐτοῖς».* Είναι πάντως γεγονός ότι πολλά κομμάτια από τη Βίβλο έχουν κατά καιρούς αφαιρεθεί, ή ενδεχομένως αλλοιωθεί, διότι σε πολλά σημεία δεν βρίσκουμε νοηματική συνάφεια μεταξύ συνεχόμενων εδαφίων. Έμειναν όμως πολλά τα οποία μπορούν να δείξουν την Αλήθεια! Λέγεται ότι η μετενσάρκωση καταδικάστηκε το 543 μ.Χ. από την 4^η σύνοδο της Κων/πόλεως. Αυτό όμως είναι λάθος. Συγκεκριμένα η σύνοδος απεφάνθη ότι: *«Εάν κάποιος λέει ή σκέπτεται ότι οι ψυχές των ανθρώπων προϋπάρχουν, και ενώ ήταν προηγουμένως πνεύματα και άγιες δυνάμεις, κορέσθηκαν από τη θεία θεώρηση και διεστράφησαν με συνέπεια η αγάπη του Θεού να παγώσει μέσα τους -αποψύχεσθαι αναφέρεται στο ελληνικό κείμενο εξ ου και καλούνται «ψυχές»- και για να τιμωρηθούν στάλθηκαν να κατοικήσουν σε υλικά σώματα, – εκείνος λοιπόν που πιστεύει αυτά ας είναι αναθεματισμένος».*

Όσοι όμως υποστηρίζουν τη μετενσάρκωση δεν λένε ότι οι ψυχές κορέσθηκαν από τη θεία θεώρηση, ότι πάγωσε η αγάπη του Θεού μέσα τους και γι' αυτό επανέρχονται στη γη. Ακόμη δε περισσότερο, δεν ισχυρίζονται πως η επιστροφή είναι τιμωρία. Αλλά λένε ότι η γήινη μας ύπαρξη, μας επιβλήθηκε από τον εσώτερο εαυτό μας για να εξελιχθούμε, να πετύχουμε το «καθ' ομοίωσιν», και να κατορθώσουμε να γίνουμε κυρίαρχοι της ύλης.

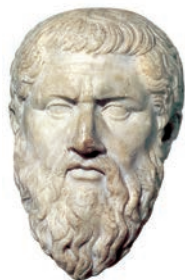
Αλλά και σύμφωνα με το Πιστεύω της Νίκαιας, όπως συνήθως ερμηνεύεται, προσδοκείται η ανάσταση των νεκρών μέσα σε ένα σώμα που έχει καταστραφεί και απορριφθεί ήδη από πολύ καιρό (από χιλιετηρίδων). Ποιος ο σκοπός της **Ψυχής** αν το φυσικό σώμα του νεκρού ανασταίνονταν σε αυτό το ίδιο που είχε ο κάτοχός του πριν απέλθει; Και που μένουν οι **Ψυχές** των πεθαμένων σωμάτων, περιμένοντας την έλευση της τελευταίας ημέρας;

Οι **Ψυχές** των νεκρών είναι πάντοτε μαζί με τα σώματα τους; Αν δεν είναι, γίνεται φανερό ότι αυτές θα ζουν μια ζωή ανεξάρτητη από το φυσικό σώμα, και αν ισχύει αυτό, γιατί να υποχρεωθούν να ξαναπάρουν εκείνο το πεθαμένο φυσικό σώμα, χωρίς το οποίο πέρασαν πολύ καλά κατά τη διάρκεια της ασώματης αναμονής τους; Τι θα συμβεί με εκείνους που είχαν ασθενικά σώματα, παραμορφωμένα ή ευπαθή, κατά τη διάρκεια της θνητής ζωής;

Θα είναι υποχρεωμένοι να κατοικήσουν σε παρόμοια σώματα για όλη την αιωνιότητα;

Οι κάτοχοι σωμάτων που είχαν γεράσει ή καταστραφεί από αρρώστιες, θα είναι υποχρεωμένοι να ξαναπάρουν αυτά τα ίδια την ημέρα της τελειωτικής αποφάσεως; Αν πάλι δεν είναι έτσι, τότε ποια η ανάγκη ενός σώματος στη μέλλουσα ζωή; Τέλος, ολόκληρη η επιφάνεια της γης θα επαρκούσε για να χωρέσει όλα αυτά τα αναστημένα σώματα; Κανείς μπορεί να σκεφτεί επισταμένα αυτά τα ερωτήματα και θα αναγνωρίσει πόσο υλιστική είναι η ισχύουσα αντίληψη σε αντιπαράβολή με εκείνη του πρωταρχικού Χριστιανισμού, η οποία διδάσκει την πνευματική εξέλιξη από τα κατώτερα επίπεδα της ύπαρξης στα υψηλότερα, όπου δεν μπορεί να φθάσει ούτε η πιο τολμηρή ανθρώπινη φαντασία: *«ἀλλά ἔρχεται ὥρα, καί νῦν ἐστίν, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ προσκυνήσουσι τῷ πατρὶ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ... Πνεῦμα ὁ Θεός, καί τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν»*, (Ιωάννης κεφ. 4-23, 24).

1. ΑΠΟΨΕΙΣ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ

ΠΛΑΤΩΝΑ: Γοργίας (524β)

«Ὁ θάνατος τυγχάνει ὦν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, οὐδέν ἄλλο ἢ δυοῖν πράματιν διάλυσιν, τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ἐπ' ἀλλήλων».

Μετάφραση: Ο θάνατος δεν είναι τίποτε άλλο, παρά ο χωρισμός δύο πραγμάτων, του ενός από το άλλο, δηλαδή της ψυχής από το σώμα

ΠΛΑΤΩΝΑ: Φαίδων (106)

«Ἐπιόντος ἄρα θανάτου ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον, τό μὲν θνητόν, ὡς εἴκειν, αὐτοῦ ἀποθνήσκει, τό δ' Ἀθάνατον, σῶον καὶ ἀδιάφθορον, οἴχεται ἀπίόν»

Μετάφραση: Όταν επέρχεται ο θάνατος στον άνθρωπο, το μεν θνητό μέρος αυτού, καθώς φαίνεται, πεθαίνει, το δε αθάνατο, η ψυχή, σηκώνεται και φεύγει σώο και άφθαρτο.

ΙΕΡΑΚΑ: (Ανθολογία Στοβαίου Θ. 58)

«Πᾶσα πράξις ἐνέργεια ψυχῆς διὰ σώματος»

Μετάφραση: Κάθε πράξη είναι ενέργεια της ψυχής μέσω του σώματος.

ΙΣΟΚΡΑΤΗ: (περί Αντιδόσεως 180)

«Τὴν φύσιν ἡμῶν ἐκ τε τοῦ σώματος συγκεῖσθαι καὶ τῆς ψυχῆς ...τῆς μὲν γάρ ἔργον εἶναι βουλευσασθαι ...τοῦ δέ σώματος ὑπηρετῆσαι τοῖς ὑπὸ τῆς ψυχῆς γνωσθείσιν».

Μετάφραση: Η φύση μάς δημιουργησε με σώμα και ψυχή. Της μεν ψυχής έργο είναι να σκέπτεται και να αποφασίζει, του δε σώματος να εκτελεί τις αποφάσεις της ψυχής.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ: (περί ψυχής 507β, 29–31)

«Τὴν μὲν τέχνην χρῆσθαι τοῖς ὀργανοῖς, τὴν δέ ψυχὴν τῷ σώματι»

Μετάφραση: Η τέχνη χρησιμοποιεί τα όργανα, και η ψυχή το σώμα.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ: (Μικρά φυσικά 463β, 6)

«Ἡ δ' αἴσθησις ὅτι διὰ σώματος γίνεταί τῇ ψυχῇ»

Μετάφραση: Η αίσθηση συμβαίνει στην ψυχή διά μέσου του σώματος.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ: (Ηθικά Ι63 Ε)

«Ψυχῆς γάρ ὄργανον τό σῶμα»

Μετάφραση: Το σώμα είναι ὄργανο της ψυχῆς

ΠΛΑΤΩΝΑ: (Νόμοι Κεφ. Ι)

«Η ψυχὴ γεννήθηκε πριν ἀπὸ τὸ σῶμα. Τὸ σῶμα δεῦτερο και μεταγενέστερο και εξουσιάζεται ἀπὸ τὴν κυρίαρχη ψυχὴ».

ΠΛΑΤΩΝΑ: (Νόμοι Κεφ. Ιβ´)

«Η ψυχὴ ἔχει ἀπόλυτη υπεροχὴ ἐπάνω στο σῶμα. Τὸ σῶμα παρακολουθεῖ καθένα ἀπὸ μας σαν σκιά και σωστά λέγεται για κείνους που πεθαίνουν ὅτι εἶναι εἰδῶλα τα σώματα των νεκρῶν, ἐνῶ ο ἀληθινός εαυτός μας εἶναι πραγματικά ἀθάνατος και ονομάζεται ψυχὴ και λογοδοτεῖ για τὴν ἐπίγεια ζωὴ μετὰ θάνατον».

ΠΛΑΤΩΝΑ: (Μένων, 81β)

«Φασί γαρ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀθάνατον, καί τότε μὲν τελευτᾶν, ὁ δὲ ἀποθνήσκειν καλοῦσι, τότε δὲ πάλιν γίνεσθαι, ἀπολλῦσθαι δ' οὐδέποτε».

Μετάφραση: Η ψυχὴ του ἀνθρώπου εἶναι ἀθάνατη και συμβαίνει ἄλλοτε μὲν να τελειώνει, πράγμα που ως γνωστόν οἱ ἀνθρώποι τὸ ονομάζουν θάνατο, ἄλλοτε να ξαναγεννιέται, ἀλλὰ ποτὲ δὲν χάνεται.

ΠΛΑΤΩΝΑ: (Φαίδων, 70 C–D)

«Παλαιός μὲν οὖν ἔστι τις λόγος, οὐ μεμνήμεθα, ὡς εἰσὶν ἐνθὲνδε ἀφικόμεναι ἐκεῖ καί πάλιν γε δεῦρο ἀφικνοῦνται... ὅτι οὐδαμῶθεν ἄλλοθεν γίνονται οἱ ζῶντες ἢ ἐκ τῶν τεθνεώτων».

Μετάφραση: Αυτὴ ἡ συζήτηση που τώρα θυμηθήκαμε εἶναι παλιά, δηλαδή ὅτι ἀπὸ ἐδῶ πηγαινουν ἐκεῖ και πάλι ἐδῶ επιστρέφουν. Ἀπὸ πουθενά ἄλλου δὲν γεννιούνται οἱ ζωντανοί, παρά ἀπὸ τους πεθαμένους.

ΠΛΑΤΩΝΑ: (Φαίδων, 72 D–E)

«Ἄλλα ἔστι τῶ ὄντι καί τό ἀναβιώσκεσθαι καί ἐκ τῶν τεθνεώτων τούς ζῶντας γίνεσθαι καί τὰς τῶν τεθνεώτων ψυχὰς εἶναι, καί ταῖς μὲν γ' ἀγαθαῖς ἀμεινον εἶναι, ταῖς δὲ κακαῖς κάκιον».

Μετάφραση: Πράγματι γίνεται ἐπαναφορὰ στη ζωὴ και οἱ ζωντανοί γεννιούνται ἀπὸ τους πεθαμένους, και οἱ ψυχές των πεθαμένων υπάρχουν και οἱ μὲν ἀγαθές εἶναι σε καλύτερη κατάσταση, οἱ δὲ κακές σε χειρότερη.

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ

«Τ' αυτό τ' ἐνι ζῶν καὶ τεθνηκός καὶ ἐγρήγορος καὶ κάθευδον καίνεον καὶ γηραιόν. Τάδε γάρ μεταπέσοντα ἐκεῖνα ἔστι κάκεινα πάλιν μεταπέσοντα ταῦτα».

Μετάφραση: Το ίδιο είναι ο ζωντανός και ο πεθαμένος, ο ξυπνητός και ο κοιμισμένος, ο νέος και ο γέρος. Γιατί τα πρώτα αφού αλλάξουν κατάσταση, γίνονται τα δεύτερα και αυτά πάλι όταν αλλάξουν κατάσταση γίνονται τα πρώτα.

ΠΛΑΤΩΝΑ: (Νόμοι 903 D)

«Αἰεί ψυχὴ συντεταγμένη σώματι τότε μὲν ἄλλω, τότε δέ ἄλλω»

Μετάφραση: Η ψυχή πάντα συζει άλλοτε με ένα σώμα, και άλλοτε με άλλο.

ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ: (προς Δημόνικο, 40)

«Πειρῶ τῶ μὲν σώματι εἶναι φιλόπονος, τῇ δέ ψυχῇ φιλόσοφος»

Μετάφραση: Να προσπαθείς το μεν σώμα σου να αγαπά την εργατικότητα, η δε ψυχή σου να φιλοσοφεί.

2. ΒΡΑΧΜΑΝΙΣΜΟΣ

Το ιερό βιβλίο των Βραχμάνων, η **Μπαγκαβάτ-Γκιτά** γράφει:

«Εκείνου που γεννιέται είναι βέβαιος ο θάνατος, καθώς και εκείνου που πεθαίνει, η γέννηση... Όπως ο άνθρωπος πετάει τα παλιά του ρούχα για να φορέσει άλλα καινούργια, έτσι και η ψυχή εγκαταλείπει τα παλιά σώματα για να λάβει άλλα νεώτερα»

Οι Πνευματικώς Νεκροί

Ένας γραμματεύς επλησίασε τον Ιησού και του είπε, «Διδασκαλε, θα σε ακολουθήσω όπου και αν πας... Άλλος δε από τους μαθητάς του είπε, «Κύριε, επέτρεψε μου να πάω πρώτα να θάψω τον πατέρα μου». Ο Ιησούς του λέει «ακολούθησέ με και άφησε τους νεκρούς να θάψουν τους δικούς τους νεκρούς». Κατά Ματθαίον, Η', 19-22 (ακολουθεί μοι, και άφες τους νεκρούς θάψαι τους εαυτών νεκρούς).

Ο Ιησούς, αυτούς που δεν ασχολούνται με την Ηθική και Πνευματική τους Βελτίωση, αλλά μόνο με τις φροντίδες της καθημερινότητας (οικογένεια – εργασία – διασκέδαση) και την απόκτηση και απολαβή γήινων αγαθών τους χαρακτήριζε συμβολικά σαν «νεκρούς».

3. ΙΣΛΑΜΙΚΕΣ ΑΠΟΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΗ

Το Βιβλίο που άφησε καθ' υπαγόρευση ο προφήτης Μωάμεθ (Μωχάμετ Ιμπν Αλλάχ Ιμπν ελ Μουταλίμπ Ιμπν Χασίμ ελ Κορεισίτι), γνωστό σε όλους σαν Κοράνι είναι η βάση του Ισλαμισμού. Αλ Κοραν θα πει απαγγελία ή αναγνωστικό. Η ανάγνωση στίχων του κορανίου σημαίνει προσευχή, ένωση με τον Θεό. Το Κοράνι δεν είναι μόνο κείμενο θρησκευτικό. Είναι και κώδικας αστικός και ποινικός, που ρυθμίζει μέχρι λεπτομερειών τη ζωή του ατόμου και της κοινότητας. Θρησκεία και πολιτική, πίστη και πολιτική, είναι άρρηκτα δεμένες σε αυτό το βιβλίο με τα 114 κεφάλαια (σουράτ) και τα 6.639 άγιας (στίχους) με σύνολο 77.639 λέξεων. Είναι η Βίβλος των Μουσουλμάνων και κατά συνέπεια σε εργασίες Τεκτονικών Στοών, κατά το άνοιγμα των εργασιών, ανοίγεται το Κοράνι αντί της Αγίας γραφής, σαν σύμβολο της άνωθεν αποκεκαλυμμένης Θείας Βουλήσεως.

Κοράνι σούρα 19, στίχοι 12–9–3

«ο Ζαχαρίας λέγει στον υιό του. Ω Ιωάννη. Κρατήσου σταθερά στο Βιβλίο. Και του εχορηγήθη από τα παιδικά του χρόνια φύσις αγαθή και αγνότης εσωτερική. Και ήταν ευσεβής και ευπειθής προς τους γονείς του, όχι αλύγιτος και αντάρτικος. Ειρήνη εγένετο εις αυτόν κατά την ημέρα που γεννήθηκε και κατά την ημέρα του θανάτου του, και ειρήνη θα ύπαρξη κατά την ημέρα που θα εγερθεί όταν θα έχει επαναφερθεί στη ζωή»

(κατά τους σχολιαστές του Κορανίου, «Το Βιβλίο» είναι η μυστική διδασκαλία)

Κοράνι σούρα 19, στίχοι 1–15–9

«Ω, Μαρία! Ω αδελφή του Ααρών! ... Αληθώς είμαι δούλη του θεού. Εκείνος μου έδωσε το βιβλίο και με ευλόγησε. Και η ειρήνη του Θεού ήταν πάνω μου την ημέρα που γεννήθηκα, θα είναι την ημέρα που θα πεθάνω, και την ημέρα που θα επανέλθω στην ζωή»

Κοράνι σούρα 20, στίχοι 2–30–11

«...σε φέραμε εδώ σε αυτή τη γη και θα επανέλθεις σε αυτή όταν θα ξαναγεννηθης».

Κοράνι σούρα 30, στίχοι 1–10–4

«έφεραν εμπρός το ζων εκ του νεκρού και έφεραν εμπρός το νεκρόν εκ του ζώντος. Και αναζωογονεί τη γη όταν νεκρώνεται. Έτσι και εσύ θα φερθείς εμπρός».

Κοράνι σούρα 37, στίχοι 5–16–4

«Όταν πεθάνουμε και γίνουμε κόκκαλα και σκόνη θα ανταμειφθούμε ή θα τιμωρηθούμε. Θέλετε να δείτε θα πει στους τριγύρω του. Και θα σκύψει να τον βρει στο μέσον της κολάσεως και θα του πει.

“με τη χαρά του Κυρίου θα ήμουν κοντά σου, αν ο θάνατος δεν ήταν παρά ένας πρώτος θάνατος και δεν πρόκειται να υποφέρουμε για πάντα”»

Κοράνι σούρα 2, στίχοι 2–13–2

«Πως μπορείτε να αρνηθείτε την ύπαρξη του Θεού; Είσαστε νεκροί και σας έδωσε ζωή. Πάλι θα φέρει το θάνατο και πάλι θα σας δώσει γέννηση. Τελικά θα επιστρέψετε κοντά του»

Κοράνι σούρα 3, στίχοι 2–11–10

«Νύχτα μπήκες στην ημέρα και ημέρα μπήκες στην νύκτα και από το νεκρό στο ζωντανό και από το ζωντανό στο νεκρό και πλουσιοπάροχα δόθηκες στους προσφιλείς σου. Σου έδωσε αναγέννηση και θα σου δώσει θάνατο και πάλι θα σου δώσει γέννηση. Ο άνθρωπος αληθινά είναι αγάριστος»

Κοράνι σούρα 27, στίχοι 8–38–14

«Εμείς νομοθετήσαμε τον θάνατο αναμεταξύ σας. Δεν εμποδιζόμαστε να σας αναπληρώσουμε με άλλους ομοίους σας, παράγοντας μορφές που δεν τις ξέρετε! Εγνωρίσατε μονάχα την πρώτη γέννηση».

4. Η ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΗ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΑΙΓΥΠΤΟ

Ξαναθέτουμε το ερώτημα. Είναι άραγε, η Μετενσάρκωση, γεγονός πραγματικό; Μήπως είναι το αποτέλεσμα μιας θεωρητικής υπόθεσης του αρχαίου Ιερατείου και, συνεπώς, μια σκέτη θεωρία; Και αν συμβαίνει το πρώτο, μπορεί να αποδειχθεί με γεγονότα, εκδηλώσεις ή άλλα σημεία ικανοποιητικά για τη λογική και υπεραρκετά για το λογικό; Αυτές είναι οι εκτιμήσεις που έχουμε να αντιμετωπίσουμε για τη λύση του προβλήματος.

Η Ζωή, είναι η συνεχής και αέναη κίνηση, που αναταράσσει την ύλη εντός του δημιουργημένου Σύμπαντος, που τη διαπλάθει μέσα σε αόρατα καλούπια, που την αφανίζει για να της δώσει νέες μορφές, που την καταστρέφει για να την αναστήσει με νέες όψεις. Η ζωή αυτή, κατά την εκπλήρωση του αιώνιου σκοπού της, επενεργεί άραγε κατά τον ίδιο τρόπο επάνω στις μορφές μιας λεπτότερης ουσίας; επιφέρει άραγε τις ίδιες μεταμορφώσεις εκεί, όπως και εδώ κάτω;

Στην Αίγυπτο, η μετενσάρκωση ήταν γνωστή με πολλή ακρίβεια στην τάξη του ιερατείου, που αποτελούσε ταυτόχρονα τον πυρήνα των Σοφών και των μυημένων της εποχής εκείνης. Ο θρύλος των εβδομήντα δύο μεταμορφώσεων του Όσιρη, η «ομηρική» μάχη μεταξύ του Ώρου και του Σηθ, για τη σωτηρία και την ανάσταση του πατέρα του Ώρου, είναι τεκμήρια πειστικά για τις γνώσεις τις οποίες κατείχαν οι Αιγύπτιοι περί της μετενσάρκωσης. Η αλήθεια όμως αυτή αποκρυπτόταν επιμελώς από τους βέβηλους, η δε κατώτερη τάξη του κλήρου την αντιλαμβανόταν πολύ εσφαλμένα.

Κατά τη Δ' Αιγυπτιακή δυναστεία, δηλαδή 6.000 έτη π.Χ., κακή ερμηνεία της δοξασίας της μετενσάρκωσης και ο φρικτός φόβος του διπλού θανάτου, οδήγησαν τους Αιγύπτιους στην ταρίχευση των νεκρών τους για να αποφύγουν τον φοβερό αυτό θάνατο.

Η Εωσφορική αυτή σύλληψη, που εφαρμόστηκε από ανθρώπους ισχυρούς σε Σοφία, όπως ήταν οι Αιγύπτιοι Σοφοί, κατάφερε ένα τρομερό πλήγμα εναντίον των Αισθητηριακών Νόμων που δρούσαν πάνω στη Γη μας. Τα αποτελέσματα του πλήγματος αυτού γίνονται αισθητά πάνω στη σύγχρονη ανθρωπότητα. Ας σταθούμε για λίγο στο ζήτημα αυτό, γιατί τα πεπρωμένα της φυλής μας, της λευκής φυλής, είναι πολύ συνδεδεμένα με αυτό.

ΤΥΜΒΟΣ ΣΕΡΝΤΑΜΠ

Όταν στους Σοφούς της Αιγύπτου έγινε η αποκάλυψη περί του δευτέρου θανάτου, η αγάπη προς τους προγόνους, ήδη βαθύτατα ριζωμένη στην αιγυπτιακή ψυχή, πληγώθηκε βαθιά. Πώς ήταν δυνατόν, ο σεβάσμιος αυτός γέροντας, ο πλήρης σοφίας, καλοσύνης και αγάπης, ο πλήρης συμπόνιας για τους εξαθλιωμένους και τους δυστυχείς, να πεθάνει, να διαλυθεί και να

εξαφανισθεί για πάντα; Και ο ευλαβής απόγονος του νεκρού διαλογιζόταν με οδύνη μπροστά στο αναπότρεπτο τούτο γεγονός. Όμως μια Εωσφορική αποκάλυψη έδωσε στους ανθρώπους, το μέσο που θα αποτελούσε τη σωτηρία των νεκρών τους από τον δεύτερο θάνατο και τους έδωσε και τα υλικά μέσα για να διατηρήσουν αιώνια τα πτώματα των νεκρών τους, με τη μουμιοποίηση. Και να Ποια ήταν αυτή: Κάθε νεκρός, του οποίου το υλικό σκήνωμα διατηρούσε ακέραιη τη μορφή του, είχε την ικανότητα να ζει και να αποφεύγει τον δεύτερο θάνατο, μετά από κάποιον τελετουργικό τύπο (κατασκευή πολύ ισχυρού ψυχονητικού ειδώλου – στοιχειακού), που συνέδεε ξανά τον πεθαμένο με το υλικό του σώμα.

Η πρώτη λοιπόν φροντίδα των Αιγύπτιων ήταν να παραδώσουν το σώμα των αγαπημένων τους που χάθηκαν, στους ταριχευτές, για να το προφυλάξουν από κάθε καταστροφή. Ταυτόχρονα, όσοι από αυτούς ήταν πλούσιοι, παρήγγελαν σημαντικό αριθμό ομοιωμάτων του αποθανόντος στους γλύπτες της Νεκροπόλεως. Τα αγάλματα αυτά τοποθετούνταν μέσα σε έναν θολωτό τάφο, τον οποίον οι σημερινοί Άραβες που ενεργούν τις ανασκαφές αποκαλούν «**Σερντάμπ**», και ο οποίος βρισκόταν κοντά στον τάφο της μούμιας. Κι αυτό για τη χειρότερη περίπτωση, ώστε, αν η πραγματική μούμια, για τον ένα ή τον άλλο λόγο καταστρεφόταν, η Ψυχή του νεκρού να μπορούσε να καταλάβει ένα από αυτά τα αγάλματα για να συνεχίσει την ύπαρξή της (κατά τον Παρακελσο τα Homunculus ή τεχνητά στοιχειακά).

Στην εικόνα από Αιγυπτιακή τοιχογραφία, φαίνεται η σαρκοφάγος με το ba (μπα), την Ψυχή, να υπερίπταται από επάνω κρατώντας το Σεν, σύμβολο της αιωνιότητας με την τελεία (σύμβολο της ιδέας άνθρωπος). Το ιερό-

γλυφο αυτό το βλέπουμε επάνω στο σύμβολο της ζωής, κέντρο ©, και το οποίο συμβολίζει την Ψυχή-αυτοεπίγνωση του ανθρώπου κατά την κάθοδο του προς ενσάρκωση. Οι τρεις οριζόντιες γραμμές συμβολίζουν τα τρία σώματα του ανθρώπου, το παχύλο υλικό, το ψυχικό και το νοητικό.

Κατά τις ανασκαφές το 1992 σε ένα νεκροταφείο βορειοανατολικά της μεγάλης πυραμίδας της Γκίζας, στο σερντάμπ του τάφου ενός τεχνίτη ονοματι **Jnty-sdw** βρέθηκαν τέσσερα αγάλματα που φαίνονται στην παρακείμενη φωτογραφία (τύμβος No. GSE 1915).

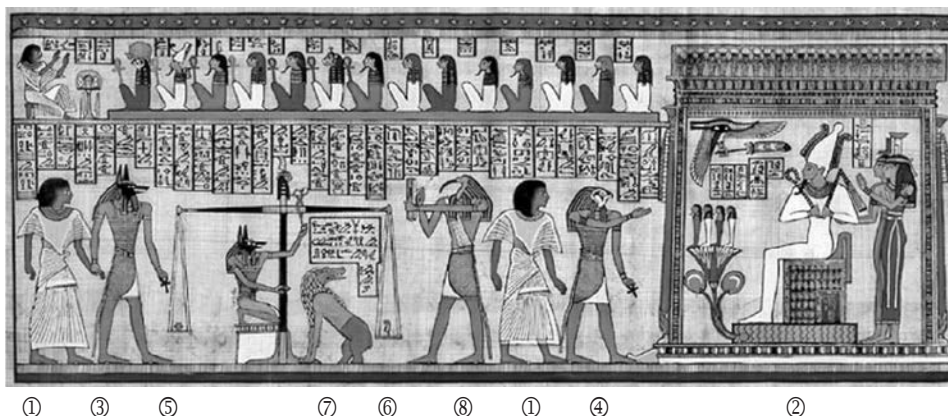
Το καθεστώς της μουμιοποίησης επεκράτησε για 6.500 χρόνια, γι' αυτό και το αιγυπτιακό έδαφος είναι γεμάτο από αναρίθμητα αγάλματα, επάνω στα οποία ήταν σκλαβωμένα χιλιάδες όντα, καταδικασμένα να ζουν μια ύπαρξη ακόμα πιο οδυνηρή από εκείνη του δευτέρου θανάτου. Στις αρχές του περασμένου αιώνα (19^{ου}), καθώς η σκαπάνη της αρχαιολογικής επιστήμης έστρεψε τις προσπάθειές της προς την Αίγυπτο, εξερεύνησε το έδαφός της και έφερε στο φως

εκατοντάδες χιλιάδων μουμιών, οι οποίες και κήκκαν για να αποφευχθούν οι επιδημίες και να απολυμανθεί η χώρα.

ΑΓΑΛΜΑΤΑ

Το γεγονός αυτό, φαινομενικά ασήμαντο, προκάλεσε αναστάτωση στο Κοσμικό Σώμα, το ονομαζόμενο «Αστρικό πεδίο» από τους νεότερους αποκρυφιστές. Όσοι Μυημένοι είχαν τη δυνατότητα να εισδύουν στο πεδίο αυτό, βρέθηκαν μπροστά σε τρομακτικά θεάματα. Οι Αισθητηριακοί Νόμοι, καθώς ανέκτησαν την υπεροχή τους, άρπαξαν τα όντα αυτά που είχαν καταδικαστεί από τους απογόνους τους σε μια επίπλαστη αθανασία, για να τα κάνουν να υποστούν την κανονική μοίρα της μετενσαρκώσεως μετά τον νέο θάνατο. Έτσι, κατά το τελευταίο τρίτο του προπερασμένου αιώνα (19^{ου}), μια καταστρεπτική πνοή φύσηξε πάνω στη λευκή φυλή. Η επιστήμη τέθηκε κάτω από την αιγίδα του υλισμού, τα δε μνημεία της χριστιανικής ηθικής άρχισαν να ανατρέπονται ένα προς ένα, αργά αλλά σταθερά.

Η μύηση στην αρχαία Αίγυπτο, η θύρα του θανάτου.

Το γεγονός αυτό οφείλεται στην ομαδική μετενσάρκωση της Αιγυπτιακής φυλής στον κόσμο του βορείου και δυτικού πολιτισμού, έκτοτε δε το πρωτόγονο πνεύμα του βέβηλου, επενδεδυμένο με την επιστήμη, καταδιώκει με μανία την πνευματικότητα.

Στο σχήμα φαίνεται η εικόνα της μύησης στην Αρχαία Αίγυπτο. Ένα απέραντο χειρουργείο καθώς τα γαγγραινώμενα τμήματα των ανθρώπινων ψυχών κόβονται, ενώ λειτουργεί ο νόμος της Θείας Δικαιοσύνης. Ο δόκιμος ① παρουσιάζεται μπροστά στον μεγάλο Ιεροφαντή ② με τη μορφή του Όσιρη. Οδηγείται από τον Άνουβη μπροστά στη ζυγαριά της δικαιοσύνης, η οποία επιτηρείται από τον Ωρο ④ (με κεφαλή γερακιού). Επάνω στους δίσκους της ζυγαριάς βλέπει κανείς, δεξιά η εικόνα της Μάατ ⑥ (Θεάς της δικαιοσύνης και της αλήθειας), και αριστερά την παράσταση της καρδιάς του δόκιμου ⑤. Θωθ (με κεφαλή ίβεως) καταγράφει τα πρακτικά της ζυγίσεως. Δίπλα στη ζυγαριά ένα φανταστικό ζώο, το ζώο του Αμέντη ⑦ – της Αιγυπτιακής κολάσεως – έτοιμο να καταβροχθίσει τους εχθρούς της αλήθειας. Σε περίπτωση επιτυχούς διαβάσεως, ο **Ωρος** κρατώντας το **Ανκχ**, οδηγεί τον δόκιμο στην Ανατολή, στην αιώνια ζωή. Πάνω από όλους 14 (7+7) διάφορες θεότητες, οι κριτές, εκ των οποίων οι επτά πρώτες, κύριοι της ζωής, κρατούν το σύμβολο της ζωής **Ανκχ**.

Φαίνεται ότι πρόκειται για τα επτά κέντρα που προαναφέραμε, (όπως οι επτά νέοι και επτά νέες που έτρωγε ο Μινώταυρος–Εγωισμός στην Κρήτη), στην ορθή και στην ελαττωματική τους χρήση και λειτουργία και τα οποία οδηγούν προς τη ζωή ή τον θάνατο.

Οι Συνειδητοί Νόμοι, γνωστοί με το εξωτερικό όνομα της Θείας Προνοίας, τέθηκαν σε δραστηριότητα για να μετριάσουν τα ολέθρια αποτελέσματα της ενσάρκωσης κατώτερων υλικών όντων και, τη στιγμή κατά την οποία το μίσος, η εκδίκηση, η φιλοδοξία, η αλαζονεία και ο δεσποτισμός μαίνονται πάνω στη Γη και καταξερσκίζουν τα σπλάχνα της ανθρωπότητας, Όντα που διαμένουν στο Ουράνιο Σώμα, που έχουν αποπερατώσει την εξέλιξή τους, όντα ανθρώπινα, τέλεια στην ουσία τους, στάλθηκαν πίσω στη Γη, ταπεινά και αφανή, για να φέρουν την τάξη και τη γαλήνη με την ανώτερή τους επιρροή, για να κάνουν να αναβιώσει η Αγάπη και τα ευγενή της χαρακτηριστικά και, τέλος, για να τραβήξουν έξω από τον επίφοβο κύκλο εκείνους από τους αδελφούς τους, οι οποίοι ανατείνουν προς την οδό της Αλήθειας.

Επί του παρόντος λοιπόν, ας συνοψίσουμε την παρουσίασή μας, από την οποία προκύπτει ότι ο άνθρωπος πεθαίνει διά του πρώτου θανάτου, αποσαρκούμενος. Σε αυτή την κατάσταση ζωής διατηρεί, όπως και προηγουμένως, την προσωπικότητά του. Στη συνέχεια, πεθαίνει για δεύτερη φορά, απαιθερούμενος. Στο στάδιο αυτό χάνει την προσωπικότητά του Εγώ του και καθίσταται απρόσωπος, ως συνέπεια των μεταμορφώσεων τις οποίες υφίσταται διά της καθάρσεως της αισθητηριακής και της διανοητικής του καταστάσεως. Όμως ας μην απελπιζόμαστε ακούγοντας τα λόγια αυτά, διότι, η μέχρι τώρα περιγραφή δεν αγγίζει παρά μόνο μία όψη του

θανάτου. Υπάρχει και μία άλλη όψη, προς την οποία θα μπορούσαν να στραφούν οι ελπίδες μας για την αθανασία.

ΘΕΑ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Η ΑΙΩΝΙΟΤΗΣ (ΣΕΝ)

ΜΑ'ΑΤ

Καθώς, ο άνθρωπος, περιερχόταν από τη συνειδητότητα στην ασυνειδητότητα, περνώντας από τα προαναφερθέντα στάδια, έφθανε, στο τέλος μακρών περιόδων κύκλων, στον βαθμό εκείνης της τελειότητας, η οποία έκανε τις εξαγνισμένες καταστάσεις του όντος του να φθάσουν στον βαθμό της αφθαρσίας, έτσι ώστε διερχόμενος από τα διάφορα στάδια, ο Άνθρωπος να διατηρεί τη συνειδητότητα του Εγώ και της προσωπικότητάς του.

Τέτοια ήταν η πρώτη αγωνία της ανθρώπινης ζωής πάνω στη φτωχή μας Γη, μέχρις ότου οι Θείοι Απεσταλμένοι ήρθαν για να τραβήξουν τον άνθρωπο από τον δρόμο της πλάνης και να τον κατευθύνουν στην οδό που οδηγεί στην αθανασία. Πολλές γενεές ανασύρθηκαν από το μηδέν και την απροσωποποίηση. Κατά δε τους ενδιαμέσους σταθμούς των διαφόρων τούτων αναστάσεων, λόγω του ηθικού νόμου της ζωής και του θανάτου, ο άνθρωπος (πολλές φορές) παρεξέκλινε από την οδό την οποίαν του χάραξαν οι Θείοι Απεσταλμένοι. Ο Θεός, ο ενσάρκωμένος Λόγος, ήρθε με τη σειρά του για να μαστιγώσει με τον δημιουργικό του Λόγο τη δια-

φθορά και με μια περίλαμπρη χειρονομία θριάμβου, αγάπης και αυταπάρνησης, ανέβηκε τον Γολγοθά, τη συμβολική οδό της σωτηρίας. Οι Άνθρωποι τον ακολούθησαν. Τον ακολουθούν, όμως, πάντοτε; Αυτός είναι ο λόγος της αταξίας της τωρινής ανθρωπότητας. Η φυλή των αθανάτων εξαφανίζεται από τη Γη, και από τα μέσα του προπερασμένου αιώνα (19^{ου}) η επιφάνεια της Γης μας καλύπτεται από δυστυχημένους θνητούς.

Οι προσπάθειες των ανθρώπων της επιστήμης, των ανθρώπων της ύλης, είναι άχρηστες, γιατί η σύγχυση τους περιμένει στο τέρμα της υπάρξεώς τους! Δεν θα βρουν στην επιστήμη εκείνο που έχουν ανάγκη, προκειμένου τα έργα τους να ζήσουν την Αθανασία!

Πρώτη μας φροντίδα, κατά τη γήινη ύπαρξή μας, ας είναι η εξασφάλιση της αθανασίας του Εγώ και της προσωπικότητάς μας, διά της εξυγιάνσεως των καταστάσεών μας, μέσα από μια ζωή αγνών ηθών και δημιουργώντας εντός μας τις ακατάλυτες αρετές της αγάπης. Φθάνοντας έτσι στο τέρμα της υλικής μας υπάρξεως, θα μπορέσουμε να αντιμετωπίσουμε τον θάνατο με γαλήνη και χαρά, διότι, τότε, ο θάνατος θα σημαίνει για «*εμάς μεν Ανάσταση, για δε τα πεπρωμένα μας Αθανασία*».

14

ΙΟΛΛΑΟΣ

**Η
ΑΓΝΩΣΤΗ
ΤΕΧΝΗ**
(Ars Incognita)

Κεφάλαιο 14ο

Ο Φιλοσοφικός Τεκτονισμός

Ο ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΣ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ Α.: Α.: Σ.: Τ.:

Αναφερθήκαμε για την Ίδρυση των διαφόρων τύπων. Ένας από τους πιο σημαντικούς τύπους, είναι ο Αρχαίος και Αποδεδεγμένος Σκωτικός τύπος. Περιλαμβάνει 33εις βαθμούς σε επτά ομάδες. Η πρώτη ομάδα συνίσταται από τους βαθμούς 1ο, 2ο και 3ο, του Μαθητή, Εταίρου και Διδασκάλου, έχει δε προ πολλού ανεξαρτοποιηθεί στον κυανό Τεκτονισμό.

Η δεύτερη ομάδα περιλαμβάνει τους βαθμούς

- 4^ο – Μυστικός Διδάσκαλος
- 5^ο – Τέλειος Διδάσκαλος
- 6^ο – Γραμματέας εξ απορρήτων
- 7^ο – Έφορος και Δικαστής
- 8^ο – Επόπτης των οικοδόμων,
- 9^ο – Διδάσκαλος εκλεκτός των εννέα
- 10^ο – Έξοχος εκλεκτός των Δεκαπέντε
- 11^ο – Υπέρτατος εκλεκτός των δυο
- 12^ο – Μέγας Διδάσκαλος αρχιτέκτων
- 13^ο – Ιππότης της Βασιλικής αψίδας
- 14^ο – Μέγας εκλεκτός τέλειος και υπέρτατος Τέκτων.

Η τρίτη ομάς περιλαμβάνει τους βαθμούς

- 15^ο – Ιππότης της ανατολής ή του ξίφους
- 16^ο – Πρίγκηψ της Ιερουσαλήμ

Η τέταρτη ομάδα περιλαμβάνει τους βαθμούς

17^{ος} – Ιππότης ανατολής και Δύσεως

18^{ος} – Πρίγκηψ Ροδόσταυρος, ιππότης του αετού και του πελεκάνου.

Η πέμπτη ομάδα περιέχει τους βαθμούς

19^{ος} – Μέγας Ποντίφηξ

20^{ος} – Μέγας Διδάσκαλος όλων των Συμβολικών Στωών

21^{ος} – Νωαχίτης ή Πρώσος ιππότης

22^{ος} – Ιππότης του Βασιλικού Πελέκεως ή πρίγκηψ του Λιβάνου

23^{ος} – Αρχηγός της σκηνής

24^{ος} – Πρίγκηψ της σκηνής

25^{ος} – Ιππότης του χάλκινου όφεως

26^{ος} – Πρίγκηπας του ελέους

27^{ος} – Ιππότης Ταξιάρχης του Ναού

28^{ος} – Ιππότης του Ήλιου

29^{ος} – Σκωτος Ιππότης του Αγίου Ανδρέα

30^{ος} – Ιππότης Καδώς, ιππότης του Λευκού και του Μέλανος Αετού

Η έκτη ομάδα περιλαμβάνει τους βαθμούς

31^{ος} – Μέγας Επιθεωρητής Ταξιάρχης δικαστής

32^{ος} – Υπέρτατος πρίγκηψ του Βασιλικού μυστικού.

Η εβδόμη ομάδα

είναι ο 33^{ος} βαθμός – Ύπατος Μέγας Γενικός Επιθεωρητής.

Λόγω της νοηματικής συνέχειας και σπουδαιότητας του 4^{ου} βαθμού, ή του Μυστικού Διδασκάλου, με τον 3^ο συμβολικό βαθμό του Διδασκάλου, αλλά και διότι αποτελεί εισαγωγικό βαθμό στον Φιλοσοφικό Τεκτονισμό του Α. : Α. : Σ. : Τ. : , παρατίθεται μια μικρή ανάπτυξη. Ο βαθμός αυτός είναι πλουσιότατος συμβολισμών και είναι αφιερωμένος στον Βιβλικό **Ιεροβο-
άμ**, ο οποίος συμβολίζει ένα βαθμό **της συνείδησης** (συνειδητότητας).

ΙΕΡΟΒΟΑΜ

Ο πρόδηλος σκοπός της αλληγορίας του 4ου βαθμού, συνιστάται στην αντικατάσταση του δολοφονηθέντα Διδασκάλου Χιράμ από επτά (7) πεπειραμένους Διδάσκλους. Αναφέρεται σχετικά: «*Θθεν οφειλομεν να αναζητήσωμεν ένα Διδάσκαλο, όπως διαδεχθεί οριστικώς τον Χιράμ.*

Επειδή όμως είναι αδύνατον να ανεύρωμεν τινά συνενούντα τα αναγκαία προσόντα διά την αποπεράτωσην τσοούτου δύσκολου έργου, αδύνατος αποβαίνει και η αντικατάσταση τούτου εν τω μέλλοντι. Ως εκ τούτου πρέπει να ακολουθήσωμεν το παράδειγμα του Σολομώντος.

Ο Βασιλεύς ούτος απεφάσισεν, όπως εκ των διακρινόμενων επί σοφία και συνέσει Διδ .: εκλέγουν επτά, οι οποίοι ήθελον αναλάβει το αξίωμα του Μεγ .: Διδ .: , ήτοι τη διεύθυνση των έργων της κατασκευής του Ναού. Αλλά εκ του συνόλου των διδασκάλων εξ (6) μόνον εκρίθησαν αντάξιοι του αξιώματος. Δί' ο εθεωρήθη επαναγκές, ίνα, προς συμπλήρωσιν της κενής θέσεως, υποβάλουν τους λοιπούς εις σκληράς δοκιμασίας και ούτω διαπιστώσουν την αξίαν και την εχεμύθεια του εβδόμου. Εκ της δοκιμασίας αυτής ανεδείχθη νικητής ο Ιεροβοάμ και ανυψωθεί εις τον βαθμόν του Μυστικού Διδασκάλου. Συ λοιπόν αναπαριστών τον Ιεροβοάμ υπεβλήθη εις δοκιμασίας και ημείφθη ως εκείνος, προαχθείς εις την κενήν θέσιν». (τυπικό 4ου βαθμού, Α .: Α .: Σ .: Τ .: , σελίδα 27)

Ο τάφος του Χιράμ περιέβληθη υπό κιγκλιδώματος (δρύφακτον). Εις τον χώρον τούτο επετρέπετο να εισέλθει μόνο μια μικρά ομάδα, η οποία απετελείτο από εξ άνδρες υπό την αρχηγίαν του Επιθεωρητού Αδωνιράμ, δηλαδή συνολικώς από επτά άνδρας. (τυπ. σ. 30)

1^η περιοδεία της Μυήσεως

“Δεν θα επινοήσητε ποσώς πλέον είδωλα (στοιχειακά!), διά να ενεργήτε τυφλώς υπό την επιρροήν τούτων, αλλά θα είσθε υπεύθυνος σεις ο ίδιος διά τας πράξεις σας και δεν θα υπολαμβάνητε τας λέξεις ως πραγματικότητα. Θα προσπαθείτε πάντοτε διά της ερμηνείας εκάστου συμβόλου να αποκαλύπτητε την εις αυτό υποκρυπτόμενην αλήθειαν”.

2^η περιοδεία της Μυήσεως

«Πάσα γνώμη του ανθρώπου, δυστυχώς είναι μόνο σχετική και ο Τεκτ .: ουδεμίαν δέχεται ως οριστικήν. Επιβάλλει το καθήκον της αναζητήσεως της Αλήθειας, άνευ εξαιρέσεως, άνευ συμβιβασμού... Να έχητε μιαν μόνην επιδίωξιν, την αναζήτησιν της Αλήθειας».

Κατά την πορεία των διαδοχικών βαθμών, διαπιστώσουμε, ότι ο Μαθητής είναι αφιερωμένος στη βελτίωση της δονητικής καταστάσεως της ψυχής, την πλήρωση δηλαδή της ατομικότητας του με αγαθά αισθήματα αγάπης και δικαιοσύνης. Πρώτο βήμα απελευθερώσεως απεικονιζόμενο στις συμβολικές περιοδείες – καθάρσεις της μυήσεως του βαθμού.

Έτσι προετοιμάζεται για Εταίρος, ο οποίος θα επιτύχει τη γνώση με τη χρησιμοποίηση και νοητική επεξεργασία, όσων εντυπώσεων θα του προσφέρουν με τη λειτουργία τους οι φυσικές αισθήσεις. Οι πέντε αυτοί παρατηρητές του ανθρώπινου οργανισμού, τον ξεναγούν σε όλο το φάσμα της ανθρώπινης γνώσεως και επιστήμης.

Έτσι η πείρα που αποκτάται μέσω των πέντε αισθήσεων διά μέσου της κρίσεως γίνεται γνώση και κατόπιν με μια βαθιά εσωτερική ενέργεια, μετατρέπεται σε συνειδητότητα. Το απο-

τέλεσμα της διαδικασίας αυτής μεταβάλει τον άνθρωπο σε ακτινοβόλο διάνοια, σε πεντάκι-νο αστέρα, σε αστέρα του μικρόκοσμου. Κατόπιν περνά στην τρίτη μεγάλη μύηση, αφού έχει περιστείλει τα ψυχικά του πάθη και έχει απομακρύνει τις πνευματικές του πλάνες, και γίνεται κοινωνός των μεγάλων απόρρητων της ζωής και του θανάτου και των μέσων με τα οποία θα κερδίσει την αθανασία, θα κατανοήσει το Θείο σχέδιο. Συνεργάτης πλέον στην εκπλήρωση επί της Γης του «ως εν Ουρανώ», διδάσκει, καθοδηγεί και παραδειγματίζει τους ακολουθούντες. Έχει άραγε ολοκληρωθεί η εξέλιξή του ή απαιτείται και περαιτέρω προσπάθεια; Είναι επτά ετών και επέκεινα. Τι κρύβεται όμως κάτω από τη λέξη επέκεινα;

Ο Διδάσκαλος, που εργάζεται στο επίπεδο των αποτελεσμάτων, πρέπει να αρχίσει, να ει-σχωρεί στο επίπεδο των αιτίων. Έτσι γνωρίζοντας τα αίτια, η αποτελεσματικότητα της δράσης του στο φανερό πεδίο είναι μεγαλύτερη. Πρέπει λοιπόν να διαπεράσει το πέπλο της Ίσιδας, να ανοίξει διάπλατα την πόρτα των Μυστηρίων και της απόκρυφης Γνώσεως, να υπερβεί το δρύφακτο που στέκεται εμπόδιο και να γνωρίσει το Υπέρτατο μυστικό και από Διδάσκαλος να μετατραπεί σε Μυστικό Διδάσκαλο. Συνεπώς πρέπει να αναπτύξει μέσα του νέες ψυχικές ιδιότητες. Ας δούμε τώρα μερικά ερμηνευτικά εργαλεία χρήσιμα για τον παραπέρα αποσυμβο-λισμό και την κατανόηση του βαθμού του Μυστικού Διδασκάλου.

1. Στο βιβλίο της Γενέσεως, διαβάζουμε, ότι, αν δεν φάγει κάποιος εκ του καρ-πού της γνώσεως δεν θα καταστεί πνευματικό ον. Αλλά ο καρπός αυτός ποιος είναι; Πρόκειται περί ευρέσεως των ενυπαρχουσών δυνάμεων εις την φύσιν, εκείνων διά των οποίων αναπτύσσεται η γνώσις. Αυτό συμβολίζει η **κλεις** (κλει-δί = σύμβολο της συνθετικής γνώσεως των αρχαίων) την οποίαν φέρει ο μουύ-μενος. Μυστικός Διδάσκαλος είναι εκείνος ο οποίος αποκαλύπτει τα μυστικά της φύσεως.

2. Ο Ναός του Σολομώντα παριστάνει την οικοδόμηση της ανθρώπινης προ-σωπικότητας

3. Ο Βασιλιάς Σολομώντας αντιπροσωπεύει την κοινή αμήτη και ανεξέλικτη διάνοια, που αρέσκεται στη λάμψη των εφήμερων και που αποφασίζει να ανεγείρει τον Ναό του Πνεύματος, αφιέρωμα στον Θεό.

4. Ο Χιράμ, βασιλιάς της Τύρου, παριστά τη δυναμική έκφραση του Θείου που του παρέχει τα υλικά για την ανέγερση από το όρος του Λιβάνου (δηλ. τον πνευματικό κόσμο).

5. Ανέγερση του Ναού. Ο Ναός αναγείρεται με την επιστασία του Αδωνιράμ. Υλικά του οικο-δομήματος (της ανθρώπινης προσωπικότητας), οι γνώσεις και τα συναισθήματα σε αρμονική λειτουργία με το σώμα. Δηλαδή οι Διδάσκαλοι, οι εταίροι και οι μαθητές υπό την καθοδήγηση του Αδωνιράμ, ο οποίος συμβολίζει **ένα βαθμό φυσικής συνειδητότητας**.

6. Ο Χιράμ αναλαμβάνει τη διακόσμηση του Ναού. Ανεγείρει τις στήλες **B.:** και **J.:**, τη χάλκινη Θάλασσα κ.λ.π. Με ένα του νεύμα μπαίνουν σε τάξη Μαθητές, Εταίροι και Διδάσκαλοι. Το σημείο **T** (ταυ) είναι ένας άλλος συμβολισμός του Αιγυπτιακού σταυρού, Ανκχ, **T**, συμβόλου της Ζωής, που ερμηνεύεται, **«Ο Κύριος ο Θεός εξουσιάζει την έκφραση ή την επιθυμία».**

Χιράμ σημαίνει **«Ζωή εν ύψει»**, πρόκειται δηλαδή για συνειδητότητα ανώτερης μορφής. Δυστυχώς την ανώτερη αυτή Πνευματική συνείδηση (Χιράμ) φονεύουν τα πάθη, ελαττώματα και νοητικά βάρη, αλληγορούμενα από τους τρεις αχρείους εταίρους. Ο Χιράμ συνεπώς, μέσα μας, δηλαδή η συνειδητότητα ανώτερης μορφής που συμβολίζει, είναι φονευμένος.

Στα επεξηγηματικά σχόλια του τυπικού (σελίς 30) αναφέρεται ότι οι επτά διδάσκαλοι επισκεπτόταν τον χώρο εντός του δρυφάκτου, όπου έπρεπε να φροντίζουν τόσον για τον τάφο όσο και για τα εργαλεία που βρισκόταν μέσα στον χώρο αυτό. Τι άραγε να αντιπροσωπεύουν τα εργαλεία αυτά; Μια ιδέα θα επιχειρήσω να δώσω παρακάτω.

7. Ο Ιεροβοάμ συμβολίζει μια κατάσταση συνειδητότητας κατώτερη από αυτή που συμβολίζει ο Χιράμ. Διαβάζουμε στη Βίβλο (Βασ. Γ, κεφαλ. 11) ότι αρχικά ο Ιεροβοάμ ήταν δούλος του Σολομώντα. Αυτό σημαίνει την αδυναμία αυξήσεως της συνειδητότητας λόγω των ατελειών της προσωπικότητας (Σολομώντας). Ο Θεός διεμήνυσε στον Ιεροβοάμ ότι θα τον κάνει Βασιλιά του Ισραήλ, αλλά με εξουσία μόνο πάνω στις δέκα (10) φυλές.

Ο Σολομώντας προσπάθησε να σκοτώσει τον Ιεροβοάμ ο οποίος κατέφυγε στην Αίγυπτο!

Η Αίγυπτος στα παλιά χρόνια ονομαζόταν Κεμπτ (χώρα της μαύρης Γης). Δηλαδή ο Ιεροβοάμ, η κατάσταση συνειδητότητας που αντιπροσωπεύει, περιέπεσε σε μια κατάσταση φαινομενικής αδράνειας, που συμβολίζει το μαύρο χρώμα, υφιστάμενος τις συνέπειες των πληγμάτων μιας ατελούς προσωπικότητας και των ελαττωματικών της καταστάσεων.

Αργότερα ο Ιεροβοάμ επιστρέφει και γίνεται Βασιλεύς, κύριος των 10 φυλών του Ισραήλ.

8. Ο Ναός τελείωσε σε 13 έτη. Όσα είναι τα 12 ζώδια και ένα επί πλέον ο Ήλιος γύρω από τον οποίο τοποθετούνται. Η αλληγορία του Ήλιου (Χιράμ) είναι γνωστή από τη μύηση του Γ' συμβολικού βαθμού. Είναι μια αναπαράσταση των διελεύσεων του Ηλίου από τα διάφορα ζώδια, όπου κάθε ζώδιο θεωρείται σαν ένας σταθμός στη βραδεία μεταμόρφωση της φύσης κατά τη διάρκεια του έτους. Με άλλα λόγια, η με στάδια εξελικτική πορεία της προσωπικότητας. Έχουμε τις δώδεκα φάσεις του αλχημικού μεγάλου έργου, τους δώδεκα άθλους του Ηρακλή, τις δώδεκα πολύτιμες πέτρες που σχηματίζουν τις βάσεις της Νεας Ιερουσαλήμ κ.λ.π. Στη Βίβλο, ένας άλλος συμβολισμός του Ζωδιακού είναι, ο των δώδεκα φυλών του Ισραήλ. Το ότι ο Ιεροβοάμ έγινε Βασιλιάς μόνο των δέκα φυλών, υποδηλώνει μια συνειδητότητα κατώτερης μορφής από αυτήν που αντιπροσωπεύει ο Χιράμ, γεγονός από το οποίο προκύπτει και η ανάγκη των επτά διδασκάλων για να τον υποκαταστήσουν.

9. Υπάρχουν έξι Διδάσκαλοι και ζητείται ο 7^{ος} ο Ιεροβοάμ. Ποιοι είναι οι έξι Διδάσκαλοι;

Μήπως υπάρχουν μέσα μας; Ο Γνώμονας στον 4^ο βαθμό είναι αργυρός. Ο μουύμενος φέρει διάφανο μαύρο πέπλο στο μέτωπο στο κέντρο του οποίου κρεμιέται ο ασημένιος Γνώμονας.

Ο άργυρος σε αντίθεση με τον χρυσό που συμβολίζει τον Νου, το Πνεύμα, είναι και ήταν ανέκαθεν το μέταλλο που στη μητρική και αλχημική παράδοση συμβολίζει την ψυχή.

Είναι σύμβολο ψυχικής ιδιότητας η οποία αμαυρούται από το ανεξέλικτο της ανθρώπινης φύσεως και είναι σε λανθάνουσα κατάσταση. Όχι όμως σε πλήρη αδράνεια, όπως σαφώς υποδηλώνει το Διάφανο πέπλο. Ο γνώμων αφετέρου είναι ένα από τα βασικά σύμβολα του Τεκτονισμού και σημαίνει ο γνωρίζων, ο εποπτεύων, ο έμπειρος. Στον Τεκτονισμό το σύμβολο αυτό παίρνει διαφορετική έννοια αναλόγως με τον βαθμό στον οποίο χρησιμοποιείται. Είναι το σύμβολο του Σεβάσμιου στη Συμβολική Στοά, διότι ο Σεβάσμιος είναι ο γνωρίζων διά των φυσικών βεβαίως αισθήσεων, είναι όμως και το σύμβολο της γνώσεως του Μυστικού Διδασκάλου, ως ψυχική όμως αίσθησις.

Ο Γνώμων χρησιμοποιείται στον συμβολικό Τεκτονισμό με την έννοια της ευσυνειδησίας και της δικαιοσύνης. Στον παρόντα βαθμό ο Τρις Ισχ. Διδ. : «υπενθυμίζει στον Μυστικό Διδ. : ότι έχει πλέον διέλθει από του Γνώμονος εις τον Διαβήτη», ο οποίος είναι σύμβολο του πνεύματος και κατ' επέκταση του αόρατου Κόσμου. Κατά συνέπεια χρησιμοποιούμε τον γνώμονα και στο πεδίο του αόρατου σαν μέσο με το οποίο θα ελέγχουμε και θα αποφεύγουμε την πλάνη του αστρικού πεδίου, το οποίο μας παραπλανά λόγω της αναστροφής των πάντων, η οποία επικρατεί στο επίπεδο αυτό των εκμαγείων της φυσικής δημιουργίας. Ο Όσβαλτ Βιρθ ονομάζει τον γνώμονα έμβλημα της Σοφίας και της Δικαιοσύνης, λέγοντας ότι ο γνώμων μας κάνει ικανούς να διορθώνουμε τα σφάλματά μας. Έτσι και εδώ ο γνώμων, μας κάνει ικανούς, να διορθώνουμε την πλάνη του υπερβατικού κόσμου. Ο μουύμενος φέρει αναμένο πυρσό στο αριστερό χέρι. Το πυρ συμβολίζει τις νοητικές μας δυνάμεις.

Ο μουύμενος θα προχωρήσει χρησιμοποιώντας τον Νου, του οποίου η λειτουργία είναι ακόμη ατελής, όπως υποδηλώνει το αριστερό χέρι.

Ο Μουύμενος μετά την αφαίρεση του πέπλου στέφεται με δάφνη και Ελιά.

Η ελιά είναι το σύμβολο της Θεάς της Σοφίας. Η Δάφνη είναι το σύμβολο του Θεού του φωτός, της Ισχύος. Ο μουύμενος κατά συνέπεια στεφανώνεται από την υπέρτατη διανοήση και υπέρτατη δύναμη. Ας σκύψουμε όμως λίγο πιο προσεκτικά πάνω στον άνθρωπο.

Έχουμε πει ότι το συναίσθημα και η κρίση είναι ψυχικά και διανοητικά όργανα, που χρησιμοποιεί ο σε εγρήγορση άνθρωπος για να εξερευνήσει και να γνωρίσει τις σφαίρες του κόσμου.

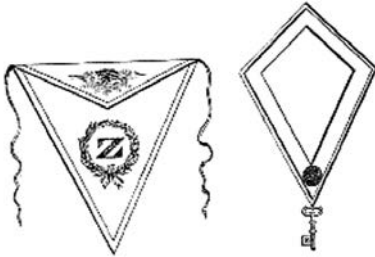
Επίσης έχουμε αναφερθεί στο προαίσθημα, που είναι μια ανώτερη μορφή του συναισθήματος, και την πρόγνωση, που είναι μια ανώτερη μορφή της κρίσης.

Ο άνθρωπος, εκτός από τις ιδιότητες αυτές, είναι επίσης προικισμένος με αισθητήρια όργανα, που του χρησιμεύουν για να του αναγγέλλουν τα αποτελέσματα της κίνησης στη Δημιουργία και να τον φέρνουν σε επαφή με τον ορατό κόσμο.

Τα όργανα αυτά συνδέονται με τον εγκέφαλο με τη βοήθεια του νευρικού συστήματος.

Ο άνθρωπος όμως φαίνεται ότι μπορεί να αναπτύξει και ορισμένες αισθήσεις, αντίστοιχες με τις φυσικές, αλλά σε ένα ανώτερο επίπεδο συνειδητότητας, όπως τη διόραση κ.λ.π.

Έτσι ο άνθρωπος σήμερα, δρα και εργάζεται, έστω και αν δεν το έχει συνειδητοποιήσει, για να επανακτήσει τις φυσικές του δυνατότητες, που θα τον κάνουν πραγματικό κυρίαρχο της δημιουργίας, όπως ο Χιράμ. Είναι πρόδηλη και η σχετική παράγραφος του τυπικού (σελίδες 21 και 24).

Τρις Ισχ :: Διδ :: : Τι αναζητήσατε εις τας περιοδείας;
Υποψήφιος: Την Αλήθεια και τον απολεσθέντα Λόγον.

Τρις Ισχ :: Διδ :: : αλλά μην λησμονείτε ότι δυσχερέστερα της εκπληρώσεως του καθήκοντος είναι η γνώσις αυτού.

Φαίνεται λοιπόν ότι αυτός ήταν ο λόγος της δράσεως ανά τους αιώνες των Μυστηρίων και Μυσταγωγικών σκηνωμάτων, με την έννοια της αναζητήσεως της Αλήθειας και της επανευρέσεως του απολεσθέντος Λόγου.

Τρις Ισχυρός Διδ :: «Διά τούτο δεν εκαλύψαμεν τους οφθαλμούς σας διά μελανής ταινίας, αλλά διά πέπλου διαφανούς, διακεκοσμημένου διά του γνώμονος. Επομένως, όπως δεν βλέπετε καλώς διά των φυσικών οφθαλμών, ούτω και δεν αντιλαμβάνεστε καλώς».

Στη μύηση του Εταίρου, γίνεται η νύξη, για πρώτη φορά, ότι η **ΨΥΧΗ** δεν έχει ορισμένο αριθμό αισθήσεων, αλλά κάνει χρήση των πέντε αισθήσεων, για να γνωρίσει τον εξωτερικό κόσμο. Αυτό σημαίνει ότι υπάρχουν και άλλες ανώτερες αισθήσεις, ψυχικές.

Στο περίζωμα του βαθμού εντός του τριγωνικού επικαλύμματος, συμβόλου του Πνεύματος, υπάρχει ένας οφθαλμός! Στο ύψος του γνώμονα και στο εσωτερικό του εγκέφαλου είπαμε ότι υπάρχουν δύο όργανα, περίπου επάλληλα, που στην Ιατρική ονομάζονται υπόφυση και επίφυση ή κωνάριο. Στη θέση της υποφύσεως, στο ύψος περίπου της βάσεως της μύτης, όλες οι μυητικές παραδόσεις τοποθετούν τη σωματική έδρα του τρίτου ματιού.

Πολλά βιβλία έχουν γράψει για το τρίτο μάτι και κανένα δεν έχει δώσει την παραμικρότερη αληθινή περιγραφή, γιατί ο καθένας νομίζει ότι το τρίτο μάτι είναι όμοιο με τα μάτια που έχουμε, με τις ίδιες ικανότητες, δηλαδή να παίρνει φωτεινές εικόνες που αποτυπώνονται στο οπτικό πεδίο και να ερμηνεύει τους κραδασμούς τους που μέσα από το οπτικό νεύρο μεταφέρονται στον υλικό εγκέφαλο.

Το τρίτο μάτι όμως είναι κάτι άλλο, και έχει ικανότητες που δεν μπορούν να αποκτήσουν τα υλικά μάτια. Δεν είναι βέβαια του παρόντος να επιχειρήσουμε μια τέτοια ανάλυση.

Οι προαναφερθείσες ιδιότητες, καθώς και άλλες, είναι συνυφασμένες με την ανάπτυξη ορισμένων κέντρων ενέργειας, με τα οποία ο Δημιουργός προίκισε τον άνθρωπο, τα δε κύρια κέντρα ενέργειας είναι επτά τον αριθμό, όπως αναλύθηκαν στο σύμβολο της Ζωής.

Το έβδομο κέντρο βρίσκεται στην επίφυση και η συνειδητότητα και οι δυνάμεις που αρχίζει να προικίζει τον άνθρωπο, συμβολίζεται στον Βαθμό του Μυστικού Διδάσκου με τον Ιεροβοάμ. Τον συμβολισμό των αληθειών αυτών τον βρίσκουμε σε πολλά σημεία της Ελληνικής Μυθολογίας, όπως στην περίπτωση του Θησέα και του Λαβύρινθου, όπου ο μινώταυρος έτρωγε τους επτά νέους και τις επτά νέες.

Για την αφύπνιση των κέντρων αυτών περιγράφονται και συνιστώνται από τις διάφορες μυητικές σχολές διάφορες τεχνικές, αλλά απαραίτητη προϋπόθεση είναι η κάθαρση και ο εξαγνισμός, αυτός δε είναι και ο λόγος που σε όλους τους βαθμούς εκεί επικεντρώνουμε όλο μας το ενδιαφέρον. Πράγματι τα εργαλεία στον τάφο του Χιράμ, εάν θυμόμαστε από τη μύηση του Γ΄ του βαθμού ήταν ένας γνώμονας και ένας διαβήτη. Περιττό δε να επανέλθω στην ερμηνεία των εργαλείων αυτών. Αλλά υπάρχει και κάτι άλλο.

Σε παλαιό τυπικό του Γ΄ βαθμού, ο Χιράμ κατασκευάζοντας τη χάλκινη Θάλασσα, μπήκε μέσα στα βάθη του πυρός, όπου συνάντησε τον Τουμπαλκάϊν, και βγήκε νικητής.

Η λέξις Τουμπαλκάϊν χρησιμοποιείται σαν εισιτήρια λέξη στον βαθμό του διδασκάλου.

Πρόκειται για το Πρωταρχικό Δημιουργικό Πυρ, που συμβολίζεται στη Γένεση με τη ρομφαία την περιστρεφόμενη του Μιχαήλ με την οποία φύλαγε τον Παράδεισο, όταν εκδιώχτηκαν οι άνθρωποι, και του οποίου πρέπει να γίνουν κύριοι για να επιτύχουν την επιστροφή.

Το Ιερό Πυρ εδρεύει στον άνθρωπο στη θέση του κόκκυγα, όπου το ιερόν οστό από το οποίο και η ονομασία. Η αφύπνιση όπως και η άνοδος του, ενεργοποιεί τα προαναφερθέντα κέντρα ενέργειας. Η διαδικασία αυτή κρύβεται κάτω από το συμβολισμό του γνωστού σε όλους μας Κηρυκείου του Ερμή, με τα δύο φίδια, σύμβολα των δύο ρευμάτων της κοσμικής ενέργειας που κυκλοφορεί στο ανθρώπινο σώμα, και που ίσως η ονομασία των δύο στηλών του Φιλοσοφικού εργαστηρίου που εργάζεται σε 4^ο βαθμό, σαν κοιλάδες (όπου ρέουν ποταμοί –κόπρος του Αυγείου– 6^ο άθλος του Ηρακλή) να έχει εδώ την ερμηνεία του.

Στον Συμβολικό Τεκτονισμό, το διάσημο του Ελεονόμου είναι το Κέρας της Αμάλθειας. Συμβόλιζε στους Αρχαίους την αφθονία των καρπών και τη γονιμότητα της Γης.

Στον Φιλοσοφικό Τεκτονισμό, το διάσημο του Ελεονόμου είναι το Κηρύκειο του Ερμή μέσα σε χρυσό τρίγωνο. Το Χρυσό τρίγωνο είναι σύμβολο του Πνεύματος.

Το Κηρύκειο, κατά τον Ομηρικό ύμνο (Οδύσσεια) είναι:

«*Ράβδος χρυσή, τριπέτιλος, περικαλής, δίδουσα όλβον και πλούτη*», με αυτή ο Θεός «*θέλγει τα όμματα των ανδρών ων εθέλει, τους δε αύτε και υπνώττοντας εγγείρει*».

Εδώ έχουμε ένα σύμβολο της Πνευματικής Γονιμότητας και της Ζωτικής Ενέργειας.

Ο Ερμής είναι ο άγγελιοφόρος των Θεών.

Αλλά ποιοι είναι οι Θεοί, ή μάλλον τι αντιπροσωπεύουν οι Θεοί;

Στη μύηση, στην Ερμητική επιστήμη, στην Kabbalah, στον Τεκτονισμό, είτε μιλούμε για επτά πλανήτες, είτε για τα επτά κατώτερα Σεφировθ, είτε για τους επτά διδασκάλους που εκλήθησαν να αντικαταστήσουν τον Χιράμ, αναφερόμαστε σε ένα και το αυτό πράγμα.

Το παρακάτω σχήμα είναι η συμβολική αναπαράσταση του Σμαράγδινου Πίνακα του Ερμή του Τρισμέγιστου. (Ο πρόεδρος της Στοάς Τελειοποίησης, 4^{ος} έως 14^{ος} βαθμός, ονομάζεται Τρις Ισχυρός). Παρατηρούμε τους επτά πλανήτες-Θεούς (Ήλιο, Σελήνη, Άρη, Κρόνο, Αφροδίτη, Δία, Ερμή) και το γνωστό σε όλους **VITRIOL**.

Τα τέσσερα στοιχεία, συμβολίζονται από τους τρεις θυρεούς και το δισκοπότηρο, Λέων = Πυρ, Αετός = Αήρ, επτάκτινο = Γη (φέρουσα τις επιδράσεις των επτά πλανητών), δισκοπότηρο = Ύδωρ.

Στο πάνω μέρος, οι αρχετυπικές πλανητικές δυνάμεις συναντούν τον Ερμή, ενώ από κάτω εικονίζεται το άλλο απαραίτητο σύμβολο της εργασίας το Βιτριόλιον (Vitriol).

Η Φιλοσοφική λίθος (**XIPAM**) ανυψώνεται από μια σύζευξη του Ερμή, που φέρει μέσα του το απόσταγμα των πλανητικών δυνάμεων – Θεών (διαγγελεύς ή άγγελιοφόρος των Θεών) και του **VITRIOL**, (της μεθόδου διά την επίτευξη του αποτελέσματος). Παρατίθεται μαζί με το σχετικό σχήμα, σε μετάφραση, το κείμενο του Σμαράγδινου πίνακα του Ερμή του Τρισμέγιστου.

- I. Είναι αληθέστατον, αψευδέστατον, βεβαιοτάτον.
- II. Το προς τα κάτω, αναλογεί τω προς τα άνω, και το προς τα άνω είναι ανάλογον τω προς τα κάτω προς επιτέλεσιν των θαυμάσιων του Ενός μόνου Πράγματος.
- III. Και όπως τα πάντα προήλθον εξ Ενός πράγματος, διά της Σκέψεως Ενός, ούτω τα πάντα εγεννήθησαν εκ του Όντος τούτου διά προσαρμογής (*Adaptatio*)
- IV. Πατήρ του είναι ο Ήλιος, μήτηρ του η Σελήνη, ο άνεμος έφερεν αυτό εν γαστρί, η γη είναι τροφός του.
- V. Πατήρ του παντός είναι το Τέλεσμα (η **Πεμπτουσία**). Η δύναμις αυτού γίνεται μεγίστη όταν μετατραπεί σε γη.
- VI. Θέλεις χωρίσει την γην από του πυρός, το λεπτόν από του πυκνού ηπίως και μετά μεγάλης δεξιότητος.
- VII. Θέλει τότε ανέλθει από της γης εις τον ουρανόν και πάραυτα θέλει κατέλθει εκ νέου επί της γης, ένθα θα συλλέξει την δύναμιν των ανωτέρων και κατωτέρων πραγμάτων.
- VIII. Θέλεις ούτω αποκτήσει πάσαν του Κόσμου την δόξαν και πάσα σκοτία θέλει στη μακριά σου.
- IX. Αυτή εστιν η κραταιά δύναμις πάσης δυνάμεως, διότι θα νικήσει παν το λεπτόν, και θα διαπεράση παν το στερεόν.
- X. Ούτω εδημιουργήθη ο Κόσμος.
- XI. Εκ των άνω υποδείξεων θέλουσι πηγάσει απειράριθμοι εφαρμογαί των οποίων το μέσον επιτεύξεως ενδείκνυται ενταύθα.
- XII. Διά τούτο εκλήθην Ερμής ο Τρισμέγιστος, κεκτημένος τα τρία μέρη της Παγκοσμίου Φιλοσοφίας.

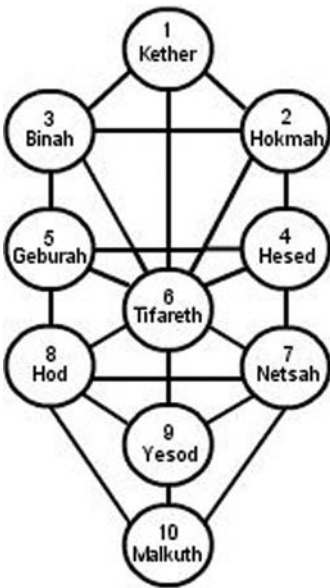
Αληθώς λέγω Υμίν: παν ότι είπον περί της κατεργασίας του Ήλιου (πυρός) είναι πλήρες

– Ένα τελευταίο σημείο που θα μας απασχολήσει, είναι, για το πως δόθηκε το όνομα Ιεροβοάμ στον Μυστικό διδάσκαλο, διάκριση τιμητική προς τον μουσούμενο, όταν είναι γνωστό από τη Βίβλο ότι ο Ιεροβοάμ, μετά την εκλογή του σε Βασιλέα των 10 φυλών του Ισραήλ έγινε ειδωλολάτρης, κατασκεύασε χρυσούς μόσχους, και προέτρεψε στη Λατρεία αυτών;

Έχουμε πει, ότι ο άνθρωπος είχε δυνάμεις, ψυχικές δυνάμεις, οι οποίες βαθμηδόν με την κάθοδο του στην ύλη και την κατάχρηση τους για εγωιστικούς λόγους, άλλες χάθηκαν και άλλ-

λες έχουν ατονίσει ή υπολειπουργούν. Για να κατανοήσουμε τις αλληγορίες της Βίβλου πρέπει να λάβουμε σοβαρά υπόψη ότι οι Αρχαίοι Σοφοί, μύστες του παρελθόντος, συντάκτες της, έκρυψαν πίσω από τις αλληγορίες αυτές, όλο το σχέδιο της εξελικτικής πορείας, αλλά και της πτώσεως του ανθρώπου. Ο περίφημος Γιαχβέ, ο τιμωρός Θεός αλλά και ευεργέτης συνάμα, δεν είναι ο **ΘΕΟΣ**, ο ένας και μοναδικός, αλλά είναι ο Θεός του Φυσικού σύμπαντος ο οποίος και το κατασκεύασε, δηλαδή τα τέσσερα στοιχεία ΙΗΝΗ, (οι τέσσερις Αρχαγγελικές τάξεις) τα οποία δημιουργούν την παχυλή ύλη, αλλά και τις ψυχικές και νοητικές μας δυνάμεις και ιδιότητες (Όπως ήδη είναι γνωστό ο Γιαχβέ εγγράφεται εντός του Ιερου Δέλτα, που είναι η τριαδική εκδήλωση του ενός και μοναδικού **ΘΕΟΥ**).

Αυτός είναι και ο λόγος που στον βαθμό του μαθητή, ο μουύμενος, υφίσταται τις συμβολικές περιοδοίες – καθάρσεις διά των τεσσάρων αυτών στοιχείων. Στην περίπτωση του Ιεροβοάμ παρατηρούμε την άνοδό του, με την απόκτηση συνειδητότητας και δυνάμεων, καθότι ο Γιαχβέ τον έκαμε Βασιλέα των 10 φυλών του Ισραήλ. (Βασ. Γ, κεφαλ. 11–14)

Ο Ιεροβοάμ όμως αντί να αξιοποιήσει τις δυνάμεις του περαιτέρω (χρησιμοποιώντας τα αιθερικά ρεύματα που συμβολίζονται στο Κηρύκειο ή στις στήλες **B** ∴ και **J** ∴) ώστε να γίνει κύριος και των δύο άλλων φυλών ή να συμπληρώσει την κίνηση στα 12 ζώδια και (συμβολικά να πραγματοποιήσει ένα πλήρη κύκλο) να κερδίσει τη θέωση, την τελειότητα και την αθανασία (**XIPAM**) γινόμενος και αυτός μικρός Θεός, χρησιμοποιεί τις δυνάμεις του για υλική κυριαρχία. Τα δύο ρεύματα (κοιλιάδες), όπως και οι δύο στήλες, έχουν χρώμα μαύρο (**B** ∴) και Λευκό (**J** ∴). Η κατάχρηση (μαύρη στήλη) μας οδηγεί ξανά σε πτώση. Αυτός είναι και ο λόγος που δεν σταματούν οι μνησεις στον τέταρτο βαθμό, αλλά έχουμε μια εξελικτική πορεία μέχρι τον 33° βαθμό. Στον βαθμό αυτό θεωρητικά επέρχεται η

τελείωση, ο μνημένος δεν χρειάζεται πλέον το περιζώμα της εργασίας, και ας δούμε τον συμβολισμό στη Βίβλο.

Ο Ιεροβοάμ κατασκευάζει δύο χρυσούς μόσχους, τους οποίους και καθιερώνει σαν στοιχείο λατρείας. Ο χρυσός συμβολίζει το **ΠΝΕΥΜΑ**. Ο Μόσχος ή ο Ταύρος συμβολίζει τη **ΓΗ**. Άρα κατευθύνει την πνευματική δύναμη των δύο στηλών για απόκτηση και απολαβή υλικών αγαθών και Υλικής Κυρι-

αρχίας. Και έκανε εορτη κατά τον όγδοο μήνα τη δέκατη πέμπτη ημέρα για να προσφέρει θυσία στους χρυσούς μόσχους.

Ο όγδοος μήνας, σύμβολο του απείρου αλλά και του Κηρύκειου.

Δέκατη πέμπτη ημέρα, $15=1+5=6$. Πρόκειται για το κέντρο 6 που στην Kabbalah ονομάζεται Τιφερέθ (Κάλλος) και αντιστοιχεί στην καρδιά (βλέπε σύμβολο της ζωής).

Σύμβολο του κέντρου 6 τα δύο αντεστραμένα τρίγωνα συμπλεγμένα, δηλαδή η σφραγίδα του Σολομώντα. ($3 + 3 = 6$)

Η βίβλος έχει ένα εξωτερικό νόημα, κυρίως Ιστορικό, αλλά έχει τη μυστική διδασκαλία, την Kabbalah = (παράδοση) στην οποία είναι κρυμμένη όλη η μυητική γνώση των Ιουδαϊκών Μυστηρίων, τα οποία αποτελούν συνέχεια των αρχαίων Αιγυπτιακών από όπου τα πήρε ο Μωυσής, και τα οποία έχουν το ίδιο περιεχόμενο με τα αρχαία ελληνικά μυστήρια της Ελευσίνας, του Ορφέα, των Δελφών κ.λ.π (π.χ Χιράμ και Διόνυσος ο Ζαγρεύς είναι ένα και το αυτό). Δυστυχώς χωρίς κάποια γνώση της μυητικής αυτής επιστήμης είναι σχεδόν αδύνατος ο αποσυμβολισμός και το βαθύτερο εσωτερικό νόημα των διαφόρων βαθμών.

Για παράδειγμα, γνωρίζουμε ήδη ότι, στη γλώσσα των παραβολών των Ευαγγελίων, οι χωλοί, οι παραλυτικοί κ.λ.π. αντιπροσωπεύουν ελλατωματικές ψυχολογικές καταστάσεις.

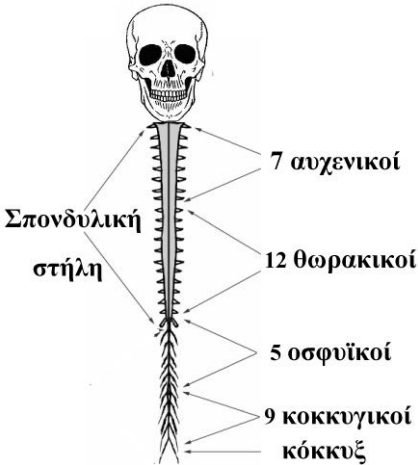

Όταν λοιπόν ο Ιεροβοάμ πήγε να θυσιάσει, σχίσθηκε το θυσιαστήριο και όταν επιχείρησε να συνεχίσει, ενάντια στη φωνή της συνειδήσεως του, (ο άνθρωπος που κατά Διαταγή του Γιαχβέ ήρθε να τον προειδοποιήσει να μη θυσιάσει στα είδωλα), «εξηράνθη» το χέρι του. Το χέρι είναι σύμβολο της ζωτικής ενέργειας και της γονιμότητας. Χέρι ανυψωμένο είναι συνηθισμένο στις θεότητες της Βαβυλώνας, της Ασσυρίας, της Φοινίκης, της Αιγύπτου, ιδίως στους Θεούς της γονιμότητας και της ζωής.

Η σχετική λέξη Ζιζόν είναι η επιφώνηση του βαθμού. Κατά συνέπεια απώλεσε τις ζωτικές του δυνάμεις. Μετά τη μετάνοια του, επανέρχεται η ζωτική δύναμη και προσφέρει κέρασμα στον άνθρωπο του Θεού (στη συνείδηση του). Αλλά ο άνθρωπος, η συνείδηση, αρνείται. Του λέγει: «Δεν θα φάγης άρτον, ούτε θα πιής ύδωρ, ούτε θα επανέλθης διά της οδού διά της οποίας ήλθες». Ο άρτος και το ύδωρ, είναι σύμβολα του υλικού σώματος και της ενέργειας που το ζωοποιεί.

Η οδός δεν είναι τίποτε άλλο από τη μεσαία στήλη (σχήμα) που βαδίζει ο μουύμενος για να φθάσει από τη θέση της βάσεως (μεταξύ των δύο στήλων **B.:** και **J.:**, κέντρο 10) στην Ανατολή, αφού διατρέξει τους βαθμούς συνειδητότητας από 1 έως 33, όσοι και οι βαθμοί του Συμβολικού και Φιλοσοφικού Τεκτονισμού. Ίσως για τον λόγο αυτό θεσπίστηκαν 33 βαθμοί, ενώ βαθμοί ουσίας είναι μόνο οι 4^{ος}, 14^{ος}, 18^{ος}, 28^{ος}, 30^{ος}, όπου τελούνται μυσήσεις.

Η σπονδυλική στήλη του ανθρώπου αποτελείται από $7+12+5+9=33$ σπονδύλους. Το Ιερό πυρ με κάθε αύξηση συνειδητότητας, συνυφασμένη με κάθε βαθμό, συμβολικά ανεβαίνει σπόνδυλο με σπόνδυλο, (εξ' ου και οι 33 βαθμοί).

Στον 33ο βαθμό θεωρείται ότι επέρχεται η τελειοποίηση και αναπτύσσονται οι νέες δυνάμεις. Αυτή είναι η οδός και δεν επιτρέπεται οπισθοδρόμηση, γιατί αυτό σημαίνει κάθοδο του Ιερού πυρός και απώλεια της αποκτειθήσης συνειδητότητας (απώλεια του Λόγου).

Παρά ταύτα ο Ιεροβοάμ δεν συμμορφώνεται και ο Αβιά ο γιος του αρρωσταίνει.

Ο συμβολισμός του Υιού είναι Ερμητικός. Ο Υιός είναι ο Ερμής, το Τέκνο, η Φιλοσοφική Λίθος, το Ρόδο επί του Σταύρου, ο Χιράμ. Είναι η αφυπνισμένη και αποκρυσταλλωμένη συνείδηση.

Ο προφήτης μηνύει στον Ιεροβοάμ ότι λόγω των καταχρήσεων του, το παιδί του, ο Αβιά θα πεθάνει. (γιατί άραγε για τα σφάλματα του πατρός να πεθάνει το τέκνο;).

Ο Ιεροβοάμ, στέλνει τη σύζυγο του στον προφήτη Αχιά, να μάθει για την τύχη του παιδιού. Η σύζυγος πηγαίνει στον προφήτη μεταμφιεσμένη για να μην τη γνωρίσει ο προφήτης. Σύζυγος = θηλυκή αρχή, ψυχισμός, ψυχικές ιδιότητες. Η κεκαλυμμένη πρόθεση και η υποκριτική ψυχική συμπεριφορά δεν ξεγελούν τον προφήτη (το ΕΓΩ – τον εσώτερο εαυτό) ο οποίος αναγνωρίζει τη σύζυγο παρά τη μεταμφίεσή της, δηλαδή την ελαττωματική ψυχική κατάσταση του Ιεροβοάμ. Με την επιστροφή τής συζύγου το παιδί (Ερμής, Χιράμ, Διόνυσος = αφυπνισμένη συνείδηση) πεθαίνει, δηλαδή η συνειδητότητα χάνεται.

Αυτή είναι με λίγα λόγια η άνοδος και η πτώση αυτού που κατάχραται τις θείες ιδιότητες.

Αλλοίμονο σε αυτόν που αναλαμβάνει καθήκοντα τα οποία δεν εκτελεί, κατά το τυπικό του Βαθμού. Κάτι αντίστοιχο συναντάμε στην Καινή διαθήκη (Ματθαίος XXII, 2-14).

Ο άνθρωπος που δεν έχει ένδυμα γάμου, κατά την παραβολή, φθάνει στη Βασιλεία των ουρανών. Ναι πηγαίνει επάνω, ενώ δεν θα έπρεπε. Με τι μέσα; Με έξυπνη προσποίηση όπως ακριβώς επιχείρησε και ο Ιεροβοάμ στέλνοντας τη σύζυγο του μεταμφιεσμένη.

«Ωμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ βασιλεῖ, ὁστις ἐποίησε γάμους τῷ υἱῷ αὐτοῦ. Καὶ ἀπέστειλε τοὺς δούλους αὐτοῦ καλέσαι τοὺς κεκλημένους εἰς τοὺς γάμους, καὶ οὐκ ἤθελον ἔλθειν. Πάλιν ἀπέστειλε τοὺς δούλους λέγων: Εἶπατε τοῖς κεκλημένοις·

ιδού το ἄριστόν μου ἡτοιμάσα, οἱ ταῦροι μου καί τὰ σιτιστά τεθυμένα, καί πάντα ἔτοιμα. Δεῦτε εἰς τούς γάμους. Οἱ δέ ἀμελήσαντες ἀπήλθον, ὁ μὲν εἰς τόν ἴδιον ἀγρόν, ὁ δέ εἰς τήν ἐμπορίαν αὐτοῦ. Οἱ δέ λοιποί κρατήσαντες τούς δούλους αὐτοῦ ὕβρισαν καί ἀπέκτειναν (δούλοι = οἱ κατά καιρούς Θειοὶ ἀπεσταλμένοι).

Ἀκούσας δέ ὁ βασιλεύς ὠργίσθη, καί πέμψας τὰ στρατεύματα αὐτοῦ ἀπώλεσε τούς φονεῖς ἐκείνους καί τήν πόλιν αὐτῶν ἐνεπληρωσε. Τότε λέγει τοῖς δούλοις αὐτοῦ. Ὁ μὲν γάμος ἔτοιμός ἐστιν, οἱ δέ κεκλημένοι οὐκ ἦσαν ἄξιοι. Πορεύεσθε οὖν ἐπὶ τὰς διεξόδους τῶν ὁδῶν καί ὅσους ἐάν εὑρητε καλέσατε εἰς τούς γάμους. Καί ἐξελθόντες οἱ δούλοι ἐκείνοι εἰς τὰς ὁδοὺς συνήγαγον πάντα ὅσους εὔρον, πονηρούς τε καί ἀγαθοὺς. Καί ἐπλήσθη ὁ γάμος ἀνακειμένων. Εἰσελθὼν δέ ὁ βασιλεύς θεάσασθαι τούς ἀνακειμένους εἶδεν ἐκεῖ ἄνθρωπον οὐκ ἐνδεδυμένον ἐνδυμα γάμου καί λέγει αὐτῷ· εταῖρε, πῶς εἰσήλθες ὧδε μὴ ἔχων ἐνδυμα γάμου; Ὁ δέ ἐφίμωθη. Τότε εἶπεν ὁ βασιλεύς τοῖς διακόνοις. Δήσαντες αὐτοῦ πόδας καί χεῖρας ἄρατε αὐτόν καί ἐκβάλετε, εἰς τό σκότος τό ἐξώτερον. Ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμός καί ὁ βρυγμός τῶν ὀδόντων».

(παρατηρούμε και εδώ τη χρήση του ὀρου (α**χ**ρ**ε**ῖ**ο**ς) εταῖρος)

Ποιοὶ ἦσαν οἱ καλεσμένοι; Προσέξτε ὅτι τοὺς καλεσμένους τοὺς μάζεψαν ἀπὸ τα σταυροδρόμια. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς δεν φοράει ἐνδυμα γάμου. Ἐνας ἄνθρωπος φθάνει σε ἓνα ὀρισμένο ἐπίπεδο συνειδητότητας. Μέχρις ἐνός σημείου κατανοεῖ. Θα ἀκολουθήσει αὐτό που κατανοεῖ; γιατί για να φθάσει στο «σταυροδρόμι» θα πρέπει να πήρε κάποια διδασκαλία. Θα πρέπει ἐπίσης να ἔχει κατηχήσει και συγκινήσει χιλιάδες με τη ρητορική του. Ἀλλά πιστεὺε μέσα του αὐτά που δίδασκε εξωτερικά; Αὐτός ὁ ἄνθρωπος, ὁ χωρὶς ἐνδυμα γάμου, δεν ἔχει σκοπό να κάνει πράξη αὐτά που λέει (ὅπως και ὁ Ἰεροβοάμ). Ἀσφαλῶς δίνει την ἐντύπωση ὅτι εἶναι καλός, ἀγαθός, ταλαιπωρημένος (εξορία του Ἰεροβοάμ στην Αἴγυπτο), ἐλεήμων. Χρησιμοποιεῖ τις κατάλληλες λέξεις. Ξεγελαίει τοὺς πάντες. Μπορεῖ να μιμηθεῖ την ἀρετή. Ὅλα εἶναι ἐξωτερική ἐπίδειξη. Ὅταν ἐρθεῖ σε ἐπαφή με το δυνατό φως ἐκείνων που εἶναι πιο συνειδητοὶ ἀπὸ αὐτόν, παύει να ἐξαπατά. Τότε φαίνεται ἡ ἐσωτερική ἐλλειψη πίστης που τον διακρίνει. Μέσα του εἶναι γυμνός. Το ἐνδυμα γάμου σημαίνει ἐπιθυμία για ἔνωση. Γάμος σημαίνει ἔνωση με αὐτό που βρίσκεται πέρα ἀπὸ τον εαυτό σου – ὀχι ὀ εαυτός σου. Και μπορεῖ να ἐρθεῖ ἀπὸ τον ἐσωτερικό ἄνθρωπο μέσα σου, το **Εγώ**, την **Ψυχή**. Ἀλλά ὁ χωρὶς ἐνδυμα ἄνθρωπος εἶναι ὀλο ἐπίδειξη και φήμη. Δεν ἀγαπά ἄλλον ἀπὸ τον εαυτό του και δεν ἔχει ἐσωτερική πλευρά. Ἀλλά υποδύεται καλά. Εἶναι ἓνας ἠθοποιός, ἓνας υποκριτής. Εξωτερικά, δίνει την ἐντύπωση πως πιστεὺει σε αὐτά που λέει. Εσωτερικά δεν πιστεὺει τίποτα. Γι' αὐτό ἐσωτερικά δεν ἔχει ἐνδυμα γάμου. Δεν θέλει να ἐνώσει το εἶναι του με αὐτά που δίδασκει. Ὅταν πλησιάσει ἐκείνους που ἡ ἐσωτερική τους ὀραση μπο-

ρεί να διαπεράσει την εξωτερική του προσποίηση (όπως συνέβη με τον προφήτη Αχιά), γίνεται φανερό ότι δεν έχει ένδυμα γάμου. Δεν θέλει να ενωθεί με αυτά που διδάσκει.

Ακόμα κι αν αυτό που διδάσκει είναι η Αλήθεια, δεν θα ενωθεί μαζί της. Και θα επέλθει αλληγορικά ο Θάνατος. Ο Χιράμ θα θανατωθεί για μια ακόμη φορά.

Κάτι αντίστοιχο συναντάμε στον Τεκτονισμό, ο οποίος είναι ένα μεγάλο σχολείο, όπου ενίστε άτομα που διδάσκουν την αγάπη την αδελφосύνη και την ανοχή, όταν έρθει η ώρα να το αποδείξουν εμπράκτως, διαπιστώνουμε ότι τηρούν μια τελειώς διαφορετική στάση.

Ο ΑΠΩΛΕΣΘΕΙΣ ΛΟΓΟΣ

Ο 18^{ος} βαθμός του Αρχαίου και Αποδεδεγμένου Σκωτικού τύπου, είναι ο βαθμός του Ροδόσταυρου, από τον οποίο θα αντλήσουμε χρήσιμα στοιχεία που αφορούν την έρευνα μας.

Ως γνωστό σε όλες σχεδόν τις παραδόσεις γίνεται μνεία περί ενός πράγματος απολεσθέντος ή εξαφανισθέντος, το οποίο ανεξαρτήτως των διαφόρων τρόπων με τους οποίους συμβολίζεται έχει κατά βάθος την ίδια σημασία. Θα μπορούσαμε μάλιστα να πούμε τις ίδιες σημασίες, διότι όπως σε κάθε συμβολισμό υπάρχουν πολλές άλλες ερμηνείες αλλά παρόλα αυτά συνδεδεμένες μεταξύ των. Αυτό το οποίο χάθηκε, είναι πάντοτε στην πραγματικότητα μια **ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΣΥΣΚΟΤΙΣΗ** που συνέβη διαμέσου της ιστορίας της ανθρωπότητας, μια απώλεια της πρωταρχικής καταστάσεως με άμεση συνέπεια την απώλεια της αντίστοιχης παραδόσεως. Από το τυπικό της μύθεως του Διδάσκαλου έχουμε την περικοπή:

*«Ημείς δ' οι Τέκτονες ανευρίσκομεν εν τω Χιράμ την εκπροσώπηση της ανθρωπότητος, εργαζομένης και παλαιούσης ακαταπαύστως, θνησκούσης μεν ενίοτε, αλλά ανεγειρόμενης πάντοτε ισχυροτέρας και πληρεστέρας ζωής και σθένους, διά να επαναρχίσει την πορείαν αυτής, έως ου φθάσει εις τον τελικόν σκοπόν αυτής, την **ΑΙΩΝΙΑΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ**»*

Τέτοια παραδείγματα είναι το «Σόμα» των Ινδουιστών ή το «Χαόμα» των Περσών, τα κατ'εξοχήν ποτά της αθανασίας. Λέγεται ότι το βεδικό «σόμα» έγινε άγνωστο από κάποια εποχή και μετά υποκαταστάθηκε με ένα άλλο ποτό, το οποίο ήταν απλή εικόνα του πρώτου. Στους Πέρσες, όπου το «Χαόμα» είναι το ίδιο με το «σόμα», αντικαταστάθηκε με το κίτρινο «Χαόμα» το οποίο και αυτό χάθηκε και παρέμεινε μόνο η ανάμνησή του. Υπενθυμίζω ξανά ότι, ο οίνος είναι ομοίως σε άλλες παραδόσεις ένα υποκατάστατο του «ποτού της Αθανασίας» και για τον λόγο αυτό λαμβάνεται γενικά σαν σύμβολο κεκρυμμένης διδασκαλίας, δηλαδή της εσωτερικής και μνητικής γνώσεως.

Σε άλλες χώρες ο συμβολισμός είναι διάφορος. Έτσι για τους Ιουδαίους, αυτό που χάθηκε είναι η ορθή προφορά του Θείου ονόματος (Γιαχβέ). Μια άλλη μορφή του ίδιου συμβολισμού αντιστοιχεί σε γεγονότα που προκληθήκαν στην πραγματικότητα κατά μήκος της Ιστορίας.

Αν η παράδοση αυτή εξαφανισθεί είναι επόμενο και η αντίστοιχη ιερή γλώσσα να χαθεί συγχρόνως. Ακόμη και αν εξακολουθήσει εξωτερικά να υπάρχει κάτι, αυτό είναι «νεκρό σώμα» δεδομένου ότι η βαθιά σημασία θα είναι εφεξής άγνωστη. Το ίδιο πρέπει να συνέβη με την πρωταρχική γλώσσα με την οποία εκφράζεται η πρωταρχική παράδοση, και γι' αυτό βρίσκουμε σε παραδοσιακές αφηγήσεις πολυάριθμες υποδηλώσεις για την πρωταρχική αυτή γλώσσα και για την απώλειά της. Σύμφωνα με μερικές αφηγήσεις φαίνεται ότι η πρωταρχική γλώσσα υπήρχε μέχρι μια ωρισμένη εποχή, η οποία οσοδήποτε απομακρυσμένη και αν φαίνεται για εμάς, δεν παύει να είναι πολύ απομακρυσμένη από τα πρωταρχικά χρόνια. Είναι η περίπτωση της βιβλικής ιστορίας της **«συγχύσεως των γλωσσών»**, οπότε φαίνεται ότι πολύ προγενέστερα πρέπει να υπήρχαν ιδιαίτερες παραδοσιακές μορφές, κάθε μια από τις οποίες είχε τη δική της ιερή γλώσσα. Η λέξη Βαβέλ προέρχεται από το μπαλάλ=συγχίζω, ή είναι εξελληνισμένος τύπος της λέξεως Βαβυλών, εκ του βαβ – ιλι = πύλη Θεού. Εν πάσει περιπτώσει οι Νωαχίτες Τέκτονες, χρονολογούν την ίδρυση του Τάγματος από την εποχή της καταστροφής του πύργου της Βαβέλ. Σύμφωνα με ορισμένες απόψεις, όπως του Όλιβερ που αναφέραμε, στη Βαβέλ γεννήθηκε η πρώτη νόθος Ελευθεροτεκτονική οργάνωση.

Εκεί για πρώτη φορά οι άνθρωποι εγκατέλειψαν τη λατρεία του αληθινού Θεού και με τη διασπορά τους έχασαν κάθε γνώση για την ύπαρξη του και για τις αρχές της αλήθειας, πάνω στις οποίες στηρίζεται ο Τεκτονισμός (απορρέων εκ του Ορθού Λόγου).

Σαν συνέπεια τούτου τα τυπικά αναφέρουν ότι *«ο Τέκτων έρχεται εκ του υψηλού πύργου της Βαβέλ, όπου αι γλώσσαι έπαθον σύγχισιν και ο Τεκτονισμός απωλέσθη»*, και οδοιπορεί *«πρός άλώνιον του Όρνάν του Ίεβουσαίου»²⁵ όπου ο Λόγος άπεκαταστάθη και ό Τεκτονισμός άνεβρέθη»*. (Παραλειπομένων κεφ. 21, παρ. 18–25).

Στη Β' έκδοση των συνταγμάτων του Άντερσον, αναφέρεται ότι ο Τέκτονας υποχρεώνεται να τηρεί τον ηθικό νόμο σαν αληθινός Νωαχίτης. Στο τυπικό του 18ου βαθμού του Ροδόσταυρου διαβάζουμε κάτι αντίστοιχο:

«Πυκνό σκότος περιβάλλει τη γην. Ο ζόφος διασπείρει πανταχού το πένθος και την αταξίαν. Το δίκαιον του ισχυρότερου βασιλεύει παντού. Ο Λόγος ο οποίος υπήρξεν άλλοτε τόσο ισχυρός, είναι ανίσχυρος πλέον να πείση τους ανθρώπους οι οποίοι εξανέστησαν κατά του ορθού Λόγου, της δικαιοσύνης και της αλήθειας.

Τα ώτα αυτών είναι κεκλεισμένα εις πάσαν φωνήν, πλην της φωνής των παθών, του εγωισμού και των ορέξεων των». (τυπικό 18^{ου} βαθμού σελίς 44)

25 Ο χώρος όπου ανεγέρθη ο Ναός του Σολομώντα.

«Αφ' ότου ο Ήλιος εσκοτίσθη και τα σκότη εκάλυψαν τη γην, τα εργαλεία εθραύσθησαν, ο φωτοβόλος αστήρ εσβέστη, οι εργάται διεσκορπίσθησαν και ο Λόγος απωλέσθη, η κακοδαιμονία ενέσκηψεν εις τον Τεκτονισμόν.

Τας ενδόξους ημέρας, αι οποίαι εσημείωσαν την εμφάνισιν του, ηκολούθησαν ημέραι απαίσιαι, πένθους και δακρύων. Οι εργάται πενθούντες και περιλυποι αναμένουν, όπως ανευρεθή ο Λόγος, ο οποίος και μόνος δύναται να επαναφέρει τον Τεκτονισμόν εις την αρχαίαν αυτού εύκλειαν». (τυπικό 18^ο βαθμού σελίς 69)

Φαίνεται λοιπόν ότι ο απωλεσθείς Λόγος συμβολίζει τα απόρρητα της πραγματικής μυσσεως, ότι και αν σημαίνει αυτό, γεγονός που συνέβη μετά από την απώλεια της πρωταρχικής παραδόσεως. Πρέπει όμως να σημειωθεί ότι η απώλεια δεν έλαβε χώρα απότομα και μιας διαπαντός, αλλά μετά από την απώλεια της πρωταρχικής καταστάσεως παρουσιάσθησαν πολλά άλλα διαδοχικά στάδια, που αντιστοιχούσαν σε ισάριθμες φάσεις ή εποχές της αναπτύξεως του ανθρώπινου κύκλου. Η απώλεια δε για την οποία μιλάμε, μπορεί επίσης να παριστάνει κάθε ένα από τα στάδια αυτά του συμβολισμού, σύμφωνα με τα οποία εκείνο που αρχικά χάθηκε αντικαταστάθη με κάτι άλλο το οποίο κατά το μέτρο του δυνατού το υποκαθιστούσε. Στη συνέχεια χάθηκε όμοια και αυτό και προκάλεσε νέες υποκαταστάσεις.

Αυτό μπορεί να νοηθεί κυρίως με τη σύσταση δευτερευόντων πνευματικών κέντρων όταν το ύπατο κέντρο κρύφτηκε από τα βλέματα της ανθρωπότητας, τουλάχιστον στο σύνολο του και εφόσον πρόκειται περί ανθρώπων κοινών ή μέσων. Γιατί αναγκαία υπάρχουν πάντοτε εξαιρέσεις χωρίς τις οποίες, αν τυχόν κάθε επικοινωνία με το κέντρο είχε διακοπεί, η πνευματικότητα αυτή καθ' εαυτή σε όλους τους βαθμούς θα εξαφανιζόταν ολοσχερώς.

Τους λόγους της συσκοτίσεως τούς αναλύσαμε διεξοδικά στο κεφάλαιο της 2^{ης} θεώρησης της καταγωγής του Τεκτονισμού και των διαφόρων μυστικών εταιριών. Ως γνωστόν δε οι Ροδόσταυροι, εκτός της αναζητήσης της φιλοσοφικής λίθου και του ελιξηρίου της μακροβιότητας, πρέσβευαν και αρχές κάποιας φυσικής φιλοσοφίας... Διαβάζουμε στο προοίμιο των Μεγάλων συνταγμάτων και Γενικού Κανονισμού του Ύπατου συμβουλίου του 33^{ου} της Ελλάδος.

«Συνταυτίζων το έργον των Ροδόσταυρων προς το ιδικόν του έργον ο Τεκτονισμός, προκήρυξε τη σπουδήν της φύσεως ως μέσον πάσης προόδου, με τη διαφοράν όμως ότι η φύσις δεν έγκειται μόνο εις την ύλη, αλλά και πέραν αυτής εις τον άυλον κόσμον του πνεύματος. Του κόσμου εκείνου η πραγματικότητα αποδεικνύεται διά συλλήψεων της μείζονος επιστήμης. Χωρίς να ταυτίζεται η να ακόλουθη οιανδήποτε θρησκείαν, πιστός εις την αρχήν της ελευθερίας και της εργασίας, ο Τεκτονισμός ηδυνήθη εις πάσαν ιστορικήν εποχήν να υιοθέτηση πάσαν αποκαλυπτόμενην μερικήν αλήθειαν, και να διατηρήση το αληθές πνεύμα αυτής χωρίς τα σφαλερά της στοιχεία, πρόθυμος εν τούτοις να εγκαταλήψει και ταύτην, όπως υιοθετήση άλλας τελειότερας αλήθειας.

Τοιουτοτρόπως εδόξασε την Πίστιν, την Ελπίδα και την Αγάπην.

Ο Τεκτονισμός επιθυμεί να συντελέσει, όπως επιζήση εις τους οπαδούς αυτού ο πνευματικός βίος της ανθρωπότητας, από της εποχής κατά την οποίαν η ιστορία δεν αναφαίνεται, εί μη κατ' αβέβαιας τινάς αναλαμπάς, μέχρι των ημερών μας, και διά τούτο διήρесе τη διδασκαλίαν αυτού κατά βαθμούς, εις διακεκριμένας περιόδους».

Μελετώντας όλα τα τυπικά από του Διδάσκαλου και εφεξής, θα δούμε ότι κατά το μάλλον ή ήττον η κάθε αύξηση φωτός έχει σαν στόχο την αναζήτηση της αλήθειας για το αγαθό της ανθρωπότητας και για εκπλήρωση του προορισμού του ανθρώπου. Πρέπει όμως να παρατηρήσουμε ότι όπως η απώλεια έγινε βαθμιαία και σταδιακά, έτσι και η αναζήτηση θα γίνει επίσης βαθμιαία, διερχόμενη αναδρομικά και κατ' αντίστροφη έννοια από τα ίδια στάδια, από τη μια κατάσταση στην προγενέστερή της και συνεχώς μέχρι να φτάσει στην πρωταρχική κατάσταση. Στα διάφορα αυτά στάδια δυνατόν να αντιστοιχούν φυσικά ισάριθμοι βαθμοί μυήσεως. Έτσι οι διαδοχικές υποκαταστάσεις για τις οποίες έγινε λόγος, μπορούν να αναληφθούν κατά αντίστροφη έννοια. Αυτό εξηγεί το ότι εκείνο που σε μερικές περιπτώσεις αναφέρεται ως «ανευρεθείς λόγος» είναι στην πραγματικότητα μια «υποκατάστατη λέξη» που παριστάνει το ένα η το άλλο των ενδιάμεσων σταδίων.

Είναι άλλωστε πρόδηλο ότι εκείνο που μπορεί να κοινοποιηθεί εξωτερικά δεν μπορεί να είναι στην αλήθεια ο «απολεσθείς Λόγος», και ότι στην πραγματικότητα είναι ένα σύμβολο αυτού, περισσότερο ή λιγότερο αμιγές. Και κατά το τυπικό του 18^{ου} βαθμού:

«INRI», ιδού ο Λόγος. Ο Λόγος ανευρέθη... ...Σας οδηγήσαμε εις το φωτεινόν και χαρμόσυνον τούτο Εργαστήριον και ανηγγείλαμεν, ότι επανεύρετε τον απολεσθέντα Λόγον. Εν τούτοις μη πιστεύσητε, ότι ο Τεκτονισμός σας λέγει, ότι η Αλήθεια ανευρέθη. Τούτο θα ήτο αντίθετο προς την Τεκτονικήν διδασκαλίαν. Αλλά εάν δεν ανεύρωμεν την αιώνια Αλήθειαν, εύρομεν εν τούτοις την οδόν, η οποία μας οδηγεί να πλησιάσωμεν προς αυτήν, τόσο πλησίον, όσον επιτρέπει τούτο η ανθρώπινη διάνοια».

Ένα άλλο πασίγνωστο παράδειγμα για τις δυτικές μυήσεις, είναι η αναζήτηση του Γκραάλ στις ιπποτικές μυήσεις του Μεσαίωνα. Υπάρχουν πολλές αναφορές περισσότερο ή λιγότερο σαφείς σε τύπους και αντικείμενα που υποκαταστάθηκαν με άλλα. Άλλωστε μπορούμε να πούμε ότι η στρογγυλή τράπεζα είναι τελικά υποκατάστατο, διότι αν και είναι προορισμένη να δεχθεί το Γκραάλ, αυτό ουδέποτε λαμβάνει θέση επάνω της. Αυτό καθόλου δεν σημαίνει, όπως μερικοί εύκολα θα νόμιζαν, ότι η «αναζήτηση» αυτή ποτέ δεν έχει τέρμα, αλλά μόνο ότι δεν μπορεί να γίνει για το σύνολο μιας κοινότητας, έστω και αν αυτή έχει μυητικό χαρακτήρα. Κάτι τέτοιο υπονοεί η διδασκαλία του 18^{ου} βαθμού στην εξής στιχομυθία:

Ερ .: Τι εζητήσατε κατά τας οδοιπορίας σας;

Απ .: Τον απολεσθέντα Λόγον.

Ερ .: Επανεύρετε αυτόν;

Απ .: Ναι αδελφέ Σοφώτατε, χάρις εις την επιμονήν μου.

Ερ .: Δώσατε αυτόν.

Απ .: Μου είναι αδύνατον να τον δώσω εις οιονδήποτε.

Ερ .: Πως δύναμαι να μάθω;

Απ .: Εάν με ερωτήσητε περί των διαφόρων μελετών μου

Ο 17^{ος} βαθμός (ιππότης της Ανατολής και της Δύσεως), είναι κατά το τυπικό, ο βαθμός ο οποίος ενώνει τον παλαιό με τον νέο Κόσμο, δηλαδή την παλαιά, με τη νέα φιλοσοφία. Και ερχόμενος στον 18^ο βαθμό, ο ανευρεθείς Λόγος παρουσιάζεται σαν ένα νέο τετραγράμματο (INRI), το οποίο οφείλει να αντικαταστήσει το απωλεσθέν παλαιό. Πράγματι τα τέσσερα αυτά γράμματα, τα οποία άλλωστε είναι αρχικά που δεν σχηματίζουν μια λέξη, τίποτε άλλο δεν εκφράζουν εδώ από τη θέση της Χριστιανικής παραδόσεως έναντι της Εβραϊκής, δηλαδή την αντικατάσταση του «παλαιού νόμου» από τον «νέο νόμο» ή τον συμπληρωμένο νόμο ("ούκ ήλθον καταλύσαι τον νόμον ή τους προφήτες αλλά πληρώσαι" – Ματθαίος κεφ. 5–17). Θα ήταν όμως δύσκολο να πούμε ότι και οι δύο παριστάνουν μια κατάσταση που βρίσκεται πλησιέστερα προς την πρωταρχική κατάσταση, εκτός αν θέλουμε να το αντιληφθούμε με την έννοια ότι ο Χριστιανισμός πέτυχε μια «αποκατάσταση», η οποία ανοίγει ορισμένες νέες δυνατότητες κατάλληλες διά την επάνοδο εκείνης (της πρωταρχικής).

Όσον αφορά τη δεύτερη εξήγηση περί του INRI, δηλαδή ότι η φύση αναγεννιέται διά του πυρός, ήδη πολλά έχουμε πει για το Ιερό πυρ αλλά και για τη λειτουργία της σκέψεως η οποία είναι νοητικό πυρ. Αναφερθήκαμε διεξοδικά για τον τρόπο με τον οποίο δημιουργήθηκαν οι μυστικές εταιρίες ανά τους αιώνες και για την απώλεια της πρωταρχικής παραδόσεως, που δηλώνεται σαν απώλεια του Λόγου. Ο συμβολισμός του δειπνου των Ροδόσταυρων, όπου μεταλαμβάνουν του άρτου και του οίνου, είναι μια έμμεση αλλά σαφής αναφορά. Σε όλες τις εσωτερικές παραδόσεις αναφέρεται η καθοδηγητική παρουσία μιας αόρατης Αδελφότητας η οποία εργάζεται για την πραγματοποίηση του Μεγάλου Έργου.

Άλλες φορές τη συναντούμε με το όνομα Αόρατη Αδελφότητα, άλλες σαν Επικράτεια του Ιωάννη, Γη των Αθανάτων ή των Ζωντανών (ψαλμός 116, στίχος 9), τάγμα του Μελχισεδέκ κ.λ.π. έργο της είναι να έρχεται σε επαφή με εκείνες τις ενσαρκωμένες Ψυχές που μπορούν να προσφέρουν πνευματικό έργο, να τις καθοδηγεί και να τις εκπαιδεύει στη γραμμή της κοσμικής εξέλιξης. Το παράξενο είναι πως παρόλο που η καθοδήγησή της σε πρόσωπα και πράγματα

είναι πολλές φορές εμφανής, το σημείο που εδρεύει δεν αποκαλύφθηκε ποτέ, όπως ποτέ δεν αποκαλυφτήκαν ποτέ εκείνοι που την απαρτίζουν. Από μια άποψη μια τέτοια αδελφότητα πησιάζει πολύ την ιδέα της Ροδοσταυρικής εταιρίας, έτσι όπως μας αποκαλύπτεται από τα δύο βασικά ροδοσταυρικά κείμενα **FAMA** και **CONFESSIO**.

Κάτι θέλουν να τονίσουν οι φράσεις του τυπικού «*οι αδελφοί Ροδόσταυροι δεν αποτελούν πλέον διακεκριμένο σωματείο*», και ότι «*Διά το έργο των Ροδόσταυρων μικρός αριθμός ανθρώπων, αλλά αποφασιστικών, είναι αρκετός*». (τυπικό 18^ο βαθμού A ∴ A ∴ Σ ∴ Τ ∴)

Όλα τα κέντρα μύησης δεν είναι άλλο παρά διακλαδώσεις αυτού του μοναδικού κέντρου, του οποίου το Φως – ο Λόγος – δεν χάθηκε ποτέ στους αιώνες. Για να διατηρηθεί αυτή η φλόγα, έπρεπε να υπάρχει ένα Ον το οποίο να έχει όλες τις γνώσεις και να κατέχει όλες τις δυνάμεις, ένα Ον που να είναι ο αντιπρόσωπος του Θεού επάνω στη Γη. Ένα Ον που να μην πεθαίνει ποτέ. Αυτό το Ον υπάρχει πραγματικά, αναφέρεται στη Βίβλο και σε όλες τις παραδόσεις όλων των λαών, κάτω από διαφορετικό όνομα. Στην Εβραϊκή παράδοση φέρει το όνομα Μελχitseδέκ, Βασιλιάς του Σάλεμ. Για πρώτη φορά συναντούμε το μυστήριο της κοινωνίας του «άρτου και του οίνου». Διαβάζουμε στη γένεση κεφ. 14, στίχοι 17–20, ότι όταν ο Αβραάμ νίκησε τον Κεδρολόομερ και τους άλλους βασιλιάδες, ο Μελχitseδέκ, Βασιλιάς του Σάλεμ, έφερε ψωμί και κρασί, ευλόγησε τον Αβραάμ και είπε:

Ας είσαι ευλογημένος Αβραάμ, από τον Ύψιστο Θεό, τον Κύριο του ουρανού και της Γης.

Εκτενής αναφορά περί Μελχitseδέκ ο οποίος είναι κατ' αρχήν Βασιλιάς της δικαιοσύνης και της ειρήνης, έχουμε στην προς Εβραίους επιστολή του αποστόλου Παύλου, κεφάλαιο ζ'.

Δεν έχει πατέρα, δεν έχει μητέρα, δεν έχει γενεαλογία, δεν έχει ούτε αρχή ημερών ούτε τέλος ζωής, – αλλά που είναι όμοιος με Υιό του Θεού – αυτός ο Μελχitseδέκ παραμένει ιεροθύτης στους αιώνες των αιώνων. Και παρακάτω αναφέρει για τον Ιησού ότι είναι ιεροθύτης εις το διηνεκές κατά την τάξη Μελχitseδέκ. Η πιο φανερή απόδειξη αυτής της σχέσης είναι ο Μυστικός Δείπνος, κατά τον οποίο ανανέωσε το δώρο του άρτου και του οίνου που είχε γίνει από τον Μελχitseδέκ στον Αβραάμ, το δε δείπνο των Ροδόσταυρων, κατά το τυπικό, πιθανώς έχει την αρχή αυτού εις ανάμνησή του. Ο Μιχαήλ Αϊβανχοφ, στο βιβλίο του “Ουράνια Πολιτεία”, όπου περιέχονται πολλά στοιχεία για την Αποκάλυψη του Ιωάννη γράφει: «*Τώρα, βέβαια, σίγουρα ορισμένοι χριστιανοί θα σοκαρισθούν και θα διαμαρτυρηθούν: “Αυτό είναι συκοφαντία, βλασφημία. Αν ο Ιησούς ήταν κατά την τάξιν Μελχitseδέκ, αυτό σημαίνει ότι ο Μελχitseδέκ ήταν ανώτερος από εκείνον!*»

Α! ακούστε, δεν το λέω εγώ, το λέει ο άγιος Παύλος. Και αν οι χριστιανοί θέλουν να σοκάρονται είναι δική τους δουλειά. Αδιάκοπα, άλλωστε, σοκάρονται... μέχρι τη στιγμή που θα δεχθούν την αλήθεια».

Η Ιουδαιοχριστιανική παράδοση διακρίνει δύο ιεροσύνες, τη μια κατά την τάξη «Ααρών» και την άλλη κατά την τάξη «Μελχιτσεδέκ». Η τελευταία όμως είναι ανώτερη από την πρώτη, καθώς ο Μελχιτσεδέκ είναι ανώτερος από τον Αβραάμ, από τον οποίο κατάγεται η φυλή του Λευΐ και κατά φυσική συνέπεια και η οικογένεια του Ααρών. Στην πρώτη ανήκουν τα Ελάσσονα μυστήρια (πιθανόν και ο Τεκτονισμός), με σκοπό την αποκατάσταση του ανθρώπου στην πρωταρχική κατάσταση. Στη δεύτερη αντιστοιχούν τα Μείζονα μυστήρια, που έχουν σκοπό την ανάπτυξη υπερανθρώπινων δυνατοτήτων. Έτσι ο Ιησούς δεν κατάγεται από τη φυλή του Λευΐ, αλλά από τη βασιλική φυλή του Ιούδα (Ματθαίος κεφ. Α΄, 3), κατά την τάξη Μελχιτσεδέκ, και καθώς είναι ανώτερος Ιεροθύτης του Υψίστου, τα τέσσερα στοιχεία, γη, ύδωρ, αήρ και πυρ, βρίσκονται στην υπηρεσία του, και κατέχει όλες τις δυνάμεις.

Τώρα έχουν νόημα τα λόγια του παρακάτω εδαφίου του τυπικού του 18^{ου} βαθμού:

Σοφώτατος .: Ερωτήσατε αυτούς πόθεν έρχονται, πόθεν διήλθον, υπό την οδηγίαν τινός, και εις ποίαν φυλήν ανήκουν.

Ιππ .: Τελετ .: Πόθεν έρχεσθε;

Ιππ .: Δοκιμ .: Εκ της Ιουδαίας

Ιππ .: Τελετ .: Πόθεν διήλθατε;

Ιππ .: Δοκιμ .: Εκ της Ναζαρέτ

Ιππ .: Τελετ .: Τι σας οδήγησεν;

Ιππ .: Δοκιμ .: Ο Ραφαήλ

Ιππ .: Τελετ .: Εις ποίαν φυλήν ανήκετε;

Ιππ .: Δοκιμ .: Του Ιούδα

Και επειδή οι Ροδόσταυροι αναζητούσαν τη φιλοσοφική λίθο και το ελιξήριο της μακροζωίας, αποκτά μεγάλη σημασία το αναφερόμενο όνομα του Αρχαγγέλου Ραφαήλ, στον οποίον προσωποποιείται η δύναμη της ζωικότητας και της αιθερινής ηλεκτρομαγνητικής ακτινοβολίας, καθότι σύμφωνα με τη νέα υποκατάσταση του Λόγου διά της λέξεως **INRI, -η Φύσις αναγεννάται διά του πυρός -**.

Όλη η ηθική διδασκαλία και όλα τα γυμνάσματα επάνω στο σύμβολο της ζωής, έχουν σαν τελικό στόχο την αφύπνιση και ενεργοποίηση αυτού του μυστικού Πυρός, το οποίο δεν κατακαίει αλλά οδηγεί στην πραγματική ζωή, στη Βασιλεία των Ουρανών η οποία βρίσκεται μέσα μας.

15

ΙΟΛΛΑΟΣ

Η
ΑΓΝΩΣΤΗ
ΤΕΧΝΗ
(*Ars Incognita*)

Κεφάλαιο 15ο

Σύγχρονες Διαπιστώσεις

AD INFINITUM - ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΦΩΣ

Aφού, λοιπόν, καθορίσαμε τα αποτελέσματα των νόμων της Ζωής και του θανάτου καθώς και τις μετενσαρκώσεις που προκύπτουν από την ατέλεια της φύσεώς μας, ας περάσουμε σε μια άλλη θεώρηση των μετενσαρκώσεων, θέτοντας στους εαυτούς μας την ακόλουθη ερώτηση που αφορά την έξοδο μας από τη θύρα της Ανατολής του Τεκτονικού Ναού, όταν τον θεωρήσουμε σαν εικόνα του σύμπαντος Κόσμου και τις προοπτικές μας μετά από αυτή.

Που άραγε αυτή να οδηγεί τον άνθρωπο ο οποίος έχει μεταστεί στην αιώνια Ανατολή;

Κάθε άνθρωπος, ο οποίος έφτασε στην Αθανασία του Εγώ του και της προσωπικότητάς του, μετενσαρκώνεται; Και, σε αυτή την περίπτωση, ποιες θα ήσαν οι συνθήκες και οι λόγοι της μετενσαρκώσεώς του;

Στην ερώτηση αυτή ο διδάσκαλος και μύστης Δημήτριος Σεμελάς δίνει την εξής απάντηση:

«Ο άνθρωπος που έχει φτάσει στον βαθμό της αθανασίας του Εγώ και της προσωπικότητάς του, μετενσαρκώνεται κάτω από την επιρροή των Συνειδητών Νόμων, για να τελειοποιήσει τη διανοητική του κατάσταση. Διότι το Εγώ μας, όντας μια εκπόρευση ενός Εγώ πολλαπλασίως ανώτερου του δικού μας (θεία Μονάς ή Ομαδική Ψυχή), τείνει, λόγω της καταγωγής του, να προσομοιάσει προς τη διανοητική εικόνα του γεννήτορά του και να πλησιάζει προς Αυτόν, χωρίς να συγχωνευθεί εντός Του.

Ο άνθρωπος, ο οποίος διά της Αγάπης έφτασε στην αφθαρσία της αισθητικής του καταστάσεως, θα μετενσαρκωθεί για να αποκτήσει την τελειότητα της διανοητικής του καταστάσεως διά της Σοφίας. Να γιατί τα λόγια του Θεάνθρωπου υπονοούν πολύ περισσότερα από ότι αντιλαμβανόμαστε εκ πρώτης όψεως: «Μακάριοι οι καθαροί τη καρδία, ότι αυτοί τον Θεόν όψονται» (Ματθαίος κεφ. 5–8).

Αυτές οι μετενσαρκώσεις που ενεργούνται από τους Συνειδητούς Νόμους, δεν υπόκεινται στις ταραχές και τις αταξίες της υλικής ζωής, τα δε ανθρώπινα όντα τα οποία διέρχονται τούτο το στάδιο της εξελίξεώς τους, παρά τις ταλαιπωρίες στις οποίες ο αντίπαλος (ο Εωσφόρος) αρέσκεται να τα υποβάλει, προχωρούν στην οδό της ανόδου με γαλήνη, βεβαιότητα και περιφρόνηση για τους κακολόγους.

Η προηγούμενη φύση των μετενσαρκώσεων είναι ατομική και όχι ομαδική, ενώ η φύση των μετενσαρκώσεων που έχουν σκοπό την τελειοποίηση της διανοητικής καταστάσεως, αν και παραμένει ατομική, έχει, εν τούτοις, συλλογικό χαρακτήρα της φυλής. Πραγματικά, τα όντα, τα οποία έφθασαν σε έναν καθορισμένο βαθμό νοητικότητας ή τελειότητας της διανοητικής τους καταστάσεως, μετά τον υλικό τους θάνατο ή την αποσάρκωσή τους, ανέρχονται σε μία περιοχή που βρίσκεται πάνω από την περιοχή της «Φυσιώσης Φύσης», η οποία αποκαλείται «Ουρανός ή μέσο Δώμα» (σχήμα I, VI), σε αντίθεση με το «Κοσμικό επίπεδο», κατώτερο ή ανώτερο, όνομα με το οποίο χαρακτηρίζονται οι περιοχές της «Φυσικοποιημένης Φύσεως». Φθάνοντας στο Ουράνιο επίπεδο (ύδατα άνω του Στερεώματος), περιμένουν εκεί την έλευση της φυλής τους και την ύψωσή της προς περιοχές του δημιουργημένου Σύμπαντος περισσότερο τακτοποιημένες και εναρμονισμένες».

Ο ΟΡΘΟΣ ΛΟΓΟΣ

Στο σημείο αυτό ύστερα από όλα όσα αναλύθηκαν, μπορούμε να εκθέσουμε παραθέτοντας τα σχετικά επιχειρήματα, ένα θέμα πού έδωσε και δίνει αφορμή σε πολλές συζητήσεις και ποιικιλία απόψεων. Στην αρχή της εξερεύνησής μας, στο κεφάλαιο τι είναι Ελευθεροτεκτονισμός, όπως περιγράφεται στο τυπικό της μυσέως του μαθητή, επισημάνθηκαν τα εξής:

1. Είναι θεσμός αφ' εαυτού προερχόμενος!
2. Απορρέει εκ τού ορθού λόγου και κατά συνέπεια είναι παγκόσμιος!
3. Έχει ιδίαν γένεση, πού καθόλου δεν πρέπει να συγχέεται με την αρχή των θρησκειών.

Εύλογα λοιπόν, κάνουμε τις εξής προφανείς διαπιστώσεις:

1. Ο όρος **“έχει ιδίαν γένεση”** δεν μπορεί να αναφέρεται στα σωματεία των οικοδόμων προ του 1717 ή στους αποδεδεγμένους τέκτονες (Ροδόσταυρους, Ναϊτες, Ερμητιστές κ.λπ), πού οπωσδήποτε δεν είχαν καμία υπόσταση αντίστοιχη με τη φύση των θρησκειών.
2. Ότι είναι προϊόν ορθού λογισμού (δηλαδή ορθής σκέψεως) δεν είναι κάτι το παγκόσμιο. (Από καμία φιλοσοφική ή επιστημονική θεωρία δεν αποδεικνύεται κάτι τέτοιο. Καμία θρησκεία δεν είναι παγκόσμια, όλες δε βασίζονται στην πίστη και όχι στον ορθολογισμό.)
3. Δεν είναι **ορθολογιστικό** να παρουσιάζει ένα φιλοσοφικό σύστημα την ιδεολογία του μέσα από σύμβολα, μύθους και αλληγορίες, των οποίων το νόημα εικάζεται ή αποκαλύπτεται.

Όλα τα πιο πάνω φαίνονται εκ πρώτης όψεως αντικρουόμενα και χωρίς βαθύτερο έρεισμα! Διαβάζουμε στο λεξικό, τον ορισμό της στενής έννοιας τού ορθού λόγου, που έχει ως εξής:

Ορθολογισμός = ορθά σκέπτομαι (λογίζομαι). Η λελογισμένη ή συνετή διανόηση, η ευθυκρισία. Στη Φιλοσοφία, δόγμα σύμφωνα με το οποίο πηγή κάθε γνώσεως είναι η νόηση.

Στα κεφάλαια της 1^{ης} και 2^{ης} **συζητήσεως**, αλλά και στο κεφάλαιο περί **Ηθικής**, δόθηκε ο μηχανισμός της δημιουργίας της **συνειδήσεως**, μέσα από τη γνωστική διαδικασία:

Πέντε Αισθήσεις-Πείρα-Κρίση-Γνώση. Η συνετή λοιπόν διανόηση και η ευθυκρισία δεν είναι κάτι που είναι στον καθένα μας, αλλά και στις διάφορες εποχές, εκ των προτέρων εξασφαλισμένο ή αυταπόδεικτο που να βασίζεται σε ακλόνητα θεμέλια και να ορίζεται με βάση αδιαμφισβήτητα θεωρητικά αξιώματα και κανόνες. Είδαμε ποσά βάρη (περιβάλλον, πάθη, επιθυμίες κ.λπ) εμποδίζουν την ορθή εκδήλωση της προσωπικότητας των ανθρώπων.

Η ποιότητα της συνειδήσεως και συνεπώς της κρίσεως διαφέρει από άτομο σε άτομο και κατά εποχές. Έτσι ο ορθός λογισμός είναι για τον κοινό άνθρωπο μία πολύ σχετική έννοια.

Ο Τεκτονισμός επίσης πιστεύει στην ύπαρξη του Θεού και στην αποκεκαλυμμένη του Βούληση, η οποία συμβολίζεται με τη Βίβλο του Νόμου που συνήθως είναι η Αγία Γραφή.

Κατά συνέπεια **αν ο Τεκτονισμός είναι παγκόσμιος**, δεν μπορεί να βασίζεται στη σχετική πριν τρεις αιώνες λογική των ανθρώπων κάποιας περιοχής του δυτικού κόσμου, σύμφωνα με τα ιστορικά δεδομένα που εκτέθηκαν αναλυτικά στη 2^η θεώρηση της καταγωγής του.

Η **πρώτη** όμως θεώρηση της καταγωγής του, πέρα από τα ιστορικά γεγονότα, μας δίδει τα πραγματικά κίνητρα και μας διαφωτίζει για την **έννοια** της αποδιδόμενης παγκοσμιοότητας:

1^ο. Την έννοια του αφ' εαυτού προερχόμενος, δηλαδή την εσωτερική ανάγκη των ανθρώπων να ερευνήσουν τη μία και μοναδική αλήθεια και πραγματικότητα, η οποία αποδίδεται στον Τεκτονισμό με τον όρο "**Ορθός Λόγος**". Η **παραδοσιακή** αυτή αλήθεια πολλές φορές προέρχεται από κατά καιρούς Θείους απεσταλμένους (εξ αποκαλύψεως).

2^ο. Την αντίληψη της εννοίας της αδελφούσης και της συνεργασίας προς αυτόν το σκοπό, η οποία δημιούργησε την έννοια της παγκόσμιας αδελφότητας για την έρευνα της αληθείας και την πραγματοποίηση του ιδεώδους αυτού από κοινού. Το γεγονός αυτό οδήγησε στην αρχική συσπείρωση των μυστών και σύσταση των μυστικών εταιριών.

3^ο. Την απώλεια της πρωταρχικής παραδόσεως λόγω της κακοδαιμονίας των ανθρώπων, η οποία έκτοτε αναζητείται με το όνομα "**Απωλεσθείς Λόγος**". Είναι προσωρινή βέβαια απώλεια για τις μεγάλες μάζες κατά το "**ού τα πάντα τοις πάσι ρητά**", ενώ φαίνεται να διαφυλάσσεται σε κάποια πνευματικά κέντρα για τη μετάδοσή της στους κατάλληλους ανθρώπους και ανάλογα με την ηθική και πνευματική τους κατάσταση, στην οποία χωρίς αμφιβολία εμπεριέχεται και ο ορθολογισμός. Μεταξύ των άλλων λόγων που επέβαλλαν τη συμβολική και αλληγορική παρουσίαση των Αρχών της παραδόσεως αυτής, όπως εκτενώς και αναλυτικά εκτέθηκαν, είναι και η ευρεία και ανοικτή διάδοση του Τεκτονισμού στην κοινωνία μεταξύ ανθρώπων ποικίλων δυνατοτήτων και επιδιώξεων.

Ο Τεκτονισμός λοιπόν θεωρούμενος κάτω από τη σκοπιά της συντήρησης της μυστηριακής παραδόσεως, εκπληρώνει διαχρονικά πλήρως και ολοκληρωτικά τον στόχο για τον οποίο δημιουργήθηκε! Ο στόχος αυτός, όσο και αν αυτό μπορεί να ακούγεται οξύμωρο, είναι να συντηρούνται οι αρχές του μηχανικά από όλους εκείνους που αρκούνται καλοπροαίρετα στα εξωτερικά χαρακτηριστικά του, να γίνεται δε κατανοητός σε βάθος μόνο από τους Λίγους!

ΟΙ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΥ ΠΟΛΕΜΙΟΙ

Ο Ύπατος Μέγας Ταξιάρχης των Η. Π. Α Henry Clausen έγραφε σε άρθρο του σε ανύποπτο χρόνο, (περί το 1977). «Η ελευθερία είναι εύθραυστη. Οι Αθηναίοι του Ε΄ αιώνα π.Χ. το διαπίστωσαν κατά το ξεκίνημα τους για μια ελεύθερη κοινωνία.

Σήμερα σε πολλά μέρη του κόσμου επικρατεί τυραννία δουλεία και η αθλιότητα.

Μια στατιστική του ιδρύματος Βεντλ Ουίλσον έδειξε ότι κατά το 1975 υπήρξε κάμψη της ελευθερίας για 743 εκατομμύρια ανθρώπων σε όλο τον κόσμο και ότι μόνο το 19% του παγκόσμιου πληθυσμού ζουν ελεύθερα. Τα Ηνωμένα Έθνη αριθμούν μεταξύ των μελών τους 144 χώρες. Η μεγάλη πλειονότητα είναι σιδηρένιες δικτατορίες, αυταρχικά καθεστώτα ενός προσώπου ή μιας οικογένειας και κράτη υπερτροφικά σε βάρος του ατόμου.

Ο Τεκτονισμός δεν μπορεί να επιζήσει σε ένα τέτοιο κόσμο. Διότι οι εχθροί του διαστρέφουν την έννοια του Τεκτονισμού και τείνουν να προκαλέσουν φόβο και μίσος και να στρέψουν την κοινή γνώμη προς διεύθυνση σφαλερή. Ο Τεκτονισμός υπήρξε στην ιστορία θύμα πολλών κακόβουλων επιθέσεων. Σε μερικές περιοχές του κόσμου, για να παραφράσουμε τον Σαίξπηρ, γλώσσαί συκοφαντών επρόφεραν τον θάνατο. Υποφέραμε σιωπηλά, ικανοποιημένοι εκ του ότι «και αγνός σαν τον πάγο και λευκός σαν το χιόνι, τη συκοφαντία δεν θα την αποφύγει». Αλλά, είμαστε υποχρεωμένοι να σημειώσουμε ότι όλες οι εναντίον των Τεκτόνων κατηγορίες ήταν ψεύτικες.

Κοιτάξετε πρώτα ποιοι κατεδίωξαν τον Τεκτονισμό και έπειτα ρωτήστε: Γιατί;

Μια εκ των πρώτων πράξεων των Ρώσων μπολσεβίκων του 1917 ήταν να διαλύσουν όλες τας στοές. Ο Μπέλα Κουν το 1919 στην Ουγγαρία κήρυξε τη δικτατορία του προλεταριάτου και διέταξε τη διάλυση των στοών. Ο πρώτος δικτάτορας της Ισπανίας, Πρίμο ντε Ριβέρα, το 1925, κατήργησε τον Τεκτονισμό. Ο Μουσολίνι, αφού παραπάνω από μια φορά προσπάθησε ανεπιτυχώς να γίνει δεκτός σε τεκτονική στοά, θέσπισε το 1924 ότι δεν επιτρέπετο σε κανένα μέλος του φασιστικού κόμματος να είναι Τέκτονας και το 1925 προχώρησε στην εξόντωση των στοών και τη φυλάκιση των ηγετών τους. Οι Ναζί, μετά την κατάληψη της εξουσίας από τον Χίτλερ, διέλυσαν τη μεγάλη στοά της Γερμανίας και έστειλαν εξέχοντες αξιωματούχους της στα στρατόπεδα συγκεντρώσεως. Το ίδιο έγινε αργότερα και στην Αυστρία. Πολυάριθμοι Τέκτονες κλείσθηκαν στην ζωντανή κόλαση του Νταχάου.

Οι διωγμοί των τεκτόνων εξαπλώθηκαν μαζί με την κυριαρχία του Χίτλερ στην Τσεχοσλοβακία, Πολωνία, Ολλανδία, Βέλγιο, Νορβηγία και Δανία. Τα υποτακτικά στη Γερμανία κράτη υποχρεωθήκαν να θεσπίσουν νόμους κατά του Τεκτονισμού. Οι πράκτορες του Χίτλερ εμόλυναν ακόμη και την άπω Ανατολή, και έπρεπε να φθάσει ο στρατηγός Μακ Άρθουρ για να ακυρώσει τα διατάγματα. Στην Ισπανία ο στρατηγός Φράνκο θέσπισε 10 χρόνια φυλακή, αυτομάτως για κάθε Τέκτονα. Όταν

έπεσε η Γαλλία, η κυβέρνηση του Βισύ διέλυσε τις στοές, κατέσχε τις ιδιοκτησίες τους και φυλάκισε τους ηγέτες τους. (Στην Ελλάδα οι Γερμανοί έκλεισαν τις στοές και κατέστρεψαν όσα αρχεία έπεσαν στα χέρια τους).

Παραπλανημένες εκκλησιαστικές ιεραρχίες εξαπέλυσαν επίσης από καιρού εις καιρόν βούλες εναντίον ολόκληρου του Τεκτονικού Τάγματος, κυρίως γιατί δεν μπορούσαν να επιβάλουν τις πολιτικές κοινωνικές και θρησκευτικές υπαγορεύσεις τους πάνω σ' ελευθερόφρονες ανθρώπους. Θεώρησαν τους Τέκτονες εμπόδιο στη δίψα τους για κυριαρχία.

Δεν είναι εκπληκτικόν ότι οι βούλες έγιναν με ψυχρότητα δεκτές ή αγνοήθηκαν;

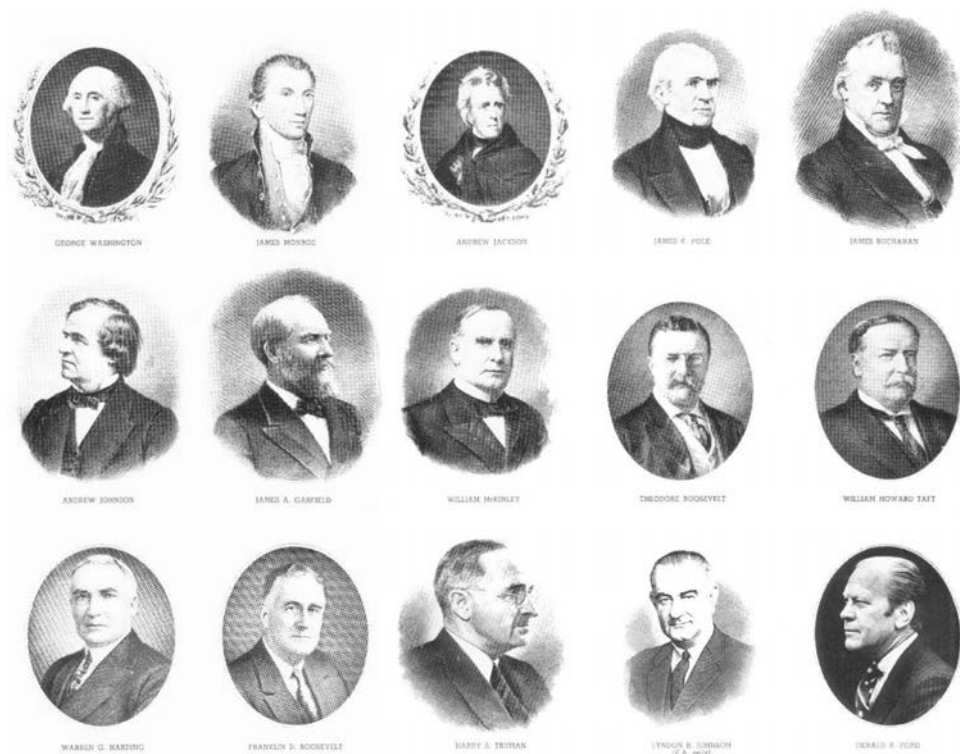
Το κυνηγητό των Τεκτόνων υπήρξε λοιπόν η μέθοδος όλων των τρομοκρατιών, της λευκής, της μαύρης και της κόκκινης. Και περιλαμβάνει φόνους, φυλακίσεις, βασανιστήρια, διαρπαγές και θέσεις εκτός νόμου. Γιατί; γιατί αυτό το φανατικό μίσος; γιατί αυτή η σφαλερή δραστηριότητα; Η απάντηση είναι απλή και αποδεδειγμένη από την Ιστορία.

Ο Τεκτονισμός είναι μια παγκόσμια οργάνωση, η οποία κηρύσσει την ανοχή και αγκαλιάζει όλους τους ανθρώπους, αρκεί να πιστεύουν στον Θεό. Υποδεχόμαστε χωρίς διακρίσεις τον Χριστιανό ή τον Ιουδαίο ή τον Βουδιστή ή τον Μωαμεθανό. Δεν υπάρχει στον Τεκτονισμό Δόγμα που να διαιρεί. Πολλοί κληρικοί αφού έγιναν τέκτονες διεπίστωσαν ότι μπορούσαν να ασκήσουν πιο καλά τα καθήκοντά τους και να είναι ακόμη καλύτεροι άνθρωποι. Βρήκαν στις στοές υψηλά πνευματικά ιδεώδη και κέντρα φωτισμού και καλής συντροφικότητας.

Επί αιώνες οι τέκτονες αντιτάχθηκαν στη μισαλλοδοξία, στον πνευματικό δεσποτισμό για την ατομική αξιοπρέπεια. Αποφεύγουν την ανάμειξη στην πολιτική. Πιστεύουν σε μια Θεία Δύναμη, στην ηθική, στην αγαθοεργία, οι δε εργασίες των στοών διέπονται από τις αρχές αυτές. Δεν είναι μυστική εταιρία ο Τεκτονισμός. Είναι γνωστά τα μέρη που συνεδριάζουμε και γνωστές οι αρχές μας. Είναι μια οργάνωση που ενδιαφέρεται και εργάζεται για την αδελφότητα των ανθρώπων, σαν φυσική συνέπεια της πανανθρώπινης πατρότητας του Θεού, για τη βελτίωση του ανθρώπου και τον ερχομό ενός καλύτερου, ευφυέστερου και ευτυχέστερου κόσμου, για την ανάπτυξη καλύτερων ευφυέστερων και ευτυχέστερων ανθρώπων..

Οι τέκτονες ως άτομα προώθησαν παντού την ανθρώπινη πρόοδο και τους δημοκρατικούς θεσμούς. Έθεσαν τα πνευματικά θεμέλια της Αμερικής. Οι συγγραφείς της πρώτης εγκυκλοπαίδειας – ο Ντιντερό, ο ντ' Αλαμπέρ, ο Κοντορσέ, ο Ελβέτιος ήταν τέκτονες.

Όταν ο Βολταίρος επέστρεψε στο Παρίσι το 1778, έτος του θανάτου του, μυήθηκε στον Τεκτονισμό. Του παρέδωσε το περιζώμα ο Βενιαμίν Φραγκλίνος και ήταν εκείνο που είχε φορέσει ο Ελβέτιος. Ο Βολταίρος, προτού το φορέσει το φίλησε.

ΤΕΚΤΟΝΕΣ ΠΡΟΕΔΡΟΙ ΤΩΝ Η.Π.Α.

Από τα αριστερά προς τα δεξιά. George Washington, James Monroe, Andrew Jackson, James Polk, James Buchanan, Andrew Johnson, James Garfield, William McKinley, Theodor Roosevelt, William Howard Taft, Warden Harding, Franklin Roosevelt, Harry Truman, Lyndon Johnson, Gerald Ford.

Οι τέκτονες υπήρξαν στην πρώτη γραμμή παντός κινήματος φιλελεύθερου. Ενθουσιώδεις τέκτονες ήταν ο Γκαίτε, ο Μότσαρτ, ο Λαφαγιέτ, καθώς και ο μεγάλος ήρωας της Ουγγρικής δημοκρατίας, ο Κόσουτ, ο οποίος βρήκε προσωρινό καταφύγιο στην Αμερική.

Ο Γαριβάλδης ήταν τέκτονας 33^{ου} του σκωτικού τύπου, και Μέγας διδάσκαλος. Οι ηγέτες της επιτροπής των «Νέων Τούρκων», που εξεδίωξαν τον ματωμένο Χαμίτ το 1908 ήταν τέκτονες. Στη Λατινική Αμερική οι μεγάλοι ελευθερωτές Μπολιβάρ, Σαν Μαρτέν, Μιτρέ, Αλβέαρ, Σαρμιέντο, Χουαρέζ, ήταν τέκτονες εν ενέργεια, που έθεσαν σε εφαρμογή τα τεκτονικά ιδεώδη του ανθρωπισμού, της δημοκρατικής προόδου, της θρησκευτικής και πολιτικής ελευθερίας. Το εναντίον του Τεκτονισμού μίσος των Ναζί, των φασιστών και των κομμουνιστών έχει βάθος. Απορρέει από τη θεμελιώδη διάσταση αρχών του ποικιλόμορφου ολοκληρωτισμού, έναντι του Τεκτονικού ιδεώδους ισότητας και ελευθερίας.

Σαρώνονται όλες οι αντιτεκτονικές ανοησίες από τα λόγια ενός Μεγάλου Τέκτονα και φρουρού της ελευθερίας, ο οποίος το 1790 φορώντας το Τεκτονικό περιζώμα έθετε τον θεμέλιο λίθο του Καπιτωλίου της Ουάσιγκτον – του Γεώργιου Ουάσιγκτων».

Γράφοντας την 22 Αυγούστου 1790, προς τη στοά Βασιλεύς Δαβίδ στο Νιούπορτ της πολιτείας Ρόντ Άιλαντ έλεγε: «πεπεισμένος ότι η ορθή εφαρμογή των αρχών, επί των οποίων η Τεκτονική αδελφότητα είναι εδραιωμένη, προάγει την ατομική αρετή και τη δημόσια ευτυχία, θα είμαι πάντοτε ευτυχής να προωθώ τα συμφέροντα του Τεκτονισμού και να θεωρούμαι υπηρέτης αδελφός»

ΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΥ ΦΑΝΤΑΣΙΟΠΛΗΞΙΕΣ

Περί τα τέλη του 1976, αρχές 1977, στο Ηράκλειο Κρήτης μια εφημερίδα τιτλοφορούμενη «Αλήθεια», ξεκίνησε εκστρατεία κατά του Τεκτονισμού, η οποία κορυφώθηκε με διάρρηξη στα γραφεία της τοπικής τεκτονικής στοάς και έκρηξη βόμβας στο γραφείο Τέκτονα.

Κατόπιν του προκληθέντος θορύβου η μεγάλη Στοά της Ελλάδας απέστειλε προς τις ημερήσιες εφημερίδες του Ηρακλείου ανακοίνωση, η οποία έχει ως ακολούθως:

«Το Διοικητικό Συμβούλιο της Μεγάλης Στοάς του εν Ελλάδι Ελευθέρου Τεκτονισμού, έχει την τιμήν να φέρει εις γνώσιν των καλής πίστεως ανδρών του Ηρακλείου Κρήτης – και γενικώτερον του Πανελληνίου – τα ακόλουθα, προς αποκατάστασιν της αλήθειας, η οποία βαναύσως εκακοποιήθη με συκοφαντικά δημοσιεύματα, οδήγησαντα, εν τέλει, εις εκνόμους πράξεις, με τας οποίας ασχολούνται ήδη αι αρμόδια Αρχαί.

1. Ο Ελεύθερος Τεκτονισμός, είναι παγκόσμιος οργάνωσις, σκοπόν έχουσα την ηθική και πνευματική ανύψωσιν της ανθρωπότητας διά της ειρηνικής και βαθμιαίας ανυψώσεως των ατόμων. Βασικές αρχές έχει την πίστη εις τον Θεόν και την αθανασίαν της Ψυχής, την αδελφότητα όλων των ανθρώπων άνευ διακρίσεως καταγωγής, κοινωνικής θέσεως, εθνικότητας φυλής, χρώματος, γλώσσης ή θρησκείας, την ελευθερία και ισότητα των δικαιωμάτων και την απαγόρευσιν συζητήσεων επί θεμάτων θρησκευτικών και πολιτικών.

Κατά τα 300 περίπου έτη της υπάρξεως του, ο Τεκτονισμός υπεδέχθη εις τας τάξεις του μέγα αριθμόν διασήμεων ανδρών και επιφανείς προσωπικότητες της ανθρωπότητας.

Υπήρξαν τέκτονες πάμπολλοι ηγεμόνες λαών (μεταξύ των οποίων και πλείστοι βασιλείς της Αγγλίας, Σουηδίας, Νορβηγίας, Πολωνίας κ.ά. χωρών), πρόεδροι δημοκρατίας Γαλλίας, Ελβετίας, Αμερικής βορείου και νοτίου, διάσημοι πολιτικοί, ως ο Ταλεϋράνδος, ο Γαμβέτας, ο Καβούρ, ο Σατωμπριάν, ο Κάννιγκ, ο Μπριάν, ο Τσάμπερλαιν, ο Τσώρτσιλ, ένδεκα βραβεία Νομπέλ, μεταξύ των οποίων ο ιδρυτής του Διεθνούς ερυθρού σταυρού Ερρίκος Ντυνάν και ο εφευρέτης της πενικιλίνης σερ Αλεξάντερ Φλέμινγκ, οι φιλόσοφοι Ντιντερό, Ελβέτιος, Βολταίρος, Μοντεσκιέ και Μιραμπώ, οι

μουσουργοί Μότσαρτ, Χάυντ, Λιστ, Μέντελσον και Σιμπέλιους, οι ποιηταί Γκαίτε, Σίλλερ, Λέσσιγκ, Αλφιέρι, Πουσκόν και Κίπλιγκ, ως και άλλοι διάσημοι άνδρες όπως ο διανοίξας τη διώρυγα του Σουέζ Φερδινάνδος Λεσσέψ, ο γλύπτης του αγάλματος της Ελευθερίας στην Νέα Υόρκη Μπαρτολντί, ο κατασκευαστής του ομνώνιμου πύργου του Άιφελ στο Παρίσι, ο συνθέτης του ύμνου της Μασσαλιώτιδος και λεγεών ατελεύτητος εξόχων ανδρών.

Εις τον εν Ελλάδι Τεκτονισμόν ειδικώτερον ενετάχθησαν κατά καιρούς ο Διονύσιος Ρώμας, ο ηγέτης του εθνικού απελευθερωτικού αγώνος στην Επτάνησο, ο ιδρυτής της Φιλικής εταιρίας Εμμανουήλ Ξάνθος, ο μακεδονομάχος Παύλος Μελάς, ο θρυλικός τορπιλητής της Θεσσαλονίκης ναύαρχος Βότσης, πολλοί ανώτατοι αξιωματικοί του στρατού, καθηγηταί πανεπιστημίου, λογογράφοι και άλλοι επιφανείς Έλληνες, εκ των οποίων 15 υπηρέτησαν τη χώρα ως Πρωθυπουργοί (μεταξύ αυτών ο Εθνάρχης Ελεύθεριος Βενιζέλος, ο Αλέξανδρος Παπαναστασίου, ο Επαμ. Δεληγιώργης, ο Ιωάννης Θεοτόκης, ο Νικόλαος Καλογερόπουλος, ο Στεφ. Σκουλούδος κ.ά.), Υπουργοί ή ανώτατοι αξιωματούχοι της Πολιτείας.

Εκ των πρώτων Ελλήνων τεκτόνων διαπρεπέστερος ήτο ο πρώτος κυβερνήτης της Ελλάδος Ιωάννης Καποδίστριας, αργότερον δε εκ των Αρχιεπισκόπων Αθηνών και πάσης Ελλάδος οι αείμνηστοι Χρυσόστομος και Δωρόθεος. Τέκτονες υπήρξαν επίσης και οι οικουμενικοί Πατριάρχαι Κωνσταντινουπόλεως Βασίλειος ο από Αγχιάλου και ο Μέγας Αθηναγόρας και ο Αλεξανδρείας Φώτιος. Επίσης ο Μεταξάκης Μελέτιος ο Δ΄ εκ Κρήτης.

Μεταξύ των τεκτόνων λογογράφων ήτο και ο παγκοσμίου φήμης Νίκος Καζαντζάκης.

2. Ο εν Ελλάδι Τεκτονισμός είναι ανεγνωρισμένος ως Ίδρυμα μορφωτικόν και φιλανθρωπικόν, διά του από 2 Δεκεμβρίου 1927 διατάγματος του Προέδρου της Δημοκρατίας.

Επιτελεί δε τον προορισμό του εντός των παισίων των νόμων και των αρχών της κοινωνικής αλληλεγγύης. Το Υπουργείο Παιδείας έχει απονεμίει έπαινον διά το έργο των τεκτονικών στοών προς καταπολέμησιν του αναλφαβητισμού, διά της ιδρύσεως και συντηρήσεως πολλών νυκτερινών σχολών απόρων εργαζομένων νέων, εις τας οποίας η μόρφωσις και τα βιβλία, ακόμη δε και εργαλεία παρείχοντο εις αυτούς τελείως δωρεάν, πολλά έτη προτού ο θεσμός της δωρεάν παιδείας εισαχθεί επισήμως. Εις τον φιλανθρωπικό τομέα διά της συστάσεως της αντικαρκινικής εταιρίας προσεφέρθησαν από τον Τεκτονισμό μεγάλοι υπηρεσίαι διά την καταπολέμησιν της επάρατου νόσου, διά της ανεγέρσεως του μεγάλου Ξενώνος εις το Καλυφτάκι Κηφισίας προσεφέρθη άσυλον εις τους ανά την Ελλάδα απόρους καρκινοπαθείς. Επί πλέον, ο Τεκτονισμός ανήγειρε τον Ιερόν Ναόν Αγίων Αναργύρων και ενίσχυσε και εξακολουθεί ενισχύων σειράν όλην φιλανθρωπικών ιδρυμάτων. Εξαιρετικήν συνδρομήν παρέσχεν εις τους εν Κύπρω πρόσφυγας και εις τα εν Ελλάδι καταφυγόντα τέκνα των, εκινητοποίησε δε και τη διεθνή τεκτονική αλληλεγγύην υπέρ δικαιοσύνης διά την Κύπρον.

Μόνο κατά το ληξαν ετος, ποσόν υπερβαίνουν το 1.250.000 δρχ. διετέθη διά φάρμακα, νοσηλεία και άλλα βοηθήματα σε αναξιοπαθόντας. (Από το 1993 έως 2005 διά τον ίδιο σκοπό και για υποτροφίες αριστούχων σπουδαστών διετέθησαν περίπου 575. 000 ευρώ).

Είναι η πρώτη φορά κατά την οποίαν ο Τεκτονισμός ομιλεί διά το έργο του, καθόσον, όπως αναφέρουν τα καταστατικά και τα τυπικά μας, αι αγαθοεργίαι θεωρούνται ως απλή εκτέλεσις καθήκοντος και δέον να τελούνται εν σιγή. Παραβαίνομεν την καθιερωμένην αρχήν, ένεκα της αδίστακτου συκοφαντικής εκστρατείας, η οποία και αυτόν τον φιλανθρωπικόν χαρακτήρα του Ιδρύματος μας απειπειράθη να αμφισβητηθή.

3. Αι εναντίον του Τεκτονισμού Φαντασιοπληξίαί περί του δήθεν χαρακτήρος αυτού ως θρησκείας ή οργανώσεως θρησκευτικής ή και αντιθρησκευτικής, έχουν προ πολλού καταρεύσει, διά πάντα καλής πίστεως άνθρωπον, με την επίσημον απόφασιν της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών (Ιούνιος 1933), (θρησκευτικόν περιοδικόν «Ανάπλασις», τόμος ΜΖ΄ 1934, σελίς 5), καθ' ην: «ο Τεκτονισμός ΔΕΝ είναι θρησκεία, ούτε θρησκευτική οργάνωσις... ΔΕΝ έχει αντιθρησκευτικό χαρακτήρα, αι αρχαί του ΔΕΝ αντιστρατεύονται τας αρχάς του Χριστιανισμού και ου μόνον ουδόλως συντελεί, αμέσως ή εμμέσως, εις τη μείωσιν της πίστεως του Χριστιανού, και τα μέλη του είναι πιστότατα μέλη της εκκλησίας εις ην ανήκουσι».

Ο εκ των εκδοσάντων την ανωτέρω απόφασιν Καθηγητής Δημήτριος Μπαλάνος, σε άρθρο του, πρόσθεσε τα εξής επεξηγηματικά, μεταξύ των άλλων:

«Ενομίσαμεν ότι δεν ήτο δυνατόν να έχει ανατρεπτικάς ή αντιχριστιανικάς τάσεις, σωματείον, ούτινος μέλη εχρημάτισαν ο Εμμανουήλ Ξάνθος, ο Διονύσιος Ρώμας, ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης και τόσοι άλλοι άνδρες αγωνισθέντες ου μόνον κατά το 1821, αλλά και εις προσφάτους αγώνας και μάλιστα τον Μακεδονικόν υπέρ Πίστεως και Πατρίδος, ως και πλείστοι των κατασχόντων ύψιστα εν τη Πολιτεία και τοις γράμμασιν αξιώματα και δη αρχηγοί κομμάτων και υπουργοί πασών των αποχρώσεων».

Σημείωση

Την έκθεση της Θεολογικής σχολής υπογράφουν οι εξής εξ εκ των επτά συμμετεχόντων:

1^{ος}. Α. Αλιβιζάτος, 2^{ος}. Γρ. Παπαμιχαήλ, 3^{ος}. Κ. Δυοβουνιώτης, 4^{ος}. Δημ. Μπαλάνος, 5^{ος}. Γεωργ. Σωτηρίου και 6^{ος}. Βασ. Στεφανίδης, ενώ ο 7^{ος} Π. Μπρατσιώτης εμειοψήφησε.

Αλλά και αυτό τούτο το Βατικανόν, το οποίον παλαιότερον καταπολεμεί τον Τεκτονισμόν, διότι ούτος ως θεσμός φιλελεύθερος, ήτο αντίθετος προς τας κοσμοκρατορικάς τάσεις των ποντίφικων, ήδη έχει μεταβάλλει τακτικην και κατά τόπους αρχιεπίσκοποι αυτού μετέχουν τεκτονικών εκδηλώσεων και ομιλούν και διακηρύσσουν ότι αι παλαιαί καταδίκαι του Τεκτονισμού από τη ρωμαιοκα-

θολική Εκκλησία πλέον έχουν αχρηστευθεί και ευρύτατα θεωρείται ότι δυνατά να συνυπάρχουν αρμονικώς αι ιδιότητες του Τέκτονος και του καλού Χριστιανού.

4. Ο Τεκτονισμός υπέστη, κατά το παρελθόν διωγμούς, που αποτελούν δι' αυτόν υψίστην τιμή. Καταδιώχθη το πρώτον, από τη φοβεράν Ιεράν εξέτασιν και είχε πολλά θύματα.

Κατεδιώχθη από τον Τσαρισμόν, τον Φασισμόν και τον Χιτλερισμόν, καθώς και από άλλας δικτατορίας, δηλαδή από καθεστώτα ανελεύθερα και καταπιεστικά τα οποία στιγματίζονται από τη συνείδηση των Λαων στην Ιστορία...

5. Είναι θλιβερόν το να γίνεται εις την εποχήν μας λόγος περί σχέσεων του Τεκτονισμού με τον Σιωνισμόν. Τα τιθέμενα εις κυκλοφορίαν δήθεν «πρωτόκολλα των σοφών της Σιών», τα οποία κάμνουν λόγο περί «συνωμοσίας των εβραιομασόνων διά την παγκόσμιον κυριαρχία» έχουν κηρυχθεί πλαστά διά αποφάσεως του ποινικού δικαστηρίου της Βέρνης (Ελβετίας) από του Μαΐου του 1935, αποδειχθέντος διά σωρείας τεκμηρίων ότι ήσαν χαλκευμένα από την Τσαρικήν μυστικήν αστυνομία, τη διαβόητη Οχράνα. Η σκευωρία ήλθεν εις πλήρες φως με διαδικασία πολλών μηνών του μεγάλου Ελβετικού δικαστηρίου, το οποίον διά της αποφάσεως του, εχαρακτήρισε την έκδοσιν ως «ανήθικον» και απηγόρευσε την κυκλοφορία της. Ήλθεν όμως ο Χιτλερισμός, ο οποίος εξεμεταλλεύθη το ανήθικο Τσαρικό προϊόν διά τους αυτούς σκοπούς, ήτοι τη δικαιολόγησιν των διώξεων και σφαγών Τεκτόνων και Ισραηλιτών. Προσφάτως δε, ο Άρειος Πάγος του Πακιστάν, χώρας Μουσουλμανικής, ηκύρωσε μέτρα κατά Τεκτονικών στοών, ληφθέντα από κατώτερα δικαστήρια και δεν εδέχθη ως βάσιμον την περί Σιωνισμού συκοφαντίαν. Αυτός δε ούτος ο υφυπουργός Εσωτερικών εδήλωσεν επί λέξει – ότι «αι τεκτονικαί οργανώσεις ΔΕΝ υπήρξαν ΠΟΤΕ Ιουδαϊκαί, αλλά ανέκαθεν περιελάμβανον μέλη ανήκοντα εις όλας τας θρησκείας, περιλαμβανομένης και της Μουσουλμανικής». Ετέρα απόδειξις ότι τα περί Σιωνισμού είναι ανοησίοι ή κακοήθιοι είναι η ελευθέρα λειτουργία του Τεκτονισμού εις χώρας Αραβικάς της Μέσης Ανατολής, εις τας οποίας προσετέθη τελευταία και το Μαρόκον.

6. Ως προς την Αμερικανικήν μυστικήν υπηρεσίαν, τη δυσφήμωσ γνωστήν με το όνομα CIA, με την οποίαν οι συκοφάνται και κακόβουλοι επιχειρούν να συσχετίσουν τους τέκτονες, θα είπωμεν ένα μόνον: ότι οι Τέκτονες ευρίσκονται όχι μεταξύ των υπηρετών, αλλά μεταξύ των θυμάτων της και πρώτος εξ αυτών ο αείμνηστος πρόεδρος της Χιλής Αλλιέντε, ο οποίος ήτο επιφανής Τέκτων.

7. Τέλος επειδή και περί σχέσεων με τη χούνταν γίνεται λόγος από τους αδίστακτους μυθοπλάστας, δηλούμε κατηγορηματικώς ότι ο εν Ελλάδι Τεκτονισμός, ο κατ' εξοχήν τιμημένος διά των φιλελευθέρων παραδόσεων αυτού, ούτε ήτο δυνατόν να έχη, ούτε και είχε ποτέ την παραμικρήν σχέσιν, πλην εκείνης του αντιπάλου, προκειμένου να συζητηθεί, έστω και κατ' αρχήν, μια πρότασις αμύητου περί εισδοχής του εις τον τεκτονισμόν, εζητείτο από τον υποψήφιο να δήλωση γραπτώς τη γνώμη του περί των ολοκληρωτικών καθεστώτων και συστημάτων, τα οποία ώφειλε να καταδικάσει

σαφώς και ανεπιφυλάκτως μετά πλήρους αιτιολογίας. Εάν –όπως συνέβη εις την πραγματικότητα– ένας εκ των εν ενέργεια τεκτόνων αξιωματικών –ένας και ΜΟΝΟΝ– εγένετο επιόρκος προς τον Τεκτονισμόν και συνέπραξεν εις την κατάλυσιν των λαϊκών ελευθεριών και εις την εγκαταστάσιν της δικτατορίας, τούτο δεν δημιουργεί καμίαν απολύτως ευθύνη για τον τεκτονισμό, όπως δεν δημιουργεί και διά την Πατρίδα προς την οποίαν επίσης, εγένετο επιόρκος.

Όπως θυμούμεθα όλοι, το ραδιόφωνον είχε μεταδώσει τη χαραυγήν της 21^{ης} Απριλίου, ψευδέστατα, ότι «ο στρατός είχε αναλάβει τη διακυβέρνηση της χώρας», ενώ δεν ήταν ο «στρατός» αλλά μια δράξ συνωμοτών και επιόρκων αξιωματικών. Κανείς δεν διεννοήθη να ταυτίση τη δράκα εκείνη με τας Ενόπλους Δυνάμεις. Ούτως δεν είναι λογικόν να ταυτίση τον μεταξύ των επιόρκων ΕΝΑ και ΜΟΝΟΝ αξιωματικόν, με τον Τεκτονισμό.

Αυτός ο ισχυρισμός θα ήτο καθαρός παραλογισμός. Όσοι παραλογίζονται και συκοφαντούν τον Τεκτονισμόν, ότι «έφερε τη χούντα», επειδή φερ' ειπείν ο ταξίαρχος Στ. Παττακός ήτο εν ενέργεια Τέκτων, θα πρέπει να αντιμετωπίσουν, με την ιδίαν σχιζοφρένεια, την άποψιν ότι επειδή ο Παττακός ήτο Κρητικός, η ...Κρήτη έφερε τη χούνταν...

Ως προς τα άλλα ονόματα αξιωματικών της Χούντας, τα οποία αναφέρουν οι συκοφάντες, είναι ψευδή και απολύτως φανταστικά. Το αυτό ισχύει και διά τα ονόματα υπουργών της Χούντας, διά τα οποία εις τινας μεν περιπτώσεις εφαρμόσθη η κακόβουλος μυθολογία και εις άλλας η ασύγγνωστος επιπολαιότης της συνωνυμίας. Τέσσερα σχετικά παραδείγματα:

1. Είδαν σε κάποιο παλαιό τεκτονικό περιοδικό το όνομα Θ. Παπακωνσταντίνου. Χωρίς να εξετάσουν διόλου αν το «Θ» εσήμαινε Θεόδωρος, Θεόφιλος, Θεοφάνης, Θεοχάρης, Θωμάς, Θαλής κ.λπ., είπαν «αποφασίζομεν και διατάσσομεν» να σημαίνει Θεοφύλακτος και να είναι ο εκ της δημοσιογραφίας προερχόμενος υπουργός παιδείας επί επταετίας, ενώ ο περί ου πρόκειται, ενυπογράφως και δημόσια έχει δηλώσει ότι ούτε είναι τέκτων, ούτε και έχει τη διάθεσιν να γίνη (όπως είναι δικαίωμά του).
2. Είδαν το όνομα Δ. Τσάκωνας, και απεφάσισαν ότι δεν υπάρχει άλλος Τσάκωνας εν Ελλάδι, παρά μόνο επί Χούντας υπουργός Πολιτισμού.
3. Έφθασαν στο σημείο, ιδόντες ότι υπάρχει Τέκτων ονομαζόμενος Γεώργιος Παπαδόπουλος (όνομα συνηθέστατο εν Ελλάδι, αφού υπάρχουν μόνον εις τον τηλεφωνικό κατάλογο Αθηνών... 370 Γεώργιοι Παπαδόπουλοι!) και απεφάσισαν ότι είναι ο πρωτοστάτης της δικτατορίας, πράγμα βεβαίως αναληθέστατον!
4. Ούτε τη μνήμη των νεκρών δεν εσεβάσθη η αχαλίνωτος φαντασία των τεκτονοφάγων, η οποία τον Ύπατον Ταξίαρχον του Φιλοσοφικού Τεκτονισμού Δημήτριον Ιωαννίδην (εν τη κοινωνία Γενικόν διευθυντή του Χημείου του Κράτους) θανόντα την 17^{ην} Δεκεμβρίου του 1970, τον θέλει να είναι... ο πρώην αργηγός της ΕΣΑ... διά να τον παρουσι-

άσουν και αυτόν Τέκτονα! ...Αλλά και διά της μεθόδου της αφαντάστου γελοιότητας επέχειρησαν να συκοφαντήσουν τον Τεκτονισμόν. Το γνωστό «πουλί» της 21^{ης} Απριλίου εθεωρήθη από τους υστερικούς του αντιτεκτονισμού ως... τεκμήριον σχέσεων της Χούντας με τον Τεκτονισμόν, διά λόγον ότι ο Τεκτονισμός χρησιμοποίησε προ 166 ετών τον μυθολογικό Φοίνικα ως σύμβολο της προσδοκόμενης αναστάσεως του Ελληνικού Έθνους υπέρ της οποίας ήρχισεν εργαζόμενος, δέκα (10) ολόκληρα έτη προ του 1821. Αλλά ο τεκτονικός Φοίνιξ έγινε, εν συνέχεια έμβλημα του επίσημου Ελεύθερου Ελληνικού κρατους, αποτυπούμενον επί της σφραγίδος και των νομισμάτων, αργότερα δε έγινε και το επίσημον έμβλημα της πρώτης Ελληνικής Δημοκρατίας, του 1927.

Το κορύφωμα της γελοιότητας ήτο ο ισχυρισμός ότι αι σχέσεις Τεκτονισμού και Χούντας «απεδεικνύετο» με τα κοπέντα νομίσματα το θέρος του 1973, όταν η Χούντα απεφάσισε να φορέσει και τον σκούφον της δημοκρατίας, καθότι κάτω από το «πουλί» των νομισμάτων διεκρίνοντο πέντε γράμματα τα οποία οι φαντασιόπληκτοι τα εδιάβασαν ως ΙΣΤΙΝ και τα ερμήνευσαν ως ...Πρώτη στοά Ιονίων νήσων. Ενώ τα γράμματα, ήσαν Ι. ΣΤΙΝ, και εσήμαιναν ...Ιων. Στίνης, που ήτο το όνομα του παρά τη Τραπεζή της Ελλάδος χαρακτου!

8. Εν κατακλείδι, θεωρούμεν ότι ειδικώς οι εν Ηρακλείω Κρήτης κινηθέντες εναντίον του Τεκτονισμού, δεν εκακοποίησαν μόνο την αλήθεια, δεν επεριφρόνησαν μόνον τη νοημοσύνη του λαού, αλλά προέβησαν και εις συκοφαντικήν δυσφήμισιν του Τεκτονισμού, κατά παραγνώρισιν των μεγάλων πατριωτικών του τίτλων, όχι μόνο διά την ελευθερίαν της Ελλάδος, αλλά και αυτής ταύτης της Κρήτης, εις της οιοίας τας επαναστάσεις του 1868 και 1881 υπάρχει σπουδαία τεκτονική συμμετοχή και των Ελλήνων, αλλά και Γάλλων και Αμερικάνων. Και αυτό είναι, κατά τον Ξενοφώντα,

αχαριστία, «της οποίας πάσα αναισχυντία έπεται». Και είναι, αληθώς, αναισχυντία, να ευρεθούν άτομα, τα οποία βάλλουν κατά του Τεκτονισμού, ο οποίος είχε μεταξύ των άλλων, την υψίστην τιμήν να περιλαβει εις τας τάξεις του ένα μεγάλο Εθνάρχη σαν τον Ελευθέριο Βενιζέλο, έναν μεγάλο Πατριάρχη σαν τον Μελέτιον Μεταξάκη, και ένα μεγάλο συγγραφέα σαν τον Καζαντζάκη.

Ως προς ημάς, ενήμεροι περί του ότι κατά την πορείαν μας προς το Φως, θα διασταυρούμεθα με εκδηλώσεις μισαλλοδοξίας, φανατισμού και αμάθειας (προ παντός αμάθειας), αλλά και ικανοποιημένοι εκ της εκτιμήσεως, διά της οποίας περιβαλλόμεθα από φωτισμένους άνδρας και την πλειοψηφίαν του προοδευτικού λαού, θα προχωρήσωμεν εις την οδόν του καθήκοντος. Με πίστην και εμμονήν ακράδαντον εις τα ψηλά ιδεώδη μας, με γαλήνη και αταραξία, αλλά, εν ταυτω, και με χριστιανικήν επιείκειαν προς τους υβρίζοντας, τους συκοφαντούντας και καταρώμενους ημάς, ακριβώς όπως μας edίδαξεν ο διδάσκαλος και Σωτήρ ημών, ο Θεάνθρωπος της Ναζαρέτ, ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός (Ματθ. ε΄ 44), ον λατρεύομεν και προσκυνούμεν “έν ὅλη ἡμῶν τῇ καρδίᾳ καί έν ὅλη τῇ διανοίᾳ”, (Ματθ. κβ΄ 37)».

Αθήναι 15 Φεβρουαρίου 1977
 εκ της Γενικής Γραμματείας της
 Μεγάλης Στοάς της Ελλάδος

ΟΙ ΣΥΣΧΕΤΙΣΜΟΙ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

Τα τρία βασικά στοιχεία των συγχρόνων θρησκειών είναι η Λατρεία προς το Υπέρτατο Ον, η μετάδοση της θείας Χάρης μέσα από τελετές (Μυστήρια), και η ηθικοποίηση των οπαδών μέσω θείων εντολών και προτροπών (όπως π.χ. οι δώδεκα εντολές του Μωυσή κ.ο.κ.).

Οι σκοποί όμως της Μυσταγωγίας είναι βασικά διαφορετικοί, καθώς ήδη ένα από τα πρώτα στοιχεία των εισερχομένων είναι η χρηστοθήθεια, και απουσιάζει ο λατρευτικός χαρακτήρας.

Ο σκοπός των μνημένων είναι να ισορροπήσουν τις σκέψεις και τα συναισθήματα διά μέσου της εκφράσεώς τους που είναι η ανθρώπινη προσωπικότητα, ή με άλλα λόγια όπως έχουμε πει να ισοπλευρώσουν ή ισορροπήσουν το τρίγωνο. Το Απόλυτο υπό τη γενική του ονομασία ως $M :: A :: T :: S ::$, μπορεί να παρασταθεί όπως είπαμε συμβολικά με ένα ισόπλευρο τρίγωνο, το Φωτεινό Δέλτα στην Ανατολή της Στοάς. Κάθε μια πλευρά παριστάνει μια από τις τρεις ιδιότητες του **ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ**, την **Πανσοφία**, **Παντοδυναμία** και **Παναγαθότητα**.

Στον Μακρόκοσμο, μέσα στη Φύση, το τρίγωνο είναι πάντα ισορροπημένο. Μέσα μας, παριστάμενο συμβολικά από τις τρεις στήλες της Σοφίας, της Ισχύος και του Κάλλους, οποσδήποτε είναι σε εξέλιξη να γίνει ισομετρικό και ισορροπημένο. Ας το δούμε!

Όταν υπάρχει μόνο **Γνώση** και **Δύναμη** στο άτομο, αλλά όχι **Αγάπη** (ή καλοσύνη), μια σατανική κατάσταση επικρατεί. Ένας δαίμονας δεν είναι τίποτε άλλο από ένα ατελή Θεό.

Όταν υπάρχουν η **Αγάπη** και η **Δύναμη** αλλά όχι η **Γνώση**, ξανά το τρίγωνο είναι μη ισορροπημένο και μπορεί να οδηγήσει σε μιζέρια. Ένας με δύναμη και όχι γνώση μπορεί να δημιουργήσει, λόγω άγνοιας, σύγχυση και τραγωδία γύρω του. Όταν κάποιος έχει **Γνώση** και **Αγάπη** αλλά όχι **Δύναμη**, είναι μια γλυκιά κατάσταση, αλλά το τρίγωνο είναι ακόμη ημιτελές. Το άτομο δεν μπορεί να πετύχει πολλά. Να γιατί τον φονεύουν οι τρεις εταίροι, ή αν θέλετε οι τρεις συναίτεροί του κατά τη διάρκεια της ζωής του. Όσο πιο κοντά βρίσκεται στο να ισορροπήσει το τρίγωνο του, τόσο πιο κοντά βρίσκεται προς την αυτοεπίγνωση, προς το να γίνει ένα ημίθεος ή ένας μικρός Θεός «*ἔσεσθαι οὖν ὑμεῖς τέλειοι, ὡσπερ ὁ Πατήρ ὑμῶν ὁ Ἐπουράνιος Τέλειος ἐστίν*». Σε τελική δε ανάλυση ο σκοπός της Μυσταγωγίας είναι η αύξηση της **Συνειδητότητας και της Αυτοεπίγνώσεως**, κάτι με το οποίο δεν ασχολούνται τα διάφορα θρησκευτικά δόγματα, τα οποία στην ουσία σε ένα μόνο Θεό πιστεύουν.

Επειδή πολλοί έχουν τη γνώμη ότι ο Τεκτονισμός αποτελεί θρησκεία επιβάλλεται μια περεταίρω ανάπτυξη του ζητήματος, καίτοι όπως γράφει ο μέγας Ιστορικός Κωνσταντίνος Παπαρηγόπουλος στον Α΄ τομον της ιστορίας του «*ζητήματα οἷα το τι εἶναι θρησκεία, τι εἶναι μυστήρια, τι εἶναι συμβολισμός κ.λ.π αποτελούν θέματα ευρύτατων επιστημονικῶν μελετῶν και συζητήσεων και απασχολοῦν διαφόρων επιστημῶν ερευνητᾶς (θρησκευτολόγους κοινωνιολόγους, ψυχολόγους, ιστορικούς κ.λ.π.)*. Πρώτα από όλα πρέπει να επιστήσουμε την προσοχή, ότι υπάρχει αντιδιαστολή

μεταξύ της έννοιας της Θρησκείας και Εκκλησίας, διότι πράγματι η έννοια της θρησκείας δεν είναι κάτι το απολύτως δυνάμενο να καθορισθεί, διότι αναφέρεται στην εσωτερική διάθεση του ατόμου και εις τη σχέση του προς το Θεόν, στην ύπαρξη του οποίου ακραδάντως αυτό πιστεύει. Αυτό διατυπώνει σαφώς ο καθηγητής Ανδρούτσος γράφοντας «θρησκεία είναι η σχέση του ανθρώπου προς τον Θεόν».

Πηγή λοιπόν της θρησκείας και του θρησκευέσθαι γενικώς, είναι το έμφυτο στον άνθρωπο θρησκευτικό συναίσθημα, δηλαδή πηγή ψυχολογική, ενώ η γένεση του Τεκτονισμού οφείλεται στους γνωστούς λόγους, όπως ανεπτύχθηκαν, και πολύ απέχει από αυτήν τη γενεσιουργό αιτία των θρησκειών. Αυτό καθορίζει σαφώς ο Τεκτονισμός στον καταστατικό του Χάρτη, και στα τυπικά του και γι' αυτό απαγορεύει ρητά συζητήσεις πάνω σε θρησκευτικά θέματα.

Την εσωτερική αυτή διάθεσή του κανείς δεν είναι σε θέση να την ελέγξει, διότι τότε θα έπρεπε να θεωρήσει ως μη θρησκευόμενους και άθεους όλους τους επιστήμονες και φιλοσόφους, οι οποίοι με την ελευθερία της σκέψεως τους διατυπώνουν διάφορες θεωρίες και γνώμες και να κάνει πλήρη σύγχυση μεταξύ Επιστήμης, θρησκείας και Φιλοσοφίας. Την 10^η Δεκεμβρίου 1948 η Γενική συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών υιοθέτησε και ανεκήρυξε την «παγκόσμια διακήρυξη των δικαιωμάτων του ανθρώπου», αποτελούμενη από 30 άρθρα. Ειδικότερα τα άρθρα 18^ο και 19^ο, σχετικά με το θέμα μας, αναφέρουν:

Άρθρο 18

Κάθε άτομο έχει δικαίωμα στην ελευθερία της σκέψεως, της συνειδήσεως και της θρησκείας. Αυτό το δικαίωμα δίνει σε κάθε έναν την ελευθερία να αλλάξει θρησκεία ή πεποιθήσεις, καθώς και την ελευθερία να εκδηλώνει τη θρησκεία του ή την πεποίθησή του, μόνος ή με άλλους, δημόσια ή ιδιωτικά, με τη διδασκαλία, την εξάσκηση, τη λατρεία και την τέλεση τελετουργιών.

Άρθρο 19

Κάθε άτομο δικαιούται να έχει ελεύθερη γνώμη και να την εκδηλώνει, και συνεπώς έχει το δικαίωμα να μην διαταράσσεται για τις γνώμες του, καθώς και το δικαίωμα να ερευνά, να δέχεται και να διαδίδει – χωρίς υπολογισμούς συνόρων – τις πληροφορίες και τις ιδέες, με κάθε δυνατόν μέσον εκδηλώσεως.

Εκκλησία κατά το κανονικό Δίκαιο, είναι νομικό πρόσωπο Δημοσίου Δικαίου και αποτελεί σύνολο ατόμων (κοινωνία ανθρώπων) βαπτισμένων και χρισμένων. Έξοδος δε εκ της εκκλησίας μόνο διά αρνήσεως του Βαπτίσματος και του Χρίσματος είναι δυνατόν να γίνει.

Και εκ μόνο συνεπώς από τη σαφή αυτή σχέση μεταξύ θρησκείας και εκκλησίας προκύπτει ότι οι Έλληνες τέκτονες, βαπτισμένοι και χρισμένοι κατά το δόγμα της Ορθόδοξης Ανατολικής εκκλησίας, και ποτέ ούτε ατομικά ούτε ομαδικά ως εταιρεία αρνήθηκαν την Εκκλησία ή

έπραξαν κάτι εναντίον της, ανήκουν σε αυτήν, παντρεύονται και βαπτίζουν τα παιδιά τους και συνεπώς κανείς δεν μπορεί να ισχυρίζεται ότι δεν ανήκουν στην Εκκλησία.

Ο Τεκτονισμός δε σαν Εταιρία αφήνει πλήρη ελευθερία σε κάθε ένα να ανήκει σε οποία θρησκεία πιστεύει. Ότι η αντιδιαστολή μεταξύ θρησκείας και Εκκλησίας έχει σπουδαιότατη σημασία, καταφαίνεται και από το γεγονός, ότι η μεν Χριστιανική θρησκεία είναι μια κατ' ουσίαν, αλλά οι εκκλησίες που απορρέουν από αυτήν πολλές. Αυτό συνεπάγεται άραγε ότι όσοι δεν ανήκουν στην Ορθόδοξη Εκκλησία κατά τους Ορθοδόξους ή εις την Καθολική κατά τους Καθολικούς δεν είναι Χριστιανοί; Εξ αιτία αυτού κάθε τέκτονας ανήκει στην εκκλησία του και εις τη δι' αυτής εκπροσωπούμενη θρησκεία. Ολόκληρος πράγματι, ο ανώτερος ιδίως, Αγγλικός κλήρος και η Βασιλική οικογένεια ανήκαν στον Τεκτονισμό, χωρίς να μπορεί να υποτεθεί ασφαλώς ότι οι Ιεράρχες αυτοί ήταν τόσο ασυνείδητοι, ώστε να ανήκουν σε δύο θρησκείες ταυτοχρόνως. Οι περισσότεροι από τους πρώτους της Αμερικανικής Συμπολιτείας με επικεφαλής τον πρόεδρο Τρούμαν (βλέπε φωτογραφίες) ήταν τέκτονες και κανείς Ιεράρχης δεν αρνήθηκε ποτέ τις τόσες αγαθοεργές πράξεις τους.

Εφ' όσον λοιπόν ο ίδιος ο Τεκτονισμός διακηρύσσει επισήμως ότι δεν αποτελεί θρησκεία και αφετέρου ο καταστατικός του χάρτης απαγορεύει τον προσηλυτισμό, αποτελεί μόνο μια Εταιρεία με ηθικούς ανθρωπιστικούς σκοπούς συμφώνους προς το βαθύ πνεύμα της Χριστιανοσύνης, και υποβοηθεί εμπράκτως την εκκλησία στο έργο της. Ακόμη και το γεγονός ότι Χριστιανοί Τέκτονες συνεργάζονται με Ιουδαίους και Μουσουλμάνους, κ.λ.π. αποτελεί πολύ ανώτερη Χριστιανική πράξη κατά το ρητό του αποστόλου Παύλου «ουκ ενί Ιουδαίος, Έλλην κ.λ.π.» (προς Γαλάτες, κεφ. 3, 27-28).

Διότι η συνεργασία όλων αυτών δεν γίνεται για θρησκευτικούς ή δογματικούς λόγους, αλλά για ανθρωπιστικούς και ασχέτως προς τα δόγματα κάθε θρησκείας. Ακριβώς δε αυτό έχει σημασία, ότι διάφοροι άνθρωποι είναι δυνατόν να συνεργασθούν, όταν αφήσουν έξω από το πλαίσιο των συζητήσεων κάθε τι που είναι ικανό να τους χωρίσει, όπως για παράδειγμα είναι δυνατόν άνθρωποι διαφόρων πολιτικών αντιλήψεων να συνεργασθούν για έναν κοινωφελή σκοπό αφήνοντας τις κομματικές τους διαφορές, χωρίς να σημαίνει ότι τις απεμπολούν.

Η θρησκεία (το θρησκεύεσθαι) απετέλεσε όπως είπαμε, ανέκαθεν γενικό φαινόμενο, το οποίο σε οργανωμένες Πολιτείες (διακήρυξη Ηνωμένων Εθνών) αναγνωρίσθηκε ως κοινό χαρακτηριστικό για όλο τον λαό. Τα αναφερόμενα τουναντίον μυστήρια λειτούργησαν πάντοτε μεταξύ ολίγων και υπό την αιγίδα της κρατούσης εκάστοτε Πολιτείας, ως ουδόλως αντιτιθέμενα προς την κρατούσαν θρησκεία και μη θεωρούμενα ως θρησκεία.

Τα μυστήρια της αρχαιότητας αντιτίθενται γενικά στη μηχανιστική ερμηνεία του κόσμου, λειτούργησαν δε στους αρχέγονους λαούς κρυπτόμενα από τις γυναίκες τα παιδιά και τους ξέ-

νους. Και μόνη συνεπώς η αντιδιαστολή αυτή μεταξύ θρησκειών, οι οποίες περιλαμβάνουν συνήθως το σύνολο ενός λαού, και Μυστηρίων και Τεκτονισμού, ο οποίος αποτελεί εταιρία λίγων ανθρώπων, θα αρκούσε για να αναιρέσει αμέσως το νομιζόμενο ότι ο Τεκτονισμός είναι θρησκεία. Αλλά και από όλη τη μέχρι τώρα ανάλυση, προκύπτει ότι ο Τεκτονισμός δεν είναι συνεχιστής των Μυστηρίων, αλλά ένας αντικατοπτρισμός ή μια σκιαγράφιση ενός θαμπού ειδώλου. Τα αρχαία μυστήρια έχουν πεθάνει προ πολλού και διά παντός. Ασχέτως όμως με αυτό, διατείνονται μερικοί ότι τα μυστήρια υπήρξαν και είναι ειδωλολατρία, ενώ αφ' ετέρου αναγνωρίζουν ότι αυτά ενέχουν συμβολισμό. Συμβολισμός όμως και ειδωλολατρία είναι δύο πράγματα ασυμβίβαστα. Διότι ειδωλολατρία σημαίνει λατρεία άψυχων αντικειμένων, ενώ συμβολισμός σημαίνει παράσταση υψηλών εννοιών με ορισμένα άψυχα σύμβολα. Και το διατυπούμενο ακόμη ότι Τεκτονισμός δέχεται μόνο φυσικές αλήθειες και όχι αλήθειες εξ αποκαλύψεως δεν ευσταθεί, διότι τις μεν φυσικές αλήθειες, με τη στενή έννοια του πράγματος, προσπαθούν να βρουν οι φυσικές Επιστήμες και όχι οι θρησκείες, τη δε σύλληψη του απόλυτα αληθινού επεδίωξαν τα διάφορα Φιλοσοφικά συστήματα. Η με ενόραση τέλος, με έκσταση και με αποκάλυψη αλήθεια είναι κάτι το οποίο δεν υπόκειται σε άμεση απόδειξη, αλλά στην πίστη και γι' αυτό είναι η βάση των θρησκειών και των μεγάλων ίσως μυστών.

Ο Τεκτονισμός έχει επίσης Ιεραρχία, δεν έχει όμως ιερατείο. Διότι το ιερατείο προέρχεται από τη Θεία Χάρη και δημιουργείται από αυτή, πράγμα που αποτελεί την απαραίτητη βάση κάθε εκκλησίας και οργανωμένης θρησκείας, διότι και η εκκλησία έλκει τη γένεση, δύναμη και αυτοτέλεια της από τη Θεία Χάρη, πράγμα που δεν συμβαίνει στον Τεκτονισμό.

Ιεραρχία αντιθέτως έχει κάθε πλήρης οργάνωση, Πολιτεία κ.λ.π., επίσης οι τεκτονικές τελετουργίες (υιοθεσία Λυκιδέως, συζυγική αναγνώριση, μνημόσυνο, λευκές εορτές) ούτε μυστήρια αποτελούν, ούτε αφορούν αυτόν τούτον τον τέκτονα όπως συμβαίνει με τα θρησκευτικά μυστήρια, ούτε και είναι υποχρεωτικά γι' αυτόν, αλλά γίνονται σπανίως και σε ελάχιστες περιπτώσεις, τιμής ένεκεν. Γίνονται δε για να φέρουν τον Τεκτονισμό σε επαφή με τους μη τέκτονες, ώστε οι τελευταίοι σχηματίσουν γνώμη εξ ιδίας αντιλήψεως για τον Τεκτονισμό και τα δήθεν ύποπτα μυστικά του, και διότι εξ άλλου στα μυστήρια της εκκλησίας γίνεται επίκληση της Θείας Χάρης διά της οποίας και μόνο πραγματοποιείται ο σκοπός τους, ενώ στον Τεκτονισμό πρόκειται μόνο για συμβολικές τελετές.

Οι Τέκτονες που έκαναν κατά καιρούς χρήση των συμβολικών αυτών, τιμής ένεκεν, τελετών δεν αποτελούν ούτε το ένα επί τοις εκατό (1%) του συνόλου της τεκτονικής αδελφότητας.

Ήδη στην ανάλυση του Τεκτονικού συμποσίου αλλά και στο κεφάλαιο των περιουσιών της μύησης, ανεδείχθη ο συμβολικός χαρακτήρας, όπου για παράδειγμα η κάθαρση διά του ύδατος κάθε άλλο παρά σχέση έχει με το Μυστήριο του νηπιοβαπτίσματος της εκκλησίας.

Επιπροσθέτως παρατηρούμε ότι κάθε θρησκεία έχει τον Ιδρυτή της και τα ιερά της βιβλία, ενώ ο Τεκτονισμός ούτε συγκεκριμένο ιδρυτή έχει, ούτε Αγίους, ούτε έχει Ιερά θεόπνευστα βιβλία, και τα τυπικά του είναι ανθρώπινα έργα. Επίσης μπορούμε να προσθέσουμε ότι κάθε θρησκεία επιθυμεί την αύξηση των οπαδών της, λόγω της πεποιθήσεως ότι αυτή κατέχει την αλήθεια και έτσι μπορεί να φέρει την απολύτρωση του ανθρώπου από την αμαρτία. Θέλει συνεπώς να είναι καθολική θρησκεία. Ο Τεκτονισμός όμως ως γνωστόν αποτελεί παγκόσμια ένωση αλλά μεταξύ ολίγων (εκλεκτών). Διότι πράγματι πολλοί επιθυμούν και ζητούν να γίνουν Τέκτονες, λίγοι όμως γίνονται δεκτοί και εξ αυτών αρκετοί αποχωρούν από τις τάξεις του μετά την εισδοχή τους. Συγκροτείται δηλαδή ο Τεκτονισμός διά **επιλογής**, η τελική δε απόφαση εναπόκειται στη θετική ψηφοφορία υπέρ αυτών στις Στοές!

Και το γεγονός αυτό δείχνει ότι ο Τεκτονισμός δεν είναι θρησκεία. Σε καμιά επίσης οικογένεια Τέκτονα δεν υπάρχει η αντίληψη ότι ο αρχηγός της ανήκει σε άλλη θρησκεία από εκείνη που ανήκουν τα μέλη της. Ούτε υπάρχει και θρησκεία που να αποκλείει από τους κόλπους της τις συζύγους, τις αδελφές, τα ανήλικα τέκνα των οπαδών της και να μην υποχρεώνει ούτε τα ανήλικα τέκνα να τη δεχθούν, όπως συμβαίνει με τον Τεκτονισμό.

Από όλα αυτά προκύπτει ότι για κάθε άνθρωπο και συζητητή καλής θελήσεως, που σέβεται την ελευθερία της συνειδήσεως του κάθε ανθρώπου, ότι ο Τεκτονισμός δεν είναι θρησκεία.

Δυστυχώς όμως και στον 21^ο αιώνα και παρόλες τις διακηρύξεις των **Ανθρώπινων** δικαιωμάτων τα σφάλματα του φανατισμού, αν και κατά πολύ αμβλυμμένα στην Ελλάδα, η Ζ' συνδιάσκεψη εντεταλμένων Ορθόδοξων Εκκλησιών και Ιερών Μητροπόλεων για θέματα αιρέσεων και παραθρησκείας (Αλιάρτος 20–26. 9. 1995) έδωσε ένα κατάλογο εκ 423^{ων} οργανώσεων, στον οποίο ο Τεκτονισμός κατά αλφαβητική σειρά κατέχει την 240^η θέση...

Αιώνες τώρα η Εκκλησία πολεμάει άδικα την παράδοση των μυστών. Όμως αυτό που σήμερα συμβαίνει, οι απόκρυφες επιστήμες να είναι στη διάθεση όλων των ανθρώπων, των πιο αδύναμων, των διεφθαρμένων και κακής πρόθεσης, ούτε αυτό πρέπει να το εύχεται κανείς! Αν οι μύστες του παρελθόντος έδωσαν σαν εντολή **“την σιγή”**, είναι γιατί ήξεραν ότι τα μυστικά της επιστήμης των μυστών μπορούσαν να γίνουν όπλα πολύ επικίνδυνα στα χέρια ανθρώπων που δεν ήταν έτοιμοι για να τα δεχθούν.

Όλο και περισσότερο σήμερα γίνονται πειράματα για να ανακαλυφθούν οι δυνάμεις της σκέψης, για να επηρεάσουν αντικείμενα ή ανθρώπινα όντα, για να ενεργούν από απόσταση ή για να συλλαμβάνουν μυστικές πληροφορίες. Όλες αυτές οι έρευνες που γίνονται πάνω στη δύναμη της σκέψης για να τη χρησιμοποιήσουν για ένα καταστρεπτικό σκοπό, είναι το ίδιο επικίνδυνες με τις έρευνες για τα ατομικά όπλα και από ηθική άποψη είναι ακόμη πιο αξιόμημπες, γιατί θέλουν να υποδουλώσουν την προσωπικότητα των ανθρώπων!

Ο Νίκος Τσιφόρος στο βιβλίο του «**οι Μυστικές εταιρίες**», σελίς 65–67, γράφει τα εξής: «πολλές λοιπόν εταιρίες μυστικές, που αργότερα αναπτύξανε δράση τελείως αλλιώτικη από τους σκοπούς από τους οποίους ξεκινήσανε, συμπτυχθήκανε με “αγαθές προθέσεις” και επαγγελματική σκοπιμότητα. Οι περίφημοι “Καρμπονάροι”, πριν εξελιχθούν σε πατριωτική απελευθερωτική οργάνωση, ξεκινήσανε σαν επαγγελματίες εργάτες του δάσους. Καρβουνιάρηδες, ξυλοκόποι κ.λ.π. Ειδικά η μεσαιωνική εποχή ήτανε μια εποχή περίεργη, που κράτησε ως τον καιρό που καταργήθηκε ο φεδουαρχισμός. Όλοι οι άνθρωποι καταπιεζόντουσαν από τους άρχοντες και το παπαδαριό. Δεν υπήρχε ίχνος ελευθερίας και το κεφάλι κανενός δεν ήτανε σίγουρο πάνω στους ώμους του... Τα μέλη των συντεχνιών με τον καιρό συνδεθήκανε τόσο μεταξύ τους, ώστε να θεωρούνται στ’ αλήθεια αδέρφια.

Αν κάποιος αδελφός πέθαινε, όλοι έπρεπε να ακολουθήσουν την κηδεία του και σιγά–σιγά θεοσιπήκανε και ορισμένα τελετουργικά για τον πεθαμένο, που αποτελούσανε κάτι σαν μυστικό της εταιρίας. Άλλοι πήγαιναν στην κηδεία με μπαστούνια στολισμένα με κορδέλες, άλλοι φορούσαν σκουλαρίκια με συμβολικές παραστάσεις, άλλοι κονκάρδες κ.λ.π.

Ο όγκος όλων αυτών των αδελφών στις τέτοιες συγκεντρώσεις, κηδείες, τελετές, γιορτές κ.λ.π. – επηρέαζε πολύ εκείνους που σκεφτόντουσαν να τους καταπιέσουν. Όταν βλέπανε χιλιάδες ανθρώπους αδελφωμένους και αφοσιωμένους ο ένας στον άλλον, αντιμετώπιζανε μια δύναμη κι αυτή η δύναμη δεν ήταν εύκολο να την προσβάλει κανείς. Έτσι οι συντεχνίες γίνανε ένας πυρήνας κοινωνικός, που βασιζότανε στην ένωση και στην αυτοάμυνα.

Κι’ από κει ξεκινήσανε, με τον καιρό, οι σοσιαλιστικές, οι ριζοσπαστικές, οι επαναστατικές ιδέες και θεωρίες και εφαρμογές, που συγκλονίζουσε σήμερα την εποχή μας (1983).

Να μην ξεχνάμε ότι και ο μασονισμός δημιουργήθηκε από τις ίδιες πηγές. Με μια διαφορά, «Οι μασόνοι είναι **αγαθή** οργάνωση. Σκοπό έχει την αλληλοβοήθεια και την ηθική εξύψωση των μελών της». Είναι αισχρό ψέμα αυτό που διαδίδουν οι πολέμιοι του μασονισμού.

Γιατί ο μασονισμός ούτε τη θρησκεία των μελών του επηρεάζει, ούτε ποτέ εξεδήλωσε προθέσεις καταργήσεως των κρατούντων. Η μεγάλη του επίτευξη είναι ότι έχει διεθνοποιηθεί μέσα στην ανεξίτηρησκεία και η μεγάλη του αποστολή είναι καθαρά ανθρωπιστική.

“Ξανακάνω τη δήλωση ότι ο γράφων δεν ανήκει σε μασονική στοά και ότι διατυπώνει απλώς την αλήθεια, που τη μελέτησε με πολλή προσοχή. Και έμαθε τόσα, που θα απορήσουν ακόμα και οι μνημένοι για την ακρίβεια των πηγών και γνώσεών του”.

Ο μασονισμός ξεκίνησε από την κατασκευή των μεγάλων καθεδρικών Γοθτικών ναών και ένωσε αρχικά τους πελεκητές των μαρμάρων, τους αρχιτέκτονες, τους τοποθετητές των σκαλωσιών κ.λ.π. (“Μασόν” θα πει εργάτης, κτίστης ή κατασκευαστής οικοδομήματος).

Κι ενώ ξεκίνησε στην αφετηρία του σαν εργατική συντεχνία, έγινε σιγά – σιγά συμβολική ένωση, που εξελίχτηκε σε πνευματική και εκλεκτή εταιρία, γεμάτη ανωτερότητα και αληθινά ιδανικά. Υπάρχει ένας εσωτερισμός από παλλόμενη ανωτερότητα, που κατέκτησε με τον καιρό όλο τον ανώτερο κόσμο – όλης της Ευρώπης αρχικά και των άλλων ηπειρών αργότερα...».

Από την άλλη μεριά ο διάσημος **Papus** σε απόσπασμα του για τα παραδοσιακά κέντρα μύησης, στο τέλος του βιβλίου του επίσης διάσημου τέκτονα και αποκρυφιστή **Eliphaz Levi** (Αλφόνσου Λουδοβίκου Κοστάν) «**Το Βιβλίο της Λαμπρότητας**», αναφέρει τα εξής:

«Είναι καλά γνωστό ότι δια μέσω των εποχών δεν υπήρξαν μεγαλύτεροι εχθροί του κληρικού πνεύματος από εκείνους τους ανθρώπους που ήταν πραγματικά συνδεδεμένοι με ένα πραγματικό κέντρο μύησης. Είναι ανάγκη να θυμηθούμε εδώ την περιφρόνηση που επεδείκνυαν οι Θεραπευτικοί και οι Εσασίοι (που και οι δυο αυτές ομάδες ήταν μυημένοι στο χαρακτήρα) προς τους Φαρισαίους, οι οποίοι προΐσταντο στα περισσότερα από τα ιερατικά καθήκοντα. Αργότερα ήταν οι Γνωστικοί που υπερασπίστηκαν την πραγματικότητα της εξουσίας ενάντια στις απατηλές φαντασιώσεις της δύναμης, που είχαν καταλάβει το Χριστιανικό κλήρο. Από τότε διάφορα μυητικά τάγματα της Δύσης ελκύστηκαν από τον Γνωστικισμό ή την Καββαλά, προκείμενου να αναζητήσουν εκείνο το μυστικό φως που φωτίζει κάθε άνθρωπο που γεννιέται στον κόσμο και το οποίο πρέπει να αναζητηθεί πίσω από το κάλυμμα που το κρύβει. Ανάμεσα στα τάγματα αυτά που μπορούν να συνδεθούν με τον Γνωστικισμό, σας αναφέρουμε τον Ελευθεροτεκτονισμό, ο οποίος διατηρεί το **Φως** στα σύμβολά του, που παραμένουν ακατανόητα για τους αδελφούς όλων των βαθμών.

Κατά παρόμοιο τρόπο τα καββαλιστικά ιερογλυφικά της Βίβλου διατηρούνται στην Ιουδαϊκή παράδοση, δίχως να γίνονται περισσότερο κατανοητά από όσο οι Ελευθερο-τέκτονες κατανοούν τα σύμβολα των Γνωστικών...».

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Ύστερα από όλα όσα εξετάθησαν, σαν ένα γενικό συμπέρασμα μπορούμε να αναφέρουμε τα εξής για τον Τεκτονισμό, ιδίως όπως τον συναντούμε σήμερα στη σύγχρονη μορφή του.

Είναι φανερό ότι πληροί μια διττή αποστολή.

1^{ον}: την εξωτερική ή **κοινωνική**, και

2^{ον}: την εσωτερική ή **ψυχολογική** (ή μυητική).

Η εξωτερική αποστολή έχει σαν στόχο την έμπνευση και διάδοση στα μέλη του, και μέσω αυτών στην ανθρωπότητα, των πανανθρώπινων Αξιών της **Αγάπης**, της **Αδελφοσύνης**, της **Αλληλεγγύης**, της **Ισότητας** και της **Φιλανθρωπίας**.

Η εσωτερική Αποστολή εξειδικεύεται στη διατύπωση μιας μεθόδου, μέσω συμβόλων και μυήσεων αλληγορικού περιεχομένου, πάνω στην έρευνα της Αληθείας. Υποβοηθητικός προς

τον σκοπό αυτό είναι ο διάκοσμος των τεκτονικών εργαστηρίων, ο οποίος περικλείει παγκόσμιους κοσμογονικούς νόμους, ενώ παράλληλα οι μυήσεις περικλείουν τη μέθοδο της ψυχολογικής ή συνειδησιακής εξελίξεως του ανθρώπου, σύμφωνα με τον κύκλο δυνατοτήτων εξελίξεως της **ιδέας άνθρωπος**, μέσω διαδοχικών ή σταδιακών εξελικτικών ενσαρκώσεων.

Η πρώτη αποστολή είναι δυνατή και εφικτή από όλους, ενώ η πραγμάτωση της δεύτερης προϋποθέτει ειδικές Αρετές που είναι σχετικές με την προϊστορία και το στάδιο εξελίξεως στο οποίο βρίσκεται η κάθε Ψυχή.

ΙΟΛΛΑΟΣ

Η
ΑΓΝΩΣΤΗ
ΤΕΧΝΗ
(Ars Incognita)

Επίλογος

Εδώ έχουμε φθάσει στο τέλος της αρχής, διότι τα όσα αναφέρθηκαν δεν είναι παρά μια σύνοψη και ένα τυπολόγιο της μυητικής πορείας. Ίσως δεν είναι τυχαίο που με την έκδοση του παρόντος συμπληρώνονται 26 χρόνια από την εισδοχή μου στον Τεκτονισμό το 1981.

Ας δούμε κάποιες περιέργες αντιστοιχίες, ας τις πούμε “συμπτώσεις”.

Το έτος 1981, αν χρησιμοποιήσουμε την αριθμοσοφική πρόσθεση και αναγωγή μας δίδει άθροισμα $= 1+9+8+1 = 19 = 1+9 = 10 = 1+0 = 1$ (Ιοντ = αρχή)! Αλλά και το έτος 2006 πάλι μας δίδει $2+0+0+6 = 26$! Έχει κλείσει δηλαδή ένας πλήρης κύκλος πραγματώσεως σύμφωνα με νόμο του Τετραγράμματος Ονόματος. Τέλος αν λάβουμε υπόψη μας τον εννεαδικό πίνακα των λειτουργιών του Πνεύματος, το $2006 = 2+0+0+6 = 26 = 2+6 = 8$, είναι ο **προσδιορισμός**. Προσδιορίσαμε λοιπόν το αντικείμενο του θέματος που μας απασχολεί, καθ’ ότι γνωρίζω πολύ καλά, για να μην πω άριστα, το Τεκτονικό σύστημα καθώς και τα όσα συμβαίνουν σε αυτό, και απομένει τώρα η τελική φάση, η φάση **9 = εκτέλεση**, (το έτος $2007 = 2+0+0+7 = 27 = 2+7 = 9$) που αποτελεί και την **πραγματοση** της μυησης (ή κάθε έργου, π.χ. την έκδοση ενός συγγράμματος) στο υλικό επίπεδο που διαβιούμε!

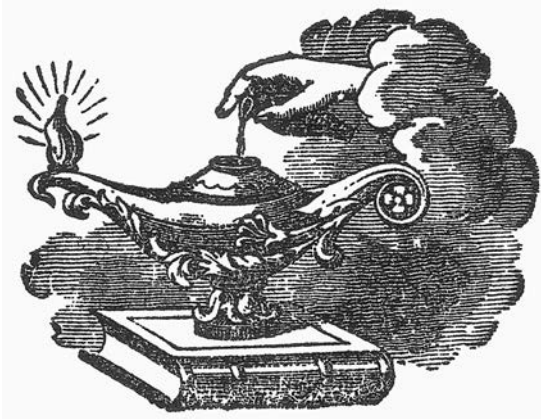
Τίποτε λοιπόν, από ότι αρνητικό ή επιλήψιμο καταλογίζουν στον Τεκτονισμό δεν είναι αληθινό. Δεν λέω, κακοί τέκτονες θα υπάρχουν, όπως υπάρχουν παντού και πάντοτε κακοί άνθρωποι, σε όλες τις συσσωματώσεις. Δυστυχώς όμως, όπως συμβαίνει πάντοτε, πολλοί έχουν γνώμη χωρίς να έχουν τη γνώση που απαιτείται, τα δε λεγόμενα τους βρίθουν από ανακρίβειες. Αυτή είναι η κακοδαιμονία των ανθρώπων που με την άγνοια και τον φανατισμό τους, προξενούν πολλαπλά κακά διαχρονικά και είναι ανασταλτικός παράγοντας σε κάθε πρόοδο.

Veritas vos Liberabit

(Η αλήθεια θα σας ελευθερώσει)

“Σοφίαν δέ λαλοῦμεν ἐν τοῖς τελείοις, σοφίαν δέ οὐ τοῦ αἰῶνος τούτου, οὐδέ ταῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου, τῶν καταργουμένων. Ἀλλά λαλοῦμεν σοφίαν Θεοῦ ἐν μυστηρίῳ, τὴν ἀποκεκρυμένην, ἣν προώρισεν ὁ Θεός πρό τῶν αἰώνων εἰς δόξαν ἡμῶν, ἣν οὐδεὶς τῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου ἔγνωκεν”.

(προς Κορινθίους Α΄ -β΄, 6-8)

~Το λυχνάρι της Γνώσης~

ΙΟΛΛΑΟΣ

**Η
ΑΓΝΩΣΤΗ
ΤΕΧΝΗ**
(Ars Incognita)

Επιφανείς Έλληνες Τέκτονες

Από την επίσημη ιστοσελίδα της Μεγάλης Στοάς της Ελλάδος: **www. Grandlodge.gr**, παραθέτουμε τα ονόματα επιφανών Ελλήνων, που διετέλεσαν μέλη Τεκτονικών στοών.

(Η δημοσίευση αυτής της ιστοσελίδας στο διαδύκτιο έγινε από τη μεγάλη Στοά της Ελλάδος περιλαμβάνει δε περίπου 140 επιφανείς τέκτονες).

Οι κάτωθι αείμνηστοι Έλληνες, εγνωσμένοι, Ελευθεροτέκτονες, υπήρξαν επιφανή μέλη της Ελληνικής κοινωνίας, κατά τη χρονική περίοδο μεταξύ 1800 και 1950.

Ασφαλώς υπήρξαν και άλλοι, για τους οποίους όμως δεν διαθέτουμε επιβεβαιωμένα στοιχεία, λόγω σημαντικής καταστροφής των αρχείων της Μεγάλης Στοάς της Ελλάδας, αμέσως μετά την είσοδο των Γερμανικών στρατευμάτων κατοχής, το 1941.

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ	ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ - ΙΔΙΟΤΗΤΑ	ΣΤΟΑ
Αγγελόπουλος Γεώργιος	Καθηγητής Πανεπιστημίου	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Αγγελόπουλος Κων.	Πρόεδρος Ελεγκτικού Συνεδρίου, Υπουργός, Μέγας Διδάσκαλος	-
Αδαμαντίου Αδάμ	Καθηγητής Πανεπιστημίου	ΣΚΕΝΔΕΡΜΠΕΗΣ
Αδάμαντος Αδάμ	Δήμαρχος Αμμοχώστου	ΕΥΑΓΟΡΑΣ
Αθανασιάδης Κων.	Καθηγητής Α.Σ.Ο.Ε.Ε	ΜΕΛΗΣ
Αθηνογένης Αντώνιος	Νομομαθής, Υπουργός	ΙΩΝΙΑ
Αλεξανδρής Κων.	Ναύαρχος, Υπουργός	ΣΚΕΝΔΕΡΜΠΕΗΣ
Αναγνωστόπουλος Ανδρ.	Καθηγητής Πολυτεχνείου	ΟΡΦΕΥΣ
Αναγνωστόπουλος Γεώργ.	Καθηγητής Πανεπιστημίου	ΦΙΛΙΠΠΟΣ
Αναγνωστόπουλος Παν.	Έπαρχος, Μέλος της Φιλικής Εταιρείας	-
Ανδρεάδης Ανδρέας	Καθηγητής Πανεπιστημίου, Ακαδημαϊκός	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Ανδρέας	Πρίγκιψ Ελλάδος	ΗΣΙΟΔΟΣ
Άννινος Χαράλαμπος	Λόγιος, Συγγραφέας	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ	ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ - ΙΔΙΟΤΗΤΑ	ΣΤΟΑ
Άννινος Χερουβείμ	Μητροπολίτης Παροναξίας	ΔΕΛΦΟΙ
Αντύπας Ανδρέας	Ιατρός	ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ
Αντωνόπουλος Σπήλιος	Υπουργός, Μέλ. του Διευθ/ρίου 1863, Μέλος της Μεγ. Στοάς της Ελλάδος	ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ
Αντωνόπουλος Σπυριδών	Στρατιωτικός, Υπουργός και Μέλος της Μεγ. Στοάς της Ελλάδος	-
Αξελός Ηρακλής	Υποστράτηγος	ΗΣΙΟΔΟΣ
Αραβαντινός Αναστάσιος	Καθηγητής Πανεπιστημίου	ΑΘΗΝΑ
Αραβαντινός Κων.	Καθηγητής Πανεπιστημίου	ΣΚΕΝΔΕΡΜΠΕΗΣ
Αραβαντινός Σπυριδών	Ανώτ. Δικαστικός, Υπουργός και Μέγας Διδάσκαλος	-
Βάρβογλης Νικόλαος	Υποστράτηγος, Μέγας Διδάσκαλος	ΣΚΕΝΔΕΡΜΠΕΗΣ
Βαρούνης Θεόδωρος	Καθηγητής Πανεπιστημίου	ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ
Βανδώρας Παναγιώτης	Υποναύαρχος	ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ
Βασίλειος Γ΄	Οικουμενικός Πατριάρχης	-
Βασιλικός Αθανάσιος	Βουλευτής	ΦΙΛΙΠΠΟΣ
Βελιανίτης Θεόδωρος	Ποιητής, Υπουργός	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Βενέδικτος (Παπαδόπουλος Βασίλειος)	Πατριάρχης Ιεροσολύμων	ΑΔΕΛΦΟΠΟΙΗΣΙΣ
Βενιζέλος Ελευθέριος	Πρωθυπουργός	ΑΘΗΝΑ
Βέρριοις Μιχαήλ	Καθηγητής Πολυτεχνείου	ΗΣΙΟΔΟΣ
Βλησίδης Θρασύβουλος	Καθ. Πανεπιστημίου, Αντιπρόεδρος Ελλ. Αντικαρκινικής Εταιρείας	ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ
Βράϊλας Αρμένης	Πρόεδρος Ιονίου Βουλής	ΦΟΙΝΙΞ ΚΕΡΚΥΡΑΣ
Βρατσάνος Δημήτριος	Δημοσιογράφος, Βουλευτής	ΠΑΤΡΙΣ
Βότσης Νικόλαος	Ναύαρχος	ΦΙΛΙΠΠΟΣ
Γαλάνης Εμμανουήλ	Φιλολόγος, Συγγραφέας, Μέγ. Διδάσκαλος	ΦΟΙΝΙΞ ΚΕΡΚΥΡΑΣ
Γαλανός Σπυριδών	Καθηγητής Πανεπιστημίου, Πρόσθ. Μέγ. Διδάσκαλος, Αντιπρ. Ελλ. Αντικ.Εταιρίας	ΟΡΦΕΥΣ
Γεννάδης Στέφανος	Στρατηγός	ΣΚΕΝΔΕΡΜΠΕΗΣ

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ	ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ - ΙΔΙΟΤΗΤΑ	ΣΤΟΑ
Γεννατάς Πέτρος	Υπουργός	ΦΟΙΝΙΞ ΚΕΡΚΥΡΑΣ
Γενησαρλής Νικόλαος	Στρατηγός	ΗΣΙΟΔΟΣ/ΔΕΛΦΟΙ
Γεωργαλάς Κ. Γεώργιος	Καθηγητής Πανεπιστημίου	ΦΟΙΝΙΞ ΑΘΗΝΩΝ
Γεωργαντάς Αχιλλεύς	Καθηγ. Πανεπ., Μέλος της Μ. Στοάς Ελλάδος	Μυήθηκε στην Αγγλία
Γεώργιος Β'	Βασιλεύς των Ελλήνων	Μυήθηκε στην Αγγλία
Γιανναράς Ευάγγελος	Καθηγητής Πολυτεχνείου	ΣΚΕΝΔΕΡΜΠΕΗΣ
Γιαννηκώστας Νικ.	Στρατηγός, Βουλευτής, Πρόσθ. Μέγ. Διδ.	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Γιαννόπουλος Αγησίλαος	Δημοσιογράφος, Μέλ. της Μ.Στ. της Ελλ.	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Γλέζος Πέτρος	Λόγιος, Μέλος της Μεγ. Στοάς της Ελλάδος	ΑΔΕΛΦΟΠΟΙΗΣΙΣ
Γουναράκης Νικόλαος	Καθ. Παν/μίου. Υπουργός, Μέλος της Μεγάλης Στοάς της Ελλάδος	-
Γούναρης Δημήτριος	Πρωθυπουργός	Π.ΠΑΤΡ. ΓΕΡΜΑΝΟΣ
Γρυπάρης Χρήστος	Υποστράτηγος	ΔΕΛΦΟΙ
Δαγκλής Παναγιώτης	Στρατηγός, Υπουργός	ΑΘΗΝΑ
Δαμασκηνός Νικόλαος	Καθ. Πανεπιστημίου, Μέγ. Διδάσκαλος	ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ
Δαμιανός Αντώνιος	Υπουργός	ΘΕΜΙΣ
Δανδόλος Αντώνιος	Νομικός, Πολιτικός	ΦΟΙΝΙΞ ΚΕΡΚΥΡΑΣ
Δημαράς Νικόλαος	Καθηγητής Πανεπιστημίου	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Διαπούλης Χαράλαμπος	Καθηγητής Πανεπιστημίου	ΔΕΛΦΟΙ
Διγενής Κίμων	Στρατηγός	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Δίγκας Δημήτριος	Μακεδονομάχος, Υπουργός	ΦΙΛΙΠΠΟΣ
Διδαχός Γεώργιος	Υπουργός	ΘΕΜΙΣ
Δουρέντης Ιωάννης	Υπουργός	ΣΚΕΝΔΕΡΜΠΕΗΣ
Δουρούτης Αθανάσιος	Πατήρ Ελλ. Βιομηχανίας, Τραπεζίτης, Πρόσθετος Μέγας Διδάσκαλος	ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ
Δούσμανης Βίκτωρ	Στρατηγός	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Δραγούμης Ίων	Λόγιος, Πολιτικός	Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
Δραγώνας Κων.	Ιατρός	ΑΣΤΗΡ

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ	ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ - ΙΔΙΟΤΗΤΑ	ΣΤΟΑ
Έβερτ Μιλτιάδης	Μακεδονομάχος	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Εμμανουήλ Εμμανουήλ	Καθηγητής Πανεπιστημίου, Ακαδημαϊκός	ΣΚΕΝΔΕΡΜΠΕΗΣ
Έσσλιν Κων.	Νομομαθής, Πολιτικός	ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ
Ευλάμπιος Μιχαήλ	Υπουργός	ΣΚΕΝΔΕΡΜΠΕΗΣ
Ζαβιτσιάνος Κων.	Διοικ. Εθν. Τραπ. Ελλ., Υπουργός, Πρόεδρος της Βουλής	ΗΣΙΟΔΟΣ
Ζαλοκώστας Ευγένιος	Διπλωμάτης, Υπουργός	ΑΘΗΝΑ
Ζάννας Αλέξανδρος	Συγγραφέας, Υπουργός	ΦΙΛΙΠΠΟΣ
Ζέπος Π. Ιωάννης	Νομοδιδάσκαλος	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Ζώης Λεωνίδας	Ιστορικός Επτανήσου	ΗΛΙΟΣ ΖΑΚΥΝΘΟΥ
Ησυχάκης Δημήτριος	Δήμαρχος Χανίων	ΡΑΔΑΜΑΝΘΥΣ
Θεοτόκης Εμμανουήλ	Πρόεδρος Ιονίου Βουλής	ΦΟΙΝΙΞ ΚΕΡΚΥΡΑΣ
Θεοτόκης Ιωάννης (Τζων)	Πολιτικός, Πρωθυπουργός	ΗΣΙΟΔΟΣ
Θεοτόκης Γεώργιος	Πολιτικός, Πρωθυπουργός	ΑΧΑΪΚΟΣ ΑΣΤΗΡ
Θεοτόκης Νικόλαος	Υπουργός	ΣΚΕΝΔΕΡΜΠΕΗΣ
Θεοτόκης Σπυρίδων	Υπουργός	ΦΟΙΝΙΞ ΚΕΡΚΥΡΑΣ
Ιατρίδης Βασίλειος	Καθηγητής Πολυτεχνείου	ΟΡΦΕΥΣ
Ιωακείμ Γ'	Οικουμενικός Πατριάρχης	ΠΡΟΟΔΟΣ
Ιωαννίδης Γεώργιος	Βουλευτής Πάφου	ΚΙΝΥΡΑΣ
Ιωαννίδης Περικλής	Ναύαρχος	ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ
Καζάζης Νεοκλής	Καθηγητής Πανεπιστημίου	ΑΘΗΝΑ
Καζαντζάκης Νίκος	Λόγιος, Συγγραφέας	-
Κάλεurras Δημήτριος	Καθηγητής Πολυτεχνείου	ΟΡΦΕΥΣ
Καλιτσούνακης Δημήτριος	Καθηγητής Πανεπιστημίου, Υπουργός	ΘΕΜΙΣ
Καλλιμασιώτης Δημήτριος	Βουλευτής	ΜΙΑΟΥΛΗΣ
Καλογερόπουλος Δημήτριος	Πρόεδρος Ελλήνων Λογοτεχνών	ΑΘΗΝΑ
Καλογερόπουλος Νικόλαος	Πρωθυπουργός	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ	ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ - ΙΔΙΟΤΗΤΑ	ΣΤΟΑ
Καλογερόπουλος Παναγιώτης	Λόγιος, Μέλ. της Μεγ. Στοάς της Ελλάδος	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Καλομενόπουλος Νικόλαος	Στρατηγός Νίδας, Μακεδονομάχος	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Καμπάς Παναγιώτης	Βιομήχανος, Μέλος της Μ. Στοάς Ελλάδος	ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ
Καμπούρογλου Δημήτριος	Ιστορικός, Ακαδημαϊκός, Μέλ. Μ. Στ. Ελλ.	-
Κανελλόπουλος Ευθύμιος	Πρέσβυς, Υπουργός	ΦΟΙΝΙΕ ΚΕΡΚΥΡΑΣ
Καποδίστριας Ιωάννης (Κόμης)	Μέλος της Φιλ. Ετ. Α' Κυβερνήτης Ελλάδος	Ρωσία
Καραϊσκάκης Σπυρίδων	Στρατηγός, Μέλος της Μεγ. Στ. της Ελλ.	-
Καραπαναγιώτης Απόστ.	Καθηγητής Πανεπιστημίου	ΗΣΙΟΔΟΣ
Καρβούνης Νικόλαος	Υπουργός	ΗΣΙΟΔΟΣ
Κατσαφάδος Γεώργιος	Ιατρός, Α' Πρ. Ελλ. Αντικ. Ετ., Υφυπουργός, Μέλος της Μεγ. Στοάς της Ελλάδος	ΠΙΣΤΙΣ
Κατσιμήτρος Χαράλαμπος	Στρατηγός	ΦΟΙΝΙΕ ΑΘΗΝΩΝ
Καυταντζόγλου Λύσανδρος	Πρέσβης	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Κολοκοτρώνης Θεόδωρος	Αρχιστράτηγος, Ο Γέρος του Μωριά, Μέλος της Φιλικής Εταιρείας	-
Κολοκοτρώνης Θεόδωρος (Φαλέζ)	Στρατιωτικός, Λόγιος	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Κοντογιάννης Παντελής	Καθηγητής Πανεπιστημίου	ΦΙΛΙΠΠΟΣ
Κοσμάς Γεώργιος	Στρατηγός, Υπουργός	ΠΕΛΛΑ
Κοτζιάς Κων.	Δήμαρχος Αθηναίων, Υπουργός	ΗΣΙΟΔΟΣ
Κοφινιώτης Αντώνιος	Καθηγητής Γεωπονικής	ΦΟΙΝΙΕ ΑΘΗΝΩΝ
Κουρτίδης Αριστ.	Λόγιος, Παιδαγωγός	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Κροκυδάς Σωτήριος	Πρωθυπουργός, Μέλ. της Μ. Στ. της Ελλάδος	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Κρητικός Παναγιώτης	Καθηγητής Πανεπιστημίου, Πρόσθετος Μέγας Διδάσκαλος	ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΦΙΛΙΚΩΝ
Κυβετός Λεωνίδας	Νομικός, Βουλευτής	ΦΟΙΝΙΕ ΑΘΗΝΩΝ
Κυριακός Γεώργιος	Ακαδημαϊκός	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Κυρίμης Γεώργιος	Υπουργός	ΗΣΙΟΔΟΣ

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ	ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ - ΙΔΙΟΤΗΤΑ	ΣΤΟΑ
Κύρκος Μιχαήλ	Υπουργός	Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
Κωστής Κωνσταντίνος	Καθ. Πανεπ., Μέλ. της Μ. Στ. της Ελλάδος	-
Λαδάς Ιωάννης	Νομικός, Λόγιος	ΦΟΙΝΙΕ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ
Λαδάς Χρήστος	Νομικός, Υπουργός	ΟΜΗΡΟΣ
Λεβίδης Νικόλαος	Υπουργός	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Λελούδας Γεώργιος	Ναύαρχος	ΣΚΕΝΔΕΡΜΠΕΗΣ
Λευκαδίτης Αθανάσιος	Γυμναστής, Ιδρυτής Ελλ. Προσκοπισμού	ΣΚΕΝΔΕΡΜΠΕΗΣ
Λογοθετόπουλος Κων.	Ιατρός, Καθηγητής Πανεπιστημίου, Πρωθυπουργός	ΗΣΙΟΔΟΣ
Λομβάρδος Κων. Αργασάρης	Υπουργός, Μέλ. της Μ. Στ. της Ελλάδος	ΦΟΙΝΙΕ ΚΕΡΚΥΡΑΣ
Λομβάρδος Κων.	Υπουργός	ΦΟΙΝΙΕ ΚΕΡΚΥΡΑΣ
Λούβαρης Νικόλαος	Καθηγητής Πανεπιστημίου, Ακαδημαϊκός	ΦΙΛΙΠΠΟΣ
Λοβέρδος Σπυριδών	Τραπεζίτης, Υπουργός	ΠΑΡΘΕΝΩΝ
Μακκάς Γεώργιος	Καθηγητής Πανεπιστημίου	ΑΘΗΝΑ
Μαλακάσης Μιλτιάδης	Ποιητής	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Μανιάκης Κων.	Ανώτατος Δικαστικός	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Μάνος Νικόλαος	Δήμαρχος Θεσσαλονίκης	ΦΙΛΙΠΠΟΣ
Μάντζαρος-Χαλικιόπουλος Νικ.	Μουσουργός	ΦΟΙΝΙΕ ΚΕΡΚΥΡΑΣ
Μαριδάκης Γεώργιος	Καθηγητής Πανεπιστημίου, Ακαδημαϊκός	ΘΕΜΙΣ
Μαρκοράς Γεράσιμος	Λόγιος, Ποιητής	ΦΟΙΝΙΕ ΚΕΡΚΥΡΑΣ
Μαρτινέλης Γεώργιος	Ποιητής	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Μάτεσις Αντώνιος	Νομικός, Πρόεδρος Δικηγορικού Συλλόγου	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Μάτεσις Α. Σπυριδών	Ναύαρχος, Πολιτικός	ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ
Ματθαίοπουλος Γεώργιος	Καθ. Πανεπ., Μέλ. της Μ. Στ. της Ελλάδος	ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ
Ματσούκας Σπυριδών	Εθνικός Ποιητής	ΣΚΕΝΔΕΡΜΠΕΗΣ
Μαυροκορδάτος Δημήτριος	Νομάρχης, Υπουργός, Πρόσθετος Μέγας Διδάσκαλος	-

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ	ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ - ΙΔΙΟΤΗΤΑ	ΣΤΟΑ
Μαυρομιχάλης Στυλιανός	Υποναύαρχος, Μακεδονομάχος	ΣΚΕΝΔΕΡΜΠΕΗΣ
Μελάς Αλέξανδρος	Βουλευτής	ΣΚΕΝΔΕΡΜΠΕΗΣ
Μελάς Βασίλειος	Υποστράτηγος	ΣΚΕΝΔΕΡΜΠΕΗΣ
Μελάς Λεωνίδας	Λόγιος, Υπουργός	-
Μελάς Π. Μιχαήλ	Ανώτ. Αξιωματικός	ΗΣΙΟΔΟΣ
Μελάς Παύλος	Μακεδονομάχος	ΑΘΗΝΑ
Μελέτιος Β' (Εμμ. Μεταξάκης)	Αλεξανδρείας και Οικουμενικός Πατριάρχης	ΑΡΜΟΝΙΑ
Μεταξάς Ιωάννης	Στρατιωτικός, Πρωθυπουργός	ΗΣΙΟΔΟΣ
Μινείκο Σίγμ.	Μηχανικός	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Μομφεράτος Αντώνιος	Καθηγητής Πανεπιστημίου, Υπουργός	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Μπαΐρας Ανδρέας	Στρατηγός	ΣΚΕΝΔΕΡΜΠΕΗΣ
Μπακόπουλος Κων.	Στρατηγός	ΣΚΕΝΔΕΡΜΠΕΗΣ
Μπαλάνος Δημήτριος	Ιατρός	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Μπαλτατζής Γεώργιος	Υπουργός	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Μπενάκης Εμμανουήλ	Εθν. Ευεργέτης, Δήμαρχος Αθηναίων, Υπουργός	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Νάγος Σπυρίδων	Λόγιος, Συγγραφέας, Μέλος της Μεγ. Στοάς της Ελλάδος	ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ
Νικολίτσας Γεώργιος	Καθηγητής Πανεπιστημίου	ΦΩΣ
Ξάνθος Εμμανουήλ	Έμπορος, Ιδρυτικό Μέλος της Φιλικής Εταιρείας	Η ΕΝΩΣΙΣ
Οικονομίδης Ιωάννης	Τραπεζίτης	ΣΟΛΩΝ
Οικονομόπουλος Νικόλαος	Ανώτ. Δικαστικός, Υπουργός, Μέλος της Μεγάλης Στοάς της Ελλάδος	ΦΟΙΝΙΞ ΑΘΗΝΩΝ
Οικονόμου Αριστ.	Καθηγητής Πολυτεχνείου	ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ
Παπαβασιλείου Ιπποκράτης	Στρατηγός, Υπουργός	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Παπαγεωργίου Πέτρος	Καθηγητής Πανεπιστημίου	ΦΙΛΙΠΠΟΣ
Παπαγεωργίου Φιλώτας	Ανώτ. Δικαστικός, Βουλευτής, Μέγας Διδάσκαλος	ΦΙΛΙΠΠΟΣ

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ	ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ - ΙΔΙΟΤΗΤΑ	ΣΤΟΑ
Παπαδάκης Ιωάννης	Καθ. Πανεπ./Πολυτεχ., Μέλ. Μ. Στ. Ελλ.	ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ
Παπαδήμας Νικόλαος	Στρατηγός, Υπουργός	ΣΚΕΝΔΕΡΜΠΕΗΣ
Παπαδοδήμας Ηλίας	Στρατηγός, Ιδρυτικό Μέλος της Ελληνικής Αντικαρκινικής Εταιρείας	ΔΕΛΦΟΙ
Παπαμιχαλόπουλος Κων.	Λόγιος, Υπουργός	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Παπαναστασίου Αλέξανδρος	Πολιτικός, Πρωθυπουργός	ΡΗΓΑΣ ΦΕΡΡΑΙΟΣ
Παπούλιας Δημήτριος	Καθηγητής Πανεπιστημίου, Ακαδημαϊκός, Μέγας Διδάσκαλος	ΟΡΦΕΥΣ
Παππάς Αλέξανδρος	Ιατρός, Υπουργός	ΑΡΜΟΝΙΑ
Πεζόπουλος Θεόδωρος	Αντιπλοίαρχος, Ήρωας	ΣΚΕΝΔΕΡΜΠΕΗΣ
Πεζόπουλος Κυριάκος	Υποναύαρχος, Καθηγ. Πολυτεχνείου, Μέλος της Μεγ. Στ. της Ελλάδος	ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ
Πελεκίδης Ευστράτιος	Αρχαιολόγος	ΦΙΛΙΠΠΟΣ
Περράκης Κων.	Ιατρός, Πρ. Ιατρ. Συλλόγου, Μέγας Διδ.	ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ
Πετζετάκης Μιχαήλ	Καθηγητής Πανεπιστημίου	ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ
Πηχεών Φιλόλαος	Στρατηγός, Μακεδονομάχος	ΦΙΛΙΠΠΟΣ
Πιεράκος Κυριάκος	Στρατηγός, Υπουργός	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Πιπινέλης Παναγιώτης	Διπλωμάτης, Πολιτικός, Πρωθυπουργός	ΟΡΦΕΥΣ
Πλυτάς Αμβρόσιος	Δήμαρχος Αθηναίων	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Πουρής Μιλτιάδης	Βιομήχανος, Μέγας Διδάσκαλος	ΜΙΑΟΥΛΗΣ
Πυλαρινός Φραγκίσκος	Καθηγ. Πανεπιστημίου, Μέλος Μ. Στ. Ελλ.	ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ
Ράδος Ν. Κων.	Καθηγητής Πανεπιστημίου	ΑΘΗΝΑ
Ράδος Νικόλαος	Λόγιος, Ιστοριοδίφης, Μέλος της Μεγ. Στοάς της Ελλάδος	-
Ράλλης Πέτρος	Υπουργός	ΘΕΜΙΣ
Ράμμος Αντώνιος	Πρόεδρος Ιατρ. Συλλ., Μέλος της Μεγάλης Στοάς της Ελλάδος	ΗΣΙΟΔΟΣ
Ρούφος Κανακάρης Λουκάς	Υπουργός	ΗΣΙΟΔΟΣ
Ρωμανός Αριστ.	Υπουργός	ΘΕΜΙΣ

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ	ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ - ΙΔΙΟΤΗΤΑ	ΣΤΟΑ
Ρώμας Αλέξανδρος	Πρόεδρος της Βουλής, Υπουργός	-
Ρώμας Διονύσιος (Κόμης)	Νομομαθής, Γερουσιαστής της Ιονίου Βουλής, Μέλος Φιλικής Ετ., Α' Μ. Διδ., Μέγας Πολίτης και Ευεργέτης Ελλάδος	-
Σακελλαρίου Γεώργιος	Καθηγητής Πανεπιστημίου	ΣΚΕΝΔΕΡΜΠΕΗΣ
Σάρρος Δημήτριος	Εκπαιδευτικός, Μακεδονομάχος	ΑΡΜΟΝΙΑ
Σερπιέρης Φερδινάνδος	Τραπεζίτης, Μέλ. της Μεγ. Στ. Ελλάδος	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Σημιτόπουλος Ηλίας	Αρχιτέκτων	ΜΕΛΗΣ
Σημιτόπουλος Κων.	Ιατρός	ΜΕΛΗΣ
Σκαλιέρης Γεώργιος	Λόγιος, Δημ/φος, Γαλλ. Ακαδημαϊκός	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Σκίπης Σωτήρης	Ποιητής, Ακαδημαϊκός	ΦΟΙΝΙΞ ΑΘΗΝΩΝ
Σκουλάς Αχιλλεύς	Στρατιωτικός, Μακεδονομάχος	ΡΑΔΑΜΑΝΘΥΣ
Σκουφάς Νικόλαος	Έμπορος, Ιδρυτ. Μέλος Φιλικής Εταιρ.	-
Σολομωνίδης Σπυρίδων	Δημοσιογράφος, Νομάρχης	ΙΩΝΙΑ
Σολομωνίδης Σωκράτης	Δημοσ/φος, Λόγιος, Ιδρυτής Ν. Σμύρνης	ΜΕΛΗΣ
Σουλιώτης - Νικολαΐδης Αθαν.	Στρατηγός, Υπουργός	ΣΚΕΝΔΕΡΜΠΕΗΣ
Σοφούλης Θεμιστοκλής	Πολιτικός, Πρωθυπουργός	ΗΡΑ
Σπεράντζας Στέλιος	Ποιητής, Καθηγητής Πανεπιστημίου	ΦΟΙΝΙΞ ΑΘΗΝΩΝ
Στεφάνου Διονύσιος	Νομικός, Υπουργός, Μέγας Διδάσκαλος	-
Στράτος Νικόλαος	Πρωθυπουργός	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Στρεΐτ Γεώργιος	Νομομαθής, Ακαδημαϊκός, Υπουργός	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Συνοδινός Ε. Ελευθέριος	Καθηγητής Α.Σ.Ο.Ε.Ε.	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Συρμόπουλος Σόλων	Πρύτανης Α.Σ.Ο.Ε.Ε.	ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ
Σφακιανάκης Παναγιώτης	Πολιτικός, Υπουργός	ΡΑΔΑΜΑΝΘΥΣ
Σώζος Χριστόδουλος	Δήμαρχος Λεμεσού, Βουλευτής	ΖΗΝΩΝ
Τερτσέτης Γεώργιος	Λόγιος, Δικαστικός	-
Τζαζόπουλος Αλέξανδρος	Νομικός, Ιδρ. Μέλ. Αντικ. Ετ., Μέγας Διδ.	ΜΕΛΗΣ
Τζέτζης Ιωάννης	Ιστορικός, Καθηγητής Πανεπιστημίου	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ	ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ - ΙΔΙΟΤΗΤΑ	ΣΤΟΑ
Τριανταφυλλίδης Αντώνιος	Βουλευτής Λευκωσίας	ΣΟΛΩΝ
Τρικούπης Σπυρίδων	Πολιτικός, Υπουργός	ΣΚΕΝΔΕΡΜΠΕΗΣ
Τσακάλωφ Αθανάσιος	Ίδρυτικό Μέλος της Φιλικής Εταιρείας	-
Τσακόπουλος Σπυρίδων	Πολιτικός, Υπουργός	ΣΚΕΝΔΕΡΜΠΕΗΣ
Τσίλλερ Ερνέστος	Αρχιτέκτων, Αρχαιολόγος, Καθ. Πολυτεχ. Μέλος της Μεγ. Στοάς της Ελλάδος	-
Τσόντος Βάρδας Γεώργιος	Στρατηγός, Μακεδονομάχος, Υπουργός	ΗΣΙΟΔΟΣ
Τσόχας Γεώργιος	Δήμαρχος Αθηναίων	ΣΚΕΝΔΕΡΜΠΕΗΣ
Υψηλάντης Αλέξανδρος (Πρίγκιψ)	Στρατηγός, Αρχηγός της Φιλικής Εταιρείας	ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
Υψηλάντης Δημήτριος	Στρατιωτικός, Μέλος της Φιλικής Εταιρείας	-
Υψηλάντης Νικόλαος	Αρχηγός Ιερού Λόχου, Μέλος της Φιλικής Εταιρείας	ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ
Φιλάρετος Γεώργιος	Πολιτικός, Υπουργός	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Φιλήμων Τιμολέων	Νομικός, Βουλευτής, Δήμαρχος Αθηναίων Μέγας Διδάσκαλος	-
Φλογαίτης Θεόδωρος	Λόγιος, Δικαστικός	ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ
Φλώκος Χαράλαμπος	Γενικός Στρατ. Αρχίατρος	ΣΚΕΝΔΕΡΜΠΕΗΣ
Φραντζής Αμβρόσιος	Στρατηγός	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Φωτιάδης Αλέξανδρος	Καθηγ. Πανεπιστημίου, Μέλος της Μεγάλης Στοάς της Ελλάδος	ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ
Φώτιος (Πέρογλου Γεώργιος)	Πατριάρχης Αλεξανδρείας	-
Χαλκοκονδύλης Λ. Ιωάννης	Κοινωνιολόγος, Δημοσιογράφος	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Χαριτάκης Κων.	Καθηγητής Πανεπιστημίου	ΣΚΕΝΔΕΡΜΠΕΗΣ
Χαριτάντης Αναστάσιος	Καθηγητής Πανεπιστημίου	Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
Χάρτ Ευτύχιος	Καθηγητής Πανεπιστημίου	ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ
Χατζηπάνος Παναγιώτης	Νομικός, Υπουργός	ΣΚΕΝΔΕΡΜΠΕΗΣ
Χοϊδός Ρόκκος	Νομικός, Βουλευτής	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Χρηστοβασίλης Χρ.	Λόγιος, Ποιητής	ΔΩΔΩΝΗ

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ	ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ - ΙΔΙΟΤΗΤΑ	ΣΤΟΑ
Χριστόφορος	Πρίγκιψ Ελλάδος	ΗΣΙΟΔΟΣ
Χρυσάνθος (Φιλιππίδης Χαρίλαος)	Μητροπολίτης Τραπεζούντος, Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και Πάσης Ελλάδος	RENAISSANCE
Χρυσάφης Ιωάννης	Καθηγητής Γυμναστικής	ΗΣΙΟΔΟΣ
Ψαρρός Δημήτριος	Συνταγ/ρχης, Αρχηγός Αντιστασιακής Οργανώσεως 5/42	Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Μολονότι ελλείπουν τα στοιχεία των επί μέρους Στοών, λόγω καταστροφής αρχείων, εν τούτοις η τεκτονική ιδιότητα των αναφερομένων προσωπικοτήτων, έχει επιβεβαιωθεί και τεκμηριωθεί από άλλα σχετικά έγγραφα.

ΙΟΛΛΑΟΣ

**Η
ΑΓΝΩΣΤΗ
ΤΕΧΝΗ**
(Ars Incognita)

Γλωσσάριο

Άγιο Πνεύμα. Η Υπερσυνειδησιακή έκφραση του Θείου. Δυναμική - Ζωοποιός και Μορφοποιούσα Αρχή.

Άθλοι του Ηρακλή. Αλληγορικές αφηγήσεις της πορείας και των προσπαθειών του ανθρώπου προς την τελείωση.

Ανατολή. Άγια των Αγίων. Χώρος του τεκτονικού Ναού πέραν του μωσαϊκού δαπέδου και του κυρίως Ναού, από τον οποίο χωρίζεται με δρύφακτο (κάγγελο) και είναι υπερυψωμένος κατά τέσσερα σκαλοπάτια. Στα εβραϊκά ονομάζεται Δεβίρ.

Ακακία. Σύμβολο της αθανασίας

Αισθητική κατάσταση. Αλλιώς ψυχικό σώμα. Το σώμα το επιθυμιών και συναισθημάτων. Δημιουργείται από την αλληλοεπίδραση σώματος και ψυχής. Έχει έδρα στο υποσυνείδητο του ανθρώπου ή στον υποσυνείδητο Νου.

Αμύητος. Αυτός που δεν υπέστη τις διαδικασίες μιας πρακτικής ή θεωρητικής μύησης.

Αλληγορία. Η μη κυριολεκτική περιγραφή - θεώρηση εννοιών και καταστάσεων.

Αιθερική κατάσταση. Η ενέργεια που συντηρεί το υλικό σώμα και κάνει δυνατή τη λειτουργία των αισθήσεων (αιθερικό αντίστοιχο ή διπλούν αιθερικό ή **Κα** κ.λ.π).

Άλυσος μυητική. Συγκέντρωση της βουλήσεως ομάδος ατόμων προς εκπομπή ομαδικής σκέψεως-επιθυμίας επ' αγαθώ των ιδίων και της ανθρωπότητας εν γένει.

Αργυρά χορδή. Συμβολική ονομασία του συνδέσμου του ΕΓΩ με το παχύλο υλικό σώμα. Η διακοπή του συνδέσμου αυτού επιφέρει τον φυσικό θάνατο.

Αρχάγγελοι. Λογοϊκές και Αγιοπνευματικές οντότητες που προεκτείνονται μέσα στα Σύμπαντα. Οι Αρχάγγελοι ανάλογα με την τάξη τους χαλιναγωγούν και εκφράζουν μέσα στους κόσμους των αντιθέσεων ενέργεια και δύναμη με ορισμένη φόρτιση. Κατέχουν την πανσοφία σαν Νόμο, αιτία και έκφραση. Είναι οι λειτουργοί του Υψίστου.

Άγγελοι. Στοιχειακές προεκτάσεις των Αρχαγγέλων. Όλες οι ζώσες μορφές γύρω μας. Τούς συναντούμε και σαν πνεύματα της φύσης, αλλά και με πολλά άλλα ονόματα για να προσδιορίσουμε τα διάφορα υποπνεύματα, όπως εκείνα του ύδατος, του πυρός, του αιθέρος κ.λ.π.

Αγκχ. Αλυσωτός σταυρός, σύμβολο της ζωής στους Αιγυπτίους. Σημαίνει: «Ο Κύριος ή ο Θεός εξουσιάζει την έκφραση ή τη Ζωή»

Αρχαγγελική στολή. Νοητική μορφοποίηση των δυο αιθερικών ρευμάτων σπειροειδώς κινουμένων γύρω από τη σπονδυλική στήλη και της ανόδου του ιερού πυρός. Μαζί με τη σπονδυλική στήλη σχηματίζουν το κηρύκειο του Ερμού.

Αστέρας. Η τεκτονική ονομασία για το κερι

A :: A :: Σ :: T :: . Φιλοσοφικό τεκτονικό σύστημα ανώτερων-επιγενόμενων βαθμών (4^{ος} - 33^{ος})

Βασιλιάς. Ο βαίνων επί του λίθου (**λάας**), ο κυρίαρχος της Υλικής δημιουργίας

Βασίλισσα του Σαβά. Ο ψυχισμός – το υποσυνείδητο ή υποσυνείδητος Νους

Βασιλιάς Σολομών. Η εξελιγμένη διάνοια – Σοφία

Βηματισμός. Ιδιαίτερος αριθμός βημάτων σε κάθε βαθμό με εκκίνηση από το αριστερό πόδι. Σε κάθε βήμα οι πτέρνες ενώνονται σε ορθή γωνία σαν γνώμων. **Βίβλος του Νόμου** Σύμβολο της αποκαλυμμένης βουλήσεως του M :: A :: T :: Σ :: . Σε χώρες Χριστιανικές τίθεται η Αγία Γραφή, σε Μουσουλμανικές το Κοράνι κ.ο.κ.

Βωμός των Όρκων. Βωμός κυβικού σχήματος, όπου δίδεται ο όρκος ή επίσημη διαβεβαίωση. Είναι συμβολικός βωμός θυσίας, γιατί ο μυσούμενος που δίδει τον όρκο ή την επίσημο διαβεβαίωση, ρίχνει πάνω σε αυτόν τον εγωισμό του, τα πάθη του, τις ορέξεις του, τις προλήψεις και προκαταλήψεις του, όλη τη βέβηλη περιβολή του, θυσία προς τις Θείες αρετές που υπόσχεται να ακολουθήσει στη νέα του ζωή, την τεκτονική. Το κυβικό σχήμα του βωμού υπενθυμίζει την κοσμική φύση των αναθημάτων.

Γνωστικισμός. Σύνολο απόψεων οι οποίες αναπτύχθηκαν κατά τους πρώτους αιώνες μ.Χ. και οι οποίες αποσκοπούσαν στην καθοδήγηση των οπαδών τους προς τη Γνώση, δηλαδή την επίγνωση Θείων αληθειών τις οποίες ο Χριστός ήλθε να διδάξει, τις οποίες όμως οι διάδοχοι του Απόστολοι είχαν αφήσει στο Σκοτάδι. Γύρω από την ιδέα περί εξαγοράς από τον Χριστό, ο Γνωστικισμός συγκέντρωσε συγκριτικά μεγάλο μέρος αρχών που περιέχονται στις Ιουδαϊσο-ρο-αιγυπτιακές διδασκαλίες καθώς και στην Ελληνική μεταφυσική. Βασικές αρχές των Γνωστικών σχολών η αιρέσεων είναι:

1^{ov}. Η δυαρχία που αποτελεί τη βάση της κοσμολογίας των

2^{ov}. Η απόρροια των αιώνων, η ανάπτυξη των διανοιών των οποίων το σύνολο αποτελεί τον Θείο κόσμο.

3^{ov}. Η παραδοχή δευτερεύοντος παράγοντος ως Δημιουργού του φυσικού κόσμου. 4^{ov}. Η διάκριση των όντων και ψυχών σε τρεις κατηγορίες:

Πνευματικοί, Ψυχικοί και Υλικοί.

Ο Γνωστικισμός κατά βάση μυητικός (εφόσον απευθύνεται σε περιορισμένο αριθμό επιλέκτων μυστών) δεν είναι ούτε αίρεση κατά την κυριολεξία, ούτε διαφορετική θρησκεία. Έχει σαν μοναδική φιλοσοφία να εξήγηση την πτώση και να προωθήσει το τρόπο της σωτηρίας. Μακριά από του να θέλει να εθνικοποιήσει τον Χριστιανισμό, αποβλέπει μάλλον να εκχριστιανίσει τον Εθνικισμό. Κύριοι ηγέτες σχολών οι, Σίμων εκ Σαμάρειας (σύγχρονος των αποστόλων), Μαρκίων, Βασιλείδης, Ουαλεντίνος, Καρποκράτης κ.λ.π.

Ο Γνωστικισμός πολεμήθηκε ανηλεώς και διαλύθηκε από την Εκκλησία. Κατά τον Μεσαίωνα θεωρήθηκαν οι Ναΐτες ως φύλακες των παραδόσεων του Γνωστικισμού. Με τον Ελευθεροτεκτονισμό ήλθαν σε επαφή κατά τον 18^ο αιώνα γνωστικά συστήματα τα οποία επέδρασαν στις παραδόσεις και στον συμβολισμό του.

Διάπυρος κατάσταση. Είναι μία αιθερική **ζωογονημένη** και **ζωογονούσα ουσία**, η οποία καθώς ενεργεί επί της Ύλης τήν αιθεροποιεί και αυτήν και τής προσδίδει μία **επίπλαστο ζωή**. Είναι μια κατάσταση αναβρασμού της Ύλης-υποστάσεως κατά το ατελές εποπτικό παράδειγμα του βρασμού του ύδατος μέσα σε ένα δοχείο πάνω σε φωτιά.

Διασκεπτήριο. Χώρος σκοτεινός, προετοιμασίας των υποψήφιων προς μύηση όπου συντάσσουν την κοινωνική τους διαθήκη, και περιέχει διάφορα συμβολικά αντικείμενα. Αλλιώς σκοτεινός Θάλαμος.

Δέλτα φωτεινό. Ακτινοβόλο τρίγωνο που βρίσκεται πάνω από την έδρα του Σεβασμίου. Δανεισμένο από τον Χριστιανικό συμβολισμό περιέχει στο κέντρο του ή τον «παντεπόπτη οφθαλμό», ή το τετραγράμματο όνομα του Θεού με εβραϊκούς χαρακτήρες, όποτε συμβολίζεται ο κοσμικός νόμος της δημιουργίας.

Εξέλιξη. Πορεία προς την Τελείωση

Εγκυκλοπαίδεια Ελευθ .: .Τεκτονικής. Του Νέστορα Λάσκαρι. Έκδοση της Στοάς Όμηρος Αθηνών του 1934.

Ενεργητικές δυνάμεις. Αλλιώς δυναμικές ιδιότητες. Φυσικά μέσα που κατέχει κάθε άνθρωπος για να έρχεται σε επαφή με το περιβάλλον.

Ένστικτα. Ασφαλιστικές δικλίδες προς διατήρηση, εξέλιξη και διαιώνιση της ζωής.

Επίπεδο Θείο. Φύσεως τριαδικής. Σύμβολο το ιερό Δέλτα που εκφράζει την τριαδική εκδήλωση του Θεού σαν Πανσοφία, Παντοδυναμία και Παναγαθότητα. Ο χώρος της Ανατολής του τεκτονικού Ναού. Τα Άγια των Αγίων.

Επίπεδα της Δημιουργίας. Το Σύμπαν αποτελείται από τρία "επίπεδα" ή καταστάσεις του **Είναι**. Το Θείο επίπεδο, το Ουράνιο επίπεδο, και το Κοσμικό επίπεδο.

Επίπεδο Ουράνιο Ουρανός ή Μέσον Δώμα. Το ενδιάμεσο επίπεδο του Παντός, ύδατα άνωθεν του στερεώματος, κατοικία των Πνευματικών Οντοτήτων (Αρχάγγελοι, Εγώ κ.λ.π). Ο ουράνιος θόλος του τεκτονικού Ναού.

Επίπεδο Κοσμικό. Το κατώτερο επίπεδο του Παντός, ύδατα κάτωθεν του στερεώματος. Το δάπεδο του Τεκτονικού Ναού (Χικάλ) αποτελείμένο από:

1^ο: το Παγκόσμιο Νοητικό (πνευματικό) επίπεδο (στήλη της Σοφίας)

2^ο: το Παγκόσμιο Ψυχικό επίπεδο (στήλη της Ισχύος)

3^ο: το Παγκόσμιο Υλικό επίπεδο (στήλη της Κάλλους)

Ζωής σύμβολο. Σχέδιο εξελίξεως που περιγράφει την κάθοδο υιών του Θεού (Αρχαγγέλων) των υιών του ανθρώπου και την επάνοδο τους στον Δημιουργό (θέωση)

Ζωής δένδρο. Σχέδιο εξελίξεως, η Καβαλιστική έκδοση του αρχαίου Αιγυπτιακού συμβόλου της ζωής το οποίο τροποποιήθηκε από τον Μωυσή. Κεντρικό στοιχείο της προφορικής παράδοσης των Ιουδαϊκών μυστήριων, της Καβαλά.

Ηθική. Σύνολο κανόνων που ρυθμίζει τις ανθρώπινες σχέσεις.

Ήλιος. Ενεργητική αρχή - Πνευματική αρχή – συνείδηση

Θάνατος. Η μετάβαση από μια Α' κατάσταση σε μια Β' κατάσταση υπάρξεως.

Θυσανωτός κόρυμβος. Σχοινί υπό μορφή πλεξούδας, δυο χρωμάτων. Περιβάλλει όλο τον Ναό κατά μήκος των τοίχων του στο ύψος των σημείων του ζωδιακού, και στη συνέχεια καταλήγει σε δυο θυσάνους στην κορυφή των στηλών **B** ∴ και **J** ∴ αντιστοιχώς. Η συστατική αρχή του Ουρανού επιπέδου, σύμβολο της Παγκοσμίου Ψυχής.

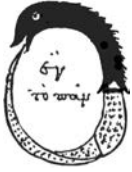
Θάνατος δεύτερος. Η μετά τον φυσικό θάνατο διάλυση της προσωπικότητας ή του ψυχονοητικού σώματος του ανθρώπου σε ένα χωροχρονικό πεδίο που αποκαλούμε Μέσον Δώμα – Καθατήριο (πουργκατόριο) – Άδη – Ουρανό – Αμέντη κ.λ.π

Ιεροβοάμ. Το κεντρικό πρόσωπο του μύθου του 4^{ου} βαθμού (μυστικός διδάσκαλος) Βιβλικό πρόσωπο που συμβολίζει ένα στάδιο ή βαθμό συνειδητοτητος. Βασιλιάς των 10 εκ των 12 φυλών του Ισραήλ, αναλογικά 10:12=5:6, δηλαδή πεντάκτινος ή κανονικός άνθρωπος έναντι του εξάκτινου ή εξαιρετικού ανθρώπου.

Κεραμιστής. Περιλαμβάνει σε κάθε βαθμό την περιβολή, την τάξη, το σημείο, τον βηματισμό, τη χειραψία την Ιερά και την εξαμηνιαία λέξη, την ηλικία, τη χειρο-κρουσία, την επιφώνηση, την τάξη πένθους και την πένθιμο χειροκρουσία.

Κέντρα ενεργείας. Ενεργειακοί στρόβιλοι επάνω στα αιθερικά αντίστοιχα των "σωμάτων" (Ιεροί δίσκοι -τσάρκας) του ανθρώπου. Τα κυριότερα είναι επτά. Η ενεργοποίηση τους γίνεται

κατά την πορεία του ανθρώπου προς την τελείωση μέσω ειδικών ψυχο νοητικών γυμνασμάτων.

Κοίλον. Εκ της λέξεως κοίλος-κενός. Φαινομενικά κενός χώρος στερούμενος ιδιοτήτων, απείρου «πυκνότητας», απροσπέλαστος σε κάθε μορφή συνειδήσεως. Πρώτη εκπόρευση του Θείου από την οποία γεννήθηκε η δυαδικότης.

Κορμός της Αγαθοεργίας. Κατά το τέλος των εργασιών κάθε συνεδρίας περιφέρεται ένα σάκος, όπου ο κάθε τέκτονας καταθέτει τον οβολό του προς χρήση για πραγμάτωση του φιλανθρωπικού έργου της τεκτονικής αδελφότητας.

Landmarks. Αρχαία ορόσημα ή σύνολο αρχών, η τήρηση των οποίων καθορίζει την κανονικότητα - αναγνωρισιμότητα μιας Μεγάλης Στοάς.

Λίθος ακατέργαστος. Ο κοινός, μη εξελιγμένος ηθικά και πνευματικά άνθρωπος.

Λίθος κυβικός. Ο εξελιγμένος ηθικά και πνευματικά άνθρωπος

Λόγος Ορθός. Η αποκαλυμμένη Αλήθεια – η Αληθής μυητική παράδοση.

Μαχαραγιάς Ραμ (Ram). Αλλιώς Μελχιόρ. Εκ του Χαμ-Ελ-Κιόρ (= Εγώ είδα τον Θεό -Σανσκριτικά). Ο ένας από τους τρεις μάγους που επισκέφθηκαν το Θείο βρέφος στη φάτνη.

Μαρτινισμός. Το δόγμα που ιδρύθηκε από τον Γάλλο Τέκτονα μυστικιστή Κλαύδιο ντε Σαιν Μαρτέν. Ατόνησε κατά τη διάρκεια της Γαλλικής επανάστασης. Ανασυστήθηκε το 1891 υπο του Dr. Paris

Μελχισεδέκ. Βιβλικό πρόσωπο. Θεία Λογοϊκή προέκταση που προΐσταται της πνευματικής εξελίξεως του πλανήτη Γη.

Μύθος του Χιράμ. Αλληγορική απόδοση του δράματος της Ψυχής, που φονεύεται από τα πάθη, και της παλιγγενεσίας της καθώς και της αθανασίας των υποστατικών επενδυμάτων της (σώματα) που αποτελούν και την προσωπικότητα του ανθρώπου.

Μνημόσυνο Τεκτονικό. Συμβολική τελετή προς τιμή και ανάμνηση απελθόντων τεκτόνων με παράλληλο συμπληρωματικό μυητικό περιεχόμενο. **M :: A :: T :: S ::** . Η τεκτονική ονομασία του Θεού (στην Αγγλική γλώσσα **G :: A :: O :: T :: U ::**).

Μωσαϊκό Δάπεδο. Το δάπεδο του κυρίως τεκτονικού Ναού (εβραϊκά Χικάλ), σχήματος ορθογωνίου μήκους διπλασίου του πλάτους αποτελούμενο από εναλλάξ λευκά και μαύρα τετραγωνίδια.

Μέσον Δώμα. Το μεσοπάτωμα του Ναού του Σολομντος, όπου ανήρχετο κανείς μέσω ελικοειδούς κλίμακας (τάπης και βηματισμός του εταίρου). Κοσμογονικά, ο Μέσος Ουρανός, κατάσταση μεταξύ δημιουργημένου και Θείου Κόσμου.

Νοητική κατάσταση. Αλλιώς Νοητικό σώμα. Το σώμα των σκέψεων. Δημιουργείται από την αλληλοεπίδραση πνεύματος και ψυχής. Εδρεύει στον υποσυνείδητο Νου.

Ναός τεκτονικός. Αλλιώς Τεκτονικό εργαστήριο. Χώρος συνεδριάσεων των τεκτόνων.

Ναός Σολομώντος. Αλληγορικά η εξέλιξη της ανθρώπινης προσωπικότητας. Συμβολικά η αναπαράσταση του Σύμπαντος με τους νόμους που λειτουργούν σε αυτό.

Νεόφυτος. Ο νέο εισαγόμενος στη διαδικασία της μύησης.

Οδοντωτός κόρυμβος. Ταινία ορθογωνικής διάταξης που περιβάλλει το μωσαϊκό δάπεδο αποτελούμενη από εναλλάξ μαύρα και λευκά τρίγωνα με τέσσερις θυσάνους στις κορυφές του ορθογώνιου που συμβολίζουν τα τέσσερα στοιχεία της δημιουργίας.

Όρκος των σπονδών. Γλυκό ύδωρ το οποίο τεχνηέντως μετατρέπεται σε πικρό για να υπενθυμίζει στον υπό μύηση τις τύψεις της συνειδήσεως σε περίπτωση παραβάσεως των καθκόντων που αναλαμβάνει υπέρ της αληθείας του καλού και της ηθικής.

Ορθός λόγος. Δόγμα Φιλοσοφικό σύμφωνα με το οποίο πηγή κάθε γνώσεως είναι η νόηση, αλλιώς Ορθολογισμός = η λελογισμένη, η συνετή διάνοηση – ευθυκρισία. Στον Τεκτονισμό φαίνεται να συμβολίζει την άνωθεν αποκαλυφθείσα αληθινή μυητική παράδοση η οποία είναι σε γενικές γραμμές κρυμμένη (απολεσθείς Λόγος).

Ουζέ. Τεκτονική επιφώνηση και όχι επίκληση όπως πολλοί θεωρούν παράγοντας αυτήν από την εβραϊκή ρίζα *Οζ* (= ενίσχυσε). Είναι κραυγή χαράς και ενθουσιασμού και σημαίνει κάτι παρόμοιο με την ακακία, την αναγέννηση, την αθανασία, νίκη κατά του θανάτου. Εβραϊκά «Γουζιέ» σημαίνει ακακία. **Πνεύμα** Αρχή του ανθρώπου εκφραζόμενη μέσω των τριών αρετών της Φαντασίας της Βουλήσεως και της Ενεργείας - Ισχύος. Συμβολίζεται από ένα τρίγωνο με την κορυφή να βλέπει προς τα επάνω.

Πάθος. Ανεξέλεγκτη δονητική κατάσταση της ψυχής

Περιοδείες. Συμβολικές τελετουργικές πράξεις με θέμα τη δυνατή εξέλιξη της κοινωνίας και του ανθρώπου σαν Εγώ-Ψυχής Αυτεπιγνώσεως.

Περίζωμα. Η εμπροσθέλα της αμφίσεσης των τεκτόνων συνήθως από δέρμα αμνού. Έμβλημα της εργασίας, αλλά και της ενσάρκώσεως προς επιτέλεση του έργου της τελείωσης.

Παγκόσμια Ψυχή. Η κατάσταση (μέσον ή γέφυρα) επικοινωνίας του παγκόσμιου Πνεύματος (Ουσίας) με την παγκόσμιο Υλική αρχή (Υπόσταση).

Πρόναος. Χώρος προπαρασκευής πριν από τον κυρίως Ναό. Στα εβραϊκά Αιλάμ.

Ράβδος Τελ . . . Σύμβολο του θύρσου των Ελευσίνιων μυστηρίων και της σπονδυλικής στήλης

Ρόδον Τριαντάφυλλο. Συμβολική παράσταση του εξάκτινου αστέρος

Ροδον+σταυρος. Σύμβολο των Ροδόσταυρων (ένωση της παλιάς με τη νέα παράδοση)

Ρυθμοί αρχιτεκτονικής. Μορφοποίηση δεδομένων μέσω των πέντε αισθήσεων, σαν απόκτηση της πείρας, φύσεως νοητικής (Ιωνικός ρυθμός), φύσεως ψυχικής (Δωρικός ρυθμός) και φύσεως υλικής (Κορινθιακός ρυθμός).

Σάκος των προτάσεων. Κατά το πέρας των εργασιών κάθε συνεδρίας περιάγεται ένας σάκος, όπου ο κάθε τέκτων καταθέτει τυχόν προτάσεις για τη Στοά ή το Τάγμα.

Στοιχειακά. Ψυχονοητικές φορτίσεις ενεργείας ή μορφές σκέψεων \Leftrightarrow επιθυμιών. Εδρεύουν στο υποσυνείδητο του ανθρώπου και στην Παγκόσμιο Μνήμη.

Σελήνη. Παθητική αρχή – υποσυνείδητο – συναισθηματική φύση

Σελήνης φάσεις. Σταδία φωτισμού του υποσυνείδητου από τον Ήλιο (Πνεύματος). Κλίμακα $> 1/4 - 1/2 - 3/4 =$ πλαστή - αληθής - εξελιγμένη προσωπικότητα.

Σημείο της φρίκης. Τα δυο χέρια ανυψωμένα προς τον ουρανό κατά το σύμβολο Κα. Υποδήλωση της φρίκης και της θλίψεως για την απώλεια της αιθερικής καταστάσεως του διδασκάλου Χιραμ.

Σκέψη. Αλληλουχία νοητικών εικόνων συγκεκριμένων ή αφηρημένων, προϊόν συμπυκνώσεως νοητικής ύλης – ενεργείας.

Σπήλαιο. Συμβολική αφήγηση (μύθος) στην Πολιτεία του Πλάτωνος της φαινομενικότητας του κόσμου των αισθητών πίσω από τον οποίο στέκεται (κρύβεται) ο αιώνιος - άφθαρτος και μόνος αληθινός κόσμος των Ιδεών.

Σύμβολο. Η μέσω υλικών αντικειμένων ή παραστάσεων αναπαράσταση μια ιδέας.

Συμπόσιο τεκτονικό. Συμβολική τελετή όπου, παράλληλα με τη συνεστίαση προς σύσφιξη των αδελφικών σχέσεων αναπτύσσονται συμπληρωματικά μυητικά θέματα.

Συνείδηση Ικανότης. ανταποκρίσεως (αντιλήψεως) των διάφορων δονήσεων του παγκοσμίου παράγοντος (παγκόσμιας Ψυχής) στις διάφορες εκφράσεις του. Αρχικά, το γνωσιολογικό περιεχόμενο του ανθρώπου μέσω της πείρας που αποκτάται με τις πέντε αισθήσεις, κ.ο.κ.

Τάπησ ιερός. Σύμβολο της μνήμης και του υποσυνείδητου, αλλά και συμβολικό σχέδιο της Δημιουργίας και εξελίξεως. Τίθεται στο μέσον του μωσαϊκού δαπέδου κατά την έναρξη των εργασιών και αποσύρεται με το πέρας αυτών.

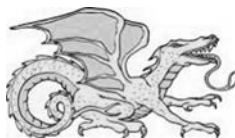
Τρεις στήλες, Σοφία – Ισχύς – Κάλλος. Τα τρία επίπεδα του κοσμικού επιπέδου της δημιουργίας. Νοητικό (5 διαστάσεων)-Ψυχικό (4^{ων} διαστάσεων)-Υλικό, (3^{ων} διαστάσεων). Αλλά και τα τρία αντίστοιχα σώματα (ρυθμοί αρχιτεκτονικής) του ανθρώπου, (νοητικό – ψυχικό – και παχύλο υλικό).

Τελείωση. Γεφύρωση των ανθρωπίνων απόψεων και αντιλήψεων της προσωπικότητας και της Αληθείας, δηλαδή της πραγματικότητας που ενυπάρχει στη Φύση.

Υποσυνείδητο. Εξυπηρετική της συνειδήσεως αρχή. Η έδρα της προσωπικότητας του ανθρώπου, σύνολο αποθηκευμένων ψυχονοητικών ειδώλων – καταστάσεων. Μέρος αυτού η συνήθης μνήμη. Δέχεται και εκτελεί υποβολές.

Ύλη. Κοσμική αρχή εκφραζόμενη μέσω των ιδιοτήτων της Αντιστάσεως, της Αδρανείας και της ικανότητας να μορφοποιείται (να λαμβάνει μορφές). Συμβολίζεται από ένα τρίγωνο με την κορυφή να βλέπει προς τα κάτω.

Φαινόμενα της Ζωής. Συστήματα κραδασμών (οφειλόμενα στις Αρχαγγελικές τάξεις) τα οποία τείνουν να κρατήσουν ένα σύνολο «κοσμικών ατόμων» σε ύπαρξη.

Φύλακας του κατωφλίου. Ο Εσωτερισμός προσωποποιεί το σύνολο των εμποδίων και παγίδων του ψυχικού κόσμου (τα γνωστά μέταλλα του Τεκτονισμού), με το όνομα του φύλακα ή Δράκοντα (Λερναία Ύδρα) του κατωφλίου (*Gardien du Seuil*). Πρόκειται μάλλον για το κατωτέρω Εγώ του υποψήφιου προς μύηση σε ανώτερα επίπεδα συνειδητότητας το οποίο ενεργεί αντιδραστικά. Είναι εκείνο στο οποίο δώσαμε μέσα μας την ονομασία ανακλαστικό Ον και το οποίο στον κόσμο γίνεται το στοιχειακό της επιθυμίας και της μηχανικής αντιδράσεως. Περαιτέρω είναι η φιλοδοξία ως επιδίωξη ανταμοιβής, η χωριστικότητα από τους άλλους ανθρώπους και η πλάνη κατά την ερμηνεία των εντυπώσεων.

Χάλκινη Θάλασσα. Δεξαμενή στον Ναό του Σολομώντος στηριζόμενη σε 12 βόδια σε τέσσερις ενότητες των τριών που συμβολίζουν τον ζωδιακό, αλλά και τα 4^ο στοιχεία. Σύμβολο της Παγκοσμίου Ψυχής στον κύκλο κόσμο (οδοντωτός κόρυμβος).

Χιράμ Αμφίφ. Το ΕΓΩ, η εξελιγμένη συνείδηση, ο αρχιτέκτων του Ναού του Σολομωντος.

Χριστός Λόγος. Η Αυτοεπιγνωσιακή έκφραση του Θείου. Το Φως το φώτιζαν πάντα άνθρωπο ερχόμενο εις τον Κόσμο. Είναι εκείνη η Θεία ακτίνα που σε ένα στάδιο της εξελίξεως εισήλθε μέσα σε κάθε άνθρωπο, και μετέτρεψε τον άνθρωπο - ζώο σε μια Οντότητα που να έχει Επίγνωση του εαυτού της.

Χρονολογία τεκτονική. Το τρέχον έτος στο οποίο συνήθως προστίθεται ο αριθμός 4000. Έτσι για παράδειγμα το 2006 αντιστοιχεί με το τεκτονικό έτος 6006 (2006+4000).

ΨΥΧΗ. Θεία προέκταση η οποία λαμβάνει ουσιαστική υπόσταση διερχόμενη δια της Ιδέας του ανθρώπου στους Υπερνοητους Κόσμους, και στη συνέχεια περιβάλλεται με σώματα (Νοητικό - ψυχικό - παχυλό υλικό κ.ο.κ.).

Ψυχή. Ενδιάμεση αρχή μεταξύ πνεύματος και σώματος. Εξισοροπιστική αρχή με ρόλο να δέχεται και να μεταβιβάζει τις εντολές του πνεύματος προς το σώμα και αντιστρόφως. Κατά τη διαδικασία αυτή παράγονται τα συναισθήματα.

Ψυχοθεραπεία. Μέθοδος δημιουργίας ψυχονοητικών ειδώλων (εικόνων), συνήθως σφαιρικού σχήματος, φορτισμένων με κατάλληλη αιθερική ενέργεια και χρωματισμό και με εντολή να συμβάλλουν στην αποθεραπεία ασθενειών.

ΙΟΛΛΑΟΣ

**Η
ΑΓΝΩΣΤΗ
ΤΕΧΝΗ**
(Ars Incognita)

Φωτογραφίες & Διαγράμματα

ΙΟΛΛΑΟΣ

Η
ΑΓΝΩΣΤΗ
ΤΕΧΝΗ
(*Ars Incognita*)

*Κατάλογος Υποβοηθητικών
Βιβλίων & Συγγραμμάτων*

Ο Αναγνώστης μπορεί να προσφύγει στον παρακάτω βοηθητικό ειδικό και γενικό κατάλογο σχετικών βιβλίων και συγγραμμάτων για την καλύτερη κατανόηση και εμπάθυνση εις τα επί μέρους κεφάλαια, ως και του συνόλου του παρόντος συγγράμματος. Παρά ταύτα η μελέτη βιβλίων δεν είναι από μόνη της αρκετή για την πλήρη κατανόηση του Ελευθεροτεκτονισμού.

Πολλές άλλες συνιστώσες, όπως η παράδοση, η επαφή και η ανταλλαγή απόψεων με άλλους τέκτονες, η εμπειρία επάνω στα τυπικά και τους συμβολισμούς, η βίωση των μυήσεων, κ.λπ., αποτελούν εξ ίσου σημαντικά αλλά και απαραίτητα στοιχεία.

Η ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ

ΤΕΚΤΟΝΙΚΟ ΣΥΜΠΟΣΙΟ

1. Τίμαιος – Φαίδων – Φαίδρος (περί Ψυχής) - ΠΛΑΤΩΝ
2. Περί Ψυχής - ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ
3. Η εξέλιξη των ιδεών στην Φυσική ΑΛΜΠΕΡΤ ΑΙΝΣΤΑΙΝ - ΛΕΟΠΟΛΔΟΣ ΙΝΦΕΛΤ
4. Η Βασιλεία της ποσότητας & τα σημεία των Καιρών - RENE GUENON
5. Δοκίμιο συνθετικής ανθρωπογνωσίας - GERARD ENCAUSSE (PAPUS)
6. The Science of the Sacraments - C. W. LEADBEATER
7. Η Ουράνια Πολιτεία (σχόλιο στην Αποκάλυψη) - ΜΙΧΑΗΛ ΑΙΒΑΝΧΟΦ
8. Η Εσωτερική Διδασκαλία - Δρ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΑΤΤΕΣΛΗΣ

9. Etude sur l' Astral (μελέτη πάνω στο Αστρικό) - REGE (Γαλλικό περιοδικό EON 1924–1925)
10. Επισκοπήσεις επί της Μυήσεως - RENE GUENON
11. Ο Βασιλεύς του Κόσμου - RENE GUENON
12. Εγκυκλοπαίδεια Εσωτερισμού & Αποκρ. Γνώσεως - ΠΕΤΡΟΥ ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ
13. Εγκυκλοπαίδεια Ελευθέρας Τεκτονικής - ΝΕΣΤΟΡΑΣ ΛΑΣΚΑΡΙΣ
14. Τεκτονικές Ομιλίες (1904–1933) - ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΝΑΓΟΣ
15. Η Ψυχολογία της συμβολικής των Γραφών - Δρ. ΜΩΡΙΣ ΝΙΚΟΛΛ
16. Η Ερμητική επιστήμη της κινήσεως & των αριθμών - A. S. RALEIGH
17. The parables and other stories - Δρ. STYLIANOS ATTESHLIS
18. Ο σκοτεινός Θάλαμος - ΧΡ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ (Μελέτη εγκριθείσα υπό της Γαληνοτάτης Μεγάλης Ανατολής της Ελλάδος το 1930)
19. Τα Εσωτερικά απόρρητα εις τον Πλούταρχο - JEAN MALLINGER
20. The Philosopher's Stone - ISRAEL REGARDIE

ΕΙΔΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΩΝ

Η ΕΝΑΡΜΟΝΙΣΗ ΤΩΝ ΑΝΤΙΘΕΤΩΝ

1. Psychological commentaries on the teaching of ΜΩΡΙΣ ΝΙΚΟΛ
2. GURDJIEFF & OUSPENSKY (τόμοι I, II, III, IV, V)
3. The tower of Alchemy - DAVID GODDARD
4. The Philosophers Stone - ISRAEL REGARDIE
5. The Hermetic Tradition - JULIUS EVOLA
6. Η Επιστήμη των δύο Αρχών - MICHAEL AIBANHOV
7. Η Ερμητική επιστήμη της κινήσεως & των αριθμών - A. S. RALEIGH
8. The Mysteries of Fire and Water - MICHAEL AIBANHOV
9. Η Μυστική Kabbalah - DION F ORTUNE
10. Η Kabbalah και τα σύμβολα της - ISRAEL REGARDIE

ΟΙ ΚΙΟΝΕΣ ΤΟΥ ΝΑΟΥ

1. Μαγεία–Ψυχουργία–Θεουργία - ΠΕΤΡΟΥ ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ
2. The Mysteries of Fire and Water - MICHAEL AIBANHOV
3. Η Επιστήμη των δύο Αρχών - MICHAEL AIBANHOV
4. Αλήθεια – Ελευθερία – Γνώσις (τόμος 3B) - ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΝΑΓΟΣ

5. Τεκτονικές Ομιλίες (1904–1933) - ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΝΑΓΟΣ
6. Η Ερμητική επιστήμη της κινήσεως & των αριθμών - A. S. RALEIGH
7. Occult Chemistry - ANNIE BESANT & C. W. LEADBEATER
8. Εγκυκλοπαίδεια Εσωτερισμού & Αποκρ. Γνώσεως - ΠΕΤΡΟΥ ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ
9. Εγκυκλοπαίδεια Ελευθέρας Τεκτονικής - ΝΕΣΤΟΡΑΣ ΛΑΣΚΑΡΙΣ
10. Η Εσωτερική Διδασκαλία - Δρ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΑΤΤΕΣΛΗΣ
11. Οικοδομικός και Τεκτονικός Συμβολισμός - ΠΕΤΡΟΥ ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ, R. GUENON κ.λ.π
12. The Solar System - ARTHUR E. PAWELL
13. Το Άπειρο - ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΡΑΣΙΝΟΣ
14. ΓΝΩΣΗ (τομος Α) - ΜΠΟΡΙΣ ΜΟΥΡΑΒΙΕΦ
15. The Art & Practice of the Occult - ORHIEL
16. Ο Ναός του Σολομώντα - ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΙΜΑΚΗΣ
17. King Solomon's Temple in the Masonic Tradition - ALEXANDER HORNE
18. The Hidden side of things - C. W. LEADBEATER
19. Η κεκρυμμένη Ζωή στον Τεκτονισμό - C. W. LEADBEATER
20. Η Εξέλιξη της Ζωής και της Μορφής - Dr. ANNIE BESANT
21. Η Κοσμολογία υπό το Φως της Μυσταγωγίας - ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΚΛΙΑΣ
22. Εγχειρίδιο Εσωτερικής Φιλοσοφίας, τόμοι I, II, III - ΠΕΤΡΟΥ ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ
23. Η εξέλιξη των ιδεών στην Φυσική ΑΛΒΕΡΤΟΣ ΑΙΝΣΤΑΙΝ - ΛΕΟΠΟΛΔΟΣ ΙΝΦΕΛΤ
24. Η Θεωρία της Σχετικότητας - ΑΛΒΕΡΤΟΣ ΑΙΝΣΤΑΙΝ
25. Αϊνστάιν Δημιουργός και Επαναστάτης - BANESH HOFFMANN
26. Τίμαιος – Φαίδων – Φαίδρος - ΠΛΑΤΩΝ
27. Εισαγωγή στην Σύγχρονη Αστρονομία - Χ. ΒΑΡΒΟΓΛΗΣ –Γ. ΣΕΙΡΑΔΑΚΗΣ
28. Η Επιστήμη και ο άνθρωπος - ΜΠΕΡΤΡΑΝΤ ΡΑΣΣΕΛ
29. Earth–air–Fire–water - SCOTT GUNNINGHAM
30. Κβαντική Φυσική και Πραγματικότητα - JOHN GRIBBIN
31. Etude sur l' Astral (μελέτη πάνω στο Αστρικό) - REGE (Γαλλικό περιοδικό EON 1924–1925)
32. Μετρώντας τον Άχρονο Χρόνο - Σ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ – Μ. ΔΑΝΕΖΗΣ
33. Tetragrammaton - DONALD TYSON

ΓΕΝΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΩΝ

1. Η ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ Μετάφρασις των Εβδομήκοντα
2. Ritual and Monitor of freemasonry - Malcolm C. Duncan (1866)
3. The History of The Dionysian Artificers - HIPPOLYTO JOSEPH DA COSTA
4. The Builders Joseph Fort newton (1914)
5. The Detection of Ether Webster Kehr
6. The Builder is Smitten - RENE PIEYENS
7. Μυσταγωγία στην Αρχαία Αίγυπτο - Π. ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ
8. The Making of a Mason - George Draffen (1978)
9. World of Freemasonry - Harry Carr (1984)
10. The Freemason at Work - Harry Carr (1976)
11. Clausen's Commentaries on Morals and Dogma - Henry C. Clausen 33ο (1974)
12. The Collected PRESTONIAN LECTURES London - LEWIS MASONIC
13. Rose Croix ACF - Jackson (1980)
14. The Art & Practice of Creative Visualization Ophiel
15. The Art & Practice of Talismanic Magic Ophiel
16. The Art & Practice of The Occult Ophiel
17. The Astral Projection Ophiel
18. THE ESOTERIC TEACHINGS - Δρ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΑΤΤΕΣΛΗΣ (The Stoa Series)
19. THE ESOTERIC PRACTICE - Δρ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΑΤΤΕΣΛΗΣ
20. THE SYMBOL OF LIFE - Δρ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΑΤΤΕΣΛΗΣ
21. The Etheric Double - ARTHUR E. PAWELL
22. The Astral Body - ARTHUR E. PAWELL
23. The Mental Body - ARTHUR E. PAWELL
24. Transactions of Guator Coronati Lodge no. 2076 Τόμοι 99 έως 104
25. Early Masonic Pamphlets (1978) Guator Coronati Lodge no. 2076
26. Early Masonic Catechisms (1975) Guator Coronati Lodge no. 2076
27. Τυπικά Συμβολικού Τεκτονισμού 1ος έως 3ος Μεγάλη Στοά της Ελλάδος
28. Τυπικά Φιλοσοφικού Τεκτονισμού 4ος έως 30ος Ύπατο Συμβούλιο Α. : Α. : Σ. : Τ. :
29. Η μύηση στην Επιστήμη των γεωμετρικών σχημάτων - Michael Aivanhov
30. Αναζητώντας την αληθινή μας ταυτότητα - Michael Aivanhov
31. Το βιβλίο της θείκης Μαγείας - Michael Aivanhov
32. Τα μυστικά του βιβλίου της φύσης - Michael Aivanhov
33. Μυστική αστρολογία Ζωδιακός - Michael Aivanhov

34. Η Δύναμη της σκέψης - Michael Aivanhov
35. Η Μεταφυσική διάσταση του ανθρώπου - Michael Aivanhov
36. Η Γέννηση στα διάφορα επίπεδα - Michael Aivanhov
37. Το Φως ζωντανό πνεύμα - Michael Aivanhov
38. The doctrine of the SUBTLE BODY GRS MEAD
39. Trate methodique de Magie Pratique - GERARD ENCAUSSE (PAPUS)
40. ΤΟ ΤΑΡΟ ΤΩΝ ΒΟΗΜΩΝ - GERARD ENCAUSSE (PAPUS)
41. Τι οφείλει να γνωρίζει ο διδάσκαλος Τέκτων - PAPUS – εκδόσεις Aldebaran
42. Lexicon of Freemasonry - Albert-Gallatin Mackey
43. Τα Αρχαία Καθήκοντα και οι Γενικοί Κανονισμοί Από το βιβλίο των Συνταγμάτων του Anderson
44. Η Θηλιά - Θόδωρος Μητσόπουλος
45. The Masters and the path - C. W. LEADBEATER
46. ΩΡΙΓΕΝΗΣ τομοι 9-10-11-12-13-14-15 έκδοσις Αποστολικής Διακονοίας της Ελλάδος.
47. Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΧΙΡΑΜ PAPUS – Εκδόσεις ΔΙΟΝ
48. Η ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΗ PAPUS – Εκδόσεις Τετρακτυς
49. Η ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΗ - IRVING S. COOPER
50. ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΗ & ΚΑΡΜΑ - Δρ. ΡΟΥΝΤΟΛΦ ΣΤΑΙΝΕΡ
51. The Magus of Strovolos - KYRIACOS C. MARKIDES – εκδοσεις Arkana
52. Homage to the Sun - KYRIACOS C. MARKIDES – εκδοσεις Arkana
53. Egyptian Mysteries - SAMUEL WEISSER InC. 1988
54. ΜΑΣΣΩΝΙΣΜΟΣ - ΠΑΝ. ΤΡΕΜΠΕΛΑ (Έκδοσις 1932 –1979)
55. ΟΙ ΜΥΣΤΙΚΕΣ ΕΤΑΙΡΙΕΣ - ΝΙΚΟΣ ΤΣΙΦΟΡΟΣ – Εκδόσεις Ερμής
56. Η Μυστική Αίγυπτος - Πωλ Μπρατον
57. ΤΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ μυστήρια - Τζουζεππε Γκαντζι
58. Τα Μυστικά της Μήσης - Εμ. Τσικογιαννόπουλος (εκδόσεις Coin 1983)
59. History of Freemasonry R.F. Gould (1887) - Kessinger Publishing.
60. ΑΡΧΑΙΑ ΣΟΦΙΑ & ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ - Δρ. ΡΟΥΝΤΟΛΦ ΣΤΑΙΝΕΡ
61. ΤΑ μυστήρια ΤΩΝ ΜΑΣΣΩΝΩΝ - LEO TAXIL
62. Η ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ - William Walker Atkinson (Yogi Ramacharaka)
63. Αναζητώντας τον Κόσμο του Θαυμαστού - Πήτερ Ουσπένσκυ
64. Ψυχική αυτοάμυνα - DION FORTUNE
65. Πως θα καταπολεμήσουμε τη Βασκανία - PAPUS – Εκδόσεις Τετρακτύς

66. Πραγματεία πάνω στην Ιστορία των Θρησκειών - Mircea Eliade – Εκδόσεις Χατζηγιαννική
67. Ερμηνεία του Μύθου του Ήλιου - Charles Francois Dupuis
68. The Meaning of Masonry. - W. L. Wilmshurst (1922)
69. Kabbalah and Exodus Z' ev ben Shimon Halevi – SAM WEISSER Inc.
70. Adam and Kabbalistic Tree Z' ev ben Shimon Halevi – SAM WEISSER Inc.
71. Free Mason's Monitor. - Webb Thomas Smith (1865).
72. ΤΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ ΤΑΓΜΑΤΑ και το έργο τους. - Dion Fortune
73. Speculative Freemasonry – A Historical Lecture. - John Yarker (1883).
Kessinger Publishing – USA
74. The Symbolism of Freemasonry. - Albert Gallatin Mackey
75. Lights and Shadows of Freemasonry. - Robert Morris - Louisville 1852
76. Illustrations of Masonry. - William Preston 1788
77. The Masonry Initiation. - W. L. Wilmshurst
78. THE SECRET TEACHINGS of all ages. - Manly P. Hall 33ος - San Francisco 1928
79. THE LOST KEYS OF FREEMASONRY. - Manly P. Hall 33ος
80. THE PRINCIPLES OF MASONIC LAW. -ALBERT GALLATIN MACKKEY 1858
81. MORALS AND DOGMA. - ALBERT PIKE.
82. ΕΩΝ - Φιλοσοφική & Μεταφυσική Επιθεώρηση Τόμος Α' - Αθήνα έτη 1921-1922
83. ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ - ELIPFAS LEVI
84. ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΛΑΜΠΡΟΤΗΤΑΣ - ELIPFAS LEVI
85. ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΤΗΣΗ ΤΟΥ ΜΑΘΗΤΟΥ ΤΕΚΤΟΝΟΣ - ΒΑΣΙΛΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
86. ΕΙΔΟΝ ΤΟΝ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΟ ΑΣΤΕΡΑ - ΒΑΣΙΛΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
87. THE MASONIC LADDER - JOHN SHERER 1866
88. MASONIC MANUSCRIPTS – INIGO JONES 1725
89. THE THEOCRATIC PHILOSOPHY OF FREEEMASONRY – GEORGE OLIVER 1866.
90. THE LIFE AND TIMES OF SIR CHRISTOPHER WREN - MARTIN MCGREGOR

